„REDEFINEȘTE GENUL EPIC!"
Publishers Weekly

V.E. SCHWAB

BESTSELLER
NEW YORK TIMES

YOUNG ADULT
NEMIRA

INVOCAREA LUMINII

V.E. SCHWAB este autoarea seriei *Culorile magiei,* bestseller New York Times. A publicat şi alte romane, printre care *The Savage Song,* fiind considerată „urmaşa Dianei Wynne Jones”. Literatura ei dinamică a atras interesul unor importanți producători de film şi

televiziune.

V. E. SCHWAB

INVOCAREA LUMINII

— Partea a treia din Seria CULORILE MAGIEI —

Original: *A CONJURING OF LIGHT* (2017)

Traducere din limba engleză:
CRISTINA JINGA

virtual-project.eu

YOUNG ADULT

Editura: NEMIRA

— 2020 —

Pentru cei care şi-au găsit drumul spre casă

Magia pură nu are formă, corp sau conştiinţă.
Ea există pur şi simplu*, o forţă a naturii, sângele lumii noastre, măduva oaselor noastre.*
Noi îi dăm forma, dar nu trebuie să-i dăm niciodată sufletul.

MAGISTRUL TIEREN,
Înaltul Preot al Sanctuarului din Londra

1.

LUMEA RUINATĂ

I

Delilah Bard – dintotdeauna hoaţă, de curând magician şi, într-o bună zi, pirat, spera ea – alerga cât putea de repede.

Rezistă, Kell, zise în gând, în timp ce fugea pe străzile Londrei Roşii, încă strângând în palmă aşchia de piatră care odinioară făcuse parte din gura lui Astrid Dane. Un suvenir şterpelit într-o altă viaţă, când magia şi ideea de lumi multiple erau noi pentru ea, când tocmai descoperise că oamenii puteau fi posedaţi, legaţi cu frânghii sau prefăcuţi în stane de piatră.

Focuri de artificii bubuiau în depărtare, însoţite de urale şi ovaţii şi muzică, acestea fiind sunetele unui oraş care sărbătorea încheierea turnirului de magie *Essen Tasch*. Un oraş care nu bănuia grozăvia care se petrecea chiar în inima lui. Căci acolo, la palat, prinţul de Arnes – Rhy – murea, ceea ce însemna că undeva, la o lume distanţă, şi Kell murea.

Kell. Numele răsună în ea cu toată forţa unui ordin, a unui apel.

Lila ajunse la strada pe care o căuta şi se opri, clătinându-se, având cuţitul deja scos din teacă şi apăsând lama în palmă. Cu inima bătându-i nebuneşte, se întoarse cu spatele la haos şi îşi lipi palma însângerată – şi piatra albă, pe care încă o ţinea strâns – de cel mai apropiat zid.

Lila mai făcuse de două ori această călătorie, dar întotdeauna ca pasager.

Întotdeauna folosind magia lui Kell.

Niciodată pe a ei.

Şi niciodată singură.

Dar nu avea timp să se gândească, nu avea timp să se teamă şi, cu siguranţă, nu avea timp să mai aştepte.

Cu respiraţia întretăiată şi cu pulsul accelerat, Lila înghiţi în sec şi rosti cuvintele cât putu de hotărât. Cuvinte specifice doar unui magician de sânge. Unui *antari*. Cum era Holland. Cum era Kell.

— *As Travars*.

Magia îi ţâşni prin braţ şi prin piept şi deodată oraşul se răsturnă în jurul ei, gravitaţia inversându-se şi, odată cu ea, lumea cedă.

Lila crezuse c-o să fie uşor sau, cel puţin, *simplu*.

O treabă din care fie supravieţuiai, fie nu.

Se înşelase.

II

La o lume depărtare, Holland se îneca.

Se lupta să se ridice la suprafaţa propriei minţi, dar imediat era împins înapoi în apa neagră de o voinţă tare ca fierul. Se zvârcolea, încerca să se apuce cu ghearele şi horcăia, puterile slăbindu-i cu fiecare mişcare violentă, cu fiecare efort disperat. Era mai rău decât în agonia morţii, pentru că agonia morţii se termina cu moartea, pe când aceasta nu.

Nu avea nicio rază de lumină. Niciun pic de aer. Nicio putere. Totul fusese luat, retezat, lăsând doar beznă şi, undeva de dincolo de zbucium, o voce strigându-i numele.

Vocea lui Kell…

Prea departe.

Rezistenţa lui Holland slăbi, simţi că alunecă şi se scufundă din nou.

Tot ce-şi dorise vreodată fusese să aducă magia înapoi – să-şi vadă lumea cruţată de pieirea lentă, inexorabilă –, pieire provocată mai întâi de teama de o altă Londră şi apoi de teama de Londra lui.

Tot ce voise Holland fusese să-şi vadă lumea din nou bine.

Reînviată.

Cunoştea legendele – visurile – despre un magician îndeajuns de puternic să reuşească asta. Îndeajuns de puternic cât să insufle aer în plămânii lui sleiţi, să-i învioreze bătăile inimii.

De când se ştia Holland, asta era tot ce-şi dorise.

Şi, de când se ştia, îşi dorise ca magicianul acela să fie *el*.

Chiar de dinainte ca întunericul să-i înflorească în ochiul drept, însemnându-l cu pecetea puterii, îşi dorise să fie el acela. Copil fiind, stătuse pe malurile fluviului Sijlt, aruncând pietricele pe suprafaţa lui îngheţată, închipuindu-şi că el avea să fie cel care o să spargă gheaţa. Ajuns apoi adult, stătuse în Pădurea de Argint, rugându-se pentru puterea cu care să-şi poată apăra lumea. Nu-şi dorise niciodată să fie *rege*, deşi, în poveşti, magicianul salvator era întotdeauna şi rege. El nu voia să conducă lumea. Voia doar s-o salveze.

Athos Dane numise asta aroganţă, în acea primă noapte, când Holland fusese târât, plin de sânge şi aproape inconştient, în apartamentul noului rege. Aroganţă şi trufie, îl mustrase Athos, pe măsură ce cresta blestemul în pielea lui Holland.

Lucruri care trebuie distruse.

Şi Athos le-a distrus. Îl zdrobise pe Holland os cu os cu câte o poruncă pe zi. Până când Holland ajunsese să-şi dorească, mai mult decât abilitatea de a-şi salva lumea, mai mult decât puterea de a aduce magia înapoi, mai mult decât *orice*, să se termine.

O laşitate, ştia, dar laşitatea îl costa mult mai puţin decât speranţa.

Iar în acel moment, pe pod, când Holland îşi lăsase garda jos şi îi îngăduise răsfăţatului prinţ Kell să-şi înfigă bara metalică în pieptul lui, primul lucru pe care-l simţise – primul şi ultimul, şi singurul lucru pe care-l simţise – fusese uşurare.

Uşurarea că, în sfârşit, se terminase.

Numai că nu se terminase.

Era dificil să ucizi un *antari*.

Când Holland se trezi, zăcând într-o grădină moartă, dintr-un oraş mort, într-o lume moartă, primul lucru pe care-l simţi fu durerea. Al doilea, libertatea. Jugul lui Athos Dane dispăruse şi Holland era viu – zdrobit, dar în viaţă.

Şi surghiunit.

Captiv într-un corp rănit, într-o lume fără nicio uşă, la bunul plac al altui rege. Însă, de data asta, a avut de ales.

O şansă de a îndrepta lucrurile.

Stătuse în picioare, pe jumătate mort, în faţa tronului de onix, şi-i vorbise regelui cioplit în piatră, dându-şi la schimb libertatea pentru o şansă de a-şi salva Londra, de a o vedea înflorind din nou. Holland încheiase târgul, plătind cu trupul şi sufletul lui. Iar cu puterea regelui-umbră adusese în sfârşit magia înapoi, îşi văzuse lumea înflorind în culoare, speranţa poporului său, reînsufleţită, oraşul lui, restaurat.

Făcuse tot ce-i stătuse în puteri, renunţase la tot ce avea, doar ca să-l păstreze în siguranţă.

Şi tot nu fusese de ajuns.

Nu pentru regele-umbră, care întotdeauna voia mai mult, care devenea în fiecare zi mai puternic şi tânjea după haos, după magie în forma ei pură, după o putere fără control.

Holland nu mai putea stăpâni monstrul din pielea lui.

Şi atunci făcu singurul lucru de care era în stare.

Îi oferi lui Osaron o altă gazdă.

Foarte bine… zise regele, demonul, zeul. *Dar dacă nu poate fi convins, o să păstrez corpul tău pentru mine.*

Iar Holland se învoi – cum ar fi putut să nu o facă?

Orice pentru Londra.

Iar Kell – răsfăţatul, copilărosul, încăpăţânatul Kell, înfrânt, lipsit de putere şi prins cu blestematul ăla de colier – refuzase.

Bineînţeles că refuzase.

Bineînţeles…

Regele-umbră zâmbise atunci, cu gura lui Holland, iar el, înăuntru, se luptase, cu toate puterile pe care le putuse

aduna, însă pactul era pact, iar al lor se terminase. Simţi cum Osaron ţâşneşte – dintr-o singură mişcare violentă – şi Holland fu împins în jos, în adâncurile întunecate ale propriei minţi, curentul voinţei regelui-umbră forţându-l să se scufunde.

Neajutorat, captiv într-un corp, într-un pact, neputând să facă nimic decât să privească şi să simtă şi să se înece.

— Holland!

Vocea lui Kell se frânse când se încordă din tot corpul să se smulgă din cadrul în care fusese legat, la fel ca *Holland* odinioară, când îl legase prima oară Athos Dane. Îl legase şi îl zdrobise. Cadrul absorbea cea mai mare parte a puterilor lui Kell; colierul din jurul gâtului anula orice altceva. În ochii lui Kell se citea groaza, disperarea care-l surprinse.

— Holland, ticălosule, luptă-te!

Şi el încercă, dar corpul nu îi mai aparţinea, iar mintea lui, mintea lui obosită, se scufunda, din ce în ce mai adânc…

Predă-te, spuse regele-umbră.

— Arată-mi că nu eşti slab! îşi croi drum vocea lui Kell în mintea lui. Dovedeşte-mi că nu eşti tot un sclav la bunul plac al altcuiva!

Nu poţi să lupţi împotriva mea.

— Chiar te-ai întors din morţi ca să pierzi astfel?

Am învins deja.

— Holland!

Holland simţi că-l urăşte pe Kell, iar în clipa aceea ura a fost cât pe ce să-l ridice la suprafaţă, însă, chiar dacă ar fi vrut să ajungă la momeala celuilalt *antari*, Osaron era de neclintit.

Holland îşi auzi atunci propria voce, deşi, bineînţeles, nu era a lui. O imitaţie parşivă din partea monstrului care-i purta pielea. În mâna lui Holland, o monedă roşie, un vehicul spre o altă Londră, Londra lui Kell, iar Kell înjură şi se smuci în strânsoarea lui, până când rămase fără aer şi încheieturile i se umplură de sânge.

Zadarnic.

Totul era zadarnic.

Încă o dată, Holland era prizonier în propriul corp. Auzea vocea lui Kell ca un ecou prin întuneric.

N-ai făcut decât să schimbi un stăpân cu altul.

Acum se mişcau, Osaron dirijând corpul lui Holland. Uşa se închise în urma lor, dar urletele lui Kell încă izbeau în lemnul uşii, spărgându-se în frânturi de silabe şi strigăte gâtuite.

Ojka stătea pe culoar, ascuţindu-şi cuţitele. Îşi ridică privirea, etalându-şi cicatricea în semilună pe un obraz şi ochii ei în două culori, unul galben, celălalt negru. Un *antari* făurit de mâinile lor – de bunăvoinţa lor.

— Maiestate, rosti ea îndreptându-se.

Holland încercă să se ridice, să-şi împingă vocea prin buzele lor – ale *lui* –, dar când vorbele se auziră, erau ale lui Osaron.

— Păzeşte uşa! Nu lăsa pe nimeni să treacă!

Un zâmbet slab se desenă pe tăietura roşie a gurii Ojkăi.

— Cum doreşti.

Trecu prin palat ca într-o ceaţă şi, dintr-odată, erau afară, trecând pe lângă statuile gemenilor Dane de la baza scărilor, mergând iute pe sub cerul vineţiu, prin grădina flancată acum de copaci, în loc de cadavre împietrite.

Ce s-ar alege de grădina asta, dacă n-ar fi Osaron, dacă n-ar fi *el?* Oraşul ar mai continua să înflorească? Sau s-ar prăbuşi ca un corp fără viaţă?

Te rog, imploră Holland în tăcere. *Lumea asta are nevoie de mine*.

— *N-are niciun rost*, zise Osaron cu voce tare, iar lui Holland i se făcu rău să fie numai un gând în mintea lor, în loc de cuvânt. *Este deja moartă*, continuă regele. *O să începem din nou. O să găsim o lume care să merite puterea noastră*.

Ajunseră la zidul grădinii şi Osaron scoase un pumnal din teaca de la şoldul lor. Arsura oţelului tăind în carne nu însemnă nimic, de parcă Holland fusese deconectat de la simţurile lui, îngropat prea adânc ca să mai simtă altceva decât strânsoarea lui Osaron. Însă când degetele regelui-

umbră se înmuiară în sânge şi ridicară moneda lui Kell, apropiind-o de zid, Holland se zbătu pentru ultima oară.

Nu-şi putea recâştiga corpul – nu în totalitate –, dar probabil că nici nu avea nevoie de tot.

O mână. Cinci degete.

Îşi aruncă toate puterile rămase, toate zdrenţele de voinţă în acel unic membru şi, la jumătatea drumului spre zid, mâna se opri, şovăind în aer.

Sângele îi şiroia pe încheietură. Holland ştia cuvintele care să poată zdrobi un corp, care să-l poată preface în gheaţă, în cenuşă sau în piatră.

Tot ce trebuia să facă era să-şi ducă mâna la piept.

Tot ce trebuia să facă era să deseneze semnul magic…

Holland putu să simtă cum Osaron se enervează. Enervare, dar nu mânie, de parcă această ultimă împotrivire, acest suprem protest, nu era decât o furnicătură.

Ce plictisitor.

Holland continuă să se lupte, chiar izbuti să-şi mişte mâna un centimetru, doi.

Renunţă, Holland, îl preveni creatura în capul lui.

Holland îşi puse ultimele fărâme de voinţă în mână, apropiind-o încă puţin.

Osaron suspină.

Nu trebuia să se întâmple aşa.

Voinţa lui Osaron îl izbi ca un zid. Corpul nu i se mişcă, dar mintea îi fu trântită înapoi, ţintuită sub o durere strivitoare. Nu durerea pe care o simţise de sute de ori, de sub durerea aceea învăţase să se retragă, să existe dincolo de ea, în afară, căci era un fel de durere de care mai putea scăpa. Aceasta de acum, însă, îşi avea rădăcinile în miezul fiinţei lui. Îl aprinse pe dinăuntru, pe neaşteptate şi cu o forţă uluitoare, fiecare nerv arzând cu o asemenea căldură mistuitoare, încât ţipă, şi ţipă, şi ţipă în capul lui, până ce întunericul în sfârşit se îndură să se închidă peste el, împingându-l cu putere în adânc.

Iar de data asta Holland nu mai încercă să iasă la suprafaţă.

De data asta se lăsă să se înece.

III

Kell continuă să se smucească în cuşca de metal mult timp după ce uşa se închisese şi zăvorul fusese tras. Vocea lui încă mai răsuna între pereţii de piatră alburie. Strigă până răguşi. Dar nu veni nimeni. Frica pulsa prin el, dar ce îl speria cel mai tare era senzaţia de slăbiciune din pieptul lui – desfacerea unei legături vitale, răspândirea sentimentului de pierdere.

Abia de-i mai putea simţi pulsul fratelui său.

Abia de mai putea simţi orice altceva în afară de durerea din încheieturi şi un frig cumplit, paralizant. Se zvârcoli în rama de metal, luptându-se cu legăturile, dar ele nu se clinteau. Simboluri de vrăji erau scrijelite pe ambele laturi ale capcanei şi, cu tot sângele pierdut de Kell, care mânjise oţelul ramei, colierul care-l strângea de gât anihila toată magia de care avea nevoie. Tot ce avea. Tot ce *era*. Colierul arunca o umbră peste mintea lui, o pojghiţă îngheţată peste gânduri, o spaimă rece şi o mâhnire profundă şi, dincolo de toate astea, îi insufla absenţa speranţei. A puterii. *Renunţă*, îi şoptea prin vene. *Nu ai nimic. Nu eşti nimic. Eşti lipsit de putere*.

Nu fusese niciodată lipsit de putere.

Nu ştia cum era să fii lipsit de putere.

În locul magiei se instală panica.

Trebuia să iasă.

Să scape din cuşca asta.

Să scape de colierul ăsta.

Să scape din lumea asta.

Rhy crestase un cuvânt în propria piele ca să-l aducă pe Kell acasă, iar el se întorsese şi îl părăsise din nou. Îşi abandonase prinţul, coroana, oraşul. O urmase pe o femeie în alb printr-o uşă dintre lumi, fiindcă ea îi spusese că era nevoie de el, îi spusese că el putea să ajute, că era vina lui şi că trebuia să îndrepte lucrurile.

Inima lui Kell aproape se opri.

Nu – nu inima *lui*. O viaţă legată de a lui cu o magie pe care *nu o mai avea*. Panica îl cuprinse din nou, ca o suflare fierbinte împotriva frigului care-l amorţea, iar Kell se agăţă de aceasta ca să respingă groaza colierului care-l anihila. Se încordă în cadrul metalic, strânse din dinţi şi se opinti în cătuşe până îşi simţi osul trosnind în încheietură şi carnea sfâşiată. Sângele curse cu picături mari şi roşii pe podeaua de piatră. Îşi înăbuşi un urlet când metalul îi trecu pe deasupra şi *prin* carne. Durerea îi săgetă în tot braţul, dar continuă să tragă, metalul sfâşiindu-i muşchii şi apoi osul, până când în sfârşit mâna lui dreaptă se eliberă.

Kell se lăsă moale în legături, gâfâind, şi încercă să apuce cu degetele însângerate şi fără vlagă colierul de la gât, dar în clipa în care atinse metalul, o insuportabilă senzaţie de ace înroşite în foc îi scutură braţul şi i se adună în cap.

— *As Steno*, imploră el. *Rupe*.

Nu se întâmplă nimic.

Nicio putere nu se ridică din el ca să îndeplinească porunca.

Kell scoase un suspin şi se lăsă să atârne în cadrul de fier. Camera se înclină cu el, vederea i se înnegură şi îşi simţi conştiinţa alunecând spre întuneric, şi atunci se forţă să rămână în picioare şi să înghită gustul amar ce i se ridica în gât. Îşi prinse cu mâna rănită braţul încă prizonier şi începu să tragă.

Au trecut câteva minute – care au părut lungi cât orele, cât anii – până ce Kell reuşi să se elibereze, în sfârşit.

Căzu din cadru, cu capul înainte, clătinându-se. Cătuşele de metal îi tăiaseră adânc în carne – prea adânc – şi piatra alburie a podelei era alunecoasă de sânge.

Ăsta e al tău? şopti o voce.

Amintirea feţei de copil a lui Rhy, schimonosită de groază la vederea antebraţelor mutilate ale lui Kell, cu sângele scurs pe pieptul prinţului. *Tot sângele ăsta e al tău?*

Acum, de pe colier curgeau şiroaie roşii, în timp ce Kell

trăgea înnebunit de metal. Degetele îl dureau din cauza răcelii cumplite a cercului metalic. Izbuti să găsească încuietoarea şi să apuce zdravăn de ea, dar în zadar. Vederea i se înceţoşă. Alunecă în propriul sânge şi căzu, sprijinindu-se cu greu în mâinile rupte. Kell ţipă, strângându-se ghem, în timp ce în minte urla la propriul corp să se ridice.

Trebuia să se ridice.

Trebuia să se întoarcă în Londra Roşie.

Trebuia să-l oprească pe Holland – pe *Osaron*.

Trebuia să-l salveze pe Rhy.

Trebuia, trebuia, trebuia – dar, în clipa aceea, tot ce putea face era să zacă pe marmura rece, în timp ce căldura i se scurgea din corp într-o baltă roşie.

IV

Prinţul se prăbuşi pe spate în pat, scăldat în sudoare, înecându-se cu gustul metalic al sângelui. Vocile se ridicau şi coborau în jur, camera devenise doar un vălmăşag de umbre cu frânturi de lumină. Un ţipăt îi înlătură ceaţa din minte, dar falca îi rămase încleştată de durere. Durere care era şi nu era a lui.

Kell.

Rhy se frânse pe din două, tuşind şi scuipând sânge şi fiere.

Încercă să se ridice – trebuia să se ridice, trebuia să-şi găsească fratele –, dar nişte mâini ţâşniră din întuneric, îl prinseră şi se luptară cu el, ţintuindu-l pe cearşafurile de mătase, degetele i se înfipseră în umeri, în încheieturi şi în genunchi, apoi durerea reveni, violentă şi tăioasă, jupuindu-i carnea, râcâind cu ghearele pe os. Rhy încercă să-şi amintească. Aşadar, Kell – arestat. Celula – goală. Căutările din livada în care soarele desena, prin frunzişul pomilor, pete mişcătoare. Strigase numele fratelui său. Apoi, de nicăieri, durerea, pătrunzând printre coastele lui, exact ca în noaptea aceea, o senzaţie oribilă, de parcă ceva

se rupea, şi dintr-odată nu mai putea să respire.

Nu mai putea…

— Nu renunţa, se auzi o voce.

— Rămâi cu mine.

— Rămâi…

Rhy învăţase de mic care e deosebirea dintre dorinţă şi nevoie.

Fiind fiul şi moştenitorul, singurul urmaş al familiei Maresh, lumina Arnesului, viitorul imperiului, însemna că el niciodată nu cunoscuse adevărata nevoie (aşa cum îl informase odată o doică, înainte de a fi dată afară din serviciul regal). Haine, cai, podoabe – tot ce trebuia să facă era să ceară un lucru şi acela i se dădea.

Şi, cu toate acestea, tânărul prinţ îşi dorea – din tot sufletul – un lucru care nu-i putea fi dat. Îşi dorea ceea ce curgea prin sângele atâtor băieţi şi fete de origine umilă. Ceea ce tatăl, mama şi Kell aveau.

Rhy îşi dorea magia.

Şi-o dorea cu o ardoare, mai mult decât orice altceva.

Tatăl lui putea controla metalele, iar mama, apa. Însă magia nu era ca părul negru sau ochii căprui sau o viaţă regală – nu asculta de regulile moştenirii, nu se transmitea de la părinte la copil. Îşi alegea propria cale.

Şi deja de la vârsta de nouă ani devenise evident faptul că pe el magia nu-l alesese pentru nimic.

Însă Rhy Maresh refuza să creadă că fusese ocolit pe deplin; trebuia să fie acolo, undeva, înăuntrul lui, acea flacără a puterii care aştepta momentul potrivit să capete suflu, să fie aţâţată de un vătrai. La urma urmei, el era prinţ. Şi dacă magia nu venea la el, avea să se ducă el la ea.

Logica aceasta îl adusese aici, pe podeaua de piatră a vechii biblioteci din Sanctuar, tremurând în curentul de aer rece, în timp ce frigul pătrundea prin mătasea brodată a pantalonilor săi (destinaţi pentru a fi purtaţi în palat, unde era întotdeauna cald).

Ori de câte ori Rhy se plângea de frigul din Sanctuar, bătrânul Tieren se încrunta.

Magia îşi creează propria căldură, spunea el, ceea ce era absolut în regulă dacă erai magician, numai că Rhy nu era.

Nu încă.

De data asta, nu se plânsese. Nici măcar nu-i spusese preotului că era acolo.

Tânărul prinţ se ghemui într-un colţ din fundul bibliotecii, ascuns după o statuie şi o masă lungă de lemn, şi întinse pergamentul furat pe podea.

Rhy se născuse cu mână lungă – dar, fireşte, fiind de viţă nobilă, nu se folosise niciodată de abilitatea asta. Oamenii întotdeauna erau gata să-i ofere lucrurile pe degeaba, chiar se grăbeau să facă asta, de la o haină într-o zi răcoroasă până la un tort glazurat din bucătărie.

Însă Rhy nu ceruse pergamentul; îl şterpelise de pe masa lui Tieren, unul dintre zecile de pergamente legate cu panglică albă, subţire, care însemnau vraja unui preot. Niciuna dintre ele nu era prea ciudată sau complicată, spre marea supărare a lui Rhy. În schimb, se concentrau pe utilitate.

Vrăji care să împiedice mâncarea să se strice.

Vrăji care să protejeze pomii de îngheţ.

Vrăji care să menţină o candelă aprinsă fără ulei.

Şi Rhy avea să le încerce pe fiecare, până avea să găsească o vrajă pe care s-o poată face. O vrajă care avea să-i vorbească magiei, care cu siguranţă dormea în venele lui. O vrajă care ar fi putut s-o trezească.

O pală de vânt trecu prin Sanctuar, iar el scoase din buzunar un pumn de lini roşii cu care fixă pergamentul pe podea. Pe faţa pergamentului, desenată de mâna fermă a Înaltului Preot, era o hartă – nu ca aceea din camera de război a tatălui său, care înfăţişa întregul regat. Nu, aceasta era harta unei vrăji, o diagramă a magiei.

În partea de sus a pergamentului erau trei cuvinte, în limba comună.

În Anos Vol, citi Rhy.

O flacără eternă.

Sub cuvintele acestea se afla o pereche de cercuri concentrice, legate cu linii subţiri şi punctate cu mici

simboluri, prescurtările preferate de londonezii care ştiau să facă vrăji. Rhy miji ochii, încercând să priceapă mâzgăliturile. Avea înclinaţie pentru limbi străine, prinzând din zbor cadenţa fluidă a limbii faroane, zigzagurile abrupte ale fiecărei silabe veskane, unduirile dialectelor arnesiene de la graniţă – dar cuvintele de pe pergament păreau să se modifice şi să se înceţoşeze înaintea ochilor lui, ba apărând clare, ba ştergându-se.

Îşi muşcă buza (un obicei prost, unul de care mama lui întotdeauna îi cerea să se dezbare fiindcă nu era princiar), apoi îşi puse mâinile de o parte şi de alta a hârtiei, plimbându-şi degetele pe marginea cercului exterior, şi începu vraja.

În timp ce citea se uita fix în mijlocul paginii, rostind cu voce tare fiecare cuvânt, simţindu-le pe limbă ca pe nişte frânturi stângace şi stâlcite. Îşi simţea pulsul în urechi, în contratimp cu ritmul magiei. Dar Rhy nu-şi pierdu şirul, ci continuă cu toată voinţa şi, apropiindu-se de sfârşitul vrăjii, un fior călduţ începu să-i furnice mâinile; putea simţi cum se întinde în palmele lui, în degetele care atingeau marginea cercului şi apoi…

Nimic.

Nicio scânteie.

Nicio flacără.

Repetă vraja încă o dată şi încă o dată, dar căldura din mâinile lui deja se stinsese, dizolvându-se în furnicăturile obişnuite ale amorţelii. Descurajat, lăsă cuvintele să se piardă în aer, luând cu ele şi concentrarea lui.

Prinţul se lăsă pe spate, pe piatra rece.

— Sanct, mormăi el, deşi ştia că nu se cuvenea să înjure şi, mai cu seamă, aici.

— Ce faci?

Rhy întoarse capul şi îl văzu pe fratele lui stând la intrarea alcovului, cu o haină roşie pe umerii lui înguşti. Chiar şi la zece ani şi trei sferturi, faţa lui Kell avea seriozitatea unui bărbat în toată firea, mai ales din cauza cutei de îngrijorare formată între sprâncene. Părul roşu al lui Kell sclipea chiar şi în lumina cenuşie a zorilor, iar ochii

lui – unul albastru, celălalt negru ca noaptea – îi făceau pe oameni să-şi plece privirile, să se uite în altă parte. Rhy nu înţelegea de ce, dar el dinadins îşi privea mereu fratele drept în faţă, ca să-i arate lui Kell că nu-i păsa. Ochii erau ochi.

Kell nu era cu adevărat fratele lui, bineînţeles. Chiar şi uitându-te la ei în treacăt observai că sunt diferiţi; el avea pielea albă a veskanilor, trupul deşirat al faroanilor şi părul arămiu pe care-l întâlneai doar la locuitorii din nordul Arnesului. Şi, desigur, mai erau şi ochii. Unul natural, deşi nu specific arnesian, iar celălalt de antari, însemnat de magia însăşi ca aven. Binecuvântat.

Rhy, pe de altă parte, cu pielea de un cafeniu cald, cu părul negru şi ochii ca ambra, era în întregime londonez, în întregime un Maresh, în întregime vlăstar regal.

Kell remarcă obrajii aprinşi ai prinţului şi apoi pergamentul întins în faţa lui. Îngenunche în partea cealaltă, stofa hainei sale întinzându-se pe piatra de sub el.

— De unde ai ăsta? întrebă el, puţin enervat.

— De la Tieren, zise Rhy.

Fratele lui îi aruncă o privire sceptică şi Rhy se corectă.

— Din camera de lucru a lui Tieren.

Kell cercetă rapid vraja şi se încruntă.

— O flacără eternă?

Rhy ridică absent un lin de pe podea şi dădu din umeri.

— Primul lucru care mi-a căzut în mână.

Încerca să vorbească de parcă nu i-ar fi păsat de vraja aia stupidă, dar gâtul îi era încleştat, ochii îl usturau.

— Nu contează, continuă el, aruncând moneda pe podea de parcă ar fi aruncat o pietricică pe apă. N-o pot face să se aprindă.

Kell se aşeză mai bine, mişcându-şi buzele în timp ce citea însemnările preotului. Îşi întinse mâinile deasupra hârtiei, cu palmele căuş de parcă ar fi ţinut flacăra ce nu apăruse încă, şi începu să recite vraja. Când încercase Rhy, cuvintele i se rostogoliseră greoi din gură, ca nişte pietre, dar pe buzele lui Kell păreau poezie, fluide şi melodioase.

Aerul din jurul lor se încălzi imediat, din rândurile scrise pe pergamentul dinaintea lor ieşiră aburi, după care cerneala se strânse şi se închegă într-o picătură de ulei care se aprinse.

Flacăra pluti în aer între palmele lui Kell, strălucitoare şi albă.

Făcuse vraja să pară floare la ureche, iar Rhy avu o izbucnire de mânie împotriva fratelui său, fierbinte ca o scânteie, dar la fel de scurtă.

Nu era vina lui Kell că Rhy nu putea face magie. Dădu să se ridice, când Kell îl prinse de încheietură. Îi dirijă mâinile lui Rhy de o parte şi de alta a flăcării vrăjite, trăgându-l în urzeala magiei sale. Căldura îi furnică palmele lui Rhy, care oscila între încântarea de a simţi puterea şi conştientizarea faptului că nu era a lui.

— Nu-i drept, murmură el. Eu sunt prinţul moştenitor, urmaşul lui Maxim Maresh. Ar trebui să fiu în stare să aprind o nenorocită de lumânare.

Kell îşi muşcă buza – pe el mama nu-l certa niciodată pentru acest obicei – şi apoi spuse:

— Sunt tipuri diferite de putere.

— Mai bine aş fi avut magia decât o coroană, replică Rhy îmbufnat.

Kell studie mica flacără albă dintre ei.

— O coroană este un fel de magie, dacă stai să te gândeşti. Un magician guvernează un element. Un rege guvernează un imperiu.

— Doar dacă regele este destul de puternic.

Kell îşi ridică privirea.

— O să fii un rege bun, dacă nu cauţi să-ţi faci singur de petrecanie până atunci.

Rhy oftă, făcând flacăra să tremure.

— De unde ştii?

La acestea, Kell zâmbi. Era un lucru rar şi Rhy ar fi vrut să se agaţe de el şi să-l ţină strâns – el era singurul care-l putea face pe fratele lui să zâmbească şi se mândrea cu asta –, dar atunci Kell răspunse:

— Magie.

Şi lui Rhy îi veni să-l pocnească.

— Eşti un ticălos, mormăi el, încercând să se tragă înapoi, dar degetele fratelui său îl strânseră mai tare.

— Nu da drumul!

— Termină! făcu Rhy, la început în glumă, dar apoi, pe măsură ce focul deveni mai strălucitor şi mai fierbinte între palmele lui, repetă serios: Încetează! Mă doare!

Flacăra îi ardea degetele, o durere incandescentă săgetându-i prin mâini, până sus, înspre braţe.

— Încetează! se rugă el. Kell, opreşte-te!

Dar când Rhy îşi ridică privirea de la focul orbitor spre faţa fratelui său, nu mai văzu deloc o faţă. Nimic decât un întuneric profund. Rhy tresări, încercând să se târască îndărăt, dar fratele lui nu mai era din carne şi oase, ci din piatră, cu mâinile sculptate ca nişte cătuşe în jurul încheieturilor lui Rhy.

Asta nu era normal, gândi el, trebuia să fie un vis – un coşmar –, dar căldura focului şi apăsarea strivitoare asupra încheieturilor lui erau amândouă foarte reale şi se înrăutăţeau cu fiecare bătaie a inimii, cu fiecare respiraţie.

Flacăra dintre ei deveni lungă şi subţire, ascuţindu-se într-o lamă de lumină, cu vârful îndreptat întâi spre tavan şi apoi, încet, înspăimântător, spre Rhy. El se luptă, strigă, dar nimic din eforturile lui nu împiedică pumnalul de foc să i se înfigă în piept.

Durere.

Opreşte-te.

Îşi croi drum printre coastele lui, îi aprinse oasele, îi sfâşie inima. Rhy încercă să ţipe, dar din gura lui nu ieşi decât fum. Pieptul îi era o rană zdrenţuită de lumină.

Se auzi vocea lui Kell, nu dinspre statuie, ci din altă parte. Un sunet stins, venit de undeva din depărtare. Nu renunţa.

Dar durea. Durea atât de mult.

Opreşte-te.

Rhy ardea pe dinăuntru.

Te rog.

Murea.

Rămâi.

Din nou.

O clipă, întunericul lăsă loc fâşiilor de culoare, unui tavan acoperit cu falduri grele de pânză, unui chip cunoscut, pe care-l zărea cu colţul ochilor, nişte ochi aprinşi, înlăcrimaţi, căscaţi de îngrijorare.

— Luc? şopti Rhy.

— Sunt aici, răspunse Alucard. Sunt aici. Rămâi cu mine.

Încercă să vorbească, dar inima i se izbea de coaste de parcă ar fi încercat să le rupă şi să iasă. Îşi înteţi bătăile, apoi se poticni.

— L-au găsit pe Kell? întrebă o voce.

— Pleacă de lângă mine, porunci o alta.

— Toată lumea *afară*.

Vederea lui Rhy se înceţoşă, vocile se estompară, durerea lăsă loc unei senzaţii mai cumplite, agonia incandescentă a pumnalului invizibil care se prefăcea într-o răceală de gheaţă, în timp ce corpul lui se lupta şi cădea, şi se lupta şi cădea şi cădea şi…

Nu, imploră el, dar imediat simţi legăturile rupându-se una după alta înăuntrul lui, până când nu mai rămase niciuna care să-l ţină la suprafaţă.

Până ce chipul lui Alucard dispăru şi camera se nărui.

Până când întunericul îşi încolăci braţele grele în jurul lui Rhy şi îl înghiţi.

V

Alucard Emery nu era obişnuit să se simtă neputincios.

Cu numai câteva ore mai înainte câştigase *Essen Tasch* şi fusese numit cel mai puternic magician din cele trei imperii. Însă acum, stând la căpătâiul patului lui Rhy, n-avea nici cea mai mică idee ce să facă pentru a-l ajuta. Pentru a-l salva.

Magicianul privi cum prinţul se strânse ghem, cu o paloare de moarte, pe cearşafurile răscolite, auzi cum Rhy strigă de durere, atacat de ceva ce nici măcar Alucard nu

putea vedea, cu care nici măcar el nu se putea lupta. Căci ar fi făcut-o – s-ar fi dus până la capătul lumii ca să-l apere pe Rhy. Dar ceea ce îl ucidea pe Rhy nu se afla acolo.

— Ce se *întâmplă?* întrebase de nenumărate ori. Ce să *fac?*

Dar nimeni nu-i răspunse, aşa că nu-i rămase decât să pună singur cap la cap rugăminţile reginei şi poruncile regelui, cuvintele imperioase ale Lilei şi ecoul vocilor gărzilor care căutau de zor, toate strigându-l pe Kell.

Alucard se aplecă, strângând mâna prinţului, şi privi firele magiei din jurul corpului lui Rhy subţiindu-se, ameninţând să plesnească.

Ceilalţi se uitau în jur şi vedeau lumină, umbră şi culoare, dar Alucard Emery întotdeauna putea să vadă mai mult. Mereu fusese capabil să vadă iţele puterii, ţesătura magiei. Nu doar aura unei vrăji, rămăşiţele unui farmec, ci culoarea adevăratei magii care înconjura o persoană, care îi pulsa în vene. Toată lumea putea să vadă lumina roşie a fluviului Isle, dar Alucard vedea întreaga lume în fâşii viu colorate. Sursele naturale de magie luminau stacojiu. Magicienii care stăpâneau elementele erau învăluiţi în verde şi albastru. Blestemele pătau aura cu purpuriu. Vrăjile puternice ardeau auriu. Şi *antari?* Numai ei străluceau cu o lumină sumbră, dar iridescentă – nu dintr-o culoare, ci din toate culorile împletite laolaltă, naturale şi nenaturale, fire sclipitoare care se înfăşurau ca mătasea în jurul lor, jucându-le pe piele.

Alucard vedea acum aceste fire subţiindu-se şi rupându-se în jurul siluetei chircite a prinţului.

Nu era drept – puţina magie a lui Rhy fusese mereu de un verde-întunecat (îi spusese odată asta prinţului, dar el se strâmbase cu dezgust – lui Rhy nu-i plăcuse niciodată verdele).

Însă în clipa în care dăduse iarăşi cu ochii de prinţ, după cei trei ani petrecuţi departe, Alucard ştiuse că era altfel. *Schimbat*. Şi nu din pricina obrajilor mai aspri, a umerilor mai laţi sau a noilor umbre de sub ochi. Ci din pricina magiei. Puterea trăia şi respira, era menită să se mişte

odată cu viaţa unei persoane. Dar această nouă magie din jurul lui Rhy rămânea neclintită, cu firele înfăşurate strâns ca o frânghie în jurul corpului prinţului.

Şi absolut fiecare dintre aceste fire strălucea ca uleiul pe apă. Culoare topită şi lumină.

În noaptea aceea, în camera lui Rhy, când Alucard îi dăduse prinţului tunica la o parte ca să-i sărute umărul, văzuse locul unde firele argintii se împleteau în pielea lui Rhy, întreţesute direct cu cicatricele circulare de deasupra inimii lui. N-a fost nevoie să întrebe cine făcuse vraja – un singur *antari* îi venea în minte –, dar Alucard nu putea să-şi dea seama *cum* o făcuse Kell. De regulă putea desluşi elementele componente ale unei lucrături magice doar uitându-se la firele ei, dar urzeala acestei vrăji nu avea nici început, nici sfârşit. Firele magiei lui Kell pătrundeau în inima lui Rhy şi se pierdeau – nu, nu se pierdeau, ci *se îngropau* – în inimă, magia rămânând imobilă, de nezdruncinat.

Şi, în clipa asta, cumva, se destrăma.

Firele plesneau unul după altul sub o presiune invizibilă, fiecare coardă ruptă smulgând un suspin, o respiraţie întretăiată de la prinţul pe jumătate conştient. Legătura din ce în ce mai fragilă…

Asta era! îşi dădu el seama. Nu doar o vrajă, ci un soi de *unire*.

De Kell.

Nu ştia *de ce* viaţa prinţului era unită de a lui *antari*. Nici nu voia să-şi închipuiască – deşi acum, că vedea cicatricea dintre coastele tremurătoare ale lui Rhy, lungă cât vârful unui pumnal, lucrurile deveneau clare şi se simţea bolnav şi neajutorat –, dar legătura se rupea, iar Alucard făcu singurul lucru de care era în stare.

Îi apucă mâna prinţului şi încercă să-şi verse propria putere în firele care se destrămau, ca şi când lumina albastră-de-furtună a magiei lui s-ar fi putut contopi cu aceea iridescentă a lui Kell şi nu s-ar fi scurs, degeaba, pe alături. Se rugă la toate puterile din lume, la fiecare sfânt, preot şi făptură binecuvântată – la cele în care credea şi la

cele în care nu credea – pentru tărie. Iar când acestea nu-i răspunseră, i se adresă lui Rhy. Şi nu-i spuse să reziste, nici să fie tare.

Îi vorbi în schimb de trecut. Trecutul *lor*.

— Mai ţii minte, atunci, în noaptea de dinainte să plec?

Se luptă ca vocea să nu-i trădeze frica.

— Nu mi-ai răspuns niciodată la întrebare.

Alucard închise ochii, pe de-o parte ca să poată revedea scena în minte, pe de altă parte fiindcă nu suporta să-l vadă pe prinţ în asemenea chinuri.

Era vară, iar ei stăteau întinşi în pat, cu trupurile împreunate şi fierbinţi. El îşi plimbase o mână peste pielea netedă a lui Rhy, iar când prinţul se umflase în pene, îi spusese:

— Într-o bună zi, o să fii bătrân şi zbârcit, dar eu tot o să te iubesc.

— N-am să fiu niciodată bătrân, replicase prinţul cu certitudinea pe care numai cei tineri, cei sănătoşi şi cei groaznic de naivi o pot arăta.

— Atunci, plănuieşti să mori tânăr? îl provocase el, iar Rhy dăduse elegant din umeri.

— Sau să trăiesc veşnic.

— O, zău?

Prinţul îşi dăduse la o parte din ochi o buclă neagră.

— Moartea e atât de banală.

— Şi cum anume plănuieşti să trăieşti veşnic? se interesase Alucard, ridicându-se într-un cot.

Rhy îl trăsese înapoi spre el şi încheiase conversaţia cu un sărut.

Acum, scuturat de frisoane, scăpa câte un suspin printre dinţii încleştaţi. Buclele negre îi erau lipite de faţă. Regina cerea comprese, cerea să vină Înaltul Preot, cerea să vină Kell. Alucard îl strângea de mână pe iubitul lui.

— Îmi pare rău că am plecat. Îmi pare rău. Dar sunt aici acum, aşa că nu poţi să mori, zise el şi vocea i se frânse, în final. Îţi dai seama cât de nepoliticos ar fi, când eu am bătut atâta cale?

Mâna prinţului îl strânse ca un cleşte, iar corpul îi fu

cuprins de un spasm.

Pieptul lui Rhy se ridică şi coborî violent, într-o ultimă convulsie.

Apoi încremeni.

Iar pentru o clipă, Alucard se simţi uşurat, pentru că Rhy în sfârşit se odihnea, în sfârşit dormea. Pentru o clipă, totul a fost bine. Pentru o clipă…

Dar apoi momentul de linişte se spulberă.

Cineva ţipa.

Preoţii se îmbulzeau înainte.

Gardienii îl trăgeau înapoi.

Alucard se uita ţintă la prinţ.

Nu înţelegea.

Nu *putea* să înţeleagă.

Iar mâna lui Rhy alunecă dintr-a lui şi căzu înapoi pe pat.

Fără viaţă.

Ultimele fire argintii se desprinseseră, lunecând de pe pielea lui precum cearşafurile vara.

Şi atunci *el* ţipă.

Alucard nu-şi mai amintea nimic după asta.

VI

Pentru o singură şi îngrozitoare clipă, Lila încetă să existe.

Simţi că se deşiră, că se desface într-un milion de fire, fiecare întinzându-se, subţiindu-se, ameninţând să plesnească de îndată ce păşi în afara lumii, în afara vieţii – în nimic. Apoi, la fel de brusc, se clătina şi cădea în palme şi genunchi pe o stradă.

Scoase un strigăt scurt, involuntar, când aterizâ, tremurând din toate încheieturile, cu capul sunându-i ca un clopot.

Pământul de sub palmele ei – şi chiar *era* pământ, deci măcar ăsta era un semn bun – era dur şi rece. Linişte. Niciun foc de artificii. Niciun zvon de muzică. Lila se ridică

anevoie, cu sângele picurându-i din degete şi din nas. Şi-l şterse, stropii roşii pătând piatra, îşi scoase cuţitul şi îşi schimbă poziţia, lipindu-se cu spatele de zidul îngheţat. Îşi amintea de ultima oară când fusese aici, în Londra asta, ochii flămânzi ai bărbaţilor şi ai femeilor jinduind după putere.

O pată de culoare îi atrase atenţia şi îşi ridică privirea.

Cerul de deasupra era tărcat cu luminile apusului – trandafiriu, violet şi aur topit. Numai că Londra Albă *nu* avea culoare, nu aşa, şi pentru o secundă înfiorătoare se gândi că trecuse într-un cu totul *alt* oraş, într-o cu totul altă lume, se aruncase într-o capcană şi mai îndepărtată de casă – oriunde ar fi fost acum acasă pentru ea.

Însă nu, Lila recunoscu drumul de sub tălpile ei, turlele gotice ale castelului înălţându-se pe fundalul asfinţitului. Era acelaşi oraş şi, totuşi, complet schimbat. Nu trecuseră decât patru luni de când pusese piciorul aici, patru luni de când ea şi Kell îi înfruntaseră pe gemenii Dane. Pe atunci fusese o lume de gheaţă, cenuşă şi piatră albă, rece. Iar acum… acum un om trecea pe lângă ea pe stradă şi *zâmbea*. Nu schimonoseala înfometatului, ci zâmbetul celui mulţumit, al celui fericit.

Nu era normal.

Trecuseră patru luni şi, în răstimpul ăsta, ea învăţase să simtă magia, cel puţin prezenţa ei, dacă nu şi intenţia. N-o putea *vedea*, nu aşa cum o vedea Alucard, dar cu fiecare respiraţie îi gusta puterea în aer de parcă ar fi fost zahăr, dulce şi destul de intensă cât să fie greţoasă. Aerul nopţii scânteia, înţesat de ea.

Ce naiba se întâmpla?

Şi unde era Kell?

Lila ştia unde era ea sau, mai precis, unde alesese să facă trecerea, aşa că urmă zidul înalt şi dădu colţul către porţile castelului. Acestea stăteau larg deschise, cu iedera de iarnă împletită printre fiare. Se opri în loc pentru a doua oară. Pădurea de piatră – înainte, o grădină plină cu trupuri împietrite – dispăruse, înlocuită de o fâşie de copaci adevăraţi şi de soldaţi în armuri strălucitoare, care

flancau treptele castelului, cu toţii foarte vigilenţi.

Kell trebuie să fi fost înăuntru. Exista o legătură între ei doi, subţire ca un fir de aţă, dar ciudat de puternică, iar Lila nu ştia dacă era dată de magia lor sau de altceva, dar o trăgea spre castel ca o greutate. Nu încerca să se gândească la ce însemna asta, cât de departe va fi nevoie să meargă sau cu câte persoane va avea de luptat până să-l găsească.

Parcă exista o vrajă de localizare, nu?

Lila îşi storcea creierii să-şi amintească formula. *As Travars* o purta între lumi, iar *As Tascen* era metoda de a se deplasa între diferite locuri din *aceeaşi* lume, dar dacă voia să găsească o persoană şi nu un loc?

Se ocărî în sinea ei că nu ştia, că nu întrebase niciodată. Kell îi povestise odată despre cum îl găsise pe Rhy, după ce fusese răpit, când era mic. Ce folosise? Scotoci prin amintiri – un obiect pe care îl făcuse Rhy. Un căluţ de lemn? O altă imagine îi răsări în minte, a eşarfei – eşarfa ei strânsă în pumnul lui Kell, când o găsise el prima oară la taverna Aruncătura de Piatră. Dar Lila nu avea nimic de-al lui. Niciun obiect-simbol. Niciun flecuşteţ.

O cuprinse panica şi se strădui să nu se agite.

Bun, deci nu avea nicio amuletă care s-o călăuzească. Oamenii erau mai mult decât lucrurile pe care le posedau şi, cu siguranţă, obiectele nu erau singurele care păstrau o urmă. Erau alcătuiţi din fragmente, cuvinte… amintiri.

Iar de acestea Lila nu ducea lipsă.

Îşi apăsă mâna încă sângerândă de poarta castelului, metalul rece lipindu-se de rana nu foarte adâncă, în timp ce ea închise ochii strâns şi îl invocă pe Kell. Mai întâi, cu amintirea nopţii în care se întâlniseră, în gang, atunci când îl jefuise, şi apoi mai târziu, când el intrase prin peretele camerei sale. Un străin legat de patul ei, gustul magiei, promisiunea libertăţii, teama de a fi lăsată în urmă. Mână în mână printr-o lume, apoi prin alta, lipiţi unul de altul când se ascundeau de Holland, punându-l la pământ pe vicleanul Fletcher, luptând cu Rhy care nu era Rhy. Groaza din palat şi bătălia din Londra Albă, corpul lui Kell mânjit

de sânge, acoperindu-l pe al ei, în dărâmăturile pădurii de piatră. Bucăţile sparte ale vieţii lor aruncate în direcţii diferite. Şi apoi, returnate. Un joc cu măşti. O nouă îmbrăţişare. Mâna lui arzând pe încheietura ei în timpul dansului, gura lui arzând peste a ei când se sărutaseră, trupurile încleştându-se ca săbiile pe balconul palatului. Fierbinţeala înfricoşătoare şi apoi, prea repede, răceala. Prăbuşirea ei în arenă. Mânia lui aruncată ca o armă înainte să se întoarcă şi să plece. Înainte ca ea să-l lase să plece.

Dar venise aici să-l ia înapoi.

Lila îşi adună curajul, cu maxilarul încleştat preventiv, aşteptând durerea ce avea să vină.

Îşi strânse amintirile în minte şi le apăsă de zid, ca pe un obiect-simbol, şi rosti cuvintele.

— *As Tascen Kell*.

Sub mâna ei, poarta se cutremură şi lumea se despică, iar Lila se împletici înainte, trecând din stradă în interiorul alb şi lustruit al unui hol de-al castelului.

Torţele ardeau de-a lungul pereţilor, nişte paşi răsunau în depărtare, iar Lila îşi îngădui un scurt moment de satisfacţie, poate chiar de uşurare, înainte să-şi dea seama că nu era nici urmă de Kell aici. Capul îi bubuia şi dădu să scoată o înjurătură când, din spatele unei uşi din stânga ei, auzi un ţipăt înăbuşit.

Lilei îi îngheţă sângele în vine.

Kell. Întinse mâna spre clanţa uşii, dar în clipa în care o atinse, auzi şuieratul slab al metalului prin aer. Se aruncă într-o parte, exact când un cuţit se înfipse în lemn, în locul unde capul Lilei fusese cu o fracţiune de secundă mai devreme. O coardă neagră trasa direcţia de la mânerul cuţitului înapoi prin aer şi, când se întoarse, urmărind coarda, dădu cu ochii de o femeie într-o robă albicioasă. O cicatrice îi marca unul dintre pometi, dar ăsta era singurul lucru obişnuit la ea. Întunericul îi umplea un ochi şi se întindea precum ceara, coborându-i pe obraz şi răsfirându-i-se spre tâmplă, urmând conturul maxilarului şi dispărând în părul ei atât de roşu – mai roşu decât haina lui Kell, mai

roşu şi decât fluviul din Arnes –, încât părea să incendieze aerul. O culoare prea intensă pentru lumea asta. Sau, cel puţin, prea intensă pentru lumea care fusese. Însă Lila simţea maleficul aici, şi nu doar din pricina culorilor vii şi a ochilor distruşi.

Femeia asta nu îi amintea de Kell, nici măcar de Holland, ci de piatra neagră furată în urmă cu vreo câteva luni. Acea atracţie ciudată, un puls profund.

Cu o mişcare rapidă a încheieturii, un al doilea cuţit apăru în mâna stângă a străinei, mânerul fiind legat de capătul celălalt al corzii. Smuci scurt şi primul cuţit se eliberă din lemnul uşii şi reveni în zbor în mâna ei dreaptă. Graţios ca o pasăre luându-şi locul în formaţie.

Lila era aproape impresionată.

— Tu cine se presupune că eşti? întrebă ea.

— Eu sunt mesagerul, zise femeia, chiar dacă Lila recunoştea un ucigaş de meserie când vedea unul. Şi tu?

Lila scoase două dintre cuţitele ei.

— Eu sunt hoţul.

— Nu poţi să intri.

Lila îşi lipi spatele de uşă, simţind în şira spinării puterea lui Kell ca pe un puls slab. *Rezistă*, îi transmise gândul ei, apoi, cu voce tare:

— Încearcă să mă opreşti.

— Cum te cheamă? întrebă femeia.

— Ce te priveşte?

Femeia zâmbi malefic.

— Regele meu o să vrea să ştie pe cine am…

Dar Lila n-o aşteptă să termine.

Primul ei cuţit zbură prin aer şi, când mâna femeii se mişcă să-l pareze, Lila lovi cu al doilea. Până când acesta să ajungă la carne, cuţitul legat de coardă veni drept spre ea şi trebui să se ferească, aruncându-se într-o parte. Se răsuci, gata să lovească din nou, numai pentru a se trezi silită să pareze o altă lovitură ca de scorpion. Coarda dintre cuţite era elastică, iar femeia le mânuia la fel cum mânuia Jinnar vântul, Alucard apa sau Kisimyr pământul, ca pe arme înfăşurate în voinţă, astfel încât atunci când

zburau, aveau forţa şi eleganţa magiei.

Şi, în afară de asta, femeia se mişca incredibil de graţios, cu fluiditatea unui dansator.

Un dansator cu două arme foarte ascuţite.

Lila se feri, primul cuţit sfâşiind aerul pe lângă faţa ei. Câteva şuviţe de păr negru plutiră spre podea. Armele se mişcau cu atâta viteză, încât abia se mai puteau desluşi, atrăgându-i atenţia în direcţii diferite. Tot ce putea face Lila era să se ferească de fulgerările argintii.

Se mai luptase ea, şi nu de puţine ori, cu cuţitele. Cele mai multe confruntări le stârnise ea însăşi. Ştia că trucul consta în a găsi garda şi a trece dincolo de ea, a forţa un moment de apărare pentru o deschidere de atac, însă asta nu era o luptă unu la unu.

Cum să lupte cu o femeie ale cărei cuţite nici nu stăteau în mâinile ei?

Răspunsul, fireşte, era simplu: în acelaşi fel în care se luptase cu oricine altcineva.

Rapid şi necinstit.

La urma urmei, scopul nu era să arate bine. Era să rămână în viaţă.

Cuţitele femeii se repezeau ca nişte vipere, lovind înainte brusc, cu o viteză înspăimântătoare. Însă în asta exista şi un punct slab: nu-şi puteau schimba cursul. Odată ce o lamă îşi lua zborul, se ducea drept. Şi tocmai de aceea un pumnal în mână era mai bun decât unul aruncat.

Lila fandă în dreapta şi, când primul cuţit porni spre ea, ţâşni în partea opusă. Al doilea îl urmă, trasând o altă traiectorie, iar Lila se feri din nou, croindu-şi drum pe o a treia direcţie, în timp ce cuţitele erau amândouă captive în rutele lor.

— Te-am prins, mârâi ea, repezindu-se la femeie.

Şi atunci, spre groaza ei, cuţitele *îşi schimbară cursul*. Se întoarseră în aer şi plonjară, Lila fiind silită să se retragă înnebunită, exact când ambele arme se înfipseră în podea, în locul unde se ghemuise ea, gata de atac, cu o clipă mai devreme.

Bineînţeles. O magiciană de metal.

Sângele şiroia din braţul Lilei şi-i picura din vârful degetelor. Fusese rapidă, dar nu îndeajuns de rapidă.

O altă smucitură din încheietură, iar cuţitele zburară înapoi în mâinile femeii.

— Numele sunt importante, zise ea, învârtind coarda. Al meu este Ojka şi mi s-a ordonat să te împiedic să intri.

De dincolo de uşă, Kell scoase un strigăt de frustrare, un suspin de durere.

— Mă numesc Lila Bard, răspunse ea, scoţându-şi pumnalul favorit, şi nu-mi pasă de nimic.

Ojka zâmbi şi atacă.

În clipa când următoarea lovitură veni, Lila ţinti nu spre carne sau spre lamă, ci spre coarda dintre cuţite. Tăişul pumnalului ei coborî spre coarda întinsă şi…

Dar Ojka era prea rapidă. Metalul abia zgârie coarda, înainte ca aceasta să plesnească înapoi, spre degetele luptătoarei.

— *Nu*, mârâi Lila, apucând materialul cu mâinile goale.

Pe faţa Ojkei fulgeră surprinderea şi Lila scoase o mică exclamaţie triumfătoare, chiar înainte ca durerea să-i săgeteze piciorul, când un *al treilea* cuţit – scurt şi cumplit de ascuţit – i se înfipse în gambă.

Lila tresări, se clătină.

Sângele stropi podeaua palidă, când Lila smulse cuţitul din rană şi se îndreptă.

Dincolo de uşa aceea, Kell ţipa.

Dincolo de lumea asta, Rhy murea.

Lila n-avea timp de lupta asta.

Îşi aduse pumnalele unul lângă celălalt şi acestea scânteiară şi se aprinseră. Aerul sfârâi în jurul ei şi, de data asta, când Ojka îşi aruncă un cuţit, tăişurile înflăcărate ale pumnalelor Lilei atinseră coarda de-a lungul şi aceasta luă foc. Arse ca un fitil, iar Ojka şuieră şi se dădu înapoi. La jumătatea distanţei spre mâna ei, coarda se rupse, cuţitul îşi pierdu avântul şi nu mai ajunse înapoi în mâna ei. Un dansator derutat, care greşeşte pasul. Cu faţa arzând de mânie, asasina sări asupra adversarei sale, acum înarmată cu numai un cuţit.

În pofida acestui dezavantaj, Ojka încă se mişca la fel de graţios ca un animal de pradă, iar Lila era atât de concentrată asupra cuţitului din mâna femeii, că uitase de faptul că încăperea era plină de alte arme, la îndemână pentru un magician.

Lila se feri de o străfulgerare metalică şi încercă să facă un salt înapoi, dar se împiedică de un scăunel din spatele ei şi îşi pierdu echilibrul. Focul din mâini i se stinse, iar femeia cu părul roşu ajunse la ea înainte să atingă podeaua, având cuţitul deja îndreptat spre pieptul ei.

Braţele Lilei se ridicară să blocheze lovitura, mânerele armelor ciocnindu-se în aer, chiar deasupra feţei sale. Un zâmbet răutăcios flutură pe buzele Ojkăi şi arma din mâna ei se lungi deodată, metalul subţiindu-se într-o ţepuşă de oţel care ţinti ochii Lilei…

Capul îi fu aruncat într-o parte când metalul izbi sticla şi trosnetul ascuţit îi răsună în cap. Cuţitul, alunecând pe ochiul ei fals, râcâi adânc pardoseala de marmură. O picătură de sânge îi alunecă pe obraz, din locul unde lama îi crestase pielea, o singură lacrimă stacojie.

Lila clipi, consternată.

Nemernica încercase să-i înfigă cuţitul în ochi.

Din fericire, îl alesese pe cel greşit.

Ojka se holba, încă blocată în confuzia de moment.

Şi doar de un moment avea nevoie Lila.

Pumnalul ei, rămas ridicat, acum lovi în lateral, desenând un zâmbet stacojiu pe gâtul femeii.

Ojka deschise gura, apoi o închise, aidoma pielii spintecate de la gât, în timp ce sângele îi umplea pieptul. Căzu pe podea lângă Lila, cu degetele apăsate peste rană, dar aceasta era largă şi adâncă – o lovitură mortală.

Femeia tresări spasmodic şi încremeni, iar Lila se târî înapoi, ieşind din balta de sânge care se lăţea, simţind durerea fierbinte a gambei rănite şi cu capul vuind.

Se ridică în picioare, ducând o mână la ochiul spart.

Al doilea pumnal, pe care şi-l pierduse, se iţea dintr-un sfeşnic, iar ea îl smulse de-acolo, lăsând o dâră de sânge în drumul ei şi şchiopătând până la uşă. Acum nu se mai

auzea nimic. Apăsă clanţa, dar descoperi că era încuiată.

Era probabil o vrajă, dar Lila n-o ştia, şi era prea obosită ca să invoce aerul sau lemnul sau orice altceva, aşa că, în schimb, îşi adună ultimele puteri şi izbi în uşă cu piciorul.

VII

Kell se uita în tavan, spre lumea de deasupra, atât de departe şi îndepărtându-se tot mai mult, cu fiecare răsuflare.

Şi atunci auzi o voce – vocea *Lilei* – şi a fost ca un cârlig care-l trăgea înapoi la suprafaţă.

Tresări şi încercă să se ridice în picioare. Nu izbuti. Încercă din nou. Durerea îi zgudui trupul când se săltă într-un genunchi. Undeva, departe, auzi cum o cizmă lovi lemnul. O încuietoare se sparse. Se ridică în picioare când uşa se deschise de perete şi iat-o acolo, o umbră conturată de lumină, apoi vederea îi slăbi şi Lila deveni o pată neclară alergând spre el.

Kell reuşi să facă un pas şovăitor înainte ca cizmele să-i alunece în balta de sânge, iar şocul şi durerea să-l cufunde, pentru câteva clipe, în întuneric. Îşi simţi genunchii înmuindu-se, apoi nişte braţe calde strecurându-se în jurul mijlocului său în timp ce cădea.

— Te-am prins, zise Lila, lăsându-se cu el la podea.

Capul lui căzu pe un umăr şi bolborosi răguşit în haina ei, încercând să articuleze nişte cuvinte. Când ea nu păru să-l înţeleagă, el îşi ridică mâinile însângerate, zdrobite, şi pipăi încă o dată colierul metalic de la gâtul lui.

— Dă-l… jos, horcăi Kell.

Privirea Lilei – era ceva în neregulă cu ochii ei? – se aţinti asupra metalului pentru o clipă, înainte să-l apuce cu ambele mâini. Şuieră când degetele ei atinseră metalul, dar nu-i dădu drumul, strâmbându-se şi pipăindu-l până găsi clema închizătorii, la baza gâtului lui Kell. O desfăcu şi azvârli colierul cât colo.

Aerul năvăli cu putere în plămânii lui Kell, căldura

revărsându-se prin venele lui. La început, fiecare nerv din corp vibră, mai întâi de durere şi apoi de putere, când magia îi reveni ca o descărcare electrică. Tresări şi se îndoi, gâfâind, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, în timp ce lumea din jur pulsa, se unduia şi ameninţa să ia foc. Până şi Lila trebuie s-o fi simţit, căci sări într-o parte când puterea lui Kell ţâşni la suprafaţă, punând stăpânire pe el, recuperând fiecare picătură furată.

Dar ceva lipsea în continuare.

Nu, gândi Kell. *Te rog, nu*. Ecoul. Al doilea puls. Privi în jos la mâinile sale distruse, din ale căror încheieturi încă mai picura sânge şi magie, şi nimic din toate astea nu conta. Îşi sfâşie haina, rupând tunica în dreptul peceţii, care era încă acolo, dar dedesubtul cicatricelor şi a lucrăturii vrăjii, numai o inimă bătea. Numai una…

— Rhy… zise el, numele ieşindu-i ca un suspin, ca o rugăminte. Nu pot… el e…

Lila îl apucă de umeri.

— Uită-te la mine! zise ea. Fratele tău era încă în viaţă când am plecat. Ai un pic de încredere.

Cuvintele ei erau goale pe dinăuntru, frica lui ricoşa înăuntrul lor, umplând spaţiul.

— De altfel, adăugă ea, nu-l poţi ajuta de aici.

Ea îşi roti privirea prin încăpere, se uită la cadrul metalic, la cătuşele pline de sânge, la masa de alături cu unelte de tortură, la colierul de metal care zăcea pe podea, înainte de a-şi întoarce atenţia asupra lui. Era *ceva* în neregulă cu ochii ei – unul era căprui, ca de obicei, dar celălalt era plin de fisuri.

— Ochiul tău… începu el.

Lila flutură din mână şi se ridică.

— Nu acum. Haide, trebuie să plecăm.

Dar Kell nu era în stare să meargă nicăieri. Mâinile îi erau fărâmate şi rănite, sângele încă şiroindu-i gros din încheieturi. Capul i se învârtea de fiecare dată când se mişca, iar când ea încercă să-l ajute să se ridice, nu apucă să stea drept, căci se clătină şi i se înmuiară din nou picioarele. Scoase o exclamaţie gâtuită de frustrare.

— Nu arăţi prea bine, zise ea, apăsându-şi degetele pe o rană de deasupra gleznei. Nu mişca, te repar eu.

Kell făcu ochii mari.

— Stai, o opri el, încercând să se tragă îndărăt.

Lila îşi arcui un colţ al gurii.

— N-ai încredere în mine?

— Nu.

— Păcat, zise, punându-şi mâna însângerată pe umărul lui. Care-i cuvântul, Kell?

Camera se învârti cu el, când clătină din cap.

— Lila, eu nu…

— Care-i afurisitul de cuvânt?

El înghiţi în sec şi răspunse tremurându-i vocea.

— *Hasari. As Hasari*.

— Bine, zise ea, strângând mai tare de umărul lui. Gata?

Şi atunci, înainte ca el să poată răspunde, ea rosti vraja:

— *As Hasari*.

Nu se întâmplă nimic.

Pleoapele lui Kell se zbătură cu uşurare, epuizare, durere.

Lila se încruntă.

— N-am spus-o eu cum tr…?

Lumina explodă între ei, forţa magiei aruncându-i în direcţii opuse, ca şrapnelele dintr-un obuz.

Kell se trezi trântit cu spatele de podea, iar Lila, izbită cu o bufnitură de cel mai apropiat perete.

El rămase întins, gâfâind, atât de ameţit, încât pentru o secundă nu-şi dădu seama dacă avusese într-adevăr efect. Dar când îşi flexă degetele, simţi cum mâinile şi încheieturile sfârtecate i se refac, simţi pielea netedă şi caldă pe sub dârele de sânge, simţi aerul circulând liber în plămâni şi tot ce era smuls fu umplut la loc, şi ce era rupt, reîntregit. Când se ridică, încăperea nu se mai învârti cu el. Pulsul îi bătea cu putere în urechi, dar sângele-i pompa din nou prin vene.

Lila era prăbuşită lângă perete, frecându-şi ceafa cu un geamăt slab.

— A dracu’ magie! bombăni ea, când el îngenunche

lângă ea.

Văzându-l că şi-a revenit, rânji la el, triumfător şi încrezut.

— Ţi-am zis eu c-o să mear…

Kell îi tăie vorba şi, luându-i faţa în mâinile mânjite de sânge, o sărută o dată, profund, disperat. Un sărut împletit cu sânge şi panică, durere, frică şi uşurare. N-o întrebă cum îl găsise. N-o certă pentru c-o făcuse, ci spuse doar:

— Eşti *ţicnită*.

Ea izbuti să schiţeze un zâmbet obosit.

— Cu plăcere.

O ajută să se ridice şi îşi luă haina, care stătea mototolită pe masă, acolo unde Holland – Osaron – o aruncase.

Din nou, Lila studie încăperea.

— Ce s-a întâmplat, Kell? Cine ţi-a făcut asta?

— Holland.

Kell văzu cum numele aterizează ca un pumn, îşi închipui imaginile care-i asaltau ei mintea, aceleaşi care i-o asaltaseră şi pe a lui când se trezise faţă în faţă cu noul rege al Londrei Albe şi descoperise că nu era deloc un străin, ci un duşman bine cunoscut. *Antari* cel cu ochi în două culori, unul verde-smarald, celălalt negru. Magicianul silit să-i servească pe gemenii Dane. Cel pe care el îl ucisese şi îl împinsese în abisul dintre lumi.

Însă Kell ştia că Lila avea altă imagine în minte: a celui care îl ucisese pe Barron şi aruncase, în derâdere, ceasul mânjit de sânge la picioarele ei.

— Holland e mort, zise ea glacial.

Kell clătină din cap.

— Nu. A supravieţuit. S-a întors. El e…

Strigăte răsunară de dincolo de uşă.

Paşi grei tropăind pe piatră.

— Fir-ar! mârâi Lila, privirea fugindu-i spre hol. Chiar trebuie s-o ştergem.

Kell se răsuci spre uşă, dar ea era cu un pas înainte, cu un *lin* din Londra Roşie într-o mână însângerată, cu cealaltă luând-o pe a lui şi aşezând-o pe masă.

— *As…* începu ea.

Kell făcu ochii mari.

— Stai, nu poţi pur şi simplu să…

— *…Travars.*

Gărzile dădură năvală înăuntru exact în clipa în care încăperea se dizolva, podeaua ceda şi ei căzeau.

Treceau dintr-o Londră în alta.

Kell se încordă pentru impact, dar nu atinseră solul. Nu era aici. Castelul devenise noapte, zidurile şi podeaua fuseseră înlocuite de un aer rece, iar lumina roşie a fluviului, străzile pline de lume şi acoperişurile ţuguiate le ieşiră în întâmpinare când căzură.

*

Existau nişte reguli când voiai să creezi uşi.

Prima – şi, după părerea lui Kell, *cea mai* importantă – era că puteai fie să te deplasezi între două locuri din aceeaşi lume, fie între două lumi în acelaşi loc.

Exact acelaşi loc.

Şi tocmai de aceea era atât de important să te asiguri că picioarele tale erau pe sol şi nu, să zicem, pe podeaua unei încăperi de la catul al doilea al unui castel, pentru că aveai toate şansele să nu existe vreo podea la o lume distanţă.

Kell încercase să-i spună asta Lilei, dar fusese prea târziu. Sângele era deja pe mâna ei, simbolul deja în palmă şi, înainte să rostească el toate cuvintele, înainte să apuce să spună mai mult decât „nu” – căzeau.

Plonjaseră prin podea, prin lume şi prin mai mulţi metri de noapte de iarnă, înainte să aterizeze pe acoperişul foarte înclinat al unei clădiri. Ţiglele erau pe jumătate îngheţate şi amândoi alunecară încă vreo doi metri, până să reuşească în sfârşit să se agaţe de burlane. Sau, mai bine spus, Kell se agăţă. Metalul de sub cizmele Lilei se îndoi brusc şi ar fi căzut de pe acoperiş dacă n-ar fi prins-o el de încheietură, ridicând-o înapoi pe ţigle.

Pentru un lung moment, niciunul nu vorbi, doar stătură întinşi pe panta acoperişului, suflând cu fiecare respiraţie norişori de aburi în noapte.

— Pe viitor, zise Kell în cele din urmă, să te asiguri că

stai *pe stradă*.

Lila suflă un norişor tremurător.

— S-a notat.

Acoperişul rece îi pişca pielea încinsă, dar Kell nu se mişcă, nu imediat. Nu putea – nu putea să gândească, nu putea să simtă, nu putea să se decidă să facă altceva decât să privească în sus, la stele. Puncte de lumină pe cerul negru-albastru – cerul *lui* –, tivit cu nori, ale căror margini erau colorate în roşu datorită fluviului, totul atât de normal, neatins, neştiutor, şi deodată îi veni să urle, pentru că, deşi Lila îi vindecase corpul, încă se simţea zdrobit şi îngrozit, cu sufletul pustiit, şi tot ce voia era să închidă ochii şi să se scufunde din nou, să regăsească acel loc întunecat al liniştii depline de sub suprafaţa lumii, locul în care Rhy… Rhy… Rhy…

Făcu un efort şi se ridică în capul oaselor.

Trebuia să-l găsească pe Osaron.

— Kell… începu Lila.

Însă el deja îşi dădea drumul de pe acoperiş, lăsându-se să cadă în strada de dedesubt.

Ar fi putut invoca vântul ca să-i amortizeze căderea, dar n-o făcu, abia simţind durerea săgetându-i fluierele picioarelor când aterizează pe pavaj. Imediat apoi auzi vâjâitul unui al doilea corp, iar Lila aterizează ghemuit lângă el.

— Kell, zise ea din nou.

Dar el deja traversase strada spre cel mai apropiat zid, scoţându-şi cuţitul din buzunar şi crestându-şi o nouă rană în pielea abia vindecată.

— Ce naiba, Kell…

Îl apucă de mânecă. Kell se trezi privind din nou în ochii aceia căprui – unul întreg, celălalt spart. Cum ar fi putut el să ştie? Cum ar fi putut să *nu* ştie?

— Ce vrei să spui, cum adică *Holland s-a întors?*

— El…

Ceva se sfărâmă înăuntrul lui, iar Kell se văzu din nou în curtea palatului cu femeia cu părul roşu – Ojka –, pe care o însoţi printr-o uşă dintre lumi până într-o Londră fără nicio noimă, o Londră care ar fi trebuit să fie epuizată, dar nu

era, o Londră cu prea multă culoare – şi acolo stătea noul rege, tânăr şi sănătos, dar inconfundabil. Holland. Apoi, mai înainte să poată înţelege Kell pe deplin prezenţa celuilalt *antari* – îngrozitoarea răceală a colierului vrăjit, uluitoarea durere de a fi sfâşiat şi rupt de el însuşi, departe de tot, cuşca de metal sfârtecându-i încheieturile. Şi expresia lui Holland când chipul devenise al altcuiva, sunetul spart al vocii lui Kell implorând, în timp ce a doua inimă ceda în pieptul lui. Şi demonul se întorsese şi plecase şi…

Kell îşi reveni brusc. Era înapoi, pe stradă, cu sângele picurând din vârful degetelor, cu faţa Lilei la câţiva centimetri de a lui, şi nu putea spune dacă ea îl sărutase sau îl pălmuise, ştia doar că-i ţiuiau urechile şi ceva dinăuntrul lui încă mai ţipa.

— El e, repetă răguşit, dar nu e el. E…

Clătină din cap.

— Nu ştiu, Lila. Cumva, Holland a supravieţuit în Londra Neagră şi ceva a intrat în el. E ca Vitari, dar mai rău. Şi acest ceva… îl *poartă*.

— Deci adevăratul Holland e mort? întrebă Lila când el desenă un simbol pe pietre.

— Nu, zise Kell, luând-o de mână. Este încă înăuntru, pe undeva. Iar acum ei sunt aici.

Kell îşi lipi palma însângerată de zid şi, de data asta, când rosti cuvintele, magia veni fără niciun efort, din fericire, la atingerea lui.

VIII

Emira refuză să plece de lângă Rhy.

Nu când strigătele lui se transformară în suspine.

Nu când obrajii lui febrili păliră şi trăsăturile i se destinseră.

Nu când respiraţia lui se opri şi pulsul încetă.

Nu când încăperea încremeni, şi nici când explodă în haos, şi mobilierul se cutremură, ferestrele se crăpară şi

gărzile îl smulseră cu forţa pe Alucard Emery din pat, şi Maxim şi Tieren încercară să-i desfacă mâinile de pe corpul lui Rhy, pentru că ei nu înţelegeau.

O regină îşi putea abandona tronul.

Dar o mamă nu-şi abandonează *niciodată* fiul.

— Kell n-o să-l lase să moară, şopti ea.

— Kell n-o să-l lase să moară, ţipă ea.

— Kell n-o să-l lase să moară, repetă ea la nesfârşit, pentru sine, când ei încetară să mai asculte.

Încăperea era o furtună, însă ea stătea perfect neclintită lângă fiul ei.

Emira Maresh, care vedea fisurile în lucrurile frumoase şi se mişca prin viaţă cu teama de a nu strica ceva. Emira Nasaro, care nu voise să fie regină, nu voise să fie responsabilă pentru nenumăraţi oameni, pentru mâhnirile lor, pentru nebuniile lor. Care nu voise niciodată să aducă pe lume un copil, când lumea era un loc atât de periculos, care acum refuza să creadă că băiatul ei puternic şi frumos… inima ei…

— E mort, zise preotul.

Nu.

— E mort, zise şi regele.

Nu.

— E mort, zise fiecare dintre celelalte voci, în afară de a ei, pentru că ei nu înţelegeau că, dacă Rhy era mort, atunci la fel era şi Kell, iar aşa ceva n-avea să se întâmple, *nu se putea* întâmpla.

Şi totuşi.

Fiul ei nu mişca. Nu respira. Pielea lui, mai nou rece, căpătase o paloare cenuşie, îngrozitoare, corpul îi devenise scheletic şi scobit, de parcă ar fi fost mort de săptămâni, de luni şi nu de câteva minute. Cămaşa îi rămăsese deschisă, lăsând la vedere pecetea de pe pieptul lui şi coastele atât de nefiresc ieşite sub pielea odinioară cafenie.

Ochii i se înceţoşară de lacrimi, dar nu voi să le îngăduie să curgă, pentru că, dac-ar fi plâns, ar fi însemnat că jeleşte, iar ea nu voia să-şi jelească fiul, pentru că el *nu era*

mort.

— Emira, încercă s-o înduplece regele, când ea îşi puse capul pe pieptul prea nemişcat al lui Rhy.

— Te rog, şopti ea, iar cuvintele nu erau adresate sorţii sau magiei, sfinţilor sau preoţilor sau fluviului Isle, ci erau pentru Kell. Te rog.

Când îşi ridică ochii, aproape că văzu o sclipire de argint în aer – un fir de lumină –, dar cu fiecare secundă care trecea, trupul de pe pat semăna din ce în ce mai puţin cu fiul ei.

Degetele ei se duseră spre fruntea lui Rhy ca să-i dea la o parte părul din ochi, şi se luptă să-şi reţină un fior simţind buclele aspre, pielea ca de hârtie. Se descompunea sub ochii ei, liniştea fiind întreruptă doar de trosnetul sec al oaselor care se aşezau, un sunet ca al tăciunilor într-un foc gata să se stingă.

— Emira.

— Te rog.

— Maiestatea Voastră.

— Te rog.

— Regina mea.

— Te rog.

Începu să fredoneze – nu o melodie sau o rugăciune, ci un descântec, unul pe care îl învăţase pe când era copilă. Un descântec pe care i-l murmurase lui Rhy de sute de ori când era el mic. Un descântec pentru somn. Pentru vise frumoase.

Pentru eliberare.

Ajunse aproape la sfârşit, când prinţul icni.

IX

Într-o clipă Alucard fu scos târâş din camera prinţului, iar în clipa următoare, uitat. El nici nu observă că ceva îi dispăruse din braţe. Nu observă nimic decât sclipirea firelor luminescente şi sunetul respiraţiei lui Rhy.

Icnetul prinţului a fost slab, aproape neauzit, dar s-a

propagat în toată camera, preluat de toate corpurile, de toate glasurile, când regina şi regele şi gardienii au tresărit şocaţi, uluiţi, uşuraţi.

Alucard se ţinu cu mâinile de tocul uşii, simţindu-şi picioarele gata să cedeze.

El îl *văzuse* pe Rhy murind.

Văzuse ultimele fire dispărând în pieptul prinţului, îl văzuse pe prinţ încremenind, văzuse imposibila, imediata descompunere.

Dar acum, în timp ce privea, totul fusese şters.

Sub ochii lui, vraja se întoarse şi o flacără ţâşni deodată din tăciuni. Nu, din cenuşă. Firele se ridicară ca o apă peste un baraj rupt, înainte să-şi înfăşoare protector tentaculele în jurul trupului lui Rhy, iar el respiră a doua oară, şi a treia oară, iar între o respiraţie şi alta, corpul neînsufleţit al prinţului se reîntoarse la viaţă.

Carnea redeveni fermă peste oase. Culoarea invadă obrajii supţi. La fel de repede cum se descompusese, prinţul reînvia acum, toate semnele de durere şi de zbucium înseninându-se într-o mască a calmului. Părul lui negru i se aşeză pe frunte în bucle perfecte. Pieptul i se ridica şi-i cobora cu ritmul domol al somnului adânc.

Şi în timp ce Rhy dormea liniştit, camera din jurul lui fu cuprinsă de un nou haos. Alucard se împletici înainte. Vocile izbucniră una peste alta, amestecându-se într-un vuiet fără noimă. Unii strigau şi alţii murmurau rugăciuni, de mulţumire pentru ceea ce tocmai văzuseră sau de ocrotire.

Alucard ajunsese pe la jumătatea distanţei de la uşă, când vocea regelui Maxim răsună peste larmă.

— Nimeni nu are voie să vorbească despre asta, zise el cu glas şovăielnic, ridicându-şi mândru capul. Balul învingătorului a început şi va trebui dus la bun sfârşit.

— Dar, domnule… începu un gardian, când Alucard ajunse lângă patul lui Rhy.

— Prinţul s-a simţit rău, îi tăie vorba regele. Nimic mai mult.

Privirea lui se aţinti cu greutate asupra fiecăruia dintre

cei de faţă.

— Sunt prea mulţi aliaţi în palat, în seara asta, prea mulţi potenţiali inamici.

Lui Alucard nu-i păsa de bal, de turnir sau de oamenii din afara camerei. El nu voia decât să-i atingă mâna prinţului. Să-i simtă căldura pielii şi să se unească cu degetele lui tremurătoare, inima lui îndurerată, să se convingă că nu era doar vreun truc sinistru.

Camera se goli în jurul lui, primul ieşind regele, apoi gardienii şi preoţii, până ce doar regina şi Alucard rămaseră în picioare, tăcuţi, uitându-se la prinţul care dormea.

Alucard întinse mâna, i-o strânse pe a lui Rhy şi când simţi pulsul bătând uşor la încheietura prinţului, nu stătu să se gândească la imposibilul celor pe care le văzuse, nici nu se întrebă ce magie interzisă putea fi atât de puternică, încât să înfăşoare cu viaţă ce era mort.

Tot ce conta – tot ce avea să conteze *vreodată* – era asta.

Rhy era în viaţă.

X

Kell intră din stradă în camera lui de la palat, rămânând uimit de lumina puternică, de căldura, de normalitatea imposibil de crezut. De parcă viaţa nu se sfărâmase, de parcă o lume nu se năruise. Voalurile atârnate de tavan fluturau alene, un pat masiv cu baldachin stătea pe un postament, la perete, mobilierul de lemn negru era ornat cu aur şi, de deasupra, putea auzi freamătul balului de iarnă de pe acoperiş.

Cum de încă se putea petrece?

Cum de ei încă *nu ştiau?*

Bineînţeles că regele a poruncit ca balul învingătorului să continue aşa cum fusese plănuit, gândi Kell cu amărăciune. Ascunzând situaţia fiului său de ochii iscoditori ai oaspeţilor din Vesk şi din Faro.

— Cum adică Holland e aici? întrebă Lila. Aici, adică în

Londra, sau aici, adică *aici?*

Se ţinu după el, dar Kell deja era la uşa camerei lui. Camera lui Rhy se afla la capătul culoarului, cu uşile din lemn de trandafir şi aur închise bine.

Spaţiul dintre camerele lor era ticsit de bărbaţi şi femei, gardieni, *vestra* şi preoţi. Toţi se întoarseră brusc când îl văzură pe Kell, cu pieptul gol pe sub haină, cu părul ud şi lipit de cap şi pielea mânjită de sânge. Citi în ochii lor şocul şi groaza, surprinderea şi frica.

Se mişcară, unii spre el şi alţii la o parte, dar cu toţii în calea lui, şi Kell invocă o pală de vânt, silindu-i să se dea în lături, apoi ţâşni prin mulţime spre uşile prinţului.

Nu voia să intre.

Trebuia să intre.

Ţipătul din mintea lui se înteţea cu fiecare pas şi Kell deschise brusc uşile, cu respiraţia tăiată.

Primul lucru pe care îl văzu fu faţa reginei, albită de mâhnire.

Al doilea, corpul fratelui său, întins pe pat.

Al treilea şi ultimul, lenta ridicare şi coborâre a pieptului lui Rhy.

La acea mişcare lină, binecuvântată, pieptul lui Kell tresări.

Furtuna din capul lui, ţinută cu atâta chin în frâu, acum răbufni, valul subit şi violent de frică, mâhnire şi speranţă făcând loc unei senzaţii contrastante de calm.

Corpul lui fu scăldat de uşurarea; Rhy era în viaţă. Kell pur şi simplu nu simţise slaba întoarcere a inimii lui Rhy, peste pulsul lui furios şi eratic. Chiar şi acum bătea prea slab ca să-l simtă. Dar Rhy era viu. Era viu. Era *viu*.

Kell se prăbuşi în genunchi, dar mai înainte de a atinge podeaua, ea era lângă el – nu Lila, de data asta, ci regina. Nu-i opri căderea, ci se lăsă jos, blând, odată cu el. Îl apucă strâns de pieptarul hainei, iar Kell îşi adună curajul pentru cuvinte, pentru lovitură. El plecase. Îi lăsase fiul de izbelişte. Aproape că-l pierduse pe Rhy – din nou.

În loc de asta, Emira Maresh îşi lipi capul de pieptul lui dezgolit şi mânjit de sânge şi plânse.

Kell, îngenuncheat, încremeni o clipă, înainte să-şi ridice braţele obosite şi să o înconjoare, cu prudenţă, pe regină.

— M-am rugat, şopti ea, repetând în neştire.

El o ridică în picioare.

Apoi regele apăru acolo, în prag, cu respiraţia tăiată de parcă alergase prin tot palatul, cu Tieren alături. Maxim se năpusti înainte şi din nou Kell îşi adună curajul pentru atac, dar regele nu zise nimic, ci doar îi prinse pe Kell şi pe Emira într-o îmbrăţişare mută.

Nu era blândă acea îmbrăţişare. Regele se ţinea de Kell de parc-ar fi fost singura construcţie de piatră din mijlocul unei furtuni violente. Îl strângea atât de tare, încât pe Kell îl durea, dar nu se feri.

Când, în sfârşit, Maxim se retrase, luând-o şi pe Emira cu el, Kell se apropie de patul fratelui său. De Rhy. Puse o mână pe pieptul fratelui său, doar ca să-i simtă bătaia inimii. Şi o simţi, fermă, incredibilă, şi când propria inimă în sfârşit începu să îşi domolească bătăile, o simţi din nou pe a lui Rhy sub coastele lui, cuibărită lângă a lui, un ecou, încă îndepărtat, dar venind mai aproape cu fiecare bătaie.

Fratele lui Kell nu arăta ca un om în pragul morţii.

Culoarea înflorise în obrajii lui Rhy, părul care-i acoperea fruntea era lucios, negru şi bogat, în contrast cu pernele umede de sudoare şi cearşafurile mototolite care vorbeau despre suferinţă, despre zbucium. Kell îşi lăsă capul în jos şi îşi lipi buzele de fruntea lui Rhy, dorindu-şi să se trezească şi să facă nişte glume despre domniţe la ananghie sau vrăji şi săruturi magice. Dar prinţul nu se mişcă. Pleoapele lui nu se zbătură. Pulsul nu i se ridică.

Kell strânse uşor umărul fratelui său, dar prinţul tot nu se trezi şi l-ar fi zgâlţâit, dacă Tieren nu l-ar fi luat pe Kell de încheietură, dându-i mâna la o parte.

— Ai răbdare, zise blând *Aven Essen*.

Kell înghiţi în sec şi întoarse capul spre cameră, dintr-odată conştient de câtă linişte era, în pofida prezenţei regelui şi a reginei, şi a auditoriului din ce în ce mai mare de preoţi şi gardieni, inclusiv Tieren şi Hastra, cel din urmă îmbrăcat în haine obişnuite acum. Lila se ţinea

deoparte, în prag, palidă de epuizare şi de uşurare. Iar într-un colţ, Alucard Emery, ai cărui ochi injectaţi îi făceau irisurile întunecate ca furtuna de un albastru ca de asfinţit.

Kell nu se simţea în stare să întrebe ce se întâmplase, ce văzuseră. Întreaga asistenţă purta paloarea chinurilor recente, trăsăturile prea încremenite ale şocului. Era atât de linişte, încât Kell putea auzi muzica nenorocitului de bal.

Atât de linişte, încât putea – în sfârşit – să audă respiraţia lui Rhy, uşoară şi constantă.

Iar Kell îşi dori cu atâta ardoare să poată rămâne toţi captivi în acest moment, îşi dori să se poată întinde lângă prinţ şi să doarmă, să evite explicaţiile, acuzaţiile, eşecul şi trădarea. Însă putea vedea întrebările din ochii lor, când şi-i plimbau când la Lila, când la el, descosându-i întoarcerea subită, ţinuta însângerată.

Kell înghiţi în sec şi începu să vorbească.

XI

Hotarul dintre lumi cedă ca mătasea sub lama unui cuţit ascuţit.

Osaron nu întâmpină nicio rezistenţă, nimic decât o umbră şi un pas, o clipă de nimic – acel vid îngust între sfârşitul unei lumi şi începutul următoarei – înainte ca cizma lui Holland – cizma lui – să găsească din nou teren solid.

Drumul dintre Londra lui şi a lui Holland fusese greu, vrăjile de protecţie vechi, dar puternice, uşile ruginite de atâta stat închise. Dar ca şi în metalul vechi, existaseră şi slăbiciuni, fisuri, iar în anii de căutare primprejur, de pe tronul său, Osaron le găsise.

Uşa aceea rezistase, dar aceasta nu.

Se deschisese către ceva minunat.

Castelul nu mai exista, frigul era mai puţin muşcător şi oriunde privea simţea vibraţia magiei. Se întindea în linii în faţa ochilor lui, se ridica din lume ca aburul.

Atât de multă putere.

Atât de mult *potenţial*.

Osaron stătu în mijlocul străzii şi zâmbi.

Aceasta era o lume care merita modelată.

O lume care venera magia.

Şi avea să-l venereze şi pe *el*.

Muzica veni plutind pe o aripă de vânt, slabă ca nişte clopote care băteau în depărtare, şi pretutindeni în jur era lumină şi viaţă. Chiar şi cele mai negre umbre de aici erau ca nişte bălţi puţin adânci în comparaţie cu cele din lumea lui, a lui Holland. Aerul era înmiresmat cu parfum de flori şi de vin de iarnă, fremătând de energie, de ameţitorul puls al puterii.

Moneda atârna în degetele lui Osaron şi acesta o aruncă deoparte, atras de lumina ce se revărsa din centrul oraşului. Cu fiecare pas simţea că devine mai puternic, magia inundându-i plămânii, sângele. Un fluviu lumina roşu în depărtare, cu un puls atât de puternic, atât de vital, în timp ce vocea lui Holland era ca o bătaie de inimă din ce în ce mai slabă în capul lui.

— *As Anasae*, şoptea el la nesfârşit, încercând să-l facă să dispară pe Osaron ca şi când ar fi fost un blestem obişnuit.

Holland, îl mustră el, *nu sunt o vrajă care să fie dezlegată*.

O tablă divinatorie atârna în apropiere şi, când o atinse cu vârful degetelor, acestea i se prinseră în firele magiei, iar vraja vibră şi se transformă, cuvintele schimbându-se în semnul *antari* pentru întuneric. Pentru umbră. Pentru *el*.

În timp ce Osaron trecea pe lângă nenumărate felinare, focurile dinăuntru răbufneau, sticla se spărgea şi se împrăştia în noapte, iar strada de sub picioarele lui devenea netedă şi neagră, întunericul întinzându-se ca gheaţa. Vrăjile se destrămau de jur împrejurul lui, elementele se preschimbau dintr-unul în altul, iar spectrul se dădea peste cap, focul devenea aer, aerul devenea apă, apa devenea pământ, pământul devenea piatră, piatra devenea magie magie *magie*…

În urma lui se auzi un strigăt şi tropotul unor copite şi dintr-odată apăru o trăsură. Omul care ţinea hăţurile se răsti la el într-o limbă pe care n-o mai auzise vreodată, însă cuvintele erau întreţesute la fel ca vrăjile, iar literele se destrămară şi se reîmpletiră în capul lui Osaron, luând o formă pe care o cunoştea.

— Dă-te la o parte, prostovane!

Osaron îşi miji ochii, întinzând mâna spre frâiele cailor.

— *Eu nu sunt prostovan*, zise el. *Sunt un zeu*.

Apucă strâns de curele.

— *Şi zeii ar trebui veneraţi*.

Umbra se întinse pe frâie în sus cu viteza luminii. Se închise peste mâinile vizitiului şi omul scoase un strigăt scurt, când magia lui Osaron i se strecură sub piele şi în vene, se înfăşură în jurul muşchilor, a oaselor şi a inimii lui.

Vizitiul nu se împotrivi magiei sau, dacă o făcu, a fost o bătălie rapid pierdută. Pe jumătate sări, pe jumătate căzu de pe capra trăsurii pentru a îngenunchea la picioarele regelui umbră, iar când se uită în sus, Osaron văzu în ochii omului dubla reflexie fumurie a adevăratei sale forme.

Osaron îl cântări; firele puterii ce funcţionau pe sub comanda lui erau mate, slabe.

Vasăzică, gândi el, *aceasta este o lume puternică, dar nu toţi sunt puternici în ea*.

Avea să găsească un rost pentru cei slabi. Sau avea să-i stârpească. Erau ca surcelele, uscaţi, dar subţiri, ardeau rapid, dar nu îndeajuns să-l păstreze pe el arzând.

— *Ridică-te!* îi porunci.

Iar când omul se ridică în picioare, Osaron întinse mâna şi cuprinse între degete gâtul vizitiului, fără să strângă, curios să vadă ce se întâmpla dacă ar turna mai mult din el însuşi într-o carcasă atât de modestă. Întrebându-se cât ar putea ţine.

Strânse degetele, venele de sub ele se umflară, fracturând pielea şi devenind negre. Sute de fisuri minuscule străluciră când omul începu *să ardă* cu magie, gura i se deschise într-un strigăt mut, euforic. Pielea i se

scoroji şi i se desprinse, tot corpul îi pâlpâi roşu ca tăciunele, apoi negru, ca în final să se *sfărâme*.

Osaron lăsă mâna pe lângă corp, cu o dâră de cenuşă prin aerul nopţii.

Fusese atât de captivat pe moment, încât *aproape* că nu-l observase pe Holland care încercă încă o dată să iasă la suprafaţă, să se agaţe cu ghearele şi să-şi facă loc prin golul din atenţia lui.

Osaron închise ochii, întorcându-şi atenţia înăuntru.

Devii enervant.

Înfăşură firele minţii lui Holland pe după degetele lui şi trase până când, adânc în capul lui, magicianul *antari* lăsă să-i scape un strigăt gutural. Până când rezistenţa şi zgomotul se sfărâmară, în sfârşit, precum vizitiul în drum, precum orice făptură muritoare, care a încercat să stea în calea unui zeu.

În liniştea care urmă, Osaron îşi întoarse atenţia asupra frumuseţii noului său regat. Străzile, însufleţite de oameni. Cerul, însufleţit de stele. Palatul, însufleţit de lumină – Osaron se minună la vederea acestuia din urmă, căci nu era un castel masiv din piatră ca în lumea lui Holland, ci o construcţie zveltă şi arcuită, de sticlă şi aur, care părea să străpungă cerul, un loc cu adevărat potrivit pentru un rege.

Restul lumii părea să-şi piardă contururile în jurul orbitorului miez al acelui palat, spre care îşi croia el acum drum, pe străzi. Fluviul apăru la orizont, roşu vibrant, iar lui i se tăie respiraţia.

Frumos. Irosit.

Am putea să fim cu mult mai mult.

O piaţă se etala învăpăiată în nuanţe stacojii şi aurii de-a lungul malului fluviului şi, drept înainte, scările palatului erau împodobite cu buchete de flori îngheţate. Când cizmele lui atinseră prima treaptă, un şir de flori îşi pierdu pojghiţa de gheaţă şi înflori la loc în culori vii.

Prea mult timp se abţinuse.

Prea mult.

Cu fiecare pas, culoarea se întindea; florile crescură la

întâmplare, bobocii deschizându-se şi tulpinile umplându-se de ghimpi lucioşi, toate revărsându-se pe scări în covoare de verde, auriu, alb şi roşu.

Totul înflorea – el înflorea – în această lume ciudată, bogată, atât de coaptă şi de gata de-a fi culeasă.

O, avea să facă nişte lucruri atât de minunate!

În urma lui, florile se schimbau din nou, şi din nou, şi din nou, petalele prefăcându-se când în gheaţă, când în piatră. O explozie de culoare, un haos de forme, până când, în cele din urmă, copleşite de transformarea lor euforică, deveneau negre şi lucioase ca sticla.

Osaron ajunse în vârful scării şi se trezi faţă în faţă cu un grup de oameni ce-l aşteptau înaintea uşilor. Îi vorbeau şi, pentru câteva clipe, el se opri pur şi simplu şi lăsă cuvintele să atârne în aer, nimic altceva decât nişte sunete deranjante care-i tulburau noaptea perfectă. Apoi oftă şi le dădu formă.

— Am spus *stai pe loc*! îl avertiză unul dintre gardieni.

— Nu te apropia! porunci un al doilea şi trase o sabie din teacă, al cărei tăiş sclipi cu puterea vrăjii.

Vrajă de slăbire a magiei. Osaron aproape că zâmbi, deşi îi era greu să reuşească asta pe faţa crispată a lui Holland.

Exista un singur cuvânt pentru *opreşte* în limba lui – *anasae* – şi chiar şi acela însemna doar dezleagă, desfă. Un singur cuvânt pentru a pune capăt magiei, dar atât de multe ca s-o faci *să crească, să se întindă, să schimbe*.

Osaron ridică o mână, un gest relaxat, puterea spiralând din jurul degetelor lui spre aceşti oameni în cochiliile lor de metal, unde să…

O explozie sfâşie cerul de deasupra.

Osaron îşi lăsă capul pe spate şi văzu, deasupra acoperişului palatului, o sferă de lumină colorată. Şi apoi alta, şi alta, în rafale de roşu şi auriu. Uralele ajunseră până la el purtate de vânt şi simţi entuziasmul celor de sus.

Viaţă.

Putere.

— Stai! ziseră oamenii în limba lor stângace.

Dar Osaron abia începuse.

Aerul se înfăşură în jurul picioarelor sale şi el se ridică în văzduh.

2.
ORAŞUL ÎN UMBRĂ

I

Kisimyr Vasrin era puţin ameţită de băutură.

Nu neplăcut, dar îndeajuns cât să estompeze detaliile de la balul învingătorului, să şteargă chipurile de pe acoperiş şi să transforme sporovăiala stupidă în ceva mai plăcut. Încă ar mai fi fost stăpână pe ea într-o luptă – aşa socotea ea, nu după câte pahare băuse, ci după cât de rapid putea preface conţinutul paharului ei într-o armă. Plecă pocalul, vărsă vinul şi îl privi cum îngheaţă într-un cuţit, înainte să-i aterizeze în cealaltă mână.

Aşa, gândi ea, tolănindu-se înapoi pe perne. *Încă-i bine.*

— Eşti bosumflată, zise Losen de undeva din spatele canapelei.

— Ei, aş, răspunse ea tărăgănat. Sărbătoresc.

Îşi lăsă capul pe spate ca să se uite la protejatul ei şi adăugă cu răceală:

— Nu-ţi dai seama?

Tânărul chicoti, cu ochii aprinşi.

— Cum doreşti, *mas arna*.

Arna. Pe toţi sfinţii, când îmbătrânise atâta, încât să fie numită jupânească? Nu avea nici măcar treizeci de ani. Losen se îndepărtă să danseze cu o tânără şi frumoasă aristocrată, iar Kisimyr îşi goli paharul şi se lăsă pe spate ca să privească, iar ciucurii de aur îi zornăiră în părul împletit.

Acoperişul era un loc destul de frumos pentru o petrecere – pilonii se înălţau ascuţiţi pe cerul nopţii, sferele de foc încălzeau aerul iernii, dalele de marmură ale podelei erau atât de albe, încât luminau ca nişte nori, cu luna în spate, dar Kisimyr întotdeauna preferase arena. Cel

puţin într-o luptă ştia ce să facă, ştia scopul efortului. Aici, în societate, ar fi trebuit să zâmbească, să facă reverenţe şi, chiar mai rău, *să socializeze*. Kisimyr ura să socializeze. Ea nu era *vestra* sau *ostra*, ci făcea parte din masa londoneză de modă veche, cu un deosebit talent pentru magie. Un deosebit talent perfecţionat în ceva mai mult.

De jur împrejurul ei, ceilalţi magicieni beau şi dansau, cu măştile agăţate ca nişte fibule pe umeri sau purtate ca nişte glugi, împinse pe vârful creştetului. Cele care nu aveau chip arătau ca nişte podoabe, pe când cele cu trăsături bine definite te priveau cu expresii înfiorătoare de pe ceafa purtătorilor şi de pe pelerinele lor. Masca ei de felină stătea alături, pe canapea, ciobită şi arsă după atâtea runde în arenă.

Kisimyr nu avea chef de petrecere. Încerca să pară graţioasă, deşi pe dinăuntru încă fierbea din pricina meciului, a modului în care se încheiase. Fusese aproape de victorie – atât de aproape.

Dintre toate persoanele în faţa cărora putea să piardă, trebuise să fie tocmai nesuferitul ăla de băieţel nobil, frumuşelul, Alucard Emery!

Unde era ticălosul, oricum? Nici urmă de el. Sau de rege şi regină, de altfel. Sau de prinţ. Sau de fratele lui. Ciudat. Prinţul şi prinţesa veskană erau aici, dând târcoale ca şi când şi-ar fi căutat prada, regentul faroan îşi ţinea oamenii de la Curte lângă o coloană, dar familia regală arnesiană nu se vedea pe nicăieri.

Pielea începu să o furnice, semn de avertisment, aşa cum i se întâmpla cu o clipă înainte ca un adversar să-şi facă mişcarea în ring. Ceva nu era în regulă.

Nu-i aşa?

Pe toţi sfinţii, nu reuşea să-şi dea seama.

Un servitor îmbrăcat în roşu şi auriu trecu pe lângă ea şi Kisimyr luă un alt pahar de băutură de pe tavă, vin cu mirodenii, care-i gâdilă nările şi îi încălzi degetele mai înainte de a-l gusta.

Încă zece minute, îşi spuse ea, şi-apoi putea să plece.

Era, la urma urmei, o învingătoare. Chiar dacă nu

câştigase jocurile anul ăsta.

— Maestră Kisimyr?

Îşi ridică ochii la tânărul *vestra*, frumos şi bronzat, cu pleoapele fardate cu auriu astfel încât să se asorteze cu eşarfa de la gât. Ea aruncă o privire în jur după Losen şi bineînţeles că tânărul ei protejat o urmărea, cu o mutră înfumurată ca a unui pisoi care sacrifică un şoarece.

— Eu sunt Viken Rosec… începu nobilul.

— Şi eu nu sunt dispusă să dansez, i-o reteză ea.

— Atunci, zise el cu cochetărie, poate că v-aş putea ţine companie aici.

Nu aşteptă să primească acordul – ea simţi canapeaua adâncindu-se alături –, dar atenţia lui Kisimyr deja se mutase de la el către cel care apăruse la marginea acoperişului. Cu o clipă în urmă, pe marginea aceea nu fusese nimeni, iar acum, când ultimul foc de artificii lumină cerul, iată-l acolo. Din locul de unde îl vedea, omul nu era decât o siluetă pe fundalul întunecat al nopţii, dar felul în care privea în jur – de parcă vedea terasa acoperişului pentru prima oară – o nelinişti. Nu era un nobil sau un magician de la turnir şi nu aparţinea niciunuia dintre grupurile pe care le văzuse pe la *Essen Tasch*.

Curioasă, se ridică de pe canapea, lăsându-şi masca lângă Viken, în timp ce străinul înaintă printre doi stâlpi şi astfel putu să-i vadă tenul la fel de alb ca al unui veskan, dar părul mai negru şi decât al ei. O pelerină albastră ca miezul nopţii cădea de pe umerii lui, iar pe cap, acolo unde ar fi putut fi masca unui magician, avea o coroană argintie.

Un prinţ sau un rege?

Dar ea nu-l mai văzuse niciodată înainte. Şi nici nu mai simţise niciodată puterea emanând astfel. Magia radia dinspre el în valuri, la fiecare pas, cu miros de fum de lemn, de cenuşă şi de pământ proaspăt săpat, în contrast cu parfumul florilor care umplea aerul în jurul lor.

Kisimyr n-a fost singura care-l remarcase.

Una după alta, toate feţele de la bal se întoarseră spre colţul acela.

Capul străinului era uşor plecat, de parcă ar fi cercetat

podeaua de marmură de sub cizmele lui negre, lăcuite. Trecu pe lângă o masă pe care cineva lăsase un coif şi, aproape absent, îşi trecu un deget pe apărătoarea din faţă. Şi sub mâna lui, coiful se fărâmiţă, deveni cenuşă – nu, nu cenuşă, ci nisip, mii de fire scânteietoare de sticlă.

O pală de vânt rece le spulberă.

Kisimyr simţi cum inima îi bate mai repede.

Fără să se gândească, picioarele ei o purtară înainte, cu acelaşi pas ca al străinului care traversa acoperişul, până când se opriră, faţă în faţă, la marginea marelui cerc lustruit, folosit pentru dans.

Muzica încetă brusc, cu un scâncet de coarde, şi în liniştea aceea ciudatul personaj înaintă până în mijlocul ringului de dans.

— *Bună seara*, zise străinul.

Când vorbi, îşi înălţă capul, părul negru scoţând la iveală doi ochi complet negri, cu umbre şerpuitoare în adâncul lor.

Cei îndeajuns de aproape ca să-i întâlnească privirea se încordară şi se dădură îndărăt. Cei aflaţi mai departe trebuie să fi simţit fiorul de nelinişte, pentru că începură, de asemenea, să se tragă înapoi.

Faroanii priveau, cu nestematele jucând pe feţele lor negre, şi încercau să înţeleagă dacă era cumva vreun număr de spectacol. Veskanii stăteau nemişcaţi, aşteptând ca străinul să scoată o armă. Dar arnesienii se agitară. Doi gardieni plecară imediat să dea de ştire la etajele palatului de dedesubt.

Kisimyr rămase pe loc.

— *Sper că n-am întrerupt*, continuă, iar vorbele lui fură rostite de două voci – una uşoară, cealaltă răsunătoare, una răspândită în aer ca un pumn de nisip, cealaltă clară precum cristalul.

Ochii lui negri se plimbară peste acoperiş.

— *Unde e regele vostru?*

Întrebarea răsună în capul lui Kisimyr, iar când ea încercă să se tragă înapoi, atenţia străinului se îndreptă imediat spre magiciană.

— *Puternică*, gândi el. *Totul aici este puternic*.

— Cine eşti? abia rosti ea.

Omul păru să se gândească un moment, apoi răspunse:

— *Noul vostru rege*.

Asta trimise un fior prin mulţime.

Kisimyr întinse o mână şi cel mai apropiat urcior de vin se goli, conţinutul zburând spre degetele ei şi închegându-se într-o lance de gheaţă.

— Asta e o ameninţare? zise ea, încercând să-şi concentreze atenţia spre mâinile omului şi nu spre ochii aceia siniştri, spre vocea răsunătoare. Eu sunt un înalt magician al Arnesului. O învingătoare în *Essen Tasch*. Port pecetea favorită a Casei Maresh. Şi n-am să te las să-i faci vreun rău regelui meu.

Străinul îşi înclină puţin capul, amuzat.

— *Eşti magician puternic*, zise el, deschizându-şi braţele ca pentru a-i oferi o îmbrăţişare şi zâmbind mai larg. *Dar nu destul de puternic ca să mă opreşti*.

Kisimyr îşi roti lancea o dată, aproape leneş, apoi atacă.

Făcu doi paşi înainte ca podeaua de marmură să se înmoaie sub picioarele ei, la început de piatră, apoi imediat transformată în apă, şi, până să ajungă la el, din nou de piatră. Kisimyr tresări, corpul oprindu-i-se cu o smucitură, căci piatra se întărise în jurul gleznelor ei.

Losen porni spre ea, dar femeia ridică o mână, fără să-şi ia privirea de la străin.

Nu era posibil.

Omul nici măcar nu se mişcase. Nu atinsese piatra, nu spusese nimic ca să-i schimbe starea. O făcuse pur şi simplu cu voinţa, trecând-o dintr-o formă în alta de parcă ar fi fost un fleac.

— Este *un fleac*, zise el, cuvintele umplând aerul şi strecurându-se în capul ei. *Voinţa mea e magia. Iar magia este voinţa mea*.

Piatra începu să urce pe gambele ei, în timp ce el se apropia cu paşi mari şi liniştiţi.

În spatele lui, Jinnar şi Brost se repeziră să atace. Ajunseră la marginea cercului, când el îi aruncă înapoi cu

o mişcare scurtă din încheietură, trupurile lor izbindu-se puternic de stâlpi. Niciunul nu se ridică.

Kisimyr mârâi şi invocă şi cealaltă abilitate magică a ei. Marmura bubui la picioarele ei. Se crăpă şi se despică, dar străinul continua să înainteze. Până când se eliberă, clătinându-se, el ajunsese lângă ea, destul de aproape s-o sărute. Nici măcar nu-i simţi degetele, până ce nu-i înconjuraseră deja încheietura. Privi în jos, şocată de atingere, deopotrivă uşoară ca fulgul şi solidă ca piatra.

— *Puternică*, medită el din nou. *Dar eşti destul de puternică încât să mă cuprinzi?*

Ceva trecu între ei, atunci, de la o piele la alta, şi apoi mai adânc, urcându-i prin braţ şi răspândindu-i-se în sânge, straniu şi minunat, ca lumina, ca mierea prin venele ei, dulce şi cald şi…

Nu.

Se opuse, încercând să împingă magia din ea, însă degetele lui se strânseră mai mult şi, dintr-odată, căldura plăcută deveni arsură, lumina deveni foc. Oasele i se încinseră, pielea îi crăpă, fiecare milimetru al corpului ei se aprinse, iar Kisimyr începu să ţipe.

II

Kell le povesti totul.

Sau, cel puţin, tot ce aveau nevoie să ştie. Nu menţionă că plecase cu Ojka *de bunăvoie*, fiind încă supărat din cauza detenţiei la care-l siliseră şi a certei cu regele. Nu menţionă că mai degrabă pusese în pericol viaţa prinţului şi pe a lui, decât să accepte condiţiile creaturii. Şi nu menţionă că, la un moment dat, se dăduse bătut. Însă le povesti regelui şi reginei despre Lila şi cum ea îi salvase viaţa – şi pe a lui Rhy – şi îl adusese acasă. Le spuse despre faptul că Holland supravieţuise, despre puterea lui Osaron, despre blestematul colier de metal şi despre simbolul Londrei Roşii ajuns în mâna demonului.

— Unde e monstrul acum? întrebă regele.

Kell se pleoşti.

— Nu ştiu.

Ar fi trebuit să insiste, să-i prevină despre puterea lui Osaron, dar nu reuşi să spună decât:

— Vă promit, Maiestate, c-o să-l găsesc.

Mânia lui nu fierbea, dând pe dinafară – era prea obosit pentru asta –, ci îi ardea rece prin vene.

— Şi o să-l ucid.

— O să stai aici, hotărî regele, făcând semn spre patul prinţului. Cel puţin, până se trezeşte Rhy.

Kell dădu să protesteze, dar Tieren îi puse din nou o mână pe umăr, iar el simţi puterea preotului. Căzu într-un fotoliu de lângă patul fratelui său, în timp ce regele îşi adună gărzile.

Dincolo de ferestre, începuseră focurile de artificii, scăldând cerul în roşu şi auriu.

Hastra, care nu-şi luase ochii de la prinţul adormit, stătea rezemat de perete, în apropiere, şoptind încetişor. Buclele lui castanii băteau în auriu sub lumina lămpilor, iar între degete învârtea continuu ceva. O monedă. La început, Kell crezu că murmura vreo vrajă pentru calmare, amintindu-şi că Hastra fusese cândva destinat pentru Sanctuar, dar curând îşi dădu seama că vorbea în arnesiană. Era un fel de rugăciune, dar, dintre toate lucrurile cu putinţă, el cerea iertare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kell.

Hastra roşi.

— E vina mea că te-a găsit ea, şopti fosta lui gardă de corp. E vina mea că te-a luat.

Ea. Hastra se referea la *Ojka*.

Kell se frecă la ochi.

— Nu e vina ta, zise el.

Dar tânărul clătină din cap îndârjit, iar Kell nu putu să suporte vinovăţia din ochii lui, oglindind-o prea îndeaproape pe a lui însuşi. Aruncă în schimb o privire spre Tieren, care acum stătea cu Lila; preotul, deloc surprins, îi luase bărbia în mână, în timp ce ea îşi înclinase capul ca să-i vadă ochiul distrus.

Alucard Emery încă pândea, pe jumătate în umbră, într-un colţ de lângă patul princiar, cu privirea aţintită nu asupra lui Kell sau altundeva prin încăpere, ci asupra pieptului lui Rhy, care se ridica şi cobora liniştit. Kell ştia darul căpitanului, abilitatea lui de a vedea urzeala magiei. Acum Alucard stătea perfect nemişcat, urmărind cine ştie ce spectru invizibil care se ţesea în jurul prinţului.

— Dă-i timp, murmură căpitanul, răspunzând unei întrebări pe care Kell n-o pusese încă.

Iar Kell trase aer în piept, sperând să găsească de spus ceva civilizat, dar Alucard se întoarse brusc spre uşile balconului.

— Ce-i? întrebă Kell, când tânărul se desprinse de lângă perete, uitându-se afară, în noaptea colorată în roşu.

— Mi s-a părut că văd ceva.

Kell se încordă.

— Ce anume?

Alucard nu răspunse. Dădu cu mâna peste sticlă, ştergând aburul. După o clipă, clătină din cap.

— Trebuie să fi fost o iluzie din cauza…

Fu întrerupt de un ţipăt.

Nu din cameră, nu din palat, ci de deasupra capului.

De pe acoperiş. De la balul învingătorului.

Kell sări în picioare mai înainte să ştie că se putea ridica. Lila, întotdeauna mai rapidă, îşi scosese deja cuţitul, chiar dacă nimeni nu se ocupase de rănile ei.

— Osaron? întrebă ea, când Kell se repezi la uşă.

Alucard era în spatele lui, dar Kell se întoarse şi-l sili să dea înapoi, îmbrâncindu-l o dată, cu putere.

— Nu. Tu nu.

— Doar nu te aştepţi să stau…

— Mă aştept să veghezi asupra prinţului.

— Credeam că asta e misiunea ta, i-o întoarse Alucard.

Lovitura îşi atinse ţinta, dar Kell continua să-i blocheze calea căpitanului.

— Dacă o să vii sus, o să mori.

— Şi tu nu? îl provocă Alucard.

O clipă, Kell văzu în mintea lui o imagine, cea a

întunericului zvârcolitor din ochii lui Holland. Zumzetul puterii. Groaza unui blestemat de laţ strâns în jurul gâtului său. Kell înghiţi în sec.

— Dacă *eu* nu mă duc, o să moară *toată lumea*.

Se uită la regină, care deschise gura şi o închise la loc de vreo câteva ori, de parc-ar fi căutat un ordin, un protest, dar, în cele din urmă, zise numai:

— Du-te.

Lila nu aşteptase vreo permisiune.

Era deja la jumătatea scărilor, până ce o prinse el din urmă şi n-ar fi prins-o, dacă n-ar fi fost rănită la picior.

— Cum a ajuns el aici, sus? murmură Kell.

— Cum a ieşit din Londra Neagră? contră Lila. Cum ţi-a luat puterile? Cum a…?

— Bine, zise Kell. Punct pentru tine.

Îşi croi drum printre gardienii care urcau, străbătând în fugă palier după palier.

— Doar ca să fie clar, continuă Lila. Nu-mi pasă dacă Holland mai e încă înăuntru. Dacă prind ocazia, n-o să-l cruţ.

Kell înghiţi.

— De acord.

Când ajunseră la uşile care dădeau spre acoperiş, Lila îl apucă de guler, ridicându-şi faţa spre a lui. Îl privi fix, cu un ochi bun, celălalt fracturat în lumini şi umbre. Dincolo de uşi, ţipătul încetă.

— Eşti destul de puternic să învingi? întrebă ea.

Era, oare? Ăsta nu era un turnir între magicieni. Nu era nicio frântură de magie ca Vitari. Osaron distrusese o întreagă lume. O schimbase pe a doua după bunul plac.

— Nu ştiu, răspunse el sincer.

Lila schiţă un zâmbet, ascuţit ca un ciob.

— Bine, zise ea, deschizând uşa. Numai proştii sunt siguri.

*

Kell nu ştia ce avea să găsească pe acoperiş.

Sânge. Morţi. O versiune bolnavă a pădurii de piatră care se întindea odinioară la poalele castelului din Londra

Albă, din trupuri împietrite.

În loc de asta, văzu o mulţime şovăind între confuzie şi groază, iar în mijlocul ei, pe regele-umbră. Kell simţi cum i se scurge sângele din obraji, înlocuit de ura rece împotriva făpturii de pe acoperiş – monstrul îmbrăcat în corpul lui Holland – care se întorcea încet, cântărindu-şi publicul. Înconjurat de cei mai puternici magicieni din lume şi nicio tresărire de frică în ochii aceia negri. Doar amuzament şi o sclipire limpede de dorinţă. Stând acolo, în mijlocul cercului de marmură, Osaron părea centrul lumii. De neclintit. Invincibil.

Scena se schimbă, iar Kell o văzu pe Kasimyr Vasrin zăcând la picioarele lui Osaron. Ce mai rămăsese din ea, adică. Unul dintre magicienii cei mai puternici din Arnes, redus la un leş carbonizat, inelele de metal din părul ei fiind acum topite în pete de lumină lichidă.

— *Altcineva?* întrebă Osaron cu vocea greţos distorsionată a lui Holland, mătăsoasă şi diabolică şi, cumva, pretutindeni deodată.

Prinţii veskani se ghemuiseră în spatele vrăjitorilor, o pereche de copii speriaţi, îmbrăcaţi în argintiu şi verde. Lordul Sol-in-Air, chiar dacă lipsit de magie, nu se dăduse înapoi, deşi oamenii lui faroani puteau fi văzuţi chemându-l de zor după o coloană. La marginea platformei de marmură, se strânseră ceilalţi magicieni, invocându-şi elementele – flăcările se învârteau pe degete, aşchii de gheaţă erau ţinute ca pumnalele –, dar nimeni nu lovi. Erau luptători de turnir, obişnuiţi să facă paradă într-o arenă, unde cel mai ameninţat lucru le era mândria.

Ce îi spusese Holland lui Kell, în urmă cu multe luni?

Ştii ce anume te face slab?

Tu n-ai fost silit niciodată să fii puternic.

Cu siguranţă n-a trebuit să lupţi niciodată pentru viaţa ta.

Această slăbiciune o văzu acum Kell la toţi bărbaţii şi femeile din jur, pe feţele lor fără măşti, palide de frică.

Lila îi atinse braţul, deja ţinând un pumnal în fiecare mână. Niciunul nu vorbi, dar nici n-ar fi fost nevoie. La

balurile palatului şi în jocurile turnirului se simţeau nelalocul lor, stingheri, dar se înţelegeau unul pe celălalt aici şi acum, înconjuraţi de primejdie şi moarte.

Kell dădu din cap şi, fără niciun cuvânt, Lila se strecură lin, hoţeşte, în umbrele de la marginea acoperişului.

— *Niciunul?* îi îmboldi regele-umbră.

Îşi puse o cizmă pe rămăşiţele lui Kisimyr, care cedară precum cenuşa sub talpa lui.

— *Cu toată puterea voastră, vă predaţi atât de uşor*.

Kell trase o singură dată aer în piept şi se forţă să înainteze, ieşind din adăpostul cercului şi intrând în lumină. Când Osaron îl văzu, zâmbi sincer.

— *Kell*, zise monstrul. *Capacitatea ta de a rezista mă surprinde. Ai venit să îngenunchezi înaintea mea? Ai venit să mă implori?*

— Am venit să lupt.

Osaron îşi ridică fruntea.

— *Ultima oară când ne-am întâlnit, te-am lăsat ţipând*.

Trupul lui Kell fu străbătut de un fior, nu de teamă, ci de mânie. Aerul din jurul lui vibra de putere.

— Ultima oară când ne-am întâlnit, eu eram în lanţuri. Acum sunt liber.

Zâmbetul lui Osaron se lărgi.

— *Dar ţi-am văzut inima şi îţi e legată*.

Kell îşi încleştă pumnii. Marmura de sub picioarele lui tremură şi începu să se spargă. Osaron scutură o dată din încheietură şi noaptea se prăbuşi deodată peste Kell. Îl strivi, scoţându-i tot aerul din plămâni, apăsându-l în genunchi. Se încordă din răsputeri să rămână drept sub povara aceea şi, după o secundă îngrozitoare, îşi dădu seama că nu aerul îl strivea, ci voinţa lui Osaron îi apăsa toate oasele. Kell era *antari*. Nimeni nu izbutise vreodată să-i supună corpul cu voinţa împotriva voinţei lui. Acum, oasele i se măcinau în încheieturi, membrele ameninţau să i se rupă.

— *O să te văd îngenunchind înaintea regelui tău*.

— Nu.

Kell încercă din nou să invoce podeaua de marmură, iar

piatra tremură când voinţa se ciocni de voinţă. Rămase în picioare, dar îşi dădu seama după expresia aproape plictisită de pe faţa celuilalt *antari* că regele-umbră nu făcea decât să se joace cu el.

— Holland, mârâi Kell, încercând să-şi înăbuşe disperarea. Dacă eşti înăuntru, luptă! Te rog, luptă!

O privire acră apăru pe faţa lui Osaron şi apoi ceva se sparse în spatele lui Kell, un sunet de armură lovind lemnul, când mai mulţi gardieni se năpustiră pe acoperiş, cu Maxim în mijlocul lor.

Vocea regelui tună în noapte:

— Cum îndrăzneşti să pui piciorul în palatul meu?

Atenţia lui Osaron devie spre rege, iar Kell respiră, dintr-odată eliberat de presiunea voinţei creaturii. Se clătină un pas, deja scoţându-şi cuţitul şi crestându-şi pielea, picăturile roşii de sânge înflorind pe piatra albă.

— Cum îndrăzneşti să pretinzi că eşti regele?

— *Am mai multe drepturi decât tine*.

O altă zvâcnire din degetele acelea lungi şi coroana regelui zbură de pe cap – sau ar fi zburat, dacă Maxim n-ar fi înşfăcat-o din aer cu o viteză uluitoare. Ochii regelui luminau, ca metalul topit, când zdrobi coroana în mâini şi o prefăcu într-o sabie. Un singur gest, fluid, care amintea de zile de mult trecute, când Maxim Maresh fusese Prinţul de Oţel şi nu Regele de Aur.

— Dă-te bătut, demonule, porunci el, sau o să fii ucis!

În spatele lui, gărzile regale îşi ridicară săbiile, cu vrăji scrijelite de-a lungul tăişurilor. La vederea regelui şi a gărzilor ceilalţi magicieni părură să se trezească din stupoare. Unii începură să se retragă, conducându-i pe cei din familiile lor regale spre ieşirea de pe acoperiş sau pur şi simplu fugind. Câţiva găsiră în ei destul curaj ca să înainteze, dar Kell ştia că nu se puteau măsura cu Osaron. Nici gărzile, nici magicienii, nici măcar regele.

Însă apariţia regelui îi adusese ceva lui Kell.

Un avantaj.

Cu atenţia lui Osaron încă fixată asupra lui Maxim, Kell se lăsă pe vine. Picăturile lui de sânge se spărseseră de

podea, în mici linii frânte, roşii, care se întinseră şi se înfăşurară în jurul cizmelor monstrului.

— *As Anasae!* porunci el. *Înlătură!*

Cuvintele fuseseră de ajuns, cândva, pentru a scăpa lumea de Vasari. Acum nu se întâmplă nimic. Osaron îi aruncă o privire compătimitoare, umbrele împletindu-se în ochii lui negri ca smoala.

Kell nu se retrase. Îşi lipi mâinile de piatră.

— *As Steno!* porunci el, iar podeaua de marmură se sparse într-o sută de cioburi care se ridicară şi se lansară asupra regelui de umbră.

Prima îşi atinse ţinta, înfigându-se în piciorul lui Osaron, iar speranţele lui Kell dădură să înflorească, înainte să-şi dea seama de greşeală.

Nu ţintise să ucidă.

Primul cuţit de piatră a fost singurul care l-a rănit. Doar cu o privire, restul aşchiilor şovăiră, încetiniră, se opriră. Kell împinse cu toată forţa, dar corpul lui era unul pe care puteai să-l stăpâneşti cu voinţa, pe când o sută de cuţite improvizate erau cu totul altceva, iar Osaron câştigă rapid, întorcând spărturile de piatră în afară ca pe spiţele unei roţi, ca razele orbitoare ale unui soare.

Osaron ridică leneş mâna, iar ţăndările de piatră tremurară ca săgeţile pe coardele bine întinse ale arcurilor, dar mai înainte să le poată lansa asupra gărzilor, regelui şi magicienilor de pe acoperiş, ceva trecu prin el.

O tresărire. Un fior.

Umbrele din ochii lui deveniră verzi.

Undeva, în străfundul trupului său, Holland lupta.

Fragmentele de piatră căzură la podea, iar Osaron rămase nemişcat, toată atenţia lui fiind întoarsă înăuntru.

Maxim zări prilejul şi dădu semnalul.

Gărzile porniră, zece oameni atacând deodată un zeu neatent.

Şi pentru o clipă, Kell crezu că avea să fie destul.

Pentru o clipă…

Dar Osaron ridică privirea, ochii lui negri sclipiră şi schiţă un zâmbet sfidător. Îi lăsă să se apropie.

— Staţi! strigă Kell, dar era prea târziu.

Cu o clipă înainte ca soldaţii să lovească în regele-umbră, monstrul îşi abandonă carcasa. Întunericul se revărsă din corpul furat al lui Holland, gros şi negru ca fumul.

Antari se prăbuşi, iar umbra care era Osaron se mişcă, şerpuind, peste acoperiş. Vânând un alt recipient.

Kell se răsuci, uitându-se după Lila, dar n-o putu vedea în mulţime, prin fum.

Şi apoi, deodată, întunericul se întoarse asupra *lui*.

Nu, gândi Kell, care deja îl refuzase pe monstru o dată. Nu-şi putea închipui un alt colier. Groaza îngheţată a unei bătăi de inimă oprindu-se în pieptul lui.

Întunericul se repezi la el şi Kell făcu involuntar un pas înapoi, adunându-şi puterile pentru un asalt care nu mai veni. Umbra îi atinse degetele mânjite de sânge şi se dădu înapoi, nu atât respinsă, cât calculând.

Întunericul *râse* – un sunet dezgustător – şi începu să se adune laolaltă, închegându-se într-o coloană şi apoi într-un om. Nu din carne şi oase, ci din straturi peste straturi de umbră, atât de groasă, încât arăta ca piatra fluidă, cu unele muchii mai clare, altele mai şterse. O coroană stătea pe capul personajului, cu nişte ţepi ridicaţi în sus ca nişte coarne, vârfurile lor dispărând în fum.

Regele-umbră în adevărata lui înfăţişare.

Osaron inspiră o dată şi întunecimea topită din centrul lui se aprinse ca tăciunii, fierbinţeala făcând să joace aerul din jurul lui. Şi, cu toate acestea, părea solid ca piatra. În timp ce Osaron îşi cerceta gânditor mâinile, ale căror degete se subţiau la vârf mai puţin ca nişte degete şi mai mult ca nişte gheare, gura i se lăţi într-un zâmbet crud.

— A trecut multă vreme de când n-am mai fost destul de puternic să-mi păstrez propria formă.

Mâna i se repezi spre gâtul lui Kell, dar a fost oprită scurt când oţelul veni şuierând prin aer. Cuţitul Lilei îl nimeri pe Osaron în tâmplă, dar lama nu se înfipse, ci trecu drept prin el.

Aşadar, nu era real, nu avea *corporalitate*. Nu încă.

Osaron aruncă o privire spre Lila, care deja îşi scotea un alt cuţit. Fata se opri brusc sub privirea lui, corpul ei în mod clar zbătându-se sub strânsoarea lui, iar Kell profită de prilej încă o dată, apăsându-şi palma însângerată de pieptul creaturii. Dar forma se prefăcu în fum în jurul degetelor lui Kell, depărtându-se de magia lui, iar Osaron se răsuci din nou spre Kell, cu enervarea zugrăvită vizibil pe chipul de piatră. Eliberată, Lila îl atacă încă o dată, ţinând o sabie scurtă de soldat într-o mână, pe care apoi o aruncă într-un arc ucigător, spintecând în jos şi în lateral prin corpul demonului, de la umăr la şold.

Osaron se despică în jurul lamei şi apoi, pur şi simplu, *se dizolvă*.

Adineauri era, acum nu mai era.

Kell şi Lila se uitară unul la altul, ţinându-şi respiraţia uluiţi.

Gărzile târau cu brutalitate un Holland fără cunoştinţă, oarecum pe picioarele lui, cu capul atârnând în faţă, şi de jur împrejur, pe acoperiş, bărbaţii şi femeile stăteau nemişcaţi ca sub o vrajă, dar cu siguranţă nu era vorba decât despre şoc, groază şi confuzie.

Kell îi întâlni privirea regelui Maxim, din partea cealaltă a acoperişului.

— *Mai aveţi atâtea de învăţat*.

Se răsuci la auzul vocii şi-l descoperi pe Osaron reformat şi stând, nu în cercul spart din centrul acoperişului, ci pe balustrada de pe margine, de parcă ţepii de metal ar fi fost pământ solid. Pelerina îi flutura în vânt. Un spectru de om. O umbră de monstru.

— *Nu ucideţi un zeu*, spuse el. *Ci îl veneraţi*.

Ochii lui negri sclipeau cu o încântare întunecată.

— *Nicio grijă. O să vă învăţ eu cum. Şi, cu timpul…*

Osaron îşi deschise braţele.

— *Eu o să fac lumea asta demnă de mine*.

Kell îşi dădu seama mult prea târziu ce avea să se întâmple.

O luă la fugă exact când Osaron se înclină pe spate, dincolo de balustradă şi căzu.

Kell sprintă şi ajunse exact la ţanc să vadă regele-umbră lovind apa fluviului Isle de jos. Corpul lui pătrunse în apă fără să stropească şi, tăind suprafaţa şi cufundându-se, începu să se împrăştie ca tuşul vărsat prin curent. Lila se înghesui lângă el, căznindu-se să vadă. Strigăte se ridicară peste acoperiş, dar ei doi stăteau şi priveau, într-o groază mută, cum firul de întunecime creştea şi creştea şi creştea, întinzându-se până când toată roşeaţa fluviului deveni neagră.

III

Alucard se plimba agitat prin camera prinţului, aşteptând veşti.

Nu auzise nimic după acel ţipăt, primele strigăte ale gărzilor pe hol şi paşii de deasupra.

Draperiile grele ale lui Rhy şi baldachinul, covoarele lui pluşate şi pernele, toate creau o izolare oribilă, blocând lumea de dincolo şi învăluind camera într-o linişte apăsătoare.

Erau singuri, căpitanul şi prinţul adormit.

Regele plecase. Preoţii plecaseră. Până şi regina plecase. Unul după altul îşi luaseră tălpăşiţa, aruncând câte o privire spre Alucard care spunea *Stai jos, rămâi aici*. De parcă el ar fi vrut să plece. Ar fi părăsit bucuros liniştea înnebunitoare şi clocotul întrebărilor, de bună seamă, dar nu când era vorba de Rhy.

Regina fusese ultima care ieşise. Pentru câteva secunde stătuse în picioare, între pat şi uşă, de parcă ar fi fost fizic sfâşiată.

— Maiestate, zisese el, o să am eu grijă să fie în siguranţă.

Atunci faţa ei se schimbase, renunţând la masca regală pentru a dezvălui doar o mamă înspăimântată.

— Ce bine ar fi dac-ai putea!

— Dar *tu* poţi? întrebase el.

Ochii ei mari şi căprui se întorseseră la Rhy, zăbovind

asupra lui încă un lung moment, înainte ca, în sfârşit, să se răsucească şi să fugă.

Ceva îi atrase atenţia pe balcon. Nu chiar o mişcare, ci o schimbare a luminii. Când se apropie de uşile de sticlă, văzu umbra întinsă pe faţada palatului ca o trenă, o dâră, o perdea neagră, lucioasă, care tremura, când solidă, când ca fumul, şi iar solidă, de la malul fluviului de jos până pe acoperiş.

Trebuia să fie magie, dar nu avea nicio culoare, nicio lumină. Când îi cercetă urzeala şi bătătura puterii, nu putu desluşi firele.

Kell le povestise despre Osaron, magia otrăvitoare din altă Londră. Dar cum ar fi putut un magician să facă *asta?* Cum ar fi putut oricine ar fi fost să facă asta?

— E un demon, spusese Kell. O bucată de magie vie, însufleţită.

— O bucată de magie care se crede om? întrebase regele.

— Nu. O bucată de magie care se crede *zeu*.

Acum, uitându-se pe fereastră la coloana de umbră, Alucard înţelegea – *asta* nu se supunea deloc liniilor de putere. Se născuse din nimic.

Nu-şi putea desprinde privirea.

I se păru că podeaua se clatină şi simţi că se înclină în faţă, spre uşile de sticlă şi cortina de întuneric de dincolo de ele. Dacă s-ar fi putut apropia, poate c-ar fi reuşit să vadă firele urzelii…

Căpitanul îşi ridică mâinile spre uşile balconului, pregătindu-se să le deschidă, când prinţul se mişcă în somn. Un geamăt stins în spatele lui, subtila poticnire a respiraţiei, numai de atât a fost nevoie ca Alucard să se întoarcă şi să traverseze camera spre pat, uitând imediat de întunecimea de dincolo de sticlă.

— Rhy? şopti el. Mă poţi auzi?

O cută între sprâncenele prinţului. Maxilarul încleştat. Semne vagi, dar Alucard se agăţă de ele şi-i dădu la o parte buclele negre de pe frunte, încercând să gonească şi imaginea prinţului mumificat pe aşternuturile regale.

— Te rog, trezeşte-te!

Atingerea lui coborî pe mâneca prinţului, ajungând să i se odihnească pe mână.

Alucard întotdeauna îi iubise mâinile lui Rhy, palmele netede şi degetele lungi, făcute pentru a fi mângâiate, pentru a vorbi, pentru a cânta.

Nu ştia dacă Rhy mai cânta şi acum, dar cândva o făcea, cu aceeaşi fluiditate cu care vorbea o limbă.

O amintire palidă i se ivi în minte. Unghii dansând pe piele.

— Cântă-mi ceva, ceruse Alucard.

Rhy îi zâmbise radios, lumina lumânărilor prefăcându-i ochii de ambră în aur curat, iar degetele începuseră să joace pe piele, alunecând, trecând uşor peste coardele de peste umăr, pe coaste, pe talie.

— Mai degrabă te cânt pe tine.

Acum Alucard îşi împleti degetele cu ale prinţului, uşurat să le găsească din nou calde, uşurat când mâna lui Rhy i-o strânse, chiar dacă foarte uşor, pe a lui. Cu multă grijă, Alucard se sui în pat. Se întinse precaut lângă prinţul adormit.

Dincolo de sticlă, întunecimea începuse să se spargă, să se întindă, dar ochii lui Alucard priveau pieptul lui Rhy unde, în timp ce se ridica şi cobora, sute de fire argintii se împleteau la loc, încetul cu încetul.

IV

În sfârşit, Osaron era *liber*.

Existase un moment pe acoperiş – cam cât intervalul dintre o inspiraţie şi o expiraţie – când simţise că bucăţi din el s-ar putea risipi în vânt, fără carne şi oase care să le adăpostească. Însă nu se risipise. Nu se dizolvase. Nu încetase să existe.

Devenise puternic după atâtea luni petrecute în cealaltă lume.

Mai puternic, minut cu minut, în aceasta de aici.

Şi era liber.

Un lucru atât de straniu, de-atâta timp uitat, de abia şi-l mai amintea.

Cât şezuse pe tronul acela din mijlocul oraşului adormit, privind cum pulsul lumii sale încremeneşte, privind cum şi zăpada încetase să mai cadă şi rămăsese suspendată în aer, şi nu era nimic de făcut decât să doarmă şi să aştepte şi să aştepte şi să aştepte…?

Ca să fie liber.

Şi acum.

Osaron zâmbi, iar fluviul pâlpâi. Râse şi aerul se cutremură. Se încordă şi lumea se înfioră.

Îl primea bine, lumea asta.

Voia schimbarea.

Ştia, în măduva ei, în oasele ei, că putea fi *mai mult*.

Îi şoptea lui: *Creează, creează, creează*.

Lumea aceasta ardea de promisiune, la fel cum şi a lui arsese cu mult timp în urmă, înainte să se facă scrum. Dar pe atunci el fusese un zeu tânăr, prea nerăbdător să dăruiască, să fie iubit.

Acum era mai înţelept.

Oamenii nu erau cârmuitori buni. Ei erau copii, servitori, supuşi, animale de companie, mâncare, nutreţ. Aveau un loc în lume, la fel cum şi el avea unul. Urma să fie zeul de care aveau nevoie şi îl vor iubi pentru asta. Le va arăta el cum.

Îi va hrăni cu putere. Doar atât cât să-i ţină legaţi. Cât să le dea o idee despre ce ar putea fi. Ce ar putea fi *ei*. Şi în timp ce el se va ţese în jurul lor, prin ei, va stabili şi o măsură a tăriei lor, a magiei lor, a potenţialului lor, iar aceasta avea să-l hrănească pe el, să-l consolideze, şi ei i-o vor da de bunăvoie, pentru că el va fi al lor şi ei vor fi ai lui, şi împreună aveau să realizeze ceva extraordinar.

Eu sunt milă, le şoptea el la ureche.

Eu sunt putere.

Eu sunt rege.

Eu sunt zeu.

Îngenunchează.

Pretutindeni în oraş – noul lui oraş –, ei într-adevăr îngenuncheau.

Era un lucru firesc să îngenunchezi, o chestiune de gravitaţie, de a-ţi lăsa greutatea să te tragă în jos. Cei mai mulţi voiau s-o facă; le putea simţi supunerea.

Iar cei care n-o făceau, cei care refuzau…

Ei bine, nu exista loc pentru ei în regatul lui Osaron.

Absolut deloc.

V

— *De două ori ura pentru vânt…*

— *Şi de trei ori pentru femei…*

— *Şi de patru pentru minunata mare…*

Ultimul cuvânt se stinse, dizolvat în sunetele mai aspre ale halbelor trântite pe masă, berea împroşcând podeaua.

— Chiar aşa era? întrebă Vasry, dându-şi capul pe spate, peste speteaza banchetei. Eu ştiam că era *vin*, nu *vânt*.

— N-ar mai fi cântec marinăresc fără vânt, zise Tav.

— N-ar fi cântec marinăresc fără vin, bolborosi Vasry.

Lenos nu ştia dacă vorbise aşa pentru a crea vreun efect sau pentru că marinarul – întregul echipaj, de altfel – era beat criţă.

Întregul echipaj, adică mai puţin Lenos. El nu fusese niciodată dornic să bea (nu-i plăcea cum se zăpăceau toate lucrurile, plus că se simţea rău zile la rând), însă nimeni nu părea să observe dacă el bea cu adevărat sau nu, câtă vreme avea o halbă în mână, pentru toast. Şi întotdeauna avea. Lenos avea o halbă când echipajul toastă pentru căpitan, Alucard Emery, învingătorul jocurilor *Essen Tasch*, şi a continuat s-o aibă şi când ei toastară mai departe pentru căpitan, cam o dată la fiecare jumătate de oră, până când pierdură numărul.

Acum, că turnirul se încheiase, cele mai multe flamuri zăceau îmbibate cu bere pe mese, iar flacăra argintie pe fundal albastru de pe baniera lui Alucard arăta mai îmbâcsită cu fiecare rând de pahare.

Ilustrul lor căpitan era absent de mult, probabil toasta pentru el însuşi pe la balul învingătorului. Dacă Lenos ciulea urechea, putea auzi, din când în când, ecoul vreunui foc de artificii care acoperea hărmălaia de pe Drumul Rătăcitor.

Avea să fie o paradă în toată regula dimineaţă şi un ultim prilej de sărbătoare (cu jumătate din Londră încă turmentată), dar în seara asta palatul era pentru campioni, tavernele, pentru restul.

— Vreo urmă de Bard? întrebă Tav.

Lenos se uită în jur, căutând prin hanul aglomerat. N-o mai văzuse, nu după primul rând de băuturi. Echipajul râdea de el pentru felul în care se purta în preajma ei, luându-i neastâmpărul drept timiditate, atracţie, ba chiar teamă – şi poate că era teamă, cel puţin în parte, dar era o teamă inteligentă. Lenos se temea de Lila precum se teme un iepure de un câine de vânătoare. Precum se teme un muritor de fulgere după o furtună.

Un fior îl străbătu prin tot corpul, subit şi rece.

El întotdeauna fusese sensibil la echilibrul lucrurilor. Ar fi putut fi preot, dacă ar fi posedat un strop de magie în plus. Ştia când lucrurile erau de bine – acea senzaţie minunată, căldura soarelui într-o zi friguroasă –, ştia când erau *aven* – ca Lila, cu trecutul ei ciudat şi cu puterea ei ciudată – şi ştia când erau de rău.

Iar în clipa asta, ceva era de rău.

Lenos luă o înghiţitură de bere ca să se mai calmeze – reflexia lui în băutură, o pată încruntată pe suprafaţa chihlimbarie – şi se ridică în picioare. Secundul *Turlei* îi prinse privirea şi se ridică, de asemenea. (Stross ştia de acele momente când avea viziuni şi, spre deosebire de restul echipajului, care-l numea ciudat şi superstiţios, Stross părea să îl creadă. Sau, cel puţin, să nu-i spună făţiş că nu-l crede.)

Lenos porni prin sală ca năuc, prins în strania vrajă a presentimentului, în cârligul senzaţiei rele, care-l trăgea ca o undiţă. Ajunsese la jumătatea distanţei spre uşă, când primul strigăt răsună de la fereastra tavernei.

— E ceva în fluviu!

— Da, îi strigă Tav aceluia, nişte arene plutitoare uriaşe! Am fost acolo toată săptămâna.

Dar Lenos continuă să se îndrepte spre uşa tavernei. O deschise, netulburat de contactul cu vântul rece şi tăios.

Străzile erau mai pustii decât de obicei, abia ce se iţeau primele capete curioase să vadă.

Lenos merse mai departe, cu Stross pe urmele lui, până când coti după un colţ şi văzu marginea pieţei de noapte, mulţimea migrând spre malul fluviului, unde apa se făcu roşie.

Inima îi bătea cu putere în piept în timp ce-şi făcea loc printre oameni, strecurându-şi cu uşurinţă trupul zvelt, în timp ce Stross, masiv, se poticnea şi se oprea. Acolo, drept în faţă, era lumina stacojie a lui Isle şi…

Lenos se opri.

Ceva se răspândea pe suprafaţa fluviului ca o pată de petrol, blocând lumina, înlocuind-o cu ceva negru, lucios şi rău. Întunecimea luneca pe mal, pleoscăind şi stropind iarba uscată de iarnă, zidul de piatră, lăsând o dâră iridescentă la fiecare val care se ridica.

Priveliştea parcă îl trăgea de braţe pe Lenos, aceeaşi forţă de atracţie, uşoară ca gravitaţia, iar când se simţi făcând un pas înainte, îşi întoarse privirea silindu-se să se oprească.

În dreapta lui, un bărbat se împletici înainte spre marginea fluviului. Lenos încercă să-l prindă de mânecă, dar omul deja trecuse de el, cu o femeie urmându-l îndeaproape. De jur împrejur, mulţimea oscila între a se trage îndărăt şi a se împletici înainte, iar Lenos, incapabil să plece de acolo, nu putea decât să se lupte să rămână pe loc.

— Stai! strigă un gardian, când omul care trecuse pe lângă Lenos se lăsă într-un genunchi şi întinse mâna, parcă pentru a atinge suprafaţa fluviului.

În schimb, fluviul îl atinse pe el, întinzând o mână făcută din apa înnegrită şi strângându-şi degetele pe braţul omului, trăgându-l la ea. Se auziră nişte urlete care

acoperiră pleoscăitul când omul se duse la fund.

Mulţimea se dădu înfricoşată înapoi, când pelicula uleioasă începu să se netezească la loc, şi amuţi, aşteptând ca omul – sau cadavrul lui – să se ridice la suprafaţă.

— Nu vă apropiaţi! porunci un alt soldat, silindu-se să înainteze.

Şi aproape ajunsese la mal, când omul reapăru. Soldatul se dădu îndărăt, îngrozit, când omul se ridică, nu să respire sau luptându-se cu fluviul care-l ţinea, ci calm şi măsurat, de parcă s-ar fi ridicat dintr-o baie. Se auziră exclamaţii şi murmure, când omul ieşi din apă şi urcă pe mal, fără să-i pese de hainele îngreunate de apă care-l împovărau. Curgând de pe pielea lui, apa arăta curată, limpede, dar în loc să bălţească pe pietre, sclipea şi se mişca.

Mâna lui Stross se încleştă pe umărul lui Lenos, dar nu-şi putea lua ochii de la omul de pe mal. Era ceva în neregulă cu el. Umbrele se învâltoreau în ochii lui, încolăcindu-se ca fuioarele de fum, iar venele lui ieşeau în evidenţă pe pielea lui arămie, întunecate, ca nişte fire negre. Însă, mai mult ca orice, zâmbetul lui crispat îl făcu pe Lenos să se cutremure.

Omul îşi deschise braţele în lături, şiroind de apă, şi anunţă cu îndrăzneală:

— Regele a venit.

Îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă, în timp ce întunecimea cuprindea malul în jurul lui, tentacule de ceaţă neagră se întindeau ca nişte gheare, croindu-şi drum pe străzi. Panica a cuprins mulţimea, cei veniţi destul de aproape ca să vadă acum înghiontindu-se ca să se îndepărteze, fiind însă ţinuţi în loc de cei din spate. Lenos se întoarse, uitându-se după Stross, dar nu-l văzu pe nicăieri. Mai jos pe mal, un alt urlet. Undeva, în depărtare, un ecou al cuvintelor omului, şi iarăşi, de pe buzele unei femei, şi iarăşi, de pe buzele unui copil.

— Regele a venit.

— Regele a venit.

— Regele a venit, zise un bătrân, cu ochi strălucitori, şi

este *măreţ*.

Lenos încercă să scape, dar strada era o masă de trupuri aruncate la întâmplare, o masă adunată de întinderea umbrei. Cei mai mulţi se luptau pentru a se elibera, dar din loc în loc, prin mulţime, erau cei care nu puteau să-şi smulgă ochii de la fluviul negru. Cei care stăteau nemişcaţi ca piatra, înmărmuriţi de valurile sclipitoare, erau traşi în jos de forţa de atracţie a vrăjii.

Lenos simţi cum privirea îi este atrasă spre întuneric şi nebunie, aşa că murmură iute o rugăciune către sfinţii fără nume, dar imediat îşi simţi picioarele lungi făcând un pas înainte.

Şi apoi altul.

Cizmele lui s-au afundat în clisa malului, gândurile i s-au liniştit, vederea i s-a îngustat, fixată doar asupra acelui întuneric hipnotizant. În străfundul minţii auzi un zgomot de copite, apoi o voce, tăind prin haos ca un cuţit.

— Înapoi!

Iar Lenos clipi, retrăgându-se împleticit de lângă fluviu, la ţanc cât să nu fie zdrobit de un cal regal.

Masivul armăsar se ridică în două picioare, dar călăreţii au fost cei care i-au atras atenţia lui Lenos.

Prinţul *antari* stătea în şa, răvăşit, cu haina roşie descheiată, dezvelindu-i pieptul unde se găseau o dâră de sânge şi o cicatrice complicată. Şi în spatele prinţului c-un ochi negru, agăţată cu disperare de el, stătea Lila Bard.

— Lighioană afurisită, bombăni ea, aproape căzând când încercă să se elibereze din şa.

Kell Maresh – *Aven Vares* – sări fără vreun efort, cu haina fluturând în vânt, ţinând o mână pe umărul lui Bard, iar Lenos n-ar fi putut spune dacă încerca să se sprijine sau oferea sprijin. Ochii lui Bard cercetară mulţimea – unul dintre ei, fără îndoială, nu era în regulă, o explozie de lumină sticloasă – înainte să se oprească asupra lui Lenos. Ea izbuti să schiţeze un mic zâmbet chinuit, când cineva ţipă.

În apropiere, o femeie se prăbuşi, un tentacul de umbră înfăşurându-se pe piciorul ei. Ea încercă să-l înlăture, dar

degetele treceau prin el ca prin fum. Lila se întoarse spre femeie, dar prinţul *antari* ajunse primul. Încercă să alunge ceaţa cu o pală de vânt, dar când văzu că nu dispare, scoase un cuţit şi făcu o nouă crestătură în palmă.

Îngenunche şi duse mâna deasupra umbrei care se întindea de la fluviu până spre pielea femeii.

— *As Anasae*, porunci el.

Dar substanţa nu făcu decât să se despartă, ocolind sângele. Aerul însuşi păru să vibreze de râs, când umbrele pătrunseră în piciorul femeii, pătându-i pielea, înainte de a i se cufunda în vene.

Antari înjură şi femeia se cutremură, apucându-l înfricoşată de mâna rănită. Sângele îi mânji degetele şi, sub ochii lui Lenos, umbrele îi dădură drumul dintr-odată, retrăgându-se de la gazda lor.

Kell Maresh se uită lung în locul unde mâna lui o întâlnise pe a ei.

— Lila! strigă el.

Dar ea deja văzuse şi îşi scosese cuţitul. Sângele ţâşni pe pielea ei când o rupse la fugă spre un bărbat de pe mal, înhăţându-l cu o clipă înainte să-l ajungă umbrele. Din nou, ele se retraseră.

Antari şi Lila – nu, cei doi *antari*, gândi Lenos, căci asta era Bard, asta trebuia să fie – începură să atingă pe toată lumea din jur, trecându-şi degetele însângerate peste mâinile şi obrajii lor. Dar sângele nu avea niciun efect asupra celor deja otrăviţi – ei doar mârâiau şi-l ştergeau de parcă ar fi fost murdărie –, şi pentru unul pe care-l însemnau, alţi doi căzeau, mai înainte să ajungă la ei.

Prinţul *antari* se învârti în loc, cu respiraţia tăiată, măsurând din ochi amploarea pe care o luau lucrurile. În loc să alerge de la un om la altul, îşi ridică mâinile în sus, cu palmele întoarse în spate. Murmură ceva şi sângele se adună în aer ca într-o bilă. Asta îi aminti lui Lenos de Isle însuşi, cu lumina lui roşie, o arteră de magie care pulsa, vibra.

Când *antari* făcu un gest, sfera se ridică deasupra mulţimii panicate şi…

Atât reuşi să vadă Lenos, înainte ca umbrele să vină la *el*.

Degetele nopţii se furişară spre el cu viteza şarpelui. Nu avea unde să fugă – *antari* îşi arunca vraja, iar Lila era prea departe –, aşa că Lenos îşi ţinu respiraţia şi începu să se roage, aşa cum învăţase să facă acasă, în Olnis, când furtunile se înteţeau. Închise ochii şi se rugă pentru calm, când umbrele se năpustiră asupra lui. Pentru echilibru, când se scurseră – deopotrivă fierbinţi şi reci – pe pielea lui. Pentru nemişcare, când îi murmurară, uşor precum clipocitul valurilor la mal, în capul lui:

Lasă-mă înăuntru, lasă-mă înăuntru, lasă-mă…

O picătură de ploaie îi căzu pe mână, o alta pe obraz şi deodată umbrele se retraseră, luând şi şoaptele cu ele. Lenos clipi, răsuflă nesigur şi văzu că ploaia era roşie. De jur împrejurul lui, stropi fini ca de rouă împestriţau feţele, umerii, se aşezau ca o ceaţă pe haine, pe mănuşi şi pe încălţări.

Nu era ploaie, îşi dădu el seama.

Ci *sânge*.

Umbrele din stradă se dizolvau sub ceaţa stacojie, iar Lenos se uită la prinţul *antari* şi-l văzu clătinându-se în urma efortului. Croise o fâşie de siguranţă, dar nu era îndeajuns. Deja magia neagră îşi schimbase interesul şi forma, divizându-se dintr-un pumn într-o mână deschisă, iar degetele de umbră săriseră peste fâşia de siguranţă, întinzându-se spre restul oraşului.

— *Sanct!* înjură prinţul, când un tropot de cai se apropie zgomotos pe stradă.

Un val de gărzi regale ajunse la fluviu şi descălecă, iar Bard se mişcă iute ca fulgerul printre oamenii în armuri, atingând cu vârfurile degetelor însângerate metalul uniformelor soldaţilor.

— Strângeţi-i pe contaminaţi! porunci Kell Maresh, deja îndreptându-se spre calul lui.

Nefericiţii atinşi nu fugeau, nu atacau, ci stăteau pur şi simplu acolo, rânjind şi vorbind despre un rege-umbră care le şoptea în urechi, care le povestea despre lumea care ar

putea să fie, care va fi, care le mişca sufletele ca o muzică şi le arăta adevărata putere a unui rege.

Prinţul *antari* se ridică în şa.

— Ţineţi pe toată lumea departe de maluri! strigă el.

Lila Bard se căţără şi ea în spatele lui cu o strâmbătură, încolăcindu-şi braţele strâns pe talia lui, iar Lenos rămase acolo, buimac, în timp ce prinţul dădu pinteni calului şi, într-o clipă, cei doi dispărură pe străzile Londrei.

VI

A trebuit să se despartă.

Kell n-ar fi vrut, asta era clar, însă oraşul era prea mare, ceaţa prea rapidă.

Luă el calul, pentru că ea îl refuză – existau destule alte moduri de a muri în noaptea asta.

— Lila, zisese el.

Ea se aşteptase s-o certe, să-i poruncească să se întoarcă la palat, însă el doar o prinse de braţ şi spuse:

— Ai grijă!

Îşi aplecase fruntea spre a ei şi adăugase, aproape prea încet ca să fie auzit:

— Te rog!

Văzuse atât de multe versiuni de-ale lui în ultimele câteva ore. Băiatul zdrobit. Fratele îndurerat de moarte. Prinţul hotărât. Acest Kell de acum nu era niciunul dintre cei dinainte şi toţi deopotrivă, iar când o sărută, ea îi simţi zbuciumul şi frica şi speranţa disperată. După care plecă, o pată palidă pe fundalul nopţii, îndreptându-se în galop spre piaţa de noapte.

Lila porni pe jos către cel mai apropiat grup de oameni.

Noaptea ar fi trebuit să fie destul de geroasă ca să-i ţină în casele lor, dar ultima zi de turnir însemna ultima noapte de sărbătoare şi tot oraşul ieşise în taverne, luându-şi rămas-bun de la *Essen Tasch* cu exuberanţă. Oamenii circulau pe străzi, unii atraşi de haosul de la malul fluviului, alţii încă neştiutori, bând şi lălăind şi poticnindu-

se în propriile picioare.

Nu observaseră lipsa luminii roşii din inima oraşului, nici ceaţa care se întindea, nu până ce n-a fost aproape peste ei. Lila îşi trecu lama cuţitului de-a lungul braţului în timp ce alerga printre ei, panica făcând-o să uite de durere când sângele îi umplu palma, iar ea-şi scutură încheietura, stropii roşii lansându-se ca acele prin aer, însemnând pielea oamenilor. Petrecăreţii înţepeniră, şocaţi, şi căutau sursa asaltului, dar Lila nu zăbovi.

— Intraţi în case! strigă ea, alergând pe lângă ei. Încuiaţi uşile!

Dar nopţii otrăvitoare nu-i păsa de uşi încuiate şi obloane trase, iar curând Lila se trezi bătând pe la toate casele, încercând să împiedice întunecimea să intre. Un ţipăt în depărtare, când cineva încercă să lupte. Un hohot de râs, când cineva căzu.

Mintea ei lucra cu repeziciune, chiar dacă simţea că ameţeşte.

Arnesiana ei nu era prea bună şi, cu cât pierdea mai mult sânge, cu atât mai rău se descurca, până când vorbirea i se rări de la: „E un monstru în oraş, se mişcă prin ceaţă, lasă-mă să te ajut…”, la simplu: „Stai!”

Cei mai mulţi se holbau la ea cu ochii cât cepele şi nu-şi dădea seama dacă din pricina sângelui, a ochiului spart sau a năduşelii care curgea şiroaie pe faţa ei. Nu-i păsa. Continua cu ceea ce făcea. Era o cauză pierdută, toată strădania asta, o sarcină imposibilă când umbrele se mişcau de două ori mai repede decât ea şi, pe de-o parte, ar fi vrut să renunţe, să se retragă, să îşi salveze bruma de puteri rămasă – numai un prost lupta când *ştia* că n-o să poată învinge –, dar undeva, în oraş, Kell continua să încerce, iar ea n-avea să se oprească înainte să se oprească el, aşa că se silea să-i dea înainte.

După un colţ de stradă, văzu o femeie căzută pe jos, cu rochia ei alburie pe pietrele pavajului îngheţat, care, stând ghemuită şi ţinându-şi capul cu ambele mâini, se lupta cu forţa monstruoasă ce-o măcina pe dinăuntru. Lila alergă, cu mâna întinsă, şi aproape ajunsese la ea, când femeia

încremeni deodată. Membrele ei nu se mai luptau, iar aburul răsuflării i se ridică deasupra feţei, în timp ce ea se întinse alene pe pietrele reci, nepăsându-i de ger, şi zâmbi.

— Îi pot auzi vocea, zise ea extaziată. Îi pot vedea frumuseţea.

Întoarse capul spre Lila. Umbrele îi lunecau prin ochi aidoma norilor pe câmp.

— Lasă-mă să-ţi arăt.

Fără veste, femeia sări în picioare, repezindu-se spre Lila, apucând-o cu degetele de gât şi, pentru o clipă, Lila simţi presiunea căldurii arzătoare şi muşcătura frigului intens, când magia lui Osaron încercă să iontre.

Încercă – şi dădu greş.

Femeia sări înapoi ca arsă, iar Lila o plesni puternic peste faţă.

Căzu şi rămase inconştientă. Era un semn bun. Dacă ar fi fost într-adevăr posedată, un cuţit n-ar fi oprit-o, darămite un pumn.

Lila îşi îndreptă umerii, conştientă de magia care îi dădea târcoale şi care o cuprindea uşor-uşor. Nu putea scăpa de senzaţia că negura avea ochi şi că o privea.

Intens.

— Ieşi la vedere, haide, ieşi! zise ea încetişor, rotindu-şi cuţitul.

Umbrele şovăiră.

— Care-i problema, Osaron? Eşti ruşinos? Te simţi un pic cam gol, fără un corp?

Se întoarse lent, în cerc.

— Eu sunt cea care a ucis-o pe Ojka. Eu sunt cea care l-a luat pe Kell înapoi.

Învârti lama printre degete, arătând un calm pe care nu-l simţea, în timp ce întunecimea se cutremură în jurul ei şi începu să se adune, îngroşându-se într-o coloană, apoi formă membre, o faţă, o pereche de ochi negri ca gheaţa noaptea şi…

Undeva, în apropiere, un cal necheză.

Se auzi un strigăt – nu urletul gâtuit al celor care luptau cu ceaţa vrăjită, ci sunetul simplu, gutural, de frustrare. O

voce pe care ea o cunoştea prea bine.

Umbrele se prăbuşiră când Lila ţâşni prin ele, alergând în direcţia sunetului.

Spre Kell.

Îi găsi mai întâi calul. Abandonat şi venind în galop pe stradă drept spre ea, cu o tăietură nu prea adâncă pe o parte.

— La naiba! înjură ea, încercând să decidă dacă să taie calea calului sau să se dea la o parte.

În cele din urmă se feri, lăsând animalul să treacă glonţ pe lângă ea, apoi sprintă spre locul de unde venise. Urmări mirosul magiei lui – trandafiri, pământ şi frunze – şi îl găsi pe Kell înconjurat, nu de ceaţa lui Osaron, ci de oameni, trei la număr, cu armele în mâini. Un cuţit. O rangă. O scândură.

Kell era în picioare, cel puţin, ţinându-se de un umăr, cu faţa palidă ca de mort. Arăta ca şi când nu mai avea destul sânge nici ca să stea în picioare, darămite să lovească. Abia când ajunse aproape de ei, ea îl recunoscu pe unul dintre oameni ca fiind Tav, camarad din echipajul *Turlei Nopţii*, şi pe un altul, bărbatul care se dăduse drept Kamerov la Noaptea Banierelor, înainte de turnir. Al treilea era îmbrăcat în uniforma unui soldat din garda regală şi îşi ţinea sabia scurtă pregătită să lovească.

— Ascultaţi-mă, spunea Kell. Sunteţi mai puternici decât asta. Puteţi riposta.

Feţele oamenilor se contorsionară cu veselie, surprindere, confuzie. Vorbeau cu vocile lor, nu cu vocea dublată de ecou pe care o folosise Osaron pe acoperiş, totuşi exista o cadenţă, un ritm, o intonaţie care pe Lila o îngheţă.

— Regele te vrea.

— Regele o să te aibă.

— Vino cu noi.

— Vino şi îngenunchează.

— Vino şi imploră.

Kell se crispă, încordând maxilarul.

— Spuneţi-i regelui vostru că n-o să cucerească oraşul

ăsta. Spuneţi-i…

Omul cu scândura lovi, ţintind burta lui Kell. El prinse scândura, lemnul aprinzându-se şi făcându-se scrum în mâinile lui. Cercul se rupse, Tav ridică ranga, soldatul din gardă făcu un pas înainte, dar Lila deja îngenunchease, cu palmele lipite de pământul îngheţat. Îşi aminti cuvintele folosite de Kell. Invocă puterea care-i mai rămăsese.

— *As Isera*, zise ea. *Îngheaţă*.

Gheaţa ţâşni sub mâinile ei, lunecând pe pământ şi urcând pe corpurile celor trei cât ai clipi.

Lila nu avea controlul lui Kell, nu-i putea spune gheţii încotro să se ducă, dar el o văzuse venind şi sărise din calea vrăjii, iar când gheaţa îi atinse cizmele, se topi. Ceilalţi oameni rămaseră în picioare, înghiţiţi de gheaţă, cu umbrele încă dansând în ochii lor.

Lila se ridică şi noaptea se clătină periculos sub picioarele ei, vraja storcând-o de ultimele puteri.

De undeva răsună un alt ţipăt şi Kell făcu un pas într-acolo, dar un genunchi aproape că-i cedă şi trebui să se sprijine de zid.

— Destul! îl opri Lila. Abia mai stai pe picioare.

— Atunci, mă poţi vindeca tu.

— Cu *ce?* întrebă ea răguşit, făcând semn spre corpul ei plin de vânătăi şi de răni. Nu putem să continuăm aşa. Putem să ne dăm amândoi şi ultimul strop de sânge, tot n-o să însemnăm mai mult de o zecime din locuitorii oraşului, râse ea extenuată. Ştii că mă dau în vânt după isprăvi cu şanse mici de reuşită, dar asta-i prea mult. Prea mulţi.

Era o cauză pierdută şi dacă el n-o putea vedea… Dar o vedea şi el, bineînţeles. I-o citi în ochi, în maxilarul încleştat, în liniile feţei. O ştia şi el, dar nu putea abandona. Nu putea capitula. Nu se putea retrage.

— Kell, zise ea blând.

— Ăsta e oraşul meu, ripostă el, tremurând vizibil. Casa mea. Dacă nu pot s-o apăr…

Lila îşi apropie degetele de o piatră de pe stradă. Nu voia să-l lase să se omoare, nu aşa. Nu după toate cele întâmplate. Dacă nu voia să asculte de raţiune…

Un ropot de copite pe pavaj şi, câteva clipe mai târziu, patru cai apărură de după colţ, cu patru soldaţi din gărzile regale.

— Jupâne Kell! strigă cel din frunte.

Lila îl recunoscu pe om ca fiind unul dintre gardienii desemnaţi să-l păzească pe Kell. Era mai în vârstă şi i-a aruncat o privire Lilei, după care, evident neştiind cum să i se adreseze, s-a prefăcut că ea nu era acolo.

— Preoţii au pus vrăji de protecţie asupra palatului şi trebuie să te întorci imediat. Porunca regelui.

Kell păru gata să-l blesteme pe rege. În loc de asta, clătină din cap.

— Nu încă. Însemnăm cetăţenii cât putem, dar n-am găsit o cale să oprim umbrele sau să protejăm oraşul împotriva…

— E prea târziu, îl întrerupse soldatul.

— Ce vrei să spui?

— Domnule, interveni o altă voce şi soldatul din spate îşi scoase coiful.

Lila îl cunoştea. Hastra. Gardianul mai tânăr al lui Kell. Când vorbi, vocea îi era blândă, dar faţa încordată.

— S-a sfârşit, domnule, zise el. Oraşul a căzut.

VII

Oraşul a căzut.

Cuvintele lui Hastra îl urmăriră pe Kell de-a lungul străzilor, pe treptele palatului, pe holuri. Nu se putea să aibă dreptate.

Nu se putea să fie adevărat.

Cum ar fi putut un oraş să cadă, când atât de mulţi încă luptau?

Kell dădu buzna în Sala Mare.

Sala de bal scânteia, împodobită, extravagantă, dar atmosfera se schimbase complet. Magicienii şi nobilii participanţi la gala de pe acoperiş acum stăteau strânşi în mijlocul încăperii. Regina şi suita ei aduceau vase cu apă şi

săculeţi cu nisip preoţilor care desenau pentagrame pe podeaua de marmură lustruită şi vrăji de protecţie de-a lungul fiecărui perete. Lordul Sol-in-Air stătea cu spatele rezemat de un stâlp, cu o expresie sumbră, dar imposibil de citit, iar prinţul Col şi prinţesa Cora rămaseră înspăimântaţi pe scări.

Îl găsi pe regele Maxim pe platforma unde muzicanţii în foiţe de aur cântaseră în fiecare seară, sfătuindu-se cu Maestrul Tieren şi cu Isra, comandanta gărzilor sale.

— Cum adică oraşul a căzut? întrebă Kell, înaintând ca furtuna.

Cu mâinile mânjite de sânge şi pieptul dezgolit sub haina descheiată, ştia că arăta ca un nebun. Nu-i păsa.

— De ce m-ai chemat înapoi?

Tieren încercă să-i taie calea, dar Kell trecu pe lângă el.

— Ai vreun plan?

— Planul meu, zise regele calm, este să te împiedic să te omori.

— Dădea rezultate, mârâi Kell.

— Ce dădea rezultate? întrebă Maxim. Să-ţi tai venele peste Londra?

— Dacă sângele meu îi poate proteja…

— Câţi ai protejat, Kell? întrebă regele. Zece? Douăzeci? O sută? Sunt zeci *de mii* în oraşul ăsta.

Kell se simţi de parcă era din nou în Londra Albă, cu laţul de oţel în jurul gâtului. Neajutorat. Disperat.

— Este ceva…

— Nu e de ajuns.

— Ai o idee mai bună?

— Încă nu.

— Atunci, *Sanct*, lasă-mă să fac cât pot!

Maxim îl luă de umeri.

— Ascultă-mă, continuă regele cu voce joasă. Care sunt punctele tari ale lui Osaron? Care sunt punctele lui slabe? Ce le face el oamenilor noştri? Se mai poate desface? Câte lucruri n-ai apucat să faci fiindcă a trebuit să fii curajos? Nu ai niciun plan. Nicio strategie. N-ai descoperit nicio fisură în armura inamicului, un loc pe unde să-ţi poţi

strecura cuţitul. În loc să concepi un plan de atac, tu umbli pe afară, tăind orbeşte, nefiind în stare nici măcar să dai o lovitură, pentru că-ţi iroseşti până la ultima picătură din preţiosul tău sânge protejându-i pe alţii de un inamic pe care nu ştim cum să-l învingem.

Auzind asta, Kell se crispă.

— Umblam pe afară încercând să protejez *poporul tău*.

— Şi pentru fiecare pe care l-ai protejat, alţi zece au fost luaţi de întuneric.

Nu exista nici urmă de acuzaţie în glasul lui Maxim, doar o fermitate sumbră.

— Oraşul a căzut, Kell. N-o să se ridice din nou fără ajutorul tău, dar asta nu înseamnă că trebuie să-l salvezi de unul singur.

Regele îl strânse mai tare de umeri.

— N-o să-mi pierd fiii pentru asta.

Fiii.

Kell clipi, mişcat de aceste cuvinte, iar când Maxim îi dădu drumul, mânia lui se stinse.

— S-a trezit Rhy? întrebă el.

Regele clătină din cap.

— Încă nu, spuse şi apoi se uită peste umărul lui Kell. Şi tu?

Kell se întoarse şi o văzu pe Lila care, cu părul atârnând peste ochiul spart, îşi scotea nepăsătoare sângele de sub unghii. Fata îşi ridică fruntea ca la apel.

— Cine eşti tu? întrebă regele.

Lila se încruntă şi dădu să răspundă. Kell interveni.

— Ea este domnişoara Delilah Bard.

— O prietenă a tronului, zise Tieren.

— Deja v-am salvat oraşul, adăugă Lila. *De două ori*.

Îşi ridică fruntea, scuturându-şi părul negru şi scoţând astfel la iveală explozia de lumină din ochiul spart. Maxim, spre cinstea lui, nu tresări. Se uită doar la Tieren.

— Ea este cea de care mi-ai vorbit?

Înaltul Preot încuviinţă, iar Kell rămase să se întrebe mai exact ce îi spusese *Aven Essen* şi de cât timp ştia Tieren ce era Lila.

Regele o studie pe Lila, plimbându-şi privirea de la ochii ei la degetele mânjite de sânge înainte de a lua o decizie.

Maxim îşi ridică uşor bărbia şi zise:

— Însemnează-i pe toţi cei de faţă.

Nu era o cerere, ci o poruncă a unui rege către un supus.

Lila deschise gura şi, o secundă, Kell se gândi că avea să răspundă ceva îngrozitor, dar mâna lui Tieren se aşeză pe umărul ei, semnul universal pentru *Ţine-ţi gura* şi, pentru prima oară, Lila ascultă.

Maxim făcu un pas înapoi, ridicându-şi puţin vocea, astfel încât ceilalţi din sală să-l poată auzi. Şi ei *chiar* trăgeau cu urechea, îşi dădu seama Kell, mai multe capete fiind deja întoarse cu grijă ca să-i prindă cuvintele, când regele se adresă magicianului său *antari*.

— Holland a fost dus în temniţă.

Cu doar câteva ore mai devreme, Kell fusese cel închis sub palat.

— Vreau să vorbeşti cu el. Să afli tot ce poţi despre forţa cu care ne confruntăm.

Chipul lui Maxim se înnegură.

— Prin orice mijloace.

Kell înţepeni.

Apăsarea rece a oţelului.

Un colier de metal în jurul gâtului.

Pielea sfâşiată de un cadru de metal.

— Maiestate, începu Kell, făcând eforturi pentru a nimeri tonul potrivit. Porunca va fi îndeplinită întocmai.

*

Cizmele lui Kell răsunau cu ecou pe treptele temniţei, fiecare pas ducându-l mai departe de lumina şi de căldura din inima palatului.

Când era copil, ascunzătoarea preferată a lui Rhy fusese temniţa regală. Situată fix sub sala gărzilor, săpată într-unul dintre masivele picioare de piatră care ţineau palatul deasupra fluviului, celulele temniţei erau rareori ocupate. Fuseseră cândva frecvent populate, după spusele lui Tieren, pe vremea când Arnesul se războise cu Faro, dar

acum stăteau mai tot timpul pustii. Gărzile regale le mai foloseau, când şi când, sfinţii ştiu pentru ce, dar ori de câte ori Rhy o zbughea fără niciun cuvânt, doar râzând sau lăsând un bileţel – *vino să mă găseşti* –, Kell începea căutările în temniţă.

Întotdeauna fuseseră reci, aerul greu, cu miros de piatră jilavă, iar vocea lui răsuna în ecou atunci când îl striga pe Rhy – *ieşi, ieşi, ieşi*. Kell întotdeauna fusese mai bun la a-l găsi decât Rhy la a se ascunde, iar jocul se termina de regulă cu amândoi într-o celulă, mâncând mere furate şi făcând câteva partide de Sanct, jocul lor de cărţi.

Lui Rhy îi plăcuse întotdeauna să vină aici, jos, dar Kell credea că, de fapt, ceea ce îi plăcea fratelui său era să urce înapoi, după o vreme, modul în care putea pur şi simplu să-şi părăsească mediul, când se sătura, şi să schimbe măruntaiele jilave şi întunecoase cu robele bogate şi ceaiurile aromate, reamintindu-şi ce norocos era să fie prinţ.

Kell nu fusese niciodată încântat de temniţe.

Acum le ura.

Repulsia îi creştea cu fiecare pas, repulsie la amintirea întemniţării lui, repulsie faţă de cel care stătea acum în locul lui.

Felinarele aruncau o lumină slabă în jur, care sclipea când întâlnea metalul, întinzându-se în evantai pe suprafeţele de piatră.

Patru gardieni în armură stăteau vizavi de cea mai mare dintre celule. Aceeaşi pe care o ocupase Kell cu doar câteva ore mai devreme. Soldaţii aveau armele la îndemână şi ochii fixaţi pe silueta de dincolo de gratii. Kell observă cum se uitau gardienii la Holland, veninul din privirile lor, şi ştia că aşa ar fi vrut unii să se uite şi la *el*. Cu toată frica şi mânia, fără niciun pic de respect.

Antari Alb stătea pe o bancă de piatră din capătul îndepărtat al celulei, încătuşat de mâini şi de picioare de zidul din spatele lui. O bandă neagră îi era strâns legată peste ochi, dar Kell îşi dădu seama, după subtila mişcare a membrelor lui, după înclinarea capului, că Holland era

treaz.

Fusese un drum scurt de la acoperiş până la temniţe, dar gardienii nu se purtaseră cu mănuşi. Îl dezbrăcaseră până la brâu căutându-l de arme, şi vânătăi proaspete îi colorau falca, burta şi pieptul, pielea lui albă dezvăluind fiecare abuz, deşi ei avuseseră grijă să-i cureţe corpul după aceea. Câteva degete păreau rupte şi o uşoară trepidaţie a pieptului când respira trăda nişte coaste fisurate.

Stând în faţa lui Holland, Kell fu din nou şocat de schimbarea prin care trecuse tânărul. Umerii laţi ai lui Holland, muşchii puternici care-i înfăşurau torsul, linia gurii imună la emoţii, toate acestea erau încă vizibile. Însă lucrurile mai noi – culoarea din obrajii lui, prospeţimea tinereţii –, Osaron i le luase cu el când îl părăsise. Pielea tânărului *antari* era cenuşie în locurile fără vânătăi, iar părul era negru şi lucios, ca atunci când, pentru scurt timp, fusese rege, dar nu acel negru-cărbune cu care Kell era mai obişnuit – ci înspicat cu fire argintii.

Holland arăta precum cineva prins între două personalităţi, un efect sinistru, derutant.

Umerii i se sprijineau de zidul de piatră rece ca gheaţa, dar dacă simţea frigul nu lăsa să se vadă. Kell îi studie semnele vrăjii de control a lui Athos Dane, scrijelite în dreptul inimii – şi distruse de drugul de fier pe care Kell însuşi îl înfipsese în pieptul magicianului – înainte să observe cicatricele ca pânzele de păianjen ce acopereau pielea lui Holland. Exista o ordine în mutilările acestea, ca şi când cel care le făcuse avusese mare grijă. Metodic. Kell ştia din proprie experienţă cât de uşor se vindeca un *antari*. Ca să lase nişte cicatrice ca acestea, rănile trebuie să fi fost adânci, foarte adânci.

În cele din urmă, Holland fu cel care rupse tăcerea. Nu-l putea *vedea* pe Kell, nu legat la ochi, dar trebuie să fi ştiut că era el, pentru că atunci când vorbi, vocea îi era încărcată cu dispreţ.

— Ai venit să-ţi iei revanşa?

Kell respiră prelung, calmându-se.

— Plecaţi, zise el, făcând semn gardienilor.

Aceştia ezitară, uitându-se când la un *antari,* când la celălalt. Un soldat se retrase imediat, doi se enervară, iar al patrulea păru să deteste să piardă scena.

— Porunca regelui, adăugă Kell.

Şi atunci se retraseră, ducând cu ei zăngănitul armurilor, ecoul ghetelor.

— Ei ştiu? întrebă Holland, mişcându-şi degetele rupte.

Vocea lui nu avea nimic din intonaţia lui Osaron, ci doar tonul obişnuit, grav.

— Ştiu că i-ai abandonat? Că ai venit la castelul meu din proprie voinţă?

Kell scutură din încheietură şi lanţurile din jurul lui Holland se strânseră, lipindu-l de zidul celulei. Gestul nu-i aduse niciun câştig – vocea lui Holland rămase la fel de rece.

— Înţeleg din asta că nu.

Deşi era legat la ochi, Kell putea *simţi* privirea lui Holland, negrul ochiului său stâng ciocnindu-se de negrul ochiului drept al lui Kell.

Imită tonul regelui cât de bine putu:

— O să-mi spui tot ce ştii despre Osaron.

O sclipire de colţi în rânjetul lui.

— Şi atunci o să mă laşi să plec? întrebă zeflemitor Holland.

— Ce e el?

O pauză încărcată, iar Kell se gândi că Holland o să-l silească să-i scoată răspunsurile cu cleştele. Dar îi răspunse:

— Un *oshoc*.

Kell cunoştea termenul acesta. În limba mahktană însemna *demon*, dar în acest caz era vorba de o magie *încarnată*.

— Care-i sunt slăbiciunile?

— Nu ştiu.

— Cum poate fi oprit?

— Nu poate fi.

Holland îşi zornăi lanţurile.

— Suntem chit acum?

— Chit? mârâi Kell. Dacă aş putea să şterg atrocităţile pe care le-ai comis în timpul domniei gemenilor Dane, tot ar rămâne faptul că *tu* eşti ce care l-ai eliberat pe *oshoc*. Tu ai complotat împotriva Londrei Roşii. *Tu* m-ai ademenit în oraşul tău. *Tu* m-ai legat, m-ai torturat, mi-ai luat magia şi, prin asta, aproape că mi-ai ucis fratele.

Înclină capul.

— Dacă valorează ceva…

— Nu valorează! se răsti Kell.

Începu să se plimbe de colo până colo, sfâşiat între epuizare şi furie, simţind dureri în tot corpul, dar cu nervii întinşi la maximum.

Iar Holland, exasperant de calm. De parcă n-ar fi fost înlănţuit de un zid. De parcă nu s-ar fi aflat într-o celulă din temniţă, separaţi de gratii de fier, ci ar fi stat împreună într-o cameră regală.

— Ce vrei Kell? Scuze?

Simţi în sfârşit că îşi pierde răbdarea.

— Ce *vreau?* Vreau să distrug demonul căruia *tu* i-ai dat drumul. Vreau să-mi protejez familia. Vreau să-mi salvez lumea.

— La fel am făcut şi eu. Am făcut ceea ce a trebuit…

— Nu, îl întrerupse Kell. Când au domnit gemenii Dane, poate că ţi-au forţat mâna, dar de data asta *tu* ai ales. Ai ales să-l eliberezi pe Osaron. Ai ales să fii purtătorul lui. Ai ales să-i dai…

— Viaţa nu e făcută din alegeri, i-o reteză Holland. E făcută din schimburi. Unele sunt bune, altele sunt rele, dar toate au un cost.

— Tu ai dat la schimb siguranţa lumii *mele*…

Holland se aruncă deodată înainte, întinzând de lanţuri, şi chiar dacă vocea nu i se ridică, toţi muşchii i se încordară.

— Ce-ţi închipui că a făcut Londra ta când a venit întunericul? Când magia lui Osaron a consumat lumea lui şi a ameninţat să o înghită şi pe a noastră? Voi aţi dat la schimb siguranţa lumii noastre pentru a voastră, aţi

încuiat uşile şi ne-aţi lăsat prinşi la mijloc între furia mării şi stânci. Cum ţi se pare asta acum?

Kell îşi înfăşură voinţa în jurul capului lui Holland şi îl lipi din nou la perete. O foarte uşoară încleştare a maxilarului lui Holland şi freamătul nărilor au fost singurele semne de durere.

— Ura e puternică, zise Holland printre dinţii strânşi. Ţine-te bine de ea.

Şi în clipa aceea, Kell *ar fi vrut* s-o facă. Ar fi vrut să continue, ar fi vrut să audă osul trosnind, ar fi vrut să vadă dacă îl putea zdrobi pe Holland aşa cum Holland îl zdrobise pe el în Londra Albă.

Dar ştia că nu-l putea zdrobi pe Holland.

Holland era deja zdrobit. Se vedea, nu în mulţimea cicatricelor, ci în felul în care vorbea, în felul în care rezista în faţa durerii, mult prea obişnuit cu forma şi intensitatea ei. Era o cochilie goală, secătuit pe dinăuntru cu mult înainte de întâlnirea cu Osaron, un om fără nicio frică, fără nicio speranţă şi fără nimic de pierdut.

Pentru o clipă, Kell îşi întări strânsoarea oricum – de furie, de ciudă – şi simţi oasele lui Holland gemând sub presiune.

Apoi îşi impuse să îi dea drumul.

3.
ACCEPTĂ SAU LUPTĂ

I

Alucard visa marea când auzi uşa deschizându-se.

N-a fost un sunet puternic, dar era atât de nelalocul lui, de nepotrivit cu stropii valurilor şi pescăruşii de vară.

Se întoarse pe-o parte, pierdut pentru o clipă în ceaţa somnului, cu trupul îndurerat după luptele din turnir şi cu capul vâjâindu-i. Apoi un pas, scândurile podelei scârţâind sub greutatea cuiva. Subita şi clara prezenţă a unei alte persoane în cameră. Camera lui *Rhy*. Şi prinţul, încă inconştient, neînarmat, lângă el.

Alucard se ridică dintr-o singură mişcare fluidă, apa din paharul de la capul patului sărind şi îngheţând într-un pumnal în palma lui.

— Arată-te!

Ţinea pumnalul pregătit de luptă, gata să lovească, în timp ce intrusul îşi continuă lent înaintarea. Lampa care se afla chiar în spatele intrusului îi ascundea chipul în umbră.

— Şezi, câine! se auzi o voce inconfundabilă.

Alucard scăpă o înjurătură şi se aşeză înapoi pe marginea patului, cu inima bătându-i tare în piept.

— Kell.

Antari se apropie, lumina în sfârşit dezvelindu-i gura severă şi ochii mijiţi, unul albastru, celălalt negru. Dar ceea ce-i atrase atenţia lui Alucard şi i-o ţinu strâns ca într-o menghină a fost pecetea scrijelită pe pieptul lui gol. Un model de cercuri concentrice. O copie exactă a semnului de deasupra inimii lui Rhy, cea ţesută în el cu fire iridescente.

Kell mişcă degetele, iar pumnalul îngheţat al lui Alucard îi zbură din mână, topindu-se la loc într-o panglică de apă

care se întoarse în pahar. Privirea lui Kell se mută spre pat, la cearşafurile mototolite unde stătuse întins Alucard cu vreo câteva clipe mai înainte.

— Îţi iei sarcina în serios după câte văd.

— Exact.

— Ţi-am spus să te asiguri că e în siguranţă, nu să-l îmbrăţişezi aşa.

Alucard îşi întinse mâinile în spate, pe cearşafuri.

— Sunt capabil să fac mai multe lucruri deodată.

Dădu să continue, când observă paloarea lui Kell şi sângele de pe mâini.

— Ce s-a întâmplat?

Kell se uită în jos, de parcă uitase cum arăta.

— Oraşul e atacat, zise el posomorât.

Alucard îşi aminti deodată de coloana de magie neagră de dincolo de ferestre, întinsă pe fundalul cerului. Se răsuci spre balcon şi încremeni. Nu se mai vedea lumina roşie, familiară, care bătea în norii de deasupra. Nicio strălucire dinspre fluviul de jos. Când dădu să deschidă uşa balconului, Kell îl apucă de încheietură. Degetele îl strânseră până la os.

— Nu! îi interzise el în felul lui imperios. Au pus palatul sub vrăji de protecţie ca să-l împiedice să intre.

Alucard îşi desprinse mâna, frecându-şi urma roşie lăsată de strânsoarea lui Kell.

— *Să-l* împiedice?

Antari privi peste umărul lui.

— Molima, sau otrava, sau vraja… nu ştiu.

Ridică o mână, vrând să se frece la ochi, dar o văzu mânjită de sânge şi o lăsă să cadă la loc.

— Indiferent ce e. Orice a făcut… face… Doar stai departe de uşi şi ferestre.

Alucard se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— Oraşul e atacat şi noi o să ne ascundem în palat, fără să facem nimic? Sunt oameni afară…

Kell îşi încleştă maxilarul.

— Nu-i putem salva pe toţi, zise el. Nu fără un plan şi, până ce o să avem unul…

— Echipajul meu e acolo, afară. Şi familia mea la fel. Şi te aştepţi ca eu să stau pur şi simplu şi să privesc…

— Nu! se răsti Kell. Mă aştept să te faci de folos.

Îi arătă uşa.

— Preferabil în altă parte.

Alucard întoarse privirea spre pat.

— Nu pot să-l părăsesc pe Rhy.

— Ai mai făcut-o, zise Kell.

Era o împunsătură ieftină, dar Alucard tot tresări.

— I-am spus reginei că o să…

— Emery, îl întrerupse Kell, închizând ochii.

Abia atunci îşi dădu seama că magicianul mai avea puţin şi cădea din picioare. Avea faţa lividă şi doar ultimele puteri îl mai ajutau să rămână drept.

— Eşti unul dintre cei mai buni magicieni din oraş, continuă Kell, strâmbându-se de parcă doar recunoscând acest fapt l-ar fi durut. Dovedeşte-o! Du-te şi ajută-i pe preoţi. Ajută-l pe rege. Ajută pe cineva care are nevoie de tine. Pe fratele meu nu-l mai poţi ajuta în seara asta.

Alucard înghiţi anevoie şi dădu din cap.

— Bine.

Se sili să traverseze camera, întorcând capul doar o dată, ca să-l vadă pe Kell prăbuşindu-se în fotoliul de lângă patul prinţului.

*

Holul din faţa camerei lui Rhy era ciudat de pustiu. Alucard ajunse la scări până să vadă primii servitori trecând în fugă, cu braţele pline de pânze, nisip şi ligheane cu apă. Dar nu pentru răni, ci unele din care să facă un soi de protecţii.

Un gardian apăru de după colţ, cu coiful sub braţ. Avea o linie de sânge pe frunte, dar nu părea rănit, ci semăna mai degrabă cu un semn făcut intenţionat.

Printr-o uşă dublă deschisă, Alucard îl văzu pe rege înconjurat de gărzile lui, cu toţii aplecaţi peste o hartă mare a oraşului. Curieri aduceau veşti despre noi atacuri şi, pentru fiecare, regele Maxim aşeza o monedă neagră pe pergament.

În timp ce mergea pe holuri şi cobora scările, Alucard se simţea ca şi cum din vis căzuse într-un coşmar.

Cu câteva ore mai devreme, palatul fremăta de viaţă. Acum, singurele mişcări erau pline de agitaţie, şovăitoare. Feţele purtau masca şocului.

Ca în transă, se trezi în Sala Mare, cea mai mare sală de bal a palatului, şi se opri brusc. Alucard Emery se simţise rareori neajutorat, dar acum rămase complet amuţit. Cu două nopţi înainte, bărbaţii şi femeile dansaseră aici îmbăiaţi în lumină, în timp ce muzica se revărsa de pe estrada de aur. Cu două nopţi înainte, Rhy stătuse aici, îmbrăcat în roşu şi auriu, figura centrală, strălucitoare a balului. Cu două nopţi înainte, acesta fusese un loc unde se râdea şi se cânta, unde se auzeau clinchetele paharelor de cristal şi conversaţiile în şoaptă. Acum *ostra* şi *vestra* stăteau strânşi unii într-alţii, şocaţi, iar preoţii în robe albe, plantaţi la fiecare fereastră, ţineau mâinile lipite de sticlă şi ţeseau vrăji în jurul palatului, protejându-l de noaptea otrăvitoare. Le putea vedea magia, difuză şi tremurătoare, întinsă ca o plasă peste ferestre şi pereţi. Părea fragilă în comparaţie cu umbrele grele ce împingeau în sticlă ca să pătrundă înăuntru.

Stând acolo, la intrarea în sala de bal, Alucard prinse din zbor frânturi de informaţii, prea puţine, prea confuze, contrazicându-se şi amestecându-se, până ce nu mai putu să deosebească veştile una de alta, nu mai putu să cearnă ce era adevărat şi ce era inventat, adevărul de frică.

Oraşul era atacat.

Un monstru venise în Londra.

O ceaţă otrăvea oamenii.

Le invada minţile.

Îi înnebunea.

Parcă se repeta Noaptea Neagră, ziceau, dar mai rău. Ciuma aceea afectase douăzeci sau treizeci de oameni şi se transmitea prin atingere. Aceasta, se părea, se răspândea chiar prin aer. Molipsise sute, poate chiar mii.

Şi continua să se întindă.

Magicienii de la turnir stăteau grupuri-grupuri, unii

vorbind agitaţi în şoaptă, în timp ce alţii se uitau pur şi simplu pe ferestrele boltite ale galeriei la fuioarele de ceaţă neagră, înfăşurate în jurul palatului, ascunzând oraşul sub văluri de negură.

Faroanii erau reuniţi în jurul Lordului Sol-in-Air, în formaţie strânsă, şi generalul le vorbea pe limba lui şerpească, în vreme ce veskanii stăteau într-o tăcere posomorâtă, prinţul lor privind în noapte, iar prinţesa supraveghind încăperea.

Regina îl zări pe Alucard şi se încruntă, desprinzându-se din grupul de *vestra* din jurul ei.

— S-a trezit fiul meu? întrebă ea în şoaptă.

— Nu încă, Maiestate, răspunse el. Dar Kell se află lângă el acum.

O tăcere lungă şi apoi regina dădu din cap o dată, atenţia ei deja lunecând în altă parte.

— E adevărat? întrebă el. Că Rhy…

Nu voia să rostească acele cuvinte, nu voia să le dea viaţă şi greutate. Pusese cap la cap informaţii privitoare la criza lui Rhy, văzuse lucrătura identică a vrăjii pe pieptul lui Kell.

Cineva te-a rănit, spusese el cu câteva nopţi înainte, oferindu-se să sărute pecetea de deasupra inimii prinţului. Însă cineva făcuse mai rău de atât.

— O să-şi revină acum, zise ea. Asta contează.

Alucard ar fi vrut să mai spună ceva, să-i spună că şi el era îngrijorat (se întreba dacă ea ştia – *cât* ştia – despre vara petrecută împreună cu fiul ei, cât de mult îi păsa), dar ea deja se îndepărta şi el rămase cu vorbele pe limbă, acrite.

— Bine, cine urmează? se auzi o voce familiară în apropiere, iar Alucard se întoarse din nou ca să-şi vadă hoaţa înconjurată de gărzile palatului.

Pulsul i se acceleră înainte să-şi dea seama că Bard nu era în nicio primejdie.

Soldaţii *îngenuncheau* în jurul ei, iar Lila Bard, tocmai ea, le atingea fiecăruia fruntea, de parcă le dădea binecuvântarea. Cu capul plecat, arăta aproape ca o

sfântă.

Dacă o sfântă s-ar îmbrăca în negru şi ar avea cuţite.

Dacă o sfântă ar binecuvânta cu sânge.

Se îndreptă spre ea, în timp ce gardienii se desprindeau de grup unul după altul, fiecare miruit cu o dâră roşie.

De aproape, Bard părea palidă, cu cearcăne vinete în jurul ochilor, cu maxilarul încleştat, în timp ce-şi bandaja o tăietură.

— Mai păstrează ceva şi în venele tale, dacă poţi, zise el, întinzând mâna s-o ajute să facă nodul.

Ea îşi ridică privirea şi el încremeni la vederea sclipirii nefireşti din ochii ei. Suprafaţa de sticlă a ochiului ei drept, odinioară căprui, care *aproape* că semăna cu ochiul ei stâng, era spartă.

— Ochiul tău, zise el prosteşte.

— Ştiu.

— Arată…

— Periculos?

— Dureros.

Îşi ridică mâna şi atinse cu vârful degetelor sângele uscat, rămas ca o lacrimă în colţul ochiului distrus, în locul unde un cuţit îi ciupise pielea.

— Noapte lungă?

Ea scoase un singur hohot de râs înăbuşit.

— Şi devine şi mai lungă.

Privirea lui Alucard se plimbă de la frunţile însemnate ale gărzilor la degetele ei mânjite de sânge.

— O vrajă?

Bard ridică din umeri.

— O binecuvântare.

El ridică o sprânceană.

— N-ai auzit? adăugă ea absentă. Sunt *aven*.

— Eşti cu siguranţă ceva, zise el, când un geam pocni şi o crăpătură şerpui pe cea mai apropiată fereastră, iar doi preoţi în vârstă veniră în fugă spre novicele care lucra la protecţia sticlei.

Îşi coborî vocea:

— Ai fost afară?

— Da, zise ea şi trăsăturile i se înăspriră. E… nu e… bine…

Nu continuă. Bard nu fusese niciodată prea vorbăreaţă, dar Alucard nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată rămasă fără cuvinte. Tăcu un moment, mijind ochii la ciudata adunare din jurul lor şi începu din nou, în şoaptă:

— Gardienii îi ţin pe oameni în casele lor, dar ceaţa – şi ceea ce e *în* ceaţă – e otrăvitoare. Cei mai mulţi cad în câteva clipe de la contact. Nu putrezesc de vii, cum se întâmpla în Noaptea Neagră, deci nu e vorba de posesie. Dar nici nu mai rămân ei înşişi. Şi cei care se împotrivesc posedării cad loviţi de ceva şi mai rău. Preoţii încearcă să afle mai multe, dar până acum…

Scoase un oftat, aducându-şi părul peste ochiul vătămat.

— L-am zărit pe Lenos în mulţime, adăugă ea, şi părea bine, dar Tav…

Clătină din cap.

Alucard înghiţi în sec.

— Ceaţa a ajuns la malul de nord? întrebă el, gândindu-se la domeniul Emery, la sora lui.

Când Lila nu-i răspunse, se întoarse spre uşă.

— Trebuie să plec…

— Nu poţi, zise ea.

El se aşteptă să-l mustre, să-i amintească faptul că nu putea face nimic, dar ea era Bard – Bard a lui – şi *nu* putea fi ceva simplu.

— Gardienii sunt la uşi, explică ea. Au ordine stricte să nu lase pe nimeni să intre sau să iasă.

— Asta nu te opreşte niciodată *pe tine*.

O urmă de zâmbet.

— Adevărat. Te-aş putea opri eu.

— Ai putea încerca.

Probabil văzu iritarea din privirea lui, fiindcă zâmbetul îi păli cu totul.

— Vino aici!

Îl apucă de guler şi îi trase faţa spre a ei şi, o secundă stranie şi confuză, crezu că voia să-l sărute. În minte îi răsări o amintire dintr-o altă noapte – cu trupurile lipite

unul de altul, un argument punctat cu un sărut –, dar ea doar îşi apăsă degetul mare de fruntea lui şi-i trasă o linie scurtă deasupra sprâncenelor.

El ridică o mână la faţă, dar ea îl plesni, dându-i-o la o parte.

— E ca să te protejeze de indiferent ce e acolo, afară, zise ea, făcând semn din cap spre ferestre.

— Credeam că pentru asta e palatul, zise el încruntat.

Lila îşi lăsă capul într-o parte.

— Probabil, dar numai dacă ai de gând să rămâi înăuntru.

Alucard se întoarse să plece.

— Domnul fie cu tine, zise Bard sec.

— Ce? întrebă el nedumerit.

— Nimic, murmură ea. Încearcă să rămâi în viaţă.

II

Emira Maresh se opri în pragul camerei fiului ei şi îi privi pe amândoi dormind.

Kell era prăbuşit într-un fotoliu lângă patul lui Rhy. Îşi scosese haina şi avea o pătură pe umerii goi, iar capul i se odihnea pe braţele încrucişate peste aşternuturi.

Prinţul stătea întins pe pat, cu un braţ aşezat peste coaste. Culoarea îi revenise în obraji, iar pleoapele i se zbăteau, genele tresăltând ca atunci când visa.

În somn, amândoi arătau atât de liniştiţi.

Când erau copii, Emira obişnuia să se strecoare dintr-o cameră într-alta, ca o stafie, după ce ei se duceau la culcare, netezind cearşafuri, mângâindu-le frunţile şi privindu-i adormind. Rhy n-o lăsa să-l învelească – spunea că era lipsit de demnitate – şi Kell, când încercase şi cu el, doar o privise cu ochii lui mari, de nepătruns. Putea s-o facă şi singur, insistase el, şi aşa rămăsese.

Acum Kell se mişcă în somn, iar pătura începu să-i alunece de pe umeri. Emira, fără să se gândească, încercă să i-o aşeze la loc, dar când degetele ei îi atinseră pielea, el

tresări şi sări în picioare ca ars, cu ochii înceţoşaţi şi faţa schimonosită de panică. Magia deja îi circula pe sub piele, înfierbântând aerul din jurul lui.

— Sunt doar eu, zise ea blând, dar nici când o recunoscu nu reuşi să se liniştească.

Mâinile lui se retraseră pe lângă corp, însă umerii îi rămaseră încordaţi, privirea lui se năpusti asupra ei cu greutatea pietrelor, iar ochii Emirei scăpară întorcându-se spre pat, spre podea, întrebându-se de ce era atât de greu să se uite la el când era treaz.

— Maiestate, zise el politicos, dar rece.

— Kell, răspunse ea, încercând să-şi găsească afecţiunea şi căldura.

Ar fi vrut să continue, ar fi vrut ca numele lui să fie începutul unei întrebări – *Unde ai fost? Ce ţi s-a întâmplat? Ce i s-a întâmplat fiului meu?* –, dar el era deja în picioare şi îşi îmbrăca haina.

— N-am vrut să te trezesc, zise ea.

Kell se frecă la ochi.

— N-am vrut să adorm.

Ar fi vrut să-l oprească, dar nu putu. Nu-l opri.

— Îmi pare rău, spuse el din prag. Ştiu că e vina mea.

Nu, ar fi vrut ea să zică. Şi *da*. Pentru că de fiecare dată când se uita la Kell, îl vedea şi pe Rhy, rugându-se pentru fratele lui, îl vedea scuipând sânge din cauza rănilor altcuiva, îl vedea nemişcat şi rece, nemaifiind deloc un prinţ, ci doar un cadavru, rămăşiţele cuiva mort de mult. Numai că el reînviase şi ea ştia că vraja lui Kell fusese cea care făcuse minunea.

Acum văzuse ea ce îi dăruise Kell prinţului şi ce era prinţul fără darul ăsta, şi o *îngrozise* modul în care erau legaţi, dar fiul ei era întins în pat, viu, şi ea ar fi vrut să-l ia în braţe pe Kell, să-l sărute şi să-i spună *Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc*.

Nu îl ierta pentru nimic.

Îi datora totul.

Şi mai înainte să-i spună asta, el deja plecase.

Când uşa se închise în urma lui, Emira se lăsă să cadă în

fotoliul în care stătuse Kell. Cuvintele aşteptau în gura ei, nerostite. Le înghiţi şi tresări imediat, de parcă ar fi zgâriat-o pe gât în jos.

Se aplecă, punând uşor o mână peste a lui Rhy.

Pielea lui era netedă şi caldă, pulsul puternic. Lacrimi îi alunecară pe obraji şi îngheţară în cădere, aterizându-i în poală ca nişte mărgele de gheaţă pentru a se topi din nou în rochia ei.

— E bine, izbuti să spună în cele din urmă, deşi nu ştia dacă pentru Kell, pentru Rhy sau pentru ea însăşi.

Emira nu voise să fie mamă.

Cu siguranţă nu plănuise să fie regină.

Înainte de a se căsători cu Maxim, Emira fusese al doilea copil al nobilului Vol Nasaro, a patra familie pe linia succesoarelor la tron, după Maresh, Emery şi Loreni.

Când era mică, era genul de fată care strica lucruri.

Ouă şi borcane de sticlă, ceşti de porţelan şi oglinzi.

— Tu ai putea să spargi şi o piatră, obişnuia să glumească tatăl ei.

Ea nu ştia dacă era stângace sau blestemată, doar că în mâinile ei lucrurile totdeauna se dezmembrau. Păruse o glumă crudă când elementul ei se dovedise a fi nu oţelul, nici vântul, ci apa – *gheaţa*. Uşor de făcut. Uşor de stricat.

Ideea de copii o îngrozise întotdeauna – erau atât de mici, atât de fragili, atât de uşor de stricat. Dar apoi apăruse prinţul Maxim, cu puterea lui, cu hotărârea de oţel, cu bunătatea curgând ca apa pe sub zăpada groasă a iernii. Ştia ce însemna să fii regină, ce *presupunea*, deşi chiar şi atunci sperase, în secret, că n-avea să se întâmple, nu putea să se întâmple.

Dar se întâmplase.

Şi, timp de nouă luni, ea se mişcase de parc-ar fi ţinut în căuşul palmelor o lumânare aprinsă în mijlocul unei furtuni.

Timp de nouă luni, îşi ţinuse respiraţia, încurajată numai de gândul că, dac-ar fi venit cineva după fiul ei, ar fi trebuit să treacă prin ea.

Timp de nouă luni, se rugase la sursele magiei, şi la

sfinţii fără nume, şi la strămoşii Nasaro morţi să-i ridice blestemul sau să-i facă mâna sigură.

Şi apoi se născuse Rhy, şi era perfect, şi ea ştiuse că avea să-şi petreacă tot restul vieţii în frică.

De fiecare dată când prinţul se împiedica, de fiecare dată când cădea, ea era cea care se lupta cu lacrimile. Rhy se ridica râzând, frecându-şi vânătăile ca pe murdărie şi o lua din nou la fugă, năpustindu-se spre următoarea catastrofă, iar Emira era lăsată acolo, cu braţele întinse ca şi când ar fi vrut să-l prindă.

— Linişteşte-te, îi zicea Maxim. Băieţii nu se frâng atât de uşor. Fiul nostru va fi la fel de tare ca oţelul forjat şi gheaţa groasă.

Dar Maxim greşea.

Oţelul ruginea şi gheaţa era tare până ce o fisură o făcea să se prăbuşească în bucăţi la pământ. Ea stătea trează noaptea aşteptând trosnetul, ştiind că avea să vină.

În schimb, venise Kell.

Kell care purta o lume de magie în sângele lui.

Kell care era indestructibil.

Kell care avea să-i protejeze fiul.

— La început, *am vrut* să vă cresc ca pe fraţi.

Emira nu ştia când începuse să vorbească, dar îşi auzi ecoul vocii prin camera prinţului.

— Eraţi atât de apropiaţi ca vârstă, încât am crezut c-ar fi frumos. Maxim întotdeauna voise mai mulţi copii, dar eu… eu nu m-am putut hotărî să mai fac unul.

Se aplecă.

— M-am temut, ştii, că s-ar putea să nu vă înţelegeţi bine; Kell era atât de tăcut şi tu atât de gălăgios, ca dimineaţa şi miezul nopţii, dar voi doi aţi fost de la început uniţi. Şi asta a fost destul de bine, câtă vreme singura primejdie erau scările alunecoase şi genunchii juliţi. Dar apoi au venit Umbrele şi te-au răpit, iar Kell nu era lângă tine, pentru că voi doi tocmai jucaţi unul dintre jocurile voastre. Apoi mi-am dat seama că nu aveai nevoie de un frate. Aveai nevoie de un protector. Atunci am încercat să-l cresc pe Kell aşa, şi nu ca pe un fiu. Dar era prea târziu.

Eraţi inseparabili. Am crezut că, poate, cu vârsta aveaţi să vă îndepărtaţi, Kell spre magie şi tu spre coroană. Fiind atât de deosebiţi, am sperat că timpul avea să sape o distanţă între voi. Dar aţi crescut laolaltă, nu separaţi…

O uşoară mişcare în pat, tresărirea picioarelor pe sub cearşafuri, şi ea s-a ridicat imediat, dând la o parte buclele negre de pe obrazul lui, şoptindu-i:

— Rhy, Rhy…

El strânse cearşaful în pumni, somnul devenindu-i superficial, neliniştit. Un cuvânt îi scăpă de pe buze, ca o răsuflare, dar ea recunoscu sunetul şi forma numelui lui Kell înainte ca, în sfârşit, fiul ei să se trezească.

III

Pentru câteva clipe, Rhy rămase între somn şi veghe, între întunericul de nepătruns şi o explozie de culoare. Un cuvânt îi stătea pe limbă, ecoul a ceva ce spusese deja, dar acesta se topi, subţire ca un fulg de zahăr.

Unde era?

Unde fusese?

În curte, căutându-l pe Kell, şi apoi căzuse, drept prin podeaua de piatră, în locul întunecat, acela care îl înghiţea de fiecare dată când dormea.

Era şi aici întuneric, dar altfel, ca întunericul diafan al unei camere noaptea. Pernele roşii de pe patul lui, cu ciucurii lor de culoarea mierii, se vedeau îmbăiate în diverse nuanţe de cenuşiu, iar aşternuturile erau transpirate sub el.

Visele se agăţau de Rhy ca pânzele de păianjen – vise despre durere, despre mâini puternice ţinându-l ridicat, ţinându-l culcat, vise despre gulere reci ca gheaţa şi cadre de metal, de sânge pe piatră albă –, dar nu şi le putea aduce aminte cu exactitate.

Corpul îl durea şi, când îşi aminti că fusese rănit, se lăsă din nou pe perne, gemând.

— Uşurel, zise mama lui. Uşurel.

Lacrimi îi şiroiau pe obraji şi el întinse mâna să prindă una, minunându-se de cristalul de gheaţă care se topi rapid în mâna lui.

Nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată plângând.

— Ce s-a întâmplat?

Ea scoase un sunet înfundat, ceva între râs şi suspin, aproape isteric.

— Ce s-a întâmplat? repetă ea, cutremurându-se. Te-ai stins. Te-ai *dus*. Eu am stat aici cu *cadavrul* tău.

Rhy se înfioră la acest cuvânt, întunericul prinzând puteri, încercând să-i târască mintea înapoi la amintirea acelui loc fără lumină, fără speranţă, fără viaţă.

Mama lui încă mai clătina din cap.

— Am crezut… am crezut că el a vindecat o rană. Am crezut că te-a adus înapoi. Nu mi-am dat seama că el era singurul lucru care te ţine pe tine aici. Că tu ai fost… că tu într-adevăr ai…

Vocea i se gâtui.

— Sunt aici acum, zise împăciuitor, deşi o parte din el încă se simţea prinsă în altă parte.

Dar se îndepărta de locul acela, clipă după clipă, milimetru cu milimetru.

— Şi unde e Kell?

Regina se încordă şi se retrase.

— Ce-i? stărui Rhy. E teafăr?

Faţa ei se înăspri.

— Te-am privit murind din cauza lui.

Frustrarea îl izbi pe Rhy în valuri şi nu ştia dacă era numai a lui sau şi a lui Kell, dar forţa era copleşitoare.

— Sunt *viu* din nou datorită lui, se răsti el. Cum poţi să-l urăşti pe Kell după toate astea?

Emira se dădu înapoi ca pălmuită.

— Nu-l urăsc, deşi îmi doresc să fi putut. Voi sunteţi efectiv orbi în ceea ce vă priveşte pe fiecare şi asta mă îngrozeşte. Nu ştiu cum să te păstrez teafăr.

— Nu trebuie s-o faci, zise Rhy, ridicându-se în picioare. A făcut-o Kell pentru tine. El îşi dă viaţa şi sfinţii mai ştiu ce altceva ca să mă salveze – să mă *recupereze* – pe mine.

Nu pentru că sunt prinţul lui. Ci pentru că sunt fratele lui. Şi eu o să-mi petrec fiecare zi din această viaţă împrumutată încercând să-l răsplătesc pentru asta.

— Trebuia să fie ca un scut pentru tine, murmură ea. Pavăza ta. Tu n-ai fost niciodată menit să fii a lui.

Rhy clătină din cap, exasperat.

— Kell nu e singurul pe care nu-l poţi înţelege. Legătura mea cu el n-a început cu blestemul ăsta. Tu ai vrut ca el să ucidă pentru mine, să moară pentru mine, să mă protejeze cu orice preţ. Ei bine, mamă, ţi s-a împlinit dorinţa. Numai că pur şi simplu nu-ţi dai seama că tipul ăsta de dragoste, legătura asta, merge în ambele direcţii. Eu aş ucide pentru el, şi aş muri pentru el, şi o să-l protejez în orice fel o să fiu în stare şi de Faro şi de Vesk, şi de Londra Albă şi de Londra Neagră, şi de tine.

Rhy se duse la uşile balconului şi trase draperiile, intenţionând să umple camera de lumina roşie a lui Isle. În loc de asta, fu întâmpinat de un zid de întuneric. Făcu ochii mari şi mânia i se transformă în şoc.

— Ce s-a întâmplat cu fluviul?

IV

Lila îşi spălă sângele de pe mâini, uimită că încă mai avea aşa ceva. Corpul ei era tot o durere – ciudat cum tot mai găsea metode s-o surprindă – şi, pe sub asta, o senzaţie de gol pe care o cunoştea din zilele în care făcuse foamea şi din nopţile în care dârdâise de frig.

Se uită lung în lighean, simţind că-i fug ochii.

Tieren îi îngrijise pulpa, unde o rănise cuţitul Ojkăi; coastele, unde se lovise de acoperiş; braţul de unde scosese sânge mult, mult, mult. Şi când terminase, îi atinsese bărbia cu degetele şi i-o ridicase, privirea lui fiind apăsătoare, dură, dar ciudat de binevenită.

— Încă într-o bucată? o întrebase el şi ea-şi amintise de ochiul distrus.

— Mai mult sau mai puţin.

Camera se clătinase puţin cu ea şi Tieren o sprijinise.

— Ai nevoie de odihnă, spusese el.

Ea îi dăduse mâna la o parte.

— Somnul e pentru cei bogaţi şi plictisiţi, răspunsese ea. Eu nu sunt nici una, nici alta, şi îmi cunosc limitele.

— Poate că ţi le-ai cunoscut înainte să vii aici, o dăscăli el, înainte de a te apuca să-ţi foloseşti magia. Dar puterea îşi are propriile limite.

Ea fluturase o mână, respingându-i cuvintele, deşi la drept vorbind era obosită cum rar mai fusese, o oboseală care cobora mult mai adânc de piele şi de muşchi, ba chiar şi de oase, o durere care-şi trecea degetele prin mintea ei până când totul se vălurea şi se înceţoşa. O oboseală care îi îngreuna respiraţia, gândurile, viaţa.

Tieren oftase şi se întorsese să plece, iar ea scosese din buzunarul hainei ciobul de piatră care odinioară făcuse parte din obrazul lui Astrid.

— Bănuiesc că am răspuns la întrebare.

— Când vine vorba de tine şi de întrebări, domnişoară Bard, zisese preotul fără să se uite înapoi, cred că de-abia am început.

O altă picătură de sânge pică în lighean, înceţoşând apa, iar Lila se gândi la oglinda din piaţa neagră de la Sasenroche, felul în care îi înţepase degetele, luând sânge în schimbul unui viitor care ar fi putut fi al ei. Pe o faţă, promisiunea, pe faţa cealaltă, mijloacele. Ce ispititor fusese să întoarcă oglinda pe partea cealaltă. Nu pentru că voia ceea ce văzuse, ci pur şi simplu pentru că în cunoaştere exista şi putere.

Sângele se învârti ca un fuior în lighean între mâinile ei, luând parcă formă înainte de a se dizolva într-o ceaţă rozalie.

Cineva îşi drese glasul, iar Lila ridică privirea.

Aproape uitase de băiatul care stătea la uşă. Hastra. El o condusese aici, îi dăduse o ceaşcă de ceai – abandonată pe masă –, umpluse ligheanul cu apă şi apoi îşi ocupase locul la uşă, aşteptând.

— Le e teamă c-o să fur ceva sau c-o să fug? întrebase

ea, când era limpede că fusese desemnat să o supravegheze.

El roşise şi, după o clipă, răspunsese sfios:

— Puţin din amândouă, cred.

Ea aproape că râsese.

— Sunt prizonieră?

Se uitase la ea cu ochii lui mari şi sinceri şi spusese, într-o engleză îndulcită de accentul moale, arnesian:

— Toţi suntem prizonieri, domnişoară Bard. Cel puţin, noaptea asta.

Acum se foia, când uitându-se la ea, când în altă parte, şi din nou la ea, mutându-şi privirea ba spre ligheanul înroşit, ba spre ochiul spart. Lila nu mai întâlnise niciodată un băiat pe faţa căruia să citească atât de bine ce i se petrecea în minte.

— Vrei să mă întrebi ceva?

Hastra clipi, îşi drese glasul. În cele din urmă, păru să-şi găsească îndrăzneala.

— E adevărat ce se zice despre tine?

— Ce se zice? întrebă ea, spălând ultima tăietură.

Băiatul înghiţi un nod din gât.

— Că tu eşti al treilea *antari*. Cel din *altă* Londră?

La auzul acestor cuvinte, ea simţi un fior.

— Habar n-am, zise ea, ştergându-şi braţul cu o cârpă.

— Eu sper că eşti ca el, stărui băiatul.

— De ce?

Obrajii lui se îmbujorară.

— Aşa cred eu, că Jupânul Kell n-ar trebui să fie singur. Ştii, singurul de felul lui.

— Ultima oară când am verificat, zise Lila, mai aveaţi unul în temniţă. Poate am putea să începem să-i luăm *lui* sânge, în schimb.

Stoarse cârpa, picături roşii căzând în lighean.

Hastra roşi.

— Voiam doar să spun…

Îşi strânse buzele, căutându-şi cuvintele sau probabil modul în care să le spună ca ea să înţeleagă.

— Mă bucur că te are pe tine.

— Cine spune că mă are?

Dar răspunsul ei nu era tăios. Era prea obosită pentru jocuri. Durerea din corp era surdă, dar stăruitoare şi se simţea total secătuită de puteri. Îşi înăbuşi un căscat.

— Chiar şi *antari* au nevoie de somn, zise Hastra blând.

Ea flutură o mână dispreţuitoare.

— Vorbeşti ca Tieren.

Faţa lui se lumină, de parcă îl lăudase.

— Maestrul Tieren e înţelept.

— Maestrul Tieren e un pisălog, i-o întoarse ea, apoi privirea i se abătu din nou asupra reflexiei din ligheanul tulbure.

Doi ochi o priviră, unul obişnuit, celălalt spart. Unul căprui, celălalt, doar o explozie de lumină. Îşi susţinu privirea – un lucru care nu-i plăcea deloc – şi descoperi că, în mod ciudat, îi venea mai uşor acum. De parcă reflexia ei era cumva mai aproape de adevăr.

Lila întotdeauna se gândise la secrete ca la monede de aur. Puteau fi puse la păstrare sau folosite, dar odată ce le cheltuiai sau le pierdeai, nu mai aveai linişte până nu puneai mâna pe altele.

Din cauza asta, ea îşi păstra mereu secretele, le preţuia mai presus de orice.

Vânzătorii de lucruri furate, de acasă, din Londra Cenuşie, nu ştiuseră că ea era un copil al străzii.

Patrulele de stradă nu ştiuseră că era o fată.

Ea însăşi nu ştia ce se întâmplase cu ochiul ei.

Dar nimeni nu ştiuse niciodată ce nu era adevărat.

Lila îşi plimbă degetele prin apă pentru ultima oară.

S-a dus şi secretul ăsta, gândi ea.

Şi rămăsese fără unele de păstrat.

— Şi acum? întrebă ea, întorcându-se spre băiat. Trebuie să rănesc pe altcineva? Să stârnesc nişte necazuri? Să-l provoc pe Osaron la o luptă? Sau o să vedem ce face Kell?

În timp ce enumera opţiunile, îşi trecu absentă degetele peste cuţitele ei, din care lipsea unul. Nu era pierdut. Doar împrumutat.

Hastra ţinu uşa pentru ea, uitându-se mâhnit în urmă, la

ceaşca de ceai.

— Ceaiul tău.

Lila oftă şi luă ceaşca de argint, al cărei conţinut se răcise de mult.

Bău, strâmbându-se când simţi gustul amar, apoi îl urmă pe Hastra care ieşi din încăpere.

V

Kell nu-şi dăduse seama că o căuta pe Lila decât atunci când se ciocni de cineva care *nu* era ea.

— O! făcu fata îmbrăcată într-o magnifică rochie verde cu argintiu.

El o prinse, recăpătându-şi amândoi echilibrul, când prinţesa veskană se lăsă peste el, în loc să se retragă. Obrajii îi erau îmbujoraţi de parc-ar fi alergat, iar ochii îi sclipeau de lacrimi. La numai şaisprezece ani, Cora încă avea alura copiilor cu mâini şi picioare lungi şi corpul unei tinere femei. Când o văzuse prima oară, fusese izbit de contrastul acesta, dar acum arăta cu totul ca un copil, o fată care se juca de-a deghizatul într-o lume pentru care nu era pregătită. Lui încă nu-i venea să creadă că Rhy se temuse de ea.

— Înălţimea Voastră.

— Jupâne Kell, răspunse ea cu răsuflarea tăiată. Ce se petrece? Nu vor să ne spună nimic, dar omul de pe acoperiş, ceaţa aia oribilă şi acum oamenii de pe străzi – i-am văzut pe fereastră, înainte să mă tragă Col la o parte.

Vorbea repede, accentul ei veskan făcând-o să sară peste câteva cuvinte.

— Ce-o să se întâmple cu noi, restul?

Era prăvălită peste el acum şi se bucură că apucase să treacă prin camera lui ca să-şi pună o cămaşă.

O împinse blând.

— Atâta vreme cât staţi în palat, o să fiţi în siguranţă.

— Siguranţă? repetă ea, privirea lunecându-i spre cele mai apropiate uşi din sticlă, cu flori de gheaţă formate de

la gerul iernii şi tărcate cu umbre. Cred că nu m-aş putea simţi în siguranţă decât cu tine lângă mine, adăugă ea.

— Ce romantic! se auzi o voce seacă.

Iar când Kell se întoarse, o zări pe Lila stând sprijinită de perete, cu Hastra la câţiva paşi în urmă. Cora înţepeni în braţele lui Kell când îi văzu.

— Întrerup? întrebă Lila.

Cora zise „da” în acelaşi timp ce Kell zise „nu”. Prinţesa îi aruncă o privire rănită, apoi se întoarse enervată spre Lila.

— Pleacă! porunci ea pe tonul imperios, specific celor din familiile regale şi copiilor răsfăţaţi.

Kell simţi că-i crapă obrazul, dar Lila nu făcu decât să ridice o sprânceană.

— Cum ai spus? întrebă ea, apropiindu-se agale.

Era cu o jumătate de cap mai înaltă decât odrasla regală veskană.

Din fericire, Cora nu dădu înapoi.

— Eşti în prezenţa unei prinţese. Îţi sugerez să înveţi care ţi-e locul.

— Şi care e ăla, *prinţesă?*

— Sub al meu.

La acestea, Lila zâmbi, acelaşi zâmbet care-l neliniştea pe Kell. Genul de zâmbet care era urmat, de regulă, de o armă.

— *Sa'tach*, Cora!

Fratele ei, Col, apăru de după colţ, cu faţa crispată de mânie. La optsprezece ani, prinţul nu avea nimic din trăsăturile copilăreşti ale surorii lui, nimic din graţia şi sprinteneala ei. Ultimele semne de adolescenţă mai zăboveau în vioiciunea ochilor albaştri, dar din toate celelalte puncte de vedere era un taur, o creatură de forţă brută.

— Ţi-am spus să stai în galerie. Ăsta nu e un joc.

Un nor de furtună traversă faţa Corei.

— Îl căutam pe *antari*.

— Şi acum l-ai găsit.

Îl salută pe Kell înclinând capul, apoi o apucă de braţ pe

sora lui.

— Vino!

În pofida diferenţei de statură, Cora îşi smulse braţul eliberându-se, dar la atât s-a redus sfidarea ei. Îi aruncă lui Kell o privire stânjenită şi Lilei una veninoasă, înainte de a-şi urma fratele afară.

— Eu cred că prinţesa încearcă să intre în – îl privi pe Kell din cap până-n picioare – graţiile tale, zise Lila.

El îşi feri privirea.

— E doar un copil.

— Puii de viperă au totuşi colţi…

Lila lăsă vorbele în aer, clătinându-se pe picioare, legănatul uşor al unui corp încercând să-şi regăsească echilibrul. Se propti cu o mână de perete.

— Lila?

El întinse mâna s-o sprijine.

— Ai dormit?

— Nu începe şi tu! se răsti ea, fluturând o mână la el şi întorcându-se apoi spre Hastra. Nu am nevoie decât de o băutură tare şi un plan solid.

Cuvintele i se rostogoliră din gură în stilul ei caustic obişnuit, însă nu arăta bine. Sângele îi colora în pete pometii, dar ochii ei – din nou, ochii ei – îi atraseră atenţia lui Kell. Unul cald şi căprui, celălalt, o explozie de linii în zigzag.

Arăta nefiresc şi totuşi cum trebuie, iar Kell nu-şi putea desprinde privirea.

Lila nici măcar nu încercă. Asta o caracteriza. Fiecare privire era un test, o provocare. Kell se apropie de ea şi îşi ridică mâna spre faţa ei, simţind sub palmă bătaia pulsului şi fluxul puternic al puterii. Ea se încordă sub atingere, dar nu se retrase.

— Nu arăţi bine, şopti el, plimbându-şi degetul mare pe linia maxilarului ei.

— Ţinând cont de toate câte s-au întâmplat, murmură ea, eu cred că mă ţin destul…

La vreo doi metri distanţă, Hastra părea că încearcă să se facă una cu peretele.

— Du-te! îi ordonă Kell, fără să-şi ia ochii de la Lila. Odihneşte-te puţin.

Hastra se foi.

— Nu pot, domnule, zise el. Trebuie s-o escortez pe domnişoara Bard…

— Mă ocup eu, îl întrerupse Kell.

Hastra îşi muşcă buza şi se retrase câţiva paşi.

Lila îşi lăsă fruntea să se sprijine de a lui, cu faţa atât de aproape, încât nu i se mai desluşeau trăsăturile. Şi, cu toate acestea, ochiul spart strălucea cu o înspăimântătoare claritate.

— Nu mi-ai spus niciodată, şopti el.

— N-ai observat niciodată, răspunse ea.

După care:

— Alucard a observat.

Lovitura îşi atinse ţinta şi Kell începu să se îndepărteze, când pleoapele Lilei se zbătură şi ea se clătină periculos.

O sprijini.

— Haide! zise el blând. Am o cameră la etaj. De ce să nu…

O scânteie de amuzament somnoros.

— Încerci să mă bagi în patul tău?

Kell izbuti să zâmbească.

— E foarte corect. Eu am petrecut destul timp într-al tău.

— Dacă îmi amintesc eu bine, zise ea, cu vocea visătoare de oboseală, ai fost *pe* pat tot timpul.

— Şi legat de el, adăugă Kell.

Cuvintele ei se înmuiau pe la margini.

— Alea au fost zilele…

Atât mai apucă să zică înainte să se prăbuşească. Se întâmplă atât de repede, încât Kell nu putu să facă nimic decât s-o ia în braţe.

— Lila? întrebă el la început blând, apoi mai insistent. *Lila?*

Ea murmură cu nasul în pieptul lui, ceva despre cuţite ascuţite şi atracţie de neînţeles, dar nu se ridică, iar Kell aruncă o privire spre Hastra, care tot mai stătea acolo,

arătând complet ruşinat.

— Ce ai făcut? întrebă Kell.

— A fost doar un tonic, domnule, se fâstâci el, ceva pentru somn.

— Ai *drogat-o?*

— A fost ordinul lui Tieren, zise Hastra vinovat. El a zis că e ţicnită şi încăpăţânată şi nu ne-ar fi de niciun folos moartă.

Hastra îşi coborî vocea când spuse acestea, imitându-i tonul lui Tieren cu acurateţe şocantă.

— Şi ce-ai de gând să faci când *o să se trezească?*

Hastra se făcu mic.

— Să-mi cer scuze?

Kell scoase un sunet exasperat, în timp ce Lila îşi frecă nasul – realmente *îşi frecă nasul* – de umărul lui.

— Îţi sugerez să te gândeşti la ceva mai bun! se răsti el la tânăr. Cum ar fi un plan de scăpare.

Hastra păli, iar Kell o luă pe Lila în braţe, uimit de cât de uşoară era. Ocupa atât de mult spaţiu în lume – în lumea *lui* –, încât nu-i venea să creadă cât de uşoară era. În mintea lui, era cioplită din piatră.

Capul ei atârna pe pieptul lui. Acum îşi dădu seama că n-o văzuse niciodată dormind – fără maxilarul încleştat, cuta dintre sprâncene şi sclipirea din privirea ei mânioasă, Lila arăta şocant de tânără.

Kell străbătu holurile până ajunse la camera lui şi o aşeză pe Lila pe canapea.

Hastra îi întinse o pătură.

— N-ar trebui să-i scoateţi cuţitele?

— N-aş risca, zise Kell.

Începu să-i aşeze pătura deasupra, se opri, încruntându-se la tecile armelor care-i căptuşeau braţele şi picioarele Lilei.

Una dintre ele era goală.

Nu însemna probabil nimic, îşi zise el, învelind-o, dar rămase cu ghimpele îndoielii când se ridică, o grijă sâcâitoare care se diluă până la şoaptă când ieşi pe hol.

Probabil nu e nimic, gândi el, când se sprijini cu spatele

de uşă şi se lăsă pe podea, frecându-şi ochii să-şi alunge rămăşiţele de somn.

Nu intenţionase să adoarmă mai devreme, în camera lui Rhy, ci voise doar un moment de linişte, o secundă să-şi tragă răsuflarea. Să-şi adune forţele pentru ce avea să urmeze.

Acum auzi pe cineva dregându-şi vocea şi îşi ridică privirea, descoperindu-l pe Hastra răsucind în neştire o monedă printre degetele de la o mână.

— Nu mai face asta, zise Kell.

— Nu pot, răspunse fostul lui gardian.

Cu puterea gândului, Kell îi smulse moneda lui Hastra. Gardianul scoase un mic scâncet, dar nu încercă s-o ia înapoi.

Privind-o de aproape, îşi dădu seama că nu era o monedă oarecare. Era făcută în Londra Albă, un disc de lemn care avea semnele unei vrăji de control gravate pe o faţă.

Ce spusese Hastra?

E vina mea că te-a găsit.

Deci aşa procedase Ojka.

De aceea se învinuia Hastra.

Kell închise moneda în pumn şi invocă focul, lăsând flăcările s-o devoreze.

— Aşa, zise el, scuturând cenuşa din palmă.

Se ridică de jos, dar ochii lui Hastra rămaseră lipiţi de dale.

— Prinţul e cu adevărat viu? şopti el.

Kell se dădu înapoi ca lovit.

— Bineînţeles. De ce întrebi…?

Ochii mari şi căprui ai lui Hastra erau înnegurаţi de îngrijorare.

— Tu nu l-ai văzut, domnule. Aşa cum a fost înainte să vină înapoi. Nu era doar mort. Era de parcă murise… murise de multă vreme. De parcă n-ar mai fi putut învia niciodată.

Kell încremeni, dar Hastra continua să vorbească în şoaptă, dar grăbit, cu obrajii aprinşi.

— Şi regina nu voia să plece de lângă el, continua să spună la nesfârşit că nu e mort, că o să se întoarcă, pentru că tu aveai să te întorci, şi ştiu că amândoi aveţi aceeaşi cicatrice, ştiu că sunteţi legaţi unul de altul, cumva, viaţă de viaţă, şi, ei bine, ştiu că nu e treaba mea, ştiu că nu se cuvine, dar trebuie să întreb. Este doar o iluzie crudă? E prinţul adevărat…?

Kell puse o mână pe umărul gardianului şi-i simţi tremurul, frica sinceră pentru viaţa lui Rhy. În pofida purtării lui nechibzuite, oamenii aceştia îl iubeau pe fratele lui.

Făcu semn spre capătul holului.

— Prinţul adevărat, zise el ferm, doarme dincolo de uşa aia. Inima îi bate în piept la fel de puternic cum bate a mea şi va continua s-o facă până în ziua în care voi muri eu.

Kell se îndepărtase, când vocea lui Hastra, blândă, dar insistentă, îl făcu să se întoarcă.

— Există o vorbă, în Sanctuar. *Is aven stran*.

— *Firul binecuvântat*, traduse Kell.

Hastra încuviinţă energic şi ochii i se luminară când vorbi.

— Nu ştii ce înseamnă? E dintr-un mit, Geneza Magicianului. Magia şi Omul erau fraţi, înţelegi, numai că nu aveau nimic în comun, pentru că puterea unuia era slăbiciunea celuilalt. Şi, astfel, într-o bună zi, Magia a făcut un fir binecuvântat şi s-a legat de Om, atât de strâns, încât le-a intrat în carne…

Îşi întoarse mâinile în sus, flexându-şi încheieturile ca să-şi arate venele.

— …şi din ziua aceea, ei împărtăşesc şi binele, şi răul, şi puterea, şi slăbiciunea fiecăruia.

Ceva zvâcni în pieptul lui Kell.

— Cum se sfârşeşte povestea? întrebă el.

— Nu se sfârşeşte, zise Hastra.

— Nici dacă se despart?

Hastra clătină din cap.

— Nu mai există „ei”, Jupâne Kell. Magia a dăruit atât de mult Omului şi Omul atât de mult Magiei, încât hotarele

lor s-au şters, iar firele lor sunt încâlcite atât de tare, încât acum nu mai pot fi despărţiţi. Dacă ar vrea cineva să-i separe, s-ar destrăma amândoi.

VI

Alucard cunoştea palatul Maresh mai bine decât ar fi trebuit.

Rhy îi arătase zeci de căi de intrare şi de ieşire; uşi şi culoare secrete, o draperie trasă deoparte care ascundea o scară, o uşă care se împingea cu perete cu tot. Toate modurile în care un prieten se putea strecura într-o cameră sau un iubit într-un pat.

Prima oară când Alucard se furişase în palat, fusese atât de ameţit, încât aproape că dăduse peste *Kell*. Şi ar fi dat, dacă *antari* ar fi fost în camera lui, însă camera era goală, lumina lumânării dansa peste un pat încă nedesfăcut, iar Alucard se înfiorase şi se strecurase înapoi pe unde venise, căzând în braţele lui Rhy, câteva minute mai târziu, râzând de uşurare până ce prinţul a trebuit să-i pună o mână peste gură.

Acum îşi storcea creierii încercând să-şi aducă aminte cea mai apropiată ieşire. Dacă uşile ar fi fost făcute prin – sau acoperite cu – magie, ar fi putut vedea firele lucrăturii magice, dar portalurile palatului erau simple, lemn, piatră şi tapiserie, silindu-l să-şi găsească drumul prin pipăit şi amintiri, fără să vadă vreo magie.

O uşă ascunsă ducea de la primul cat jos, la sistemul de plutire al palatului. Şase stâlpi susţineau masiva construcţie, baze solide de la care arcul diafan al rezidenţei Maresh se avânta spre cer. Şase stâlpi de stâncă, goi pe dinăuntru, cu o reţea de tunele pornind din locul unde întâlneau fundaţia palatului.

Trebuia doar să-şi amintească pe unde anume să intre.

Coborî în ceea ce crezu că era vechiul sanctuar şi îl descoperi transformat într-un soi de cameră de antrenament. Cercurile concentrice ale unui inel de

meditaţie se vedeau încă în podea, dar purtau aceleaşi urme de arsuri şi pete precum cele întâlnite într-o sală de lupte.

O torţă cu foc vrăjit cufunda încăperea în tonuri cenuşii şi, în ceaţa de culoare, Alucard văzu arme împrăştiate pe o masă şi elemente pe o alta, vase cu apă şi nisip, cioburi de piatră. Printre ele, o floare mică, albă creştea într-un ghiveci, cu frunzele deja revărsate peste marginile vasului, un lucru domestic devenit sălbatic.

Alucard o luă pe scările din capătul opus al încăperii, oprindu-se doar când ajunse la uşa din vârful scării. O linie atât de subţire, gândi el, între înăuntru şi afară, între sigur şi nesigur. Dar familia lui, echipajul lui aşteptau de partea cealaltă. Atinse lemnul, adunându-şi curajul, iar uşa se deschise cu un geamăt spre întuneric.

Întuneric şi, înainte de el, o plasă de lumină.

Alucard şovăi în faţa vrăjii de protecţie ţesute de preoţi. Arăta ca pânza de păianjen, dar când trecu prin văl, nu se rupse; pur şi simplu tremură şi îşi reluă forma.

Alucard păşi înainte în ceaţă, pe jumătate aşteptându-se să se înfăşoare în jurul lui. Şi, cu toate acestea, umbrele alunecau de pe haina lui, i se urcau pe cizme, pe mâneci şi pe guler, doar ca să cadă înapoi. Să se retragă din calea lui la fiecare pas, dar nu prea departe, niciodată prea departe.

Fruntea îl furnica şi îşi aminti de atingerea Lilei şi dâra de sânge, acum uscată.

Era o protecţie firavă, iar umbrele încercau fără încetare să găsească o cale de a intra.

Cât avea să dureze?

Îşi strânse mai bine haina pe lângă corp şi mări pasul.

Magia lui Osaron era *pretutindeni*, însă, în loc de fire de vrajă, Alucard vedea numai umbre grele, dâre negre precum cărbunele întinse peste oraş, şocanta *absenţă* a luminii. Negura se *mişca* în jurul lui, fiecare umbră legănându-se, cufundându-se şi rotindu-se ca o cameră după ce ai băut prea mult şi, împletite prin toate, se simţeau mirosurile contrastante de fum de lemn şi flori de primăvară, zăpadă topită şi maci, fum de pipă şi vin de

vară. Rând pe rând, greţos de dulce şi amar, şi totul ameţitor.

Oraşul era o imagine ruptă dintr-un vis.

Londra fusese întotdeauna făcută din magie şi deopotrivă din sunet, în aer plutind muzica, glasurile celor care cântau şi râsetele mulţimii, trăsurile şi zarva din piaţă.

Sunetele pe care le auzea acum erau absolut nefireşti.

Vântul se înteţise şi prin el răzbătea tropotul gardienilor călare, zăngănitul metalului şi o mulţime de voci fantomatice, un ecou de cuvinte care toate se destrămau înainte să ajungă până la el, alcătuind o muzică îngrozitoare. Voci sau probabil o voce care se repeta până când dădea impresia unui cor, cuvintele rămânând mereu la marginea înţelegerii. Era o lume de şoapte şi, cumva, Alucard ar fi vrut să se aplece şi să asculte, să-şi ciulească urechea ca să desluşească ce se spunea.

Ca să-şi înfrângă pornirea, Alucard rostea în gând nume.

Numele tuturor celor care aveau nevoie de el şi ale tuturor celor de care avea el nevoie şi ale tuturor celor pe care nu putea – *nu voia* – să îi piardă.

Anisa. Stross. Lenos. Vasry. Jinnar. Rhy. Delilah…

Corturile pentru turnir zăceau pustii, ceaţa intrând prin ele în căutarea unor semne de viaţă. Străzile erau abandonate, cetăţenii văzându-se siliţi să stea în casele lor, de parcă lemnul şi piatra ar fi fost de ajuns să oprească vraja. Poate că erau. Dar Alucard se îndoia.

În capătul străzii, piaţa de noapte ardea. Doi gardieni munceau cu furie să stingă focul, invocând apă din Isle cel neluminat, în vreme ce alţi doi încercau să se certe cu un grup de bărbaţi şi femei. Magia neagră se însemnase pe corpurile lor, mânjind vederea lui Alucard, înghiţind lumina propriilor energii magice, albastră, verde, roşie şi violet, înnegurându-le.

Una dintre femei plângea.

O alta râdea la vederea flăcărilor.

Un bărbat mergea îndârjit spre fluviu, cu braţele întinse în lateral, în vreme ce un altul îngenunchea în tăcere, cu

capul lăsat pe spate, privind spre cer. Numai caii gardienilor păreau imuni la magie. Fornăiau şi dădeau din cozi, nechezau şi băteau din copite ca şi cum ceaţa ar fi fost un şarpe.

Berras şi Anisa aşteptau pe partea cealaltă a fluviului, *Turla Nopţii* sălta la chei, dar Alucard se simţi atras spre piaţa care ardea şi spre soldaţi, când un bărbat se repezi la unul dintre ei cu o bară de fier în mâini.

— *Ras al!* strigă Alucard, smulgând ranga din strânsoarea omului, chiar înainte să nimerească gâtul soldatului.

Omul o luă la sănătoasa, dar incidentul le dădu o idee celorlalţi.

Cei de pe jos începură să se ridice, cu mişcări ciudat de fluide, aproape coordonate, de parc-ar fi fost dirijaţi de aceeaşi mână invizibilă.

Gardianul ţâşni spre calul lui, însă nu mai avu timp. Într-o clipă s-au aruncat asupra lui, mâinile trăgând orbeşte de armură. Alucard se repezi într-acolo. Un bărbat îl izbea pe gardian cu coiful de pavaj, spunând:

— Lasă-l înăuntru, lasă-l înăuntru, lasă-l înăuntru.

Alucard îl smulse pe bărbat, dându-l deoparte, însă, în loc să cedeze şi să se ducă de-a dura, bărbatul se ţinu strâns de braţul lui Alucard, înfigându-şi degetele în carnea lui.

— L-ai cunoscut pe regele-umbră? întrebă el cu ochii mari în care se învâltora ceaţa, cu venele aproape negre.

Alucard îl lovi în faţă, eliberându-se.

— Treceţi în casă, ordonă al doilea soldat, repede, înainte să…

Vocea îi fu curmată de un hârşâit metalic şi de sunetul umed al unei săbii pătrunzând prin carne. Se uită în jos, la sabia regală, sabia *lui*, ieşindu-i din piept. În timp ce se prăbuşea în genunchi, femeia care ţinea sabia de mâner îi aruncă lui Alucard un zâmbet orbitor.

— De ce nu vrei să-l laşi înăuntru? întrebă ea.

Cei doi soldaţi zăceau morţi la pământ, iar acum zece perechi de ochi otrăviţi se întoarseră spre el. Întunecimea

le brăzda pielea ca o pânză de păianjen. Alucard se ridică în picioare şi începu să dea înapoi. Focul încă mistuia corturile pieţei, expunând cablurile de metal care ţineau pânzele întinse, oţelul devenit roşu de la văpaie.

Oamenii se năpustiră spre el într-un val compact.

Alucard înjură, flutură din degete şi metalul se desprinse în clipa în care se aruncară spre el. Cablurile şerpuiră prin aer, mai întâi spre mâinile lui şi apoi schimbând brusc direcţia. Îi prinseră pe atacatori în strânsoarea lor metalică, înfăşurându-se pe braţele şi picioarele femeilor şi bărbaţilor, dar dacă aceştia le simţiră pătrunzându-le în carne sau arzându-i, n-o arătară.

— Regele o să te găsească, mârâi unul, când Alucard se repezi după calul gardianului.

— Regele o să intre, zise al doilea, când el se aruncă în şa şi dădu pinteni calului.

Vocile lor îl urmăriră.

— Slavă regelui-umbră…

*

— Berras? strigă Alucard, intrând călare pe porţile descuiate. Anisa?

Casa copilăriei sale se ridica în faţa lui, luminată ca un felinar în noapte.

În pofida gerului, pielea lui Alucard era udă de năduşeală, după ce călărise cu atâta viteză. Traversase Podul de Aramă ţinându-şi răsuflarea, în timp ce magia otrăvitoare ca petrolul întuneca suprafaţa fluviului de dedesubt. Spera – disperat, mut – că molima, indiferent ce era, nu ajunsese pe malul celălalt, dar în clipa în care copitele calului său atinseră pământul solid, speranţele i se năruiră. Mai mult haos. Oamenii umblau în bande, cei marcaţi din *shal* cot la cot cu nobilii în hainele lor luxoase de iarnă, încă gătiţi de la ultimul bal al turnirului, toţi căutându-i pe cei care nu căzuseră în puterea vrăjii, târându-i dedesubt.

Şi peste tot se auzea acelaşi refren obsedant:

— L-ai cunoscut pe rege?

Anisa. Stross. Lenos.

Alucard dădu pinteni calului mai departe.

Vasry. Jinnar. Rhy. Delilah…

Alucard sări din şaua calului şi se grăbi să urce treptele.

Uşa de la intrare era întredeschisă.

Servitorii plecaseră.

Holul era pustiu, doar ceaţă.

— Anisa! strigă el din nou, trecând din foaier în bibliotecă, din bibliotecă în sufragerie, din sufragerie în salon.

În fiecare încăpere lămpile erau aprinse, focurile ardeau, aerul fiind înăbuşitor de cald. În fiecare încăpere, ceaţa se înfăşurase în jurul picioarelor meselor şi printre scaune, urcând pe pereţi ca iedera pe spaliere.

— Berras!

— Pentru numele sfinţilor, potoleşte-te! mârâi o voce în spatele lui.

Alucard se întoarse şi-l descoperi pe fratele lui mai mare stând cu un umăr sprijinit de uşă. Un pahar de vin atârna, ca întotdeauna, în mâna lui, iar faţa lui frumoasă exprima obişnuitul dispreţ. Berras, obişnuitul, impertinentul Berras.

Uşurarea îi tăie respiraţia lui Alucard.

— Unde sunt servitorii? Unde e Anisa?

— Aşa mă saluţi tu pe mine?

— Oraşul e sub atac.

— Zău? întrebă Berras absent, iar Alucard şovăi.

Era ceva în neregulă cu vocea fratelui său. Simţea în ea o nepăsare vecină cu amuzamentul. Berras Emery nu era niciodată amuzat.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu era în regulă.

Că nu era deloc în regulă.

— Nu e un loc sigur aici, zise Alucard.

Berras porni înainte.

— Nu, nu este. Nu pentru tine.

Lumina se reflectă în privirea fratelui lui, prinzându-se în fuioarele groase de ceaţă care îi pâlpâiau în ochi, făcându-i sticloşi, broboanele de sudoare începând să se adune în scobiturile feţei. Sub pielea brun-arămie, venele

lui negre păreau desenate în tuş şi, dacă Berras Emery ar fi avut cât de puţină magie în el, Alucard ar fi văzut-o stingându-se, înecată de vrajă.

— Frate, zise el încet, deşi cuvântul i se părea greşit pe buze.

Odinioară Berras ar fi respins termenul. Acum nici nu păru să-l remarce.

— Eşti mai puternic de atât, zise Alucard, chiar dacă Berras nu fusese niciodată stăpân pe accesele lui de mânie sau pe stările lui de dispoziţie.

— Ai venit să-ţi revendici laurii? continuă Berras. Încă un titlu de adăugat la grămada ta?

Îşi ridică paharul şi, descoperind că e gol, îl lăsă pur şi simplu să cadă. Alucard îl prinse cu puterea gândului înainte să se poată sparge de podeaua cu intarsii.

— Campion, zise tărăgănat Berras, venind spre el. Nobil. Pirat. Târfă.

Alucard se încordă, ultimul cuvânt lovindu-l din plin.

— Crezi că n-am ştiut de la bun început?

— Încetează, şopti el, cuvântul pierzându-se sub paşii fratelui său.

În clipa aceea, Berras semăna atât de mult cu tatăl lor. Un animal de pradă.

— Eu sunt cel care i-a spus, adăugă Berras, de parcă i-ar fi citit în minte. Tata nici măcar n-a fost surprins. Doar *dezgustat*. „Ce *dezamăgire*”, a spus.

— Mă bucur că e mort, replică Alucard. Mi-aş fi dorit doar să fi fost în Londra când s-a întâmplat.

Înfăţişarea lui Berras păru că se întunecă, dar nepăsarea din voce, dezinvoltura de suprafaţă rămaseră.

— Am fost la arenă, ştii, vorbi el, schimbând subiectul. Am stat să te văd luptând. La fiecare meci, îţi vine să crezi? Nu ţi-am purtat baniera, desigur. N-am venit să te văd câştigând. Speram că te va bate careva. Că te va *îngropa*.

Alucard învăţase să stea deoparte. Niciodată nu se simţise mic, mai puţin aici, în această casă, cu Berras, şi în pofida anilor de exerciţiu, simţi cum se retrage.

— Ar fi meritat, continuă Berras, să văd cum îţi şterge cineva înfumurarea aia de pe mutră…

Un sunet înfundat de la etaj, bufnetul unei greutăţi lovind podeaua.

— Anisa! strigă Alucard, întorcându-şi o clipă ochii de la Berras.

Asta a fost o prostie.

Fratele lui îl îmbrânci, izbindu-l de cel mai apropiat perete, un munte de muşchi şi oase. Crescând fără magie, fratele lui ştia cum să-şi folosească pumnii. Şi-i folosea bine.

Alucard se frânse în două, rămas fără aer, când pumnii îl trosniră în coaste.

— Berras, zise el horcăit. Ascultă…

— Nu. Tu să mă asculţi pe mine, frăţioare. E timpul să punem lucrurile la punct. Eu sunt cel pe care l-a vrut tata. Eu sunt deja moştenitorul Casei Emery, dar aş putea fi mult *mai mult*. Şi o să fiu, odată ce tu dispari.

Degetele lui butucănoase găsiră gâtlejul lui Alucard.

— Un nou rege se ridică.

Alucard nu fusese niciodată tentat să lupte murdar, dar petrecuse destul timp, de curând, urmărind-o pe Delilah Bard. Îşi aduse iute mâinile în sus, lovind cu podul palmei, strivitor, la baza nasului fratelui său. Ochelari de cal, numise ea lovitura asta.

Lacrimi şi sânge şiroiră pe faţa lui Berras, dar el nici nu tresări. Degetele lui se strânseră mai tare pe gâtul lui Alucard.

— Ber… ras, horcăi Alucard, întinzând mâna după sticlă, după piatră, după apă.

Nici măcar el nu era destul de puternic încât să-şi aducă un obiect în mână fără să-l vadă, iar cu Berras blocându-i calea şi cu vederea începând să se îngusteze pe la margini, Alucard se trezi întinzând zadarnic mâna după ceva, orice. Toată casa tremura sub influenţa puterii lui Alucard, precizia lui calibrată cu grijă fiind pierdută în panica şi în zbaterea lui pentru aer.

Mişcă din buze, invocând, implorând.

Zidurile se cutremurară. Ferestrele se sparseră. Cuiele ţâşniră din scânduri şi lemnul trosni ca smuls din podea. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic şi apoi toată lumea se prăvăli într-un singur punct.

Mese şi scaune, obiecte de artă şi oglinzi, tapiserii şi draperii, bucăţi de zidărie şi de podea şi uşa – toate veniră să se zdrobească de Berras cu o forţă orbitoare. Uriaşele mâini căzură de pe gâtul lui Alucard, când Berras fu luat pe sus de vârtejul de dărâmături înfăşurat în jurul braţelor şi picioarelor lui, trăgându-l în jos.

Dar el continuă să lupte cu puterea oarbă a cuiva rupt de gândire, de durere, până când, la urmă, candelabrul căzu, lăsând crăpături mari în plafon, şi îl îngropă pe Berras sub fier, mortar şi piatră. Vârtejul încetă şi Alucard gâfâi, cu mâinile sprijinite pe genunchi. De jur împrejurul lui, casa continua să geamă.

De la etaj, nimic. Nimic. Şi apoi auzi ţipătul surorii lui.

*

O găsi pe Anisa într-o cameră, ghemuită într-un colţ, cu genunchii ridicaţi, cu ochii mari de groază. Groază, îşi dădu el seama curând, de ceva ce nu era acolo.

Avea mâinile apăsate peste urechi şi capul vârât între genunchi, şoptind în neştire:

— Nu sunt singură, nu sunt singură, nu sunt singură.

— Anisa, zise el, îngenunchind în faţa ei.

Obrajii ei erau aprinşi ca de febră, venele i se umflaseră pe gât, umbrele întunecându-i ochii albaştri.

— Alucard?

Vocea îi era slabă. Tremura din tot corpul.

— Fă-l să se oprească.

— L-am făcut, zise Alucard, gândindu-se că se referea la Berras.

Dar ea clătină capul şi zise.

— Tot mai încearcă să intre.

Regele-umbră.

El cercetă aerul din jurul ei şi putu să vadă umbrele împletindu-se în luminile verzi ale puterii ei. Arăta ca o furtună captivă într-o cameră neluminată, aerul fulgerând

când magia ei lupta împotriva intrusului.

— Doare, şopti ea chircindu-se. Nu mă lăsa. Te rog. Nu mă lăsa singură cu el.

— E în regulă, zise el, ridicându-şi surioara în braţe. Nu plec nicăieri, nu fără tine.

Casa gemea în jurul lor, în timp ce el o purta pe Anisa pe hol.

Pereţii se fisurau şi scările începuseră să se spargă sub picioarele lui. Casei îi fusese provocată o daună colosală, o rană mortală pe care el n-o putea vedea, dar o simţea în fiecare tremur.

Reşedinţa Emery exista de secole.

Iar acum se prăbuşea.

Alucard o ruinase, în cele din urmă.

Avu nevoie de toate puterile ca să ţină în loc construcţia în jurul lor, iar când trecură pragul, era ameţit de efort.

Capul Anisei se sprijinea de pieptul lui.

— Rămâi cu mine, Nis, zise el. Rămâi cu mine.

Urcă în şa, ajutându-se de un zid scund, şi dădu pinteni calului, ieşind pe poartă exact în clipa în care palatul se prăbuşea.

4.
ARME LA ÎNDEMÂNĂ

I. LONDRA ALBĂ

Nasi stătea în faţa platformei şi nu plângea.

Avea nouă ierni şi învăţase de mult să se arate liniştită, chiar dacă era o prefăcătorie. Uneori trebuie să te prefaci, toată lumea ştie asta. Să te prefaci că eşti fericit. Să te prefaci că eşti curajos. Să te prefaci că eşti tare. Dacă te prefaci destul de mult, până la urmă devine adevărat.

Să te prefaci că nu eşti trist era cel mai greu, dar dacă te arătai trist, oamenii credeau că erai slab. Şi când deja eşti cu un cot mai scundă şi cam slăbuţă, şi fată pe deasupra, trebuie să munceşti de două ori mai mult ca să-i convingi că nu era adevărat.

Aşadar, deşi încăperea era pustie, în afară de Nasi şi de cadavru, ea nu lăsa tristeţea să i se vadă. Nasi muncea la castel, făcând orice era de făcut, însă ştia că n-ar fi trebuit să fie aici. Ştia că sala de nord îi era interzisă, sediul privat al regelui. Dar regele lipsea, iar Nasi întotdeauna se pricepuse să se furişeze şi, oricum, nu venise să-şi bage nasul sau să fure.

Venise doar să vadă.

Şi să fie sigură că femeia nu era singură.

Ceea ce Nasi ştia că era ridicol, fiindcă morţii probabil nu simt lucruri precum frigul, sau tristeţea, sau singurătatea. Dar ea nu putea fi sigură şi, dacă ar fi fost ea moartă, şi-ar fi dorit pe cineva aici.

De altfel, asta era singura încăpere liniştită din castel.

Restul fusese cuprins de haos, toată lumea strigând şi căutându-l pe rege. Dar nu şi aici. Aici lumânările ardeau şi uşile şi pereţii groşi păstrau liniştea netulburată. Aici, în mijlocul încăperii, pe o platformă de granit negru, frumos,

stătea întinsă Ojka.

Ojka, îmbrăcată în negru, cu mâinile întinse pe lângă corp şi câte un cuţit aşezat în fiecare palmă. Plantele agăţătoare, primele care înfloriseră în grădinile castelului, erau împletite în jurul platformei, un vas cu apă la capul Ojkăi, unul cu pământ la picioare, locuri de refugiu pentru magie când părăsea corpul. O pânză neagră era trasă peste ochii ei, iar părul ei scurt şi roşu închipuia o aură în jurul capului. O bucată de pânză albă îi fusese legată în jurul gâtului, dar chiar şi în moarte o linie roşie, întunecată o pătase, indicând locul unde cineva îi tăiase gâtul.

Nimeni nu ştia ce se întâmplase. Se ştia numai că regele nu era de găsit şi cavalerul ales al regelui era mort. Nasi îl văzuse pe prizonierul regelui, bărbatul cu păr roşu şi cu un ochi negru, şi se întrebase dacă era vina lui, fiindcă şi el dispăruse.

Nasi îşi încleştă pumnii şi simţi brusc înţepătura ghimpilor. Uitase de flori, unele sălbatice, culese de la marginea curţii castelului. Cele mai frumoase nu înfloriseră încă, aşa că fusese nevoită să adune o mână de boboci palizi, garnisiţi cu nişte ghimpi ascuţiţi.

— *Nijk shöst*, murmură ea, aşezând buchetul de flori pe platformă, vârful cozii împletite atingând braţul Ojkăi atunci când se aplecă.

Nasi obişnuia să-şi poarte părul despletit, ca să-i acopere cicatricele de pe faţă. Nu conta că abia putea vedea ceva prin perdeaua palidă a părului, veşnic împiedicându-se şi căzând. Era un scut împotriva lumii.

Şi apoi, într-o zi, Ojka trecuse pe lângă ea pe culoar, o oprise şi îi spusese să-şi dea părul la o parte de pe faţă.

Ea n-ar fi vrut, dar cavalerul regelui stătea acolo, cu braţele încrucişate, aşteptând ca ea să se supună, aşa că o făcuse, ruşinându-se când îşi legase părul la spate. Ojka îi privise faţa, dar nu întrebase ce se întâmplase, dacă se născuse aşa (nu) sau fusese prinsă în ambuscadă în *Kosik* (da). În loc de asta, femeia îşi înclinase puţin capul şi întrebase:

— De ce te ascunzi?

Nasi nu avusese curaj să-i răspundă Ojkăi, să-i spună cavalerului regelui că îşi ura cicatricele, când Ojka avea întunecimea întinsă pe o parte a feţei şi, pe partea cealaltă, o linie argintie îi spinteca obrazul de la ochi până la buză. Când ea nu răspunsese, femeia se lăsase pe vine în faţa ei şi o apucase ferm de umeri.

— Cicatricele nu sunt ruşinoase, spusese Ojka, decât dacă le laşi tu să fie.

Cavalerul se ridicase.

— Dacă nu le porţi tu până le toceşti, o să te tocească ele pe tine.

Şi, spunând asta, plecase.

Nasi îşi purtase părul strâns în fiecare zi de atunci.

Şi de fiecare dată când Ojka mai trecea pe lângă ea, pe culoare, ochii ei, unul galben, celălalt negru, se duceau spre codiţa ei împletită şi dădea din cap, aprobator, şi totul în Nasi creştea mai puternic, ca o plantă înfometată, hrănită cu apă picătură cu picătură.

— Îmi port cicatricele acum, şopti ea la urechea Ojkăi.

Nişte paşi răsunară în faţa uşilor, mersul greoi al Gărzii de Fier, iar Nasi se dădu înapoi grăbită, împiedicându-se şi aproape răsturnând vasul cu apă când îşi smulse mâneca din ghimpii firelor împletite în jurul platformei.

Însă ea avea doar nouă ierni, era mică şi subţire ca o umbră, iar când uşile se deschiseră, ea era deja plecată.

II

În temniţele reşedinţei Maresh, somnul îl ocolea pe Holland.

Mintea lui rătăcea, dar de fiecare dată când începea să se liniştească, vedea Londra – Londra *lui* – surpându-se şi căzând. Vedea culorile pălind înapoi la cenuşiu, fluviul îngheţând şi castelul… ei bine, tronurile nu rămâneau goale. Holland ştia asta prea bine. Îşi imagină oraşul căutându-şi regele, auzi servitorii strigându-i numele înainte ca alte săbii să le găsească gâtlejurile. Sângele

pătând marmura albă, leşurile întinse prin pădure, în timp ce alte cizme zdrobeau tot ce începuse el de parcă ar fi fost o iarbă nouă sub tălpi.

Holland o căuta automat pe Ojka, mintea lui întinzându-se dincolo de hotarele dintre lumi, dar nu găsi nimic de care să se agaţe.

Celula temniţei pe care o ocupa acum era ca un mormânt de piatră, îngropată undeva adânc în oasele palatului. Fără ferestre. Fără căldură. Pierduse şirul treptelor când gărzile arnesiene îl târâseră aici, pe jumătate inconştient, cu mintea încă făcută bucăţi după invazia lui Osaron şi subita lui retragere. Holland abia observase celulele, toate goale. Partea umană din el se zbătuse la atingerea metalului rece din jurul încheieturilor şi, drept răspuns, îl dăduseră cu capul de zid. Când îşi revenise din leşin, totul era întuneric.

Holland pierduse noţiunea timpului – încercase să ţină socoteala, dar fără vreo rază de lumină mintea îi luneca, se împotmolea, cădea prea uşor în amintiri pe care nu le voia.

Îngenunchează, îi şoptea Astrid la o ureche.

Stai drept, îl îndemna Athos la cealaltă.

Supune-te.

Cedează.

Opreşte-te, gândi el, încercând să-şi aducă mintea înapoi în celula rece. Dar ea îi scăpa mereu.

Ridică pumnalul.

Ţine-l la gâtul tău.

Stai nemişcat.

Încerca să-şi impună voinţa asupra degetelor, fireşte, dar vraja de legare rezista, iar când Athos se întorcea după mai multe ore – uneori zile – şi smulgea pumnalul din mâna lui Holland, dându-i voie să se mişte din nou, corpul lui cădea grămadă la podea. Cu muşchii sfâşiaţi. Cu mâinile tremurând.

Acesta e locul tău, zicea Athos. *În genunchi*.

— Opreşte-te!

Geamătul lui Holland vibră prin liniştea închisorii şi numai ecoul îi răspunse. Pentru câteva clipe, mintea lui

rămase în loc, dar curând, prea curând, totul o luă de la capăt, amintirile infiltrându-se prin piatra rece, prin cătuşele de fier şi prin linişte.

Avea doar nouă ani când cineva încercase să-l ucidă pe Holland prima oară.

Ochiul îi devenise negru cu un an înainte, pupila lăţindu-se zi după zi, până când întunericul copleşise verdele, apoi şi albul, otrăvindu-i încet globul de la o pleoapă la alta. Părul lui era destul de lung ca să ascundă semnul, câtă vreme ţinea capul plecat, ceea ce Holland făcea întotdeauna.

Se trezise la şuierul metalului şi se aruncase într-o parte la ţanc ca să fie aproape ratat de cuţit.

Îi scrijelise braţul înainte să se înfigă în pat. Holland căzuse pe podea, lovindu-se rău la umăr, şi se rostogolise, aşteptându-se să descopere un străin, un mercenar, pe cineva însemnat cu fierul roşu din tagma hoţilor şi a asasinilor.

În schimb, îl văzuse pe fratele lui mai mare. De două ori cât el, cu aceiaşi ochi verde-mlăştinos ca ai tatălui lor şi gura tristă a mamei lor. Singura rudă de sânge care-i mai rămăsese lui Holland.

— Alox? exclamase el, durerea arzându-i braţul rănit.

Stropi roşii, strălucitori pătau podeaua camerei lor, înainte ca Holland să reuşească să-şi apese mâna cealaltă pe rana sângerândă.

Alox stătea aplecat deasupra lui, cu venele de pe gât deja începând să se înnegrească. La numai cincisprezece ani, îşi făcuse vreo zece tatuaje, toate ca să-l ajute să supună voinţa şi să lege magia care-i scăpa.

Holland era întins pe spate, pe podea, cu sângele curgându-i printre degete, dar nu strigă după ajutor. Nu exista nimeni pe care să-l strige. Tatăl lor era mort. Mama lor dispăruse în bârlogurile sho, înecându-se în fum.

— Stai nemişcat, Holland, murmurase Alox, smulgând cuţitul din pat.

Ochii lui erau injectaţi de alcool sau de vrajă.

Holland nu se mişcase. Nu putuse să se mişte. Nu

pentru că lama era otrăvită, deşi se cam temea de asta. Ci pentru că în fiecare noapte visase presupuşi atacatori, le dăduse sute de nume şi înfăţişări, dar niciunul dintre ei nu fusese vreodată Alox.

Alox, care îi spunea poveşti când nu putea să adoarmă. Poveşti despre regele dintr-o bună zi. Cel cu destulă putere ca să aducă lumea înapoi la viaţă.

Alox, care obişnuia să-l aşeze pe tronuri improvizate prin camerele abandonate şi să viseze la zile mai bune.

Alox, care văzuse cel dintâi semnul din ochiul lui şi îi promisese c-o să-l protejeze.

Alox, care acum stătea aplecat deasupra lui cu un pumnal.

— Vosk! imploră Holland acum. Opreşte-te!

— Nu-i drept, spusese fratele lui cu limba împleticită, îmbătat de pumnal, de sânge, de apropierea de putere. Magia asta nu e a ta.

Degetele pline de sânge ale lui Holland se ridicaseră iute la ochiul lui.

— Dar ea m-a ales pe mine.

Alox clătinase din cap, cu jale.

— Magia nu alege, Holland. Nu aparţine celor care o au. Aparţine celor care o iau.

Spunând asta, Alox lovise cu pumnalul.

— Vosk! implorase Holland, întinzând mâinile însângerate.

Prinsese lama, împingând cu toate puterile sale, nu în pumnalul însuşi, ci în aer, în metal. Tot îl crestase, sângele şiroindu-i din palme.

Holland se uitase în sus la Alox, durerea făcându-l să scape cuvintele din gură.

— As Staro.

Cuvintele apăruseră de la sine, ridicându-se din adâncurile întunecate ale minţii lui ca un vis pe care ţi-l aminteşti brusc, şi, odată cu ele, magia ţâşnise prin mâinile rănite şi se înfăşurase în jurul fratelui său. Alox încercase să se dea înapoi, dar era prea târziu. Vraja se întinsese pe pielea lui, prefăcându-i carnea în piatră, întâi

pe abdomen, apoi urcând pe umeri, strângându-se în jurul gâtului.

Un singur icnet îi scăpase şi se terminase, corpul împietrind într-o fracţiune de secundă, atât cât i-ar lua unei picături de sânge să cadă la podea.

Holland rămăsese întins acolo, într-un precar echilibru, sub greutatea statuii fratelui său. Cu Alox încremenit într-un genunchi, Holland îl putea privi în ochi şi se trezise uitându-se lung la faţa fratelui său, cu gura deschisă şi trăsăturile oscilând între surprindere şi furie. Încet, cu multă grijă, Holland se târâse de sub piatră. Se ridicase în picioare, ameţit după folosirea magiei, tremurând în urma atacului.

Nu plânsese. Nu fugise. Stătuse pur şi simplu supraveghindu-l pe Alox, căutând o schimbare în fratele lui, ca şi când ar fi fost un pistrui, o cicatrice, ceva ce ar fi putut vedea. Pulsul i se liniştise şi deopotrivă altceva, ceva mai profund, începuse să se calmeze, de parcă vraja ar fi preschimbat şi o parte din el în piatră.

— Alox, a zis încet, cuvântul fiind abia o răsuflare, întinzând mâna şi atingând obrazul fratelui său, doar pentru a şi-o trage înapoi, speriat de răceală.

Degetele lui lăsaseră o pată roşie-ruginie pe faţa de marmură.

Holland se aplecase să-i şoptească la ureche:

— Magia asta, spusese, punând mâna pe umărul lui Alox, este a mea.

Şi împinsese, lăsând gravitaţia să răstoarne statuia, care căzuse şi se spărsese la podea.

Nişte paşi răsunară pe treptele temniţei, iar Holland îşi îndreptă spatele, simţurile lui revenind imediat înapoi, în celulă. La început, presupuse că vizitatorul e Kell, dar apoi numără paşii – trei perechi.

Oamenii vorbeau arnesiana, legând cuvintele unele de altele, astfel încât Holland nu le putea prinde pe toate.

Se strădui să nu facă nicio mişcare când traseră zăvoarele şi deschiseră uşa larg. Se sili să nu se repeadă să muşte când o mână inamică i se lipi peste falcă,

ţinându-i gura închisă.

— Hai să vedem… ochii…

Degete nemiloase îl apucară de păr şi îi scoaseră legătura de la ochi, iar pentru o clipă lumea a fost de aur. Lumina felinarelor arunca halouri peste toate lucrurile, înainte ca omul să-i ridice faţa spre el.

— Ar trebui să-i crestăm…

— Nu arată… după mine.

Nu purtau armuri, dar toţi trei aveau statura gărzilor palatului.

Primul îi dădu drumul bărbiei lui Holland şi începu să-şi suflece mânecile.

Holland ştiu ce urmează chiar înainte să simtă smucitura brutală în lanţuri, umerii întinşi la maximum când ceilalţi îl ridicară în picioare. Îi susţinu privirea gardianului dinaintea lui, până când primul pumn aterizã, o lovitură violentă între claviculă şi gât.

Urmări durerea ca pe un curent, încercând să-l facă să se scurgă în pământ.

Chiar nu era nimic nou faţă de ce mai simţise înainte. În minte îi reveni zâmbetul rece al lui Athos. Arsura de foc a acelui bici de argint.

Nimeni nu suferă…

Se clătină când coastele îi pârâiră.

…la fel de frumos ca tine.

Gura i se umplu de sânge. Sânge pe care l-ar fi putut scuipa pe feţele lor, folosind aceeaşi răsuflare ca să-i prefacă în piatră, lăsându-i să se spargă de podea. În loc de asta, îl înghiţi.

Nu avea să-i ucidă.

Dar nu avea nici să le dea satisfacţia de a-l vedea suferind.

Şi apoi, o sclipire de oţel – neaşteptată – când un gardian scoase un cuţit. Omul vorbi în limba comună a regilor.

— Asta-i de la Delilah Bard, zise el, împungând cu cuţitul spre inima lui Holland.

Magia se ridică în el brusc, lanţurile umede fiind prea

slabe ca să împiedice valul, când cuţitul plonjă spre pieptul lui dezgolit. Corpul gardianului încetini când Holland îşi adună voinţa împingând împotriva metalului şi a osului. Dar mai înainte să poată opri cuţitul, acesta zbură din mâna gardianului, scăpând de sub controlul lui Holland, şi ateriză cu un pocnet sec în palma lui Kell.

Gardianul se răsuci, şocul fiind rapid înlocuit de frică în clipa în care-l văzu pe omul de la baza scării, în haina neagră, aproape una cu umbrele din jur, şi cu părul roşu sclipind în lumină.

— Ce înseamnă asta? întrebă celălalt *antari* cu voce aspră.

— Jupâne Ke…

Gardianul zbură prin aer şi se izbi de zid, între două felinare. Nu căzu, ci rămase atârnat acolo, ţintuit, în timp ce Kell se întoarse spre ceilalţi doi. Numaidecât aceştia lăsară din mâini lanţurile lui Holland, care pe jumătate se aşează, pe jumătate se prăbuşi pe bancă, strângând din dinţi la zvâcnetul durerii. Kell îi dădu drumul primului gardian şi omul se trânti la podea.

Aerul din celulă îngheţase, în timp ce Kell studia cuţitul din mâna lui. Îşi aduse vârful degetului pe vârful cuţitului şi apăsă, lăsând să apară o singură mărgea roşie.

Gardienii se dădură înapoi simultan, iar Kell îşi ridică privirea, parcă surprins.

— Am crezut că voiaţi nişte sânge.

— *Solase*, zise primul gardian, ridicându-se în picioare. *Solase, mas vares*.

Ceilalţi nu ziseră nici pâs.

— Plecaţi! porunci Kell. Data viitoare când mai prind pe vreunul dintre voi aici, n-o să mai plecaţi.

Fugiră, lăsând uşa celulei deschisă.

Holland, care nu spusese nimic de când zgomotul paşilor îl smulseseră din reverie, îşi rezemă capul de zidul de piatră.

— Eroul meu.

Legătura de la ochi îi atârna în jurul gâtului şi, pentru prima oară de când se înfruntaseră pe acoperiş, ochii lui îi

întâlniră pe ai lui Kell. Acesta întinse mâna şi închise uşa celulei între ei.

Făcu semn din cap spre scări.

— De câte ori s-a întâmplat asta?

Holland nu răspunse.

— Nu te-ai opus.

Degetele umflate ale lui Holland se strânseră pe lanţuri, parcă spunând: *Cum aş fi putut?* Kell ridică o sprânceană, parcă spunând: *Schimbă acelea ceva?* Pentru că amândoi ştiau purul adevăr: nicio temniţă nu putea ţine un *antari* decât dacă el se lăsa ţinut.

Kell îşi întoarse atenţia înapoi la cuţit, în mod clar recunoscându-l.

— Lila, murmură el. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme…

— Domnişoarei Bard nu-i pasă de mine.

— Nu de când i-ai ucis singura rudă.

— Bărbatul din tavernă, zise Holland, gânditor. Ea l-a ucis, când a luat ceva ce nu era al ei. Când m-a condus la ea acasă. Dacă ar fi fost o hoaţă mai bună, probabil el ar fi încă în viaţă.

— În locul tău, mi-aş ţine părerea asta pentru mine, zise Kell. Dacă vrei să-ţi păstrezi limba în gură.

O tăcere lungă. În cele din urmă, Holland a fost cel care a întrerupt-o.

— Ţi-a trecut îmbufnarea?

— Ştii, îl repezi Kell, eşti foarte bun la a-ţi face duşmani. Ai încercat vreodată să-ţi faci un *prieten?*

Holland îşi înclină capul.

— La ce mi-ar folosi?

Kell făcu semn spre celule. Holland nu muşcă momeala. Schimbă subiectul.

— Ce se întâmplă în afara palatului?

Kell îşi apăsă palma între ochi. Când era obosit, nu se mai controla şi în masca siguranţei de sine apăreau fisurile.

— Osaron e liber, rosti el.

Holland ascultă, încruntat, în timp ce Kell îi povesti

despre fluviul înnegrit, despre ceaţa otrăvită. Când termină, se uită lung la Holland, aşteptând un răspuns la o întrebare pe care n-o pusese. Holland nu zise nimic şi, în cele din urmă, Kell pufni exasperat.

— Ce vrea? întrebă tânărul *antari*, în mod evident făcând eforturi să nu se plimbe de colo până colo.

Holland închise ochii şi îşi aminti furia lui Osaron crescând, refrenul lui *mai mult, mai mult, mai mult, am putea face mai mult, am putea fi mai mult*.

— Mai mult, zise el simplu.

— Asta ce înseamnă? întrebă Kell.

Holland îşi cântări cuvintele înainte de a vorbi.

— Ai întrebat ce vrea. Dar la Osaron nu e vorba de *voinţă,* ci de *nevoie*. Focul are nevoie de aer. Pământul are nevoie de apă. Iar Osaron are nevoie de haos. Se hrăneşte din el, energia entropiei.

De fiecare dată când Holland găsise un teren solid, de fiecare dată când lucrurile începuseră să se aşeze, Osaron le silise să se mişte din nou, să se schimbe, să se învălmăşească.

— Seamănă foarte tare cu tine, adăugă el în timp ce Kell se plimba încolo şi-ncoace. Nu poate să stea locului.

Rotiţele minţii se învârteau în spatele ochilor lui Kell, gândurile şi emoţiile arătându-se pe faţa lui ca nişte fulgere. Holland se întrebă dacă era conştient de cât de mult se trăda.

— Atunci trebuie să găsesc o cale să-l *fac* să stea locului, zise tânărul *antari*.

— Dacă poţi. Însă asta n-o să-l oprească, ci o să-l forţeze să devină nesăbuit. Şi dacă oamenii nesăbuiţi comit greşeli, la fel vor face şi zeii nesăbuiţi.

— Chiar crezi că e un zeu?

Holland dădu ochii peste cap.

— Nu contează ce e cineva. Ci doar ce *crede* el că e.

O uşă scrâşni, deschizându-se deasupra lor, iar Holland se încordă din reflex, urând zornăit slab, dar trădător al lanţurilor, însă Kell nu păru să observe.

Peste alte câteva clipe, un gardian apăru la capătul

scării. Nu unul dintre atacatorii lui Holland, ci un bărbat mai în vârstă, cu tâmple cărunte.

— Ce e, Staff? întrebă Kell.

— Domnule, răspunse omul ursuz, care nu-l avea la inimă pe prinţul *antari*. Regele vă cheamă.

Kell dădu din cap şi se întoarse să plece. Şovăi la capătul încăperii.

— Atât de puţin ţii la lumea ta, Holland?

Acesta înţepeni.

— Lumea mea, zis el încet, e *singurul* lucru la care ţin.

— Şi totuşi stai aici. Neajutorat. Nefolositor.

Undeva, în adâncul sufletului lui Holland, cineva – omul care fusese cândva, înainte de Osaron, înainte de gemenii Dane – ţipa. Se lupta. Rămase nemişcat, aşteptând să treacă valul.

— Mi-ai spus odată, continuă Kell, că eşti fie stăpânul magiei, fie sclavul ei. Deci tu ce eşti acum?

Ţipătul lăuntric se stinse în Holland, înăbuşit de liniştea golului cu care se antrenase să-l înlocuiască.

— Asta nu înţelegi tu, zise Holland, lăsând golul să-l cuprindă. Eu am fost dintotdeauna numai sclavul ei.

III

Camera hărţii regale fusese întotdeauna interzisă.

Când Kell şi Rhy erau mici, se jucau în fiecare cameră şi hol din palat – dar niciodată aici. Nu exista niciun scaun în camera asta. Nici vreun perete acoperit cu cărţi. Nici vatră de foc sau celule, nici uşi sau culoare secrete. Numai masa cu uriaşa hartă, Arnesul ridicându-se în relief din pergament, ca un corp pe sub un cearşaf. Harta acoperea masa de la un cap la altul, cu toate detaliile, de la scânteietorul oraş al Londrei din centrul ei până la hotarele imperiului. Mici corăbii de piatră pluteau pe mările plate şi soldaţi minusculi de piatră fie marcau garnizoanele regale de la graniţe, fie patrulau pe străzi în trupe din cuarţ trandafiriu şi marmură.

Regele Maxim le spusese că mişcarea pieselor de pe tabla de joc avea consecinţe. Că mutarea unui potir însemna să porneşti un război. Să dobori o corabie însemna să condamni vasul. Să te joci cu oamenii însemna să te joci cu viaţa însăşi.

Avertismentul fusese suficient de descurajator – dacă era *adevărat* sau nu, nici Rhy şi nici Kell nu îndrăzniseră să rişte să verifice, de teama mâniei lui Maxim şi a propriei vinovăţii.

Harta *era* fermecată, totuşi – arăta imperiul aşa cum era; acum fluviul lucea ca o dâră de petrol; fuioarele de ceaţă, subţiri ca fumul de pipă, pluteau pe străzile miniaturale; arenele arătau abandonate, întunecimea ridicându-se ca aburul de pe fiecare suprafaţă.

Însă ceea ce nu arăta erau cei căzuţi sau rătăcind pe străzi. Nu arăta supravieţuitorii disperaţi care băteau cu pumnii în uşile caselor, implorând să fie lăsaţi să intre. Nu arăta panica, zgomotul, frica.

Regele Maxim stătea la marginea de jos a hărţii, cu mâinile sprijinite pe masă, cu capul plecat peste imaginea oraşului său. Lângă el se aflau, de-o parte, Tieren, arătând ca şi când ar fi îmbătrânit cu zece ani în decursul unei singure nopţi, şi, de partea cealaltă, Isra, căpitan al gărzilor oraşului, o londoneză cu umeri laţi, cu părul negru, tuns scurt şi faţă pătrăţoasă. Femeile poate că erau rare în gardă, dar dacă cineva punea sub semnul întrebării poziţia Isrei, n-o făcea decât o dată.

Doi dintre consilierii *vestrani* ai lui Maxim, Lordul Casin şi Lady Rosec, comandau partea de est a hărţii, în vreme ce Pablo şi Lisane, cei doi *ostra* care organizaseră şi supravegheaseră *Essen Tasch*, se ocupau de partea de vest. Fiecare dintre ei părea nelalocul lui, încă îmbrăcaţi pentru un bal al învingătorului şi nu pentru un oraş sub asediu.

Kell se sili să se apropie de marginea din nord a hărţii, oprindu-se vizavi de rege.

— Nu putem înţelege, zise Isra. Par să fie două tipuri de atac sau, mai exact, două tipuri de victime.

— Sunt posedaţi? întrebă regele. În timpul Nopţii Negre, Vitari a ocupat mai multe gazde, întinzându-se ca o ciumă între ei.

— Asta nu e posesie, interveni Kell. Osaron e prea puternic să-şi ia o gazdă obişnuită. Vitari consuma pe dinăuntru fiecare gazdă pe care-o găsea, însă îi lua ore. Osaron ar mistui un corp în câteva secunde.

Se gândi la Kisimyr, pe acoperiş, la corpul ei care crăpase şi se spulberase sub cizma lui Osaron.

— N-are niciun rost să încerce să-i ia în posesie.

Doar dacă sunt antari, continuă el în gând.

— Atunci, pe toţi sfinţii!, *ce* face? întrebă Maxim.

— Seamănă cu un soi de boală, zise Isra.

Ostra Lisane se cutremură.

— Îi infectează?

— Îşi creează marionete, explică Tieren sumbru. Le invadează minţile, îi corupe. Şi dacă asta dă greş…

— Îi ia cu forţa, completă Kell.

— Sau îi ucide pe parcurs, adăugă Isra. Subţiind turma, plivind rezistenţa.

— Vreo protecţie? întrebă regele, uitându-se la Kell. *În afară* de sângele de *antari?*

— Nu încă.

— Supravieţuitori?

O tăcere lungă.

Maxim îşi drese glasul.

— Nu avem nicio veste nici de la Casa Loreni, nici de la Casa Emery, începu Lordul Casin. N-ar putea oamenii voştri să-i convoace…

— Oamenii mei fac tot ce pot! se răsti Maxim.

Lângă el, Isra îi aruncă Lordului o privire rece.

— Am trimis cercetaşi să urmărească frontul de ceaţă, continuă ea calm, şi există un perimetru al magiei lui Osaron. În clipa asta, vraja se sfârşeşte la şapte măsuri dincolo de graniţele oraşului, descriind un cerc, dar rapoartele noastre arată că se întinde.

— Extrage putere de la fiecare viaţă pe care o revendică, zise Tieren cu voce stăpânită, dar autoritară. Dacă Osaron

nu e oprit curând, umbra lui va acoperi Arnesul.

— Şi apoi Faro, interveni Sol-in-Air, dând buzna pe uşă.

Mâna căpitanului zvâcni spre sabie, dar Maxim o opri cu o privire.

— Lord Sol-in-Air, rosti regele cu răceală. Nu te-am invitat.

— Ar fi trebuit s-o faci, replică faroanul, în timp ce prinţul Col apăru în urma lui. De vreme ce chestiunea asta nu priveşte numai Arnesul.

— Crezi că întunecimea se va opri la hotarele tale? adăugă prinţul veskan.

— Dacă noi o oprim primii, zise Maxim.

— Şi dacă nu, continuă Sol-in-Air, în timp ce ochii lui negri căzură pe hartă, n-o să mai conteze cine a căzut primul.

Cine a căzut primul. În mintea lui Kell se înfiripă o idee, luptându-se să prindă formă în pofida zgomotului. Corpul Lilei lăsându-se moale peste al lui. Ceaşca goală din palma lui Hastra.

— Prea bine, zise regele.

Îi făcu semn Isrei să continue.

— Închisorile sunt pline de cei care au căzut, raportă căpitanul. Am rechiziţionat celulele din piaţă şi din port, dar nu mai avem unde să-i punem. Deja folosim Sala Trandafirului pentru cei cu febră.

— Dar arenele de turnir? propuse Kell.

Isra clătină din cap.

— Oamenii mei n-o să meargă pe fluviu, domnule. Nu e sigur. Câţiva au încercat şi nu s-au mai întors.

— Peceţile de sânge nu durează, adăugă Tieren. Se şterg în câteva ore şi cei căzuţi se pare că şi-au descoperit un obiectiv. Deja am pierdut o parte din gardieni.

— Chemaţi-i imediat înapoi pe cei rămaşi! porunci regele.

Chemaţi-i pe cei rămaşi.

Asta era.

— Am o idee, zise Kell încet, încă torcând firul în minte.

— Suntem prinşi ca în cuşcă, zise generalul faroan,

trecând cu un braţ peste hartă. Şi creatura asta ne va înghiţi unul câte unul până vom găsi noi o cale de a riposta.

Fă-l să stea locului. Sileşte-l să fie nechibzuit.

— Am o idee, zise Kell din nou, mai tare.

De data asta, camera tăcu.

— Vorbeşte, îl îndemnă regele.

Kell înghiţi în sec.

— Dacă i-am lua pe oameni?

— Pe care oameni?

— Pe toţi.

— Nu-i putem evacua, zise Maxim. Sunt prea mulţi contaminaţi de magia lui Osaron. Dacă ar fi să plece, n-ar face decât să răspândească mai repede molima. Nu, trebuie îngrădită. Încă nu ştim dacă cei pierduţi pot fi recuperaţi, dar trebuie să sperăm că e o boală, nu o sentinţă.

— Nu, nu-i putem evacua, încuviinţă Kell. Dar fiecare individ este o potenţială armă şi, dacă vrem o şansă să-l învingem pe Osaron, avem nevoie să-l dezarmăm.

— Vorbeşte la obiect, porunci Maxim.

Kell trase aer în piept, dar fu întrerupt de o voce din prag.

— Ce-i asta? Nicio pază lângă patul meu? Sunt jignit.

Kell se răsuci să-l vadă pe fratele lui stând în prag, cu mâinile în buzunare şi un umăr rezemat nonşalant de tocul uşii, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă n-ar fi petrecut o mare parte din noapte zbătându-se între viaţă şi moarte. Nimic nu trăda prin ce trecuse, cel puţin nu la suprafaţă. Ochii lui ca ambra erau strălucitori, părul pieptănat, cercul de aur lustruit la locul cuvenit, pe creştetul său.

Pulsul lui Kell o luă imediat la goană când îl văzu pe Rhy, în timp ce regele îşi ascunse uşurarea *aproape* la fel de bine cum îşi ascunsese prinţul supliciul.

— Rhy, rosti Maxim, cu vocea gata să-l trădeze.

— Alteţă, zise Sol-in-Air, am auzit că aţi fost rănit în timpul atacului.

— Am auzit că aţi căzut victimă ceţii umbrelor, adăugă prinţul Col.

— *Noi* am auzit că aţi căzut bolnav înainte de balul învingătorului, spuse Lordul Casin.

Rhy izbuti să afişeze un zâmbet leneş.

— Pe legea mea, cum mai zboară zvonurile când cineva nu se simte bine.

Făcu semn spre el însuşi.

— După cum puteţi vedea…

Aruncă o privire spre Kell şi continuă.

— Sunt surprinzător de rezistent. Acum, ce am pierdut?

— Kell tocmai se pregătea să ne spună, zise regele, cum să-l învingem pe monstrul ăsta.

Rhy făcu ochii mari, în acelaşi timp ce o undă de oboseală îi trecu peste chip. Abia se întorsese din morţi. *O să doară?* părea să întrebe privirea lui. Sau poate chiar *O să murim?* Însă nu rosti decât:

— Continuaţi.

Kell se strădui să-şi adune gândurile.

— Nu putem evacua oraşul, zise el din nou, întorcându-se către Înaltul Preot. Dar l-am putea adormi?

Tieren se încruntă, trosnindu-şi nodurile degetelor de marginea mesei.

— Vrei să aruncăm o vrajă peste Londra?

— Peste oamenii oraşului, preciză Kell.

— Pentru cât timp? întrebă Rhy.

— Pentru atât cât ne va trebui, răspunse Kell, întorcându-se din nou către preot. Osaron a făcut-o.

— El e un zeu, îi atrase atenţia Isra.

— Ba nu, zise Kell tăios. Nu e.

— Atunci cu *ce*, mai exact, ne confruntăm? întrebă regele.

— E un *oshoc*, răspunse Kell, folosind cuvântul lui Holland.

Numai Tieren păru să înţeleagă.

— Un soi de *încarnare*, explică preotul. Magia în forma ei naturală nu are un sine, o conştiinţă. *Este*, pur şi simplu. Fluviul Isle, de pildă, este o sursă de putere imensă, dar nu

are o identitate. Când magia dobândeşte un sine, dobândeşte motiv, dorinţă, voinţă.

— Aşadar Osaron e doar o bucată de magie fără un ego? întrebă Rhy. O vrajă care a luat-o razna?

Kell încuviinţă, dând din cap.

— Şi, potrivit lui Holland, se hrăneşte din haos. În clipa asta, Osaron are zece mii de surse. Dar dacă i le luăm, dacă nu mai are nimic decât magia proprie…

— Ceea ce tot e destul de mare… interveni Isra.

— L-am putea atrage într-o luptă.

Rhy îşi încrucişă braţele.

— Şi cum plănuieşti să luptăm cu el?

Kell avea o idee, dar nu găsi curajul să spună, nu încă, nu când Rhy abia îşi revenise.

Tieren îl scuti de răspuns.

— Se poate face, zise preotul gânditor. Într-un fel. N-o să fim niciodată în stare să aruncăm o vrajă pe o arie atât de extinsă, dar am putea crea o reţea de incantaţii mai mici, vorbi el mai departe, aproape pentru el. Şi, cu o ancoră, se poate face.

Îşi înălţă capul şi ochii palizi îi străluciră.

— Dar o să am nevoie de câteva lucruri din Sanctuar.

Zece ochi se întoarseră spre singura fereastră a camerei hărţii, unde degetele vrăjii lui Osaron încă râcâiau geamul să pătrundă, în pofida luminii din zori. Prinţul Col încremeni. Lady Rosec îşi coborî privirea în podea. Kell făcu un pas, dar privirea lui Rhy îl făcu să ezite. Privirea nu sugera un refuz. Dimpotrivă. Era permisiune. Încredere nestrămutată.

Hai, spunea aceasta. *Fă ce trebuie să faci*.

— Ce coincidenţă, zise o voce din prag.

Se întoarseră toţi odată ca s-o vadă pe Lila, cu mâinile în şolduri şi cât se poate de trează.

— *Chiar* mi-ar prinde bine nişte aer proaspăt.

IV

Lila străbătea culoarul, cu o traistă goală într-o mână şi cu lista de provizii a lui Tieren în cealaltă. Avusese plăcerea să vadă şocul lui Kell şi nemulţumirea lui Tieren zugrăvindu-se în acelaşi timp. Încă o mai durea capul de la băutura care o adormise, dar îşi îndeplinise rolul şi planul solid – sau cel puţin un pas înainte – se desfăşură de la sine.

Ceaiul tău, domnişoară Bard.

Nu a fost prima oară când fusese drogată, dar cele mai multe experienţe ale sale fuseseră mai mult… un soi de investigaţie. Petrecuse o lună la bordul *Turlei*, colectând prafurile pentru cepurile şi berea pe care intenţiona să le ducă pe *Hoţul de Aramă*, destul cât să pună la pământ un echipaj întreg. Inhalase şi ea din plin, la început din greşeală, apoi cu un fel de scop, încercând să-şi antreneze simţurile să recunoască şi să suporte o oarecare doză de narcotic, fiindcă ultimul lucru de care avea nevoie era să cadă inconştientă în mijlocul acţiunii.

De data asta, simţise prafurile din ceai din clipa în care îi ajunsese pe limbă, chiar reuşise să scuipe mare parte înapoi în ceaşcă, dar între timp simţurile îi amorţiseră, stingându-se ca felinarele într-o vijelie, şi ştia ce urma – plutirea lină, aproape plăcută înainte de cădere. În clipa asta era pe hol, cu Kell, şi-n clipa următoare îşi pierdea echilibrul, podeaua înclinându-se ca o corabie în plină furtună. Auzise inflexiunea vocii lui, îi simţise căldura braţelor şi apoi alunecase, jos, mai jos, tot mai jos, iar următorul lucru pe care şi-l amintea era că stătea în capul oaselor pe o canapea, cu o durere de cap şi un băiat cu ochii mari urmărind-o de la perete.

— N-ar trebui să fii trează, se bâlbâise Hastra, când ea-şi aruncase pătura la o parte.

— Ăsta e într-adevăr primul lucru pe care vrei să mi-l spui? întrebase ea, clătinându-se până la o servantă ca să-şi toarne ceva de băut.

Şovăise, aducându-şi aminte de ceaiul amar, dar după ce adulmecase câteva sticle, găsise o băutură care-i ardea nasul într-un mod familiar. Băuse vreo două degete,

sprijinindu-se de servantă. Drogul încă se mai ţinea agăţat de ea ca pânzele de păiajen şi a trebuit să facă un efort să-şi adune mintea risipită, mijind ochii până când liniile înceţoşate se limpeziseră.

Hastra se foia, fâţâindu-se de pe un picior pe altul.

— O să-ţi fac o favoare şi o să presupun că n-a fost ideea ta, zise ea, punând paharul gol deoparte.

Se întoarse spre el.

— Şi tu o să-ţi faci singur o favoare şi o să stai departe de mine. Iar data viitoare când te mai amesteci în băutura mea…

Scoase un cuţit, îl învârti pe degete şi-l aduse drept sub bărbia lui.

— …te ţintuiesc de un copac.

Acum, sunetul unor paşi grăbiţi venind spre ea o readuse pe Lila cu picioarele pe pământ.

Se întoarse, ştiind că va fi el.

— A fost ideea ta?

— Ce? bâigui Kell. Nu. A lui Tieren. Şi ce i-ai făcut lui Hastra?

— Nimic, o să-şi revină.

O cută se adânci între sprâncenele lui Kell. Doamne, era aşa de uşor de păcălit.

— Ai venit să mă opreşti sau să mă însoţeşti?

— Nici una, nici alta.

Trăsăturile lui se îmblânziră.

— Am venit să-ţi dau ăsta.

Îi întinse cuţitul lipsă, cu mânerul înainte.

— Cred că e al tău.

Ea luă arma, examinându-i tăişul în căutarea sângelui.

— Păcat, murmură ea, vârându-l înapoi în teacă.

— Deşi îţi înţeleg pornirea, zise Kell, să-l ucizi pe Holland nu e o idee prea bună. Avem nevoie de el.

— Ca de o doză de otravă, mormăi Lila.

— El e singurul care-l cunoaşte pe Osaron.

— Şi de ce îl cunoaşte atât de bine? se răsti ea. Pentru că a făcut un *târg* cu el.

— Ştiu.

— A lăsat creatura aia să intre în capul lui…

— Ştiu.

— …şi în lumea lui, iar acum într-a noastră…

— *Ştiu*.

— Şi atunci *de ce*?

— Pentru că aş fi putut fi eu, zise Kell serios.

Cuvintele atârnară între ei.

— Aproape c-am fost.

Îi reveni în minte imaginea lui Kell zăcând pe podea înaintea cadrului rupt, cu sângele băltind în jurul încheieturilor lui. Ce îi spusese Osaron? Ce îi oferise? Ce îi *făcuse?*

Lila se trezi că întinde mâna spre Kell şi se opri. Nu ştia ce să spună, cum să-i şteargă cuta aia dintre sprâncene.

Traista îi alunecă de pe umăr. Soarele se înălţase la orizont.

— Ar trebui să plec.

Kell încuviinţă din cap, dar când ea se întoarse, o prinse de mână. Atingerea a fost uşoară, dar o ţintui în loc ca un cuţit.

— În noaptea aceea, pe balcon, zise el. De ce m-ai sărutat?

Lilei i se strânse pieptul.

— Mi s-a părut o idee bună.

Kell se încruntă.

— Asta-i tot?

Începu să-i dea drumul, dar nu-l lăsă ea. Mâinile le rămaseră strânse, atârnând între ei.

Lila râse scurt, cu respiraţia tăiată.

— Ce vrei, Kell? O declaraţie de dragoste? Te-am sărutat pentru că am vrut şi…

O strânse mai tare şi o trase spre el. Ea se sprijini cu mâna cealaltă de pieptul lui.

— Şi acum? şopti el.

Gura lui era la câţiva centimetri de a ei şi Lila îi putea simţi inima bătând tare în piept.

— Ce? zise ea cu un zâmbet şiret. Trebuie să iau eu *mereu* iniţiativa?

Dădu să se apropie, dar el făcu primul pas şi o sărută. Trupurile li se lipiră, dispărând şi ultimul milimetru de distanţă dintre ei, coapsă de coapsă, coastă de coastă, şi mâinile căutând atingerea pielii. Corpul ei vibra ca un diapazon lângă al lui, răspunzând fiecare la fel la atingerea celuilalt.

Kell o strânse mai tare, ca şi când urma ca ea să dispară, dar Lila nu pleca nicăieri. Ar fi putut să întoarcă spatele la aproape orice, dar n-ar fi putut renunţa la asta. Şi numai gândul ăsta era înspăimântător – dar nu se opri. Nici el. Scântei se aprinseră pe buzele ei şi fierbinţeala îi arse plămânii, în timp ce aerul din jurul lor se învolbură de parc-ar fi deschis cineva toate uşile şi toate ferestrele.

Vântul le flutura părul, iar Kell *râse*.

Un sunet slab, ameţitor, prea scurt, dar minunat.

Şi apoi, mult prea repede, momentul se încheie.

Vântul încetă, iar Kell se desprinse cu răsuflarea tăiată.

— Mai bine? întrebă ea în şoaptă.

El îşi plecă fruntea, lipind-o de a ei.

— Mai bine, zise el şi, aproape în acelaşi moment, vino cu mine!

— Unde mergem? întrebă ea, când el o trase de mână pe scări şi se îndreptă spre dormitor.

Dormitorul lui. Văluri subţiri fluturau atârnate de tavanul înalt în stilul arnesian, ca o pictură a norilor pe cerul nopţii. O sofa plină de perne, o oglindă sclipind în rama ei aurită, iar pe o platformă, un pat acoperit în mătăsuri.

Lila îşi simţi faţa arzând.

— Ăsta chiar nu-i momentul, începu ea.

Dar el o trase de mână mai departe spre o uşă laterală şi, dincolo de ea, într-un alcov cu pereţii tapetaţi de cărţi, cu nişte lumânări şi câteva flecuşteţe. Majoritatea erau prea vechi şi presupuse că aveau o valoare sentimentală. Aici, aerul mirosea mai puţin a trandafiri decât a lemn lustruit şi a hârtie veche, iar Kell o întoarse de umeri cu faţa spre o uşă. Acolo văzu semnele – vreo zece simboluri de culoarea brun-roşcat a sângelui uscat, fiecare cu un

desen simplu, dar distinct. Aproape că uitase de scurtăturile lui.

— Ăsta, zise el, arătând cu degetul un cerc împărţit de o cruce.

Lila scoase un cuţit şi-şi înţepă degetul mare, trasând conturul cu sânge.

Când sfârşi, Kell puse mâna peste a ei. Nu-i spuse să aibă grijă. Doar îşi lipi buzele de părul ei şi zise:

— *As Tascen*.

Şi cu asta, el dispăru – camera dispăru, lumea dispăru –, iar Lila căzu, cu capul înainte, încă o dată, în întuneric.

V

Alucard gonea călare spre docuri, cu Anisa tremurând la pieptul lui.

Sora lui ba îşi pierdea cunoştinţa, ba şi-o recâştiga, transpirată şi arzând de febră. N-o putea duce la palat, asta îşi dădea seama. N-aveau s-o lase niciodată înăuntru, acum că era infectată. Chiar dacă se lupta. Chiar dacă nu căzuse – nu avea să cadă. Alucard era sigur de asta.

Trebuia s-o ducă acasă.

— Rezistă, îi spuse el când ajunseră la corăbii.

Curentul lui Isle era puternic, lăsând dâre ca petrolul pe zidurile docurilor şi spărgându-se în valuri peste mal. Aici, la marginea fluviului, magia se ridica din apă ca aburul.

Alucard descălecă, ducând-o pe Anisa sus pe rampă şi apoi pe puntea *Turlei*.

Nu ştia dacă sperase să găsească pe cineva la bord sau se temuse de asta, de vreme ce numai nebunii, bolnavii şi cei căzuţi păreau să mai fie în oraş acum.

— Stross? strigă el. Lenos?

Dar nu-i răspunse nimeni, aşa că o duse sub punte.

— Vino înapoi, şopti Anisa când cerul nopţii dispăru, înlocuit de tavanul scund al calei.

— Sunt aici, zise Alucard.

— Vino înapoi, imploră ea din nou, când o aşeză pe patul

lui, punându-i o compresă rece pe obraji.

Deschise ochii şi-i întâlni privirea fratelui ei.

— Luc, zise ea, cu vocea dintr-odată cristalină, clară.

— Sunt aici, zise el şi zâmbi, mângâindu-i fruntea.

Dădu să închidă iar ochii, iar pe Alucard îl cuprinse frica dintr-odată.

— Hei, Nis, o strigă el, strângându-i mâna. Îţi aminteşti povestea pe care obişnuiam să ţi-o spun?

Ea tremura.

— Cea despre locul în care se duc umbrele noaptea?

Anisa se ghemui, întorcându-se spre el, aşa cum făcea când îi spunea el poveşti. Ca o floare după soare, obişnuia să zică mama lor. Mama lor, care murise de atât de mult timp şi care luase aproape toată lumina cu ea. Numai Anisa mai ţinea o flacără aprinsă. Numai Anisa moştenise ochii ei, căldura ei. Numai Anisa îi amintea lui Alucard de zilele mai bune.

El se lăsă în genunchi lângă pat, ţinând-o de mână.

— Odată, o fată s-a îndrăgostit de umbra ei, începu el, vocea luând tonul scăzut, melodios, potrivit pentru poveşti, chiar în clipa în care *Turla* se clătina şi lumea de dincolo de fereastră se întuneca. Ziua nu puteau fi despărţite, dar, când venea noaptea, ea rămânea singură şi întotdeauna se întreba pe unde umbla umbra ei. A căutat prin toate sertarele, prin toate borcanele, prin toate locurile unde-i plăcea ei să se ascundă, dar oriunde s-a uitat, n-a putut s-o găsească. Până când, în cele din urmă, fata aprinse o lumânare, ca s-o ajute în căutări şi, hop, umbra era acolo!

Anisa murmură incoerent. Lacrimile şiroiau pe obrajii ei traşi.

— Vezi tu, zise Alucard, strângând-o de mână, umbra nu plecase, de fapt. Pentru că umbrele noastre nu pleacă niciodată. Aşadar, acum ştii, nu eşti niciodată singură…

Vocea i se frânse.

— Indiferent unde te afli sau în ce moment, indiferent dacă soarele e sus pe cer sau e lună plină sau nu sunt decât stelele pe cer, indiferent dacă ai o lumânare în mână sau nu, înţelegi… Anisa? Anisa, rămâi cu mine… te rog…

În următoarea oră, boala pârjoli prin ea, până ce îl confundă cu tatăl lor, cu mama lor, cu Berras, până când se opri să mai vorbească, nici măcar în delirul febrei, şi se cufundă mai adânc, undeva dincolo de vise. Umbrele nu câştigaseră, dar lumina verde primăvăratică a magiei Anisei scădea, scădea, ca un foc care se stinge singur, iar Alucard nu putea face altceva decât să privească.

Se ridică în picioare. Cabina se legăna sub el şi se duse spre poliţa de deasupra căminului ca să-şi toarne ceva de băut.

Alucard îşi surprinse reflexia în suprafaţa rubinie a vinului şi se încruntă, înclinând paharul. Semnul de deasupra frunţii, unde Lila îşi trecuse un deget însângerat peste pielea lui, dispăruse. Fusese şters de mâna arzând de febră a Anisei sau poate în atacul lui Berras.

Ce ciudat, gândi el. Nici măcar nu observase.

Cabina se clătină din nou, înainte ca Alucard să-şi dea seama că nu corabia se mişca.

Ci el.

Nu, gândi Alucard, cu o clipă înainte ca o voce să se strecoare în capul lui.

Lasă-mă înăuntru, îi spuse, iar mâinile lui începură să tremure. Paharul îi scăpă şi se sparse pe podeaua cabinei.

Lasă-mă înăuntru.

Se sprijini de poliţă, strângând ochii, încercând să se apere de tulpinile târâtoare ale blestemului, care se înfăşurau în jurul lui, pătrunzându-i în sânge, în oase.

Lasă-mă înăuntru.

— Nu! ripostă el cu voce tare, trântind uşile minţii şi împingând întunecimea înapoi.

Până atunci, vocea fusese o şoaptă domoală, insistentă, pulsul magiei semănând cu un oaspete care bătea la uşă, blând, dar stăruitor. Acum îşi forţă intrarea cu toată puterea, deschizând încetul cu încetul mintea lui Alucard, până ce cabina dispăru, iar el se trezi din nou la reşedinţa Emery, faţă în faţă cu tatăl lui, care avea mâinile pline de foc. Flăcările îi ardeau obrazul lui Alucard după prima lovitură.

— O ruşine, mârâi Reson Emery, văpaia furiei sale şi magia forţându-l pe Alucard să se lipească de perete.

— Tată…

— Te-ai făcut de râs. Pe tine şi numele tău. Casa ta.

Apucă pana de argint care atârna la gâtul lui Alucard, flăcările pârlindu-i pielea de pe gât.

— Dar asta se termină acum! zise el tunător, smulgând sigiliul Casei Emery de la gâtul lui Alucard.

Acesta se topi în pumnul lui, picături de argint căzând pe podea ca sângele, dar atunci când Alucard îşi ridică din nou privirea, omul care stătea înaintea lui era şi nu era tatăl lui. Imaginea lui Reson Emery pâlpâi, fiind înlocuită cu a unui bărbat făcut din întuneric din cap până-n picioare, dacă întunericul ar fi fost solid şi negru şi ar fi reflectat lumina ca o nestemată. O coroană strălucea pe conturul capului său.

— *Pot fi milostiv*, a spus regele întunecat, *dacă mă implori*.

Alucard îşi îndreptă spatele.

— Nu.

Camera se zgâlţâi violent, iar el căzu în faţă, aterizând în genunchi într-o celulă de piatră rece, ţintuit la podea de cătuşele din jurul încheieturilor, fixate într-un bloc de fier gravat. Tăciunii trosneau în timp ce un vătrai gravat la fel aţâţa focul, fumul arzându-i plămânii când încerca să respire. Un om scoase vătraiul înroşit din tăciuni şi din nou Alucard văzu trăsăturile ca sculptate în granit ale regelui.

— *Imploră*, zise Osaron, aducând fierul şi lipindu-l de lanţuri.

Alucard strânse din dinţi, dar nu avea de gând să implore.

— *Imploră*, repetă Osaron, când lanţurile deveniră fierbinţi.

Pe măsură ce fierul încins îi jupuia pielea, refuzul lui Alucard deveni un singur ţipăt lung.

Se smuci înapoi, brusc eliberat, şi se trezi stând din nou pe hol, fără rege, fără tată, doar cu Anisa, desculţă, într-o cămaşă de noapte, ţinându-se de o încheietură arsă,

degetele tatălui lor încercuindu-i mâna ca nişte cătuşe.

— De ce m-ai lăsa în acest loc? întrebă ea.

Şi mai înainte de a putea răspunde, Alucard fu târât înapoi în celulă, fratele său Berras ţinând acum vătraiul şi zâmbind pe măsură ce îi ardea carnea fratelui său.

— N-ar fi trebuit să te întorci niciodată.

Şi continuă tot aşa, la nesfârşit, amintirile arzând prin piele şi prin muşchi, prin minte şi prin suflet.

— Opreşte-te! se ruga el.

— Lasă-mă înăuntru, spunea Osaron.

— Poate fi adevărat, spunea sora lui.

— Pot fi milostiv, spunea tatăl său.

— Pot fi drept, spunea fratele său.

— Dacă ne laşi *înăuntru*.

VI

— Maiestatea Voastră?

Oraşul cădea.

— Maiestatea Voastră?

Întunericul se răspândea.

— Maxim.

Regele ridică ochii şi o văzu pe Isra, în mod clar aşteptând un răspuns la o întrebare pe care n-o auzise. Maxim îşi întoarse atenţia la harta Londrei o ultimă oară, cu umbrele sale întinzându-se continuu, cu fluviul său negru. Cum ar fi trebuit să lupte el cu un zeu sau un duh sau indiferent ce era *ăsta?*

Maxim mârâi, se împinse în mâini şi se îndepărtă furios de masă.

— Nu pot să stau aici, în siguranţa palatului meu, în vreme ce regatul meu moare.

Isra îi tăie calea.

— Nu poţi nici să te duci afară.

— Dă-te la o parte.

— Ce bine i-ai aduce regatului tău, dacă ai muri odată cu el? De când solidaritatea e vreun soi de victorie?

Puţini oameni îi vorbeau lui Maxim Maresh cu asemenea sinceritate, dar Isra fusese cu el de dinainte de a fi rege, luptase alături de el pe Coasta Sângelui, în urmă cu mulţi ani, pe când Maxim era un general şi Isra locotenentul lui, prietena şi umbra lui.

— Gândeşti ca un soldat, nu ca un rege.

Maxim îi întoarse spatele, trecându-şi o mână prin părul negru şi aspru.

Nu, gândea *prea mult* ca un rege. Unul care se înmuiase după atâţia ani de pace. Unul ale cărui bătălii se purtau acum în săli de bal şi în tribunele stadioanelor, cu vorbe şi vin în loc de oţel.

Cum ar fi luptat ei cu Osaron atunci, pe Coasta Sângelui?

Cum ar fi luptat cu el dacă ar fi fost un duşman din carne şi oase?

Cu şiretenie, îşi răspunse Maxim.

Dar asta era deosebirea dintre magie şi oameni – cei din urmă comiteau *greşeli*.

Maxim clătină din cap.

Monstrul era magie, dar avea şi minte, iar minţile pot fi păcălite, subjugate, chiar frânte. Până şi cei mai buni luptători au cusururi în postura lor, crăpături în armură…

— Dă-te la o parte, Isra.

— Maiestatea Voastră…

— N-am nicio intenţie să ies afară în ceaţă, zise el. Mă cunoşti, ştii că am mai multă minte decât atât, adăugă el. Dacă o să cad, o să cad luptând.

Isra se încruntă, dar îl lăsă să treacă.

Maxim părăsi sala hărţii, luând-o nu spre galerie, ci în direcţie opusă, prin palat şi pe scări în sus, spre apartamentele regale. Traversă camera lui fără să se oprească să se uite la patul îmbietor, la masa de lucru somptuoasă, cu intarsii de aur, la ligheanul cu apă curată şi la carafele de vin.

Sperase, egoist, s-o găsească pe Emira aici, dar camera era goală.

Maxim ştia că, dac-ar fi chemat-o, ea ar fi venit, l-ar fi

ajutat cu tot ce-ar fi fost în stare ca să-i uşureze povara a ceea ce trebuia să facă acum – indiferent dacă asta însemna să participe la ţeserea magiei împreună sau doar să-şi pună mâinile reci pe fruntea lui, să-şi treacă degetele prin părul lui aşa cum făcea când erau tineri, fredonând cântece care aveau efect la fel de puternic ca vrăjile.

Emira era gheaţă pentru focul lui Maxim, baia răcoritoare în care să-şi oţelească temperamentul vulcanic. Ea îl făcea mai puternic.

Dar n-o chemă.

În schimb, merse singur până la peretele îndepărtat al camerei regale unde, pe jumătate ascunsă sub faldurile voalurilor vaporoase şi ale mătăsurilor, se afla o uşă.

Maxim îşi lipi toate cele zece degete de lemnul gol şi căută metalul dinăuntru. Îşi plimbă ambele mâini pe uşă şi simţi mişcarea rotiţelor, clinchetul cilindrilor mici care ieşeau din lăcaşurile lor şi pe al celor care intrau. Nu era o încuietoare simplă, nu funcţiona printr-o combinaţie de rotiri, dar Maxim Maresh meşterise uşa asta şi el era singurul care o deschidea.

Îl prinsese, într-un rând, pe Rhy încercând, pe când era doar un băiat.

Prinţul avea o plăcere deosebită să descopere secrete, indiferent dacă aparţineau unei persoane sau unui palat, iar în momentul în care descoperise că uşa era încuiată, trebuie să fi dat fuga să-l găsească pe Kell şi îl târâse pe băiatul cu un ochi negru – încă novice în privinţa poznelor lui benigne – înapoi în camera regală. Maxim dăduse peste amândoi, Rhy îndemnându-l pe Kell să se grăbească, în timp ce Kell îşi ridica degetele cu circumspecţie spre lemn.

Maxim străbătuse încăperea când auzi metalul lunecând în încuietoare şi îl prinsese pe băiat de mână înainte ca uşa să se poată deschide. Nu era vorba de vreo abilitate precoce. Kell devenea mai puternic cu fiecare zi, magia lui înflorind ca un pom primăvara, dar până şi tânărul *antari* – probabil tinerii *antari* mai presus de orice – trebuia să ştie că puterea îşi are limitele ei.

Că regulile sunt făcute pentru a fi ascultate.

Rhy se bosumflase şi ieşise valvârtej, dar Kell nu spusese nimic când Maxim îi dăduse afară. Întotdeauna ei fuseseră aşa, atât de deosebiţi ca fire, Rhy exaltat şi aprinzându-se repede, Kell rece şi dezgheţându-se încet. Ciudat, gândi Maxim, descuind uşa, cum, într-un fel, Kell şi regina erau atât de asemănători.

Nu era nimic *interzis* în camera de dincolo de uşă. Era pur şi simplu o cameră privată. Şi, când eşti rege, intimitatea e mai preţioasă ca orice giuvaier.

Acum, Maxim coborî mica scară de piatră până în camera lui de lucru. Încăperea era răcoroasă şi uscată, căptuşită cu metal, rafturile încărcate cu numai câteva cărţi, dar cu sute de suveniruri, simboluri. Trandafirul de aur pe care-l purtase Emira la nuntă, prima coroană a lui Rhy, un portret al lui Rhy şi Kell în curtea palatului – toate astea nu erau păstrate în camera regală din timpul vieţii petrecut la palat, ci erau relicve dintr-un alt timp, din altă epocă.

O banieră pe jumătate arsă şi o pereche de săbii, lungi şi subţiri ca paiele de grâu.

Un coif strălucitor, nu de aur, ci de metal lustruit, cu benzi rubinii.

Un vârf de săgeată de piatră pe care Isra i-l scosese din şold în ultima lor bătălie de la Coasta de Sânge.

Armuri complete stăteau de strajă pe lângă pereţi, măşti fără faţă întoarse în jos, şi în sanctuarul acesta, Maxim îşi dădu jos haina elegantă, auriu cu stacojiu, îşi desfăcu butonii în formă de potir care-i prindeau manşetele tunicii şi îşi puse coroana deoparte.

Bucată cu bucată, regele îşi lepădă regalitatea şi îl mobiliză din nou pe bărbatul care fusese odinioară.

An Tol Vares, îl numeau ei.

Prinţul de Oţel.

Trecuse atâta vreme de când Maxim Maresh nu mai purtase mantaua aceea, însă existau sarcini pentru regi şi sarcini pentru soldaţi, iar acum cel din urmă îşi suflecă mânecile, scoase un cuţit şi începu să lucreze.

VII

La o singură zi distanţă, gândi Rhy, stând singur în faţa ferestrei, urmărind răsăritul. O zi. O chestiune de ore. O schimbare cât lumea.

Acum două zile, Kell dispăruse, iar Rhy îşi scrijelise şapte litere pe braţ ca să-l aducă acasă. *Iertare*. Tăieturile erau proaspete pe pielea lui, cuvântul încă îl mai ustura la atingere şi totuşi părea vechi de o viaţă în urmă.

Ieri, fratele lui venise acasă şi fusese arestat, iar prinţul se luptase să-l vadă pe Kell eliberat, doar pentru a-l pierde din nou, pentru a se pierde pe sine, pentru a pierde totul.

Şi se trezise în… asta.

Am auzit că, am auzit că, am auzit că.

În întuneric, schimbarea fusese greu de văzut, dar lumina slabă a zorilor de iarnă dădu la iveală o scenă înspăimântătoare.

Cu vreo câteva ore în urmă, Londra era plină de uralele de la *Essen Tasch*, de banierele fluturând ale ultimilor magicieni care se luptau în arena centrală.

Acum, toate cele trei stadioane pluteau ca nişte leşuri triste pe fluviul înnegrit, singurul sunet din oraş fiind dangătul clopotelor de dimineaţă venind dinspre Sanctuar. Omenii morţi pluteau ca merele pe suprafaţa lui Isle şi zeci – sute – de alţii îngenuncheau de-a lungul malului, alcătuind o frontieră sinistră. Alţii umblau în grup pe străzile Londrei, căutându-i pe cei care nu căzuseră, nu îngenuncheaseră înaintea regelui-umbră. La o singură zi distanţă.

Îl simţi pe fratele lui venind.

Ciudat cum asta-i ieşea de fiecare dată. Întotdeauna fusese în stare să spună când era Kell pe aproape – intuiţie de fraţi –, dar, în zilele din urmă, simţea prezenţa fratelui ca pe un laţ, devenind mai strâns şi nu mai larg ori de câte ori erau aproape.

Acum tensiunea zumzăia.

Ecoul din pieptul lui Rhy deveni mai puternic când Kell ajunse în pragul camerei, unde se opri puţin.

— Vrei să fii singur?

— Nu sunt niciodată singur, zise prinţul distrat, după care, silindu-se să se înseninеze, adăugă: Dar *sunt* încă viu.

Kell înghiţi şi Rhy putu vedea dorinţa de a-şi cere iertare urcând în gâtul fratelui său.

— Nu, zise el, retezându-i avântul.

Atenţia lui se întoarse la lumea de dincolo de geam.

— Ce se întâmplă după ce îi adormim pe toţi?

— Îl silim pe Osaron să ne înfrunte. Şi îl învingem.

— Cum?

— Am un plan.

Rhy îşi puse degetele pe geam. De partea cealaltă, ceaţa prinse forma unei mâini, atinse fereastra şi apoi se retrase, dizolvându-se din nou în ceaţă.

— Aşa moare o lume? întrebă el.

— Sper că nu.

— Personal, zise Rhy cu o subită vioiciune, dar falsă, sunt mai degrabă sătul de murit. Începe să-şi piardă farmecul.

Kell îşi dădu jos haina şi se trânti într-un fotoliu.

— Ştii ce s-a întâmplat?

— Ştiu ce mi-a spus mama, ceea ce înseamnă că ştiu ce i-ai spus tu.

— Vrei să ştii adevărul?

Rhy şovăi.

— Dacă te ajută pe tine să-l spui.

Kell se străduі să zâmbească, nu izbuti, şi clătină din cap.

— Ce-ţi aminteşti?

Privirea lui Rhy se plimbă peste oraş.

— Nimic.

Adevărul era că îşi amintea durerea şi absenţa durerii, întunericul ca o apă nemişcată închizându-se deasupra lui, şi o voce, care încerca să-l tragă înapoi.

Nu poţi muri… am ajuns până aici.

— L-ai văzut pe Alucard?

Kell ridică din umeri.

— Presupun că e în galerie, răspunse într-un mod care transmitea clar că nu-i păsa.

Pieptul lui Rhy se încleştă.

— Probabil ai dreptate.

Dar Rhy ştia că nu era acolo. Deja cercetase Sala Mare când trecuse prin ea, căutându-l şi tot căutându-l. În foaier, în sălile de bal, în bibliotecă. Rhy scotocise prin toate camerele după acea familiară strălucire de argint şi azur, părul sărutat de soare, sclipirea unui safir, şi descoperise sute de feţe, unele cunoscute, altele străine, dar niciuna a lui Alucard.

— O s-apară el, adăugă Kell distrat. Întotdeauna apare.

Tocmai atunci se auzi un strigăt, nu de afară, ci din interiorul palatului. Trosnetul unor uşi sparte undeva la parter, un accent veskan încăierându-se cu unul arnesian.

— *Sanct!* mârâi Kell, ridicându-se în picioare. Dacă nu-i ucide întunericul, o să moară din cauza temperamentului lor!

Fratele lui ieşi din cameră fără să se uite înapoi, iar Rhy rămase singur câteva momente lungi, cu umbrele şoptind pe la ferestre, înainte să înşface haina lui Kell, să se ducă la cea mai apropiată uşă secretă şi s-o şteargă.

*

Oraşul – oraşul *lui* – era plin de umbre.

Rhy îşi puse haina lui Kell pe umeri şi îşi legă o eşarfă peste nas şi gură, de parcă ar fi vrut să înfrunte un incendiu, asta dacă o bucată de pânză putea ţine magia la o parte. Îşi ţinu răsuflarea şi înaintă în marea de ceaţă, dar când corpul lui se întâlni cu umbrele, acestea se dădură înapoi, asigurându-i lui Rhy o zonă sigură de vreun metru şi ceva.

Se uită în jur şi o clipă se simţi ca un om care s-ar fi aşteptat să se înece, dar descoperea că apa n-avea decât o jumătate de metru adâncime.

Şi apoi Rhy încetă complet să mai gândească şi o luă la fugă.

Haosul exploda de jur împrejurul lui, aerul fiind o amestecătură de sunet, frică şi fum. Bărbaţi şi femei

încercau să-şi târască vecinii spre întinderea neagră a fluviului. Unii se clătinau şi cădeau, atacaţi de forţe invizibile, în vreme ce alţii se ascundeau pe după uşile zăvorâte şi încercau să-şi protejeze zidurile cu apă, pământ, nisip şi sânge.

Cu toate astea, Rhy se mişca precum o fantomă printre ei. Nevăzut. Nedetectat. Niciun pas nu-l urmărea pe străzi. Nicio mână nu căuta să-l târască spre fluviu. Nicio gloată nu încerca să-l contamineze cu umbră.

Ceaţa otrăvitoare se deschidea înaintea prinţului, lunecând pe lângă el ca apa pe lângă o piatră.

Oare viaţa de la Kell îl proteja de rău? Sau absenţa vieţii lui Rhy? Faptul că nu mai rămăsese nimic pe care să-l revendice întunericul?

— Intraţi în case! le striga el celor afectaţi de febră, dar ei nu-l puteau auzi.

— Reveniţi-vă! le striga celor căzuţi, dar ei nu-l ascultau.

Nebunia se dezlănţuia în jurul lui, iar Rhy se îndepărtă de oraşul care se prăbuşea şi îşi întoarse din nou atenţia spre căpitanul *Turlei Nopţii*.

Nu erau decât două locuri în care Alucard Emery s-ar fi putut duce: la reşedinţa familiei lui sau la corabia lui.

Logica îi spunea că se dusese acasă, dar intuiţia lui Rhy îl trimitea în partea opusă, către docuri.

Îl găsi pe căpitan pe podeaua cabinei sale.

Unul dintre fotoliile de lângă vatră fusese doborât, de pe masă fuseseră măturate paharele, cioburile lor sclipitoare fiind împrăştiate pe covor şi pe podeaua de lemn. Alucard – hotărâtul, puternicul, frumosul Alucard – zăcea ghemuit pe o parte, tremurând de febră, părul său şaten-deschis fiind lipit de obrajii năduşiţi. Se ţinea strâns de cap, respirând gâfâit, în timp ce vorbea cu nălucile.

— Încetaţi… vă rog…

Vocea lui – acea voce sigură şi clară, întotdeauna plină de voie bună – se frânse.

— Nu mă faceţi să…

Rhy îngenunche lângă el.

— Luc, zise el, atingându-i umărul.

Ochii lui Alucard se deschiseră brusc şi Rhy dădu înapoi când văzu că erau umpluţi de umbre. Şi nu negrul privirii lui Kell, ci dâre ameninţătoare de întunecime care se zvârcoleau şi se încolăceau ca şerpii, irisurile lui albastre ca furtuna pâlpâind şi dispărând în spatele ceţii.

— *Încetaţi!* mârâi căpitanul deodată.

Se chinui să se ridice, pe picioarele lui tremurătoare, doar ca să cadă înapoi la podea.

Rhy stătea aplecat deasupra lui, neajutorat, neştiind dacă ar fi fost mai bine să-l ţină culcat sau să-l ridice. Ochii lui Alucard îi găsiră pe ai lui, dar priveau drept prin el. Era în altă parte.

— Te rog, se ruga căpitanul delirând. Nu mă obliga să plec.

— N-am s-o fac, zise Rhy.

Se întreba oare pe cine vedea Alucard. Ce vedea. Cum să-l elibereze. Venele căpitanului ieşeau în relief ca frânghiile pe pielea lui.

— El n-o să mă ierte niciodată.

— Cine? întrebă Rhy.

Fruntea lui Alucard se încreţi, de parcă ar fi încercat să vadă prin ceaţă, prin febră.

— Rhy…

Maladia îl strânse mai tare în chingi, umbrele din ochii lui tărcându-se cu linii de lumină ca fulgerele. Căpitanul îşi reţinu un ţipăt.

Rhy îl mângâie pe Alucard pe păr, îi cuprinse faţa în palme.

— Luptă! porunci el. Indiferent ce te ţine prizonier, *luptă*.

Alucard se chirci, cutremurându-se.

— Nu pot…

— Uită-te la mine!

— Rhy… hohoti el.

— Sunt aici.

Rhy Maresh se întinse lângă el pe podeaua acoperită de cioburi, ca să fie faţă în faţă.

— Sunt aici.

Atunci îşi aminti. Ca un vis bătând rapid din aripi şi ieşind la suprafaţă, îşi aminti de mâinile lui Alucard pe umerii lui, vocea lui pătrunzând prin durere, ajungând la el, chiar şi în întuneric.

Sunt aici acum, zisese el, *deci nu poţi să mori*.

— Sunt aici acum, repetă Rhy, împletindu-şi degetele cu ale lui Alucard. Şi n-o să te las să mori, deci să nu îndrăzneşti.

Alucard scoase un ţipăt, strânsoarea mâinii lui devenind ca de fier şi liniile negre de pe pielea lui începură să lumineze. La început, roşu, apoi alb. Arzând. Ardea din interior în afară. Şi durea – îl durea să privească, îl durea să se simtă atât de neajutorat.

Dar Rhy îşi ţinu cuvântul.

Nu-l lăsă să plece.

VIII

Kell se duse valvârtej în foaierul de vest, urmărind încăierarea care avea loc.

A fost doar o chestiune de timp până când dispoziţia de la palat s-a schimbat. Până când magicienii au refuzat să mai stea să aştepte şi să privească oraşul căzând. Până când să-i intre în cap cuiva că trebuia să acţioneze.

Deschise larg uşile şi îl găsi pe Hastra stând în faţa intrării de la vest, ţinând sabia regală, scurtă cu ambele mâini, arătând ca o pisică ce se pregăteşte să înfrunte nişte lupi.

Brost, Losen şi Sar.

Trei dintre magicienii turnirului – doi arnesieni şi o veskană –, adversari în arenă, acum aliaţi împotriva unui duşman comun. Kell se aştepta la asta din partea lui Brost şi a lui Sar, doi luptători cu temperamente pe măsura staturii lor, dar protejatul lui Kisimyr, Losen, era zvelt şi mlădios ca o salcie, cunoscut mai mult pentru înfăţişarea lui chipeşă şi pentru talentul de a-şi face amici. Inele de aur zornăiau în părul lui negru şi arăta nelalocul lui între

cei doi stejari. Însă nişte vânătăi îi pătau pielea sub ochii negri, iar faţa îi era cenuşie de jale şi de nesomn.

— Dă-te la o parte! ceru Brost.

Hastra rămase neclintit.

— Nu vă pot lăsa să treceţi.

— Din ordinele cui? se răsti Losen, cu vocea răguşită.

— Ale gărzii regale. Ale gărzii oraşului. Ale regelui.

— Ce se întâmplă? întrebă Kell, înaintând cu paşi mari spre ei.

— Nu te băga, *antari*! mârâi Sar fără să se întoarcă.

Era chiar mai înaltă decât Brost, silueta ei veskană ocupând aproape tot holul. La cureaua din spate avea prinsă o pereche de topoare de luptă. Fusese învinsă de Lila în runda de deschidere, petrecuse restul turnirului stând supărată şi bând în neştire, dar acum avea privirea aprinsă.

Kell se opri în spatele lor, bizuindu-se pe instinctele lor de luptători c-o să se întoarcă. Într-adevăr, se întoarseră şi, prin pădurea mâinilor lor, îl văzu pe Hastra lăsându-se moale cu spatele de uşă.

Kell se uită mai întâi la Losen.

— Asta n-o s-o învie pe Kisimyr.

Tânărul magician roşi de indignare. Sudoarea îi acoperea fruntea cu broboane şi se clătină puţin când vorbi:

— Tu ai văzut ce i-a făcut monstrul ăla? Trebuie să…

— Nu, nu trebuie, zise Kell.

— Kisimyr ar fi…

— Kisimyr a încercat şi a pierdut, răspunse Kell sumbru.

— Tu poţi să rămâi aici, ascunzându-te în palatul tău, mârâi Brost, dar prietenii noştri sunt acolo, afară! Familiile noastre!

— Şi bravada voastră nu îi poate ajuta.

— Veskanii nu stau cu mâinile în sân aşteptând moartea! tună Sar.

— Nu, zise Kell, mândria voastră vă duce drept la ea.

Sar îşi dezveli colţii.

— Noi n-o să ne ascundem ca laşii în locul ăsta.

— Locul ăsta e singurul lucru care vă ţine în siguranţă.

Aerul începu să tremure din cauza căldurii în jurul mâinilor încleştate ale lui Brost.

— Nu ne poţi ţine aici.

— Credeţi-mă, zise Kell, sunt o mulţime de alţi oameni pe care i-aş fi ţinut bucuros, dar voi sunteţi singurii destul de norocoşi să fi fost în palat când a căzut blestemul.

— Iar acum oraşul nostru are nevoie de noi! răcni Brost. Noi suntem cei mai buni oameni pe care îi are.

Kell îşi strânse mâna, înţepându-şi podul palmei cu vârful de metal pe care-l ţinea la încheietură. Simţi usturimea, căldura sângelui şiroindu-i pe piele.

— Voi sunteţi ponei de spectacol, replică el. Făcuţi să mergeţi ţanţoş într-un ring şi, dacă vă închipuiţi că asta seamănă cu magia, vă înşelaţi amarnic.

— Cum îndrăzneşti… începu Brost.

— Jupânul Kell vă poate doborî pe toţi cu o singură picătură de sânge, anunţă Hastra din spatele lor.

Kell se holbă la tânărul soldat cu o surprindere tăioasă.

— Am auzit că *antari* regal e un căţel care latră, dar nu muşcă, interveni Sar.

— Nu vrem să te rănim, prinţişorule, adăugă Brost.

— Dar o s-o facem, murmură Losen.

— Hastra, zise Kell calm, pleacă!

Tânărul şovăi, sfâşiat între a-l abandona pe Kell şi a nu-i asculta ordinul, dar, în cele din urmă, se supuse. Ochii magicienilor fulgerară spre el când trecu pe lângă ei şi, în clipa aceea, Kell se mişcă.

Cât ai clipi, era în spatele lor, cu o mână ridicată spre uşile ce dădeau afară.

— *As Staro*, rosti el.

Zăvoarele din uşă căzură cu un zăngănit greu şi drugi noi de oţel se întinseră în sus şi-n jos peste lemn, sigilând uşile încuiate.

— Acum, reluă Kell, ţinând în faţă mâna însângerată, cu palma în sus, de parcă ar fi oferit-o, duceţi-vă înapoi în galerie!

Ochii lui Losen se măriră, dar furia lui Brost era prea

aţâţată, iar Sar tânjea după o luptă. Când văzu că niciunul dintre ei nu mişcă, Kell oftă.

— Vreau să vă aduceţi aminte, continuă el hotărât, că v-am dat o şansă.

*

S-a terminat rapid.

În câteva momente, Brost stătea la podea, ţinându-şi faţa în palme, Losen rezemat de perete, ţinându-se de coastele învineţite, iar Sar rămăsese fără cunoştinţă, cu codiţele părului ei blond făcute scrum.

În hol se făcuse puţină dezordine, dar Kell încercase să-şi rezume atenţia doar la cei trei magicieni, pe care acum îi durea tot corpul.

Atraşi de zgomot, uşile interioare se deschiseseră şi în prag se strânsese o mulţime de lume – unii magicieni, alţii nobili, toţi străduindu-se să vadă în foaier. Trei magicieni doborâţi şi Kell stând în picioare, în mijlocul lor. Exact ce avea el nevoie. O scenă. Şoaptele se porniră şi Kell putea simţi greutatea privirilor şi a cuvintelor îndreptate spre el.

— Vă daţi bătuţi? întrebă el siluetele încovoiate, nefiind clar cui anume se adresa.

Un grup de faroani arăta mai degrabă amuzat, când Brost se ridică anevoie, încă ţinându-se de nas.

O pereche de veskani se apropiară s-o ridice pe Sar şi, în vreme ce majoritatea arnesienilor stătură deoparte, Jinnar, magicianul de vânt cu păr de argint, se duse drept la Losen şi-l ajută pe tânărul în doliu să se ridice în picioare.

— Hai, vino! zise el, vorbind mai încet şi mai blând decât îl auzise vreodată Kell.

Lacrimile şiroiau în tăcere pe obrajii lui Losen, iar Kell ştia că asta nu se întâmpla din cauza durerii sau a mândriei rănite.

— N-am ajuns pe acoperiş, murmură el. N-am…

Kell îngenunche pentru a şterge de pe podeaua de marmură o picătură de sânge şi auzi paşii grei ai regelui înainte să vadă mulţimea dându-se la o parte din calea lui şi a lui Hastra.

— Jupâne Kell! începu Maxim, plimbându-şi ochii peste

scenă. Ţi-aş mulţumi dacă n-ai dărâma palatul.

Dar Kell putu simţi încuviinţarea din tonul regelui. Mai bine o demonstraţie de putere decât o tolerare a slăbiciunii.

— Iertare, Maiestate! ceru Kell, plecând capul.

Regele se întoarse pe un călcâi şi cu asta, basta. O revoltă înăbuşită. O clipă de haos readusă la ordine.

Kell ştia la fel de bine ca Maxim cât de important era în clipa asta, cu oraşul agăţându-se de fiecare fir de putere, orice semn de tărie. De îndată ce magicienii fuseseră conduşi sau căraţi afară şi holul golit de spectatori, se lăsă să cadă pe un fotoliu de lângă perete, ale cărui perne încă fumegau uşor după incident. Le stinse bătându-le cu palma, apoi îşi ridică ochii şi-l descoperi pe fostul lui gardian stând acolo, privindu-l cu ochi calzi pe sub claia de păr aurit de soare.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, zise Kell, fluturând din mână.

— Nu-i vorba de asta, răspunse Hastra. Vreau să spun, sunt recunoscător, domnule, desigur. Dar…

Kell avu o presimţire, un gol în stomac.

— Ce mai e acum?

— Regina l-a chemat pe prinţ.

— Ultima oară când am verificat, zise Kell, nu eram eu acela.

Hastra îşi lăsă ochii în podea, şi-i mută spre perete, spre tavan, înainte de a-şi aduna curajul să-l privească din nou.

— Ştiu, domnule, spuse el încet. Dar nu-l pot *găsi*.

Kell simţise lovitura venind, dar tot avu un şoc.

— Ai căutat în tot palatul?

— De la stâlpi până la turlă, domnule.

— Mai lipseşte şi altcineva?

O ezitare şi apoi:

— Căpitanul Emery.

Kell trase o înjurătură în şoaptă.

L-ai văzut pe Alucard? întrebase Rhy, uitându-se afară, pe fereastra palatului. Oare ar şti dacă prinţul fusese infectat? Oare ar simţi magia întunecată forfotindu-i în

sânge?

— De cât timp? întrebă Kell, deja îndreptându-se spre camerele prinţului.

— Nu sunt sigur, zise Hastra. O oră, poate ceva mai mult.

— *Sanct*.

Kell dădu buzna în camerele lui Rhy, luând acul de aur al prinţului de pe masă şi înfigându-şi-l în degetul mare, mai tare decât era nevoie. Spera ca, oriunde ar fi fost Rhy, să simtă înţepătura metalului şi să ştie că fratele lui venea.

— Ar trebui să-l anunţ pe rege? întrebă Hastra.

— Ai venit la mine, zise Kell, pentru că ai mai multă minte decât să faci asta.

Îngenunche, desenând un cerc de sânge pe podeaua lui Rhy, şi îşi lipi palma de podea, cu acul de aur între carne şi lemn.

— Păzeşte uşa, rosti el şi, apoi, spre semnul făcut şi magia dinăuntru: *As Tascen Rhy*.

Podeaua căzu, palatul dispăru, înlocuit o clipă de întuneric şi apoi, la fel de iute, de o încăpere. Sub picioarele lui, solul se legăna încet, iar Kell ştiu chiar dinainte să se uite la pereţii de lemn, la ferestrele de deasupra intrării, că se afla pe o corabie.

Îi găsi pe cei doi zăcând pe podea, cu frunţile lipite una de alta şi degetele împletite. Ochii lui Alucard erau închişi, dar ai lui Rhy erau deschişi, cu privirea fixată pe faţa căpitanului.

Mânia se ridică în gâtul lui Kell.

— Scuze că întrerup, izbucni el, dar nu e deloc timpul pentru îndrăgostiţi să…

Rhy îl reduse la tăcere cu o privire. Ambra din ochii lui era împăienjenită cu roşu şi abia atunci observă Kell cât de palid era căpitanul, cât de nemişcat.

Pentru o secundă, crezu că Alucard Emery era mort.

Apoi ochii căpitanului se deschiseră anevoie. Cearcănele negre ieşeau în evidenţă sub ei, dându-i înfăţişarea trasă a unei persoane bolnave de multă vreme. Şi ceva nu era în regulă cu pielea lui.

În lumina scăzută din cabină, fire argintii – nu ca aurul topit, ci cu luciul stins al cicatricelor – i se înfăşurau în jurul încheieturilor şi pe gât, de la bază în sus. I se desenau pe obraji ca dârele de lacrimi, îi sclipeau la tâmple. Fire de lumină care indicau locurile pe unde ar fi trebuit să fie sau fuseseră venele de sânge.

Dar nu era niciun blestem în ochii lui.

Alucard Emery supravieţuise magiei lui Osaron.

Era viu – şi când vorbi, era tot el, cel nesuferit.

— Ai fi putut să baţi la uşă.

Dar vocea îi era răguşită, slabă, iar Kell văzu expresia întunecată a lui Rhy – nu din cauza vreunei vrăji, ci de frică. Cât de rău fusese? Cât de aproape fusese?

— Trebuie să plecăm, zise Kell. Emery poate sta în picioare sau…

Nu continuă şi privirea i se ascuţi. În partea cealaltă a cabinei, ceva se mişcase.

O siluetă, înfăşurată în păturile de pe patul căpitanului, se ridică în capul oaselor.

Era o fată. Părul negru îi cădea de jur împrejurul feţei în valuri ciufulite de somn, dar ochii ei îl îngheţaseră. Nu erau negri de blestem. Nu erau nimic. Erau goi.

— Anisa? începu Alucard, chinuindu-se să se ridice.

Numele îi aminti ceva lui Kell. Ceva de pe vremea când citea pergamente, ghemuit lângă Rhy, în biblioteca Maresh.

Anisa Emery, a douăsprezecea în linie la tron, al treilea copil al lui Reson şi sora mai mică a lui Alucard.

— Stai deoparte! porunci Kell, blocându-i calea căpitanului, dar ţinându-şi privirea asupra fetei.

Kell mai văzuse moartea şi înainte, fusese martor la momentul când o persoană înceta să mai fie o persoană şi devenea pur şi simplu un cadavru, cu flacăra vieţii stinsă şi lăsând în urmă doar o carcasă. Era deopotrivă o senzaţie, dar şi o evidenţă, o conştientizare a absenţei.

Uitându-se la Anisa Emery, Kell avu îngrozitoarea senzaţie că se uita deja la un cadavru.

Dar cadavrele nu se ridicau în capul oaselor.

Iar ea o făcuse.

Fata îşi dădu jos picioarele din pat şi, când tălpile ei goale atinseră podeaua, scândurile de lemn începură să se prefacă în piatră, culoarea pierind din lemnul putred. Inima îi lumina prin piept ca un tăciune aprins.

Când încercă să vorbească, niciun sunet nu ieşi pe gura deschisă, ci doar trosnetul jarului, de parcă ceea ce era în ea continua să ardă.

Kell ştia că fata era deja moartă.

— Nis? zise din nou fratele ei, făcând un pas spre ea. Mă auzi?

Kell îl prinse de braţ pe căpitan şi-l trase înapoi exact când degetele fetei îi atinseră mâneca lui Alucard. Materialul se prefăcu în cenuşă când îl atinse. Kell îl împinse pe Alucard în braţele lui Rhy şi se întoarse spre Anisa, întinzând mâna ca s-o ţină la distanţă cu puterea minţii, iar când asta nu funcţionă – nu cu voinţa *ei* se lupta, nu şi acum, ci cu voinţa unui monstru, a unei fantome, a unui zeu autocreat –, se folosi de corabia din jurul lor, lemnul desprinzându-se din pereţii cabinei ca să-i bareze calea. Fata dispăru din faţa ochilor lor scândură după scândură şi dintr-odată Kell îşi dădu seama că se lupta cu o a doua voinţă – a lui Alucard.

— Opreşte-te! strigă căpitanul, zbătându-se în strânsoarea lui Rhy. Nu putem s-o părăsim, nu pot s-o părăsesc, nu din nou…

Kell se întoarse şi-i trase un pumn în burtă lui Alucard.

Căpitanul se frânse de la mijloc, icnind, iar Kell îngenunche înaintea lor şi desenă rapid un al doilea cerc pe podeaua cabinei.

— Rhy, acum! ţipă Kell.

De îndată ce simţi mâna prinţului pe umăr, rosti cuvintele. Fata care ardea dispăru, cabina rămase în urmă şi ei se treziră înapoi în camera lui Rhy, ghemuiţi pe podea.

Hastra se topi de uşurare când îi văzu, dar Alucard deja se lupta să se ridice, iar Rhy se chinuia să-l ţină, murmurând:

— *Solase, solase, solase*, la nesfârşit.

Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.

Alucard îl apucă de guler pe Kell, cu ochii mari şi disperaţi.

— Du-mă înapoi!

Kell clătină din cap.

— N-a mai rămas nimeni pe corabia aceea.

— Sora mea…

Îl scutură violent de umeri pe Alucard.

— Ascultă-mă, zise el. *N-a mai rămas nimeni*.

Trebuie să fi înţeles, în cele din urmă, fiindcă nu se mai opuse. Se lăsă să cadă pe cea mai apropiată sofa, tremurând.

— Kell… începu Rhy.

El se răsuci spre fratele lui.

— Şi tu. Eşti un prost, ştii asta? După toate cele prin care am trecut, tu ai ieşit pur şi simplu afară? Puteai fi ucis. Puteai fi contaminat. E un miracol că nu te-ai îmbolnăvit.

— Nu, zise Rhy încet, nu cred că este.

Mai înainte să-l poată opri Kell, Rhy se îndreptă spre balcon, descuind uşile. Hastra ţâşni înainte, dar era prea târziu. Rhy deschise larg uşile şi ieşi afară, în ceaţă, Kell ajungându-l din urmă exact la timp ca să vadă umbrele întâlnind pielea prinţului – şi retrăgându-se.

Rhy întinse mâna spre cea mai apropiată şi aceasta se feri de atingere.

Kell îl imită. Din nou, fuioarele magiei lui Osaron se retraseră.

— Viaţa mea e a ta, zise Rhy încet, gânditor. Iar a ta e a mea.

Îşi ridică privirea.

— E logic.

Nişte paşi în spate şi Alucard era acolo, lângă ei. Kell şi Rhy se întoarseră amândoi ca să-l oprească de a păşi afară, dar umbrele deja se retrăgeau dinspre căpitan.

— Probabil eşti imun, spuse Rhy.

Alucard se uită în jos la mâinile lui, cercetând cicatricele

care-i trasau venele.

— Şi când te gândeşti că n-a fost nevoie să renunţ decât la înfăţişarea mea chipeşă.

Rhy izbuti să schiţeze un zâmbet.

— Îmi place argintul.

Alucard ridică o sprânceană.

— Zău? Poate dau startul pentru o nouă modă.

Kell îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă voi doi aţi terminat aici, spuse el, ar trebui să-i arătăm şi regelui.

IX

Existau momente în care Lila se întreba cum naiba ajunsese aici.

Ce paşi potriviţi – şi ce paşi greşiţi – făcuse. În urmă cu un an, fusese o hoaţă dintr-o altă Londră. În urmă cu o lună, fusese un pirat, bătând mările. În urmă cu o săptămână, fusese un magician la *Essen Tasch*. Iar acum era asta. *Antari*. Singură şi nu prea. Cu legăturile tăiate, dar nu în derivă. Erau prea multe vieţi amestecate într-a ei. Prea mulţi oameni de care să-i pese şi, încă o dată, nu ştia dacă să rămână sau să fugă – dar deocamdată trebuia să aştepte, pentru că oraşul ăsta murea şi ea trebuia să-l salveze. Şi poate că ăsta era un semn că deja alesese. Deocamdată.

Lila se uită în jur prin chilia Sanctuarului. Nimic în afară de un pat simplu şi nişte simboluri pe podea. Mai fusese aici o dată cu un prinţ muribund, pe care-l ţinea pe umerii ei. Sanctuarul i se păruse rece şi cufundat în singurătate încă de atunci, dar acum era mai rece. Holul de dincolo de uşă, odinioară tăcut, era acum neclintit ca un mormânt, respiraţia ei fiind singura mişcare din aer. O lumină palidă ardea în sfeşnice de-a lungul pereţilor, cu o consecvenţă clar vrăjită. O pală de vânt suflă pe hol, destul de puternic încât să-i fluture haina, dar flăcările torţelor abia de tresăriră. Preoţii erau plecaţi cu toţii, cei mai mulţi

căutând adăpost în timp ce lucrau să ţină ridicate protecţiile la palat, iar ceilalţi, împrăştiaţi prin oraş, pierduţi în ceaţă. Ciudat, gândi ea, că nu erau imuni, dar presupunea că apropierea de magie nu era totdeauna un lucru bun. Nu când magia se juca şi de-a diavolul, şi de-a Dumnezeu.

Liniştea din Sanctuar părea nefirească – petrecuse ani de-a rândul fugind de mulţime, căutând intimitate în cotloane strâmte. Acum se plimba singură printr-un spaţiu menit pentru zeci, sute de oameni, ca o biserică ce părea nefirească fără credincioşi, fără căldura plăcută şi constantă a magiei lor.

Numai nemişcare şi vocea – vocile? – din afara clădirii, îmbiind-o *Vino afară, vino afară, sau lasă-mă înăuntru*.

Lila se înfioră, speriată, şi începu să cânte încetişor în timp ce urca scările.

— *Cum ştii când Sarows vine…*

În capătul scării se afla sala principală, cu tavanul ei boltit şi coloanele de piatră, toate cioplite din aceeaşi piatră pestriţă. Între coloane se aflau nişte albii mari, făcute din lemn alb, lustruit, fiecare pline cu apă, flori sau nisip fin. Lila îşi plimbă degetele prin apă, o binecuvântare necontrolată, o amintire de mult uitată dintr-o copilărie la o lume distanţă.

Paşii ei trezeau ecouri în spaţiul cavernos şi ea se crispă, schimbându-şi modul de a călca cu cel al hoţului, discret, de neauzit chiar şi pe piatră. Părul de pe ceafă i se ridică în timp ce străbătea sala şi…

O bufnitură, ca şi când piatra ar lovi lemnul. S-a auzit o dată, şi încă o dată, şi încă o dată.

Cineva bătea la uşa Sanctuarului.

Lila rămase pe loc, neştiind ce să facă.

— *Alos mas en!* strigă o voce. Lăsaţi-mă înăuntru.

Prin lemnul greu, nu-şi dădea seama dacă vocea aparţinea unui bărbat sau unei femei, dar oricum făcea prea mult zgomot. Ea văzuse agitaţia din stradă, gloatele de bărbaţi şi femei cu ochi-umbră atacându-i pe cei care nu căzuseră, care încercau să lupte, atraşi de rezistenţa lor

ca pisicile de şoareci. Şi nu avea nevoie să-i vadă venind şi *aici*.

— La naiba! mormăi ea, dând fuga spre uşi.

Erau încuiate şi a fost nevoie să tragă cu toată forţa de zăvorul de fier ca să-l facă să se mişte, ţinând cuţitul între dinţi. Când în sfârşit îl trase şi uşile Sanctuarului se deschiseră, un bărbat se grăbi să intre, căzând în genunchi pe piatră.

— *Rensa tav, rensa tav*, murmură el cu răsuflarea tăiată, în timp ce Lila se grăbi să închidă la loc uşile în urma lui şi scuipă cuţitul în palmă.

Se răsuci, pregătindu-se pentru o luptă, dar el era încă îngenuncheat acolo, cu capul plecat şi cerând iertare podelei.

— N-ar fi trebuit să vin, zise el.

— Probabil că nu, fu Lila de acord, dar acum eşti aici.

La sunetul vocii ei, capul intrusului se ridică brusc, gluga căzându-i pe umeri şi scoţând la iveală o faţă îngustă, cu ochi mari, neatinşi de vrajă.

Lila îşi coborî mâna în care ţinea cuţitul.

— *Lenos?*

Secundul *Turlei* se holba la ea.

— Bard?

Lila aproape că se aştepta ca Lenos să se tragă înapoi speriat – întotdeauna o tratase ca pe o flacără liberă, ceva ce l-ar fi putut arde într-o clipă dacă s-ar fi apropiat prea mult –, dar era pur şi simplu prea şocat să facă o mişcare. Şoc şi recunoştinţă. Scoase un suspin de uşurare şi nu se feri nici măcar când ea îl ajută să se ridice în picioare, deşi se uită fix la mâinile lor când se strânseră, şi zise:

— *Tas ira…*

Ochiul tău.

— A fost o noapte lungă…

Lila aruncă o privire la lumina ce pătrundea prin ferestre şi se corectă.

— O zi. De unde ai ştiut că eram aici?

— N-am ştiut, zise el, mişcându-şi capul dintr-o parte în alta, cu nervozitate. Dar când au sunat clopotele, m-am

gândit că poate unul dintre preoţi…

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

— Căpitanul e teafăr?

Lila şovăi. Nu-l văzuse pe Alucard, nu de când îi însemnase fruntea, dar înainte de a-i putea spune secundului asta, o altă bătaie răsună în uşă. Lila şi Lenos se răsuciră.

— Lăsaţi-mă înăuntru! se auzi o nouă voce.

— Ai fost singur? şopti ea.

Lenos dădu din cap.

— Lăsaţi-mă să intru! continuă vocea, ciudat de calmă.

Amândoi se dădură un pas îndărăt. Uşile erau solide, cu zăvoare trainice, căci Sanctuarul ar fi trebuit să fie protejat împotriva magiei negre, dar Lila nu ştia cât aveau să reziste protecţiile fără preoţi.

— Hai să mergem! îl îndemnă ea.

Lila avea memoria unui hoţ, iar harta lui Tieren se desfăşura în mintea ei în toate detaliile, înfăţişând sălile, chiliile, sala de studiu. Lenos o urmă îndeaproape, murmurând neauzit din buze un soi de rugăciune.

Întotdeauna el fusese religiosul de la bordul corabiei, rugându-se la primul semn de vreme rea, la începutul şi la sfârşitul fiecărei călătorii. Ea n-avea idee la ce sau la cine se ruga el. Restul echipajului îl tolera, dar niciunul nu părea să arate prea mult interes. Lila presupunea că magia pentru oamenii de aici era ceea ce Dumnezeu însemna pentru creştini şi ea nu crezuse niciodată în Dumnezeu, dar chiar dac-ar fi crezut, i se părea destul de caraghios să-ţi închipui că El ar avea timp să dea o mână de ajutor fiecărei corăbii zgâlţâite de hulă. Şi totuşi…

— Lenos, zise ea încet, cum de eşti bine?

Se uită în jos la el însuşi, de parcă n-ar fi fost în întregime sigur. Apoi scoase un talisman de sub cămaşă. Lila încremeni când îl văzu – simbolul era destul de şters, dar avea aceleaşi înfloriturі ca sigiliul de pe piatra neagră, iar asta îi provocă aceeaşi senzaţie fierbinte-şi-rece. În mijlocul talismanului, prinsă într-o mărgică de sticlă, atârna o singură picătură de sânge.

— Bunica mea, explică el, Helina. Ea a fost…

— *Antari*, îi luă Lila vorba din gură.

El dădu din cap.

— Magia nu se transmite la urmaşi, zise el, aşa că puterea ei nu mi-a adus prea multe avantaje.

Se uită în jos, la talisman.

— Până acum.

Bătăile în uşă continuau, devenind mai slabe pe măsură ce se îndepărtau.

— Medalionul ar fi trebuit să ajungă la fratele meu mai mare, Tanik, dar el nu l-a vrut, a zis că era doar un fleac inutil, aşa că mi l-a dat mie.

— Probabil că zeii magiei te ocrotesc totuşi, spuse ea, uitându-se de la un capăt la altul al holului.

— Probabil, încuviinţă Lenos, mai mult pentru sine.

Lila o luă pe a doua la stânga şi se trezi la uşile bibliotecii. Erau închise.

— Ei bine, zise ea, eşti fie norocos, fie binecuvântat. Tu alegi.

Lenos zâmbi încordat.

— *Tu* ce-ai alege?

Cu urechea lipită de lemn, ea încercă să audă un semn că dincolo ar fi viaţă. Nimic.

— Eu? repetă ea, deschizând uşa. Eu aş alege înţelept.

Uşa se deschise către un şir de mese, cu cărţi încă deschise pe ele, paginile foşnind slab în curentul încăperii.

În spatele bibliotecii, după ultimul corp de rafturi, ea găsi camera de lucru a lui Tieren. O grămadă de suluri de pergamente stătea pe masă. Pe rafturile de pe pereţi se aflau călimări cu cerneală şi cărţi. Un dulăpior stătea deschis, plin de borcane.

— Păzeşte uşa! îi ceru ea.

Îşi trecu degetele peste tincturi şi ierburi, încercând să le citească denumirile, scrise într-o arnesiană abreviată pe care n-o putea citi. Adulmecă un recipient care, după câte se părea, conţinea ulei, şi-şi turnă puţin pe degetul mare.

Tigru, tigru, fredonă ea pentru sine, agitând puterea în venele ei, scoţând-o din teacă la fel cum ar fi făcut cu un

cuţit. Pocni din degete şi o flăcăruie prinse viaţă în mâna ei. În lumina pâlpâitoare, Lila parcurse lista cu provizii şi trecu la treabă.

*

— Cred că asta e tot, zise ea, punându-şi pe umăr traista.

Sulurile ameninţau să se reverse şi sticluţele se loviră scoţând un clinchet slab, sticluţe cu sânge şi cerneală, ierburi şi nisip şi alte lucruri cu nişte denumiri care ei nu-i spuneau nimic. În afară de ce era pe lista lui Tieren, ea şterpelise o sticlă de ceva numit „somn uşor” şi o fiolă pe care scria „ceaiul clarvăzătorului”, dar lăsase restul, simţindu-se chiar impresionată de puterea ei de a se abţine.

Lenos stătea lângă uşă, cu o mână pe lemn, şi ea nu ştia dacă avea nevoie să se sprijine sau pur şi simplu asculta, aşa cum făcea uneori marinarul când se apropia furtuna, nu încercând să audă, ci pipăind.

— Cineva încă mai bate, zise el încetişor. Şi cred că sunt mai mulţi acum.

Ceea ce însemna că nu puteau ieşi, nu pe unde veniseră, nu fără necazuri. Pe hol, Lila se uită în jur la bifurcări, invocând în minte harta şi dorindu-şi să fi avut timp să studieze mai mult, nu doar traseul dorit de ea. Pocni din degete. Focul i se aprinse în palmă şi ea îşi ţinu răsuflarea, până ce flacăra se stabiliză şi apoi începu să danseze uşor. Lila porni, cu Lenos pe urmele ei, după curentul de aer.

În spatele lor se auzi sunetul scurt al unui obiect care se rostogolea de pe un raft de sus.

Lila se răsuci, focul din mâna ei înteţindu-se, şi văzu un glob de piatră spart pe podea.

Se pregăti de un atac care nu veni. În schimb, o pereche de ochi ca ametistul reflectară lumina.

— Esa?

Pisica lui Alucard se strecură înainte, cu blana zbârlită, dar în clipa în care făcu un pas spre ea, creatura sări în lături, evident speriată, şi ţâşni pe cea mai apropiată uşă deschisă. Lila înjură în şoaptă. Se gândi s-o lase în plata ei

– ura pisica aia şi era foarte sigură că sentimentele erau reciproce –, dar poate că ea ştia o altă cale de ieşire.

Lila şi Lenos urmăriră pisica pe o uşă, apoi pe o alta, încăperile din jurul lor devenind destul de reci ca să prindă promoroacă. După o a treia uşă deschisă, găsiră un fel de galerie deschisă în aerul dimineţii. Arcadele dădeau într-o grădină, nu îngrijită ca restul Sanctuarului, ci sălbăticită – un desiş de copaci, unii golaşi de frunze ca în timpul iernii, alţii verzi ca în plină vară. Îi amintea de grădina palatului în care-l găsise pe Rhy deunăzi, numai că aici era un haos total. Florile înfloreau şi viţele şerpuiau peste potecă, iar dincolo de grădină…

Dincolo de grădină nu era *nimic*.

Nicio arcadă. Nicio uşă. Galeria se afla cu faţa spre fluviu şi, undeva, dincolo de hăţişul vegetaţiei sălbatice, grădina pur şi simplu se sfârşea, intrând în umbre.

— Esa! strigă ea, dar pisica ţâşnise printre tufe şi nu se mai vedea pe nicăieri.

Lila se înfioră şi înjură din cauza gerului subit, muşcător. Deja făcea stânga împrejur, vrând s-o ia înapoi spre uşi, însă văzu întrebarea din ochii lui Lenos. Tot echipajul ştia cât de mult ţinea Alucard la pisica aia. Îi spusese odată în glumă că era un talisman în care îşi ţinea el inima, dar de asemenea îi mărturisise că Esa era un dar primit de la iubita lui soră mai mică. Poate că, într-un fel, ambele erau adevărate.

Lila înjură şi-i puse traista lui Lenos în braţe.

— Stai aici.

Îşi ridică gulerul să se apere de frig şi intră valvârtej în grădină, călcând peste viţa sălbatică şi intrând pe sub crengile joase. Era probabil un soi de metaforă pentru haosul lumii naturale – aproape că-l putea auzi pe Tieren certând-o, îndemnând-o să calce mai cu băgare de seamă, când îşi scoase cel mai ascuţit cuţit şi reteză o viţă sâcâitoare din drum.

— Vino aici, Esa! strigă ea.

Era cam pe la jumătatea grădinii când îşi dădu seama că nu mai putea vedea poteca înainte. Sau în urmă. Parcă

păşise cu totul în afara Londrei, într-o lume făcută din nimic altceva decât ceaţă.

— Vino înapoi, pisicuţă, murmură ea, ajungând la marginea grădinii, sau jur pe ce-am mai sfânt c-o să te arunc în…

Lila nu continuă. Grădina se sfârşea abrupt în faţa ei, rădăcinile întinzându-se pe o platformă de piatră ştearsă. Şi, la marginea platformei, exact cum se gândise, nu exista niciun zid, nicio barieră. Doar o faleză verticală, coborând până la apele negre ale fluviului Isle de dedesubt.

— N-ai auzit?

Lila se răsuci spre voce şi descoperi o fată nu mai înaltă de talia ei, stând între ea şi marginea grădinii. O novice îmbrăcată în robele albe ale Sanctuarului, cu părul negru strâns frumos într-o coadă împletită. În ochi avea vârtejurile magiei lui Osaron, iar degetele Lilei se strânseră pe cuţit. Nu voia să ucidă fata. Nu dacă mai exista încă cineva în trupul ei, care încerca să iasă. Nu voia, dar ar fi făcut-o.

Mica novice îşi lăsă capul pe spate, uitându-se la cerul palid. Pielea vineţie îi înconjura unghiile şi-i trasa linii întunecate pe obraji.

— Regele strigă.

— Serios? întrebă Lila, furând un pas spre grădină.

Ceaţa se îndesea în jurul lor, înghiţind marginile lumii. Şi atunci, de nicăieri, începu să ningă. Un fulg pluti în jos şi ateriză pe obrazul ei şi…

Lila tresări când o lamă mică de gheaţă îi pişcă pielea.

— Ce dracu’…

Novicea chicoti, când Lila se şterse pe obraz cu mâneca, în timp ce de jur împrejurul ei fulgii de zăpadă se ascuţiră în vârfuri de pumnal şi începură să curgă năvalnic. Focul era în mâinile Lilei mai înainte să se gândească să-l invoce şi îşi feri capul când căldura o înfăşură într-un soi de scut, topind gheaţa înainte să-i atingă pielea.

— Drăguţă figură! murmură, ridicându-şi capul.

Dar novicea dispăruse.

O clipă mai târziu, o mână mică, îngheţată, o apucă de

încheietură.

— Te-am prins! zise fata, cu vocea încă amuzată când umbra i se revărsă din degete.

Dar umbra se feri de pielea Lilei.

Fata se posomorî.

— Eşti unul dintre *ei*, zise ea dezgustată.

Însă, în loc să-i dea drumul, strânsoarea ei deveni ca de menghină. Fata era puternică – neomenesc de puternică –, venele negre încrucişându-se pe pielea ei ca funiile, şi o trăgea pe Lila din grădină spre locul unde Sanctuarul se sfârşea şi marmura cădea abrupt. Jos, departe, fluviul se întindea ca o câmpie îngheţată şi neagră.

— Dă-mi drumul! o preveni Lila.

Novicea n-o ascultă.

— El nu e mulţumit de tine, Delilah Bard.

— Dă-mi *drumul!*

Cizmele Lilei alunecară pe suprafaţa netedă a pietrei. Patru paşi până la marginea falezei. Trei.

— A auzit ce ai spus despre eliberarea lui Kell. Şi dacă nu-l laşi înăuntru – alt chicotit –, o să te înece în mare.

— Măi să fie, ce sâcâitoare eşti! mârâi Lila, încercând pentru ultima oară să-şi smulgă braţul din strânsoare.

Când nu reuşi, scoase un cuţit.

Abia îi ieşise din teacă şi o altă mână, de data asta masivă, o prinse de încheietură şi i-o răsuci violent, încât scăpă cuţitul din mână. Când Lila se întoarse, prinsă acum între doi, descoperi un gardian regal, mai solid decât Barron, cu o barbă neagră şi urma de sânge a semnului ei ştearsă de pe frunte.

— L-ai întâlnit pe regele-umbră? răcni el.

— Oh, la dracu'! zise Lila, când o a treia siluetă apăru dinspre grădină.

O bătrână, desculţă şi îmbrăcată doar într-o cămaşă de noapte sclipitoare.

— De ce nu vrei să-l laşi înăuntru?

Lila se săturase. Îşi ridică iute mâinile şi *împinse*, aşa cum făcuse în arenă, atât de recent. Cu forţă. Voinţă împotriva voinţei. Dar indiferent din ce altceva mai erau

făcuţi oamenii ăştia acum, nu avu niciun efect. Pur şi simplu ocoliră forţa. Aceasta trecu drept prin ei, cum ar trece vântul prin grâu şi apoi o traseră iar spre marginea falezei abrupte.

Doi paşi.

— Nu vreau să vă rănesc, minţi ea.

În clipa aia voia să-i rănească pe toţi, chiar foarte tare, dar asta n-ar fi oprit monstrul să-i manevreze în continuare ca pe marionete. Căuta o idee.

Un pas şi nu mai avu timp. Cizma Lilei o izbi pe fată în piept şi-o trimise cât colo, de-a rostogolul. Apoi flutură din degete, scoţând un al doilea cuţit şi i-l înfipse gardianului în genunchi printre platoşele armurii. Lila se aştepta ca omul să cadă, să urle, *să-i dea drumul* măcar. El nu făcu niciuna din astea.

— Oh, haide! mârâi ea, când el o împinse încă o jumătate de pas spre marginea falezei, novicea şi bătrâna barându-i calea de scăpare.

— Regele vrea să plăteşti, zise gardianul.

— Regele vrea să implori, zise fata.

— Regele vrea să îngenunchezi, zise bătrâna.

Vocile lor aveau, toate trei, acelaşi ton, un cântec îngrozitor, iar sub călcâie simţi marginea falezei.

— Imploră pentru oraşul tău.

— Imploră pentru lumea ta.

— Imploră pentru viaţa ta.

— Eu nu implor! mârâi Lila, lovind cu piciorul în cuţitul implântat în genunchiul gardianului.

În sfârşit, piciorul cedă, dar când se prăbuşi, o trase şi pe ea după el. Din fericire, căzu în partea opusă de marginea falezei şi ea se rostogoli, eliberându-se, şi se ridică din nou în picioare, dar braţele subţiri ale bătrânei deja i se încolăciseră în jurul gâtului. Lila o îmbrânci în novicea care se apropia şi toate trei dansară alţi câţiva paşi mai departe de marginea falezei.

Acum, cel puţin, avea grădina în spate, şi nu abisul.

Dar cei trei atacatori erau din nou în picioare, cu ochii plini de umbre şi cuvintele lui Osaron pe buze. Iar dacă

Lila o rupea la fugă, ei pur şi simplu ar fi venit după ea.

Sângele ei vuia de înfierbântarea luptei şi o mâncau degetele să invoce focul, dar focul avea efect numai dacă îţi era teamă c-o să te arzi. Un corp fără frică n-avea să ezite niciodată în faţa flăcării. Nu, Lila avea nevoie de ceva cu substanţă. Cu greutate.

Se uită în jos la platforma largă de piatră.

Ar fi putut să meargă.

— Vrea să îngenunchez? zise ea, lăsându-se în genunchi pe piatra rece.

Căzuţii o urmăriră încruntaţi cum îşi lipeşte ambele palme pe marmura de jos şi scotoceşte prin minte după o strofă din Blake – ceva, orice ca să-şi concentreze mintea –, dar atunci, brusc, Lila îşi dădu seama că nu avea nevoie de cuvinte. Căută doar pulsul în stâncă şi-i simţi vibraţia regulată, ca şi când ar fi ciupit cineva o coardă de chitară.

Căzuţii porniră din nou spre ea, dar prea târziu.

Lila prinse coarda şi trase.

Pământul se cutremură. Fata, gardianul şi bătrâna se uitară în jos, când fisurile se formară ca nişte rădăcini adânci în platforma de piatră. O crăpătură periculoasă se întinse de la un capăt la altul, retezând marginea platformei de grădină, despărţind sufletele căzute de Delilah Bard. Şi apoi platforma se rupse, iar cei trei se prăbuşiră în fluviul negru. Apoi nimic.

Lila se ridică în picioare, cu răsuflarea tăiată, un zâmbet sfidător zugrăvindu-se pe buzele ei, când ultimele bucăţi de piatră se desprinseră şi se rostogoliră în apă zgomotos. Nu fusese cea mai elegantă soluţie, ştia, dar fusese eficientă.

În grădină, cineva îi striga numele.

Lenos.

Se întoarse spre el, când un tentacul de întunecime se înfăşură pe piciorul ei şi *smuci*.

Lila se izbi de pământ.

Şi continuă să cadă.

Aluneca.

Umbra era încolăcită de glezna ei ca o viţă-de-vie

încăpăţânată – nu, ca o mână, târând-o spre marginea falezei. Alunecă peste platforma sfărâmată, căutând disperată să se apuce de ceva, să se ţină, în timp ce marginea falezei se apropia din ce în ce mai mult şi într-o clipă s-ar fi trezit de partea cealaltă, căzând direct în fluviul negru de dedesubt.

Degetele Lilei se agăţară chiar de margine. Se ţinu cu toată puterea.

Întunecimea se agăţă şi ea de Lila, trăgând-o spre fluviu.

Muchia platformei de piatră îi tăie palmele şi îi dădu sângele şi numai atunci, când căzură primele picături, întunericul se feri şi îi dădu drumul.

Lila atârnă astfel, gâfâind, silindu-şi palmele rănite să-i susţină greutatea când se săltă în mâini, îşi ridică o cizmă peste buza falezei şi îşi urcă tot corpul înapoi pe platformă.

Se rostogoli pe spate, cu mâinile zvâcnind de durere, respirând precipitat.

Încă mai stătea întinsă acolo când Lenos sosi, în sfârşit.

El se uită în jur, la platforma ruptă, la dârele de sânge. Bulbucă ochii cât cepele.

— Ce s-a întâmplat?

Lila se ridică anevoie.

— Nimic, murmură ea.

Sângele încă îi curgea cu picături mari din vârful degetelor.

— Asta-i nimic?

Lila îşi dezmorţi gâtul.

— Nimic cu care să nu mă pot descurca, se corectă ea.

Abia atunci observă ghemul alb şi pufos din braţele lui. Esa.

— A venit când am chemat-o, zise el sfios. Şi cred că noi am găsit o cale de ieşire.

5.

CENUŞĂ ŞI ISPĂŞIRE

I

— Fascinant! exclamă Tieren, întorcând mâna lui Alucard şi plimbându-şi un deget osos prin aer pe deasupra încheieturilor lui cu cicatrice argintii. Doare?

— Nu, răspunse Alucard după o pauză. Nu mai doare.

Rhy privea, cocoţat pe speteaza canapelei, cu degetele strâns împletite ca să le împiedice să tremure.

Regele şi Kell îl studiau pe Tieren la fel cum şi Tieren îl studia pe căpitan, presărând tăcerea apăsătoare cu întrebări la care Alucard încerca să răspundă, chiar dacă era limpede că mai suferea încă.

Nu voia să spună cum a fost, numai că delirase şi că, în starea aceea febrilă, regele-umbră încercase să intre în mintea lui. Iar Rhy nu-l dădu de gol, adăugând detalii. Avea mâinile încă amorţite după cât i le strânsese pe ale lui Alucard şi dureri în toţi muşchii după ce stătu atât pe podeaua *Turlei*, dar dacă simţea şi Kell durerea aceea, *antari* nu pomeni nimic şi, pentru asta, pentru atât de multe altele, Rhy îi era recunoscător.

— Aşadar, Osaron are totuşi nevoie de permisiune, concluzionă Tieren.

Alucard înghiţi un nod din gât.

— Cei mai mulţi oameni, îmi închipui, i-o acordă fără să ştie. Boala m-a cuprins rapid. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, el era deja în mintea mea. Şi-n momentul în care am încercat să rezist…

Alucard se opri. Se uită la Rhy şi continuă:

— Îţi deformează mintea, amintirile.

— Dar acum, interveni Maxim, magia lui nu te poate atinge?

— Aşa se pare.

— Cine te-a găsit? întrebă el.

Kell aruncă o privire la Hastra, care făcu un pas înainte.

— Eu, Maiestate, minţi fostul său gardian. L-am văzut plecând şi…

Rhy îi tăie vorba.

— Nu Hastra l-a găsit pe căpitanul Emery, ci *eu*.

Fratele lui oftă, exasperat.

Mama lui încremeni.

— Unde? întrebă Maxim, cu o voce la care întotdeauna Rhy se făcea mic.

Dar acum îi ţinu piept.

— Pe corabia lui. Când am ajuns eu, era deja bolnav. Am rămas cu el ca să văd dacă va supravieţui şi a făcut-o…

Tatăl lui se înroşise, mama lui pălise.

— Te-ai dus afară, până acolo, singur? În ceaţă? întrebă ea.

— Umbrele nu s-au atins de mine.

— Ţi-ai pus viaţa în primejdie, îl mustră tatăl lui.

— Nu sunt în nicio primejdie.

— Ar fi putut pune stăpânire pe sufletul tău!

— Nu înţelegeţi! izbucni Rhy. Orice parte din mine pe care ar fi putut s-o ia în stăpânire Osaron e deja pierdută.

Toţi cei din încăpere încremeniră. Rhy nu avu curajul să se uite la Kell. Putea simţi cum fratelui său îi bătea inima mai repede, îi simţea greutatea privirii.

Şi atunci uşa se deschise brusc şi Lila Bard dădu buzna înăuntru, urmată de un bărbat slab, speriat, care ţinea în braţe nici mai mult, nici mai puţin decât o *pisică*. Lila văzu – sau mai curând simţi – tensiunea din încăpere şi se opri.

— Ce-am ratat?

Avea mâinile bandajate şi o zgârietură adâncă pe maxilar, iar Rhy îl privi pe fratele lui ducându-se la ea la fel de firesc de parcă lumea s-ar fi răsturnat. Pentru Kell, aparent se răsturnase.

— *Casero*, zise omul din spatele ei, iar ochii lui trişti se luminară când îl văzu pe Alucard.

În mod clar venea din afara palatului, dar nu părea să fi

fost rănit în niciun fel.

— Lenos, zise căpitanul, când pisica sări pe podea şi veni să se frece de cizma lui. Unde…?

— Poveste lungă, zise Lila, aruncându-i traista lui Tieren şi apoi, observând cicatricele argintii de pe faţa lui Alucard: *Tu* ce-ai păţit?

— Poveste lungă, răspunse şi el.

Lila se duse la servanta din colţ ca să-şi toarne ceva de băut.

— Nu sunt toate aşa, în momentul ăsta?

O spusese cu nepăsare, dar Rhy observă că degetele îi tremurau când ridică băutura chihlimbarie la buze.

Regele se uita ţintă la marinarul care părea absolut răvăşit.

— Cum ai intrat în palat? întrebă el.

Omul se uită speriat când la rege, când la regină, când la Kell.

— E secundul meu, Maiestate, replică Alucard.

— Asta nu răspunde la întrebarea mea.

— Ne-am întâlnit întâmplător… începu Lila.

— Poate vorbi în numele lui! se răsti regele.

— Poate te deranjezi să-ţi interoghezi supuşii în limba lor, îi replică ea.

Se făcu tăcere. Kell ridică o sprânceană. Rhy, fără să vrea, aproape pufni în râs.

Un gardian apăru în prag şi îşi drese glasul.

— Maiestatea Voastră, zise el, prizonierul vrea să vorbească.

Lila înţepeni când gândul îi zbură la Holland. Alucard se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— În sfârşit! făcu Maxim, pornind spre uşă, dar gardianul îşi vârî capul între umeri, stingherit.

— Nu cu Maiestatea Voastră. Cu el, zise soldatul, făcând semn din cap spre Kell.

Kell se uită la Maxim, care dădu din cap scurt.

— Adu-mi răspunsuri, îl avertiză el, sau o să găsesc altă cale de a le obţine.

O umbră traversă faţa lui Kell, dar se înclină şi ieşi.

Rhy îşi privi fratele plecând, după care se întoarse spre tatăl lui.

— Dacă Alucard a supravieţuit, trebuie să mai fie şi alţii. Lasă-mă să…

— Ai ştiut? întrebă Maxim.

— Ce?

— Când ai părăsit siguranţa acestui palat, *ai ştiut* că erai imun la magia lui Osaron?

— Am bănuit, zise Rhy, dar aş fi plecat oricum.

Regina îl apucă de braţ.

— După tot…

— Da, după tot, zise Rhy, eliberându-şi braţul. *Din cauza* a tot.

Se întoarse către părinţii lui.

— Voi m-aţi învăţat că un cârmuitor suferă laolaltă cu poporul său. Voi m-aţi învăţat că el este puterea lor, stânca lor. Nu înţelegeţi? Eu n-o să am niciodată magie, dar în sfârşit am *un scop*.

— Rhy… începu tatăl lui.

— Nu! îl întrerupse el. N-o să-i las să creadă că Maresh i-a abandonat. N-o să mă ascund în palatul ăsta protejat, când pot să merg fără teamă pe străzile alea. Când pot să le amintesc oamenilor noştri că nu sunt singuri, că eu lupt cu ei, *pentru* ei. Când s-ar putea să fiu doborât, dar mă voi ridica din nou şi, astfel, să le arăt că speranţa e nemuritoare. Asta pot să fac eu pentru oraşul meu şi am s-o fac cu bucurie. Nu e nevoie să mă protejaţi de întuneric. Nu-mi mai poate face rău. Nimic nu mai poate.

Rhy se simţi deodată stors de puteri, golit, dar în golul acela găsi un soi de pace. Nu, nu chiar pace. Claritate. Hotărâre.

Se uită la mama lui, care îşi ţinea mâinile strâns împreunate.

— Vrei să fiu fiul tău sau prinţul Arnesului?

Nodurile degetelor ei se albiră.

— Întotdeauna vei fi amândouă.

— Atunci n-o să reuşesc nici una, nici alta.

Îi căută privirea regelui, însă Înaltul Preot luă cuvântul.

— Prinţul are dreptate, zise Tieren, ca de obicei blând şi calm. Gărzile regale şi ale oraşului sunt înjumătăţite, iar preoţii au ajuns la limita puterilor încercând să ţină protecţiile palatului în picioare. Orice om imun la magia lui Osaron este un aliat pe care nu ne permitem să-l pierdem. Avem nevoie de fiecare viaţă pe care o putem salva.

— Atunci, am stabilit, zise Rhy. O să mă duc călare…

— Nu singur, îl întrerupse tatăl lui şi, mai înainte ca Rhy să poată protesta, repetă: *Nimeni* nu se duce singur.

Alucard îşi înălţă capul, palid, extenuat. Mâinile lui se încordară pe braţele fotoliului şi încercă să se ridice, când Lila făcu un pas în faţă, golindu-şi paharul.

— Lenos, ajută-l pe căpitan să se culce, zise ea şi apoi, întorcându-se spre rege: O să mă duc eu cu Alteţa Sa.

Maxim se încruntă.

— De ce ar trebui să am încredere în *tine* când vine vorba de siguranţa fiului meu?

Ea îşi înclină capul când vorbi, lăsându-şi părul negru să alunece pe faţă cât să-şi descopere ochiul spart. În acest singur gest sfidător, Rhy putea vedea de ce o plăcea Kell atât de mult.

— De ce? repetă ea. Pentru că umbrele nu mă pot atinge pe mine şi cei căzuţi n-or s-o facă. Pentru că mă pricep la magie şi mă pricep încă şi mai bine să mânuiesc un cuţit, şi am mai multă putere în sângele meu decât ai tu în tot afurisitul ăsta de palat. Nu mă sfiesc să ucid şi, peste toate, mi-am descoperit un talent în a-ţi păstra fiii – pe *amândoi* – în viaţă.

Dacă ar fi fost Kell de faţă, s-ar fi albit.

Aşa, regele se făcu aproape purpuriu.

Alucard scoase un sunet slab, epuizat, de parcă ar fi pufnit în râs.

Regina se uita fără expresie la fata ciudată.

Iar Rhy, în pofida tuturor celorlalte, zâmbi.

*

Prinţul avea o singură armură.

Armura asta nu văzuse niciodată o bătălie, nu văzuse niciodată nimic decât privirea unui sculptor, când fusese

îmbrăcată pentru un mic portret în piatră din camera părinţilor prinţului, un dar de la Maxim şi Emira pentru cea de-a zecea aniversare a lui. Rhy purtase armura o singură dată, dar plănuise s-o poarte din nou în noaptea sărbătoririi a douăzeci de ani, însă în privinţa acelei nopţi nimic nu ieşise cum plănuise.

Armura era uşoară, prea uşoară pentru o luptă adevărată, dar perfectă pentru poză, din aur uşor lucrat cu ciocanul, tivită cu alb-perlă şi împodobită cu o capă crem. La fiecare mişcare scotea un clinchet slab, un sunet plăcut ca de clopoţel în depărtare.

— Nu eşti foarte discret, este? zise Lila când îl văzu venind în foaierul palatului.

Ea îl aşteptase în prag, cu ochii spre oraş şi spre ceaţa care încă mai bântuia şi în lumina dimineţii târzii, dar la sunetul apropierii lui Rhy, se întorsese şi aproape că izbucnise în râs. Rhy presupunea că avea toate motivele. La urma urmei, Lila era echipată cu cizmele ei ponosite şi haina neagră cu guler înalt şi, cu mâinile bandajate, arăta ca un pirat după o noapte grea. Pe când el practic strălucea în aur lustruit, cu toţi gardienii în armuri argintii în spatele lui.

— Nu mi-a plăcut niciodată să fiu discret, spuse el.

Rhy şi-l închipui pe Kell clătinând din cap, cu un amestec de exasperare şi amuzament. Probabil că arăta ridicol, dar Rhy voia să fie văzut, voia ca supuşii lui – dacă se aflau afară, dacă *erau* acolo – să ştie că prinţul lor nu se ascundea. Că nu-i era frică de întuneric.

Când coborâră scările palatului, expresia Lilei se înăspri şi mâinile ei rănite se strânseră în pumni pe lângă corp. Rhy nu ştia ce văzuse ea la Sanctuar, dar îşi dădea seama că nu fusese plăcut şi, cu toată atitudinea ei nepăsătoare, înfăţişarea de acum îl surprinse.

— Crezi că e o idee proastă, zise el.

Nu era o întrebare. Dar aprinse ceva în Lila, aducându-i înapoi focul din ochi şi un zâmbet ironic.

— Fără nicio îndoială.

— Şi atunci de ce zâmbeşti?

— Pentru că ideile proaste sunt preferatele mele.

Ajunseră la piaţa dinaintea scărilor. Florile care de regulă împodobeau treptele erau acum nişte sculpturi de sticlă neagră. În zare, fumul se ridica din mai multe puncte, nu simplele fuioare de fum din vetre, ci vălătucii foarte negri ai unor clădiri care ardeau. Rhy îşi îndreptă umerii. Lila îşi strânse haina mai bine în jurul ei.

— Gata?

— N-am nevoie de dădacă.

— Asta-i bine, zise ea, pornind la drum. Nici eu n-am nevoie de un prinţ care să se împiedice de mine.

Rhy tresări.

— I-ai spus tatălui meu…

— Că te pot ţine în viaţă, rosti ea peste umăr. Dar tu nu ai nevoie de mine pentru asta.

Rhy se destinse. Pentru că, dintre toţi oamenii din viaţa lui, fratele şi părinţii şi gardienii săi, chiar şi Alucard Emery, Lila era prima – singura – persoană care îl trata ca şi când nu avea nevoie să fie salvat.

— Gărzi! ridică el vocea. Ne împărţim.

— Alteţă, începu unul, nu avem voie să vă pără…

El se întoarse spre ei.

— E prea mult teren de acoperit şi, ultima oară când am verificat, aveam cu toţii o pereche de ochi buni… – aruncă o privire spre Lila, dându-şi seama de gafă, însă ea doar ridică din umeri –, aşa că puneţi-i la treabă şi *găsiţi-mi supravieţuitori*.

Era o misiune sumbră.

Rhy găsea prea mulţi morţi şi, mai rău, locurile unde ar fi trebuit să fie morţi, dar nu rămăseseră decât vreo haină zdrenţuită şi o grămăjoară de cenuşă, restul fiind risipit de vântul iernii. Se gândi la sora lui Alucard, Anisa, arzând pe dinăuntru. Se gândi la ce li se întâmpla celor care pierdeau lupta cu magia lui Osaron. Şi căzuţii? Miile de oameni care *nu* luptaseră împotriva regelui-umbră, ci capitulaseră, supunându-se. Mai erau oare înăuntrul lor, prizonieri în propriile minţi? Oare mai puteau fi salvaţi? Sau erau deja pierduţi?

— *Vas ir*, murmură el peste morţii pe care îi găsi şi cei pe care nu-i găsi.

Mergeţi în pace.

Străzile nu erau pustii, dar el se mişca printre mulţime ca o fantomă, ochii lor de umbră trecând peste el, prin el. Mergea îmbrăcat în aur strălucitor şi totuşi ei nu-l observau. Îi striga, dar nu răspundeau. Nu se întorceau.

Orice parte din mine pe care ar fi putut s-o ia în stăpânire Osaron e deja pierdută.

Credea asta cu adevărat?

Cizma lui alunecă puţin şi, privind în jos, văzu că o bucată din stradă *se schimbase* din piatră în altceva, ceva sticlos şi negru, ca florile de pe scări.

Se lăsă într-un genunchi, trecându-şi mâna peste porţiunea netedă. Nu era rece. Nu era nici caldă. Nu era umedă ca gheaţa. Nu era *în niciun fel*. Ceea ce nu avea nicio logică. Rhy se ridică perplex şi continuă să se uite după ceva, *cineva* pe care să-l poată ajuta.

Argintaţi, aşa le spuneau unii celor care fuseseră arşi de magia lui Osaron, dar rămăseseră în viaţă. Preoţii, după cum se dovedise, descoperiseră deja vreo câţiva, cei mai mulţi ridicându-se după febră din paturile care ticseau Sala Trandafirului.

Dar câţi alţii aşteptau în oraş?

În cele din urmă, Rhy nu găsi un argintat.

Argintatul îl găsi pe el.

Băiatul ieşi dintr-o casă, veni împleticindu-se spre el şi căzu în genunchi la picioarele lui Rhy. Liniile luminoase dansau pe toată pielea ca fulgerele, părul lui negru căzându-i peste ochii strălucind de febră.

— *Mas vares*.

Prinţul meu.

Rhy îngenunche cu armura lui, scrijelind piatra pavajului cu platoşele de aur.

— E în regulă, zise el, când băiatul izbucni în plâns, lacrimile desenându-i linii noi peste cele argintii din obraji.

— Singur singurel, murmură el. Singur singurel.

— Nu mai eşti, îl opri prinţul.

Se ridică şi porni spre casă, dar degete mici îl prinseră de mână. Băiatul clătină din cap şi Rhy văzu cenuşa de pe fruntea băiatului şi înţelese. Nu era nimeni în casă.

Nu mai era.

II

Lila se duse drept la piaţa de noapte.

Oraşul nu era pustiu. Ar fi fost mai puţin înfricoşător. Cei care căzuseră sub vraja lui Osaron umblau pe străzi ca somnambulii, continuând să facă treburile pe care şi le aminteau, adânc cufundaţi în visele lor.

Piaţa de noapte era o umbră a ceea ce fusese, pe jumătate arsă şi în rest funcţionând în modul acela buimac şi fantomatic.

Un vânzător de fructe vindea mere de iarnă, ochii lui colcăind de umbre, în vreme ce o femeie ducea un coş cu flori, tivite cu promoroacă neagră. Totul părea bântuit, o mare de marionete, iar Lila scruta mereu aerul din jurul lor de parcă ar fi căutat sforile.

Rhy se mişca prin oraş ca un spectru, dar Lila era ca un oaspete nedorit. Oamenii o observau imediat când trecea, mijind ochii, însă tăieturile din palmele ei erau proaspete, iar sângele îi ţinea la distanţă, chiar dacă şoaptele lor o urmăreau pe străzi.

Răspândite prin toată piaţa, de parcă ar fi vărsat cineva nişte tuş pe pământ şi l-ar fi lăsat să îngheţe, erau petice de gheaţă neagră. Lila păşea pe lângă ele cu pasul sigur al hoţului şi graţia unui luptător.

Se îndrepta spre cortul verde, familiar al Callei, din capătul pieţei, când văzu un bărbat aruncând în fluviu un lighean de pietre în flăcări. Era vânjos şi bărbos, cu cicatrice argintii brăzdându-i mâinile şi gâtul.

— N-ai putut să mă înhaţi, monstrule! zbiera el. N-ai putut să mă ţii încovoiat.

Ligheanul lovi apa fluviului cu un pleoscăit, sparse apa pe jumătate îngheţată stârnind valuri şi trimise în sus un

nor de aburi sfârâind.

Şi, numaidecât, iluzia se destrămă.

Vânzătorul de mere şi femeia cu florile şi toţi ceilalţi căzuţi din piaţă se întrerupseră şi se întoarseră spre bărbat, ca deşteptaţi dintr-un vis. Numai că nu se deşteptaseră. În schimb, parcă întunericul se trezi în ei, Osaron ridicând capul şi uitându-se prin ochii lor. Se mişcară toţi ca un singur corp, unul care nu era al lor.

— Idiotul! murmură Lila, pornind spre el, dar omul nu părea să bage de seamă.

Nu părea să-i pese.

— Vino în faţa mea, laşule! răcni el şi o parte din cortul cel mai apropiat se smulse din legături şi se ridică în aer, lângă el.

Mulţimea zumzăi, iritată.

— Cum îndrăzneşti? zise vânzătorul, cu ochii sclipind stins şi scoţând un cuţit.

— Regele n-o să suporte una ca asta, completă un al doilea, învârtind o frânghie în mâini.

Aerul tresăltă când se instală brusc dorinţa de violenţă, iar revelaţia o lovi pe Lila ca un pumn – Osaron câştiga supunerea celor căzuţi şi energia celor cu febră. Dar nu avea nicio nevoie de cei care luptau să se elibereze de vraja lui. Şi ceea ce nu putea folosi…

Lila sprintă.

Rana din picior îi zvâcnea în timp ce alerga spre el.

— Păzea! strigă ea, cuţitul ei deja zburând.

Îl nimeri pe primul atacator drept în piept, înfigându-se până la plăsele, dar vânzătorul aruncase şi el cuţitul.

Lila îl culcă la pământ pe bărbatul cu cicatrice, iar cuţitul vânzătorului trecu şuierând peste capetele lor.

Străinul se uită la ea uluit, dar nu era timp de explicaţii. Căzuţii îi încercuiseră, cu armele ridicate. Bărbatul dădu cu pumnul în pământ şi o bucată de drum cât o tarabă de piaţă se înălţă ca un scut.

Mai înălţă şi un al doilea zid improvizat, în mod clar intenţionând să-l facă şi pe al treilea, dar Lila n-avea chef să fie prinsă într-un cavou. Îl săltă pe om în picioare,

silindu-l să fugă spre cel mai apropiat cort, înainte ca un ibric de fier să se izbească de prelata dură.

— Continuă să fugi! strigă ea, croindu-şi drum printr-un al doilea perete de cort şi apoi prin al treilea, înainte ca omul s-o apuce de braţ şi s-o oprească.

— De ce ai făcut asta?

Lila se eliberă din strânsoarea lui.

— Un mulţumesc n-ar strica. Mi-am pierdut al cincilea cuţit favorit acolo…

El o împinse cu spatele de stâlpul cortului.

— De ce? mârâi el, holbându-se la ea.

Avea nişte ochi şocant de verzi, pătaţi de negru şi auriu.

O lovitură iute cu tocul cizmei în coaste şi omul se împletici îndărăt, deşi nu atât de departe cât sperase ea.

— Pentru că urlai la nimic altceva decât la umbră şi la ceaţă. Un sfat: nu porni o luptă ca asta dacă vrei să trăieşti.

— Eu n-am *vrut* să trăiesc.

Vocea îi tremură şi îşi plecă ochii la mâinile care îi tremurau.

— Eu n-am vrut *asta*.

— O grămadă de oameni ar fi bucuroşi să facă schimb cu tine.

— Monstrul ăla a luat totul. Pe soţia mea. Pe tata. Am luptat să scap de febră pentru că m-am gândit că s-ar putea să fie cineva care m-aşteaptă. Dar când m-am trezit… când am…

Scoase un sunet gâtuit.

— Ar fi trebuit să mă laşi să mor.

Lila se încruntă.

— Cum te cheamă?

— Ce?

— Ai un nume. Care e?

— Manel.

— Ei bine, Manel, muritul nu-i ajută pe cei morţi. Nu-i găseşte pe cei pierduţi. Foarte mulţi oameni au căzut. Dar unii dintre noi rezistăm încă. Deci, dacă vrei să te dai bătut, ieşi pe draperia aia de acolo. Eu n-o să te opresc. N-

o să te salvez din nou. Dar dacă vrei să-ţi foloseşti mai bine a doua şansă, vino cu mine.

Se întoarse pe-un călcâi şi spintecă peretele următorului cort, păşind dincolo, doar ca să se oprească brusc.

Găsise cortul Callei.

— Ce e? întrebă Manel din spatele ei. Ce s-a întâmplat?

— Ăsta e ultimul cort, zise ea încet. Ieşi pe deschizătura aia şi ia-o spre palat.

Manel scuipă.

— *Palatul*. Familia regală s-a ascuns în palat în vreme ce familia mea a murit. Regele şi regina stau în siguranţă pe tronurile lor, în timp ce Londra cade, iar prinţul ăla răsfăţat…

— Destul! mârâi Lila. Prinţul ăla răsfăţat bate străzile acum, căutând oameni ca tine. Aleargă după vii şi-i îngroapă pe morţi şi face tot ce se poate să-i împiedice pe primii să devină ceilalţi, aşa că tu poţi fie să ajuţi, fie să dispari, dar în orice caz, ieşi afară.

El se încruntă şi se uită la ea lung, apoi înjură în barbă şi ieşi pe deschizătura cortului, zornăind clopoţeii în trecere.

Lila îşi întoarse atenţia spre cortul pustiu.

— Calla? strigă ea, sperând, dar nu foarte convinsă, că femeia era acolo.

Felinarele care atârnau în colţuri erau neaprinse, pălăriile, eşarfele de pe pereţi aruncând umbre stranii în întuneric. Lila pocni din degete, iar lumina se aprinse în palma ei. Străbătu micul cort, uitându-se bine după vreo urmă de-a negustoresei. Voia să vadă zâmbetul blajin al femeii, voia să audă vorbele pişichere ale Callei. Voia ca femeia să fie departe, foarte departe, voia să fie teafără.

Ceva trosni sub cizma Lilei.

O mărgică de sticlă, precum acelea din cufărul pe care Lila îl adusese de pe mare. Caseta cu lucrături de aur şi încuietori de rubin şi alte zeci de lucruri mici şi frumoase pe care i le dăduse Callei ca să-i plătească pentru haină, mască şi bunătate.

Mărgelele erau împrăştiate pe podea într-o dâră haotică, ce ducea pe sub o a doua draperie, atârnată aproape de

partea din spate a cortului. Lumina se strecura pe dedesubt, se reflecta în pietrele preţioase şi covor, apoi se oprea în ceva solid.

Delilah Bard nu citise niciodată prea multe cărţi.

Cele câteva pe care le citise fuseseră cu piraţi şi hoţi, şi întotdeauna se sfârşeau cu libertatea şi cu promisiunea mai multor poveşti. Personajele plecau pe mare. Trăiau mai departe. Lila întotdeauna îşi imaginase lumea în felul ăsta, o serie de intersecţii şi aventuri. Era uşor când te mişcai prin viaţă – printre lumi – în felul în care se mişca ea. Uşor când nu-ţi păsa, când oamenii veneau pe o pagină şi apoi plecau pe următoarea, înapoi la poveştile lor, şi îţi puteai închipui despre ei ce voiai dacă ţineai neapărat, scriind în mintea ta.

Barron intrase în viaţa ei şi refuzase să mai plece, şi apoi dispăruse şi murise, iar ea trebuia să-şi amintească asta mereu şi mereu, în loc să-l lase să trăiască într-o versiune oarecare fără ea.

Nu voia să se întâmple la fel şi cu Calla.

Nu voia să se uite dincolo de draperia aceea, nu voia să ştie sfârşitul poveştii ăsteia, dar mâna ei se întinse ca o trădătoare şi trase draperia la o parte.

Văzu corpul pe podea.

Oh, gândi Lila amorţită. *Iat-o*.

Calla, care îi lungea *i*-ul din numele Lilei şi care întotdeauna când vorbea aproape că izbucnea în râs.

Calla, care pur şi simplu zâmbise când Lila intrase la ea, într-o noapte, şi îi ceruse o haină de bărbat, în loc de o rochie de femeie.

Calla, care ştiuse că Lila e îndrăgostită de prinţul c-un ochi negru, chiar dinainte ca Lila să se fi îndrăgostit. Calla, care îşi dorea pentru Kell să fie fericit ca om, nu ca *aven*. Care îşi dorea pentru *ea* – *Lila* – să fie fericită.

Caseta cu podoabe, pe care cândva Lila o adusese de pe mare pentru negustoreasă, stătea acum deschisă, revărsând sute de puncte de lumină pe podea, în jurul capului femeii.

Calla zăcea într-o rână, cu corpul ei scund şi dolofan

ghemuit, cu o mână sub obraz. Dar cealaltă era apăsată peste ureche, de parcă încerca să nu mai audă ceva şi, pentru o clipă, Lila crezu – speră – că dormea. Se gândi – speră – că putea îngenunchea s-o zgâlţâie uşurel şi atunci ea avea să se trezească.

Bineînţeles, Calla nu mai era o femeie acum. Nu era nici măcar un corp neînsufleţit. Ochii ei – ce mai rămăsese din acei ochi calzi – erau deschişi, de aceeaşi culoare a distrugerii ca şi restul făpturii ei, şi anume alb-griul cenuşii din vatră după ce focul se stinge şi se răceşte.

Lila simţi un nod în gât.

Din cauza asta fug eu.

Pentru că a-ţi păsa de cineva era un lucru cu gheare. Gheare pe care le înfigea adânc în tine şi nu-ţi mai dădea drumul. A-ţi păsa de cineva durea mai mult decât un cuţit în picior, mai mult decât vreo câteva coaste rupte, mai mult decât orice sângera sau se rupea şi se vindeca la loc. A-ţi păsa nu te distrugea ca de obicei. Era ca un os care nu se mai potrivea la loc, o rană care nu se mai închidea.

Era mai bine să nu-ţi pese – Lila încercase să nu-i pese –, dar uneori oamenii îşi găseau o cale spre inima ei. Ca un cuţit împotriva unei armuri, găseau crăpăturile, alunecau dincolo de gardă şi nu ştiai cât de adânc se implântaseră până ce nu-i pierdeai şi rămâneai sângerând pe podea. Şi asta nu era drept. Lila nu ceruse să-i pese de Calla. Nu voise s-o lase să-i pătrundă în inimă. Şi atunci de ce durea atât de tare?

Îşi simţi lacrimile şiroind pe obraji.

— Calla.

Nu ştia de o strigase în felul ăsta, blând, de parcă o astfel de voce ar fi putut trezi morţii.

Nu ştia de ce o strigase, la urma urmei.

Însă nu avea timp să se gândească. Când Lila făcu un pas înainte, o pală de aer pătrunse prin cort şi Calla pur şi simplu… se spulberă.

Lila scăpă un sunet gâtuit şi se repezi să ţină draperia, dar era prea târziu.

Calla deja pierise.

Nimic în afară de o grămăjoară de cenuşă suflată de vânt şi o sută de bucăţele de argint şi de aur.

Ceva se strânse în Lila, atunci. Se lăsă la pământ, ignorând mărgelele de sticlă care-i striveau genunchii, şi înfipse degetele în covorul tocit.

Nu voise să invoce focul.

Abia când fumul a început să-i usture plămânii şi-a dat seama că luase foc cortul. Pe de-o parte, Lila ar fi vrut să ardă, dar pe de alta n-a putut îndura gândul că depozitul Callei pierea în foc la fel ca şi viaţa ei, fără să lase nimic în urmă. Fără să mai fie văzută vreodată.

Lila îşi lipi palmele una de alta, stingând focul.

Îşi şterse lacrimile şi se ridică în picioare.

III

Kell stătea înaintea celulei lui Holland, aşteptându-l să vorbească.

N-o făcu. Nici măcar nu-şi ridică privirea spre Kell. Ţinea ochii fixaţi undeva în depărtare, dincolo de gratii, dincolo de ziduri, dincolo de oraş. O mânie rece ardea în ei, dar părea îndreptată atât în interior, cât şi în afară, spre el însuşi şi spre monstrul care îi otrăvise mintea, care îi furase corpul.

— Ai vrut să vorbeşti cu *mine*, zise Kell în cele din urmă. Am presupus că ai ceva de zis.

Când Holland tot nu răspunse, se întoarse să plece.

— O sută optzeci şi doi.

Kell aruncă o privire peste umăr.

— Ce?

Atenţia lui Holland încă era fixată în altă parte.

— Ăsta e numărul celor ucişi de Astrid şi Athos Dane.

— Şi câţi din ăştia au fost ucişi de *tine?*

— Şaizeci şi şapte, răspunse Holland fără ezitare. Trei, înainte să devin sclav. Şaizeci şi patru, înainte să devin rege. Şi niciunul de atunci.

În sfârşit, se uită la Kell.

— Preţuiesc viaţa. Am împărţit moarte. Tu ai fost crescut ca un prinţ, Kell. Eu mi-am privit toată viaţa ofilindu-se, zi după zi, anotimp după anotimp, an după an, şi singurul lucru care m-a ţinut să continui a fost speranţa că eram *antari* pentru un motiv. Că puteam face ceva să ajut.

— Credeam că singurul lucru care te-a ţinut să continui a fost vraja imprimată cu fierul încins pe pielea ta.

Holland îşi lăsă capul într-o parte.

— Când m-ai întâlnit tu, singurul lucru care mă ţinea să continui era gândul de a-i ucide pe Athos şi pe Astrid Dane. Şi apoi tu mi-ai luat asta.

Kell se încruntă.

— N-am să-mi cer iertare că ţi-am luat şansa să te răzbuni.

Holland nu zise nimic. Apoi:

— Când te-am întrebat ce-ai fi vrut să fac odată ce m-am trezit în Londra Neagră, mi-ai spus că ar fi trebuit să rămân acolo. Că ar fi trebuit să mor. M-am gândit la asta. Ştiam că Athos Dane era mort. Asta am putut să simt.

Lanţurile zornăiră când îşi ridică mâna să bată uşor cu degetul în semnul ars cu fierul roşu şi distrus de cicatrice.

— Dar eu nu eram mort. N-am ştiut de ce, dar m-am gândit la cine fusesem în acei ani de dinainte să-mi ia totul, lăsându-mă doar cu ura, şi la ce îmi dorisem pentru lumea mea. Asta m-a atras spre casă. Nu frica de moarte – moartea e blândă, moartea e bună –, ci ideea că eram capabil să fac ceva mai mult. Iar gândul de a fi liber…

Clipi, de parcă s-ar fi lăsat luat de val.

Cuvintele răsunară în pieptul lui Kell, atingându-i coardele şi stârnind un ecou.

— Ce-o să se întâmple cu mine acum?

Nu exista nici urmă de frică în vocea lui. Nu exista *nimic*.

— Presupun că vei fi judecat…

Holland clătină din cap.

— Nu.

— Nu eşti în poziţie să ceri ceva.

Holland se aplecă în faţă pe cât îi permiteau lanţurile.

— Nu vreau un proces, Kell, zise el ferm. Vreau o execuţie.

IV

Cuvintele îşi atinseră ţinta, aşa cum Holland ştia c-o să se întâmple.

Kell se holba la el, aşteptând răsturnarea, condiţia care să schimbe total ceea ce tocmai spusese.

— O execuţie? repetă el, clătinând din cap. Înclinaţia ta spre autodistrugere este impresionantă, dar…

— Este o chestiune de pragmatism, zise Holland, lăsându-şi umerii să atingă zidul, nu de ispăşire.

— Nu înţeleg.

Niciodată n-o faci, gândi el dezolat.

— Cum se face aici? întrebă cu o falsă dezinvoltură în voce, de parcă ar fi discutat despre o masă sau un dans şi nu o execuţie. Prin sabie sau prin foc?

Kell se uită la el fără nicio expresie, de parcă niciodată nu asistase la vreuna.

— Îmi imaginez, zise prinţul *antari* vorbind fără grabă, că se va face prin sabie.

Deci Holland ghicise corect.

— În oraşul tău cum se făcea?

Holland asistase la prima execuţie de pe umerii fratelui său. Îl urmase pe Alox în piaţă, ani de-a rândul. Îşi amintea braţele întinse cu forţa în lateral, tăieturile adânci şi oasele rupte, sângele proaspăt strâns în vase.

— Execuţiile în Londra mea erau lente şi brutale şi publice.

Dezgustul îi traversă chipul lui Kell.

— Noi nu glorificăm moartea prin spectacol.

Lanţurile zornăiră când Holland se aplecă în faţă.

— Asta trebuie să fie publică. Ceva în loc deschis, ca el să poată vedea.

— Unde baţi?

— Osaron are nevoie de un corp. Nu poate cuceri lumea

asta fără unul.

— Zău? îl ironiză Kell. Pentru că, până acum, face o treabă impresionantă.

— Astea nu sunt decât mutări stângace, de masă, zise Holland. Nu asta îşi doreşte.

— Tu ştii mai bine.

Holland ignoră împunsătura.

— Nu e nicio glorie să obţină o coroană pe care n-o poate purta, dacă nu şi-a dat deja seama de asta. Osaron e o creatură de potenţial. N-o să fie niciodată mulţumit cu ceea ce are, nu prea mult timp. Şi, cu toată puterea lui, cu tot ce poată conjura, nu poate crea carne şi sânge. Nu că asta o să-l împiedice să otrăvească toate sufletele din Londra, în căutarea unei marionete sau a unui recipient, dar niciunul nu va fi potrivit.

— Pentru că are nevoie de un *antari*.

— Şi nu are decât trei opţiuni.

Kell încremeni.

— Ştiai despre Lila?

— Bineînţeles, zise Holland calm. Nu sunt prost.

— Dar destul de prost cât să joci cum îţi cântă Osaron, zise Kell printre dinţii strânşi. Destul de prost cât să-ţi ceri propria execuţie. Cu ce scop? Să-i reduci opţiunile de la trei la doi şi el tot să…

— Plănuiesc să-i dau ce îşi doreşte, zise Holland sumbru. Plănuiesc să îngenunchez şi să-l implor şi să-l invit să mă ocupe. Plănuiesc să-i ofer recipientul pe care şi-l doreşte.

Kell îl privi cu un dezgust făţiş.

— Şi apoi plănuiesc să te las să mă ucizi.

Dezgustul lui Kell se prefăcu în şoc, apoi în nedumerire.

Holland zâmbi, mai mult o grimasă rece, tristă.

— Ar trebui să înveţi să-ţi ascunzi sentimentele.

Kell înghiţi în sec, cu o vagă încercare de a-şi stăpâni emoţiile.

— Oricât mi-ar plăcea să te ucid, Holland, cu asta n-o să-l ucid şi pe *el*. Sau ai uitat că el nu moare?

— Poate că nu, dar poate fi închis.

— Cu ce?

— *As Tosal*.

Kell tresări instinctiv la auzul comenzii de sânge, apoi păli când înţelese cu adevărat.

— Nu.

— Deci cunoşti vraja?

— Te-aş putea preface în piatră. Ar fi un sfârşit mai milos.

— Eu nu caut milă, Kell.

Holland îşi ridică fruntea, pironindu-şi ochii în tavan.

— Caut să termin ceea ce am început.

Mâna tânărului *antari* trecu prin părul lui arămiu.

— Dacă Osaron nu muşcă momeala, dacă nu vine, atunci o să mori.

— Moartea vine pentru noi toţi, insistă Holland calm. Eu vreau pur şi simplu ca a mea să însemne ceva.

A doua oară când cineva a încercat să-l ucidă pe Holland, el avea optsprezece ani şi se întorcea acasă, cu o pâine obişnuită într-o mână şi o sticlă de kaash în cealaltă.

Soarele apusese, oraşul luase o altă faţă. Era un risc să mergi cu mâinile pline, dar Holland crescuse în mediul ăsta, membrele lui suple aveau muşchi tari, împletiţi ca frânghiile, umerii îi erau laţi şi drepţi. Nu-şi mai purta părul negru căzut pe frunte să-i acopere ochiul. Nu mai încerca să se ascundă.

La jumătatea drumului spre casă, îşi dădu seama că era urmărit.

Nu se opri, nu se întoarse, nici măcar nu grăbi pasul.

Holland nu căuta încăierările, dar veneau ele singure la el. Se ţineau după el pe străzi ca vagabonzii, ca umbrele.

Acum continuă să meargă, lăsând clinchetul sticlei şi sunetul cizmelor sale pe pavaj să alcătuiască fundalul sonor al gangului pe care-l străbătea.

Paşii nervoşi.

Uşoara respiraţie de dinainte să scoată arma.

Un cuţit venind şuierând din întuneric.

Holland lăsă pâinea să-i cadă şi se întoarse, cu o mână ridicată. Cuţitul se opri la un centimetru de gâtul lui şi rămase atârnând în aer, aşteptând să fie cules. În loc de

asta, îşi răsuci mâna şi cuţitul se întoarse, schimbându-şi direcţia. Cu o mişcare rapidă din degete, aruncă metalul înapoi în întuneric, unde găsi carnea. Cineva ţipă.

Alţi trei sau patru apărură din umbre. Nu de bunăvoie – Holland îi trăsese înainte, cu feţele contorsionate în timp ce luptau împotriva propriilor oase, controlul său asupra corpurilor fiind mai puternic decât al lor înşişi.

Le putea simţi inimile bătând nebuneşte, sângele pompându-le prin vene.

Unul dintre bărbaţi încercă să vorbească, dar Holland îi porunci mintal să-şi ţină gura închisă. Nu-l interesa ce aveau ei de spus.

Toţi trei erau tineri, puţin mai în vârstă decât Holland, deja întinaţi cu tatuaje la încheieturi, buze şi tâmple. Sânge şi cuvânt, sursele de putere. Aproape că voia să plece şi să-i lase ţintuiţi în stradă, dar ăsta era al treilea atac în mai puţin de o lună şi începuse să se sature.

Descleştă o singură gură.

— Cine v-a trimis?

— Ros… Ros Vortalis, se bâlbâi tânărul printre dinţii încă strânşi.

Nu era prima oară când auzea numele ăsta. Nu era nici măcar prima oară când auzea numele de la unul dintre asasinii aspiranţi, care-l urmăreau în drumul spre casă. Vortalis era un criminal din shal, un nimeni care încerca să smulgă o bucată de putere dintr-un loc cu prea puţină de irosit. Un om care încerca să-i atragă atenţia lui Holland în toate modurile rele cu putinţă.

— De ce? întrebă el.

— Ne-a cerut… să-i aducem… capul tău.

Holland oftă. Pâinea era încă pe jos. Vinul începuse să îngheţe.

— Spuneţi-i acestui Vortalis că, dacă vrea capul meu, va trebui să vină el însuşi.

Spunând acestea, flutură din degete şi oamenii zburară îndărăt, ca şi cuţitul, izbindu-se de zidurile gangului cu o bufnitură. Căzură şi nu se mai ridicară, iar Holland luă pâinea de jos, călcă peste trupurile lor – încă mai respirau

– şi îşi văzu de drum.

Când ajunse acasă, îşi lipi palma de uşă, simţi prin lemn zăvoarele ieşind din prinzători şi o deschise. Pe podea era o bucată de hârtie şi făcu un pas spre ea, când auzi nişte paşi înăbuşiţi şi grăbiţi, ridicând privirea la timp ca să prindă fata. Ea îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, iar când se învârti cu ea, fustele ei se deschiseră ca petalele, cu tivul murdărit de atâta dans.

— Salut, Hol! zise ea cu dulceaţă.

— Salut, Tal! răspunse el.

Trecuseră nouă ani de când îl atacase Alox. Nouă ani în care încercase să supravieţuiască într-un oraş pornit după sânge, rezistând fiecărei furtuni, fiecărei lupte, fiecărui necaz, aşteptând în tot acest răstimp altceva mai bun.

Şi apoi, altceva mai bun apăruse.

Şi numele ei era Talya.

Talya, o pată de culoare într-o lume albă.

Talya, care ducea soarele cu ea oriunde mergea.

Talya, atât de frumoasă, încât, atunci când zâmbea, ziua se însenina.

Holland o văzuse în piaţă într-o seară.

Şi, apoi, o văzuse în mijlocul oraşului.

Şi, după asta, o văzuse oriunde se uitase.

Avea cicatrice la colţurile ochilor, care sclipeau argintiu în lumină, şi un râs care-ţi tăia răsuflarea.

Cine putea să râdă astfel într-o lume ca a lor?

Îi amintea de Alox. Nu pentru modul în care el dispărea cu orele sau cu zilele, întorcându-se acasă cu sânge pe haine, ci pentru cum prezenţa ei îl putea face să uite de întuneric, de frig, de lumea muribundă de dincolo de uşa lor.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, când o lăsă din braţe.

— Nimic, zise el, sărutând-o pe tâmplă. Absolut nimic.

Şi probabil că nu era tot adevărul, însă era ceva surprinzător de adevărat dedesubtul minciunii: pentru prima oară în viaţa lui, Holland era aproape fericit.

A aprins un foc cu o privire, iar Talya l-a tras spre patul pe care-l împărţeau. Rupând bucăţi de pâine şi sorbind vin

rece, ea îi spunea poveşti despre regele dintr-o bună zi. Întocmai cum făcea şi Alox. Prima oară, Holland tresărise auzind-o, dar n-o oprise, fiindcă îi plăcea cum le spunea, atât de plină de însufleţire şi de luminoasă. Poveştile erau plăcerea ei cea mai mare – aşa că o lăsase să vorbească.

A treia sau a patra oară, el uitase de ce poveştile i se păreau atât de familiare.

A zecea oară, uitase că le auzise prima dată de la altcineva.

A suta oară, uitase despre cealaltă viaţă.

În noaptea aceea, cum stăteau sub pătură, ea îşi trecuse degetele prin părul lui, iar el simţise cum alunecă spre somn, purtat de ritmul mângâierilor şi de căldura focului.

Atunci a încercat ea să-l înjunghie.

A fost rapidă, dar el a fost şi mai rapid, cuţitul pătrunzând doar doi centimetri înainte ca Holland să-şi vină în fire şi s-o împingă la o parte. A sărit în picioare, strângându-şi pieptul, iar sângele i s-a scurs printre degete.

Talya stătea în mijlocul cămăruţei lor, casei lor, cu cuţitul în mână.

— De ce? a întrebat el uluit.

— Îmi pare rău, Hol. Au venit la mine, în piaţă. Au zis că vor plăti în argint.

Ar fi vrut s-o întrebe când, s-o întrebe cine, dar n-a mai avut ocazia.

Ea s-a repezit din nou la el, încordată, iute, cu toată graţia ei de dansatoare, iar cuţitul a şuierat melodios spre el. S-a întâmplat atât de repede. Fără să se gândească, degetele lui Holland au zvâcnit, iar cuţitul s-a întors în mâna ei, încremenind în aer, în timp ce restul corpului ei a continuat să se mişte înainte. Lama s-a înfipt între coastele ei.

Talya s-a uitat la Holland cu o asemenea surprindere şi indignare, de parc-ar fi crezut că el avea s-o lase să-l ucidă. De parc-ar fi crezut că el se va preda, pur şi simplu.

— Îmi pare rău, Tal, a spus el.

Ea a încercat să respire, să vorbească, dar n-a putut.

A dat să mai facă un pas, iar Holland a prins-o în cădere, toată graţia ei de dansatoare dispărând la sfârşit.

Holland a rămas acolo până ce ea a murit, apoi a aşezat-o cu grijă pe podea, s-a ridicat şi a plecat.

V

— Vrea *ce*? întrebă regele, ridicându-şi ochii de la hartă.

— O execuţie, repetă Kell, încă zdruncinat.

As Tosal, fuseseră cuvintele lui Holland.

— Trebuie să fie o capcană, zise Isra.

— Nu cred, începu Kell, dar comandanta gărzii nu asculta.

— Maiestatea Voastră, reluă ea, întorcându-se spre Maxim. Cu siguranţă vrea să-l atragă pe Osaron în el ca să poată evada…

As Tosal.

Închide.

Kell folosise vraja de sânge o singură dată în viaţa lui, pe o pasăre, un mic sorel pe care-l prinsese în grădinile Sanctuarului. Sorelul rămăsese perfect nemişcat în mâinile lui, dar nu murise. Îi mai putea simţi inima bătând nebuneşte sub penele de pe piept, în timp ce stătea nemişcat, ca paralizat, captiv în propriul corp.

Când aflase, *Aven Essen* se înfuriase. Cu vrajă de sânge sau nu, Kell încălcase regula esenţială a puterii: folosise magia să facă rău unei făpturi vii, să-i modifice viaţa. Kell îşi ceruse iertare din suflet şi spusese cuvintele ca să dezlege ce legase, să vindece răul, dar spre stupoarea şi groaza lui, comenzile nu avuseseră niciun efect. Nimic nu păruse să funcţioneze.

Pasărea nu învie.

Zăcea mai departe acolo, nemişcată, ca moartă în mâinile lui.

— Nu înţeleg.

Tieren clătinase din cap.

— Lucrurile nu sunt atât de simple când vine vorba

despre viaţă şi moarte, zisese el. Cu minţile şi corpurile, ce este făcut nu se poate totdeauna desface.

Şi apoi îi luase sorelul din mână, îl dusese la piept şi îi sucise gâtul. Preotul aşezase pasărea moartă înapoi în palma lui Kell.

— Ăsta a fost un sfârşit mai puţin crud, zisese Tieren posomorât.

El nu mai încercase niciodată vraja, pentru că nu învăţase niciodată cuvintele s-o dezlege.

— *Kell!*

Vocea regelui îl smulse din amintiri.

Înghiţi în sec.

— Holland a făcut ce a făcut pentru a-şi salva lumea. Cred asta. Acum vrea să pună capăt poveştii.

— Ne ceri să avem *încredere* în el? îl provocă Isra.

— Nu, zise Kell, uitându-se în ochii regelui. Vă cer să aveţi încredere în *mine*.

În prag apăru Tieren. Avea degetele pătate de cerneală şi obrajii supţi de oboseală.

— M-ai chemat, Maxim?

Regele oftă lung.

— Cât mai durează până e gata vraja ta?

Aven Essen clătină din cap.

— Nu e floare la ureche să adormi un întreg oraş. Vraja trebuie să fie împărţită în şapte sau opt vrăji mai mici şi apoi plasate în jurul oraşului ca să închipuie un lanţ…

— *Cât* mai durează?

Tieren scoase o exclamaţie exasperată.

— Zile, Maiestatea Voastră!

Regele îşi întoarse ochii spre Kell.

— Poţi să-i pui capăt?

Kell nu ştia dacă Maxim îi cerea să-i spună dacă avea voinţa sau tăria să ucidă un alt *antari*.

Eu nu caut milă, Kell. Caut să termin ce am început.

— Da, răspunse el.

Regele dădu din cap şi plimbă mâna peste hartă.

— Protecţiile palatului nu se extind şi la balcoane, nu-i aşa?

— Nu, zise Tieren. Tot ce putem face este să le ţinem în jurul zidurilor, ferestrelor şi uşilor.

— Prea bine, încuviinţă regele, lăsându-se cu nodurile degetelor pe marginea mesei. Curtea de nord, atunci. O să ridicăm o platformă care să dea spre Isle şi o să ţinem ritualul în zori. Şi chiar dacă Osaron vine sau nu…

Ochii lui înneguraţi căzură pe Kell.

— Holland o să moară din mâna ta.

Cuvintele îl urmară pe Kell pe hol.

Holland o să moară din mâna ta.

Se lăsă cu spatele de uşile sălii cu harta, iar epuizarea îi înmuie picioarele.

E destul de greu să ucizi un antari.

Cu sabia.

Un sfârşit mai milos.

As Tosal.

Se desprinse de uşi şi porni spre scări.

Regina stătea la capătul holului, uitându-se printr-o pereche de uşi de la balcon spre umbrele din oraş. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui în reflexiile geamului. Exista o anumită tristeţe în privirea ei, iar Kell se trezi că face un pas spre ea, înainte să-şi dea seama. Nu avea puterea.

— Maiestate, rosti el, înclinându-se, apoi întorcându-se şi plecând.

VI

Toată ziua, Rhy căută supravieţuitori prin oraş.

Câte unul ici, uneori şi doi. Îi găsea – tremurând, fragili, dar vii. Cei mai mulţi erau surprinzător de tineri. Numai câţiva erau bătrâni. Şi asemenea magiei din venele lor, nu exista un factor comun. Nicio legătură de sânge, de gen sau de rang. Găsi o tânără nobilă din Casa Loreni, încă îmbrăcată pentru balul de turnir, un bătrân în zdrenţe, ghemuit într-un gang, o mamă în mătăsuri roşii de doliu, un gardian regal căruia îi lipsea semnul de pe frunte sau poate că i se ştersese pur şi simplu, iar acum nu mai

rămăsese decât cu venele de argint ale unui supravieţuitor.

Rhy stătea cu ei numai atât cât să-i încredinţeze că nu erau singuri, numai atât cât să-i conducă până la treptele palatului, la adăpost, după care pornea din nou prin oraş să mai caute şi alţii.

Înainte de apus, se întoarse la *Turlă* – ştia că era prea târziu, dar trebuia să se convingă – şi găsi ceea ce mai rămăsese din Anisa: o grămăjoară mică de cenuşă, fumegând pe podeaua cabinei lui Alucard, dincolo de cuşca din scânduri rupte. Câteva picături de argint din inelul Casei Emery pe care îl purtase ea.

Rhy traversa puntea într-o tăcere deplină, când zări cu coada ochiului o sclipire de metal şi văzu femeia stând pe punte, cu spatele la o ladă şi cu un cuţit în mână.

Sări şi cizmele lui loviră zgomotos docul de lemn.

Femeia nu se mişcă.

Era îmbrăcată ca un bărbat, ca un marinar, cu o eşarfă în negru şi roşu, de căpitan, peste piept.

Imediat îşi dădu seama că era din zona de frontieră, coasta unde Arnesul se învecina cu Veskul. Avea statura unei nordice şi culoarea unui om al locului, părul ei castaniu-închis fiind prins în două cozi împletite, încolăcite ca o coamă în jurul feţei. Ţinea ochii deschişi, fără să clipească, dar aţintiţi undeva înainte cu o intensitate care spunea că era încă acolo. Linii fine de argint străluceau pe obrazul ei ars de soarele mării.

Cuţitul din mâna ei era mânjit de sânge.

Nu părea să fie sângele ei.

Zeci de avertismente răsunară în capul lui Rhy – toate cu vocea lui Kell – când îngenunche lângă ea.

— Cum te cheamă? întrebă el în arnesiană.

Nimic.

— Căpitane?

După câteva secunde lungi, femeia clipi, un gest lent, final.

— Jasta, zise ea cu voce răguşită şi apoi, ca şi când numele aprinsese o scânteie în ea, adăugă: A încercat să

mă înece. Secundul meu, Rigar, a încercat să mă târască în fluviul ăla şoptitor.

Nu-şi lua ochii de la corabie.

— Aşa că l-am ucis.

— Mai sunt şi alţii la bord? întrebă el.

— Jumătate dintre ei lipsesc, spuse ea. Ceilalţi…

Nu continuă, ochii înneguraţi plimbându-se peste corabie.

Rhy îi atinse umărul.

— Poţi să te ridici în picioare?

Faţa Jastei se întoarse către el. Se încruntă.

— Ţi-a spus cineva că semeni cu prinţul?

Rhy zâmbi.

— De vreo două ori.

Îi întinse mâna şi o ajută să se ridice.

VII

Soarele coborâse dincolo de orizont, iar Alucard Emery încerca să se îmbete.

Până acum nu-i ieşise, dar era hotărât să meargă până la capăt. Inventase chiar un mic joc:

De fiecare dată când gândul i se ducea la Anisa – tălpile ei goale, pielea ei arzând de febră, braţele ei subţirele pe după gâtul lui –, mai bea un pahar.

De fiecare dată când se gândea la Berras – tonul tăios al fratelui său, zâmbetul plin de ură, mâinile înfipte în gâtul lui –, mai bea un pahar.

De fiecare dată când coşmarurile i se ridicau ca fierea sau când propriile urlete îi reveneau în minte sau când îşi amintea de ochii goi ai surorii sale, de inima ei arzând, mai bea un pahar.

De fiecare dată când se gândea la degetele lui Rhy împletite cu ale lui, la vocea prinţului spunându-i *rezistă, rezistă, rezistă, rămâi cu mine*, golea imediat alt pahar.

În capătul celălalt al încăperii, Lila părea să joace propriul joc. Hoţul lui tăcut era la al treilea pahar. Era

nevoie de mult mai mult ca s-o clatini pe Delilah Bard, asta ştia şi el, şi cu toate acestea ceva o zdruncinase. Poate că nu era el în stare să-i citească secretele pe faţă, dar îşi dădea seama când ea şi le apăra. Ce văzuse dincolo de zidurile palatului? Cu ce demoni se înfruntase? Fuseseră necunoscuţi sau prieteni?

De fiecare dată când îi punea o întrebare şi Delilah Bard nu-i răspundea, el mai bea un pahar, până când durerea şi mâhnirea începură, în sfârşit, să se înceţoşeze.

Camera se învârtea cu el şi Alucard Emery – ultimul Emery în viaţă – se prăbuşi în fotoliu, pipăind lemnul cu intarsii, frumoasele modele de aur.

Ce ciudat era să se afle aici, în camerele lui Rhy. Fusese destul de ciudat când Rhy stătuse întins în patul lui, dar atunci detaliile, camera, totul în afară de Rhy, i se şterseseră din faţa ochilor. Acum Alucard observa draperiile sclipitoare, podeaua elegantă, patul mare – acum aranjat, cu toate semnele chinurilor ascunse.

Privirea de ambră a lui Rhy se tot întorcea asupra lui ca un pendul atârnat de o sfoară grea.

Mai luă o înghiţitură.

Şi apoi încă una, şi încă una, pregătindu-se pentru durerea dorului şi a pierderii, a amintirii spărgându-se ca un talaz asupra lui, o corabie mică, luptându-se jalnic cu valurile.

*

Rămâi cu mine.

Asta spusese Rhy când Alucard ardea pe dinăuntru. Când Rhy se întinsese lângă el, în cabina corabiei, sperând cu disperare că mâinile lui îl puteau ţine pe Alucard acolo, întreg şi teafăr. Îl puteau ţine să nu dispară iarăşi, de data asta pentru totdeauna.

Acum, că Alucard era viu şi mai mult sau mai puţin în picioare, Rhy nu se putea uita nici la iubitul lui, nici în altă parte, aşa că sfârşise nefăcând nici una, nici alta.

Trecuse atât de mult de când Rhy avusese ocazia să-i cerceteze faţa. Trei veri. Trei ierni. Trei ani, iar inima prinţului încă mai bătea în ciuda crăpăturilor pe care i le

provocase Alucard.

Se aflau în seră, Rhy, Alucard şi Lila.

Căpitanul stătea trântit într-un scaun cu spătar înalt, cu cicatricele de argint şi safirul din sprânceană licărind în lumină. Un pahar îi atârna într-o mână şi o pisică pufoasă şi albă, pe nume Esa, stătea strânsă ghem sub scaunul lui. Avea ochii deschişi, dar priveau undeva departe.

Dincolo, la servantă, Lila îşi turna încă un pahar. (Era al patrulea? Rhy simţea că nu era el în măsură s-o judece.) Cu toate acestea, turnă cam prea cu poftă şi vărsă ultima parte din vinul de vară al lui Rhy pe podeaua lui marchetată. Înainte i-ar fi păsat de pată, dar vremurile acelea se duseseră, la fel şi viaţa de atunci. Căzuse printre scândurile parchetului ca o bijuterie mică şi acum zăcea undeva unde nu putea fi atinsă, vag amintită, dar uşor uitată.

— Uşurel, Bard.

Era primul lucru pe care-l spuse Alucard într-o oră. Nu că Rhy ar fi aşteptat să vorbească.

Căpitanul era palid, hoţul lui era pământiu, iar prinţul însuşi se plimba de colo până colo, cu armura aruncată ca o cochilie spartă pe un scaun dintr-un colţ.

Până la sfârşitul zilei, găsiseră treizeci şi patru de argintaţi. Cei mai mulţi fuseseră ţinuţi în Sala Trandafirului, trataţi de preoţi. Dar mai erau şi alţii. Ştia că mai erau şi alţii. Trebuia să fie. Rhy ar fi vrut să continue căutările, să le prelungească în noapte, dar Maxim refuzase. Şi, mai rău, gărzile regale rămase îl puseseră sub o supraveghere neobosită.

Ceea ce îl supăra pe Rhy la fel de tare ca faptul că era închis când în oraş mai existau încă suflete captive era să vadă putreziciunea întinzându-se prin Londra. O negreală ca gheaţa înghiţea pietrele, urcând pe ziduri, o pojghiţă care nu era tocmai asta, ci o *schimbare*. Piatra, pământul şi apa fuseseră înghiţite şi înlocuite de ceva care nu era deloc un element, ci un nimic negru şi lucios, o prezenţă şi deopotrivă o absenţă.

Îi spusese lui Tieren, arătându-i un loc izolat din colţul

curţii, imediat în afara protecţiilor, unde nimicul se întindea ca gheaţa. Faţa bătrânului devenise palidă.

— Magia şi natura există în echilibru, spusese el, trecându-şi degetele pe deasupra bălţii de negreală. Asta se întâmplă când echilibrul se strică. Când magia copleşeşte natura.

Lumea *se descompunea*, îi explicase el. Numai că, în loc să devină moale, ca ramurile putrede căzute pe jos într-o pădure, devenea dură, calcificându-se în ceva precum piatra, dar care nu era piatră.

— Vrei să stai locului? se răsti Lila acum, urmărindu-l pe Rhy cum traversa camera. Mă ameţeşti.

— Bănuiesc că asta e de la vin, zise o voce de lângă uşă.

Rhy se întoarse, uşurat să-l vadă pe fratele lui.

— Kell, zise el, încercând să pară amuzat, în timp ce făcu semn cu paharul spre cei patru gardieni care încadrau uşa. Aşa te simţi tu tot timpul?

— Da, cam aşa, răspunse Kell, luând paharul din mâna Lilei şi bând o înghiţitură zdravănă.

În mod uimitor, ea îl lăsă.

— E înnebunitor, se plânse Rhy.

Şi apoi, către soldaţi:

— Aţi putea măcar să staţi jos? Sau vreţi cu tot dinadinsul să arătaţi ca blazoanele de pe pereţii mei?

Ei nu-i răspunseră.

Kell îi dădu înapoi paharul Lilei şi apoi se încruntă când îl observă pe Alucard. În mod vădit ignoră prezenţa căpitanului şi îşi turnă un pahar mare de vin.

— Pentru ce bem? întrebă.

— Pentru vii, zise Rhy.

— Pentru morţi, spuseră Alucard şi Lila în acelaşi timp.

— Am încercat să fim cât mai meticuloşi, adăugă Rhy.

Atenţia i se îndreptă spre Alucard, care privea afară, în noapte. Rhy îşi dădu seama că nu era singurul care se uita la căpitan. Lila îi urmări privirea lui Alucard spre geam.

— Când te uiţi la căzuţi, întrebă ea, ce vezi?

Alucard miji ochii, aşa cum făcea de fiecare dată când încerca să-şi imagineze ceva.

— Noduri, zise el simplu.

— Vrei să explici? interveni Kell, care îi cunoştea talentul şi îi păsa de el cam tot atât cât îi păsa şi de căpitan.

— N-ai înţelege, murmură Alucard.

— Poate dac-ai folosi cuvintele potrivite?

— Nu le-aş putea face destul de scurte.

— Oh, pentru Dumnezeu, se răsti Lila, dacă voi doi aţi înceta să vă mai ciondăniţi măcar o clipă!

Alucard se aplecă în scaun şi aşează paharul iarăşi gol pe podea, lângă cizma lui, unde pisica îl mirosi.

— Acest *Osaron*, începu el, absoarbe energie de la toţi cei pe care-i atinge. Magia lui se hrăneşte dintr-a noastră… otrăvind-o. Pătrunde printre firele puterii noastre, în viaţa noastră, şi se încurcă în urzeala noastră până când totul e înnodat.

— Ai dreptate, zise Kell după un moment. Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Trebuie să fie înnebunitor, spuse Alucard, să ştii că eu am o putere pe care tu n-o ai.

Kell scrâşni scurt din dinţi, dar când vorbi, îşi păstră vocea politicoasă, calmă.

— Crezi sau nu, mă delectez cu micile noastre dispute. De altfel, poate că nu sunt în stare să văd lumea cum o vezi *tu*, dar tot pot recunoaşte un măgar.

Lila pufni.

Rhy scoase o exclamaţie exasperată.

— Destul, zise el şi apoi, către Kell: Ce a avut de spus prizonierul nostru?

La menţionarea lui Holland, Alucard întoarse repede capul. Lila se aplecă înainte, cu o sclipire în ochi. Kell îşi goli paharul, tresărind, şi spuse:

— O să fie executat dimineaţă. O execuţie publică.

Pentru câteva momente lungi, nimeni nu vorbi.

Şi apoi, Lila îşi ridică paharul.

— Ei bine, zise ea veselă, o să beau pentru *asta!*

VIII

Emira Maresh umbla prin palat ca o fantomă.

Auzea ce spunea lumea despre ea. O numeau distantă, distrată. Dar adevărul e că pur şi simplu asculta. Nu doar pe ei, ci pe toată lumea şi tot ce se întâmpla sub turlele aurite ale acoperişului. Puţini observaseră urcioarele de lângă fiecare pat, castroanele de pe fiecare masă. Un vas cu apă era un obiect simplu, dar cu vraja corectă, putea transmite sunetele. Cu vraja corectă, Emira putea face palatul să vorbească.

Frica ei de a strica lucruri o învăţase să ia aminte la fiecare pas, să asculte cu atenţie. Lumea era un spaţiu fragil, plin de crăpături care nu se vedeau totdeauna. Un singur pas greşit, şi s-ar fi putut fisura sau sparge. O singură mişcare greşită şi întreaga lume se putea prăbuşi ca un turn de cărţi de Sanct făcut scrum.

Era treaba Emirei să fie sigură că lumea ei rămânea puternică, să-i consolideze fracturile, să asculte atentă în caz că apăreau noi crăpături. Era datoria ei să ţină familia în siguranţă, palatul ei întreg, regatul ei temeinic. Era chemarea ei şi, dacă era destul de grijulie, destul de ageră, atunci nimic rău nu avea să se întâmple. Asta îşi spusese Emira.

Numai că *se înşelase*.

Făcuse tot ce putuse, iar Rhy aproape că murise. O umbră căzuse peste Londra. Soţul ei îi ascundea ceva. Kell nu se uita la ea.

Nu fusese în stare să oprească răspândirea fisurilor, dar acum îşi concentrase atenţia asupra restului palatului.

De-a lungul holurilor, putea auzi preoţii în camera de arme, foşnetul pergamentelor, scârţâitul peniţelor, murmurul uşor, în timp ce-şi pregăteau vraja.

Putea auzi paşii grei ai gărzilor în armuri trecând pe la etajele de jos, vocile groase, guturale ale veskanilor şi melodia şuierătoare a limbii faroane pe holul de est, murmurul nobililor în galerie, când stăteau nemişcaţi, şuşotind peste ceştile de ceai. Vorbind despre oraş, despre blestem, despre rege. Ce făcea el? Ce ar fi putut să facă? Maxim Maresh se înmuiase odată cu vârsta şi anii de pace.

Maxim Maresh, un om împotriva unui monstru, împotriva unui zeu.

Din Sala Trandafirului, Emira auzea zvârcoliturile corpurilor chinuite de febră, captive încă în vise arzătoare, iar când îşi întorcea urechea spre aripa de est a palatului, auzea somnul la fel de zbuciumat al fiului său, secondat în ecou de agitaţia lui Kell.

Şi printre toate acestea, şoaptele neobosite la ferestre, în ziduri, cuvinte înăbuşite de vrăjile de protecţie, încolăcite în suişurile şi coborâşurile vântului, în tăcerea lui. O voce care încerca să pătrundă înăuntru.

Emira auzea atât de multe lucruri, dar auzea, de asemenea, şi absenţele, acolo unde ar fi trebuit să fie sunetele şi nu erau. Auzea şoaptele înăbuşite ale celor care încercau din răsputeri să fie discreţi. Într-un colţ al sălii de bal, doi gardieni îşi făceau curaj. Într-un alcov, un nobil şi un magician se înlănţuiseră strâns ca o strună de arc. Iar din sala hărţii auzea sunetul unui om care stătea singur înaintea mesei.

Se duse spre el, dar apropiindu-se, îşi dădu seama că nu era soţul ei.

Omul din sala hărţii stătea cu spatele la uşă şi capul aplecat deasupra centrului Londrei. Emira îl privi când întinse un singur deget, întunecat, şi culcă figurina de cuarţ a unei gărzi regale din faţa palatului.

Figurina căzu într-o parte, scoţând micul zgomot al pietrei pe piatră. Emira tresări, dar statuia nu se sparse.

— Lord Sol-in-Air, zise ea calmă.

Faroanul se întoarse, pietrele preţioase, albe, incrustate în profilul său captând lumina. Nu se arătă nici surprins de prezenţa ei, nici vinovat de a lui.

— Maiestatea Voastră.

— De ce eşti singur aici?

— Îl căutam pe rege, răspunse Sol-in-Air în felul lui curgător, susurător.

Emira clătină din cap, plimbându-şi ochii prin încăpere. Părea nelalocul ei fără Maxim. Cercetă masa, de parcă ar fi putut lipsi ceva, dar Sol-in-Air deja ridicase piesa căzută şi

luase în mână o alta, de la marginea mesei. Potirul şi soarele. Însemnele Casei Maresh.

Sigiliul Arnesului.

— Sper că nu e deplasat, zise el, să spun că, după părerea mea, semănăm.

— Tu şi soţul meu?

Clătină uşor din cap.

— Tu şi cu mine.

Faţa Emirei se încălzi, chiar dacă temperatura din încăpere coborî brusc.

— Cum aşa?

— Amândoi ştim multe şi spunem puţine. Amândoi stăm alături de regi. Suntem adevărul care le şopteşte la ureche. Raţiunea.

Ea nu zise nimic, doar îşi înclină capul.

— Întunericul se întinde, adăugă el încet, deşi cuvintele erau tăioase. Trebuie să fie oprit.

— O să fie, răspunse regina.

Sol-in-Air încuviinţă.

— Spune-i regelui, zise el, că noi putem fi de ajutor. Dacă o să ne lase.

Faoranul porni spre uşă.

— Lord Sol-in-Air! strigă ea după el. Blazonul nostru!

El se uită la figurina sculptată din mâna lui de parcă uitase complet de ea.

— Iertare, spuse el, aşezând piesa înapoi pe tablă.

*

Emira îl găsi, în sfârşit, pe soţul ei în camera lor, dar nu în pat. Adormise la masa de scris, aplecat peste tăblia de lemn sculptat, cu capul sprijinit pe braţele încrucişate peste un registru, mirosul de cerneală fiind încă proaspăt.

Numai primul rând se putea citi pe sub cutele mânecii.

Fiului meu, prinţul moştenitor al Arnesului, când este timpul…

Emira trase puternic aer în piept la aceste cuvinte, apoi îşi ţinu respiraţia. Nu îl trezi pe Maxim. Nu-i trase registrul de sub cap. Se îndreptă fără zgomot spre canapea, luă o cuvertură şi i-o aşeză pe umeri.

El se mişcă puţin, potrivindu-şi mai bine braţele sub cap, mica schimbare dezvăluind nu doar următorul rând – *să ştie că un tată trăieşte pentru fiul său, dar un rege trăieşte pentru poporul său* –, dar şi bandajul din jurul încheieturii. Emira încremeni văzându-l, dâre de sânge îmbibând pânza albă imaculată.

Ce făcuse Maxim?

Ce plănuia să mai facă?

Ea putea auzi freamătul palatului, dar mintea soţului ei era compactă, de nepătruns. Oricât de atent ar fi ascultat, nu-i auzea decât inima.

IX

La căderea nopţii, umbrele înfloreau.

Se făceau una cu fluviul şi ceaţa şi cerul fără lună, până când se întindeau pretutindeni. Osaron era pretutindeni. În fiecare bătaie a inimii. În fiecare răsuflare.

Unii scăpaseră. Deocamdată. Alţii fuseseră transformaţi în cenuşă. Era un lucru necesar, ca defrişarea unei păduri, curăţarea terenului pentru ca noi lucruri – lucruri mai bune – să poată creşte. Un proces la fel de natural ca trecerea anotimpurilor.

Osaron era toamnă, şi iarnă, şi primăvară.

Şi prin tot oraşul auzea vocile servitorilor săi credincioşi.

Cum te pot sluji?

Cum te pot venera?

Arată-mi calea.

Spune-mi ce să fac.

El era în mintea lor.

El era în corpul lor. Le şoptea în cap şi le gonea prin sânge. Era în fiecare dintre ei şi legat de niciunul.

Pretutindeni şi nicăieri.

Era de ajuns.

Şi *nu* era de ajuns.

Voia *mai mult*.

6.

EXECUŢIA

I. LONDRA CENUŞIE

Ned Tuttle se trezi cu o presimţire rea.

Se mutase de curând din casa familiei sale în Mayfair şi în cămăruţa de deasupra tavernei – taverna *lui* –, locul acela magic numit odinioară Aruncătura de Piatră şi rebotezat Cinci Colţuri.

Ned se ridică în capul oaselor, ciulind urechile. Ar fi putut jura că vorbise cineva, dar nu mai putea auzi vocea şi, pe măsură ce trecea timpul, nu mai era sigur dacă fusese adevărat sau doar rămăşiţele de somn agăţate de el, pornirea de a asculta ecourile vreunui vis anume.

Ned avusese întotdeauna vise foarte vii.

Atât de vii, încât nu mereu putea spune când ceva se întâmplase cu adevărat sau când îl visase el. Visele lui Ned fuseseră întotdeauna ciudate şi, uneori, minunate, dar în ultima vreme deveniseră… tulburătoare, mai întunecate, mai ameninţătoare.

În copilărie, părinţii lui îi ignoraseră visele, socotindu-le un efect al faptului că citea prea multe romane, dispărând cu orele – uneori cu zilele – în lumile ficţionale, fantastice. În tinereţe, el luase visele drept un semn al sensibilităţii lui la *dincolo*, acel aspect al lumii pe care cea mai mare parte a oamenilor nu-l putea vedea – cel pe care nici măcar *Ned* nu-l putea vedea –, dar în care crezuse, cu ardoare, hotărât, tenace, până în ziua în care îl întâlnise pe Kell şi aflase, fără urmă de îndoială, că *dincolo* era real.

Însă în noaptea asta, Ned visase o pădure făcută din piatră. Era şi Kell în vis, mă rog, fusese la un moment dat, dar nu mai era, iar acum Ned se simţea pierdut şi de fiecare dată când striga după ajutor, ecoul răsuna în toată

pădurea ca într-o biserică pustie, numai că vocile care veneau înapoi nu erau ale lui. Unele dintre ele erau înalte şi altele joase, unele tinere şi dulci, altele bătrâne, iar în mijlocul lor se auzea o voce pe care n-o putea desluşi, una care ocolea urechile lui în felul în care lumina se dădea uneori pe după colţ.

Acum, stând în capul oaselor, nemişcat, în patul lui, avea o dorinţă stranie să strige, la fel cum o făcuse în pădure, dar o mică parte – mă rog, nu atât de mică precum i-ar fi plăcut lui – din el se temea că, la fel ca în pădure, *altcineva* avea să-i strige înapoi.

Probabil sunetul venise din taverna de jos. Îşi coborî picioarele lungi la marginea patului, îşi vârî tălpile în papuci şi se ridică, duşumeaua veche gemând sub greutatea lui.

Se mişcă în linişte, numai *scârţ-scârţ-scârţ*-ul urmărindu-l de-a lungul încăperii, şi apoi *uuff*-ul, când se ciocni de şifonier, *iiih*-ul felinarului de metal balansându-se, aproape să se răstoarne, apoi *buf*-ul revenirii la locul lui, urmat de *trrr*-ul lumânărilor rostogolindu-se pe masă.

— La naiba! bombăni Ned.

Ar fi fost grozav de oportun, gândi el, dacă ar fi putut să pocnească pur şi simplu din degete şi să invoce puţin foc, dar în patru luni de încercări abia reuşise să mişte piesele din trusa de elemente a lui Kell, aşa că scotoci după halatul lui pe întuneric şi ieşi pe scări.

Şi se înfioră.

Ceva cu siguranţă era ciudat.

De obicei, lui Ned îi plăceau lucrurile ciudate, trăia sperând că o să le dea de cap, dar acest tip de ciudăţenie era vecin cu *răul*. Aerul mirosea a trandafiri şi a fum de lemn şi a frunze uscate, iar când se mişcă, i se păru că păşea prin apa caldă a unui bazin rece sau prin una rece dintr-unul cald. Ca un curent de aer într-o cameră când toate uşile erau închise şi ferestrele zăvorâte.

Ştia senzaţia asta, o mai simţise o dată înainte, pe stradă, în afara tavernei Cinci Colţuri, pe vremea când era Aruncătura de Piatră şi el încă îl aştepta pe Kell să se

întoarcă şi să-i aducă pământul promis. Ned văzuse un accident de căruţă, auzise vizitiul tunând şi fulgerând despre omul pe care-l strivise. Numai că nu rămăsese niciun corp pe stradă, niciun om rănit, numai fum şi cenuşă şi un slab frison de magie.

Magie rea.

Magie *neagră*.

Ned se întoarse în camera lui şi îşi luă pumnalul ceremonial – îl cumpărase de la un client cu o săptămână înainte –, care avea mânerul scrijelit cu rune în jurul unei pentagrame incrustate cu onix.

Numele meu e Edward Archibald Tuttle, gândi el, strângând pumnalul, *sunt al treilea purtător al acestui nume şi nu mi-e frică*.

Scârţ-scârţ-scârţ-ul îl urmări pe scările în spiralăşi, când ajunse la bază, stând în taverna întunecată cu numai *bum-bum*-ul inimii lui, Ned îşi dădu seama de unde venea senzaţia de ciudăţenie.

Cinci Colţuri era prea liniştit.

O linişte grea, înfundată, *nenaturală*, de parcă taverna ar fi fost umplută cu lână în loc de aer. Ultimii tăciuni din vatră ardeau mocnit în spatele grătarului, vântul sufla printre scânduri, dar niciunul dintre acestea nu scotea vreun sunet.

Ned se duse la uşa din faţă şi trase zăvorul. Afară, strada era pustie – era cea mai neagră oră, momentul acela de dinaintea zorilor –, dar Londra nu era niciodată cu adevărat nemişcată, nu atât de aproape de fluviu, aşa că a fost imediat întâmpinat de *trop-trop*-ul trăsurilor, de râsetele şi cântecele din depărtare. Undeva lângă Tamisa, vaietul unei viori şi, mult mai aproape, o pisică vagaboandă, miorlăind după lapte sau companie sau ce mai vor pisicile vagaboande. Existau zeci de sunete care alcătuiau ţesătura acestui oraş, iar când Ned închise uşa din nou, zgomotele îl urmară, furişându-se prin crăpătura de sub uşă, peste prag. Presiunea scăzu, aerul din tavernă se subţie, vraja se rupse.

Ned căscă, senzaţia de ciudăţenie deja pierind când urcă

scările. Ajuns iar în camera lui, crăpă fereastra, în pofida frigului, lăsând sunetele Londrei să pătrundă înăuntru. Dar când se urcă în pat şi îşi trase păturile peste el, şi lumea se aşeză la loc în tăcere, şoaptele veniră din nou. Iar când se cufundă în acea zonă dintre trezie şi somn, cuvintele care-i scăpaseră până atunci în sfârşit căpătară formă.

Lasă-mă înăuntru, spuneau ele.

Lasă-mă înăuntru.

II

Vocile răsunară în afara celulei lui Holland imediat după miezul nopţii.

— Ai venit mai devreme, zise gardianul din spatele gratiilor.

— Unde e partenerul tău? întrebă cel de lângă perete.

— Regele are nevoie de oameni pe trepte, răspunse nou-venitul, de când cu oamenii speriaţi care vin aici.

Vocea lui era înăbuşită de coif.

— Avem ordine stricte.

— La fel şi eu, zise noul gardian. Şi am rămas puţini.

O pauză şi atunci Holland simţi că se petrece un lucru ciudat. Era ca şi când cineva ar fi luat aerul – energia din aer – şi l-ar fi tras. Pe deasupra. O smucitură de voinţă. O schimbare de balanţă. O subtilă exercitare a controlului.

— De altfel, adăugă noul gardian indiferent, ce-aţi vrea mai degrabă să faceţi? Să vă holbaţi la gunoiul ăsta sau să vă salvaţi prietenii?

Balanţa se înclină. Oamenii se ridicară de la locurile lor. Holland se întrebă dacă noul gardian ştia ce făcuse. Era genul de magie interzisă în lumea asta şi venerată într-a lui.

Noul gardian se uită după ceilalţi cum urcă scările şi se clătină, foarte uşor, pe picioare. Când cei doi dispărură, se sprijini de zidul din faţa celulei lui Holland, metalul armurii sale râcâind piatra, şi scoase un cuţit. Se jucă absent cu el, plimbându-se cu vârful degetelor pe lamă, aruncându-l,

prinzându-l şi aruncându-l din nou. Holland se simţi studiat, aşa că studie şi el, drept răspuns. Studie felul în care noul gardian îşi lăsă capul într-o parte, viteza degetelor lui pe cuţit, mirosul altei Londre adiindu-i în sânge.

Sângele *ei*. Ar fi trebuit să recunoască vocea aceea, chiar şi pe sub coiful furat. Poate dac-ar fi dormit – de când n-o mai făcuse? –, poate dacă n-ar fi fost însângerat şi zdrobit şi ţintuit în spatele gratiilor. Totuşi ar fi trebuit să ştie.

— Delilah, zise calm.

— Holland, răspunse ea.

Delilah Bard, *antari* din Londra Cenuşie, îşi aşează coiful pe masă, sub un cârlig în care stăteau cheile temnicerului. Degetele ei se mişcară absent peste dinţii lor.

— Ultima ta noapte…

— Ai venit să-ţi iei rămas-bun?

Ea scoase un *hm* lung.

— Cam aşa ceva.

— Eşti departe de casă.

Privirea ei îl fulgeră, iute şi ascuţită ca o aşchie de oţel.

— La fel şi tu.

Unul dintre ochii ei avea luciul sticlos pe care doar băutura ţi-l poate da. Celălalt, cel fals, îi fusese spart. Rămăsese prins în cochilia de sticlă, dar înăuntru era o explozie de culoare şi fisuri.

Cuţitul Lilei dispăru la loc în teacă. Ea îşi scoase mănuşile de armură, una după alta, şi le aşeză şi pe ele pe masă. Chiar şi ameţită puţin, se mişca la fel de graţios şi uşor ca un luptător. Îi amintea de Ojka.

— Ojka, zise ea, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Holland încremeni.

— Ce?

Lila îşi bătu obrazul.

— Roşcata cu cicatrice şi faţa inundată de negru. Ea a făcut asta – a încercat să-mi vâre un cuţit în ochi – chiar înainte să-i tai eu gâtul.

Cuvintele veniră ca o lovitură surdă. O flăcăruie de

speranţă se stinse în pieptul lui. Nu rămăsese nimic. Cenuşă peste tăciuni.

— Urma ordinele, zise el fără intonaţie.

Lila ridică inelul de chei din cârlig.

— Ale tale sau ale lui Osaron?

Era o întrebare grea. Când fuseseră ei diferiţi? Fuseseră vreodată la fel?

Auzi zăngănitul metalului şi Holland clipi văzând uşa celulei deschizându-se şi pe Lila intrând. Ea închise uşa în urmă şi trânti lacătul la loc.

— Dacă ai venit să mă ucizi…

— Nu, rânji ea. Asta poate aştepta până dimineaţă.

— Atunci de ce eşti aici?

— Pentru că oamenii buni mor şi oamenii răi trăiesc, şi nu mi se pare corect, ce zici, Holland?

Faţa ei se schimonosi.

— Dintre toţi oamenii pe care îi puteai ucide, ai ales pe cineva care chiar conta pentru mine.

— A trebuit s-o fac.

Pumnul ei îl izbi ca o cărămidă, destul de tare ca să-i mute capul într-o parte şi să-i facă pe moment lumea albă. Când vederea i se limpezi, ea stătea aplecată deasupra lui, cu nodurile degetelor sângerând.

Încercă să-l lovească din nou, dar, de data asta, Holland îi prinse încheietura.

— Destul! zise el.

Dar nu era. Îşi ridică brusc mâna liberă, focul dansându-i peste degete, dar el i-o prinse şi pe aceea.

— *Destul!*

Încercă să se elibereze, dar mâinile lui o strângeau ca o menghină, găsindu-i locurile slabe unde se îmbinau oasele. Apăsă pe ele şi Lilei îi scăpă un sunet gutural, gros şi animalic.

— N-are niciun rost să te gândeşti la ceea ce ţi-a fost luat, mârâi el. *Niciunul*.

De-a lungul a şapte ani, viaţa lui Holland se distilase într-o unică dorinţă. Să-i vadă pe Athos şi pe Astrid Dane suferind. Şi Kell îi răpise asta. Îi furase privirea din ochii

lui Astrid când înfipse cuţitul în inima ei. Îi furase expresia lui Athos când îl distruse bucată cu bucată.

Nimeni nu suferă la fel de frumos ca tine.

Şapte ani.

Holland o împinse pe Lila înapoi. Ea se împletici, lovindu-se cu umerii de gratii. O clipă, în celulă nu se auzeau decât sunetele respiraţiilor întretăiate, în timp ce se uitau unul la altul peste spaţiul îngust, două bestii în aceeaşi cuşcă.

Şi apoi, încet, Lila se îndreptă, flexându-şi degetele.

— Dacă vrei răzbunare, poftim, răzbună-te! zise el.

Unul dintre noi ar trebui s-o aibă, gândi el, închizând ochii. Trase aer în piept să se calmeze şi se apucă să-şi numere morţii, începând cu Alox şi sfârşind cu Ojka.

Dar când îi deschise din nou, Delilah Bard dispăruse.

*

Au venit să-l ia imediat după răsărit.

Adevărul e că el nu ştia cât e ceasul, dar putea simţi palatul trezindu-se la viaţă deasupra capului, uşoara încălzire a lumii de dincolo de pilonul temniţei. Cu atât de mulţi ani petrecuţi în frig, învăţase să simtă cea mai mică schimbare de temperatură şi ştia cum să marcheze trecerea unei zile.

Gărzile veniră şi îl dezlegară pe Holland de la zid şi, pentru o clipă, n-a mai fost ţinut de nimic decât de două mâini, înainte să-i înfăşoare lanţurile în jurul încheieturilor, umerilor, pieptului. Metalul greu îi împiedica mişcările şi a fost nevoie să-şi adune toată forţa ca să-şi silească picioarele să urce scările, mersul fiindu-i redus la nişte paşi poticniţi.

— *On vis och*, îşi spuse el.

Din zori şi până-n seară. O frază care avea două înţelesuri în limba lui.

Un nou început. Un bun sfârşit.

Gardienii îl conduseră pe Holland sus, pe holurile palatului, unde bărbaţii şi femeile se strânseseră să-l vadă trecând. Ajunseră apoi afară, pe un balcon, un spaţiu larg, lăsat gol, în afară de o platformă mare, de lemn, proaspăt

construită, şi pe ea un bloc de piatră.

On vis och.

Holland simţi schimbarea de îndată ce păşi afară, furnicătura magiei care proteja palatul nepermiţând să treacă nimic decât aerul rece şi lumina, atât de puternică, încât îl usturară ochii.

Soarele răsărea într-o zi geroasă, iar Holland, încă dezbrăcat până la brâu pe sub lanţuri, simţi aerul îngheţat pătrunzându-i amarnic în piele. Dar învăţase de mult să nu le dea celorlalţi satisfacţia suferinţei lui. Şi cu toate că ştia că se află în mijlocul unui spectacol – pe care, de fapt, îl pusese chiar el la cale –, Holland nu putea să tremure şi să implore. Nu în faţa acestor oameni.

Erau de faţă regele, şi prinţul, şi alţi patru gardieni, cu frunţile marcate cu sânge, şi o mână de magicieni, însemnaţi la fel – un tânăr cu părul argintiu, cu vântul şuierând pe lângă el; o pereche de gemeni cu piele neagră şi feţele incrustate cu pietre preţioase; un bărbat blond, solid ca un zid. Acolo, alături de ei, cu pielea plină de cicatrice argintii, stătea un bărbat aproape cunoscut, cu o piatră albastră deasupra unui ochi; un bătrân în robă albă, cu o picătură stacojie pe frunte; Delilah Bard, cu ochiul ei spart reflectând lumina.

Şi, în cele din urmă – chiar acolo, pe platformă, lângă blocul de piatră – stătea Kell, cu o sabie lungă în mâini, cu vârful sprijinit în pământ.

Paşii lui Holland trebuie să fi încetinit, pentru că unul dintre gardienii escortă îl împinse din spate, silindu-l să înainteze, să urce cele patru trepte scurte pe eşafodul nou construit. Se opri şi îşi îndreptă spatele, privind în afară spre fluviul negru de dincolo de marginea balconului.

Atât de asemănător cu cel din Londra Neagră.

Prea asemănător cu cel din Londra Neagră.

— Te-ai răzgândit? întrebă Kell, strângând sabia.

— Nu, zise Holland, uitându-se dincolo de el. Doar mi-am permis să admir o clipă priveliştea.

Privirea i se întoarse spre tânărul *antari* şi văzu felul în care ţinea sabia, cu o mână pe mâner şi cealaltă

odihnindu-se pe tăiş, apăsând doar atât cât să-i dea sângele.

— Dacă nu vine… începu Holland.

— O să fiu rapid.

— Ultima dată mi-ai ratat inima.

— N-am să-ţi ratez şi capul, răspunse Kell. Dar sper să nu se ajungă la asta.

Holland dădu să vorbească, dar îşi înghiţi cuvintele.

Nu serveau la nimic.

Totuşi le gândi.

Eu sper să se ajungă.

Vocea regelui tună prin aerul îngheţat al dimineţii.

— Îngenunchează! porunci cârmuitorul Arnesului.

Holland înţepeni la această poruncă, iar mintea lui se întoarse la o altă zi, dintr-o altă viaţă, la oţelul rece şi la vocea mieroasă a lui Athos –, dar lăsă povara amintirilor, ca şi greutatea lanţurilor din prezent, să-l tragă în jos. Îşi ţinu ochii aţintiţi spre fluviu, întunecimea plutind chiar sub oglinda apei, iar când vorbi, vocea îi era joasă, cuvintele îndreptate nu spre mulţimea de pe balcon sau spre Kell, ci spre regele-umbră.

— Ajută-mă!

Cuvintele n-au fost nimic decât o suflare de ceaţă. Pentru mulţimea adunată ar fi putut părea o rugăciune adresată cine ştie cărui zeu. Şi, într-un fel, aşa era.

— *Antari*, zise regele, adresându-i-se nu pe nume, nici măcar cu titlul său, ci doar cu ce era, iar Holland se întrebă dacă Maxim Maresh îi ştia măcar numele.

Vosijk, aproape că-i spuse. *Numele meu este Holland Vosijk*.

Dar nu mai conta acum.

— Eşti vinovat de păcate capitale împotriva imperiului, vinovat de a practica magie interzisă, de a incita haosul şi ruina, de a aduce războiul…

Cuvintele regelui treceau pe lângă el, Holland ridicându-şi faţa spre cer. Păsările zburau în văzduh, în vreme ce umbrele se ţeseau prin norii joşi. Osaron era acolo. Holland scrâşni din dinţi şi se sili să vorbească, nu

oamenilor din jur, nu regelui sau lui Kell, ci prezenţei care pândea şi asculta.

— Ajută-mă!

— Eşti condamnat la moarte prin sabie pentru crimele tale, trupul tău va fi dat focului…

Putea simţi magia *oshocului* adunându-se în jurul lui, mângâindu-i pielea, dar tot nu veni.

— Dacă ai de spus ceva, vorbeşte acum, dar să ştii că soarta îţi este pecetluită.

Auzi atunci o nouă voce, ca o vibraţie a aerului de iarnă.

Imploră.

Holland încremeni.

— Nu ai nimic de spus? întrebă regele.

Imploră.

Holland înghiţi nodul din gât şi făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată, nu în şapte ani de sclavie şi tortură.

— Te rog! imploră el, la început încet, apoi mai tare. Te rog! O să fiu al tău!

Întunericul râse, dar nu veni.

Pulsul lui Holland începu s-o ia la goană, lanţurile i se părură deodată prea strânse.

— *Osaron!* strigă el. Corpul acesta este al tău. Viaţa aceasta – ce-a mai rămas din ea – e a ta…

Gardienii erau de-o parte şi de alta lui acum, pumnii înmănuşaţi forţându-i capul lui Holland să se aşeze pe blocul de piatră.

— Osaron! mârâi el, luptându-se cu strânsoarea lor pentru prima oară.

Râsul continuă, răsunând în capul lui.

— Zeii nu au nevoie de corpuri, dar regii au! Cum o să domneşti fără o coroană pe cap?

Kell era lângă el acum, cu ambele mâini pe mânerul sabiei.

— Sfârşeşte! porunci regele.

Aşteaptă, gândi Holland.

— Ucide-l! zise Lila.

— Nu mişca! îi ceru Kell.

Holland îşi concentră atenţia asupra lemnului

platformei.

— Osaron! răcni el, când Kell îşi ridică sabia cu un vâjâit.

De coborât, însă, nu mai coborî.

O umbră se furişă peste balcon. În clipa asta, soarele era acolo, iar în clipa următoare, erau cufundaţi în umbră şi toată lumea îşi ridică privirea la timp ca să vadă valul de apă neagră înălţându-se deasupra capetelor şi prăvălindu-se peste ei.

Holland se răsuci într-o parte, ţinându-se în continuare de blocul de piatră, când fluviul se izbi de platformă. Unul dintre gardieni fu aruncat peste margine, în adâncul clocotitor al talazului, în timp ce al doilea se agăţă de Holland.

Torentul îngheţat îi smulse sabia din mâini lui Kell şi-l împinse îndărăt de pe platformă, un ţăruş de gheaţă ţintuindu-i mâneca de podea, în timp ce gardienii se aruncară să-i protejeze pe rege şi pe prinţ. Valul lovi treptele dintre platformă şi balcon şi împroşcă în sus, învârtindu-se mai întâi într-o coloană, după care marginile i se neteziră şi se închegară în forma unui om.

Un rege.

Osaron îi zâmbi lui Holland.

— *Vezi?* zise el, cu vocea lui ca un ecou. *Pot să fiu milostiv*.

Cineva se mişcă pe balcon. Magicianul cu păr argintiu se năpusti înainte, cu aerul ca nişte cuţite în jurul lui.

Osaron nu-şi dezlipi ochii de la Holland, ci îşi flutură degetele de apă şi o suliţă de gheaţă se materializă, lansându-se spre pieptul magicianului. Omul zâmbi când se roti pe sub suliţă, mişcându-se uşor ca aerul, înainte s-o spargă cu o singură pală de vânt ascuţit.

Părul argintiu şi roba fluturând dansară din nou spre Osaron, un tremur de aer şi apoi magicianul lovi cu o mână înconjurată de o sabie de vânt. Silueta de apă a lui Osaron se despărţi în jurul încheieturii magicianului, apoi se închise ferm. Magicianul aerului fu oprit din scurt, captiv în miezul îngheţat al siluetei lui Osaron. Înainte de a se

putea elibera, regele-umbră îşi trecu mâna prin pieptul magicianului.

Degetele lui trecură prin el fără efort, vârfurile negre ca ţurţurii lucind de şiroaiele roşii.

— Jinnar! strigă cineva, când vântul încetă brusc pe platformă, iar magicianul se prăbuşi, fără viaţă, la pământ.

Osaron îşi scutură sângele de pe degete, urcând treptele.

— *Spune-mi, Holland*, zise el. *Ţi se pare că am nevoie de un corp?*

Folosindu-se de acest moment, Kell smulse ţăruşul de gheaţă din mânecă şi-l azvârli cu putere în spatele regelui-umbră. Holland se simţi impresionat, pentru o fracţiune de secundă, şi invidios – dar arma trecu drept prin silueta de apă a lui Osaron. Acesta se întoarse, parcă amuzat, cu faţa spre Kell.

— *Ar fi nevoie de mai mult de atât*, antari.

— Ştiu, zise Kell.

Holland văzu panglica de sânge răsucindu-se în coloana de apă ce-i alcătuia pieptul lui Osaron chiar înainte să-l audă pe Kell rostind:

— *As Isera*.

Şi, imediat, Osaron *îngheţă*.

Se întâmplă într-o clipită, regele-umbră fiind înlocuit de o statuie de gheaţă.

Holland îi întâlni privirea lui Kell prin suprafaţa îngheţată a torsului lui Osaron.

El îl văzu primul, uşurarea de-o clipă prefăcându-se în groază când magicianul mort – Jinnar – se ridică în picioare. Ochii lui erau negri – nu de umbre, ci profund negri – şi pielea deja începuse să-i ardă de la puterea noului său ocupant. Iar când vorbi, o voce mieroasă, familiară, îi ieşi pe gură.

— *Ar fi nevoie de mai mult de atât*, zise din nou Osaron, în timp ce părul de argint scotea aburi.

Morţii se ridicau în jurul lui, iar Holland înţelese prea târziu. Valul. Apa.

— Kell! strigă el. Semnele cu sânge…

A fost redus la tăcere de cel mai apropiat gardian care-şi înfipse pumnul în coastele lui – semnul stacojiu de pe coiful lui fusese spălat de primul val al râului.

— Îngenunchează înaintea regelui!

Omul cu cicatrice argintii şi prinţul Maresh se repeziră amândoi înainte, dar Kell îi opri cu o mişcare scurtă a braţului, un zid de gheaţă înălţându-se şi despărţindu-i de platformă şi de Osaron.

Osaron stătea acum între Holland şi Kell, în corpul furat al atacatorului său, căruia pielea i se scorojea şi cădea ca încreţiturile hârtiei arse.

Holland se ridică în picioare, în pofida greutăţii lanţurilor.

— Ce substitut jalnic ţi-ai ales! zise el, atrăgându-i atenţia *oshocului*, în timp ce Kell înaintă, cu sângele picurându-i din vârful degetelor. Ce repede se sfărâmă!

Vocea lui era joasă prin haosul dezlănţuit, mustind de dispreţ.

— Nu e un corp demn de un rege.

— *Tu încă vrei să ţi-l oferi pe al tău, în schimb*, cugetă Osaron.

Carcasa lui pierea iute, luminată de o văpaie roşie care-i pârâia prin piele.

— Vreau, zise Holland.

— *Ispititor*, răspunse Osaron.

Ochii lui negri ardeau în ţeasta lui Jinnar. Cât ai clipi, era lângă Holland.

— *Dar mai degrabă vreau să te privesc cum cazi*.

Holland simţi brânciul înainte să vadă mâna, simţi forţa împingându-l în piept şi imediata atracţie a gravitaţiei, când lumea se răsturnă şi platforma dispăru, iar lanţurile îl traseră peste marginea balconului şi în jos, mai jos, tot mai jos, în fluviul de dedesubt.

III

Kell îl văzu pe Holland căzând.

În clipa asta, *antari* era acolo, la marginea balconului, iar în clipa următoare dispăruse, plonjând în fluviu fără niciun pic de magie la îndemână, numai cu greutatea rece, moartă, a fierului vrăjit din jurul lui. Balconul era un haos, unul din gardieni în genunchi, luptând cu ceaţa, în timp ce Lila şi Alucard luaseră poziţie de luptă împotriva cadavrului reînsufleţit al lui Jinnar, care nu mai era acum decât un schelet calcinat.

Nu era timp să gândească, să se întrebe, să chibzuiască.

Se aruncă.

Distanţa a fost mai mare decât păruse.

Impactul îl lăsă fără aer în plămâni, zgâlţâindu-i toate oasele, şi tresări când fluviul se închise deasupra lui, rece ca gheaţa şi negru ca tuşul.

Jos, departe, cât pe-aci să n-o vadă, o siluetă palidă se scufunda spre fundul apei înnegrite.

Kell înotă spre Holland, cu plămânii îndureraţi de la lupta contra presiunii – luptă nu doar împotriva greutăţii apei, dar şi a magiei lui Osaron, care-i fura căldura şi puterea de concentrare – în timp ce încerca să-şi croiască drum prin fluviu.

Până când ajunse la Holland, omul era în genunchi, buzele lui mişcându-se slab, fără sunet, corpul fiindu-i ţinut pe fundul apei de cătuşele de la mâini şi de lanţurile de oţel din jurul taliei şi ale picioarelor. *Antari* se chinui să se ridice în picioare, dar nu reuşi mai mult. După o zbatere scurtă, pierdu bătălia cu gravitaţia şi căzu la loc în genunchi, ridicând un nor de nămol când fierul lovi albia fluviului.

Kell pluti înaintea lui, cu haina îngreunată de apă, având astfel destul lest să rămână dedesubt. Scoase cuţitul, crestându-şi carnea înainte să-şi dea seama de inutilitate – de cum izvora, sângele dispărea, împrăştiat de curent. Kell înjură, sacrificând o mică porţie de aer, în timp ce Holland se lupta să şi-o păstreze pe ultima rămasă. Părul negru al lui Holland plutea în apă în jurul feţei, ochii îi erau închişi, în postura lui se vădea resemnarea, de parcă mai degrabă s-ar fi înecat decât să se întoarcă la lumea de deasupra.

De parcă ar fi vrut să-şi sfârşească viaţa aici, pe fundul fluviului.

Dar Kell nu-l putea lăsa să facă asta.

Ochii lui Holland se deschiseră brusc când Kell îl apucă de umeri, aplecându-se ca să ajungă la încheieturile ţinute de greutate pe fundul apei. *Antari* clătină uşor din cap, dar Kell nu-i dădu drumul. Tot corpul îl durea din pricina frigului şi a lipsei de aer, şi putea vedea pieptul lui Holland poticnindu-se când se împotrivea nevoii de a inspira.

Kell îşi înfăşură mâinile în jurul cătuşelor de fier şi trase, nu doar cu muşchii, dar şi cu magie. Fierul era un mineral, undeva între piatră şi pământ în spectrul elementelor. Nu putea să-l dezintegreze, dar putea – cu puţin efort – să-i schimbe forma.

Preschimbarea unui element nu era floare la ureche, nici măcar într-o cameră de lucru, cu destul timp şi capacitate de concentrare la îndemână; s-o faci sub apă, înconjurat de magie neagră, în timp ce pieptul îl ardea şi Holland se îneca încet, era cu totul altceva.

Convergenţă, îl certă maestrul Tieren în minte. *Divergenţă*.

Kell închise strâns ochii şi încercă să-şi aducă aminte instrucţiunile lui Tieren.

Elementele nu sunt întregi în sine, zisese *Aven Essen*, *ci sunt alcătuite din părţi, fiecare fiind un nod pe aceeaşi sfoară înfăşurată la nesfârşit, unul dând drumul spre următorul şi spre următorul. Există o pauză naturală, dar nicio înnăditurăă*.

Trecuseră ani de când învăţase să facă asta; de când stătuse în camera de lucru a Înaltului Preot cu câte un pahar în fiecare mână, urmărind liniile spectrului elementelor în timp ce turna conţinutul dintr-unul în altul, prefăcând apa în nisip, nisipul în piatră, piatra în foc, focul în aer, aerul în apă. La nesfârşit, încet, chinuitor de lent, practica nefiind niciodată la fel de uşoară ca teoria. Preoţii o puteau face – erau atât de bine acordaţi la subtilităţile magiei, încât graniţele dintre elemente păreau poroase în mâinile lor –, dar magia lui Kell era prea zgomotoasă, prea

vioaie, şi jumătate din timp dădea greş, spărgând sticla sau vărsându-i conţinutul care era acum pe jumătate piatră, pe jumătate sticlă.

Convergenţă.

Divergenţă.

Metalul era rece în mâinile lui.

De neclintit.

Noduri pe o sfoară.

Holland murea.

Lumea de apă se învârtea întunecată.

Convergenţă.

Divergenţă.

Ochii lui Kell se deschiseră brusc. Îi întâlni privirea lui Holland şi, când metalul începu să se înmoaie în mâinile lui, ceva trecu fulgerător pe faţa magicianului, iar Kell îşi dădu seama că resemnarea lui Holland fusese doar o mască, acoperind panica de dedesubt. Cătuşele cedară sub degetele disperate ale lui Kell, prefăcându-se din fier în nisip, mâl ce se împrăştie într-un nor şi apoi se dizolvă în curentul fluviului.

Holland ţâşni înainte, în absenţa lanţurilor. Se ridică, nevoia de aer propulsându-l la suprafaţă.

Kell împinse cu picioarele în albia fluviului ca să-l urmeze.

Sau încercă s-o facă.

Se ridică vreun metru, doar pentru a fi smucit înapoi, la fund, ţinut zdravăn de o forţă nevăzută. Ultima gură de aer îi scăpă lui Kell din plămâni într-un şuvoi de bule, în timp ce se lupta să scape de strânsoarea apei. Forţa se întări în jurul picioarelor lui, încercă să-i strivească rezistenţa din membre, din piept, trăgându-i braţele în lateral, într-o înfiorătoare repetiţie a cadrului de fier din castelul Londrei Albe.

Apa de deasupra lui Kell se mişca şi se învolbura, curentul întorcându-se în jurul conturului unui om.

Salutare din nou, antari.

Prea târziu, Kell înţelese. În acel ultim moment de pe balcon, Osaron se uitase nu la Holland, ci la el.

Împingându-l pe Holland în fluviu, ştiuse că o să-l salveze Kell. Ei îi întinseseră o cursă regelui-umbră, iar el le întinsese una lor. *Lui*.

La urma urmelor, Kell era cel care îi rezistase, cel care refuzase să îi cedeze.

Acum o să îngenunchezi?

Legăturile invizibile îl forţau pe Kell spre albia fluviului. Plămânii îi ardeau, în timp ce încerca să lupte împotriva fluviului. Încerca şi dădea greş. Panica îl invadă.

Acum o să implori?

Închise ochii şi se strădui să îşi ţină în frâu nevoia de aer care îi sfârteca pieptul, amorţindu-şi simţurile. Înaintea ochilor îi dansau puncte albe luminoase şi negre, adânci.

Acum o să mă laşi înăuntru?

IV

Lila îl văzu pe Kell dispărând dincolo de marginea balconului.

La început, crezu că trebuie să fi fost lovit şi aruncat, că în mod cert nu de bunăvoie sărise în apa neagră, nu pentru Holland, dar apoi îşi aduse aminte cuvintele lui – *aş fi putut fi eu* – şi îşi dăduse seama, cu limpezime glacială, că el nu-i spusese adevărul. Execuţia fusese o farsă. Nu se intenţionase nicio clipă ca Holland să moară.

Fusese o cursă şi Osaron nu muşcase momeala, iar acum Holland se îneca în Isle, iar Kell se ducea la fund odată cu el.

— Fir-ar să fie! murmură Lila, scoţându-şi haina.

Pe balcon, Jinnar se prăbuşise, corpul lui prefăcându-se într-o cenuşă noroioasă, în vreme ce aceia care căzuseră sub vraja lui Osaron fuseseră imobilizaţi. Doi gardieni cu cicatrice argintii se luptau să restabilească ordinea, în vreme ce un al treilea lupta cu febra care făcea ravagii în corpul lui. Regele trecu valvârtej pe lângă propriul gardian, traversând rapid balconul, în timp ce Alucard făcea scut în faţa lui Rhy, care ţinea o mână la piept de

parcă nu putea să respire.

Pentru că, bineînţeles, *nu putea* să respire. Kell nu era singurul care se îneca.

Lila se întoarse, se căţără peste balustradă şi sări.

Apa tăia precum un cuţit. Scuipă, din cauza durerii şi a frigului – avea *să ucidă* pe cineva când se va fi terminat treaba asta.

Fără greutatea hainei, corpul ei se răzvrăti, încercând la fiecare mişcare de braţe să o ridice la suprafaţă, la aer, la viaţă. În loc de asta, ea înotă în jos, arzând-o plămânii, cu apa îngheţată înţepându-i ochii deschişi, spre forma de pe fundul apei. Se aştepta să fie Holland, scufundat de greutatea lanţurilor. Însă silueta se zbătea liber, cu părul încurcat ca un nor.

Kell.

Lila lovi apa cu picioarele spre el, când o mână o prinse de braţ. Se răsuci şi-l văzu pe Holland, acum eliberat din lanţuri.

Îşi ridică un picior ca să-l lovească şi să-l îndepărteze, dar apa îi amortiză lovitura, iar degetele lui se strânseră, în timp ce o sili să se întoarcă şi să se uite la silueta care se zbătea pe fundul fluviului.

Pentru o clipă de groază, crezu că voia ca ea să-l privească pe Kell murind.

Dar atunci îl văzu, un contur abia desluşit a ceva – al *cuiva* – plutind în apă înaintea lui Kell.

Osaron.

Holland făcu semn spre el însuşi şi apoi spre regele-umbră. Făcu semn spre ea şi apoi spre Kell. După aceea, îi dădu drumul şi ea înţelese.

Se scufundară umăr la umăr, dar Holland atinse primul fundul apei, aterizând într-un nor de mâl răscolit, care îi evidenţie contururile regelui-umbră, aşa cum praful reflectă lumina.

Lila ajunse la Kell sub acoperirea apei tulburate şi încercă să-l ridice, să-l desprindă de pe fundul apei, dar strânsoarea lui Osaron îl ţinu ferm. Îşi aruncă o mână disperată spre Holland, o rugăminte fără cuvinte, iar

magicianul îşi întinse braţele şi *împinse*.

Fluviul se trase îndărăt, se trase în toate direcţiile, creând o coloană de aer cu Lila şi Kell în centrul ei. Lila şi Kell, dar nu şi Holland.

Lila trase aer adânc în piept, umplându-şi plămânii înţepeniţi dureros, în timp ce Kell se prăbuşi pe albia fluviului, horcăind şi vărsând apă.

Scoate-l afară, mimă Holland, cu mâinile tremurând de efortul de a ţine fluviul – *şi pe Osaron* – la distanţă.

Cu ce? ar fi vrut Lila să întrebe. Poate că erau în stare să respire, dar încă mai stăteau pe fundul fluviului, Kell doar pe jumătate conştient şi Lila, cu toate puterile adunate, dar fără niciuna din abilităţile lui. Nu putea plămădi aripi de aer, nu putea sculpta nişte scări de gheaţă. Privirea i se îndreptă spre mâlul de jos.

Coloana de aer se învârtea mai aproape în jurul lor.

Holland îşi pierdea puterile.

Umbrele creşteau, înfăşurându-se în apă în jurul lui *antari*, din ce în ce mai slăbit, ca nişte membre, degete şi guri rătăcitoare.

Ar fi vrut să-l părăsească, dar Kell îi adusese aici, în acest punct, totul pentru afurisita de viaţă a lui Holland. *Lasă-l. Salvează-l. Să-l ia naiba*. Lila mârâi şi, ţinând o mână pe mâneca lui Kell, o întinse pe cealaltă spre coloană, lărgind cercul până când Holland se împletici înainte, în siguranţa dinăuntru.

Siguranţă fiind un termen relativ.

Holland respiră întretăiat, iar Kell, în sfârşit venindu-şi în fire, îşi apăsă palmele pe mâlul umed de pe fundul fluviului. Acesta începu să se ridice, un disc de pământ sub picioarele lor, ţâşnind la suprafaţă, în timp ce coloana de aer se prăbuşea dedesubt.

Ieşiră la suprafaţă şi se urcară pe mal, la poalele palatului, întinzându-se pe pământ, uzi şi pe jumătate îngheţaţi, dar în viaţă.

Holland a fost cel dintâi care şi-a recăpătat puterile, dar înainte să se ridice pe jumătate, Lila ţinea un cuţit la gâtul lui.

— Uşurel, zise ea, tremurând din toate încheieturile.

— Stai… începu Kell, dar regele şi oamenii lui erau deja grămadă pe ei.

Gardienii îl forţară pe Holland să cadă înapoi în genunchi, pe malul îngheţat. Când îşi dădură seama că nu mai era înlănţuit, jumătate dintre ei se repeziră la el, jumătate se dădură înapoi. Dar Holland nu făcu niciun gest să plece sau să se apere. Lila ţinu în continuare cuţitul în mână până ce oamenii regelui îl târâră pe prizonier înapoi spre celule. În urma lor, Rhy coborî furios pe malul fluviului. Avea maxilarul strâns şi obrajii roşii de parcă aproape se înecase. Pentru că, bineînţeles, aproape se înecase.

Kell îl văzu venind.

— Rhy…

Prinţul îi trase un pumn fratelui său.

Kell se împletici şi căzu din nou, iar prinţul se clătină îndărăt, de durerea-oglindă, ţinându-se de falcă.

Rhy îl apucă pe Kell de gulerul hainei ude.

— Am făcut pace cu moartea. Dar refuz să mor pentru *el!* spuse prinţul, împungând cu degetul prin aer spre Holland.

Spunând asta, Rhy îşi îmbrânci din nou fratele. Kell deschise gura să zică ceva, dar o închise la loc, cu un firişor de sânge în colţul buzelor. Prinţul îi întoarse spatele şi o porni înapoi spre palat.

Lila se ridică, scuturându-şi hainele.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, zise ea, apoi îl lăsă pe Kell pe mal, ud până la piele, tremurând şi singur.

V

Zeii nu au nevoie de corp, dar regii au.

Osaron *clocotea* la ecoul cuvintelor care-i răsunau prin minte. Buruieni care trebuie smulse din rădăcină. La urma urmei, era un zeu. Şi un zeu nu avea nevoie de un corp. O cochilie. O *cuşcă*. Un zeu era pretutindeni.

Fluviul se încreţi şi din undele lui se ridică o picătură, o mărgică neagră, strălucitoare, care se întinse şi se lungi până când căpătă formă, membre, degete, o faţă. Osaron stătea pe apă.

Holland *se înşelase*.

Un corp era o simplă unealtă, un lucru de folosit, de aruncat, dar nu era niciodată *nevoie* de el.

Osaron voise să-l ucidă pe Holland lent, să-i smulgă inima de muritor – o inimă pe care o *ştia*, o ascultase luni de-a rândul.

Îi dăruise lui Holland atât de mult – o a doua şansă, un oraş renăscut – şi tot ce îi ceruse în schimb fusese *cooperare*.

Încheiaseră o înţelegere.

Iar Holland avea să plătească pentru că o nesocotise.

Insolenţa acestor antari.

Cât despre *ceilalţi* doi…

Încă nu decisese cum să-i folosească.

Kell era o ispită.

Un dar dăruit şi apoi pierdut, un corp în care să pătrundă – sau pe care pur şi simplu să-l zdrobească.

Şi fata. Delilah. Puternică şi aprigă. Atât de multă luptă. Atât de multă promisiune. Putea să fie mult *mai mult.*

Voia…

Nu.

Dar atunci…

Una era ca un zeu să vrea şi alta ca un om să aibă nevoie.

El nu avea nevoie de jucăriile astea, de învelişurile astea.

Nu avea nevoie să fie *limitat*.

El era pretutindeni.

(Era destul.)

Era…

Osaron se uită în jos la forma lui sculptată din apă neagră şi îşi aduse aminte de un alt corp, dintr-o altă lume.

Îi lipsea…

Nu.

Dar ceva *chiar* lipsea.

Pluti la suprafaţa apei, se ridică în aer să observe oraşul care avea să devină oraşul lui şi se încruntă. Era miezul zilei şi totuşi Londra stătea posomorâtă în umbră. Ceaţa puterii lui tremura, se răsucea, se încolăcea, dar dedesubtul păturii oraşul arăta mohorât.

Lumea – lumea lui – trebuia să fie frumoasă, strălucitoare, plină de lumina magiei, de cântecul puterii.

Avea să fie, odată ce oraşul va înceta să mai lupte. Odată ce toţi vor fi plecat, toţi vor fi îngenuncheat, toţi îl vor fi recunoscut pe el drept rege, atunci ar fi putut face oraşul ceea ce voia să fie, ceea ce *trebuia* să fie. Progresul era un proces, schimbarea lua timp, o iarnă înaintea oricărei primăveri.

Dar până atunci…

Lipsea…

Ce lipsea…

Se întoarse în loc şi… iată.

Palatul regal.

Undeva înăuntru, cei care-l sfidau se strânseseră laolaltă, se ascunseseră în spatele protecţiilor lor, de parcă protecţiile ar fi putut dura mai mult decât *el*. Şi aveau să cadă şi ei, cu timpul, dar palatul însuşi era cel care strălucea în ochii lui, înălţându-se deasupra fluviului înnegrit ca un al doilea soare, aruncându-şi spiţele de lumină roşie până la cer chiar şi acum, ecoul său dansând pe suprafaţa neagră ca oglinda a fluviului.

Orice conducător are nevoie de un palat.

Avusese şi el unul, cândva, bineînţeles, în mijlocul primului său oraş. O frumuseţe, sculptată din dorinţă şi voinţă şi potenţial absolut. Osaron îşi spusese că nu avea să se mai întoarcă în palatul acela, nu avea să comită aceleaşi greşeli…

Dar aceea fusese lumea nepotrivită.

El fusese tânăr, învăţa, şi cu toate că oraşul căzuse, nu se întâmplase din vina *palatului*. Nici din vina *lui*. Ci din a lor, a oamenilor, cu minţile lor defectuoase, cu formele lor casante – şi, da, el le dăduse putere, dar acum îşi învăţase

lecţia, ştia că puterea trebuia să fie a lui şi numai a lui, şi *ce* splendid fusese palatul acela! Inima neagră a regatului său!

Avea să meargă mai bine aici.

Chiar aici.

Avea să se simtă în locul ăsta ca acasă.

Acasă.

Ce idee ciudată.

Totuşi. Aici. Asta.

Osaron se ridicase mult în aer acum, deasupra sclipitoarei întinderi a fluviului, a arenelor lipsite de viaţă, a scheletelor masive de piatră şi lemn, care aveau în vârf leii, şerpii şi păsările lor de pradă, cu corpuri goale, cu banierele încă fluturând în vânt.

Chiar aici.

Îşi întinse mâinile şi trase de sforile acestei lumi, apucând firele puterii din pietrele stadionului şi ale apei de dedesubt, iar masivele construcţii începură să se adune, gemând când se smulgeau din podurile şi ancorele lor.

În mintea lui, palatul lua formă, fumul, piatra şi magia desprinzându-se forţat, rearanjându-se altfel, în ceva mai mult. Şi, ca în mintea lui, la fel se întâmpla şi în lumea de dedesubt. Noul lui palat se întindea ca o umbră, însă pe verticală, nu pe orizontală, tentaculele de ceaţă urcând pe laturi ca viţa-de-vie, transformându-se în piatră neagră, lustruită ca o carne nouă peste oase vechi. Sus, banierele stadionului se ridicară ca fumul, înainte să se cimenteze într-o coroană de turle lucioase deasupra creaţiei lui.

Osaron zâmbi.

Era un început.

VI

Lui Kell întotdeauna îi plăcuse liniştea.

Tânjea după acele momente foarte rare în care lumea se liniştea şi haosul vieţii din palat lăsa loc nemişcării relaxate, confortabile.

Aceasta *nu* era genul acela de linişte.

Nu, liniştea asta era goală pe dinăuntru, ursuză, o linişte grea, întreruptă numai de picurul apei lovind podeaua lustruită, de focul trosnind în vatră şi de paşii lui Rhy fără astâmpăr.

Kell stătea într-unul dintre fotoliile prinţului, cu o ceaşcă de ceai clocotit într-o mână, cu falca învineţită în cealaltă, cu părul ca o adunătură de câlţi roşii şi uzi, din care picături de apă din fluviu i se scurgeau pe gât. În timp ce Tieren se îngrijea de plămânii lui vătămaţi, Kell înregistră daunele – doi gardieni erau morţi, la fel şi un alt magician arnesian. Holland era înapoi în celulă, regina era în galerie, iar regele stătea în capătul celălalt al camerei, lângă şemineul prinţului, cu faţa întunecată, trasă. Hastra era la uşă, Alucard Emery – o umbră de care Kell părea să nu poată scăpa – stătea pe canapea cu un pahar de vin, în vreme ce secundul lui, Lenos, rămăsese în picioare, în spatele lui. Alucard încă era murdar pe piept de sânge şi cenuşă. O parte era al lui, dar restul aparţinea lui Jinnar.

Jinnar, care îşi asumase lupta şi căzuse.

Cel mai bun mânuitor de vânt din Arnes, redus la o marionetă în flăcări, o grămăjoară de cenuşă.

Lila stătea întinsă pe podea, cu spatele sprijinit de canapeaua lui Alucard, şi numai s-o vadă acolo – în apropierea nenorocitului ăluia de pirat – focul din pieptul îndurerat al lui Kell era aţâţat.

Minutele se scurgeau, iar părul lui ud în sfârşit începu să se usuce, dar niciunul nu vorbi. În schimb, aerul părea încărcat de lucrurile nespuse, de certurile adormite.

— Ei bine, zise prinţul în cele din urmă, cred că pot să spun că n-a mers cum am plănuit.

Cuvintele rupseră pecetea şi dintr-odată încăperea se umplu de voci.

— Jinnar a fost prietenul meu, zise Alucard uitându-se fioros la Kell, şi a murit din cauza ta!

— Jinnar a murit din cauza lui! ripostă Kell, desprinzându-se din îngrijirile lui Tieren. Nu l-a silit nimeni să vină pe balcon. Nu l-a pus nimeni să-l atace pe regele-

umbră.

Lila se încruntă.

— Ar fi trebuit să-l laşi pe Holland să se înece.

— De ce n-ai făcut-o? o secondă Rhy.

— La urma urmei, continuă ea, nu se presupunea că e o *execuţie?* Sau tu ai avut alte planuri? Unele pe care nu le-ai împărtăşit şi cu noi.

— Da, Kell, se amestecă şi Alucard. Luminează-ne şi pe noi!

Kell îi aruncă o privire glacială căpitanului.

— Tu de ce eşti aici?

— Kell, zise regele cu voce joasă, severă. Spune-le!

Kell îşi trecu o mână prin părul îngheţat.

— Osaron are nevoie de permisiune ca să ocupe un *antari*, zise el. Planul era ca Holland să-l lase pe Osaron înăuntru, iar eu să-l ucid pe Holland.

— Am ştiut eu! făcu Lila.

— La fel şi Osaron, se pare, zise Rhy.

— În timpul execuţiei, continuă Kell, Holland a încercat să-l atragă pe Osaron. Când Osaron a apărut, am presupus că a funcţionat, dar apoi, când l-a împins pe Holland în fluviu… nu m-am gândit…

— Nu, sări Rhy, n-ai făcut-o!

Kell nu se lăsă descumpănit.

— *Poate* că l-ar fi lăsat pe Holland să se înece *sau* poate că încerca pur şi simplu să-l atragă departe de noi înainte să-i reclame corpul. Şi, dacă sunteţi de părere că Osaron e rău fără un corp, ar fi trebuit să-l vedeţi într-al lui Holland. Nu mi-am dat seama că *pe mine* mă vâna decât când era prea târziu.

— Ai procedat corect, zise regele.

Kell se uită la el uluit. Maxim îi lua partea lui Kell pentru prima oară după *luni*.

— Ei bine, zise Rhy arţăgos, Holland e încă în viaţă şi Osaron este încă liber, iar noi tot n-avem nicio idee cum să-l oprim.

Kell îşi apăsă palmele pe ochi.

— Osaron încă are nevoie de un corp.

— El nu prea pare să creadă asta, interveni Lila.

— O să-şi schimbe părerea, zise Kell.

Rhy se opri în loc.

— De unde ştii?

— Pentru că, acum, îşi poate permite să fie încăpăţânat. Are prea multe opţiuni.

Kell se uită la Tieren, care nu zisese nimic, stând nemişcat ca piatra.

— Odată ce oraşul va adormi, o să rămână fără corpuri cu care să se joace. O să devină nerăbdător. O să devină furios. Şi atunci va fi atent la noi.

— Şi ce o să facem *atunci?* întrebă Lila exasperată. Chiar dacă îl putem convinge pe Osaron să ia corpul pe care i-l dăm noi, va trebui să fim destul de rapizi ca să-l închidem în el. E ca şi când ai încerca să prinzi fulgerul.

— Ne trebuie o altă cale ca să-l închidem, îşi dădu cu părerea Rhy. Ceva mai bun decât un corp. Corpurile vin cu o minte şi, asta, după cum ştim, poate fi manipulată.

Luă o sferă mică de argint de pe un raft şi o întinse între degete. Sfera era făcută din sârme subţiri, ţesute în aşa fel încât se desfăceau, extinzându-se într-un glob mare de filamente delicate, şi se strângeau la loc, într-o bilă densă de argint, strâns încolăcit.

— Ne trebuie ceva mai solid. Ceva permanent.

— O să avem nevoie de un Legatar, zise Tieren încetişor.

Toţi se uitară la *Aven Essen*, dar Maxim a fost cel care a vorbit. Roşise.

— Mi-ai spus că nu există.

— Nu, zise Tieren. Ţi-am spus că n-o să te ajut *să faci* unul.

Preotul şi regele îşi încrucişară privirile îndeajuns de mult ca Rhy să nu mai reziste.

— Vrea cineva să explice?

— Un Legatar, începu Tieren încet, adresându-se tuturor celor prezenţi, este un dispozitiv care transferă magia. Şi chiar dacă ar putea fi făcut, e prin însăşi natura lui corupt, o sfidare făţişă a legii fundamentale şi o *interferenţă* – Maxim se crispă la acest cuvânt – în ordinea naturală a

selecţiei magice.

În încăpere se lăsă tăcerea. Faţa regelui era încleştată de furie, chipul lui Rhy era inexpresiv, dar palid, şi înţelegerea se pogorî în pieptul lui Kell. Un dispozitiv de transfer al magiei ar fi capabil să le-o asigure celor lipsiţi de ea. Ce n-ar face un tată pentru un fiu născut fără putere? Ce n-ar face un rege pentru moştenitorul lui?

Când prinţul vorbi, o făcu prudent, cu voce egală.

— Chiar e posibil, Tieren?

— Teoretic, răspunse preotul, ducându-se până la un birou care se afla într-un colţ al camerei.

Luă o bucată de pergament din sertar, scoase un creion dintr-unul din numeroasele falduri ale robei sale albe de preot şi începu să deseneze.

— Magia, cum ştiţi, nu urmează linia sângelui. Îl alege pe cel puternic şi pe cel slab după propria voinţă. Aşa cum e *firesc*, adăugă el, aruncându-i o privire severă regelui. Dar, mai demult, un nobil pe nume Tolec Loreni a vrut o cale de a-şi lăsa moştenire nu doar pământurile şi titlurile, dar şi puterea preaiubitului său fiu întâi născut.

Desenul de pe foaie începu să ia formă. Un cilindru metalic de forma unui sul de pergament, cu formule magice inscripţionate în relief pe întreaga lungime.

— El a conceput un dispozitiv care putea fi vrăjit să ia şi să reţină puterea unei persoane până când următorul din neamul lui putea s-o reclame.

— Aşadar, *Legatarul*, zise Lila.

Rhy înghiţi în sec.

— Şi chiar a funcţionat?

— Păi, nu, zise Tieren. Vraja l-a ucis imediat. Dar – se înveseli el – nepoata lui, Nadina, avea o minte de-a dreptul genială. A perfecţionat proiectul şi aşa a fost creat primul Legatar.

Kell clătină din cap.

— Eu de ce n-am auzit despre asta? Şi dacă a funcţionat, de ce nu se mai foloseşte încă?

— Puterii nu-i place să fie forţată să urmeze descendenţe, răspunse Tieren apăsat. Legatarul Nadinei

Loreni a funcţionat. Dar funcţiona pe *oricine*. *Pentru* oricine. A fost imposibil să controleze *cine* reclama conţinutul unui Legatar. Magicienii puteau fi *convinşi* să-şi depună întreaga putere în dispozitiv şi, odată ce aceasta era cedată Legatarului, putea fi cerută de oricine. După cum vă puteţi imagina, lucrurile s-au cam… încurcat. În cele din urmă, majoritatea Legatarilor au fost distruşi.

— Dar dacă am găsi proiectele lui Loreni, zise Lila, dacă am putea crea din nou unul…

— Nu-i nevoie, vorbi în sfârşit Alucard. Ştiu exact unde să găsim unul.

VII

— Cum adică l-ai *vândut*? se răsti Kell la căpitan.

— N-am ştiut ce *era*.

Asta dura de vreo câteva minute, iar Lila îşi umplu din nou paharul, în timp ce încăperea şuiera de mânia lui Kell, de frustrarea regelui şi de exasperarea lui Alucard.

— N-am recunoscut magia, spunea Alucard pentru a treia oară. Nu mai văzusem nimic asemănător înainte. Ştiam că era o raritate, dar atâta tot.

— Ai *vândut* un *Legatar!* repetă Kell, apăsând cuvintele.

— Practic, zise Alucard în apărarea lui, nu l-am *vândut*. L-am oferit la schimb.

Toată lumea gemu.

— Cine ţi l-a dat? întrebă Maxim.

Regele nu arăta prea bine – cearcăne negre i se desenaseră sub ochi, de parcă nu dormise de mai multe zile. Nu că vreunul dintre ei ar fi dormit, dar Lilei îi plăcea să creadă că ea se descurca destul de bine cu oboseala, dat fiind îndelungatul ei antrenament.

— Maris Patrol, răspunse Alucard.

Regele roşi la auzul numelui. Nimeni altcineva nu păru să observe. Dar observă Lila.

— O cunoşti.

Regele întoarse brusc capul spre ea.

— Ce? Nu. Doar după reputaţie.

Lila ştia să recunoască o minciună, mai ales una cusută cu aţă albă, însă Rhy interveni:

— Şi ce reputaţie are?

Regele n-avea de gând să răspundă. Lila observă şi asta.

— Maris conduce *Ferase Stras*, zise Alucard.

— Apele Mergătoare? traduse Kell, presupunând că Lila nu cunoştea cuvintele.

Dar ea le cunoştea.

— N-am auzit niciodată, adăugă el.

— Nu mă surprinde, zise căpitanul.

— *Er an merst*… începu Lenos, deschizând gura pentru prima oară.

E o piaţă.

Alucard îi aruncă o privire omului, dar marinarul continuă să vorbească încet, cu accent arnesian rural.

— Serveşte marinarilor de un tip special, cei care caută să facă negoţ cu…

În sfârşit îi prinse privirea căpitanului şi amuţi.

— Vrei să spui o piaţă neagră, completă Lila, ridicându-şi paharul spre căpitan. Ca Sasenroche.

Regele ridică o sprânceană.

— Maiestatea Voastră, începu Alucard, asta a fost înainte de a servi coroana…

Regele ridică o mână, în mod clar neinteresat de scuze.

— Crezi că Legatarul e încă acolo?

Alucard dădu din cap o dată.

— Conducătoarei pieţei i-a picat cu tronc. Ultima oară când l-am văzut, atârna de gâtul lui Maris.

— Şi unde e piaţa asta, *Ferase Stras?* întrebă Tieren, împingând spre ei o bucată de pergament.

Pe ea schiţase o hartă a imperiului. Fără denumiri, doar graniţele. Văzând-o, Lila îşi aduse aminte de ceva.

— Asta-i problema, zise Alucard, trecându-şi o mână prin buclele castanii, ciufulite. Se mişcă, se mută de colo până colo.

— Poţi s-o găseşti? întrebă Maxim.

— Cu un cifru al piratului, bineînţeles, răspunse Alucard,

dar eu nu mai am unul. Pe onoarea Arnesului, jur…

— Vrei să spui că ţi-a fost confiscat când ai fost arestat, zise Kell.

Alucard îi aruncă o privire veninoasă.

— Un cifru al piratului? întrebă Lila. E un soi de hartă a mărilor?

Alucard dădu din cap.

— Hărţile nu sunt la fel, totuşi. Toate au marcate porturile, rutele de evitat, cele mai bune locuri şi perioadele pentru a face afaceri. Dar un cifru al piratului e desenat să păstreze secretele. Pentru ochii neatenţi, cifrul e practic inutil, doar nişte linii. Nu e numit nici măcar un oraş.

Aruncă o privire la harta rudimentară a lui Tieren.

— Ca asta.

Lila se încruntă. De data asta amintirea ei prinse formă. Cu ochii minţii, văzu o altă cameră, dintr-o altă Londră, într-o altă viaţă. O hartă fără nimic marcat pe ea întinsă pe masa din podul Aruncăturii de Piatră.

Trebuie să-şi fi lăsat garda jos, amintindu-şi toate astea, deoarece Kell îi atinse braţul.

— Ce e?

Ea îşi plimbă un deget pe gura paharului, încercând să nu-şi trădeze emoţia din voce.

— Am avut o hartă ca aia, odată. Furată dintr-o prăvălie, când aveam cincisprezece ani. Nici măcar nu ştiam ce era – pergamentul era strâns şi legat cu o sfoară –, dar pur şi simplu m-a… *atras*, aşa că am luat-o. Chestia ciudată a fost că, după aceea, nu m-am gândit niciodată s-o vând. Presupun că-mi plăcea ideea unei hărţi fără nume, fără locuri, fără nimic decât pământ şi mare şi promisiuni. Harta mea spre oriunde, aşa o numeam…

Lila îşi dădu seama că în încăpere se făcuse linişte. Cu toţii se uitau la ea lung, regele şi căpitanul, magicianul şi preotul şi prinţul.

— Ce?

— Unde e acum, harta asta spre oriunde? întrebă Rhy.

Lila ridică din umeri.

— Dincolo, în Londra Cenuşie, bănuiesc, într-o cameră din vârful Aruncăturii de Piatră.

— Nu, zise Kell cu blândeţe. Nu mai e acolo.

Revelaţia o lovi ca un pumn. O ultimă uşă închisă cu zgomot.

— Oh… făcu ea, rămasă puţin fără aer. Păi… ar fi trebuit să-mi închipui că cineva ar fi…

— Eu am luat-o, o opri Kell.

Şi apoi, înainte să-l poată întreba ea de ce, adăugă, grăbit:

— Mi-a atras privirea. E aşa cum spuneai tu, Lila, harta are un soi de atracţie. Trebuie să fie de la vrajă.

— Asta trebuie să fie, adăugă şi Alucard sec.

Kell se încruntă la căpitan, dar ieşi să aducă harta.

Cât el lipsi, Maxim se trânti într-un fotoliu, strângând pernele braţelor tapiţate. Dacă altcineva mai observase încordarea din ochii negri ai regelui, nu făcu nicio remarcă, dar Lila privi cum Tieren se apropie şi se aşază în spatele fotoliului regelui. Puse o mână pe umărul lui Maxim, iar Lila observă trăsăturile regelui destinzându-se, ca şi cum vreo durere sau o boală i-ar fi fost uşurate de atingerea preotului.

Nu ştia de ce acest lucru o punea în gardă, dar încă încerca să se dezbare de senzaţia de nelinişte când se întoarse Kell cu harta în mână. Cu toţii, în afară de rege, se adunară în jurul mesei, unde Kell îşi desfăşură prada, fixând-o în colţuri cu greutăţi. Pe o parte era pătată cu sânge de mult uscat. Degetele Lilei se îndreptară spre pată, dar se opri şi îşi vârî în schimb mâinile în buzunarele hainei, strângând în palmă ceasul ei.

— M-am întors acolo, o dată, zise Kell încet, cu capul aplecat spre ea. După Barron…

După Barron, zisese el. De parcă Barron fusese un simplu lucru, un jalon în timp. De parcă Holland nu-i tăiase gâtul.

— Ai mai şterpelit şi altceva? întrebă ea, cu voce gâtuită.

Kell clătină din cap.

— Îmi pare rău, zise el.

Şi nu ştia dacă îi părea rău că luase harta sau că nu luase mai multe sau pentru că îi reamintise Lilei de o viaţă – o moarte – pe care ea îşi dorea cu atâta ardoare s-o uite.

— Ei, întrebă regele, *este* un cifru?

Alucard, din partea cealaltă a mesei, dădu din cap.

— Pare că da.

— Însă uşile au fost pecetluite în urmă cu multe secole, continuă Kell. Cum ar fi putut un cifru al piratului arnesian să se *afle* în Londra Cenuşie?

Lila pufni.

— Pe bune, Kell.

— Ce? se răţoi el.

— N-ai fost tu primul *antari*, zise ea, şi pariez că n-ai fost nici primul care să încalce regulile.

Alucard ridică o sprânceană când ea menţionă ilegalităţile din trecut ale lui Kell, dar avu bunul-simţ ca, de data asta, să nu comenteze. Îşi păstră atenţia fixată asupra hărţii, trecându-şi degetele peste ea de parcă ar fi căutat un indiciu, o încuietoare secretă.

— Ştii măcar ce faci? întrebă Kell.

Alucard scoase un sunet care nu era nici da, nici nu, ci mai degrabă o înjurătură.

— Poţi să-mi dai un cuţit, Bard? zise el.

Lila scoase un pumnal mic şi ascuţit din manşeta hainei. Alucard luă arma şi îşi înţepă iute degetul mare, apoi îşi apăsă rana în colţul pergamentului.

— Magie de sânge? întrebă ea, regretând că ea nu ştiuse niciodată să descuie secretele hărţii, nici măcar nu ştiuse că harta avea nişte secrete de descuiat.

— Nu chiar, răspunse Alucard. Sângele e doar cerneala.

Sub mâna lui, harta *se dezvălui* – ăsta a fost cuvântul care venea în minte –, stacojiul întinzându-se în linii pe suprafaţa pergamentului, iluminând totul, de la porturi şi oraşe până la şerpii ce marcau mările şi banda decorativă de la margine.

Inima Lilei îşi înteţi bătăile.

Harta ei spre oriunde devenise o hartă spre *pretutindeni* – sau, cel puţin, pretutindeni unde un pirat ar fi vrut să se

ducă.

Îşi miji ochii, încercând să descifreze numele trasate cu sânge. Identifică Sasenroche – piaţa neagră săpată în stânci, în locul unde Arnes, Faro şi Vesk se întâlneau toate trei – şi un oraş de pe coastă numit Astor, ca şi un loc în partea de nord a imperiului, marcat doar cu o steluţă şi cu inscripţia *Is Shast*.

Îşi aminti cuvântul acela de la taverna din oraş, cu dublul său înţeles.

Drumul sau *Sufletul*.

Însă nicăieri nu putu zări *Ferase Stras*.

— N-o văd.

— Răbdare, Bard.

Degetele lui Alucard trecură de-a lungul marginilor hărţii şi atunci ea văzu că pe margini nu era o simplă bandă decorativă, ci trei şiruri de numere mici, înghesuite. În timp ce privea, numerele părură să *se mişte*. Era un progres lent, dar cu cât se uita mai mult, cu atât mai sigură era că prima şi a treia linie se mutau spre stânga, iar cea din mijloc spre dreapta – în ce scop, habar n-avea.

— *Ăsta*, zise Alucard mândru, urmărind liniile, este cifrul piratului.

— Impresionant, zise Kell, cu vocea mustind de scepticism. Dar poţi să-l *citeşti*?

— Ar fi bine să speri că da.

Alucard luă o pană şi începu ciudata alchimie a transmutării simbolurilor schimbătoare de pe marginea hărţii în ceva ce semăna cu coordonatele: nu o pereche sau două, ci trei. Făcu asta în timp ce păstră fluxul conversaţiei neîntrerupt, nu cu cineva din încăpere, ci cu el însuşi, dar rostind cuvintele prea încet ca Lila să le poată auzi.

Lângă şemineu, regele şi Tieren erau prinşi într-o conversaţie în şoaptă.

La fereastră, Kell şi Rhy stăteau unul lângă altul, în tăcere.

Lenos se aşezase încordat pe marginea canapelei, jucându-se cu medalionul de la gât.

Numai Lila rămase cu Alucard şi îl urmărea traducând cifrul piratului, în tot acest timp gândindu-se că mai avea atât de multe de învăţat.

VIII

I-a luat aproape o oră căpitanului să spargă codul, aerul din încăpere devenind mai tensionat cu fiecare minut, liniştea întinsă ca pânzele corabiei pe un vânt puternic. Era liniştea hoţului, încolăcită, pândind, iar Lila era nevoită să-şi tot amintească să respire.

Alucard, pe care de obicei puteai conta c-o să întrerupă orice tăcere mai înainte de a deveni apăsătoare, era ocupat să mâzgălească numere pe o bucată de hârtie şi să se răstească la Lenos ori de câte ori omul se apropia să-i dea târcoale.

Tieren plecase la scurt timp după ce căpitanul începuse descifrarea, explicând că trebuia să-şi ajute preoţii cu vraja, iar regele Maxim se ridicase în picioare, câteva minute mai târziu, arătând ca un cadavru reînviat.

— Unde te duci? întrebase Rhy, când tatăl lui se întorsese spre uşă.

— Mai sunt şi alte probleme de care trebuie să mă ocup, răspunsese el distrat.

— Ce-ar putea fi mai…

— Un rege nu e un om, Rhy. Nu îşi permite luxul să aprecieze o direcţie şi să ignore restul. Acest Legatar, dacă poate fi găsit, este un singur curs. Sarcina mea este să le trasez pe toate.

Şi regele plecă, dând ordin să fie chemat numai când afurisita chestiune a hărţii se va fi terminat.

Rhy stătea acum tolănit pe canapea, cu un braţ peste ochi, în timp ce Kell părea îmbufnat, lângă şemineu, iar Hastra în picioare, la datorie, cu spatele la uşă.

Lila încercă să se concentreze pe aceşti oameni, pe mişcările lor lente ca rotiţele unui ceas, dar atenţia i se tot întorcea la fereastră, la acele filamente de ceaţă care se

încolăceau şi se descolăceau dincolo de sticlă, luând forme şi desfăcându-se, urcând ca valurile şi apoi spărgându-se de palat.

Se zgâia la ceaţă, căutând să desluşească forme la fel cum se uita, uneori, la nori – o pasăre, o corabie, o grămadă de monede de aur –, înainte să-şi dea seama că umbrele într-adevăr aveau formă de ceva.

Mâini.

Descoperirea a fost tulburătoare.

Lila privi întunericul adunându-se într-o mare de degete. Fascinată, îşi ridică mâna spre geamul rece, căldura atingerii ei aburind sticla în jurul degetelor. Dincolo de geam, cea mai apropiată umbră se adună într-o imagine identică, o palmă apăsată peste a ei, stratul de sticlă dintr-odată prea subţire zbârnâind, în timp ce zidul şi protecţia se încordară, tremurând.

Se încruntă când îşi flexă degetele, mâna de umbră imitându-i mişcarea cu o încetineală de copil, destul de aproape, dar nu exact în acelaşi timp, cu o fracţiune de secundă întârziere.

Îşi mişcă mâna înainte şi înapoi.

Umbrele o imitară.

Bătu cu un deget, fără zgomot, în sticlă.

Cealaltă mână făcu întocmai.

Tocmai începuse să-şi strângă degetele într-un gest grosolan, când văzu întunecimea mai mare – cea de dincolo de valul de mâini, cea care se înălţase din fluviu, acoperind cerul – începând să se mişte.

La început, crezu că umbrele se închegau într-o coloană, dar curând coloanei aceleia începură să-i crească aripi. Nu de genul pe care le vezi la o vrabie sau la o cioară. Genul de aripi care alcătuiesc un *castel*. Contraforţi, turnuri, turnuleţe, desfăcându-se ca o floare într-o subită, violentă înflorire. În timp ce privea, umbrele sclipiră şi se întăriră într-o piatră neagră, lucioasă.

Mâna Lilei căzu de pe geam.

— Îmi pierd eu minţile, zise ea, sau e un alt palat care pluteşte pe fluviu?

Rhy se ridică în capul oaselor. Kell veni lângă ea într-o clipă, uitându-se afară, în negură. Bucăţi din întuneric încă înfloreau, celelalte dizolvându-se în ceaţă, prinse într-un neîncetat proces de plămădire şi replămădire. Toată construcţia părea dintr-odată foarte reală şi absolut imposibilă.

— *Sanct!* înjură Kell.

— Monstrul ăla afurisit, mârâi prinţul, acum de partea cealaltă a Lilei, se joacă de-a construitul cu arenele mele.

Lenos se ţinu în spate, cu ochii măriţi, fie de groază, fie de admiraţie, când se uită la palatul incredibil, dar Hastra îşi abandonă postul de lângă uşă, grăbindu-se în faţă să vadă.

— Pe toţi sfinţii fără nume… şopti el.

Lila strigă peste umăr:

— Alucard, vino să vezi asta!

— Mai am un pic de treabă, murmură căpitanul, fără să-şi ridice ochii.

Judecând după cuta dintre sprâncenele lui, cifrul nu se dovedea atât de simplu pe cât crezuse el.

— Numere blestemate, staţi *locului*, bombăni el, aplecându-se peste ele.

Rhy continua să clatine din cap.

— De ce? zise el, cu tristeţe. De ce a trebuit să folosească arenele?

— Ştii, zise Kell, nu ăsta e cel mai important aspect al situaţiei.

Alucard scoase un sunet de triumf şi puse pana jos.

— Gata!

Toată lumea se întoarse la masă, mai puţin Kell. Rămase lângă fereastră, vizibil consternat de schimbarea punctului de interes.

— Adică, o să ignorăm pur şi simplu palatul de umbră? întrebă el, ştergând cu mâna spectrul de dincolo de geam.

— Nicidecum, spuse Lila peste umăr. De fapt, palatele de umbră sunt ceea ce depăşeşte limita răbdării mele. De-asta sunt nerăbdătoare să găsim acest Legatar.

Se uită la hartă. Se încruntă.

Lenos privi în jos, la pergament.

— *Nas teras*, zise el încet. Eu nu-l văd.

Prinţul îşi înclină capul.

— Nici eu.

Lila le ţinu isonul.

— Poate ar trebui să desenezi un *X*, pentru efectul dramatic.

Alucard pufni indignat.

— Sunteţi chiar nerecunoscători, ştiţi asta?

Luă un creion şi, scoţând o carte ce părea foarte scumpă de pe un raft, îi folosi cotorul ca să traseze o linie pe suprafaţa hărţii. Kell în sfârşit se apropie de masă, când Alucard trasă o a doua linie şi apoi o a treia. Liniile se intersectară în unghiuri neregulate, până când alcătuiră un mic triunghi.

— Aici, zise el, desenând un mic *x* în mijloc.

— Cred c-ai făcut o greşeală, spuse Kell sec.

X-ul era, într-adevăr, nu pe coastă sau pe uscat, ci în Marea Arnesiană.

— Mă îndoiesc, răspunse Alucard. *Ferase Stras* e cea mai mare piaţă neagră *de pe apă*.

Lila zâmbi.

— Atunci, nu e o piaţă, zise ea. E o *corabie*.

Ochii lui Alucard străluceau.

— Şi una, şi alta. Şi acum, adăugă el, bătând cu degetul în hârtie, ştim unde s-o găsim.

— O să-l chem pe tata, zise Rhy când ceilalţi studiau harta.

Potrivit calculelor lui Alucard, piaţa nu era departe, în perioada asta a anului fiind situată undeva între Arnes şi graniţa de răsărit a lui Faro.

— Cât durează până ajungem la ea?

— Depinde de vreme, zise Alucard. O săptămână, probabil. Poate mai puţin, presupunând că nu dăm de necaz.

— Ce fel de necaz?

— Piraţi. Furtuni. Corăbii inamice.

Şi-apoi, cu o sclipire de safir:

— E pe mare, la urma urmei. Ţine şi tu pasul.

— Tot mai avem o problemă, zise Lila, făcând semn din cap spre fereastră. Osaron ţine în stăpânire fluviul. Magia lui ţine corăbiile la chei. Probabil niciuna nu va pleca din Londra, inclusiv *Turla Nopţii*.

Îl văzu pe Lenos ridicându-se, silueta slăbănoagă a omului lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt.

— Puterea lui Osaron nu e infinită, spuse Kell. Magia lui are limite. Şi, în clipa asta, e în mare măsură concentrată asupra oraşului.

— Bine, şi-atunci, îl atacă Alucard, nu poţi să vrăjeşti *Turla* şi s-o scoţi afară din Londra?

Kell îşi dădu ochii peste cap.

— Nu aşa lucrează puterile mele.

— Atunci, la ce eşti bun? murmură căpitanul.

Lila îl privi pe Lenos ieşind repede afară din cameră. Nici Kell, nici Alucard nu părură să observe. Erau prea ocupaţi să se certe.

— Bine, încuviinţă Alucard, va trebui să ies dincolo de sfera lui Osaron şi *apoi* să găsesc o corabie.

— Tu? făcu Kell. N-o să las soarta oraşului ăstuia în mâinile *tale*.

— Eu sunt cel care a găsit Legatarul.

— Şi tu eşti cel care l-a pierdut.

— Un târg nu e acelaşi lucru cu…

— N-o să te las…

Alucard se aplecă peste masă.

— Tu măcar ştii să navighezi, *mas vares?* întrebă el, rostind titlul onorific cu dulceaţa veninoasă a unui şarpe. Eu nu prea cred.

— Cât de greu poate să fie, mârâi Kell, dacă îl lasă pe unul ca tine s-o facă?

O sclipire de răutate fulgeră în ochii căpitanului.

— Eu sunt destul de bun la treburile grele. Întreabă-l numai pe…

Lovitura îl nimeri pe Alucard în obraz.

Lila nu-l văzuse pe Kell mişcându-se, dar falca căpitanului se înroşi.

Era o insultă, asta ştia şi ea, ca un magician să-l lovească pe altul cu pumnul gol.

De parcă n-ar fi meritat să-şi irosească puterile magice pe el.

Alucard rânji sălbatic, cu sângele pătându-i dinţii.

Aerul se încărcă de magie şi…

Uşile se deschiseră larg. Se întoarseră cu toţii, aşteptându-se să-l vadă pe rege sau pe prinţ. În schimb, intră Lenos, ţinând o femeie de cot, ceea ce alcătuia o imagine destul de ciudată, de vreme ce femeia era de două ori cât el şi nu părea genul uşor de condus. Lila o recunoscu: căpitanul care îi întâmpinase pe docuri, înainte de turnir.

Jasta.

Trebuia să fie pe jumătate veskană, la cât era de masivă. Părul îi era strâns în două cozi groase, împletite în jurul feţei, ochii negri aveau firişoare aurii şi, în pofida frigului iernii, nu purta decât pantaloni şi o tunică subţire, suflecată până la coate, dezvăluind liniile argintii ale cicatricelor proaspete pe piele. Supravieţuise ceţii.

Alucard şi Kell amuţiră când o văzură.

— *Casero Jasta Felis*, zise femeia, în loc de o prezentare ranchiunoasă.

— *Van nes*, spuse Lenos, înghiontind-o pe femeia căpitan înainte. *Spune-le*.

Ea îi aruncă o privire pe care Lila o recunoscu – una pe care şi ea o împărţise de zeci de ori. O privire care spunea, foarte simplu, că data viitoare când marinarul mai pune mâna pe ea, o să-şi piardă un deget.

— *Kers la?* întrebă Kell.

Jasta îşi încrucişă braţele, cicatricele sclipind în lumină.

— Unii dintre noi vor să părăsească oraşul.

Vorbea în limba comună, iar accentul ei avea torsul unei feline mari, înghiţind literele şi molfăind silabele, astfel încât Lila pierdea fiecare al treilea cuvânt, dacă nu era atentă.

— Poate c-am menţionat ceva despre o corabie, jos, în galerie. Omul vostru m-a auzit şi acum sunt aici.

— Corăbiile n-o să plece din Londra, rosti regele, apărând în spatele ei, cu Rhy alături.

Vorbi în limba femeii căpitan precum cineva care stăpânea arnesiana, dar nu-i plăcea gustul ei. Jasta făcu un pas formal într-o parte, plecându-şi capul o idee.

— *Anesh*, zise ea, dar corabia mea nu e aici. Este andocată la Tanek, Maiestate.

La acestea, Alucard şi Lila îşi îndreptară amândoi spatele. Tanek era la gura fluviului Isle, ultimul port înainte de marea deschisă.

— De ce n-ai venit cu ea în Londra? întrebă Rhy.

Jasta îi aruncă prinţului o privire precaută.

— E o barcă sensibilă. Cumva privată.

— O corabie de piraţi, zise Kell pe şleau.

Jasta îi surâse, arătându-şi colţii.

— Cuvintele tale, prinţule, nu ale mele. Corabia mea duce oameni de toate felurile. Cea mai rapidă barcă din toate mările. Până la Vesk şi înapoi în nouă zile, fix. Dar dacă întrebi, nu, nu duce roşii şi aur.

— Acum o face, interveni regele.

După o clipă, femeia dădu din cap.

— Este periculos, dar aş putea să-i conduc la corabie…

Nu continuă. Pentru o clipă, Maxim păru enervat. Apoi privirea i se îngustă şi purtarea îi deveni rece.

— Ce vrei?

Jasta făcu o plecăciune scurtă.

— Favoarea coroanei, Maiestatea Voastră… şi o sută de *lish*.

Alucard şuieră printre dinţi la auzul sumei, iar Kell o privi mânios, dar regele evident nu avea chef să negocieze.

— S-a făcut.

Femeia ridică o sprânceană.

— Ar fi trebuit să cer mai mult.

— Ar fi trebuit să nu ceri nimic, zise Kell.

Femeia pirat nu-l băgă în seamă, cercetând cu ochii negri încăperea.

— Câţi o să meargă?

Lila n-avea de gând să rateze ocazia. Ridică mâna.

La fel făcură şi Alucard, şi Lenos.

Şi la fel făcu şi *Kell*.

Ridică mâna susţinându-i privirea regelui, de parcă l-ar fi provocat pe monarh să zică nu. Însă regele nu zise nimic, nici Rhy. Prinţul doar se uită lung la mâna ridicată a fratelui său, cu o expresie de nedescifrat. În capătul celălalt al încăperii, Alucard îşi încrucişă braţele şi se încruntă la Kell.

— Asta n-are cum să iasă prost, murmură el.

— Tu poţi nici să nu vii! se răsti Kell.

Alucard pufni, Kell spumegă, Jasta îi privi amuzată, iar Lila îşi turnă încă un pahar.

Avea o bănuială că urma să aibă nevoie.

IX

Rhy îl auzi pe Kell venind.

Era singur, acum uitându-se afară, la mirajul fantomatic al palatului umbră – ciudata impostură a *casei* lui –, iar în clipa următoare îi descoperi reflexia fratelui său în geam. Haina lui Kell nu mai era de un roşu regal, ci neagră, cu guler înalt şi nasturi de argint în faţă. Era redingota pe care o îmbrăca ori de câte ori purta mesaje către alte Londre. O haină destinată pentru călătorii. Pentru Plecări.

— Întotdeauna ai vrut să călătoreşti în afara oraşului, zise Rhy.

Kell îşi vârî capul între umeri.

— Nu asta am avut în minte.

Rhy se întoarse spre el. Kell stătea în faţa oglinzii, astfel încât Rhy putea să-şi vadă propriul chip. Încercă – şi eşuă – să pară mai blând, încercă – şi eşuă – să-şi ascundă tristeţea din glas.

— Parcă ziceam c-o să mergem împreună.

— Şi într-o bună zi o s-o facem, zise Kell, dar deocamdată nu-l pot opri pe Osaron stând aici. Dacă există vreo şansă ca el să urmărească un *antari* şi nu un oraş, dacă există vreo şansă să-l pot atrage departe…

— Ştiu, încuviinţă Rhy, într-un fel care însemna *Ajunge*, într-un fel care însemna *Am încredere în tine*.

Se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Ştiu că tu crezi că a fost doar o replică, dar eu aveam totul plănuit. Am fi putut pleca la sfârşitul anotimpului, să facem întâi turul insulei, să mergem de la văile pline de ceaţă în sus, până la Orten, şi apoi să coborâm prin pădurile Stasina până la falezele de la Astor; de-acolo, luam o corabie până pe continent.

Se lăsă pe spate, cu privirea fixând tavanul, cu faldurile lui de culoare.

— Odată ce debarcam, am fi mers întâi la Hanas, apoi ne-am fi dus cu trăsura la Linar – am auzit despre acea capitală că într-o zi o să rivalizeze cu Londra – şi la piaţa din Nestro, la graniţa cu Faro, despre care se zice că e făcută din sticlă. M-am gândit că am fi putut lua o corabie de acolo, să ne oprim la capul Sheran, unde apa e doar un pârâu între Arnes şi Vesk – atât de îngust încât poţi să-l treci cu piciorul – şi ne-am fi întors la timp pentru începutul verii.

— Pare o adevărată aventură, zise Kell.

— Nu eşti singurul suflet fără astâmpăr, spuse Rhy şi se ridică în picioare. Presupun că e timpul, nu?

Kell dădu din cap.

— Dar ţi-am adus ceva.

Vârî o mână în buzunar şi scoase două ace de aur, fiecare purtând blazonul cu potirul şi soarele răsărind al Casei Maresh. Aceleaşi ace pe care le purtaseră şi în timpul turnirului – Rhy cu mândrie şi Kell sub constrângere. Acelaşi ac pe care Rhy îl folosise ca să scrijelească un cuvânt în braţ, geamănul lui fiind cel folosit de Kell ca să-i aducă pe Rhy şi pe Alucard înapoi de pe *Turla Nopţii*.

— Am făcut tot ce-am putut ca să le vrăjesc pe amândouă împreună, îi explică fratele lui. Legătura ar trebui să ţină, indiferent de distanţă.

— Am crezut că metoda mea era destul de isteaţă, comentă Rhy, frecându-şi antebraţul unde îşi scrijelise

cuvântul în piele.

— Asta necesită mult mai puţin sânge.

Kell se apropie şi-i prinse acul deasupra inimii fratelui său.

— Dacă se întâmplă ceva îngrijorător şi ai nevoie de mine să mă întorc, scoate pur şi simplu acul şi spune „tol”.

Tol.

Frate.

Rhy izbuti să schiţeze un zâmbet trist.

— Şi dacă mă simt singur?

Kell îşi dădu ochii peste cap, prinzând al doilea ac în haina lui.

Pieptul lui Rhy se strânse dureros.

Nu pleca, ar fi vrut să spună, chiar dacă nu era corect, nu era bine, nu era demn de un prinţ. Înghiţi nodul din gât.

— Dacă nu te întorci, va trebui să fiu eu erou fără tine şi să fur toată gloria numai pentru mine.

Un hohot de râs scurt, umbra unui zâmbet, dar apoi Kell puse o mână pe umărul fratelui său. Era atât de uşoară. Atât de grea. Putea simţi legătura dintre inimile lor strângându-se, umbrele sărindu-i la picioare, întunericul şoptind prin capul lui.

— Ascultă-mă! i se adresă prinţului. Promite-mi că n-o să te duci după Osaron până n-o să ne întoarcem noi.

Rhy se încruntă.

— Doar nu te-aştepţi să mă ascund în palat până se termină povestea asta.

— Nu, zise Kell, dar mă aştept să fii inteligent. Şi mă aştept să ai încredere în mine când îţi spun că am un plan.

— Te-aş ajuta dacă mi l-ai spune şi mie.

Kell îşi muşcă buzele. Un obicei foarte urât. Deloc princiar.

— Osaron nu trebuie să ne vadă venind, explică el. Dacă dăm buzna afară şi cerem o luptă, o să ştie că avem o carte de jucat. Dar dacă venim să-l salvăm pe unul dintre ai noştri…

— Şi eu o să fiu o momeală? zise Rhy, pretinzând că e îngrozit.

— Şi ce? îl ironiză Kell. Întotdeauna ţi-a plăcut ca oamenii să lupte pentru tine.

— De fapt, reluă prinţul, prefer ca oamenii să se bată pe mine.

Kell îl strânse mai tare de mânecă, iar umorul se evaporă în aer.

— Patru zile, Rhy. Ne întoarcem în patru zile. Şi apoi n-ai decât să intri în bucluc şi…

În spatele lor, cineva îşi drese glasul.

Kell miji ochii. Mâna îi căzu de pe braţul lui Rhy.

Alucard Emery aştepta în prag, cu părul prins la spate, într-o haină albastră de călătorie legată în jurul umerilor. Trupul lui Rhy se umplu de dor când îl văzu. Stând acolo, Alucard nu arăta ca un nobil, ca un magician de triadă, nici măcar ca un căpitan de corabie. Arăta ca un străin, cineva care se putea strecura într-o mulţime şi dispărea. *Aşa arăta în noaptea aceea?* se întrebă Rhy. *Când s-a furişat afară din patul meu, afară din palat, afară din oraş?*

Alucard păşi în cameră, cu noile sale cicatrice fine de argint scânteind în lumină.

— Caii sunt gata? întrebă Kell cu răceală.

— Aproape, răspunse căpitanul, scoţându-şi mănuşile.

Se lăsă o scurtă tăcere, în care Kell aşteptă ca Alucard să plece, dar acesta n-o făcu.

— Sperasem, zise căpitanul în cele din urmă, să am un cuvânt cu prinţul.

— Trebuie să plecăm, i-o reteză Kell.

— N-o să stau mult.

— Nu…

— Kell, zise Rhy, împingându-l blând pe fratele său spre uşă. Du-te! O să fiu aici când te întorci.

Kell îl cuprinse brusc pe Rhy pe după umeri, iar apoi, la fel de rapid, se desprinse din îmbrăţişare, iar Rhy rămase ameţit de greutatea şi apoi de absenţa braţelor lui. O fluturare de stofă neagră şi uşa se închise în urma lui Kell. O ciudată panică, iraţională, se ridică în gâtul lui Rhy şi a trebuit să se lupte cu impulsul de a-l chema înapoi sau de a fugi după el. Se ţinu tare.

Alucard privea locul în care stătuse Kell de parcă *antari* îşi lăsase umbra în urmă. O urmă vizibilă, zăbovind acum între ei.

— Întotdeauna am urât cât de apropiat eraţi voi doi, murmură el. Acum presupun că ar trebui să fiu recunoscător pentru asta.

Rhy înghiţi un nod din gât, întorcându-şi cu greu privirea de la uşă.

— Presupun că şi eu ar trebui să fiu.

Atenţia i se opri asupra căpitanului. În ciuda timpului petrecut împreună în ultimele câteva zile, abia dacă îşi vorbiseră. Fuseseră delirul lui Alucard pe corabie, frânturile de amintiri despre mâna lui Alucard, vocea lui, un fir călăuzitor prin întuneric. *Essen Tasch* fusese o tornadă de remarci ironice şi priviri furate, dar ultima oară când fuseseră împreună în această cameră, singuri în această cameră, Rhy stătuse cu spatele lipit de oglindă, iar buzele căpitanului de gâtul lui. Şi înainte de asta… înainte de asta…

— Rhy…

— Pleci? îl întrerupse el, străduindu-se să-şi păstreze cuvintele nepăsătoare. Cel puţin, de data asta ai venit să-ţi iei rămas-bun.

Alucard tresări la împunsătură, dar nu dădu înapoi. În schimb, se apropie de Rhy, care îşi ascunse un fior când degetele căpitanului îi găsiră pielea.

— Ai fost cu mine, în întuneric.

— Îţi întorceam o favoare, îi susţinu Rhy privirea. Cred că suntem chit acum.

Ochii lui Alucard îi cercetară faţa, iar Rhy simţi cum roşeşte, corpul lui abia rezistând dorinţei de a-şi lipi gura de a lui Alucard, de a face ca lumea de din afara încăperii să dispară.

— Ar fi mai bine să pleci, zise el cu respiraţia tăiată.

Dar Alucard nu se retrase. O umbră trecu pe chipul căpitanului şi ceva asemănător cu tristeţea se reflectă în ochii lui.

— Nu m-ai întrebat.

Cuvintele căzură în pieptul lui Rhy ca o piatră şi se clătină sub povara lor. O amintire prea grea a ceea ce se întâmplase cu trei veri în urmă. Când se culcase în pat, în braţele lui Alucard, şi se trezise singur. Cu Alucard plecat din palat, din oraş, din viaţa lui.

— Ce? rosti el cu o voce rece, dar cu faţa arzând. Vrei să te întreb de ce ai plecat? De ce ai ales largul mării în loc de patul meu? Un însemn cu fierul roşu de criminal, în loc de atingerea mea? Nu te-am întrebat, Alucard, pentru că nu vreau să le aud.

— Ce să auzi? întrebă Alucard, cuprinzând în palmă obrazul lui Rhy.

El îi dădu peste mână.

— Scuzele.

Alucard trase aer în piept să răspundă, dar Rhy îi tăie vorba.

— Ştiu ce am fost eu pentru tine – un fruct bun de cules, un flirt de-o vară.

— Ai fost mai mult decât atât. *Eşti*…

— A fost doar un anotimp.

— Nu asta…

— Încetează! zise Rhy cu toată forţa tăcută a unui vlăstar regesc. Pur şi simplu încetează! Nu mi-a păsat niciodată de mincinoşi, Luc, şi îmi pasă cu atât mai puţin de proşti, deci nu mă face şi mai mult să mă simt ca unul. M-ai prins cu garda jos în Noaptea Banierelor. Ce s-a întâmplat între noi s-a întâmplat…

Rhy încercă să-şi controleze respiraţia, apoi tăie aerul cu o mână, concluziv.

— Dar acum s-a terminat.

Alucard îi prinse încheietura lui Rhy, cu capul plecat ca să-şi ascundă acei ochi albaştri ca furtuna când spuse, în şoaptă:

— Şi dacă eu nu vreau să se fi terminat?

Cuvintele aterizară ca o lovitură, aerul părăsindu-i plămânii într-o răsuflare tremurătoare. Ceva ardea prin el şi lui Rhy îi luă un moment ca să-şi dea seama ce era. *Mânie*.

— Ce drept ai tu, zise el imperios, fără să ridice tonul, ca să vrei *ceva* de la mine?

Mâna lui se lipi de pieptul lui Alucard, o atingere odinioară caldă, acum plină de forţă când îl împinse pe Alucard. Căpitanul îşi regăsi echilibrul şi se uită în sus, şocat, dar nu făcu nicio mişcare să se întoarcă. Alucard întrecuse măsura. Poate că era el un nobil, dar Rhy era un prinţ, de neatins câtă vreme nu *voia* el să fie atins şi tocmai spusese limpede că nu voia.

— Rhy, reluă Alucard, încleştându-şi pumnii, fără urmă de joacă. N-am vrut eu să plec.

— Dar ai plecat.

— Dacă măcar ai asculta…

— Nu.

Rhy se luptă cu un alt tremur interior, profund. Tensiunea dintre iubire şi pierdere, a păstra şi a lăsa să se ducă.

— Nu mai sunt o jucărie. Nu mai sunt un tânăr fără minte.

Se sili să-şi ţină vocea să nu şovăie.

— Sunt prinţul moştenitor al Arnesului. Viitorul rege al acestui imperiu. Şi dacă doreşti o altă întrevedere cu mine, o şansă să îmi explici, atunci trebuie să ţi-o câştigi. Du-te! Adu-mi acest Legatar. Ajută-mă să salvez oraşul. Apoi, domnule Emery, o să iau în considerare cererea ta.

Alucard clipi rapid, evident şocat. Dar după un lung moment, îşi îndreptă umerii.

— Da, Alteţa Voastră.

Se întoarse şi traversă încăperea cu paşi fermi, cizmele lui răsunând în ritmul inimii lui Rhy, care-i bătea puternic în piept. Pentru a doua oară, privea pe cineva preţios pentru el plecând. Pentru a doua oară, rămase ferm pe poziţii. Dar nu se putu împotrivi dorinţei de a îndulci lovitura. Pentru amândoi.

— Şi, Alucard! strigă el, când căpitanul ajunse la uşă.

Acesta privi înapoi, cu chipul palid, dar calm, când Rhy zise:

— Încearcă să nu-mi ucizi fratele.

Un zâmbet scurt, sfidător fulgeră pe faţa căpitanului. Împletit cu umor, cu speranţă.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri.

7.

RIDICÂND PÂNZELE

I

Nu era de mirare că Lila ura să-şi ia rămas-bun, gândi Kell. Ar fi fost cu mult mai simplu *să plece* pur şi simplu. Inima fratelui său încă mai răsuna în pieptul lui când coborî scările interioare ale palatului, dar firele dintre ele se destindeau puţin cu fiecare pas. Cum aveau să se simtă când vor fi la oraşe distanţă? Când zile şi leghe se vor întinde între ei? Oare avea să-i mai cunoască inima lui Rhy?

Aerul deveni deodată îngheţat în jurul lui şi Kell îşi ridică ochii, descoperind-o pe Emira Maresh blocându-i drumul. Bineînţeles, fusese prea simplu. După toate acestea, regele îi dădea voie să plece, dar regina nu.

— Maiestatea Voastră, zise el, aşteptându-se la acuzaţii, la mustrări.

În schimb, privirea reginei căzu asupra lui nu ca o lovitură, ci învăluindu-l în ceva blând, solid. Erau un ciclon de verde şi auriu ochii aceia, ca frunzele de toamnă prinse de o pală de vânt. Ochi care nu se mai uitaseră într-ai lui de săptămâni întregi.

— Aşadar pleci, rosti ea pe un ton care semăna deopotrivă cu o întrebare şi o observaţie.

Kell se ţinu bine.

— Da, deocamdată. Regele mi-a dat permisiunea…

Emira deja scutura din cap, un gest lăuntric, de parcă încerca să-şi limpezească mintea. Era ceva în mâinile ei, o bucată de pânză răsucită strâns.

— Aduce ghinion, continuă ea, întinzându-i pânza, să pleci fără ceva de acasă.

Kell se uită lung la ceea ce îi oferea. Era un pătrat de

pânză stacojie, asemănătoare celor care se coseau pe tunicile copiilor, brodată cu două litere: *KM.*

Kell Maresh.

Nu-l mai văzuse niciodată până atunci şi se încruntă, derutat de cea de-a doua iniţială. El nu se considerase niciodată un Maresh. Fratele lui Rhy, da, şi, odinioară, fiul lor adoptiv, dar niciodată asta. Niciodată ca fiind din familie.

Se întrebă dacă era un soi de ofertă de pace, nou pregătită, însă pânza părea veche, tocită de atingerea altcuiva.

— Am cusut-o, zise Emira cu stinghereală, când ai venit prima oară la palat, dar apoi n-am putut… n-am crezut că era…

Îşi pierdu cuvintele şi încercă din nou.

— Oamenii se frâng atât de uşor, Kell. Într-o sută de moduri diferite. Şi m-am temut… dar trebuie să înţelegi că tu eşti… ai fost întotdeauna…

De data asta, când îşi pierdu cuvintele, nu mai avu puterea să o ia de la capăt, ci doar rămase acolo, uitându-se în jos la peticul de pânză, plimbându-şi degetul mare înainte şi-napoi peste litere, iar el ştiu că acesta era momentul să-i întindă o mână sau să-i întoarcă spatele. Era la alegerea lui.

Şi nu era drept – n-ar fi trebuit *să aibă* de ales –, ea ar fi trebuit să vină la el de zeci de ori, ar fi trebuit să asculte, ar fi trebuit, ar fi trebuit, dar el era obosit, iar ea regreta şi în acel moment asta era de ajuns.

— Mulţumesc, zise Kell, acceptând bucata de pânză, regina mea!

Şi apoi, spre surprinderea lui, ea întinse mâna şi o aşeză pe obrazul lui, aşa cum făcuse de atâtea ori, când se întorcea din vreo călătorie de-a lui, cu o întrebare mută în ochi. *Eşti bine?*

Dar acum întrebarea se schimbase, *O să fim bine?*

El dădu din cap o dată, lăsându-se mângâiat.

— Întoarce-te acasă, spuse ea încet.

Kell îi regăsi privirea.

— O să mă întorc.

El a fost cel dintâi care se desprinse, degetele reginei alunecând de pe obrazul lui pe umăr şi pe mânecă, în timp ce se îndepărtă. *O să mă întorc*, gândi el şi, pentru prima oară după multă vreme, ştiu că era adevărat.

*

Kell ştia ce avea de făcut mai departe.

Şi ştia că Lila n-o să fie încântată de treaba asta.

Se îndrepta spre temniţele regale şi aproape că ajunsese, când simţi uşoara domolire a pulsului, pătura de calm de pe umerii lui care venea odată cu prezenţa preotului. Paşii lui Kell ezitară, dar nu se opri, iar Tieren merse pe lângă el. *Aven Essen* nu zicea nimic, iar tăcerea atârna ca apa în jurul mâinilor lui Kell.

— Nu e ce crezi, zise el. Nu dau bir cu fugiţii.

— N-am zis niciodată c-ai face-o.

— Nu fac asta pentru că vreau să plec, continuă Kell. Niciodată n-aş…

Se poticni în cuvinte. Fusese un timp când ar fi făcut-o, când o făcuse.

— Dacă aş crede că oraşul ar fi mai sigur cu mine aici…

— Speri să momeşti demonul departe.

Nu era o întrebare.

În sfârşit, Kell se opri.

— Osaron *vrea*, Tieren. E în natura lui. Holland a avut dreptate în privinţa asta. Vrea schimbare. Vrea putere. Vrea orice *nu este*. Noi i-am făcut o ofertă, iar el a dispreţuit-o şi a încercat să revendice viaţa mea, în schimb. Nu vrea ce are, vrea să *ia* ce nu are.

— Şi dacă alege să nu te urmărească?

— Atunci tu adormi oraşul.

Kell porni din nou, hotărât.

— Lipseşte-l de toate marionetele, de toate persoanele, astfel încât, atunci când ne întoarcem noi cu Legatarul, să nu mai aibă altă alegere decât să se înfrunte.

— Prea bine… fu de acord Tieren.

— Aici vine partea în care tu îmi spui să mă feresc de pericole?

— Oh, făcu preotul, cred că a trecut momentul pentru asta!

Au mers împreună, Kell neoprindu-se decât atunci când a ajuns la uşa ce ducea jos, în temniţă. Puse mâna pe lemn, cu degetele desfăcute.

— Mă tot întreb, zise el încet, dacă toate astea sunt din vina mea. Unde a început, Tieren?

Îşi ridică ochii.

— Cu alegerea lui Holland sau cu a mea?

Preotul îl privi, cu ochii strălucitori şi chipul obosit, şi clătină din cap. Pentru prima oară, bătrânul păru să nu ştie răspunsul.

II

Lilei *nu* îi plăceau caii.

Nu-i plăcuseră niciodată, nu când îi ştia numai pentru dinţii puternici, cozile fâlfâitoare şi copitele tropăitoare, şi nu când se găsea în spinarea vreunuia şi noaptea gonea pe lângă ea cu o asemenea viteză, încât nu mai vedea nimic în jur, şi nu acum, când urmărea o pereche de gardieni argintaţi înşeuând trei pentru călătoria lor până în port.

Din punctul ei de vedere, nimic cu atât de puţin creier n-ar fi trebuit să aibă atât de multă forţă.

Pe de altă parte, acelaşi lucru îl putea spune şi despre jumătate dintre magicienii de la turnir.

— Dacă te uiţi la animale aşa, zise Alucard, bătând-o pe umăr, nu-i de mirare că te urăsc.

— Da, păi, atunci, sentimentul e reciproc.

Privi în jur.

— Fără Esa?

— Pisica mea nu poate suferi caii aproape la fel de mult ca tine, zise el. Am lăsat-o la palat.

— Dumnezeu să-i ajute pe toţi!

— Cirip cirip, făcu Jasta în arnesiană, cu coama ei de păr strânsă la spate sub o glugă de călătorie. Întotdeauna trăncăniţi pe limba aia înaltă?

— Ca păsările cântătoare, se fuduli Alucard, privind în jur. Unde e Înălţimea Sa?

— Chiar aici, zise Kell, fără să-i răspundă la ironie.

Când Lila se întoarse spre el, văzu şi de ce. Nu era singur.

— *Nu*, mârâi ea.

Holland stătea la un pas înapoia lui Kell, flancat de doi gardieni, cu mâinile legate în cătuşe pe sub o pelerină cenuşie, scurtă. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, unul orbitor de verde, celălalt negru.

— Delilah, rosti el în chip de salut.

Lângă ea, Jasta încremeni ca o statuie.

Lenos se albi la faţă.

Până şi Alucard păru neliniştit.

— *Kers la*? mârâi Jasta.

— Ce caută el aici? repetă ca un ecou Lila.

Kell se încruntă.

— Nu pot să-l las în palat.

— Bineînţeles că poţi.

— Ba nu.

Şi prin aceste două cuvinte, ea îşi dădu seama că nu numai pentru siguranţa palatului îşi făcea el griji.

— El vine cu noi.

— Nu e un animal de companie! se răsti ea.

— Vezi, Kell? zise Holland calm. Ţi-am spus eu că ei n-o să-i placă.

— *Ea* nu e singura, murmură Alucard.

Jasta bombăni ceva cu voce prea joasă şi prea neclar ca Lila să înţeleagă.

— Pierdem timpul, spuse Kell, făcând un pas să descuie cătuşele lui Holland.

Cuţitul Lilei sări din teacă mai înainte să ajungă el cu cheia în încuietoare.

— El rămâne în lanţuri.

Holland îşi ridică mâinile încătuşate.

— Îşi dai seama, Delilah, că astea nu mă vor opri.

— Bineînţeles că nu, rânji ea sălbatic. Dar o să te încetinească destul cât să te opresc *eu*.

Holland oftă.

— Cum doreşti, zise el, chiar înainte ca pumnul Jastei să-l izbească în obraz.

Capul îi zbură într-o parte şi cizmele îi alunecară un pas înapoi, dar nu căzu.

— Jasta! strigă Kell.

Celălalt *antari* îşi mişcă falca şi scuipă o gură de sânge în ţărână.

— Altcineva? întrebă Holland sumbru.

— Nu m-ar deranja să profit… începu Alucard, dar Kell îi reteză vorba.

— Destul! se răsti el, pământul huruind uşor cu ordinul. Alucard, de vreme ce te-ai oferit voluntar, Holland poate călări cu tine.

Căpitanul se bosumflă la sarcină, dar îl ridică pe *antari* cel înlănţuit pe cal.

— Numai să-ncerci… mârâi el.

— Şi ai să mă omori? sfârşi Holland sec.

— Nu, răspunse Alucard cu un rânjet malefic. Am s-o las pe Bard să te aranjeze.

Lenos urcă în şa cu Jasta, perechea lor fiind de-a dreptul comică, silueta ei masivă făcându-l pe marinar să pară şi mai mic, şi mai scheletic. El se ancoră cu o mână şi bătu uşurel cu palma cealaltă crupa calului. Kell se urcă în şaua lui. Era enervant de elegant pe spinarea unui cal, cu postura regală care, socotea Lila, venea numai din ani de practică. Era unul din acele momente care-i reaminteau – dacă ar fi putut uita vreodată – că, în atât de multe privinţe, Kell era un prinţ. Îşi propuse să-şi amintească să i-o spună cândva, data următoare când avea să fie scoasă din sărite.

— Vino! o chemă el, întinzându-i o mână.

Şi, de data asta, când o ridică, o aşeză în faţa lui, nu în spate, cu un braţ înconjurându-i protector talia.

— Nu mă înjunghia, îi şopti el la ureche, iar ea îşi dori să fi fost noapte de-a binelea, ca să nu poată nimeni să vadă cum i se colorează obrajii.

Aruncă o ultimă privire în sus, la palat, replica neagră,

distorsionată întinzându-se ca o umbră alături.

— Şi dacă Osaron vine după noi? întrebă ea.

Kell privi îndărăt.

— Dacă avem noroc, o s-o facă.

— Ai o noţiune foarte ciudată despre noroc, zise Jasta, dând pinteni calului.

Şi calul de sub Lila ţâşni înainte, deopotrivă cu stomacul ei. *Nu aşa o să mor*, îşi spuse ea, când, cu un tunet de copite şi abur de răsuflări, caii se repeziră în noapte.

III

Era un palat pentru un rege.

Potrivit pentru un *zeu*.

Un loc de promisiune, de potenţial, de putere.

Osaron se plimba ţanţoş prin sala cea mare a celei mai noi creaţii ale sale, paşii lui aterizând fără zgomot pe piatra lustruită. Podeaua vibra sub fiecare pas, iarbă şi flori şi gheaţă îi răsăreau sub tălpi, ştergându-se în spatele lui ca urmele pe plajă.

Coloane se ridicau din podea, crescând mai degrabă ca nişte copaci decât ca nişte stâlpi de marmură, tulpinile lor de piatră ramificându-se în sus şi extinzându-se, înflorind cu sticlă fumurie, frunze de toamnă şi boabe de rouă, iar în coroanele lor strălucitoare el vedea lumea aşa cum ar fi putut fi. Atât de multe transformări posibile, un infinit potenţial.

Iar aici, în inima sălii mari, tronul lui, a cărui bază îşi întindea rădăcinile, a cărui spetează îşi înălţa vârfurile ascuţite ca o coroană, ale cărui braţe se deschideau ca ale unui vechi prieten aşteptând să fie îmbrăţişat. Suprafaţa lui strălucea cu o lumină iridescentă, iar când Osaron urcă treptele, ajunse pe platformă şi se aşeză, tot palatul cântă de cât de potrivită era prezenţa lui.

Osaron se afla în centrul pânzei lui de păianjen şi simţi firele oraşului, mintea fiecărui slujitor legată de a lui prin filamente magice. O zvâcnire ici, un tremur colo, gândurile

circulau de-a lungul a mii de linii.

În fiecare viaţă a supuşilor ardea un foc. Unele flăcări erau mocnite şi mici, abia luminând, în vreme ce altele străluceau puternic şi erau fierbinţi. Pe acestea din urmă le chemă acum, adunându-le din toate colţurile oraşului.

Veniţi, gândi el. *Îngenuncheaţi la picioarele mele precum copiii, iar eu o să vă cresc. Ca pe oameni. Ca pe femei. Ca pe aleşi*.

Dincolo de zidurile palatului, podurile începură să înflorească peste fluviu ca gheaţa, ca nişte mâini întinse ca să-i conducă înăuntru.

Regele meu, ziceau ei, ridicându-se de la mese.

Regele meu, ziceau ei, întorcându-se de la munca lor.

Osaron zâmbi, savurând ecoul acestor cuvinte, până când un nou cor îi întrerupse.

Regele meu, şopteau supuşii lui, *cei răi pleacă.*

Regele meu, ziceau ei, *cei răi fug.*

Cei care au îndrăznit să te refuze.

Cei care îndrăznesc să te sfideze.

Osaron îşi lungi degetele. *Antari* părăseau Londra.

Toţi? întrebă el, iar ecoul veni.

Toţi. Toţi. Toţi.

Cuvintele lui Holland i se întoarseră în minte, un gând nedorit.

„Cum o să domneşti fără un cap pentru coroana ta?”

Amintirea a fost iute înghiţită de vociferările slujitorilor lui.

Să-i urmărim?

Să-i oprim?

Să-i ţinem pe loc?

Să-i aducem înapoi?

Osaron bătu cu degetele pe braţul tronului. Gestul nu scoase niciun sunet.

Nu, gândi Osaron, porunca lui răspândindu-se în valuri prin minţile miilor de oameni ca o vibraţie de-a lungul unei corzi. Se aşează mai bine în tronul său sculptat. *Nu. Lăsaţi-i să se ducă*.

Dacă era o cursă, n-avea să-i urmeze.

Nu avea nevoie de ei.

Nu avea nevoie de minţile lor sau de corpurile lor.

El avea *mii*.

Primii dintre cei pe care-i convocase intrau deja în sală, un bărbat înaintând cu paşi mari, cu o bărbie mândră şi capul sus. Se opri înaintea tronului şi îngenunche, plecându-şi capul negru.

— *Ridică-te!* porunci Osaron, iar omul ascultă. *Cum te numeşti?*

Omul îşi îndreptă umerii laţi şi îşi ridică ochii bântuiţi de umbre, un inel de argint de forma unei pene înconjurându-i un deget.

— Numele meu e Berras Emery, zise omul. Cum te pot servi?

IV

Tanek apăru la orizont chiar înainte de lăsarea întunericului.

Lui Alucard nu-i plăcea portul, dar îl cunoştea bine. Trei ani acesta fusese cel mai aproape loc de Londra în care îndrăznise să vină. Din multe puncte de vedere, era *prea* aproape. Oamenii de aici ştiau numele de Emery, aveau idee ce însemna.

Aici învăţase să fie altcineva – nu un nobil, ci fercheşul căpitan al *Turlei Nopţii*. Aici îi întâlnise prima oară pe Lenos şi pe Stross, la un joc de Sanct. Aici i se reamintea, mereu şi mereu, cât de aproape – şi cât de departe – era de casă. De fiecare dată când se întorcea în Tanek, vedea Londra în tapiserii şi în podoabe, o auzea în accente, o adulmeca în aer, mirosul acela ca de lemn primăvara, iar corpul lui tânjea de dor.

Însă, în clipa asta, Tanek nu semăna întru nimic cu Londra. Era incredibil de aglomerat, nesuspectând primejdia ce pândea în capitală. Cheiurile erau pline de corăbii, tavernele, de bărbaţi şi femei, cele mai mari pericole locale fiind un hoţ de buzunare sau o degerătură

în plină iarnă.

În cele din urmă, Osaron nu muşcase momeala pe care i-o aruncaseră cu inima strânsă, astfel încât ieşiseră din umbra puterii lui cu vreo oră în urmă, simţind cum se ridică greutatea din aer ca după o furtună. Cel mai straniu lucru, gândi Alucard, a fost *modul* în care încetase influenţa lui. Nu deodată, cu un declic, ci treptat, vraja subţiindu-se, astfel încât, la capătul dominionului său, cei câţiva oameni pe care îi întâlniseră nu aveau nicio umbră în ochi, nimic decât un presentiment şi o dorinţă de a se întoarce înapoi. De mai multe ori trecuseră pe lângă călători care păreau pierduţi, când, de fapt, nu făcuseră decât să se îndepărteze de marginea vrăjii, şi se opreau, respinşi de ceva pe care nu-l puteau numi, nu şi-l puteau aminti.

— Nu spuneţi nimic, îi prevenise Kell, când trecuseră de primul grup. Ultimul lucru de care avem nevoie e să se răspândească panica dincolo de capitală.

Acum, pe lângă ei treceau un bărbat şi o femeie, braţ la braţ şi râzând, beţi.

Vestea în mod clar nu ajunsese în port.

Alucard îl coborî pe Holland de pe cal, trântindu-l fără menajamente la pământ. *Antari* nu scosese niciun cuvânt de când plecaseră, iar tăcerea asta îl neliniştea pe Alucard. Nici Bard nu vorbise prea mult, dar tăcerea ei era de alt tip, prezentă, întrebătoare. Tăcerea lui Holland atârna în aer, făcându-l pe Alucard să vrea să vorbească doar ca s-o spargă. Însă, pe de altă parte, magia omului era cea care-l făcea să se simtă atât de încordat, firele de argint biciuind prin aer ca fulgerele.

Îi dădură caii unui argat de la grajd, ai cărui ochi se făcură cât cepele când văzu blazonul regal care le împodobea harnaşamentele.

— Ţineţi-vă capetele jos! zise Kell, când băiatul duse caii de acolo.

— Nu suntem prea discreţi, interveni în sfârşit Holland, cu vocea împietrită. Probabil dacă mi-ai scoate cătuşele…

— N-ai să vezi, ziseră Lila şi Jasta în acelaşi timp,

cuvintele suprapunându-se în limbi diferite.

Aerul se încălzi o idee, în pofida întunericului gros, iar Alucard se uită în jur, căutând sursa acelei călduri, când auzi apropiindu-se nişte încălţări de armură şi zări sclipirea de metal.

— Oh, ia te uită! făcu el. O petrecere de bun venit!

Din cauza cailor regali sau a ciudatei lor suite, cert e că doi soldaţi se îndreptau fix spre ei.

— Stai! strigară ei în arnesiană.

Holland avu inspiraţia să-şi ascundă mâinile încătuşate sub pelerină, dar la vederea lui Kell, soldaţii păliră, unul făcând o plecăciune adâncă, celălalt murmurând ceea ce ar fi putut fi o binecuvântare sau o rugăciune, prea încet ca să se înţeleagă.

Alucard îşi dădu ochii peste cap, iar Kell, cu o falsă aroganţă, le spuse că nişte chestiuni regale îi aduseră aici. Da, totul era în regulă. Nu, nu aveau nevoie de escortă.

În cele din urmă, soldaţii se retraseră la postul lor, iar Lila făcu batjocoritor o plecăciune în direcţia lui Kell.

— *Mas vares*, zise ea, apoi se îndreptă de spate, umorul dispărându-i cu totul.

Cu un gest care era, deopotrivă, obişnuit şi înfricoşător de rapid, îşi scoase un cuţit de la brâu.

— Ce-i? întrebară Kell şi Alucard într-un glas.

— Ne urmăreşte cineva, anunţă ea.

Kell îşi înălţă sprâncenele.

— Şi nu ţi-a dat prin cap să spui mai devreme?

— M-aş fi putut înşela, zise ea, învârtind lama între degete.

— Unde sunt…?

Înainte să termine Kell de vorbit, ea se răsuci şi aruncă lama.

Cuţitul şuieră prin aer şi se auzi un ţipăt scurt, când se înfipse într-un stâlp, la câţiva centimetri de o claie de cârlionţi castanii, cu reflexe aurii. Un băiat stătea în picioare, cu spatele lipit de stâlp, cu mâinile ridicate, predându-se imediat. Pe frunte avea un marcaj de sânge. Era îmbrăcat în haine obişnuite, nu în roşu şi auriu, fără

niciun simbol al casei Maresh pe haina lui, dar Alucard tot îl recunoscu ca fiind de la palat.

— Hastra, rosti Kell posomorât.

Tânărul ieşi de sub cuţitul Lilei.

— Domnule, începu el, scoţând lama din stâlp.

— Ce cauţi aici?

— Tieren m-a trimis.

Kell gemu şi mormăi în barbă:

— Bineînţeles că te-a trimis.

Apoi, cu voce tare:

— Du-te acasă! Nu-i treaba ta aici!

Băiatul – şi într-adevăr era doar un băiat, atât ca înfăţişare, cât şi ca vârstă – îşi îndreptă umerii, umflându-şi pieptul micuţ.

— Sunt garda ta de corp, domnule. Ce mai înseamnă asta, dacă nu te păzesc?

— Nu eşti garda mea de corp, Hastra, zise Kell. Acum nu mai eşti.

Băiatul tresări, dar rămase pe poziţii.

— Prea bine, domnule. Dar dacă nu sunt gardă de corp, atunci sunt un preot, iar ordinele mele vin de la *Aven Essen* însuşi.

— Hastra…

— Şi el e foarte greu de mulţumit, ştii…

— Hastra…

— Şi îmi datorezi o favoare, domnule, de vreme ce te-am acoperit când te-ai furişat afară din palat şi ai intrat în turnir…

Capul lui Alucard se întoarse imediat.

— *Ce* ai făcut?

— Destul! făcu Kell, fluturând o mână.

— *Anesh!* zise Jasta, care nu urmărise discuţia şi nu părea să-i pese. Vino cu noi sau pleacă, nu-mi pasă. Dar nu stăm aici să ne vadă toată lumea. Reputaţia mea are de suferit dacă sunt văzută cu prinţul cu un ochi negru, gărzi regale şi nobili deghizaţi.

— Eu sunt corsar, interveni Alucard ofensat.

Jasta pufni dispreţuitor şi o porni către docuri. Hastra

rămase în urmă, cu ochii lui mari şi căprui încă aţintiţi cu speranţă la Kell.

— Oh, haide! făcu Lila. Orice corabie are nevoie de o mascotă.

Kell îşi ridică mâinile exasperat.

— Bine! Poate să rămână.

*

— Cine ai fost? întrebă Alucard, când mergeau spre docuri, trecând pe lângă corăbii de toate felurile şi din toate ţările.

Gândul că în turnir – în turnirul *lui* – intrase şi Kell îl înnebunea. Gândul că avusese şansa să lupte cu el – că poate că *o făcuse* – îl înnebunea.

— Nu contează, zise Kell.

— Ne-am luptat?

Dar cum ar fi putut? Alucard i-ar fi văzut firele argintii, ar fi ştiut…

— Dacă am fi făcut-o, zise Kell apăsat, eu aş fi câştigat.

Enervarea dădu să-l aprindă pe Alucard, dar apoi se gândi la Rhy, la legătura dintre prinţ şi *antari*, iar mânia îi şterse indignarea.

— Ai idee cât de prostesc a fost din partea ta? Cât de periculos pentru prinţ?

— Nu că ar fi treaba ta, ripostă Kell, dar toată povestea a fost ideea lui Rhy.

Privirea lui bicoloră îl sfredeli.

— Presupun că tu n-ai încercat s-o opreşti pe *Lila?*

Alucard aruncă o privire peste umăr. Bard încheia alaiul, cu Holland la un pas în faţa ei. Celălalt *antari* se uita la corăbii aşa cum Lila se uita la cai, cu un amestec de disconfort şi dispreţ.

— Care-i problema, zise ea, nu ştii să înoţi?

Holland îşi strânse buzele.

— E un pic cam greu când eşti în lanţuri.

Îşi întoarse atenţia spre vase, iar Alucard înţelese. Recunoscu expresia din ochii lui, o îngrijorare vecină cu frica.

— N-ai mai fost niciodată pe o corabie, nu-i aşa?

Omul nu răspunse. Nu era nevoie.

Lila scoase un mic hohot de râs maliţios. De parcă ea ar fi avut mai mult habar despre corăbii când o primise Alucard la bord.

— Am ajuns, anunţă Jasta, oprindu-se lângă ceva ce ar fi putut – în anumite locuri – să se califice drept corabie, la fel cum unele colibe s-ar fi putut califica drept conace.

Jasta bătu uşurel cu palma în flancul corabiei, la fel cum ar fi bătut un călăreţ în crupa calului. Numele vasului era scris cu argintiu pe coca albă. *Is Hosna. Fantoma*.

— E un pic cam mică, zise ea, dar e iute ca vântul.

— Un pic cam mică, repetă Lila impasibilă.

Fantoma era jumătate din *Turla Nopţii*, avea trei pânze scurte şi o cocă faroană, îngustă şi ascuţită ca o pană.

— E un *schif*, trânti Lila.

— E un fugar, explică Alucard. Nu sunt prea încăpătoare, dar puţine vase sunt mai rapide decât ele în largul mării. N-o să fie o călătorie confortabilă, în niciun caz, dar o să ajungem repede la piaţă. Mai ales cu trei *antari* ca să ne ţină vântul în pupă.

Lila se uită cu jind la corăbiile din dreapta şi din stânga, vase înalte, din lemn negru şi cu pânze strălucitoare.

— Ce zici de aia? spuse ea, arătând spre o corabie mândră, puţin mai departe.

Alucard clătină din cap.

— Nu e a noastră.

— *Ar putea* fi.

Jasta îi aruncă o privire urâtă, iar Lila îşi dădu ochii peste cap.

— Glumeam, făcu ea, chiar dacă Alucard ştia că nu. De altfel, adăugă, n-am vrea să fie ceva *prea* frumos. Lucrurile frumoase atrag ochii lacomi.

— Vorbeşti din experienţă, Bard? o ironiză el.

— Mulţumesc, Jasta, îi întrerupse Kell. O s-o aducem înapoi întreagă.

— Ah, o să am eu grijă de asta, zise femeia căpitan, urcând pe rampa îngustă a bărcii.

— Jasta…

— Corabia mea, regulile mele, ripostă ea, cu mâinile în şold. Vă pot duce oriunde aveţi nevoie în jumătate din timp şi, dacă sunteţi în vreo misiune de a salva regatul, atunci e şi regatul meu, de asemenea. Şi nu m-aş supăra dacă aş avea coroana de partea mea, data viitoare, când mă voi afla *eu* la ananghie.

— De unde ştii că motivele noastre sunt onorabile? întrebă Alucard. Poate că doar fugim.

— *Voi* s-ar putea, zise ea şi apoi, împungând cu degetul prin aer spre Kell, dar *el* nu.

Spunând asta, păşi pe punte şi ei nu mai avură de ales decât s-o urmeze la bord.

— Trei *antari* urcă într-o barcă, lălăi Alucard, de parcă ar fi fost începutul unei glume de tavernă.

Avu satisfacţia de a-i vedea atât pe Kell, cât şi pe Holland încercând să-şi ţină echilibrul, când puntea săltă sub greutatea pasagerilor. Unul arăta rău, celălalt bolnav, iar Alucard i-ar fi putut asigura că n-o să mai fie atât de rău odată ce vor fi în larg, dar nu voia să fie generos.

— Hano! strigă Jasta.

Deasupra unor lăzi puse una peste alta, apăru capul unei fete cu părul negru, strâns într-un coc dezordonat.

— *Casero!*

Se cocoţă pe lăzi, cu picioarele atârnând.

— Te-ai întors mai devreme.

— Am o încărcătură, zise Jasta.

— *Sha!* exclamă Hano încântată.

Se auzi un bufnet şi o înjurătură înăbuşită de undeva de la bord şi, o clipă mai târziu, un bătrân îşi târşâi picioarele ieşind de după o altă ladă, frecându-se la cap. Spinarea lui era încovoiată ca un cârlig, pielea neagră şi ochii alb-lăptoşi.

— *Solase*, mormăi el, iar Alucard nu putea spune dacă le cerea lor scuze sau lăzilor de care se ciocnise.

— El e Ilo, îl prezentă Jasta, făcând semn din cap spre bătrân.

— Unde-i restul echipajului? întrebă Kell, privind în jur.

— Ăsta e tot, zise Jasta.

— Ai lăsat o fată şi un bătrân orb să păzească o corabie plină cu marfă furată, o mustră Alucard.

Hano chicoti şi ridică o pungă. Punga lui *Alucard*. O clipă mai târziu, Ilo ridică un cuţit. Era al lui Kell.

Magicianul pocni din degete şi cuţitul reveni, trântindu-se în palma lui cu mânerul înainte, o demonstraţie care-i atrase aplauze aprobatoare din partea fetei. Alucard îşi luă punga înapoi cu un gest asemănător şi merse până într-acolo, încât să lase cureaua să i se lege singură la brâu. Lila se pipăi, asigurându-se că mai avea încă toate cuţitele ei, apoi zâmbi satisfăcută.

— Harta, ceru grăbită Jasta.

Alucard i-o întinse.

Femeia căpitan despături hârtia, ţocăind nerăbdătoare.

— Apele Mergătoare, aşadar, zise ea.

Nu se miră nimeni că Jasta, dat fiind negoţul ei special, era familiarizată cu piaţa.

— Ce-i în lăzile astea? întrebă Kell, sprijinindu-şi mâna de un capac.

— Câte un pic din toate, spuse Jasta. Nimic care să muşte.

Hastra şi Lenos deja desfăceau frânghiile, tânărul gardian urmând vesel instrucţiunile marinarului.

— De ce eşti în lanţuri? întrebă Hano.

Alucard nu văzuse când fata sări de pe lăzi, dar acum ea era proţăpită în faţa lui Holland, cu mâinile în şolduri imitând-o pe Jasta, cocul ei negru ajungând aproape în dreptul coastelor lui *antari*.

— Ai făcut un lucru rău?

— Hano! strigă Jasta, iar fata o şterse fără să aştepte răspunsul.

Corabia se desprinse de chei, legănându-se sub ei. Bard zâmbi, Alucard simţi cum se dezechilibrează şi apoi îşi revine.

Holland, însă, îşi lăsă capul pe spate şi trase adânc aer în piept, cu ochii la cer de parcă asta l-ar fi împiedicat să-i fie rău.

— Vino, zise Kell, luându-l de braţ pe celălalt *antari*. Hai

să găsim ceva de care să ne ţinem.

— Nu-mi place de ăsta, zise Alucard când Bard veni lângă el.

— Care dintre ei? întrebă ea sec, dar îi aruncă o privire şi probabil citi ceva pe faţa lui, fiindcă deveni brusc serioasă. Ce vezi când te uiţi la Holland?

Alucard trase aer în piept şi îl lăsă să-i iasă într-un norişor.

— Aşa arată magia, răspunse el, învârtindu-şi degetele prin aburi.

În loc să se risipească, aerul palid se răsuci şi se strânse în două panglici subţiri de ceaţă, pe fundalul contopit al mării şi al nopţii.

— Dar magia lui Holland e…

Îşi întinse degetele, iar panglicile de ceaţă se fragmentară, se destrămară.

— Nu e mai slab din cauza asta. Dimpotrivă, lumina lui e mai puternică decât a ta sau a lui Kell. Însă e o lumină inconstantă, pâlpâitoare, cu linii frânte, readunate, ca oasele care nu s-au sudat bine. Este…

— Nenaturală? ghici ea.

— Periculoasă.

— Splendid! făcu ea, strângându-şi braţele de frig.

Un căscat îi scăpă printre dinţii încleştaţi, ca un mârâit tăcut.

— Du-te şi dormi puţin, zise el.

— O să mă duc, dar Bard nu se clinti.

Alucard se întoarse automat spre cârmă, înainte să-şi aducă aminte că nu era el căpitanul pe corabia asta. Şovăi, ca un om care intră pe uşă ca să ia ceva, dar uită pentru ce a venit. În cele din urmă, se duse să-l ajute pe Lenos cu pânzele, lăsând-o pe Bard lângă balustradă.

Când privi înapoi, peste zece sau cincisprezece minute, ea era încă acolo, cu ochii fixaţi pe linia unde apa se întâlnea cu cerul.

V

Rhy ieşi călare din palat de îndată ce ei plecară.

Erau prea multe suflete de găsit şi gândul de a mai sta un minut în palat aproape că-l făcea să urle. Curând, întunericul avea să se lase peste oraş, peste el, căderea nopţii aducând de la sine restricţia de a mai ieşi. Dar deocamdată încă era lumină, încă mai era timp.

Luă doi oameni, amândoi argintaţi, şi porni prin oraş, încercând să nu-şi lase ochii să se abată spre palatul sinistru care plutea lângă al lui, spre ciudata procesiune de bărbaţi şi femei care-i urcau treptele, încercând să nu se gândească la neobişnuita substanţă neagră care transformase drumurile în lunecuşuri lucioase, ca de gheaţă, şi care urcase pe ziduri ca iedera sau chiciura. *Magia copleşeşte natura*.

Găsi un cuplu ghemuit în fundul casei lor, prea înfricoşaţi să plece. O fată rătăcind, buimacă şi plină de cenuşa altcuiva, o rudă, un prieten sau un străin, dar asta n-a putut să afle de la ea. A treia oară când ieşi, unul dintre gardieni veni în galop spre el.

— Alteţa Voastră! strigă omul, cu sângele de pe frunte amestecat cu năduşeală, când trase de frâu oprindu-şi calul. Trebuie să vedeţi ceva!

Erau în sala mare a unei taverne.

Douăzeci de oameni, toţi îmbrăcaţi în culorile gărzii regale, aur şi roşu. Toţi bolnavi. Toţi pe moarte. Rhy îi cunoştea pe toţi, după faţă, dacă nu şi după nume. Isra spusese că unii dintre ei lipseau. Că însemnele cu sânge de pe frunţile lor se şterseseră. Dar nu dispăruseră. Erau *aici*.

— Alteţă, aşteptaţi! strigă argintatul, când Rhy se năpusti în sală.

Lui nu-i era frică de fum şi de boală. Cineva dăduse la o parte mesele şi scaunele, eliberând spaţiul, iar acum oamenii tatălui său – oamenii lui – zăceau pe podea şiruri-şiruri, ici şi colo câte un spaţiu gol indicând locul de unde câţiva se ridicaseră sau unde căzuseră definitiv.

Armurile le fuseseră scoase şi puse deoparte, proptite ca o galerie de spectatori goi de-a lungul pereţilor, în timp ce, pe podea, soldaţii transpirau, se zvârcoleau şi luptau cu

demoni pe care el nu-i putea vedea, aşa cum făcu şi Alucard la bordul *Turlei*.

Venele negre ieşeau în relief pe gât şi tot localul mirosea vag a carne arsă, în timp ce magia pârjolea prin ei.

Aerul era încărcat cu ceva asemănător prafului.

Cenuşă, îşi dădu seama Rhy.

Atât mai rămânea din cei care ardeau.

Un om era prăbuşit la perete, lângă uşi, cu faţa lucind de transpiraţie. Boala abia începuse să-l chinuie.

Barba îi era tunsă scurt, părul, încărunţit, iar Rhy îl recunoscu imediat. Tolners. Un om care-l servea pe tatăl lui de dinainte de a fi rege. Un om trecut în slujba lui *Rhy*. Îl văzuse pe soldat în dimineaţa asta, în palat, teafăr şi sănătos, între vrăjile de protecţie.

— Ce ai făcut? întrebă el, apucându-l pe soldat de guler. De ce ai plecat din palat?

Vederea omului ba se limpezea, ba se înceţoşa.

— Maiestatea Voastră, horcăi el.

Captiv în chingile febrei, îl confundă pe Rhy cu tatăl său.

— Noi suntem… garda regală. Noi… nu ne ascundem. Dacă noi nu suntem… îndeajuns de puternici… ca să înfruntăm întunericul… nu… meritäm să servim…

Se întrerupse, zgâlţâit deodată de un frison violent.

— Neghiobule! se răsti Rhy, lăsându-l pe Tolnar înapoi în fotoliul lui şi trăgându-i omului haina mai aproape de corp.

Rhy se întoarse către sala soldaţilor muribunzi, trecându-şi o mână mânjită de cenuşă prin păr, simţindu-se furios, neputincios. Nu-i putea salva pe oamenii ăştia. Putea doar să-i privească în timp ce se luptau, capitulau şi mureau.

— Noi suntem gărzile regale, murmură un om de pe podea.

— Noi suntem gărzile regale, repetară alţi doi, preluând enunţul ca pe o incantaţie împotriva întunecimii care se străduia să-i înhaţe.

Rhy ar fi vrut să răcnească, să înjure, dar nu putea, pentru că ştia la ce lucruri îl împinse caracterul lui

puternic, era conştient de ce făcea chiar în clipa asta, faptul că umbla pe străzile blestemate, scotocind prin ceaţa otrăvitoare, ştiind că, şi dacă magia lui Kell nu l-ar fi protejat, tot ar fi ieşit din nou şi din nou, pentru oraşul lui, pentru poporul lui.

Şi, astfel, Rhy făcu ceea ce făcuse pentru Alucard, pe podeaua *Turlei*.

Singurul lucru pe care-l putea face.

Rămase cu ei.

*

Maxim Maresh ştia care era valoarea unui singur *antari*.

Stătuse la fereastră urmărind trei plecând de la palat, din oraş, de la monstrul care-i otrăvea inima. Cântărise argumentele pro şi contra, ştia că era decizia corectă, strategia cu cele mai multe şanse de succes şi totuşi nu putea să nu simtă că armele cele mai bune erau dintr-odată departe. Mai rău, că el le lăsase din mână, le lăsase să cadă, iar acum stătea în faţa unui vrăjmaş fără nicio sabie.

A lui nu era gata – încă se mai făurea.

Reflexia lui Maxim rămase suspendată pe geam. Nu arăta bine. Se simţea încă şi mai rău. Cu o mână se sprijinea de fereastră şi umbrele îi conturau degetele într-o imitaţie fantomatică, un ecou morbid.

— Tu l-ai lăsat să plece, zise o voce blândă, iar *Aven Essen* se materializă în geam, în spatele lui, ca un spectru în alb.

— Eu, încuviinţă Maxim.

Văzuse corpul fiului său pe pat, cu pieptul nemişcat, cu obrajii scobiţi, cu pielea cenuşie. Imaginea îi rămase imprimată pe retină, o imagine pe care nu avea s-o uite niciodată. Şi înţelegea, acum mai bine ca oricând, că viaţa lui Kell era şi a lui Rhy, şi că, dacă nu şi-o păzea, avea s-o vadă pierind.

— Am încercat să-l opresc pe Kell o dată. A fost o greşeală.

— Ar fi putut sta, de data asta, zise Tieren precaut, dacă l-ai fi rugat, în loc să-i fi poruncit.

— Probabil.

Mâna lui Maxim căzu de pe geam.

— Dar oraşul ăsta nu mai este sigur.

Ochii albaştri ai preotului erau pătrunzători.

— Lumea s-ar putea să nu fie un loc prea sigur.

— Nu pot face nimic în privinţa primejdiilor care se întâmplă în lume, Tieren, dar pot face ceva în privinţa monstrului de aici, din Londra.

După ce făcu trei paşi, podeaua se înclină brusc sub picioarele lui. Îngrozit, vederea i se întunecă şi crezu că avea să cadă.

— Maiestate! zise Tieren, prinzându-l de braţ.

Pe sub tunică, tăieturile proaspete îl dureau, rănile erau adânci, carnea smulsă. Un sacrificiu necesar.

— Sunt bine, minţi el, eliberându-şi braţul.

Tieren îi aruncă o privire ironică şi el regretă că-i arătase progresele sale.

— Nu te pot opri, Maxim, reluă Tieren, dar tipul ăsta de magie are consecinţe.

— O să fie gata la timp vraja de somn?

— Dacă nu ai grijă…

— Când?

— E dificil să faci o asemenea vrajă şi mai greu încă s-o întinzi peste un oraş întreg. Însăşi natura ei încalcă limita bunului-simţ, să pui un corp şi o minte în repaus este totuşi o manipulare, o exercitare a voinţei cuiva asupra…

— *Când?*

Preotul suspină.

— Încă o zi. Poate două.

Maxim se îndreptă de spate, dădu din cap. Vor rezista atâta. Trebuia. Când începu din nou să meargă, simţi pământul tare sub picioarele lui.

— Maiestate…

— Du-te şi termină-ţi vraja ta, Tieren! Şi lasă-mă pe mine s-o termin pe a mea!

VI

Când Rhy se întoarse la palat, lumina zilei deja se dusese şi armura lui era plină de cenuşă. Mai mult de jumătate dintre soldaţii din tavernă muriseră; cei câţiva supravieţuitori mergeau acum în urma lui, cu coifurile la subsuori, cu feţele trase de febră şi luminate de firele argintii care li se întindeau ca lacrimile pe obraji.

Rhy urcă tăcut treptele de la intrare.

Gardienii argintaţi, postaţi la uşile palatului, nu ziseră nimic, iar el se întrebă dacă ei ştiau ce se întâmplase – *trebuie* să fi ştiut, din moment ce au lăsat atât de mulţi de ai lor să treacă şi să intre în ceaţă. Nu se uitară în ochii prinţului, ci schimbară o privire unii cu alţii, înclinând capul, un semn de mândrie, solidaritate sau ceva ce Rhy nu putea descifra.

Al doilea gardian personal, Vis, stătea în holul principal, în mod clar aşteptând veşti despre Tolners. Rhy clătină din cap şi trecu pe lângă el, pe lângă toată lumea, îndreptându-se spre băile regale, fiindcă avea nevoie să se cureţe, dar pe măsură ce mergea, armura părea să se strângă în jurul lui, intrându-i în gât, strivindu-i coastele.

Nu mai putea să respire şi, o clipă, se gândi la fluviu, la Kell prins sub apă în timp ce se zbătea pentru aerul de deasupra, însă acum nu era un ecou al suferinţei fratelui său. Pieptul lui sălta pe sub platoşa armurii, inima lui bătea violent, plămânii lui erau încărcaţi cu cenuşa oamenilor morţi. Trebuia să scape de ea.

— Alteţă? rosti Vis, chinuindu-se să-i desfacă armura.

Piesele căzură pe podea, zăngănind şi ridicând nori de praf.

Dar pieptul lui încă se zbătea, stomacul de asemenea, şi abia ajunse la primul lighean, când dintr-odată i se făcu rău.

Se agăţă de marginile vasului, inspirând sacadat, până ce inima lui în sfârşit se potoli. Vis stătea lângă el, ţinându-i coiful în mâini.

— A fost o zi lungă, se scuză Rhy.

Vis nu întrebă ce s-a întâmplat, nu zise nimic, şi Rhy îi fu recunoscător pentru asta. Îşi şterse gura cu mâna, se

îndreptă şi îşi continuă drumul spre băile regale.

Deja îşi descheiase tunica şi când deschise uşile, văzu că încăperea nu era deloc pustie.

Două slujitoare în robe argintii şi verzi stăteau lângă peretele opus, iar Cora era aşezată pe marginea de piatră a băii mari, scobite în podea, înmuind un pieptene în apă şi trecându-l prin părul ei lung, despletit. Prinţesa veskană purta numai o robă, deschisă la brâu, iar Rhy ştia că oamenii nu erau prea pudici când venea vorba de corpul lor, totuşi roşi să vadă atât de multă piele albă.

Avea cămaşa pe jumătate descheiată, iar mâinile îi alunecară în jos, pe lângă corp.

Cora îşi ridică ochii albaştri spre el.

— *Mas vares*, zise ea sacadat, în arnesiană.

— *Na ch'al*, răspunse el în veskana dură.

Se opri, lăsând pieptenul în poală, după care îi studie faţa mânjită de cenuşă.

— Vrei să plec?

Sincer, habar n-avea. După ore întregi în care a ţinut fruntea sus, în care a trebuit să rămână tare când ceilalţi oameni luptau şi mureau, nu mai putea să participe la un alt spectacol, nu mai putea să pretindă că totul era bine, dar gândul de a rămâne singur cu gândurile lui, cu umbrele, nu doar cele din afara palatului, dar şi cele care veneau *după el*, noaptea…

Cora dădu să se ridice, când el spuse:

— *Ta'ch*.

Nu.

Ea se lăsă înapoi în genunchi, iar doi servitori de-ai lui se apropiară şi începură să-l dezbrace cu mişcări iuţi, eficiente. Se aştepta ca prinţesa Cora să se uite în altă parte, dar ea îl fixa cu o lumină de curiozitate în ochi, până când ei îl eliberară şi de ultima platoşă a armurii, îi descheiară ghetele şi îi desfăcură nasturii de la manşete şi de la gât mai repede decât ar fi făcut-o Rhy. Servitorii îi scoaseră tunica, lăsându-i pieptul gol, negru, neted, în afara liniei coastelor şi a cicatricei ca o spirală de deasupra inimii lui.

— Curăţaţi armura, le ceru el domol. Ardeţi hainele.

Rhy păşi înainte, cu gândul că de acum încolo se va îngriji singur de el.

Îşi păstră pantalonii şi coborî desculţ treptele cu frumoase intarsii, intrând în apa caldă care-i îmbrăţişă gleznele, genunchii, şoldurile. Bazinul curat se înceţoşă în jurul lui, lăsând în urmă o dâră de cenuşă ca un nor.

Se duse până în mijlocul băii şi se scufundă, strângându-şi genunchii pe fundul bazinului. Corpul lui încercă să se ridice, dar el se forţă să scoată tot aerul din plămâni şi se prinse cu degetele de grătarul de pe fundul bazinului, stând astfel până simţi durerea, până când apa se estompă în jurul lui şi lumea începu să-şi îngusteze tunelul, iar pe pielea lui nu mai rămase niciun pic de cenuşă.

Când în cele din urmă se ridică, ţâşnind la suprafaţă şi gâfâind lacom, o văzu pe Cora tot acolo. Aceasta îşi lăsă roba la marginea bazinului şi acum îşi ţinea mâinile la suprafaţa apei ca nuferii.

— Pot să te ajut? întrebă ea.

Mai înainte să poată răspunde, ea îl sărută, mângâindu-i şoldurile cu vârful degetelor pe sub apă. El se simţi brusc înfierbântat şi se strădui din greu să-şi păstreze stăpânirea de sine când fata apucă şiretul pantalonilor şi începu să îi descheie.

Rhy se trase înapoi.

— Credeam că îl placi pe fratele meu, zise el răguşit.

Cora îi zâmbi jucăuş.

— Îmi plac multe lucruri, răspunse ea, trăgându-l din nou mai aproape.

Îşi plimbă mâna pe corpul lui, iar Rhy se simţi excitat când ea se apropie de el, gura moale căutându-i-o pe a lui, şi pe de o parte Rhy ar fi vrut s-o lase, s-o aibă, să se piardă în braţele ei aşa cum făcuse de atât de multe ori după plecarea lui Alucard, să ţină la distanţă umbrele şi coşmarurile cu distracţia simplă, binevenită a altui corp.

Prinţul o apucă de umeri.

— *Ta'ch*, zise el, împingând-o uşor la o parte.

Obrajii ei se colorară, pe faţă zugrăvindu-i-se durerea,

apoi indignarea.

— Nu mă vrei.

— Nu, răspunse el blând. Nu aşa.

Îşi coborî privirea spre locul unde degetele încă i se mai odihneau pe corpul lui şi se lăsă cuprinsă de o falsă timiditate.

— Corpul şi mintea ta par să nu fie de aceeaşi părere, prinţul meu.

Rhy roşi şi făcu un pas înapoi prin apă.

— Îmi pare rău.

Continuă să se retragă până când dădu cu spatele de marginea de piatră a băii şi se aşeză pe o bancă.

Prinţesa oftă, lăsându-şi braţele să plutească absent prin apă, de parcă până atunci nu şi-ar fi plimbat degetele pe pielea lui.

— Aşadar e adevărat, cugetă ea, ce se spune despre tine?

Rhy se încordă. Auzise şi el în mare parte zvonuri, dar şi adevărul, îi auzise pe oameni vorbind despre lipsa lui de puteri, întrebându-se dacă merita să fie rege, despre cine împărţise patul cu el şi cine nu, şi cu toate astea se forţă să întrebe:

— Ce se spune, Cora?

Ea pluti spre el – şuviţe de păr blond scăpându-i din coc în căldura băii – şi veni să se aşeze lângă el, pe bancă, cu picioarele strânse sub ea. Îşi încrucişă braţele pe marginea bazinului şi îşi sprijini capul peste ele, şi, numaidecât, scăpă de ultima mască a seducţiei şi deveni din nou copil.

— Se spune, Rhy Maresh, că inima ta e luată.

Ar fi vrut să răspundă, dar nu ştia ce.

— E complicat, izbuti să îngaime.

— Bineînţeles că este.

Cora îşi plimbă degetele prin apă.

— Am fost şi eu îndrăgostită odată, adăugă ea, de parcă tocmai şi-ar fi amintit. Numele lui era Vik. L-am iubit cum iubeşte luna stelele – aşa spunem noi când o persoană îţi umple lumea cu lumină.

— Ce s-a întâmplat?

Îşi ridică ochii albatru-deschis spre el.

— Tu eşti singurul moştenitor al tronului, zise ea. Dar eu sunt una din şapte. Dragostea nu e de ajuns.

Auzind-o spunând asta, de parcă ar fi fost un adevăr simplu, de netăgăduit, ochii începură să-l usture şi gâtul să i se strângă. Se gândi la Alucard, dar nu la momentul când Rhy îl trimisese la plimbare, nici la cum fusese el în Noaptea Banierelor, ci la Alucard cu care îşi petrecuse zilele de primăvară în pat, care-i săruta pielea în timp ce-i şoptea fel şi fel de cuvinte.

Te iubesc.

Degetele Corei rămaseră nemişcate, deschise pe suprafaţa apei, iar Rhy observă zgârieturile adânci care-i înconjurau încheietura, pielea rănită. Ea îl surprinse uitându-se şi îşi scutură mâna cu o mişcare nepăsătoare.

— Fratele meu e iute din fire, zise ea absentă. Uneori uită ce putere are.

Şi apoi, cu un zâmbet mic şi sfidător:

— Dar întotdeauna uită că şi eu am.

— Te doare?

— Nu-i ceva care să nu se vindece.

Schimbă subiectul:

— Cicatricele tale sunt mult mai interesante.

Degetele lui Rhy se ridicară la semnul de deasupra inimii, dar nu spuse nimic, şi nici ea nu întrebă nimic, rămânând amândoi într-o tăcere plăcută, în timp ce aburii se ridicau în fuioare în jurul lor, creând diverse forme în ceaţă. Rhy se gândea la umbre şi la oamenii care mureau, la pumnalele înfipte între coaste şi la locuri reci, întunecate, cu sânge, şi, dincolo de ele, dincolo, liniştea, groasă ca vata, grea ca piatra.

— Ai acest dar?

Rhy clipi, vedenia destrămându-se iarăşi în camera băii.

— Ce dar?

Cora strânse aburii în pumn.

— În ţara mea există cei care se uită în ceaţă şi văd lucruri care nu sunt acolo. Lucruri care nu s-au întâmplat încă. În clipa asta, arătai de parcă ai fi văzut ceva.

— Nu văd, zise Rhy. Doar îmi amintesc.

*

Au stat mult în baie, de dragul căldurii, dar şi al companiei. Aşezaţi unul lângă altul pe banca de piatră de la marginea bazinului sau pe dalele mai reci de pe buza lui, au vorbit – nu despre trecut sau despre cicatricele fiecăruia. În schimb, au împărtăşit prezentul. Rhy i-a povestit despre oraşul de dincolo de ziduri, despre blestemul aruncat asupra Londrei, despre ciudăţenia lui care lua proporţii, despre căzuţi şi despre argintaţi. Iar Cora i-a povestit despre palatul cu nobilii lui înnebunitori, despre galeria în care se adunau să se tânguiască, despre colţurile în care se strângeau să şoptească.

Cora avea o voce care răsuna prin toată încăperea, dar când vorbea încet, era melodioasă, o muzică pe care el o găsea liniştitoare. Îi povestea despre lordul cutare şi lady cutare, numindu-i după haine regale, de vreme ce nu le ştia întotdeauna numele. Vorbi şi despre magicieni, mânioşi şi înfumuraţi, relatându-i conversaţii întregi fără să se poticnească sau să se oprească.

Cora, se părea, avea o minte ca o nestemată, tăioasă şi sclipitoare, ascunsă sub înfăţişarea sa copilărească. El ştia de ce se purta aşa – din acelaşi motiv pentru care el o făcea pe dezmăţatul şi pe prinţul răsfăţat. Era mai uşor, uneori, să fii subestimat, desconsiderat, neluat în seamă.

— …Şi atunci el chiar a făcut-o, spunea ea. A băut un pahar cu vin şi a aprins o scânteie şi, puf, şi-a pârlit jumătate din barbă.

Rhy râse – uşor, necuvenit, dar atât de necesar –, iar Cora clătină din cap.

— Să nu provoci niciodată un veskan. Nu prosteşte.

— Kell spunea că a trebuit să pocnească un magician de-al vostru şi să-l lase fără cunoştinţă ca să-l oprească să nu dea buzna în ceaţă.

Cora îşi lăsă capul într-o parte.

— Nu l-am văzut pe fratele tău toată ziua. Unde s-a dus?

Rhy îşi sprijini capul de dale.

— Să găsească ajutor.

— Nu e în palat?

— Nu e în oraş.

— Oh! făcu ea gânditoare.

După care zâmbetul se întoarse alene pe buzele ei.

— Şi ăsta ce-i? întrebă ea, arătând spre acul regal al lui Rhy.

El sări în picioare.

— De unde l-ai luat?

— Era în buzunarul pantalonilor tăi.

Întinse mâna după el, dar ea se feri, pusă pe glume.

— Dă-l *înapoi!* ceru el.

Fata trebuie să fi simţit avertismentul din vocea lui, subita răceală şocantă a poruncii, pentru că nu se mai opuse, nu se mai jucă.

Mâna lui Rhy se închise peste metalul încălzit de apă.

— E târziu, zise el, ridicându-se din baie. Ar trebui să plec.

— N-am vrut să te supăr, spuse ea, arătând sincer îndureratăă.

El îşi trecu o mână prin buclele ude.

— Nu m-ai supărat, minţi el.

Doi servitori apărură şi aşezară o robă pe umerii lui goi. Clocotea de mânie, dar asta din cauza lui, pentru că lăsase garda jos, lăsase atenţia să-i fie deviată. Ar fi trebuit să plece de mult, însă nu voise să înfrunte umbrele care veneau odată cu somnul. Acum tot corpul îl durea şi mintea i se înceţoşase de oboseală.

— A fost o zi lungă şi sunt obosit.

Tristeţea se pogorî peste trăsăturile Corei.

— Rhy, miorlăi ea, a fost doar un joc. Nu l-aş fi păstrat.

El îngenunche pe marginea băii, îi ridică bărbia şi o sărută o dată pe frunte.

— Ştiu.

O lăsă singură în baie.

Afară, Vis stătea prăbuşit într-un scaun, frânt de oboseală, dar treaz.

— Îmi pare rău, zise Rhy, când gardianul se ridică. N-ar fi trebuit să mă aştepţi. Sau eu n-ar fi trebuit să stau atât.

— E în regulă, domnule, zise omul ameţit, luându-se după el.

Palatul se cufundase în tăcere, dar tot se mai auzea puţin murmurul gărzilor de serviciu care umplea aerul. Rhy urcă scările, oprindu-se în faţa camerei lui Kell, dar îşi aduse aminte că nu era acolo.

Camera lui era pustie, lămpile luminau slab, aruncând umbre lungi pe fiecare suprafaţă. O colecţie de câteva băuturi tonice sclipea pe servantă – licorile lui Tieren pentru nopţile în care insomnia nu-l lăsa să se odihnească –, dar din cauza băii, a căldurii se simţea moleşit şi în câteva ore se iveau zorii, aşa că Rhy puse acul pe masă şi se trânti pe pat.

Dar fu atacat de un ghem de blană albă.

Pisica lui Alucard dormea pe perna lui şi scoase un mieunat indignat când Rhy ateriză în pat. Nu mai avea energie să dea pisica afară – deşi ochii ei violeţi îl provocau –, aşa că Rhy se lăsă să cadă la loc, mulţumit să împartă spaţiul. Îşi puse un braţ peste ochi şi fu surprins să simtă uşoara apăsare a unei lăbuţe împingându-i mâna, înainte să se ghemuiască lângă el. Îşi plimbă degetele absent prin blana creaturii, lăsând torsul silenţios şi mirosul slab al căpitanului – briza mării şi vin de vară – să-l poarte lin în somn.

VII

Exista un moment anume când o corabie ieşea în larg.

Când uscatul rămânea în urmă şi lumea se întindea cât vedeai cu ochii, numai apă, cer şi libertate.

Era momentul preferat al Lilei, când orice se putea întâmpla şi nimic nu se întâmplase încă. Stătea pe puntea *Fantomei*, în timp ce Tanek se îndepărta şi noaptea neagră îşi deschidea braţele.

Când în sfârşit coborî sub punte, Jasta aştepta în capătul scărilor.

— *Avan*, zise Lila indiferentă.

— *Avan*, mormăi Jasta.

Culoarul era strâmt şi a trebuit să se sucească şi să meargă pe lateral ca să treacă de femeia căpitan. Nici nu apucă să facă un pas că Jasta o apucă de gât. Lila fu ridicată de la podea şi se trezi ţintuită fără menajamente de perete. Se chinui să se agaţe de ceva, prea uluită ca să invoce magia sau să scoată vreun cuţit. Când în sfârşit scoase unul pe care-l ţinea legat la curea, mai jos de coaste, femeia îşi retrase mâna şi Lila căzu pe lângă perete. Picioarele i se înmuiară, dar într-un final reuşi să se ţină.

— Pentru ce mama naibii a fost asta?

Jasta stătea pur şi simplu acolo, uitându-se în jos la Lila, de parcă n-ar fi încercat s-o strângă de gât cu puţin timp înainte.

— Asta, zise femeia căpitan, a fost pentru că mi-ai insultat corabia.

— Îţi baţi joc de mine! mârâi Lila.

Jasta ridică din umeri.

— A fost un avertisment. Data viitoare te arunc peste bord.

Spunând asta, îi întinse mâna. Părea o idee proastă să-i răspundă, dar o idee şi mai proastă s-o refuze. Mai înainte ca Lila să se poată hotărî, Jasta se aplecă şi-o săltă în picioare, dându-i o palmă zdravănă pe spate, după care plecă, fluierând.

Lila se uită lung în urma femeii, zdruncinată de gestul violent, de faptul că nu anticipase. Cu degete nesigure, îşi vârî cuţitul în teacă şi se duse să-l găsească pe Kell.

*

Era în prima cabină, pe stânga.

— Măi, ce confortabil! comentă ea, oprindu-se în prag.

Cabina era cât o jumătate de şifonier şi aproape la fel de primitoare. Locul strâmt unde încăpea doar un simplu pat îi amintea Lilei un pic cam mult de sicriul improvizat în care fusese îngropată de un faroan ranchiunos în timpul turnirului.

Kell stătea pe pat, învârtind un ac regal în mână. Când o

văzu, băgă acul în buzunar.

— E loc de încă o persoană? întrebă ea, simţindu-se imediat stupid.

Nu erau decât patru cabine şi una era folosită drept celulă.

— Cred că ne putem descurca, zise Kell ridicându-se. Dar dacă preferi să…

Făcu un pas spre uşă, dând să plece. Ea nu voia să plece.

— Rămâi, îi ceru ea.

Şi el zâmbi, faţa luminându-i-se cu fiecare răsuflare ca un tăciune aprins.

— Bine.

Un singur felinar atârna de tavan, iar Kell pocni din degete, o flacără timidă dansând deasupra degetului mare când întinse mâna să aprindă fitilul. Lila se învârti precaut, studiind încăperea.

— Un pic mai mică decât camerele tale obişnuite, *mas vares?*

— Nu-mi spune aşa, zise el, trăgând-o spre el.

Voia să repete doar ca să-l necăjească, dar când o privi, renunţă imediat, plimbându-şi mâinile în sus, pe haina lui.

— Bine.

El o trase mai aproape, mângâind-o pe obraz, iar ea simţi cum se uita fix la ochiul ei, la spirala de sticlă acum crăpată.

— Chiar n-ai observat?

Obrajii lui netezi se colorară, iar ea se întrebă, absentă, dacă pielea lui se umplea de pistrui vara.

— Presupun că nu m-ai crede dacă ţi-aş spune că am fost distras de farmecul tău…

Lila râse scurt, ascuţit.

— De cuţitele mele, probabil. De degetele mele iuţi. Dar nu de farmecul meu.

— Atunci de spiritul tău. De putere.

Ea zâmbi maliţios.

— Continuă.

— Am fost distras de tot ce ai, Lila. Încă mai sunt. Eşti

fermecătoare, exasperantă, incredibilă.

Ea glumise, dar el în mod clar nu glumea. Totul la el – linia gurii, cuta de pe frunte, intensitatea din ochii aceia albaştri – avea un aer serios.

— N-am ştiut niciodată ce să cred despre tine. Încă din ziua în care ne-am întâlnit. Şi asta mă îngrozeşte. Tu mă îngrozeşti.

Îi cuprinse faţa cu ambele mâini.

— Iar ideea că o să pleci din nou, că o să dispari din viaţa mea, asta mă îngrozeşte cel mai tare.

Inima ei bătea nebuneşte, făcând să răsune acelaşi cântec vechi – *fugi, fugi, fugi* –, dar obosise să tot fugă, să lase lucrurile să treacă, să nu aibă ea ocazia să facă asta. Îl trase pe Kell mai aproape.

— Data viitoare când mai plec, îi şopti ea în piept, vino cu mine.

Îşi lăsă privirea să lunece pe gâtul lui, pe maxilar, pe buze.

— După ce toate acestea se vor termina, după ce Osaron va pieri şi noi vom salva lumea din nou, şi toţi ceilalţi vor putea să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi, vino cu mine.

— Lila, rosti el.

Şi era atât de multă tristeţe în glasul lui, încât ea-şi dădu brusc seama că nu voia să-i audă răspunsul, nu voia să se gândească la toate modurile în care povestea lor s-ar fi putut sfârşi, la faptul că era posibil ca niciunul dintre ei să nu reuşească să rămână în viaţă, întreg. Nu voia să se gândească dincolo de corabia asta, de momentul ăsta, aşa că îl sărută, profund, şi orice ar fi vrut el să spună îi muri pe buze când şi le uni cu ale ei.

VIII

Holland stătea în pat, cu spatele rezemat de peretele cabinei.

Dincolo de scândurile de lemn, marea se spărgea în coca

vasului, iar podeaua care se legăna sub el îi provoca ameţeli ori de câte ori făcea vreo mişcare. Manşeta de fier de la încheietură nu-i era de ajutor – cătuşele fuseseră vrăjite să slăbească magia, ca atunci când pui o cârpă udă pe un foc, nu îndeajuns ca să stingă flacăra, dar destul cât să-l facă să fumege ca un nor, asfixiindu-i simţurile.

Cealaltă cătuşă îl ajuta să nu-şi piardă echilibrul, fiindcă nu era fixată tot în jurul încheieturii, ci stătea prinsă de un cârlig din peretele cabinei.

Şi, mai rău, nu era singur.

Alucard Emery stătea pe jos, rezemat de uşă, cu o carte într-o mână şi un pahar de vin în cealaltă (gândul la oricare dintre acestea două îi făcea greaţă lui Holland) şi, când şi când, ochii lui albastru-închis se ridicau iute, parcă pentru a se asigura că *antari* mai era încă acolo, priponit în siguranţă de perete.

Pe Holland îl durea capul. Avea gura uscată. Voia aer. Nu aerul stătut al cabinei-celulă, ci aerul proaspăt de deasupra, care şuiera peste punte.

— Dacă îmi dai drumul, zise el, aş putea să împing corabia.

Alucard îşi linse degetul mare şi întoarse o pagină.

— Dacă-ţi dau drumul, ne-ai putea omorî pe toţi.

— Asta aş putea face şi de aici, răspunse Holland nepăsător.

— Nişte cuvinte care nu-ţi sprijină deloc cauza, zise căpitanul.

Deasupra capului lui Holland se afla o mică fereastră.

— Ai putea măcar să deschizi asta, îi ceru el. Puţin aer pentru amândoi.

Alucard se uită la el lung şi aspru, înainte să îşi vâre în sfârşit cartea sub braţ. Bău şi ultima gură de vin, puse paharul gol pe podea şi se apropie, aplecându-se peste el ca să deschidă trapa.

O pală de aer rece se revărsă înăuntru, iar Holland îşi umplu plămânii cu nesaţ, când un val se sparse de cocă şi împroşcă apa pe fereastra deschisă, în cabină.

Holland se pregăti să simtă stropii îngheţaţi, dar nu-l

atinseră.

Cu o răsucire de încheietură şi un murmur, apa înconjură o dată degetele lui Alucard înainte de a se întări într-un pumnal subţire, dar foarte ascuţit. Strânse mânerul şi lipi tăişul de gâtul lui Holland.

Acesta înghiţi în sec, testând ascuţişul lamei şi întâlnindu-i privirea lui Alucard.

— Ar fi o prostie, zise el încet, să mă tai şi să-mi dea sângele.

Flexându-şi încheietura, Holland simţi aşchia de lemn pe care o strecurase sub cătuşă, cu vârful înghiontindu-l în podul palmei. N-ar fi fost nevoie să apese prea tare. O picătură, un cuvânt şi cătuşele s-ar fi topit. Dar asta nu l-ar fi eliberat.

Zâmbetul lui Alucard se ascuţi, când cuţitul se dizolvă la loc într-o panglică de apă, dansând prin aer în jurul lui.

— Doar ţine minte un lucru, *antari*, zise el, învârtind degetele şi apa odată cu ele. Dacă vasul se scufundă, te scufunzi şi tu cu el.

Alucard îşi îndreptă ţinuta, dând stropii de apă afară, pe fereastra deschisă.

— Altă doleanţă? întrebă el, prefăcându-se interesat.

— Nu, zise Holland cu răceală. Deja ai făcut atât de mult.

Alucard îi aruncă un zâmbet glacial şi îşi deschise din nou cartea, evident mulţumit de serviciul lui.

A treia oară când Moartea a venit după Holland, el era în genunchi.

Se lăsase pe vine în Pădurea de Argint, lângă izvor, cu sângele curgându-i din degete în picături grele, roşii. De două ori pe an venea aici, un loc aflat pe cursul fluviului, unde Sijit se ramifica printr-o dumbravă ai cărei copaci creşteau din pământul arid în nuanţe de metal lustruit – nici lemn, nici piatră, nici metal. Unii ziceau că Pădurea de Argint fusese făcută de mâna unui magician, în timp ce alţii spuneau că era locul unde magia se arătase pentru ultima oară, înainte de a se retrage de la suprafaţa lumii.

Era un loc unde, dacă stăteai nemişcat şi închideai ochii,

puteai simţi mirosul verii. O amintire a magiei naturale stinse în lemn.

Holland şi-a lăsat capul în jos. Nu s-a rugat – nu ştia cui să se roage sau ce să spună –, ci doar a privit apele îngheţate ale fluviului Sijit învârtindu-se sub mâna lui întinsă, aşteptând să prindă fiecare picătură care cădea. Un strop stacojiu, un nor rozaliu şi apoi dispărea, suprafaţa apei întorcându-se la culoarea obişnuită, un cenuşiu-lăptos.

— Ce risipă de sânge, s-a auzit o voce din spatele lui.

Holland n-a tresărit. Auzise paşii apropiindu-se încă de la marginea dumbrăvii, ghetele păşind pe iarba uscată. Avea un cuţit cu lamă scurtă şi ascuţită pe mal, lângă el, iar degetele lui se întinseseră încet spre armă, doar ca să descopere că nu mai era acolo. Atunci s-a ridicat în picioare şi s-a răsucit. Străinul ţinea cuţitul lui cu ambele mâini. Omul era cu un cap mai scund decât Holland şi cu douăzeci de ani mai în vârstă, îmbrăcat într-o haină cenuşie, decolorată, care aproape că părea neagră, cu păr castaniu, prăfuit şi ochii negri, cu pete de ambră.

— Frumoasă lamă, a zis intrusul, încercându-i vârful. Ar trebui s-o ţii mereu ascuţită.

Sângele şiroia din palma lui Holland, iar omul zâmbi larg când văzu roşul-aprins.

— Sot! a rostit el. N-am venit să caut necazuri.

S-a aşezat pe un buştean şi a înfipt cuţitul în pământul dur de la picioarele lui, apoi şi-a împreunat degetele şi s-a aplecat, cu coatele pe genunchi. Avea o mână acoperită cu vrăji de legătură, cu câte un element scrijelit pe fiecare deget.

— Drăguţă priveliştе!

Holland n-a zis nimic.

— Vin uneori aici să mă gândesc, a continuat omul, scoţând o ţigară rulată de după ureche.

S-a uitat la capătul ei neaprins, apoi a întins-o spre Holland.

— Ajuţi un prieten?

— Nu suntem prieteni, a spus Holland.

Ochii omului au sclipit.

— Nu încă.

Pentru că Holland n-a mişcat, omul a oftat şi a pocnit singur din degete, scoţând o flacără mică, aproape cât un ban, care-i dansa deasupra degetului mare. Această demonstraţie de magie naturală, chiar şi cu vrăjile scrijelite pe pielea lui, nu era o ispravă măruntă. Trase lung din ţigară.

— Prietenii îmi spun Vor.

Numele a căzut ca o piatră în pieptul lui Holland.

— Vortalis.

Omul s-a luminat.

— Îţi aduci aminte, zise el.

Nu ai auzit de mine sau ştiai, ci îţi aduci aminte.

Şi Holland îşi aducea aminte. Ros Vortalis. Era o legendă în Kosik, o poveste despre care se vorbea pe străzi şi în umbre, un bărbat care îşi folosea cuvintele ca pe nişte arme şi care părea să obţină ce voia. Un bărbat cunoscut în tot oraşul ca Vânătorul, poreclit astfel pentru că lua urma oricui şi a orice voia, fără să-şi abandoneze niciodată prada. Un bărbat care îl vâna pe Holland de ani buni.

— Ai o reputaţie, a zis Holland.

— Oh, a exclamat Vortalis, suflând fumul, amândoi avem aşa ceva! Câţi bărbaţi şi câte femei merg pe străzile Londrei fără o armă la îndemână? Câţi sfârşesc o luptă fără să ridice un deget? Câţi refuză să se alăture vreunei bande sau gărzilor…

— Eu nu sunt un criminal.

Vortalis şi-a lăsat capul într-o parte. Zâmbetul i-a dispărut.

— Atunci, ce eşti tu? Care-i rostul tău? Toată magia în ochiul ăla mic şi negru… şi tu la ce-o foloseşti? Să-ţi goleşti venele într-un fluviu îngheţat? Să visezi la o lume mai frumoasă? Cu siguranţă sunt lucruri mai utile de făcut.

— Puterea mea nu mi-a adus niciodată altceva decât durere.

— Înseamnă c-o foloseşti greşit.

Spunând asta, s-a ridicat în picioare şi a stins chiştocul

de cel mai apropiat copac.

Holland s-a încruntat.

— Ăsta e un loc sacru…

Şi n-a apucat să termine de vorbit, că imediat Vortalis a atacat, atât de repede, încât trebuie să fi fost o vrajă la mijloc, ceva scrijelit pe undeva pe sub hainele lui – dar, pe de altă parte, vrăjile nu făceau decât să amplifice puterea. Nu o creau din nimic.

Pumnul ajunsese la câţiva centimetri de faţa lui Holland, când voinţa lui s-a împotrivit, oprindu-l pe Vortalis. Dar n-a fost de ajuns. Pumnul omului a tremurat în aer, luptându-se cu strânsoarea, apoi a spart bariera, ca o cărămidă care trece printr-un geam, şi l-a izbit pe Holland în falcă. Durerea a fost neaşteptată, arzătoare, iar Vortalis, radios, a sărit îndărăt, ieşind din raza de acţiune a lui Holland. Sau a încercat. Izvorul s-a ridicat în spatele lui şi s-a repezit înainte. Însă până să-l nimerească pe Vortalis în spate, el s-a mişcat din nou, ferindu-se de o lovitură pe care n-ar fi putut s-o vadă, până când Holland în sfârşit şi-a pierdut răbdarea şi a trimis două suliţe de gheaţă spre el, din direcţii opuse.

Pe prima a evitat-o, dar a doua l-a nimerit în stomac, dar în loc să îl străpungă, aceasta s-a spart în coastele omului.

Vortalis a căzut pe spate, gemând.

Holland a rămas pe loc, aşteptând să vadă dacă omul avea să se mai ridice. S-a ridicat, chicotind încetişor, balansându-se în faţă, pe genunchi.

— Mi-au spus că erai bun, a zis Vortalis, frecându-şi coastele. Am senzaţia că eşti chiar mai bun decât ştiu ei.

Degetele lui Holland s-au strâns în jurul sângelui uscat. Vortalis a ridicat o aşchie de gheaţă, mânuind-o nu ca pe o armă, ci mai degrabă ca pe un artefact.

— După cum stau lucrurile, ai fi putut să mă ucizi.

Şi Holland chiar ar fi putut. Cu uşurinţă. Dacă n-ar fi învârtit suliţa, aceasta ar fi pătruns prin carne şi muşchi, rupându-se de os, dar în mintea lui erau Alox, trupul lui de piatră sfărâmându-se pe podea, şi Talya, prăbuşindu-se fără viaţă în propriul cuţit.

Vortalis se ridică în picioare, ţinându-se de coaste.

— De ce n-ai făcut-o?

— Tu n-ai încercat să mă ucizi pe mine.

— Oamenii pe care i-am trimis, da. Dar tu nu i-ai ucis nici pe ei.

Holland i-a susţinut privirea.

— Ai ceva împotriva ucisului? a stăruit Vortalis.

— Am luat vieţi, a răspuns Holland.

— Nu asta te-am întrebat eu.

Holland a tăcut. Şi-a încleştat pumnii, concentrându-se pe durerea din palma lui. În cele din urmă, a zis:

— E prea uşor.

— Să ucizi? Bineînţeles că da, a încuviinţat Vortalis. Să trăieşti cu amintirea, asta-i partea grea. Însă, uneori, merită. Uneori e necesar.

— N-a fost necesar pentru mine să-ţi ucid oamenii.

Vortalis a ridicat o sprânceană.

— Ar fi putut veni din nou după tine.

— N-au venit, a zis Holland. Ai tot trimis alţii, noi.

— Şi tu i-ai tot lăsat să trăiască.

Vortalis s-a întins, tresărind uşor din cauza durerii din coaste.

— Aş spune că îţi doreşti să mori, dar nu pari deloc nerăbdător s-o faci.

S-a dus până la marginea dumbrăvii, cu spatele la Holland, şi s-a uitat peste întinderea oraşului. Şi-a aprins o altă ţigară, vârând capătul între dinţi.

— Ştii ce cred eu?

— Nu-mi pasă…

— Cred că eşti un romantic. Unul dintre acei neghiobi care aşteaptă ca într-o bună zi să vină un rege. Care aşteaptă ca magia să se întoarcă şi lumea să se trezească. Însă nu aşa merg lucrurile, Holland. Dacă vrei schimbare, trebuie s-o faci.

Vortalis a fluturat dispreţuitor din mână spre fluviu.

— Poţi să-ţi goleşti venele în apa aia, dar n-o să schimbe nimic.

Îi întinse mâna.

— Dacă într-adevăr vrei să salvezi oraşul ăsta, ajută-mă să pun sângele ăla la o treabă mai folositoare.

Holland s-a uitat lung la mâna omului, acoperită cu formule de vrăji.

— La ce treabă te referi?

Vortalis a zâmbit.

— Mă poţi ajuta să ucid un rege.

8.

MĂRI NEÎNSEMNATE PE HARTĂ

I

Cafeaua avea gust de noroi, dar aşa Alucard îşi putea încălzi puţin palmele.

Nu dormise, cu nervii întinşi la maximum din cauza corabiei străine, a magicianului trădător şi a faptului că, ori de câte ori închidea ochii, o vedea pe Anisa arzând, pe Jinnar prefăcându-se în cenuşă, pe el însuşi întinzând mâinile spre ei, de parcă ar fi putut face vreun afurisit de lucru ca să-şi salveze sora, prietenul. Anisa întotdeauna fusese atât de inteligentă, Jinnar fusese întotdeauna atât de puternic – şi asta nu însemnase nimic, în cele din urmă.

Ei tot morţi erau.

Alucard urcă treptele pe punte şi luă o altă înghiţitură, uitând cât de scârboasă era, de fapt, băutura. Scuipă mâlul maroniu peste balustradă şi se şterse la gură.

Jasta era ocupată să lege o frânghie de catargul principal. Hastra şi Hano stăteau pe o ladă, la umbra velei mari, tânărul gardian cu picioarele încrucişate, iar fata marinar cocoţată ca o cioară, aplecată să vadă ce avea el în căuşul palmelor. Ceva care părea să fie, dacă era cu putinţă, frunza verde a unei flori de acina. Hano scoase o exclamaţie de încântare când planta se deschise sub ochii ei. Hastra era înconjurat de filamentele albe de lumină specifice celor câţiva, rari, care ţineau elementele în echilibru. Alucard se întrebă în treacăt dacă tânărul soldat nu era, de fapt, un preot. Aerul din jurul lui Hano se împletea în spirale albastre, întunecate: un magician de vânt în devenire, ca Jinnar…

— Ai grijă acum, zise o voce. Un marinar nu-i bun de nimic fără toate degetele.

Era Bard. Stătea la provă, învăţându-l pe Lenos un truc cu unul dintre cuţitele ei. Marinarul privi, cu ochii mari, cum ea luă lama între vârfurile degetelor şi-o dădu peste cap în aer, iar când o prinse din nou de mâner, tăişul cuţitului ardea cu flacără vie. Ea făcu o plecăciune, iar Lenos chiar zâmbi, puţin agitat.

Lenos, care venise la Alucard, în prima ei noapte pe *Turla*, şi-l prevenise că era o piază rea. De parcă Alucard n-ar fi ştiut asta deja.

Lenos, care o poreclise Sarows.

Prima oară când Alucard o văzuse pe Delilah Bard, ea stătea pe puntea corabiei lui, legată de mâini şi colorând aerul în argintiu. El nu mai întâlnise decât o dată un magician care să lumineze astfel, iar acela avea un ochi negru şi o înfăţişare absolut dezgustătoare, fapt care spunea mai mult decât cuvintele. Lila Bard, însă, avea doi ochi căprui, obişnuiţi şi nimic de spus în apărarea ei, nimic de spus care să justifice moartea omului din echipajul lui Alucard, întins pe scândură. Îi oferise o singură propoziţie incompletă.

Is en ranes gast.

Eu sunt cel mai bun hoţ.

Şi cum stătea acolo, privindu-i zâmbetul ca un pumnal şi liniile argintii de lumină, Alucard gândise, *Ei bine, cu siguranţă eşti cel mai straniu*.

Prima decizie greşită pe care o luase el fusese s-o primească la bord.

A doua, s-o lase să rămână.

De acolo, deciziile proaste se înmulţiră ca băuturile în timpul unui joc de Sanct.

În acea primă noapte, în cabină, Lila stătuse vizavi de Alucard, cu magia încâlcită, un nod încurcat de putere niciodată folosită. Iar când îl rugase s-o înveţe, el aproape că se înecase cu vinul. Să înveţe un *antari* magia? Dar Alucard acceptase. Încercase să descurce toată acea încâlceală de putere, netezind-o cât se pricepuse el, şi urmărise magia cum curge prin canalele curate, mai strălucitoare decât tot ce văzuse vreodată.

Avusese şi el momentele lui de luciditate, desigur.

Se gândise s-o vândă lui Maris, la *Ferase Stras*.

Se gândise s-o ucidă mai înainte să se hotărască ea să-l ucidă pe el.

Se gândise s-o părăsească, s-o trădeze, visase zeci de moduri prin care să scape de ea. Aducea necazuri – şi până şi echipajul era conştient de asta, deşi marinarii nu puteau vedea cuvintele scrise în firele argintii înnodate deasupra capului ei.

Şi, cu toate astea, el o *plăcuse*.

Alucard luase o fată periculoasă şi o făcuse de-a dreptul letală şi ştia că, foarte probabil, combinaţia avea să-i aducă sfârşitul, într-un fel sau în altul. Aşadar, când ea îl trădase, atacând un concurent înainte de *Essen Tasch*, furându-i locul, chiar dacă trebuie să fi ştiut ce însemna asta pentru *el*, pentru *echipajul lui*, pentru *corabia lui*... Alucard nu fusese cu adevărat surprins. Mai degrabă, puţin uşurat. Întotdeauna ştiuse că magicienii *antari* erau egoişti, îndărătnici. Lila îi dovedise pur şi simplu că instinctele lui nu greşiseră.

Se gândise că avea să fie mai uşor atunci să scape de ea, să-şi ia înapoi corabia, ordinea, viaţa. Însă nimic în legătură cu Bard nu era uşor. Lumina aceea argintie îl prinsese în laţ, îi încurcase de tot firele albastre şi verzi.

— Ai *ştiut*.

Alucard nu-l auzise pe Kell venind, nu observase argintul tulburând aerul din afara gândurilor sale, dar acum celălalt magician stătea lângă el, urmărindu-l cum o privea pe Bard.

— Noi arătăm diferit pentru tine, nu-i aşa?

Alucard îşi încrucişă braţele.

— Toată lumea arată diferit pentru mine. Nu există două fire de magie care să arate la fel.

— Dar ai ştiut ce era ea, zise Kell, din prima clipă în care ai văzut-o.

Alucard îşi lăsă capul într-o parte.

— Închipuie-ţi surpriza mea, povesti el, când o hoaţă de buzunare cu un nor argintiu mi-a omorât un om, s-a

alăturat echipajului meu şi apoi m-a rugat *pe mine* s-o învăţ *pe ea* magia.

— Deci e vina *ta* că a intrat la *Essen Tasch*.

— Crezi sau nu, zise Alucard, repetând cuvintele lui Kell despre Rhy din noaptea dinainte, a fost ideea ei. Şi eu am încercat s-o opresc, dar s-a dovedit că e mult mai încăpăţânată.

Îşi întoarse privirea iar spre Kell.

— Trebuie să fie o trăsătură de *antari*.

Acesta scoase un mormăit enervat şi îi întoarse spatele. Întotdeauna pleca în trombă. Ăsta era fără îndoială un obicei de *antari*.

— Stai! îl opri Alucard. Înainte să pleci, e ceva…

— Nu.

Alucard se zbârli.

— Nici măcar nu ştii ce voiam să spun.

— Probabil ceva despre Rhy, aşa că nu vreau să aud, pentru că, dacă mai spui un singur lucru despre cum era fratele meu la pat, o să-ţi mut falca din loc.

Alucard râse încetişor, cu tristeţe.

— Ţi se pare amuzant? mârâi Kell.

— Nu… zise Alucard. Doar că eşti aşa de uşor de scos din sărite. Nu prea poţi să mă învinuieşti c-o fac.

— Nici tu pe mine, dacă te pocnesc când mergi prea departe.

Alucard ridică mâinile.

— Corect.

Începu să-şi frece vechile cicatrice din jurul încheieturilor.

— Uite, tot ce voiam să spun e că n-am vrut niciodată să-l fac să sufere.

Kell îi aruncă o privire urâtă.

— Te-ai purtat de parcă ar fi fost un simplu flirt.

— De unde ştii?

— Rhy era îndrăgostit de tine şi tu l-ai *părăsit*. L-ai făcut să creadă…

Oftă exasperat.

— Sau ai uitat că ai fugit din Londra cu mult înainte să fi

încercat eu să te alung?

Alucard clătină din cap, ochii alunecându-i spre linia albastră, neîntreruptă a mării. Cu maxilarul încleştat şi corpul revoltându-se împotriva adevărului. Adevărul avea gheare şi acestea erau adânc înfipte în pieptul lui. Ar fi fost mai simplu să-l lase nerostit, dar când Kell se întoarse din nou ca să plece, se sili să-l spună.

— Am *plecat*, începu el, pentru că fratele *meu* a aflat unde îmi petreceam nopţile – cu *cine* mi le petreceam.

Alucard continuă să se uite spre mare, dar îl auzi pe Kell oprindu-se.

— Poate n-ai să crezi, dar nu toate familiile sunt gata să lase regulile deoparte ca să-i facă pe plac unui membru al familiei regale. Familia Emery are concepţii învechite. Stricte.

Înghiţi în sec.

— Fratele meu, Berras, i-a spus tatălui meu, care m-a bătut până n-am mai putut să stau în picioare. Până când mi-a rupt braţul, umărul, coastele. Până mi-am pierdut cunoştinţa. Şi apoi l-a pus pe Berras să mă trimită pe mare. M-am trezit în cala unei corăbii, căpitanul cu zece *rish* mai bogat şi cu ordinul de a nu se întoarce în Londra până ce echipajul nu mi-ar fi *băgat minţile în cap*. Am evadat de pe corabia aia prima oară când a tras într-un port, cu trei *lini* în buzunar şi o porţie bună de magie în vene, dar nemaiavând pe nimeni care să mă primească acasă cu braţele deschise, aşadar, nu, nu m-am întors. Şi asta e vina mea. Dar n-am ştiut ce însemnam pentru el.

Întoarse privirea spre Kell.

— N-am vrut niciodată să plec, continuă el. Şi dac-aş fi ştiut că Rhy mă iubea atunci la fel de mult cât îl iubeam eu, n-aş fi stat nicio clipă departe.

Rămaseră unul lângă altul, înconjuraţi de valurile care-i împroşcau şi sunetul pânzelor în bătaia vântului.

Câteva momente, niciunul nu vorbi.

În cele din urmă, Kell oftă.

— Tot nu te pot suferi.

Alucard râse, cu uşurare.

— Oh, nicio grijă! zise el. Sentimentul e reciproc.

Apoi căpitanul îl lăsă pe *antari* şi se duse la hoţul lui. Lenos o lăsase singură, lângă balustradă, şi acum îşi folosea cuţitul ca să-şi râcâie negreala de sub unghii, cu ochii aţintiţi undeva în depărtare.

— Un ban pentru gândurile tale, Bard.

Ea îi aruncă o privire şi un zâmbet îi înflori în colţul gurii.

— N-am crezut c-o să mai fim vreodată împreună pe aceeaşi punte.

— Păi, lumea e plină de surprize. Şi de regi-umbră. Şi de blesteme. Cafea? întrebă Alucard, oferindu-i ceaşca.

Se uită la scursoarea maronie şi zise:

— O să sar peste.

— Nu ştii ce pierzi, Bard.

— Oh, ba da! Am făcut greşeala s-o încerc în dimineaţa asta.

Alucard făcu o mutră acră şi vărsă restul băuturii peste bord. Ilo îl făcuse pe bucătarul de pe *Turlă* să pară un maestru de la palat.

— Am nevoie de o masă adevărată.

— Scuze, îl ironiză Lila, când l-a schimbat cineva pe căpitanul meu curajos cu un nobil plângăcios?

— Când l-a schimbat cineva pe cel mai bun hoţ al meu cu un ghimpe în coaste?

— Ah, făcu ea, dar eu am fost întotdeauna aşa!

Lila îşi întoarse faţa spre soare. Părul începuse să-i crească, şuviţele negre îi ajungeau până la umeri, ochiul de sticlă scânteia în lumina curată a iernii.

— Îţi place marea, zise el.

— Ţie nu?

Mâna lui Alucard se strânse pe balustradă.

— Îmi plac câteva lucruri. Aerul din larg, energia unui echipaj care munceşte laolaltă, posibilele aventuri, dar…

Simţi că atenţia ei se ascute şi se opri. Luni de-a rândul păşiseră cu grijă pe linia dintre minciuna făţişă şi adevărul prin omitere, prinşi în acest impas, niciunul nedorindu-şi să dezvăluie vreun secret. Îşi împărţeau adevărurile ca pe

nişte monede preţioase şi exclusiv în schimbul a ceva.

În clipa asta, el aproape că se scăpase să-i spună ceva pe degeaba.

— Dar? îl înghionti ea cu o atingere uşoară de hoţ.

— Tu oboseşti vreodată să fugi, Bard?

Ea-şi înclină capul.

— Nu.

Alucard îşi îndreptă privirea spre orizont.

— Înseamnă că n-ai lăsat destul în urma ta.

O briză rece suflă peste ei, iar Lila îşi încrucişă braţele pe balustradă, privind la apa de jos. Se încruntă.

— Ce-i aia?

O bucată de lemn sălta la suprafaţa apei. Şi apoi apăru încă una. Şi încă una. Scândurile pluteau pe lângă ei, nişte bucăţi sfărâmate, cu marginile înnegrite de foc. Pe Alucard îl trecu un fior neplăcut.

Fantoma trecea printre rămăşiţele unei corăbii.

— Aia, zise Alucard, este opera Şerpilor de Mare.

Lila făcu ochii mari.

— Te rog, spune-mi că vorbeşti despre mercenari şi nu despre şerpii uriaşi, mâncători de corăbii.

Alucard ridică o sprânceană.

— Şerpi uriaşi mâncători de corăbii? Pe bune?

— Ce? îl provocă ea. De unde să ştiu eu unde să trag linia în lumea asta?

— Ai putea s-o tragi înainte de şerpii uriaşi, mâncători de corăbii… Vezi asta, Jasta?

Căpitanul miji ochii în direcţia pe care i-o indică el.

— O văd. Arată veche de vreo săptămână.

— Nu destul de veche, murmură Alucard.

— Aţi vrut cea mai rapidă rută, zise ea, întorcându-se la cârmă, când o bucată mare de cocă pluti pe lângă ei, cu o parte din nume încă vizibilă.

— Aşadar ce sunt ei, Şerpii ăştia de Mare? întrebă Lila.

— Săbii de închiriat. Îşi scufundă corăbiile chiar înainte de atac.

— Ca să inducă în eroare?

El clătină din cap.

— Un mesaj. Că n-o să mai aibă nevoie de ele, că, odată ce au terminat de ucis pe toată lumea de la bord şi au aruncat leşurile în mare, o să ia vasul victimelor în schimb şi-o să plece mai departe.

— Zău? făcu Lila.

— Exact.

— Pare că irosesc o corabie foarte bună.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Numai dacă jeleşti corabia, şi nu pe marinari.

— Păi, răspunse ea pragmatic, corabia cu siguranţă n-a făcut nimic rău. *Oamenii* s-ar putea s-o fi meritat.

II

Când era mic şi nu putea să adoarmă, Kell avea obiceiul să se plimbe prin palat.

Simplul fapt de a merge îl calma, îi domolea nervii şi-i liniştea gândurile. Pierdea noţiunea timpului, dar şi a spaţiului, şi se trezea în vreo parte ciudată a palatului, fără să-şi aducă aminte cum ajunsese acolo şi cum de atenţia i se îndreptase cu totul înăuntru, nu în afară.

N-ar fi putut să se rătăcească nicicum pe *Fantoma* – toată corabia era cam de mărimea apartamentelor lui Rhy –, dar tot a fost surprins când şi-a ridicat ochii şi şi-a dat seama că se afla în faţa celulei improvizate a lui Holland.

Bătrânul Ilo stătea pe un scaun în prag, cioplind în linişte o bucată de lemn negru în forma unei corăbii, o treabă care-i ieşea destul de bine. Părea absorbit de munca lui, la fel cum fusese Kell o clipă mai devreme, dar acum Ilo se ridică, simţindu-i prezenţa şi înţelegând că era cazul să plece. Lăsă în urmă, pe scaun, mica sculptură în lemn. Kell aruncă o privire în cabină, aşteptându-se ca Holland să se uite la el, şi se încruntă.

Holland stătea pe pat cu spatele la perete şi cu capul rezemat pe genunchii ridicaţi. O mână îi era prinsă de cârligul din perete, lanţul atârnând ca o lesă. Pielea lui căpătase o paloare cenuşie – marea în mod clar nu-i pria –

şi prin părul lui negru, îşi dădu seama Kell, se zăreau noi fire argintii, sclipitoare, de parcă lepădarea de Osaron l-ar fi costat ceva vital.

Dar ceea ce l-a surprins pe Kell cel mai tare a fost faptul că Holland *dormea*.

Kell nu-l mai văzuse niciodată lăsând garda jos, nu-l văzuse niciodată relaxat, darămite inconştient. Şi totuşi nu era în întregime nemişcat. Muşchii braţelor i se zbăteau, respiraţia i se poticnea, de parcă ar fi visat ceva urât.

Kell îşi ţinu răsuflarea când dădu scaunul la o parte şi intră în cabină.

Holland nu se mişcă nici când Kell se apropie, nici când îngenunche înaintea patului.

— Holland? zise Kell încetişor, dar omul nu reacţionă.

Abia când Kell îi atinse braţul, se trezi. Îşi ridică brusc capul şi se trase deodată înapoi sau încercă s-o facă, lovindu-se cu umerii de peretele cabinei. O clipă, şi-şi căscă larg ochii goi, se încordă, dar cu mintea în altă parte. N-a durat decât o secundă, dar în fracţiunea aceea de timp, Kell recunoscu frica. O frică profundă, antrenată, de tipul celei cu care se alegeau animalele după ce-şi muşcaseră stăpânii şi luaseră bătaie, stăpânirea de sine atent studiată a lui Holland alunecând ca o mască pentru a dezvălui tensiunea de dedesubt. Apoi clipi, o dată, de două ori, şi îşi reveni.

— Kell.

Răsuflă puternic, postura lui schimbându-se şi încercând să pară calm, stăpân pe sine, după ce se luptă cu demonii care-i bântuiseră somnul.

— *Vos och?* întrebă el dintr-odată pe limba lui. *Ce e?*

Sub privirea lui furioasă, Kell rezistă tentaţiei de a da înapoi. Abia de schimbaseră câteva cuvinte de când el apăruse în faţa celulei lui Holland şi-i spusese să se ridice. Acum zise doar:

— Arăţi bolnav.

Holland avea părul negru lipit de faţa năduşită, privirea tulbure.

— Îngrijorat de sănătatea mea? zise el răguşit. Ce

emoţionant!

Începu să se joace absent cu cătuşa prinsă în jurul încheieturii. Pe sub fier, pielea era roasă, carne vie, şi mai înainte să fi hotărât cu adevărat, Kell se trezi că întinde mâna spre metal.

Holland încremeni.

— Ce faci?

— Ce ţi se pare că fac? zise Kell, scoţând cheia.

Prinse cătuşa, iar metalul rece, cu ciudata lui greutate ce te amorţea, îl făcu să se gândească la Londra Albă, la colier, la cuşcă şi la propriul strigăt...

Lanţurile căzură, cătuşele grele lovind podeaua destul de tare cât să lase urme în lemn.

Holland se uită la încheieturile sale, unde fuseseră cătuşele. Îşi flexă degetele.

— E o idee bună?

— Asta rămâne de văzut, zise Kell, retrăgându-se ca să se aşeze în scaunul de lângă peretele opus.

Rămase foarte atent, în gardă, cu mâna deasupra unui cuţit, dar Holland nu făcu niciun gest de atac, doar îşi frecă încheietura, gânditor.

— E o senzaţie ciudată, nu? îl întrebă Kell. Regele m-a arestat şi pe mine. Am petrecut ceva vreme în celula aia. În lanţurile alea.

Holland ridică o sprânceană neagră.

— Cât timp ai petrecut tu în lanţuri, Kell? replică el, cu vocea plină de dispreţ. Câteva ore sau o zi întreagă?

Kell tăcu, iar Holland clătină din cap cu tristeţe, scoţând un sunet batjocoritor din gât. *Fantoma* trebuie să fi prins vreun val, pentru că se balansă puternic şi Holland păli.

— De ce mă aflu pe corabia asta?

Când Kell nu-i răspunse, continuă:

— Sau probabil întrebarea mai potrivită este de ce te afli *tu* pe corabia asta?

Kell tot nu zise nimic. Cunoaşterea era o armă, iar el n-avea de gând să-l înarmeze pe Holland, nu încă. Se aştepta ca magicianul să mai insiste, în schimb el se lăsă pe spate, cu faţa îndreptată spre fereastră.

— Dacă asculţi, poţi auzi marea. Şi corabia. Şi oamenii de pe ea.

Kell se încordă, dar Holland continuă.

— Hastra ăla are o voce care poate fi purtată până departe. Şi căpitanii, de asemenea, amândurora le place să vorbească. O piaţă neagră, un recipient pentru magie… n-o să dureze mult până voi pune piesele cap la cap.

Deci n-avea de gând să renunţe.

— Bucură-te de provocare, zise Kell, întrebându-se de ce mai stătea aici şi, în primul rând, de ce venise.

— Dacă plănuiţi un atac împotriva lui Osaron, atunci lăsaţi-mă *să ajut!*

Vocea celuilalt *antari* se schimbase, iar lui Kell îi trebui un moment ca să-şi dea seama ce se împletea prin ea. Pasiune. Mânie. Vocea lui Holland fusese întotdeauna egală şi dură ca o stâncă. Acum avea fisuri.

— Ajutorul cere încredere, zise Kell.

— Deloc, îl contrazise Holland. Numai interes reciproc.

Îşi fixă privirea arzătoare asupra lui Kell.

— De ce m-ai adus şi pe mine? întrebă din nou.

— Te-am adus cu noi ca să nu creezi necazuri la palat. Şi te-am adus ca momeală, în speranţa că Osaron o să ne urmărească.

Era un adevăr parţial, dar spunându-l şi văzând privirea din ochii lui Holland, ceva se slăbi în Kell. Se înduplecă.

— Recipientul ăla de care ai auzit – se numeşte Legatar. Şi o să-l folosim ca să-l închidem pe Osaron.

— Cum? întrebă Holland, nu cu îndoială, ci cu un vădit interes.

— E un receptacul pentru putere, îi explică tânărul *antari*. Magicienii l-au folosit odată să îşi lase moştenire întreaga magie, prin transferarea acesteia într-un rezervor.

Holland rămase tăcut, dar ochii lui încă aveau o strălucire febrilă. După un lung moment, vorbi din nou, cu voce joasă, stăpân pe el.

— Dacă vrei să folosesc eu acest Legatar…

— Nu de asta te-am adus, îl întrerupse Kell, prea repede,

nesigur dacă presupunerea lui Holland era prea departe sau prea aproape de adevăr.

Deja cântărise în minte dilema – de fapt, încercase să nu se gândească la nimic altceva de când părăsiseră Londra. Legatarul cerea un sacrificiu. Avea să fie unul dintre ei. Trebuia să fie. Însă nu avea încredere să fie Holland, care mai căzuse o dată înainte, şi nu voia să fie Lila, care nu se temea de nimic, nici când era cazul, şi ştia că Osaron pusese ochii pe *el*, dar el îl avea pe Rhy, iar Holland nu avea pe nimeni, şi Lila trăise şi fără putere, şi el mai degrabă ar fi murit decât să-şi piardă fratele, pe el însuşi… şi argumentele se reluau, tot aşa, la nesfârşit, în capul lui.

— Kell, zise Holland ferm. Eu am umbrele mele, iar Osaron este una dintre ele.

— Cum Vitari a fost a mea, replică prompt Kell.

Unde începe?

Se ridică înainte să mai poată spune ceva, înainte să înceapă serios să cântărească posibilitatea.

— Putem să ne certăm care se sacrifică primul atunci când o să avem obiectul în mână. Până atunci…

Făcu semn spre lanţurile lui Holland.

— Bucură-te de gustul libertăţii. Ţi-aş da voie să umbli pe punte, dar…

— Cu Delilah şi Jasta n-aş ajunge prea departe.

Holland îşi frecă din nou încheieturile. Îşi flexă degetele. Părea că nu ştie ce să facă acum cu mâinile lui. În cele din urmă, îşi încrucişă braţele lejer peste piept, imitându-i poziţia lui Kell. Holland închise ochii, dar Kell ştia că nu se odihnea. Avea garda sus, părul de pe ceafă zbârlit.

— Cine au fost ei? întrebă Kell încet.

Holland clipi.

— Ce?

— Cei trei oameni pe care i-ai ucis înainte de gemenii Dane.

Tensiunea se instală imediat.

— Nu contează.

— A contat destul ca să le ţii socoteala, zise Kell.

Însă chipul lui Holland se retrase sub masca de

indiferenţă, iar cabina se umplu de o tăcere care îi înecă, în final, pe amândoi.

III

Vortalis dintotdeauna voise să fie rege – nu regele dintr-o bună zi, i-a spus lui Holland, ci regele de acum. Nu-i păsa de poveşti. Nu credea în legende. Dar ştia că oraşul avea nevoie de ordine. Avea nevoie de putere. Avea nevoie de un lider.

— Toată lumea vrea să fie rege, a zis Vortalis.

— Eu nu, a răspuns Holland.

— Bine, atunci eşti ori mincinos, ori prost.

Stăteau la o masă retrasă în Piatra Arsă. Genul de tavernă în care oamenii puteau vorbi de regicid fără să trezească suspiciuni. Când şi când, atenţia celorlalţi se îndrepta asupra lor, dar Holland ştia că asta avea mai puţin de-a face cu subiectul în sine, ci, mai degrabă, cu ochiul lui stâng şi cuţitele lui Vortalis.

— Drăguţă pereche mai facem, remarcase omul când intraseră în tavernă. Antari şi Vânătorul. Sună ca una dintre poveştile alea care-ţi plac ţie, adăugase el, turnând primul rând de băuturi.

— Londra are un rege, a zis Holland acum.

— Londra întotdeauna are un rege, a replicat Vortalis. Sau regină. Şi de cât timp conducătorul ăla e un tiran?

Amândoi ştiau că exista o singură cale prin care tronul să ajungă pe mâna altcuiva – prin forţă. Un conducător se bucura de coroană atâta vreme cât o putea ţine pe cap. Şi asta însemna că fiecare rege sau regină fusese mai întâi un ucigaş. Puterea cerea corupţie, iar corupţia răsplătea puterea. Oamenii care sfârşeau pe tronul ăla întotdeauna îşi pavaseră calea cu sânge.

— Trebuie să fii tiran ca să înlocuieşti un tiran, a zis Holland.

— Dar nu e nevoie de asta, l-a contrazis Vortalis. Tu ai putea fi puterea mea, cavalerul meu, magia mea, iar eu aş

putea să fiu legea, dreptatea, ordinea şi, împreună, am putea face mai mult decât să luăm tronul ăla, a declarat el, punându-şi halba jos. Am putea să-l ţinem.

Era un orator talentat, Holland trebuia să recunoască. Genul de om care aţâţa pasiuni la fel ca vătraiul tăciunii. Îl porecliseră Vânătorul, dar Holland, cu cât stătea mai mult în prezenţa lui, cu atât mai mult se gândea la el ca la Foale – i-o spusese odată, iar omul chicotise şi spusese că într-adevăr nu rămânea niciodată fără aer.

Omul avea un farmec de netăgăduit, nu doar în ifosele tinereşti a unuia care nu văzuse ce era mai rău pe lume, ci în ardoarea cu care reuşea să creadă în schimbare, în pofida ei.

Când Vortalis îi vorbea lui Holland, întotdeauna îl privea în ochi, iar în privirea aia împestriţată, Holland se simţea ca şi când era văzut.

— Ştii ce s-a întâmplat cu ultimul antari? spunea Vortalis acum, aplecându-se mai aproape de Holland. Eu ştiu. Am fost acolo, în castel, când Regina Stol i-a tăiat gâtul şi s-a îmbăiat în sângele lui.

— Ce căutai tu la castel? s-a mirat Holland.

Vortalis i-a aruncat o privire lungă, aspră.

— Asta reţii tu din povestea mea?

A clătinat din cap.

— Uite, lumea noastră are nevoie de fiecare strop de magie şi ne-am pricopsit cu regi şi regine care îl varsă ca pe apă doar ca să simtă gustul puterii sau poate doar ca magia să nu se poată ridica împotriva lor. Am ajuns să fim ceea ce suntem din cauza fricii. Frica de Londra Neagră, frica de magia care nu e a noastră ca s-o putem controla, dar asta nu duce nicidecum la progres, ci numai la decădere. Eu aş fi putut să te ucid…

— Ai fi putut încerca…

— Dar lumea are nevoie de putere. Şi de oameni care nu se tem de ea. Gândeşte-te ce ar putea face Londra cu un lider ca ăsta, a zis Vortalis. Un rege căruia să-i pese de poporul lui.

Holland îşi plimbase un deget pe buza halbei, unde

berea rămase neatinsă, în timp ce Vortalis golea a doua halbă.

— Aşadar, vrei să-l ucizi pe regele nostru de acum.

Vortalis se aplecă spre el.

— Nu toată lumea vrea?

Era o întrebare validă.

Gorst – un munte de om care îşi croise drum spre tron cu o armată în spate şi transformase castelul într-o fortăreaţă şi oraşul, într-o mahala. Oamenii lui călăreau pe străzi luând tot ce puteau, tot ce voiau, în numele unui rege care se prefăcea că-i pasă, care susţinea că putea reînvia oraşul, în timp ce, de fapt, îl secătuia.

Şi în fiecare săptămână, regele Gorst tăia gâtlejuri în piaţa sângelui, o zeciuială pentru lumea muribundă, de parcă sacrificiul – un sacrificiu care nici măcar nu era al lui – ar fi putut vindeca lumea. De parcă vărsarea sângelui lor era dovada lui de devotament pentru cauză.

Câte zile nu stătuse Holland la marginea acelei pieţe şi urmărise sacrificiile, şi se gândise să-i taie gâtul lui Gorst? Să-l ofere pe el jertfă pământului flămând.

Vortalis i-a aruncat o privire plină de subînţeles, iar Holland s-a prins.

— Vrei să-l ucid eu pe Gorst.

Celălalt bărbat a zâmbit.

— De ce nu-l ucizi tu însuţi?

Vortalis nu avea nicio problemă să ucidă – nu-şi câştigase porecla abţinându-se de la violenţă – şi se pricepea chiar foarte bine la asta. Însă numai un prost ar fi intrat într-o luptă fără cele mai ascuţite cuţite ale lui, i-a explicat Vortalis, aplecându-se mai aproape, iar Holland era cum nu se poate mai potrivit pentru sarcină.

— Ştiu că nu-ţi place practica asta, a adăugat el. Dar e o deosebire între a ucide pentru un scop şi a ucide de plăcere, iar oamenii înţelepţi ştiu că unii trebuie să cadă pentru ca alţii să se ridice.

— Adică unele gâtlejuri sunt menite să fie tăiate, concluzionase Holland sec.

Vortalis îi aruncase un zâmbet răutăcios.

— Exact. Aşa că poţi să stai pe-aici aşteptând un sfârşit la o poveste din cărţi sau mă poţi ajuta să scriu una adevărată.

Holland bătuse darabana pe masă.

— N-o să fie uşor, a zis el gânditor. Nu cu toate gărzile lui.

— Ca şobolanii sunt oamenii ăia, spuse Vortalis, scoţând o ţigară strâns rulată, căreia îi aprinse capătul la cel mai apropiat felinar. Oricât de mulţi ucid eu, mai mulţi vin fuga să le ia locul.

— Sunt loiali? a întrebat Holland.

Fumul ieşi din nările omului într-un pufnet batjocoritor.

— Loialitatea este fie cumpărată, fie câştigată şi, din câte pot spune eu, Gorst n-are nici bogăţiile, nici carisma să-şi merite armata. Oamenii ăştia luptă pentru el, mor pentru el, îl şterg la fund. Au devotamentul orb al blestemaţilor.

— Blestemaţii să moară odată cu autorul blestemului lor, meditase Holland.

— Şi iată-ne înapoi la subiect. Moartea unui tiran şi a autorului acelui blestem şi de ce tu eşti atât de potrivit pentru sarcină. După spusele uneia dintre puţinele iscoade pe care am reuşit s-o câştig, Gorst stă în vârful castelului, într-o încăpere păzită din toate cele patru laturi, încuiată de parcă ar fi cea mai valoroasă piesă în propriul cufăr de comori. Acum, a întrebat Vortalis, cu ochii scânteind, este adevărat că antari pot face uşi?

*

Trei nopţi mai târziu, la al nouălea clopot, Holland intra pe poarta castelului şi dispărea. Un pas l-a purtat dincolo de prag, iar următorul l-a dus în mijlocul camerei regale, o încăpere ticsită cu perne şi mătăsuri.

Sângele picura din mâna lui antari, în care încă mai ţinea strâns talismanul. Gorst purta atât de multe, că nici măcar nu observase că-i lipsea, lucru furat de iscoada lui Vortalis din castel. Trei cuvinte simple – As Tascen Gorst – şi a fost înăuntru.

Regele stătea înaintea unui foc straşnic, îndopându-se

cu friptură de vânat, pâine şi pere glasate. În tot oraşul, oamenii se uscau de vii, dar oasele lui Gorst fuseseră de mult înghiţite la ospeţele lui regulate.

Ocupat cu masa lui, regele nu-l observase pe Holland stând în spatele său, nu-l auzise scoţându-şi cuţitul.

— Încearcă să nu-l înjunghii în spate, îl sfătuise Vortalis. La urma urmei, este rege. Merită să vadă moartea venind.

— Ai nişte principii foarte ciudate.

— Ah, dar le am totuşi.

Holland era la jumătatea distanţei până la rege, când îşi dăduse seama că Gorst nu cina singur.

O fată, nu mai mare de cincisprezece ani, stătea ghemuită, goală, la picioarele regelui, ca un animal de companie. Spre deosebire de Gorst, nu avea nimic în faţă care s-o distragă, şi îşi ridicase capul de când Holland făcu primul pas. Văzându-l, a început să ţipe.

Sunetul i-a fost retezat scurt, când el i-a ţintuit aerul în plămâni, dar Gorst deja se ridica, silueta lui masivă acoperind şemineul. Holland n-a aşteptat – cuţitul a pornit şuierând spre pieptul regelui.

Şi Gorst l-a prins din zbor.

Regele a culeş arma din aer cu un rânjet dispreţuitor, în timp ce fata încă se mai ţinea cu mâinile de gât.

— Asta e tot ce ai?

— Nu, a zis Holland, închizându-şi palmele în jurul broşei. As Steno! a poruncit el, deschizându-şi palmele.

Broşa s-a sfărâmat într-o mie de aşchii de metal, care au zburat prin aer, iute ca fulgerul, pătrunzând prin haine, carne şi muşchi.

Gorst a scos un geamăt când sângele i-a înflorit pe tunica albă şi i-a pătat mânecile, dar n-a căzut. Holland a forţat metalul mai adânc, a simţit aşchiile râcâind osul, iar Gorst s-a lăsat în genunchi, lângă fată.

— Crezi că e atât de uşor… să ucizi… un rege? a gâfâit el.

Şi mai înainte ca Holland să-l poată opri, Gorst a ridicat cuţitul lui Holland şi i-a tăiat gâtul fetei.

Holland s-a clătinat pe picioare, dând drumul vocii ei, în

timp ce sângele a împroşcat podeaua. Gorst şi-a trecut degetele prin balta vâscoasă. Încerca să scrie o vrajă. Viaţa fetei nu fusese pentru el decât o cerneală la îndemână.

Holland a fost cuprins de mânie. Mâinile i s-au deschis larg, iar Gorst a fost smuls şi ridicat ca o marionetă în sfori. Tiranul a scos un urlet când braţele i-au fost forţate să se deschidă în lateral.

— Crezi că poţi conduce oraşul ăsta? a zis el răguşit, oasele luptându-se împotriva strânsorii lui Holland. Încearcă şi vezi… cât timp… rezişti.

Holland a scos focul din vatră şi i-a legat regelui o panglică de flăcări în jurul gâtului, ca un colier arzător. În sfârşit, Gorst a început să se tânguiască, ţipetele prefăcându-se în scâncete. Holland a păşit înainte, prin sângele vărsat al fetei, până ce a ajuns destul de aproape să simtă dogoarea laţului de flăcări.

— A sosit timpul pentru un nou rege, a spus el, cuvintele pierzându-i-se în sunetele morţii.

*

— As Orense, a zis Holland când s-a terminat.

Flăcările s-au stins şi uşile camerei s-au deschis una după alta, Vortalis păşind în încăpere urmat de mai mulţi oameni de-ai lui. Pe pieptarele armurilor întunecate deja purtau sigiliul ales de el – o mână deschisă cu un cerc scrijelit în palmă.

Vortalis nu era îmbrăcat pentru bătălie. Purta hainele lui obişnuite, cenuşiu-închis, singurele pete de culoare fiind ochii şi sângele de pe tălpi, pe care-l aducea ca pe noroi în cameră.

Corpurile gărzilor lui Gorst zăceau pe hol, în spatele lui.

Holland s-a încruntat.

— Parcă ziceai că blestemul o să se ridice. Ai zis că n-or să moară soldaţii.

— Paza bună trece primejdia rea, a spus Vortalis, după care, văzând faţa lui Holland, a adăugat: Nu i-am ucis pe cei care m-au implorat.

A aruncat o privire spre corpul lui Gorst – rănile însângerate, arsura din jurul gâtului – şi a fluierat

încetişor.

— Adu-mi aminte să nu te supăr niciodată.

Cina lui Gorst rămase în faţa şemineului, iar Vortalis a ridicat paharul regelui mort, i-a aruncat conţinutul în foc, făcându-l să sâsâie, şi şi-a turnat de băut, agitând vinul ca să cureţe paharul.

Apoi a ridicat paharul spre oamenii lui.

— On vis och! a zis. Castelul e al nostru. Daţi jos blazoanele vechi. Până în zori, vreau ca întregul oraş să ştie că tiranul nu mai şade pe tron. Luaţi-i proviziile şi poşirca de vin şi aveţi grijă să le împărţiţi din das până la Kosik. Daţi poporului de veste că e un nou rege în Londra şi că numele lui e Ros Vortalis.

Oamenii au izbucnit în urale, ieşind grăbiţi pe uşile deschise, sărind sau ocolind leşurile vechilor gărzi.

— Şi găsiţi pe cineva să cureţe mizeria aia! a strigat Vortalis în urma lor.

— Eşti într-o dispoziţie bună, a observat Holland.

— Şi tu ar trebui să fii, l-a dojenit Vortalis. Aşa au loc schimbările. Nu cu şoapte sau dorinţe ca în poveştile alea ale tale, ci cu un plan bine executat – şi, da, un pic de sânge, dar aşa e lumea, nu? E rândul nostru acum. Eu o să fiu regele oraşului ăstuia şi tu poţi să fii cavalerul neînfricat, iar împreună o să construim aici ceva mai bun.

A ridicat paharul spre Holland.

— On vis och! a zis din nou. Pentru noi începuturi, pentru sfârşituri bune şi pentru prieteni loiali.

Holland şi-a încrucişat braţele.

— Sunt uimit că ai mai rămas cu vreunul, după ce ai trimis atât de mulţi după mine.

Vortalis a râs. Holland nu mai auzise un asemenea râs de când trăia Talya, dar, chiar şi-atunci, râsul ei fusese dulceaţa fructelor de pădure otrăvitoare, pe când al lui Vortalis era vuietul valurilor mării.

— Nu i-am trimis niciodată pe prieteni, zise el. Numai pe duşmani.

IV

Lenos stătea la cârma *Fantomei*, jucându-se cu una dintre micile corăbii sculptate, pe care Ilo le lăsa peste tot, când dintr-odată trecu o pasăre în zbor.

Îşi ridică privirea îngrijorat. Subita apariţie nu putea însemna decât un lucru – se apropiau de uscat. Ceea ce n-ar fi fost o problemă, dacă ei n-ar fi intenţionat să navigheze drept spre piaţa lui Maris, în mijlocul mării. Marinarul se grăbi la provă ca să vadă *Fantoma* lunecând senină spre un port care se înălţa pe un ţărm.

— De ce acostăm?

— E mai uşor să ne stabilim cursul de aici încolo, zise Jasta. De altfel, proviziile sunt pe ducă. Ne-am grăbit să plecăm.

Lenos aruncă o privire speriată la Alucard, care urca treptele.

— Şi nu ne mai grăbim? întrebă Lenos.

— N-o să dureze prea mult, a răspuns Jasta.

Lenos îşi puse mâna streaşină la ochi – soarele trecuse deja de cel mai înalt punct şi acum cobora spre orizont – şi îşi îndreptă atenţia spre şirul corăbiilor legate la chei.

— Portul Rosenal, îl lămuri Alucard. E ultima escală de oarece interes înainte de golful nordic.

— Nu-mi place asta, mormăi prinţul *antari*, când li se alătură pe punte. Jasta, nu…

— Descărcăm lăzile şi refacem proviziile, stărui femeia căpitan, în timp ce ea şi Hano descolăceau frânghiile şi le aruncau peste bord. O oră, poate două. Dezmorţiţi-vă picioarele. O să ieşim din port până la căderea serii şi o să ajungem la piaţă pe la mijlocul dimineţii.

— Mie, unuia, mi-ar prinde bine o masă, zise Alucard, desfăcând scândura de coborâre. Nu vreau să jignesc pe nimeni, Jasta, dar Ilo găteşte cam la fel de bine cum vede.

Corabia pluti până ce doi hamali prinseră frânghiile şi le legară de piloni. Alucard coborî pe scândură fără să se uite o dată înapoi, cu Bard în urma lui.

— *Sanct*! mormăi Jasta în barbă.

Kell şi Lenos se întoarseră amândoi spre ea. Ceva nu era în regulă. Lenos avea o presimţire ciudată.

— Vii? strigă Lila.

Dar Kell îi răspunse:

— Rămân pe corabie.

Apoi se întoarse spre Jasta.

— Care-i problema?

— Trebuie să coborâţi, a insistat căpitanul *Fantomei*. *Acum!*

— De ce? întrebă Kell, dar Lenos îi zărise deja pe cei trei care veneau spre ei, traversând docul.

Doi bărbaţi şi o femeie, toţi în negru, fiecare cu o sabie atârnând la brâu. În sfârşit observă şi Kell străinii.

— Ăştia cine sunt?

— Necazuri! zise Jasta înciudată.

Lenos se întoarse să-i prevină pe Alucard şi pe Bard, dar ei deja erau la jumătatea cheiului. Căpitanul trebuie să fi văzut şi el primejdia, pentru că îşi aruncă un braţ, prieteneşte, pe după umerii Lilei, întorcând-o şi conducând-o mai departe.

— Ce se întâmplă? a întrebat Kell, când Jasta se întoarse pe-un călcâi şi porni spre cală.

— N-ar trebui să fie aici, nu atât de devreme, la începutul anului.

— Cine *sunt* ei? ceru Kell să ştie.

— Ăsta e un port privat, zise Lenos, picioarele lui lungi ţinând cu uşurinţă pasul, condus de un om pe nume Rosenal. Ăştia sunt mercenarii lui. De regulă, nu controlează docul până vara, când vremea e bună şi marea, plină. Sunt aici ca să verifice încărcătura, caută marfa de contrabandă.

Kell clătină din cap.

— Credeam că vasul ăsta *se ocupă* cu contrabanda.

— Da, zise Jasta, coborând treptele din doi paşi şi luând-o către cală. Oamenii lui Rosenal îşi iau partea. Convenabil, de altfel, întrucât singurele corăbii care vin aici nu navighează sub pavilionul regal. Dar au venit mai devreme.

— Eu tot nu înţeleg de ce trebuie să plecăm noi, zise Kell. Încărcătura e problema ta…

Jasta se întoarse spre el, trupul ei masiv blocând culoarul.

— Zău? Nu mai eşti în Londra, prinţişorule, şi nu toată lumea din afara capitalei e prietenă a coroanei. Aici, afară, moneda face legea şi fără îndoială că oamenilor lui Rosenal le-ar plăcea să ceară răscumpărare pentru un prinţ sau să vândă bucăţi de *antari* în *Ferase Stras*. Dacă vrei să ajungi acolo intact, ia-ţi magicianul trădător şi şterge-o.

Lenos îl văzu pe Kell pălind.

Se auziră paşi pe punte, iar Jasta mârâi şi porni din nou, lăsându-l pe Kell să înşface o pereche de capişoane din cuierul de pe culoar, acoperindu-şi astfel părul arămiu. Holland n-ar fi putut auzi avertismentele Jastei, dar tropăitul trebuie să-i fi spus destul, căci era deja în picioare când intrară.

— Presupun că e o problemă.

Lenos înlemni de îngrijorare când îl văzu liber, dar Kell doar trânti al doilea capişon în mâinile celuilalt *antari*.

— Jasta? se auzi un glas de deasupra.

Holland îşi trase capişonul pe cap, ochiul lui negru dispărând sub marginea trasă pe frunte, iar Jasta îi înghionti pe amândoi afară din cabină, spre fereastra de la pupa corabiei. O deschise larg, scoţând la iveală o scară scurtă, care cobora în apa de dedesubt.

— Duceţi-vă! Acum! Veniţi înapoi peste vreo oră sau două!

Jasta dădu să se întoarcă când una dintre siluete ajunse la scările ce coborau spre cală. Lenos zări o pereche de ghete negre şi se aruncă în faţa ferestrei, încercând s-o acopere cu trupul lui sfrijit.

În spatele lui, Kell sări pe fereastră.

Lenos se aşteptă la un pleoscăit, dar nu auzi decât o răsuflare grăbită, o clipă de tăcere şi apoi bufnetele înfundate ale cizmelor aterizând pe chei. Aruncă o privire peste umăr şi-l văzu pe Holland sărind de pe scară şi aterizând elegant, ghemuit, lângă Kell, exact cu o clipă înainte ca mercenarii lui Rosenal să intre tropăind în cală.

— Asta ce mai e? întrebă femeia când îl văzu pe Lenos,

cu mâinile şi picioarele răşchirate în faţa ferestrei.

El izbuti să-i ofere un zâmbet strâmb.

— Doar aeriseam cala, se bâlbâi el, întorcându-se să împingă fereastra la loc.

Femeia îl prinse de încheietură şi-l îmbrânci într-o parte.

— Zău?

Lenos îşi ţinu respiraţia când ea îşi scoase capul pe fereastră, cercetând apa şi cheiul.

Dar când reveni în cală, citi răspunsul în expresia ei plictisită şi se topi de uşurare.

Nu văzuse nimic ciudat.

Magicienii *antari* dispăruseră.

V

Lila presimţea ceva rău în Rosenal.

Nu ştia dacă oraşul-port însuşi o tulbura sau faptul că fuseseră urmăriţi. Probabil că a doua variantă.

La început, se gândise că s-ar putea să i se pară, să fie doar un efect al tensiunii, de când fuseseră foarte aproape să li se contramandeze coborârea pe chei, dar pe când urca dealul spre oraş, convingerea că erau urmăriţi i se aşeză ca o pelerină în jurul umerilor, o împungea în ceafă.

Lila putuse întotdeauna să-şi dea seama când nu era singură. Oamenii aveau o prezenţă, o greutate în lume. Şi o simţea de fiecare dată, dar acum se întrebă dacă nu cumva auzise mereu doar magia din sângele ei, vibrând ca o coardă ciupită.

Când ajunseră în vârful dealului, Kell avu aceeaşi impresie sau pur şi simplu îi simţi Lilei încordarea lângă el.

— Crezi că suntem urmăriţi? o întrebă.

— Probabil, spuse Holland inexpresiv.

Văzându-l liber, fără lanţuri, Lilei i se întoarse stomacul pe dos.

— Eu întotdeauna îmi închipui că sunt urmărită, zise ea cu o voioşie prefăcută. De ce crezi că port atâtea cuţite?

Kell se încruntă.

— Ştii, pe cuvânt că habar n-am dacă glumeşti.

— Unele oraşe sunt înghiţite de ceaţă, interveni Alucard, iar altele au o atmosferă rău-prevestitoare. Rosenal pur şi simplu are puţin din amândouă.

Lila îşi retrase mâna de sub braţul lui Kell şi ciuli urechile. Oraşul cu vedere la port era ca un cuib de străzi, clădiri bondoace, strânse una într-alta din cauza vântului îngheţat. Marinarii mergeau grăbiţi din uşă în uşă, cu glugile şi fularele trase mult pe cap, apărându-se de frig. Oraşul era plin de ganguri, unde lumina era slabă şi umbrele destul de adânci cât să înghită locurile în care ar fi putut pândi cineva.

— Îi dă un farmec neobişnuit, continuă căpitanul, această senzaţie de a fi urmărit…

Paşii ei încetiniră când coti pe o stradă întortocheată şi imediat, din reflex, simţi în palmă greutatea familiară a unui cuţit. Neliniştea deveni mai evidentă. Lila ştia cum îi gonea inima când urmărea pe cineva şi cum se poticnea când era urmărită, iar în clipa asta inima ei se simţea mai puţin ca un prădător şi mai mult ca o pradă, iar ei nu-i plăcea. Scrută întunericul ca de obroc al gangului, dar nu zări nimic.

Ceilalţi o luaseră înainte şi, când tocmai se întorcea ca să-i prindă din urmă, Lila îl văzu. Acolo, în adâncitura făcută de drumul care cotea – silueta unui bărbat. Sclipirea dinţilor putrezi. O umbră înfăşurată pe gâtul lui. Buzele i se mişcau, iar când vântul se înteţi, aduse cu el frânturile unei melodii.

Un cântec pe care ea-l fredonase de sute de ori la puntea *Turlei*.

Cum ştii când Sarows vine?

Lila se înfioră şi făcu un pas înainte, trecându-şi vârful degetului peste tăişul lunecos al cuţitului ei.

Tigru, tigru…

— Bard!

Vocea lui Alucard tăie aerul, risipindu-i atenţia. Aşteptau toţi în capătul drumului, şi când Lila se uită din nou spre gang, acolo nu mai era nimeni. Umbra dispăruse.

*

Lila se lăsă pe spate în scaunul vechi şi şubred, încrucişându-şi braţele. În apropiere, o femeie se urcă în poala însoţitorului ei şi, trei mese mai departe, izbucni o bătaie, cărţile de Sanct risipindu-se pe podea şi masa fiind răsturnată de oamenii care se încăieraseră. Taverna era plină cu băuturi învechite, corpuri care se înghionteau şi zgomote.

— Nu e cel mai plăcut loc, comentă Kell, sorbind din băutura lui.

— Nici cel mai prost, de altfel, zise căpitanul, aşezând pe masă un rând de băuturi şi o tavă încărcată cu de-ale gurii.

— Chiar ai de gând să mănânci toată aia? întrebă Lila.

— Nu de unul singur, fireşte, spuse el, împingând un castron cu tocană spre ea.

Stomacul ei ghiorţăi şi apucă lingura, dar îşi aţinti privirea asupra lui Holland.

El stătea în spatele separeului, iar Lila, la margine, cât mai departe de el cu putinţă. Nu putea scăpa de senzaţia că o urmărea pe sub capişon, chiar dacă, de fiecare dată când verifica, atenţia lui era îndreptată spre tavernă. Desena cu degetele în neştire într-o baltă de bere vărsată, dar ochiul lui verde se zbătea de concentrare. Ei îi luă mai multe secunde să-şi dea seama că Holland număra persoanele din crâşmă.

— Nouăsprezece, zise ea cu răceală, iar Alucard şi Kell o priviră de parcă se trezise gândind cu voce tare, însă Holland îi răspunse simplu:

— Douăzeci.

Lila se răsuci în scaun şi numără rapid. El avea dreptate. Îi scăpase unul dintre tipii din spatele barului. La naiba.

— Dacă e să-ţi foloseşti ochii, adăugă el, nu te descurci prea bine.

— Aşadar, interveni Kell, încruntându-se la Holland înainte să se întoarcă spre Alucard. Ce ştii despre piaţa asta plutitoare?

Alucard luă o înghiţitură din berea lui.

— Păi, există cam tot de când există şi persoana care o

conduce, Maris, ceea ce înseamnă al dracului de mult timp. Circulă o vorbă că la fel cum magia nu moare niciodată, nici piaţa nu dispare cu adevărat. Ci ajunge doar la capăt în *Ferase Stras*. E oarecum o legendă printre oamenii mării – dacă vrei ceva, găseşti sigur la Apele Mergătoare. Cu un preţ.

— Şi tu ce-ai cumpărat ultima oară când ai fost acolo? îl întrebă Lila.

Alucard şovăi, lăsând paharul jos. Întotdeauna o uimeau lucrurile pe care el alegea să le treacă sub tăcere.

— Nu e evident? zise Kell. Şi-a cumpărat vederea.

Alucard miji ochii. Lila şi-i deschise larg.

— E adevărat?

— Nu, negă căpitanul ei. Că tot eşti curios, Jupâne Kell, să ştii că dintotdeauna am avut acest dar.

— Atunci, ce? stărui Lila.

— Am cumpărat moartea tatălui meu.

Toată masa încremeni, o bulă de linişte în încăperea gălăgioasă. Kell rămăsese cu gura căscată. Alucard şi-o închisese strâns pe a lui. Lila se holba în continuare.

— Nu-i cu putinţă, murmură Kell.

— Astea sunt ape deschise, zise Alucard, ridicându-se în picioare. Orice e posibil. Şi, apropo de asta… am un comision de făcut. Ne vedem pe corabie.

Lila se încruntă. Existau sute de nuanţe între adevăr şi minciună, iar ea le ştia pe toate. Putea să-şi dea seama când cineva nu spunea adevărul şi când îl spunea doar trunchiat, un cuvânt din trei.

— *Alucard*, insistă ea. Ce-ai de…?

El se întoarse, cu mâinile în buzunare.

— Oh, am uitat să precizez – o să aveţi nevoie, fiecare, de câte un dar ca să intraţi în piaţă. Ceva de preţ.

Kell trânti halba pe masă cu un pocnet.

— Ai fi putut să ne spui asta înainte să fi plecat din Londra!

— Aş fi putut, încuviinţă Alucard. Cred că mi-a scăpat din minte. Dar nu-ţi face griji. Sunt sigur că o să te gândeşti tu la *ceva*. Probabil că Maris o să se

mulţumească, de pildă, cu haina ta.

Nodurile degetelor lui Kell se albiră pe mânerul halbei, când căpitanul se îndepărtă. Când uşa tavernei se închise în urma lui, Lila era deja în picioare.

— Tu unde te duci? se răsti Kell.

— Unde crezi?

Nu ştia cum să-i explice – aveau o înţelegere, ea şi Alucard, chiar dacă n-ar fi spus-o niciodată. Îşi păzeau spatele unul altuia.

— N-ar trebui să se ducă singur.

— Lasă-l, murmură Kell.

— Are aşa un talent să se rătăcească, zise ea, încheindu-şi haina. Eu o să…

— Am spus să *stai*…

Un lucru total nepotrivit de spus.

Lila se zbârli.

— Ce chestie, Kell! zise ea cu răceală. Asta a sunat ca un ordin.

Şi mai înainte ca el să mai poată spune ceva, Lila îşi ridică gulerul ca s-o apere de vânt şi ieşi hotărâtă afară.

*

În câteva minute, Lila îl pierdu.

Nu voia s-o recunoască – întotdeauna se mândrise că e o urmăritoare isteaţă, dar străzile din Rosenal erau strâmte şi întortocheate, pline de intrânduri ascunse şi cotituri unde puteai foarte simplu să pierzi din ochi – şi să pierzi urma – pe cineva pe care încercai să-l urmăreşti. Asta avea o logică, îşi spuse ea, într-un oraş al piraţilor, al hoţilor şi al celor asemenea lor, cărora nu le plăcea să fie urmăriţi.

Undeva în labirintul acela, Alucard pur şi simplu dispăruse. Lila renunţă la orice tentativă de a mai trece neobservată, îşi lăsă paşii să răsune, ba chiar îl strigă pe nume, dar în zadar; nu-l putu găsi.

Soarele apunea iute peste port, ultimele raze de lumină fiind înlocuite de umbre. În amurg, hotarele dintre lumină şi întuneric începură să se şteargă şi totul se înfăţişa în straturi monotone de cenuşiu. Amurgul era singurul moment în care Lila simţea cu adevărat absenţa celui de-al

doilea ochi.

Dacă ar fi fost puţin mai întuneric, s-ar fi cocoţat pe cel mai apropiat acoperiş şi ar fi cercetat oraşul de acolo, însă acum era atât de multă lumină, încât gestul ei s-ar fi transformat într-un spectacol.

Se opri într-o intersecţie, convinsă că mai trecuse o dată pe aici, şi când era gata să se dea bătută – să se întoarcă la tavernă şi la băutura care o aştepta –, auzi vocea.

Aceeaşi voce, cu melodia purtată de briză.

Cum ştii când Sarows vine…

O mişcare iute a încheieturii şi un cuţit îi căzu în palmă, mâna ei liberă deja ducându-se spre cel de sub haină.

Se auziră nişte paşi şi ea se întoarse, gata să înfrunte atacul.

Dar aleea era pustie.

Lila se relaxă, dar imediat apoi auzi ceva în spatele ei – ghete călcând pe piatră – şi se răsuci, făcând un salt înapoi când sabia unui străin vâjâi prin aer, trecând la un fir de păr distanţă de burta ei.

Atacatorul îi zâmbi, dar privirea ei fu atrasă de tatuajul pumnalului de pe gâtul lui.

— Delilah Bard, mârâi el. Mă mai ştii?

Ea-şi învârti cuţitele.

— Parcă, minţi.

De fapt, îl ştia. Nu după nume, pe-ăsta nu-l prinsese niciodată, dar îşi amintea tatuajele purtate de ucigaşii de pe *Hoţul de Aramă*. Navigaseră sub comanda lui Baliz Kasnov, un pirat nemilos, pe care ea-l omorâse – cumva imprudent – cu săptămâni înainte, un pariu făcut cu echipajul de pe *Turla Nopţii*. Oamenii râseseră batjocoritor când le spusese că ar fi putut pune mâna pe o corabie de una singură.

Le dovedise că nu au avut dreptate, câştigase pariul, ba chiar îi lăsase în viaţă pe cei mai mulţi piraţi de pe *Hoţul*.

Acum, când alţi doi se lăsară să cadă de pe acoperiş în spatele lui şi un al treilea apăru din umbrele lungite, ea ajunse la concluzia că acel act de milă fusese o greşeală.

— Patru contra unu nu pare deloc cinstit, zise ea,

lipindu-se cu spatele de zid, când alţi doi oameni se furişară spre ea, cu tatuaje întunecate şi crestături sub bărbii.

Şase.

Ea îi mai numărase o dată, înainte, dar pe atunci îi numărase căzuţi, nu gata de luptă.

— Să-ţi spun cum facem, zise primul atacator. Dacă ne implori, o să sfârşim repede.

Sângele Lilei cânta ca de fiecare dată înaintea unei lupte, limpede, strălucitor şi flămând.

— Şi de ce aş vrea să vă grăbesc morţile? întrebă ea.

— Târfă încrezută! mârâi al doilea. O să te…

Cuţitul ei şuieră prin aer şi se înfipse în gâtul lui. Sângele îi ţâşni pe piept, şi după ce duse mâinile la gât, se prăbuşi cu faţa în jos, iar ea se strecură pe sub garda următorului bărbat, înainte ca trupul să cadă la pământ, împingându-şi cuţitul cu lamă zimţată în sus, prin bărbia lui… înainte s-o nimerească prima lovitură – un pumn în falcă.

Se duse grămadă la pământ, scuipând sânge în stradă.

Fierbinţeala gonea prin membrele ei, când o mână o apucă de păr şi-o săltă în picioare, plantându-i un cuţit sub bărbie.

— Vreo ultimă dorinţă? întrebă omul cu dinţii putrezi.

Lila îşi ridică palmele, parcă predându-se, înainte să-i arate rapid un zâmbet crud:

— *Tigru, tigru*, zise ea şi focul se trezi vuind la viaţă.

VI

Kell şi Holland stăteau faţă în faţă, înfăşuraţi într-o tăcere care nu făcea decât să se îngroaşe, în timp ce Kell încerca să-şi înece enervarea în băutură. Dintre toate motivele pentru care Lila voia să plece, dintre toţi oamenii cu care ar fi putut pleca, trebuise să fie Emery.

În partea cealaltă a tavernei, un grup de oameni erau chercheliţi bine şi cântau un cântec marinăresc de-al lor.

— *…Sarows vine, vine, vine la bord…*

Kell îşi goli halba şi întinse mâna după a ei.

Holland îşi plimba degetele prin băutura vărsată pe masă, cu paharul din faţa lui neatins. Acum, că erau din nou pe pământ, culoarea i se întorsese în obraji, dar chiar şi îmbrăcat în haine şterse, cenuşii, de iarnă, şi cu un capişon tras mult peste frunte, era ceva la Holland care atrăgea privirile. Felul în care stătea, probabil, amestecat cu izul vag de magie străină. Cenuşă, oţel şi gheaţă.

— Spune ceva, mormăi Kell în băutura lui.

Holland îl fulgeră cu privirea, apoi se întoarse dinadins în altă parte.

— Legatarul ăsta…

— Ce-i cu el?

— Eu ar trebui să fiu cel care să-l folosească.

— Probabil, dar eu n-am încredere în tine, răspunse Kell simplu, fără menajamente.

Expresia lui Holland se înăspri.

— Şi cu siguranţă n-am s-o las pe Lila să-şi încerce mâna. Ea nu ştie cum să-şi *folosească* puterea, darămite cum să supravieţuiască lepădând-o.

— Şi-aşa că rămâi tu.

Kell se uită în ultima înghiţitură de bere din halba lui.

— Şi-aşa că rămân eu.

Dacă Legatarul funcţiona aşa cum descrisese Tieren, instrumentul absorbea magia unei persoane. Dar magia lui Kell era tot ceea ce-l lega de viaţa lui Rhy. Aflase asta de când cu zgarda metalică, oribila desprindere a puterii de corp, inima lui Rhy cedând. O să fie la fel? O să doară la fel de mult? Sau o să fie uşor? Fratele lui ştia ce ar fi făcut el, îi dăduse consimţământul. I-l citise în ochi, când se despărţiseră. I-l auzise în glas. Rhy făcuse pace, atât cât ţinea de el, cu mult înainte să spună adio.

— Nu mai fi egoist.

Kell ridică brusc capul.

— Ce?

— Osaron e *al meu*, zise Holland, luându-şi în sfârşit paharul. Nu-mi pasă niciun pic de principiile tale în ceea

ce priveşte sacrificiul, de nevoia ta de a fi erou. Când vine momentul ca unul dintre noi să-l distrugă pe monstru, *eu* o să fiu acela. Şi dacă încerci să mă împiedici, Kell, o să-ţi aduc aminte cu forţa care dintre noi e mai puternic. Înţelegi?

Holland îl privi în ochi peste buza paharului şi, în spatele cuvintelor şi a bravurii, Kell văzu şi altceva în privirea omului.

Milă.

Pieptul lui Kell se umplu dureros de uşurare şi îi spuse:

— Mulţumesc.

— Pentru ce? zise Holland rece. Nu fac asta pentru *tine*.

În cele din urmă, Vortalis se autointitulase Regele Iernii.

— De ce nu al verii, întrebase Holland, sau al primăverii?

Vortalis pufnise batjocoritor.

— Simţi cumva căldură în aer, Holland? Vezi cumva fluviul curgând albastru? Nu suntem în primăvara lumii ăsteia şi cu siguranţă nici în vară. Astea sunt anotimpuri pentru regele ăla al tău, dintr-o bună zi. Asta de acum e iarnă şi trebuie să-i supravieţuim.

Stăteau unul lângă altul pe balconul castelului, în timp ce flamurile – purtând blazonul palmei deschise pe fundalul negru – pocneau fluturând în vânt. Porţile stăteau deschise, curţile umplându-se dintr-un capăt în celălalt de oameni veniţi să-l vadă pe noul rege şi aşteptau să se deschidă uşile castelului, ca să poată intra să-şi verse problemele şi pretenţiile. Văzduhul fremăta de nerăbdare. Sânge proaspăt pe tron însemna şanse noi pentru străzi. Speranţa că acest conducător avea să izbândească unde atâţia alţii dăduseră greş înaintea lui, că el avea să fie cel care să aducă înapoi ceea ce se pierduse – ceea ce începuse să moară de când se închiseseră uşile între lumi – şi să sufle viaţă înapoi în tăciuni.

Vortalis purta pe cap o simplă bandă de oţel lustruit, ca să se potrivească cercului de pe blazonul lui. În afară de asta, arăta absolut la fel ca atunci când venise la Holland, cu câteva luni în urmă, în mijlocul Pădurii de Argint.

— Hainele astea ţi se potrivesc, a zis Regele Iernii, făcând semn spre pelerina scurtă a lui Holland, a cărei agrafă de argint purta sigiliul lui Vortalis.

Holland a făcut un pas înapoi de la marginea balconului.

— Până acum tu erai regele. Deci de ce acum sunt eu în prim-plan?

— Pentru că, Holland, să conduci înseamnă să menţii balanţa între speranţă şi frică. Poate că eu am ceva care-i câştigă pe oameni, dar tu ai ceva care-i înfricoşează. Eu îi atrag ca muştele, dar tu îi ţii la distanţă. Împreună suntem un bun-venit şi un avertisment, iar eu o să-i fac pe fiecare, până la ultimul, să ştie că lângă mine stă neclintit cavalerul meu cu un ochi negru, cea mai ascuţită dintre săbiile mele.

I-a aruncat o privire piezişă lui Holland.

— Îmi dau foarte bine seama de apetitul oraşului nostru pentru regicid, inclusiv de traseul însângerat pe care noi l-am urmat ca să ajungem să stăm astăzi aici, dar, oricât ar părea de egoist, nu sunt nerăbdător să ies din scenă ca Gorst.

— Gorst nu m-a avut pe mine alături, a zis Holland, iar regele a zâmbit.

— Mulţumesc zeilor pentru asta.

— Ar trebui să te numesc rege de acum încolo? a întrebat Holland.

Vortalis a pufnit zgomotos.

— Ar trebui să mă numeşti prieten.

Holland zâmbi când îşi aduse aminte de întâlnirea lor din Pădurea de Argint.

— Cum doreşti… Vor.

Regele zâmbi şi el, un zâmbet larg, luminos, în contrast cu oraşul din jurul lor.

— Şi când te gândeşti, Holland, că n-a fost nevoie decât de o coroană şi…

— Köt Vortalis, îl întrerupse un gardian din spatele lor.

Faţa lui Vor se întunecă, lumina fiind înlocuită de trăsături aspre, potrivite pentru un rege.

— Ce este?

— Un băiat cere o audienţă.

Holland s-a încruntat.

— N-am deschis încă uşile.

— Ştiu, domnule, a zis gardianul. Dar n-a venit pe uşi, ci pur şi simplu… a apărut.

*

Primul lucru pe care l-a observat Holland a fost haina roşie a băiatului.

Stătea în picioare, în sala tronului, cu capul dat pe spate, uitându-se la bolta castelului, iar haina aceea… era de o culoare atât de vie, nu un roşu decolorat ca al soarelui la asfinţit sau al ţesăturilor vara, ci un stacojiu aprins, culoarea sângelui proaspăt.

Părul lui avea o nuanţă mai blândă, ca frunzele de toamnă, dar nici pe departe nu era o culoare ştearsă, şi în picioare purta nişte cizme foarte negre – negru adevărat, la fel de întunecat ca nopţile de iarnă –, cu catarame aurii, care se potriveau cu butonii de la manşete, înfăţişarea lui fiind pătrunzătoare şi strălucitoare ca luciul unei săbii noi. Dar chiar mai ciudat decât apariţia băiatului era parfumul care venea dinspre el, ceva dulce, aproape greţos, ca de flori strivite, lăsate să putrezească.

Vortalis fluieră încetişor când îl văzu, iar băiatul se întoarse, arătându-şi ochii neobişnuiţi. Holland încremeni. Ochiul stâng al băiatului era albastru-deschis. Cel drept era complet negru. Privirile li s-au întâlnit şi Holland simţi în cap o vibraţie ciudată. Străinul nu avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani şi pielea netatuată a celor de viţă nobilă, cu o postură autoritară pe măsură, dar era fără îndoială antari.

Băiatul a făcut un pas şi a început să vorbească rapid, într-o limbă străină, cu accent moale şi cadenţat. Vortalis purta o inscripţie de traducere, tatuată la baza gâtului, de pe vremea petrecută în străinătate, dar Holland nu avea nimic în afară de o ureche sensibilă la tonalitate. Observând lipsa lui de expresie, băiatul se opri şi o luă de la capăt, de data asta în limba natală a lui Holland.

— Iertare, a zis el. Mahktahna mea nu e perfectă. Am

învăţat-o dintr-o carte. Mă numesc Kell şi am venit cu un mesaj de la regele meu.

Îşi ridică mâna, ducând-o în haină şi, din toată încăperea, gardienii ţâşniră înainte, Holland deja aşezându-se scut în faţa lui Vor, când băiatul a scos nici mai mult, nici mai puţin decât o scrisoare. Acelaşi parfum dulce plutea dinspre plic.

Vortalis s-a uitat la scrisoare şi a zis:

— Eu sunt singurul rege de aici.

— Bineînţeles, a zis băiatul antari. Regele meu este în altă Londră.

Încremenire. Toată lumea ştia, desigur, de celelalte Londre şi lumile lor. Exista cea de departe, un loc unde magia n-avea nicio putere. Apoi era cea distrusă, unde magia devorase totul. Şi apoi era cea crudă, care îşi închise uşile, permiţând astfel ca lumea lui Holland să înfrunte singură întunericul.

Holland nu fusese niciodată în acest alt loc – ştia vraja ca să ajungă acolo, găsise cuvintele îngropate în mintea lui ca pe o comoară, în lunile de după ce-l prefăcuse pe Alox în piatră –, dar ca să călătoreşti aveai nevoie de un obiect-suvenir la fel cum un lacăt avea nevoie de o cheie, iar el nu avusese niciodată nimic cu care să îndeplinească vraja, cu care să-şi cumpere intrarea.

Şi cu toate acestea, Holland întotdeauna presupusese că lumea cealaltă era ca a lui. La urma urmei, ambele oraşe fuseseră puternice. Ambele fuseseră înfloritoare. Ambele fuseseră lăsate deoparte când uşile se închiseră. Dar, în timp ce Holland îl studia pe acest Kell, cu hainele lui strălucitoare, cu sănătatea lui radioasă, a văzut şi cum trebuie să-i fi apărut băiatului sala tronului – murdară, neîngrijită, purtând semnul anilor de luptă pentru fiecare strop de magie – şi s-a simţit cuprins de mânie. Aşa trăia cealaltă Londră?

— Eşti foarte departe de casă, a zis Vor cu răceală.

— Foarte departe, a încuviinţat băiatul, şi la un singur pas.

Privirea lui se tot întorcea spre Holland, de parcă ar fi

fost fascinat de celălalt antari. Probabil nici în lumea lui nu erau prea mulţi.

— Ce vrea regele tău? a întrebat Vor, refuzând să ia scrisoarea.

— Regele Maresh doreşte restabilirea comunicării dintre lumea voastră şi a mea.

— Doreşte să deschidă uşile?

Băiatul şovăi.

— Nu, a zis el cu prudenţă. Uşile nu pot fi deschise. Dar acesta poate fi primul pas în reconstruirea relaţiilor…

— Nu dau doi bani pe relaţii! s-a răstit Regele Iernii. Eu încerc să reconstruiesc un oraş. Poate acest Maresh să mă ajute în privinţa asta?

— Nu ştiu, a spus Kell. Eu sunt doar mesagerul. Dacă îi scrieţi…

— Dă-l naibii de mesaj!

Vortalis i-a întors spatele.

— Ţi-ai găsit singur calea să intri, a zis el. Găseşte-ţi-o şi p-aia pe unde să ieşi.

Kell şi-a ridicat bărbia.

— Acesta este răspunsul tău final? a întrebat. Probabil ar trebui să mă întorc peste vreo câteva săptămâni, când următorul rege va lua tronul.

— Ai grijă, băiete! l-a prevenit Holland.

Kell şi-a întors atenţia – şi acei ochi intimidanţi, atât de stranii şi atât de familiari – asupra lui. A scos o monedă, mică şi roşie, cu o stea de aur în mijloc. Un obiect-mărturie. O cheie.

— Poftim. În caz că regele tău se răzgândeşte.

Holland n-a zis nimic, ci şi-a mişcat mâna, iar moneda a sărit din strânsoarea băiatului în palma lui, degetele închizându-se în tăcere peste metal.

— Este As Travars, a adăugat Kell. În caz că nu ştiai.

— Holland! l-a strigat Vor din pragul uşii.

Holland încă se mai uita în ochii lui Kell.

— Vin, regele meu, a zis el apăsat, dând să plece.

— Aşteaptă! a rostit băiatul, iar Holland şi-a dat seama după tonul lui că rugămintea i-a fost adresată nu lui Vor, ci

lui.

Micul antari se grăbi spre el, paşii sunând ca nişte clopoţei din pricina cataramelor lui de aur.

— Ce-i? a întrebat Holland.

— Mă bucur să fac cunoştinţă cu cineva ca mine, a mărturisit Kell.

Holland s-a încruntat.

— Eu nu sunt ca tine, a răspuns el şi a plecat.

VII

Un timp, Lila se ţinu bine pe poziţii.

Flacără şi oţel împotriva puterii brute, viclenia unui hoţ împotriva forţei piraţilor.

Poate chiar ar fi câştigat.

Dar apoi, deodată, n-a mai fost aşa.

Şase oameni au devenit patru, dar patru tot însemna mult mai mult de unul.

Un cuţit ajunse să îi cresteze pielea.

O mână i se încleştă pe gât.

Spatele i se izbi de perete.

Nu, nu de un perete, îşi dădu ea seama, ci de o *uşă*. Izbitura fusese destul de puternică să crape lemnul, balamalele şi zăvoarele zăngănind în lăcaşurile lor. O idee. Îşi ridică brusc mâinile, iar cuiele tremurară şi se smulseră. Unele loviră doar aerul sau piatra, dar altele găsiră carnea şi doi dintre Hoţii de Aramă se dădură înapoi, clătinându-se, ţinându-se de braţe, de burţi, de cap.

Fără cuie, uşa cedă şi Lila căzu grămadă, rostogolindu-se ca să revină în poziţia ghemuit într-un hol prăpădit, apoi ridică la loc uşa, înainte să-şi apese degetele mânjite de sânge pe lemn.

— *As Steno*, zise ea, crezând că asta era formula pe care o auzise ea la Kell pentru *închide-te*, dar se înşela.

Uşa se sparse ca un geam, aşchiile de lemn căzând la pământ şi, mai înainte să le poată porunci să-şi revină, se trezi târâtă în stradă. Ceva o izbi în burtă – un pumn, un

genunchi, o gheată – şi aerul îi părăsi violent plămânii.

Invocă vântul – veni năvalnic pe alee şi biciui în jurul ei, silindu-i pe bărbaţi să dea înapoi, în timp ce ea îşi luă avânt, alergă vreo câţiva paşi, se împinse în perete şi sări să se prindă de marginea acoperişului.

Aproape că izbuti, dar unul dintre adversari o înşfăcă de cizmă şi o smuci înapoi. Căzu, izbindu-se urât de pavaj. Ceva trosni în pieptul ei.

Şi apoi bărbaţii se repeziră asupra ei.

*

Holland se dovedea a fi o companie cam nesuferită.

Kell încercase să întreţină conversaţia, dar era la fel de greu ca aţâţatul tăciunilor după ce o găleată de apă fusese aruncată peste ei, nimic decât fuioare slabe de fum. În cele din urmă, se dăduse bătut, resemnându-se cu tăcerea inconfortabilă, când celălalt *antari* îi întâlni privirea peste masă.

— La piaţă, mâine, zise el. Ce o să oferi?

Kell ridică o sprânceană. Mintea lui tocmai se îndreptase asupra acestei probleme.

— Mă gândeam, spuse el, să te ofer pe tine.

O spusese în glumă, dar Holland se uită fix, iar Kell oftă, venindu-şi în fire. Nu-i ieşea niciodată treaba cu sarcasmul.

— Depinde, răspunse cu sinceritate, dacă lui Maris îi pasă de cost sau de valoare.

Se bătu peste buzunare şi scoase un pumn de monede, baticul Lilei, acul lui regal. Expresia de pe faţa lui Holland reflecta întocmai îngrijorarea dinăuntrul lui Kell – niciunul dintre aceste obiecte nu era destul de bun.

— *Ai putea* să oferi haina, zise Holland.

Dar lui Kell i se strângea inima la acest gând. Era a lui, unul dintre puţinele lucruri care nu aparţineau coroanei, care nu-i fusese dat la schimb sau dăruit datorită rangului, ci câştigat. Câştigat la o simplă partidă de cărţi.

Puse fleacurile la loc în buzunare şi, în schimb, trase de sfoara de la gât, de sub cămaşă. De ea atârnau cele trei monede, una pentru fiecare lume. Desfăcu nodurile şi luă

în palmă ultima monedă.

Simbolul lui pentru Londra Cenuşie.

Pe faţă era profilul lui George al III-lea, şters de la atâtea atingeri.

Kell îi dădea regelui un nou *lin* la fiecare vizită, dar el păstra acelaşi şiling pe care George i-l dăduse la prima lui vizită. Înainte ca vârsta şi nebunia să-l topească, înainte ca fiul lui să-l îngroape în Windsor.

Nu însemna mare lucru, dar pentru el valora foarte mult.

— Îmi pare rău să-ţi întrerup cine ştie ce reverie te-a cuprins, vorbi Holland, făcând semn din cap spre fereastră, dar ţi s-a întors prietenul.

Kell se răsuci în scaun, aşteptându-se s-o vadă pe Lila, în schimb îl văzu pe Alucard trecând prin dreptul ferestrei. Avea o sticlă în mână şi o ţinea în sus, la lumina unui felinar. Conţinutul sclipea slab ca nisipul alb sau ca sticla pisată.

Căpitanul se uită spre ei şi le făcu nerăbdător semn să vină – unul aducând cam mult cu un gest obscen.

Kell se ridică în picioare suspinând.

Cei doi *antari* părăsiră taverna, cu Alucard mergând la o stradă înaintea lor, îndreptându-se cu paşi grăbiţi spre docuri. Kell se încruntă, cercetând strada în sus şi-n jos.

— Unde e Lila? strigă el.

Alucard se întoarse cu sprâncenele ridicate.

— Bard? Am lăsat-o cu voi.

Groaza i se încolăci ca un şarpe în măruntaie.

— Şi ea te-a urmat *pe tine*, afară.

Alucard începu să clatine din cap, dar Kell se repezi înainte, cu Holland şi căpitanul pe urmele lui.

— Să ne despărţim, zise Alucard la prima bifurcaţie şi o apucă pe prima stradă, dar când Holland dădu s-o ia pe alta, Kell îl prinse de mânecă.

— Stai!

Mintea i se învârtea, sfâşiată între datorie şi panică, raţiune şi frică.

Una era să-l elibereze din lanţuri pe *antari* al Londrei

Albe.

Alta era să-l lase nesupravegheat.

Holland coborî ochii spre locul unde mai tânărul *antari* îl ţinea strâns.

— Vrei s-o găseşti sau nu?

Vocea lui Rhy răsună în mintea lui Kell, avertismentele despre lumea de dincolo de oraş, despre valoarea unui prinţ cu un ochi negru. A unui *antari*. El îi împărtăşise lui Kell ce credeau veskanii şi faroanii despre el, însă nu pomenise despre ce credeau propriii oameni, iar Kell, naiv cum era, nu se gândise la riscul răscumpărării. Sau mai rău, după cum o ştia pe Lila.

Kell mârâi, dar îi dădu drumul.

— Nu mă face să regret asta, zise el, luând-o la fugă.

VIII

Lila se lăsă să alunece pe lângă zid, gâfâind. Rămăsese fără cuţite, sângele îi curgea în ochi de la o lovitură în tâmplă şi nu putea respira bine, dar era încă în picioare.

Ar fi nevoie de mai mult de atât, gândi ea, împingându-se de la perete şi călcând peste cei şase oameni, care acum zăceau morţi în stradă.

În vene simţea un gol, de parcă folosise tot ce avea. Pământul i se clătina sub picioare şi lăsa o dâră roşie în urmă. Un picior, apoi celălalt, fiecare respiraţie ca un suspin întretăiat, pulsul greu în urechi… Şi apoi ceva care nu era pulsul ei.

Paşi.

Venea cineva.

Lila îşi ridică anevoie capul, scormonind prin mintea obosită după o vrajă, în timp ce ecoul paşilor se răspândea lovindu-se de zidurile aleii.

Auzi o voce strigându-i numele, undeva departe, în urma ei, şi se întoarse la timp ca să vadă cum cineva îi înfigea un cuţit între coaste.

— Asta-i pentru Kasnov, mârâi al şaptelea pirat de pe

Hoţul, împingând arma până la mâner.

Lama îi pătrunse prin piept şi-i ieşi prin spinare şi un moment – doar un moment – nu simţi nimic decât căldura sângelui. Dar apoi corpul reacţionă şi durerea înghiţi totul.

Nu durerea vie a pielii crestate, ci una profundă. Sfâşietoare.

Cuţitul fu smuls din rană şi picioarele i se înmuiară.

Încercă să respire, înecându-se în sângele care-i urcă în gât. Care-i udă bluza.

Ridică-te, gândi ea, când corpul i se lăsă moale la pământ.

Nu aşa mor eu, gândi, *nu aşa…*

Vărsa sânge în stradă.

Ceva nu era în regulă.

Durea.

Nu.

Kell.

Ridică-te.

Încercă să se ridice, alunecând în ceva vâscos şi cald.

Nu.

Nu aşa.

Închise ochii, încercând cu disperare să-şi invoce magia.

Nu-i mai rămăsese nimic.

Tot ce avea era chipul lui Kell. Şi al lui Alucard. Ceasul lui Barron. O corabie. Largul mării. O şansă de libertate.

N-am terminat.

Vederea i se întunecă.

Nu aşa.

Pieptul îi bolborosea.

Ridică-te.

Era întinsă pe spate acum, marinarul de pe *Hoţul* dându-i târcoale ca un vultur. Deasupra lui, cerul îşi schimba culorile ca o vânătaie.

Ca marea înainte de o… ce?

El se apropie, lăsându-se pe vine, înfigând un genunchi în pieptul ei rănit şi ea nu mai putu să respire, şi asta nu se întâmpla aşa, şi…

Prinse cu coada ochiului o mişcare fulgerătoare, ca un

cuţit, şi omul dispăru. Un strigăt retezat scurt, o bufnitură îndepărtată, dar Lila nu putea să-şi ridice capul să vadă, nu putea…

Lumea începu să se îngusteze, lumina scurgându-se din cer, apoi fu astupată complet de umbra care îngenunche şi se aplecă peste ea, apăsându-i o mână pe piept.

— Rezistă! se auzi o voce în timp ce lumea se întuneca.

Apoi:

— Aici! Repede!

O altă voce.

— Rămâi cu mine.

Îi era atât de frig.

— Rămâi…

A fost ultimul lucru pe care l-a auzit.

IX

Holland îngenunchease lângă trupul Lilei.

Era albă la faţă ca de moarte, dar el fusese destul de iute, aşa că vraja pusese stăpânire pe ea în timp util. Kell era de partea cealaltă a Lilei, îndurerat, cu faţa palidă sub buclele stacojii, verificându-i rănile de parcă s-ar fi îndoit de lucrătura lui Holland.

Dacă ar fi ajuns el primul, ar fi putut s-o vindece el însuşi.

Holland nu considerase că era înţelept să mai aştepte.

Iar acum aveau probleme mai presante.

Zări câteva umbre mişcându-se iute peste zid, la capătul aleii. Se ridică în picioare.

— Rămâi cu mine, murmură Kell lângă trupul fără cunoştinţă al Lilei, de parcă asta ar fi folosit la ceva. Rămâi…

— Câte cuţite ai? îl întrerupse Holland.

Nu-şi dezlipi privirea de la Lila, dar degetele lui se îndreptară direct spre teaca de pe braţ.

— Unul.

Holland îşi dădu ochii peste cap.

— Grozav! făcu el, lipindu-şi palmele una de alta.

Din tăietura pe care şi-o făcuse în mână se scurse o nouă linie roşie.

— *As Narahi*, murmură el.

Iuţeşte.

Magia se aprinse la comanda lui şi Holland se mişcă repede, cu o viteză pe care rareori o arăta şi cu siguranţă nu considerase niciodată potrivit să i-o arate lui *Kell*. Era o magie dificilă în orice împrejurări şi o vrajă epuizantă când era înfăptuită de unul singur, dar merita, de vreme ce toată lumea din jurul lui *încetini*.

El deveni o formă neclară, pielea albă, îmbrăcată în pelerina cenuşie săgetând prin întuneric. Când primul individ ghemuit pe acoperiş îşi scosese cuţitul, Holland se postă direct în spatele lui. Omul se uita cu ochii holbaţi la locul în care fusese ţinta lui, când Holland îşi ridică mâinile şi, cu o mişcare sigură, îi frânse gâtul.

Lăsă corpul fără viaţă să cadă pe alee şi îl urmă cu repeziciune, lipindu-se cu spatele de Kell – care în sfârşit mirosise primejdia – când alte trei umbre, ale căror arme sclipeau, coborâră din cer.

Şi, numaidecât, începură lupta.

N-a durat mult.

Curând alte trei corpuri acopereau pământul, iar aerul rece din jurul celor doi *antari* se încinsese de epuizare şi triumf. Lui Kell îi curgea sânge din buză, Holland avea nodurile degetelor zdrelite şi amândoi îşi pierduseră capişoanele, dar, altfel, erau nevătămaţi.

A fost ciudată lupta alături de Kell, şi nu împotriva lui, consonanţa stilurilor celor doi, atât de diferită şi cumva în armonie – tulburătoare.

— Ai început să te pricepi, observă el.

— A trebuit s-o fac, zise Kell, ştergându-şi sângele de pe cuţit înainte să-l vâre în teacă.

Holland simţea o nevoie ciudată de a spune mai multe, dar Kell deja se îndrepta din nou spre Lila, iar Alucard apăru la intrarea aleii, cu o sabie într-o mână şi un vârtej de gheaţă în cealaltă, în mod clar pregătit să se alăture

luptei.

— Ai întârziat, îl taxă Holland.

— Am ratat toată distracţia? întrebă magicianul.

Dar când o zări pe Lila în braţele lui Kell, cu trupul fără vlagă, scăldat în sânge, îi dispăru orice urmă de umor.

— *Nu*.

— E în viaţă, zise Holland.

— Ce s-a întâmplat? Pe toţi sfinţii, Bard! Mă auzi? strigă Alucard în timp ce Kell îşi reluă refrenul inutil, ca pe o vrajă, ca pe o rugăciune.

Rămâi cu mine.

Holland se rezemă de zidul aleii, dintr-odată obosit.

Rămâi cu mine.

Închise ochii, valul amintirilor ridicându-se amare în gâtul lui.

Rămâi cu mine.

9.

LA STRÂMTOARE

I

Tieren Serense nu fusese niciodată în stare să vadă viitorul.

Nu se vedea decât pe el însuşi.

Asta nu înţelegea multă lume despre citirea viitorului. Un om nu putea privi în cursul vieţii, inima magiei, ca să-l citească ca pe o carte. Lumea avea un limbaj doar al ei, la fel de indescifrabil ca ciripitul unei păsări, ca foşnetul frunzelor. Un limbaj de neînţeles pentru oameni şi chiar şi pentru preoţi.

E un om arogant cel care se crede zeu.

Şi e un zeu arogant, gândi Tieren privind pe fereastră, cel care se crede om.

Aşadar, când turnă apă în vas, când luă sticluţa de tuş şi vărsă trei picături în apă, când se uită în norul care înflori dincolo de suprafaţa apei, nu încercă să vadă viitorul. Nu se uită deloc în afară, ci înăuntru.

Un vas de citire a viitorului era, la urma urmei, o oglindă pentru mintea celui ce înfăptuia actul, o cale de a se uita la el însuşi, de a pune întrebări la care numai el putea răspunde.

În seara aceasta, întrebările lui Tieren erau despre Maxim Maresh. Despre vraja pe care regele o ţesea şi despre cât de departe ar fi trebuit să-l lase *Aven Essen* să meargă.

Tieren Serense îl servise pe Nokil Maresh pe când acesta era rege, îl văzuse crescând pe singurul lui fiu, Maxim, îi fusese alături când se căsătorise cu Emira şi fusese prezent când Rhy făcu cunoştinţă cu lumea şi când Kell ajunse la palat. Îşi petrecuse viaţa servind această

familie.

Iar acum nu ştia cum s-o salveze.

Tuşul se împrăştie în vas, apa colorându-se în cenuşiu, iar în tremurul suprafeţei o simţi pe regină în spatele lui. Încăperea fu cuprinsă de un aer rece.

— Sper că nu vă deranjează, Maiestatea Voastră, zise el încet. V-am împrumutat un vas.

Ea stătea acolo, cu braţele încrucişate la piept de parcă i-ar fi fost frig sau ar fi protejat ceva fragil pe sub coaste.

Emira nu i se spovedise niciodată, nu căutase niciodată urechea lui, care o aştepta cu răbdare, indiferent de câte ori se oferise el. În schimb, el aflase lucruri despre ea de la Rhy, de la Maxim, de la Kell. Aflase lucruri despre ea privind-o cum supraveghează lumea cu ochii aceia larg deschişi, ochi negri, care nu clipeau niciodată de teamă să nu le scape ceva.

Acum, ochii aceia negri, larg deschişi erau îndreptaţi spre vasul dintre mâinile lui.

— Ce vezi?

— Văd ce arată reflexiile, în general, răspunse el obosit. Pe mine însumi.

Emira îşi muşcă buza, un gest pe care el îl văzuse la Rhy de sute de ori. Îşi strânse mai tare mâinile pe lângă corp.

— Ce face Maxim?

— Ceea ce crede că e drept.

— Nu asta facem toţi? şopti ea.

Lacrimi subţiri îi lunecară pe obraji şi ea le şterse iute cu dosul palmei. Era a doua oară când o vedea pe Emira plângând.

Prima oară fusese în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, când era nou-venită la palat.

O găsise în curte, cu spatele sprijinit de un copac îngheţat, cu braţele strânse în jurul ei de parcă i-ar fi fost frig, chiar dacă doi paşi mai încolo vara era în toi. Stătea absolut nemişcată, în afară de tremurul mut al pieptului ei, dar îi văzuse furtuna din ochi şi încordarea cu care strângea maxilarul, şi îşi amintea ce gândise atunci, cum că arăta prea bătrână pentru o femeie atât de tânără. Nu

bătrână din cauza vârstei, ci măcinată, epuizată de povara propriei minţi. Spaimele, la urma urmei, aduceau o povară enormă. Şi chiar dacă Emira le dădea glas sau nu, Tieren le putea simţi în aer.

Nu voise să-i spună ce i se întâmplase, dar, o săptămână mai târziu, Tieren auzise vestea, îi privise faţa lui Maxim strălucind de mândrie, în timp ce Emira stătea lângă el necăjită, de parcă ar fi fost condamnată la o sentinţă.

Era însărcinată.

Emira îşi drese glasul, cu ochii încă aţintiţi la apa înnourată.

— Pot să te întreb ceva, Maestre Tieren?

— Bineînţeles, Înălţimea Voastră.

Privirea ei se întoarse spre el, două iazuri negre care-şi ascundeau adâncimile.

— De ce ţi-e cel mai tare frică?

Întrebarea îl luă prin surprindere, dar răspunsul veni aproape de la sine.

— De pustietate, zise el. Şi dumneavoastră, regina mea?

Surâse trist.

— De tot, zise ea. Sau cel puţin aşa mi se pare.

— Nu cred asta, răspunse Tieren blând.

Ea se gândi.

— De pierdere, atunci.

Tieren îşi învârti un deget prin barbă.

— Iubirea şi pierderea, spuse el, sunt ca o corabie şi marea. Se ridică împreună. Cu cât iubim mai mult, cu atât avem de pierdut mai mult. Dar singura cale prin care putem evita pierderea este să evităm iubirea. Şi ce tristă ar fi atunci lumea!

II

Lila deschise ochii.

La început, nu văzu decât cerul. Acelaşi asfinţit vineţiu la care se uitase cu o clipă mai devreme. Numai că momentul se dusese, iar culorile se scurseseră, lăsând în

schimb pătura grea a nopţii. Pământul era rece, dar uscat, iar sub cap avea o haină împăturită.

— N-ar fi trebuit să dureze atât, zicea o voce. Eşti sigur că…

— O să fie bine.

Întoarse capul şi duse degetele spre coaste, în locul unde fusese străpunsă de cuţit. Cămaşa îi era lipicioasă de sânge şi se crispă, din reflex, aşteptându-se la durere. *Amintirea* durerii încă îi vuia prin corp, dar nu era nimic decât un ecou, iar când a încercat, cu temere, să tragă aer în piept, aerul îngheţat i-a umplut plămânii, nu sângele.

— Blestemaţii Hoţi de Aramă! zise o a treia voce. Ar fi trebuit să-i căsăpim acum câteva luni, şi nu te mai plimba atât, Kell, că mă ameţeşti!

Lila închise ochii şi înghiţi.

Clipi, vederea ba înceţoşându-i-se, ba limpezindu-i-se, apoi îl văzu pe Kell îngenunchind, aplecat peste ea. Lila se uită în ochii lui cu două culori şi îşi dădu seama că nu erau ai lui. Unul era negru. Celălalt, verde-smarald.

— S-a trezit.

Holland se ridică, sângele scurgându-i-se dintr-o tăietură din palmă.

Ea simţi un gust coclit în gură şi se întoarse pe-o parte, scuipând.

— Lila! o strigă Kell.

Era atâta emoţie în glasul lui – cum de crezuse vreo clipă că vocea de dinainte, aceea rece, calmă, i-ar fi aparţinut? El se lăsă pe vine lângă ea, cu o mână pe sub spatele ei – Lila se înfioră la amintirea viscerală a lamei râcâind osul, ieşindu-i chiar pe sub omoplat – şi o ajută să se ridice în capul oaselor.

— Ţi-am spus că va fi bine, zise Holland, încrucişându-şi braţele.

— Încă arată destul de rău, spuse Alucard. Scuză-mă, Bard!

— Nu face nimic, răspunse ea răguşit.

Se uită la feţele lor – a lui Kell, palidă, a lui Holland, sumbră, a lui Alucard, încordată – şi înţelese că scăpase ca

prin urechile acului.

Sprijinindu-se de Kell, se ridică în picioare.

Zece Hoţi de Aramă zăceau întinşi pe alee. Lila se cutremură când văzu întreaga scenă şi apoi dădu cu piciorul în cel mai apropiat leş, cât de tare putu. Şi încă o dată, şi încă o dată, până când Kell o apucă de braţe şi o trase spre el. Ea respira întretăiat şi gâfâit, chiar dacă pieptul îi era vindecat.

— Am calculat greşit, rosti ea. Am crezut că erau şase…

Kell îi şterse lacrimile de pe obraz. Ea nici nu-şi dăduse seama că plângea.

— Ai fost pe mare numai patru luni, zise el. Câţi duşmani ţi-ai făcut?

Lila râse, o tentativă slabă, sacadată, iar el o strânse mai tare în braţe.

Au rămas aşa câteva clipe, în timp ce Alucard şi Holland treceau printre morţi, scoţând cuţitele Lilei din piept, picioare şi gât.

— Deci, ce am învăţat din asta, Bard? întrebă căpitanul, ştergând o lamă pe pieptul unui ucis.

Lila se uită în jos, la cadavrele oamenilor pe care odinioară îi cruţase pe puntea *Hoţului de Aramă*.

— Că morţii nu-ţi poartă pică.

*

S-au întors la corabie în tăcere, Kell ţinând-o pe după mijloc, deşi ea nu mai avea nevoie de sprijin. Holland mergea în faţă cu Alucard, iar Lila îl privea insistent în ceafă.

Nu fusese obligat s-o facă.

Ar fi putut s-o lase să sângereze în stradă până ar fi murit.

Ar fi putut să stea şi s-o privească murind.

Ea aşa ar fi făcut în locul lui.

Îşi spunea că ea aşa ar fi făcut.

Nu e destul, gândi ea. *Nu compensează pentru Barron, pentru Kell, pentru mine. N-am uitat.*

— *Tac!* făcu Jasta, când apărură pe chei. *Tu* ce-ai păţit?

— Rosenal, zise Lila sec.

— Spune-mi că suntem gata să ridicăm pânzele, interveni Kell.

Holland nu spuse nimic, ci se duse drept spre cală. Lila îl urmări plecând.

Tot n-am încredere în tine, gândi ea.

De parcă i-ar fi putut simţi greutatea privirii, Holland aruncă o privire înapoi, peste umăr.

Tu nu mă cunoşti, păru să spună privirea lui.

Nu mă cunoşti deloc.

III

— M-am gândit la băiat, a zis Vor.

Stăteau la o măsuţă joasă, în camera regelui, el şi Holland, jucând o partidă de Ost. Era un joc de strategie şi risc şi era preferatul lui Vortalis când voia să se destindă, dar nimeni nu voia să mai joace cu el – gardienii se săturaseră să tot piardă, şi partidele, şi banii –, aşa că mai mereu Holland ajungea în partea cealaltă a tablei de joc.

— Care băiat? a întrebat el, învârtind jetoanele în palmă.

— Mesagerul.

Trecuseră doi ani de la acea vizită, doi ani lungi pe care îi petrecuseră reclădind un oraş distrus, săpând un adăpost în furtună. Încercând – şi dând greş. Holland şi-a păstrat vocea indiferentă.

— Ce-i cu el?

— Mai ai moneda? a întrebat Vor, chiar dacă amândoi ştiau că o mai avea.

O ţinea mereu în buzunar, cu metalul tocit de la atâtea atingeri. Nu au vorbit despre absenţa lui Holland, despre momentele în care dispărea şi apoi se întorcea mirosind prea puternic a flori, şi nu a cenuşă şi piatră. Holland n-a rămas niciodată, bineînţeles. Şi n-a plecat niciodată pentru mult timp. Ura vizitele acelea, ura să vadă cum ar fi putut fi lumea lui şi totuşi nu se putea abţine să nu se mai ducă, să vadă, să ştie ce era de partea cealaltă a uşii. Nu putea să se prefacă dezinteresat.

— De ce? a întrebat el acum.

— Cred că e timpul să trimit o scrisoare.

— De ce acum?

— Nu face pe prostul, a zis Vor, lăsând jetoanele sale să cadă pe masă. Nu ţi se potriveşte. Amândoi ştim că proviziile se împuţinează şi zilele se scurtează. Eu fac legi, oamenii le încalcă, eu fac ordine, ei, haos.

Şi-a trecut o mână prin păr, degetele încurcându-se în banda de oţel. Siguranţa pe care o afişa de obicei avea fisuri. Cu un mârâit, a azvârlit coroana prin încăpere.

— Indiferent ce-aş face, speranţa putrezeşte şi pot auzi şoaptele de pe străzi. Se cere sânge nou. De parcă asta o să repare ce e stricat, de parcă vărsând îndeajuns sânge ar reveni magia în lumea asta.

— Şi o să rezolvi problema cu o scrisoare? a întrebat Holland.

— O s-o rezolv prin orice mijloc o să pot, a replicat Vor. Poate şi lumea lor a fost cândva ca a noastră, Holland. Poate cunosc ei o cale să ajute.

— Ei sunt cei care ne-au închis afară, care trăiesc în deplină splendoare, în timp ce noi putrezim, şi tu vrei să te duci să cerşeşti…

— Aş face orice dacă într-adevăr ne-ar putea ajuta, s-a răstit Vortalis, şi tu la fel! De aceea eşti aici, lângă mine. Nu pentru că tu eşti arma mea, nu pentru că eşti scutul meu, nu pentru că eşti prietenul meu. Eşti aici, cu mine, pentru că amândoi vom face tot ce vom putea ca să păstrăm lumea noastră vie.

Holland s-a uitat atunci pătrunzător la rege, i-a observat firele cărunte din părul negru şi cuta dintre sprâncene lăsată de permanenta încruntare. Era încă atrăgător, încă fermecător, încă zâmbea când îl încânta câte ceva, dar zâmbetul îi lăsa acum brazde adânci în piele, iar Holland ştia că vrăjile de pe mâinile lui Vor nu erau suficiente ca să mai ţină legată magia.

Holland a aşezat un puc pe tablă, de parcă încă ar mai fi jucat.

— Eu credeam că sunt aici ca să-ţi ţin capul pe umeri.

Vortalis s-a forţat să râdă.

— Şi asta, a zis el, apoi a redevenit serios. Ascultă-mă, Holland. Dintre toate modurile în care poţi să mori, numai un prost alege mândria.

Un servitor a intrat cu o pâine, o sticlă de kaash şi o grămăjoară de ţigări subţiri. În pofida coroanei, a castelului, Vor era încă fidel obiceiurilor lui.

A luat o ţigară rulată strâns, iar Holland a pocnit din degete, oferindu-i foc.

Vor s-a lăsat pe spate în fotoliu şi a examinat capătul aprins al ţigării.

— Tu de ce nu vrei să fii rege?

— Presupun că nu sunt destul de arogant.

Vor a chicotit.

— Poate că eşti mai înţelept decât mine.

A tras un fum lung.

— Încep să cred că tronurile ne fac pe toţi tirani.

A suflat fumul şi a tuşit.

Holland s-a încruntat. Regele fuma de zece ori pe zi şi niciodată n-a părut să sufere din cauza asta.

— Eşti bine?

Vor deja flutura din mână, alungând întrebarea, dar când s-a aplecat să-şi toarne în pahar, a pus prea multă greutate pe marginea mesei şi a răsturnat-o, pulurile de Ost împrăştiindu-se pe toată podeaua, iar el a căzut.

— Vortalis!

Regele încă tuşea, un sunet adânc, horcăit, râcâindu-şi cu ambele mâini pieptul, când Holland se aplecă deasupra lui. Pe podea, în apropiere, ţigara încă ardea. Vor a încercat să vorbească, dar n-a scos decât sânge pe gură.

— Kajt! a înjurat Holland, înşfăcând un ciob de sticlă şi strângându-l până i-a intrat în carne şi i-a dat sângele, ca apoi să-i sfâşie tunica lui Vor şi să-şi apese palma de pieptul regelui, cerând vindecare.

Dar otrava a fost prea rapidă, inima regelui prea lentă. N-a funcţionat.

— Rezistă, Vor…

Holland şi-a pus ambele palme deschise pe pieptul

sufocat al prietenului său şi i-a putut simţi otrava în sânge, pentru că nu era otravă, de fapt, ci sute de mici aşchii de metal vrăjit, sfâşiindu-l pe rege pe dinăuntru. Oricât încerca Holland să-l vindece, aşchiile deveneau din ce în ce mai multe.

— Rămâi cu mine! a poruncit antari, cu toată forţa unei vrăji, în timp ce scotea aşchiile de metal afară, pielea regelui făcându-se întâi lac de năduşeală şi apoi de sânge, când aşchiile de metal au străpuns venele, muşchii şi carnea, înainte de a se ridica în aer, într-o ceaţă de un roşu-întunecat, deasupra pieptului lui Vor.

— As Tanas, a zis Holland, închizând pumnul, iar aşchiile s-au adunat într-un nor de oţel înainte de a se topi la loc într-o piesă solidă, gravată pe toată suprafaţa cu blesteme.

Dar a fost prea târziu.

El a intervenit prea târziu.

Sub oţelul vrăjit, sub mâna lui Holland, regele a rămas nemişcat. Sângele îi năclăia fruntea, îi împestriţa barba, îi lucea în ochii deschişi, goi.

Ros Vortalis era mort.

Holland s-a clătinat, ridicându-se în picioare, oţelul blestemat i-a alunecat dintre degete, aterizând printre jetoanele de Ost abandonate. Nu s-a rostogolit, ci a pleoscăit încet în balta de sânge. Sânge care deja îi mânjise mâinile lui Holland, îi aburise pielea.

— Gărzi! a zis el o dată, încet, şi apoi, ridicându-şi vocea cum nu făcea niciodată: Gărzi!

Încăperea era goală, castelul prea tăcut.

Holland a strigat încă o dată, dar n-a venit nimeni. O parte din el ştia că n-aveau să vină, dar şocul încă îl zdruncina, amestecat cu mâhnire, făcându-l neîndemânatic, lent.

S-a silit să se întoarcă de la trupul neînsufleţit al lui Vor, scoţând sabia pe care regele lui – prietenul lui – i-o dăduse în ziua în care stătuseră pe balcon, în ziua în care Vor devenise Regele Iernii, în ziua în care Holland devenise cavalerul lui. Holland l-a lăsat acolo şi a ieşit valvârtej pe uşi, într-un castel cufundat într-o linişte sinistră.

A strigat gărzile din nou, dar bineînţeles că erau deja morţi cu toţii.

Corpurile stăteau prăbuşite peste mese şi pe lângă pereţi, holurile erau pustii şi lumea redusă la picurul sângelui şi al vinului pe dalele de piatră alburie. Trebuie să se fi petrecut în câteva minute. Câteva secunde. Timpul cât dura să aprinzi o ţigară, să tragi un fum şi să sufli un norişor blestemat.

Holland nu văzuse vraja scrisă pe podea.

Nu simţise aerul încetinind în jurul lui până ce nu trecuse linia magiei, corpul lui luptându-se deodată să înainteze ca prin apă, nu ca prin aer.

Undeva, răsunând între zidurile castelului, cineva a râs.

Era un râs atât de diferit de al Talyei, atât de diferit de al lui Vor. Nicio dulceaţă, nicio bogăţie, nicio căldură. Un râs la fel de rece şi de ascuţit ca sticla.

— Uite, Athos! a zis vocea. Am prins un premiu pentru noi.

Holland a încercat să se întoarcă, îndreptându-şi corpul spre sunet, dar s-a mişcat prea încet, iar cuţitul a venit din spate, o lamă ghimpată care i s-a înfipt adânc în coapsă. Durerea i-a aprins mintea ca lumina, când s-a lăsat într-un genunchi.

Văzu cu coada ochiului o femeie dansând. Piele albă. Păr alb. Ochi ca gheaţa.

— Salutare, drăguţule! a spus ea, răsucind cuţitul până când Holland a urlat de-a dreptul.

Un sunet care a răsunat prea slab prin castel, până a fost retezat de o fulgerare argintie, o umbră de durere, un bici răsucindu-se în jurul gâtului său, furându-i aerul, furându-i totul. O smucitură rapidă şi Holland a fost forţat să înainteze, în patru labe, cu gâtul cuprins de flăcări. Nu putea respira, nu putea vorbi, nu putea vrăji sângele care acum şiroia pe podea, sub el.

— Ah! a exclamat o a doua voce. Infamul Holland.

O siluetă palidă s-a apropiat, trecându-şi mânerul biciului printre degete.

— Sperasem să supravieţuieşti.

Silueta s-a oprit la marginea însemnurilor vrăjii şi s-a lăsat pe vine, în faţa lui Holland, acum prăbuşit. De aproape, pielea şi părul lui erau la fel ca ale femeii, iar ochii, de acelaşi albastru glacial.

— Acum, a zis bărbatul cu un zâmbet leneş. Ce-i de făcut cu tine?

*

Alox era mort.

Talya era moartă.

Vortalis era mort.

Dar Holland, nu.

A fost legat într-un cadru metalic, pielea lui arzând de febră, cu membrele întinse în lături ca o molie în zbor. Sângele şiroia pe podeaua de piatră, o baltă de un roşu-întunecat la picioarele lui.

Ar fi putut arunca o sută de vrăji, cu tot sângele ăla, dar falca îi era imobilizată de nişte curele. Se trezise cu menghina în jurul capului, dinţii strânşi forţat, încât nu putea scoate decât un sunet gutural, un geamăt, un hohot de durere.

Athos Dane plutea prin faţa lui, cu ochii aceia de un albastru-glacial şi buzele arcuite, cu un zâmbet care pândea ca un peşte pe sub o pojghiţă de gheaţă subţire.

— Vreau să-ţi aud vocea, Holland, a zis bărbatul, vârându-i cuţitul pe sub piele. Cântă-mi!

Lama se adâncise, căutând nervii, secţionând tendoanele, strecurându-se printre oase.

Holland s-a cutremurat de durere, dar n-a ţipat. N-a făcut-o niciodată. A fost o consolare mică, în cele din urmă, o speranţă ca argintul viu că, dacă nu ceda, Athos avea să renunţe şi pur şi simplu avea să-l omoare.

N-a vrut să moară. Nu la început. Pentru primele câteva ore – zile – se împotrivise, până când rama de metal îi rosese pielea, până când balta de sânge se lăţise atât de mult, încât se putea vedea reflectat în ea, până când durerea a devenit o pătură şi mintea i s-a înceţoşat, lipsit de hrană, de somn.

— Păcat! a cugetat Athos, când Holland n-a scos niciun

sunet.

S-a întors spre o masă pe care erau, printre atât de multe alte lucruri înfiorătoare, un vas cu tuş, în care a înmuiat cuţitul pătat de sânge, acoperind stacojiul oţelului în negru.

Lui Holland i s-a întors stomacul. Tuş şi sânge, astea erau materiile prime pentru blesteme. Athos s-a întors la el şi şi-a lipit palma de coastele lui Holland, în mod evident savurând respiraţia înecată, poticnirile inimii, semnele mici şi trădătoare ale groazei.

— Îţi închipui că ştii, a zis el liniştit, ce am plănuit pentru tine.

A ridicat cuţitul, a pus vârful pe pielea albă, neatinsă, din dreptul inimii lui Holland, şi a zâmbit.

— Habar n-ai.

*

Când s-a sfârşit, Athos a făcut un pas înapoi pentru a-şi admira lucrarea.

Holland atârna în cadrul de metal, sângele împreună cu tuşul curgându-i din pieptul distrus. Capul îi vuia de magie, chiar dacă o parte vitală din el îi fusese smulsă.

Nu, nu smulsă. Îngropată.

— Ai terminat?

Vocea aparţinea celuilalt monstru Dane. Holland s-a chinuit să-şi ridice capul.

Astrid stătea în prag, în spatele fratelui său, cu braţele încrucişate leneş în faţă.

Athos, cu zâmbetul lui satisfăcut, şi-a fluturat cuţitul ca pe o pensulă.

— Nu poţi grăbi un artist.

Ea a scos un sunet din limbă, plimbându-şi privirea glacială peste pieptul mutilat al lui Holland şi apropiindu-se, cizmele ei ţăcănind ascuţit pe piatră.

— Spune-mi, frate, a zis ea, trecându-şi uşor degetele reci în sus, pe braţul lui Holland, crezi că e înţelept să păstrăm acest animal de companie?

Cu unghia, a urmărit linia umărului.

— Ar putea să muşte.

— La ce bun un animal care să n-o poată face?

Athos şi-a apropiat cuţitul de obrazul lui Holland, retezând cureaua menghinei din jurul gurii lui. Falca i-a căzut, atârnând neputincioasă, zvâcnind de durere, iar în dinţi simţea junghiuri crunte. Aerul a pătruns năvalnic în plămânii lui, dar când a încercat să vorbească, să rostească formulele magice pe care le ţinea pregătite pe limbă, acestea i-au îngheţat în gâtlej, atât de subit, încât s-a înecat cu ele şi aproape c-a vărsat.

O încheietură i-a fost eliberată din cătuşă, apoi şi cealaltă, şi Holland s-a clătinat în faţă, picioarele înţepenite aproape că i-au cedat sub greutatea bruscă, în timp ce Athos şi Astrid stăteau acolo pur şi simplu privind.

Ar fi vrut să-i ucidă pe amândoi.

Ar fi vrut, dar nu putea.

Athos îi scrijelise liniile blestemului, una câte una, îi implântase regulile vrăjii în piele, cu oţel şi tuş.

Holland încercase să-şi închidă mintea în faţa magiei, dar era deja înăuntrul lui, arzându-i prin piept, înfiptă ca o lance prin carne, prin minte şi prin suflet.

Lanţurile vrăjii erau dure, clare. I se încolăceau prin cap, trăgeau cu putere de fiecare membru.

Supune-te, spuneau ele, nu minţii, nu inimii lui – ci numai mâinilor şi buzelor lui.

Comanda era scrisă în carnea lui, ţesută prin oasele lui.

Athos şi-a lăsat capul într-o parte şi a făcut un gest absent.

— Îngenunchează.

Când Holland n-a schiţat nicio mişcare să se supună, un bloc de piatră l-a izbit în umeri, o greutate subită, nemiloasă, invizibilă, silindu-l să se aplece. El s-a luptat să-şi ţină picioarele în loc, iar vraja de legare i-a pârâit de-a lungul nervilor, scrijelindu-i oasele.

Vederea i s-a înceţoşat şi ceva prea asemănător cu un ţipăt i-a scăpat din gura îndurerată, apoi genunchii i s-au îndoit, lovind într-un final podeaua de piatră rece cu fluierele picioarelor.

Astrid a bătut mulţumită din palme.

— Să-l testăm?

Un sunet, pe jumătate blestem, pe jumătate strigăt, a răsunat prin încăpere, când un om a fost adus târâş înăuntru, cu mâinile legate la spate. Era însângerat, bătut, cu faţa şifonată în ultimul hal, dar Holland l-a recunoscut ca fiind unul dintre oamenii lui Vor. Omul s-a împleticit, a fost ridicat. În clipa în care l-a văzut pe Holland, ceva s-a răsucit în el. A căzut. Gura i s-a deschis.

— Trădătorule!

— Taie-i gâtul! l-a instruit Athos.

Cuvintele au vibrat prin membrele lui Holland.

— Nu, a zis el răguşit.

A fost primul cuvânt pe care l-a rostit după multe zile şi a fost în zadar, fiindcă degetele lui s-au mişcat înainte ca mintea lui să-şi poată da seama. Gâtul omului înflori roşu şi se prăbuşi, ultimele cuvinte fiindu-i înecate în sânge.

Holland s-a holbat la mâna lui, la stacojiul de pe tăişul cuţitului.

Au lăsat cadavrul unde căzuse.

Şi au adus un alt om înăuntru.

— Nu, a mârâit Holland văzându-l.

Un băiat de la bucătărie, de cel mult paisprezece ani, care se uita la el cu ochi mari, nesiguri.

— Ajutor! a implorat el.

Apoi au adus un altul.

Şi un altul.

Unul câte unul, Athos şi Astrid au făcut să se perinde prin faţa lui Holland rămăşiţele vieţii lui Vor, poruncindu-i, din nou şi din nou, să le taie gâtul. De fiecare dată, el a încercat să se opună ordinului. De fiecare dată a dat greş. De fiecare dată, a fost nevoit să se uite în ochii lor şi să vadă ura, convingerea trădării, confuzia îndurerată, înainte să le curme viaţa.

Cadavrele s-au înmulţit. Athos privea. Astrid rânjea.

Mâna lui Holland se mişca ascultătoare, după sforile păpuşarului.

Iar mintea lui a tot urlat până când, în cele din urmă, şi-a pierdut vocea.

IV

Lila nu putea să doarmă.

Lupta i se tot derula în minte, alei întunecate şi cuţite ascuţite, inima gonindu-i până ce era sigură că bubuiturile aveau să-l trezească pe Kell. La jumătatea nopţii, se dădu jos din pat, traversă cabina micuţă din doi paşi şi se lăsă s-alunece pe lângă peretele opus, stând pe podea, cu un cuţit pe genunchi, o mică, dar familiară mângâiere.

Era târziu sau era devreme, acel moment tensionat de dinaintea primelor fâşii de lumină, şi frig în cabină – îşi luă haina din cârlig şi se înfăşură în ea, vârând mâna liberă în buzunar, căutând căldură. Atinse cu degetele piatră, argint, argint, şi îşi aminti de vorbele lui Alucard.

O să aveţi nevoie de un dar ca să intraţi. Ceva de preţ.

Scotoci printre puţinele ei lucruri după ceva destul de preţios ca să-şi cumpere intrarea. Avea cuţitul pe care-l luase de la Fletcher, cu lama zimţată şi rozetă pe mâner, şi apoi cel pe care-l luase de la Lenos, cu resortul ascuns, care-i despărţea lama în două. Avea bucata spartă de marmură albă care odinioară făcuse parte din faţa lui Astrid Dane. Şi, la urmă, greutatea caldă şi constantă de pe fundul buzunarului ei, ceasul lui Barron. Singura ei legătură cu lumea pe care o părăsise. Cu viaţa pe care o părăsise. Lila era încredinţată, până în măduva oaselor, că n-o să-i fie de ajuns cuţitele. Asta însemna că mai rămânea cheia ei spre Londra Albă şi cheia spre Londra Cenuşie. Închise ochii, strângând cele două simboluri până o duru mâna, ştiind bine care era inutil şi care avea să-i cumpere accesul.

În spatele pleoapelor, îi revăzu chipul lui Barron din noaptea în care ea se întorsese la Aruncătura de Piatră, fumul din corabia care ardea încă înălţându-se în urma ei. Îşi auzi propria voce oferind ceasul furat drept plată pentru găzduire. Simţi căldura grea a mâinii lui când îi închise palma peste ceas, spunându-i să-l păstreze.

Ea i-l lăsase totuşi, în noaptea în care îl urmase pe Kell, mai mult ca pe un semn de recunoştinţă decât altceva,

singurul rămas-bun pe care i-l putuse oferi. Dar ceasul ajunsese din nou la ea din mâinile lui Holland, mânjit cu sângele lui Barron.

Era o parte a trecutului ei acum.

Şi agăţându-se de el nu avea să-l aducă pe Barron înapoi.

Lila îşi puse la loc în buzunar suvenirurile şi îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de peretele cabinei.

În pat, Kell se mişcă în somn.

Deasupra capului, auzi înfundat paşii cuiva pe punte.

Pleoscăitul blând al mării pe lângă cocă. Tangajul corabiei.

Ochii dădeau să i se închidă când auzi un icnet scurt, îndurerat. Se aplecă iute în faţă, dar Kell continua să doarmă. Sunetul se auzi din nou şi ea se ridică în picioare, cu cuţitul pregătit, urmărind sunetul pe culoarul îngust, spre cabina unde-l ţineau pe Holland.

Era lungit pe spate în pat, nelegat cu lanţuri, nici măcar păzit, şi visa – urât, se părea. Dinţii îi erau încleştaţi, pieptul i se înălţa şi-i cobora sacadat. Tot corpul i se cutremura, degetele îi erau înfipte în pătura subţire de sub el. Gura i se deschise şi răsuflarea i se opri în gâtlej. Coşmarul îl zgâlţâia ca o febră, dar nu scotea niciun sunet.

Întins acolo, captiv în visele lui, Holland arăta… expus.

Lila îl privi câteva clipe. Apoi păşi în încăpere.

Scândurile de sub ea trosniră şi Holland se încordă în visul lui. Lila îşi ţinu răsuflarea, şovăind o clipă, înainte de a traversa puţinul spaţiu şi de a întinde mâna…

Holland ţâşni în faţă, cu degetele încleştate în jurul încheieturii ei. Durerea îi fulgeră Lilei prin tot braţul. Nu electricitate, nu magie, doar piele pe piele şi ciocnirea oaselor.

În întuneric, privirea lui febrilă o întâlni pe a ei.

— Ce-ţi închipui că faci?

Cuvintele şuierară ca vântul printr-o crăpătură.

Lila îşi smulse mâna, eliberându-se.

— Aveai un vis urât! se răsti ea, frecându-şi încheietura. Voiam să te trezesc.

Ochii lui se îndreptară o clipă spre cuţitul din cealaltă mână. Ea uitase că-l avea. Se sili să-l vâre la loc în teacă.

Acum, că se trezise, faţa lui Holland era o mască a liniştii, tulburarea fiindu-i trădată doar de sudoarea ce-i şiroia pe tâmplă, trasând încet o dâră pe obrazul şi maxilarul lui. Dar ochii lui o urmăriră când ea se retrase spre uşă.

— Ce? zise ea, încrucişându-şi braţele. Te temi că o să te ucid în somn?

— Nu.

Lila îl măsură din priviri.

— N-am uitat ce ai făcut.

La acestea, Holland închise ochii.

— Nici eu.

Ea zăbovi, neştiind ce să spună, ce să facă, pironită în loc de neputinţa de a reacţiona cumva. Avea senzaţia că Holland nu încerca să adoarmă la loc, dar nici nu încerca s-o gonească de acolo. Îi dădea o şansă să-l atace, punându-i la încercare hotărârea ei de a nu o face.

Era tentant – şi totuşi cumva nu era, iar asta o înfurie mai mult decât orice. Lila pufni şi se întoarse să plece.

— Ţi-am salvat viaţa, zise el încetişor.

Ea şovăi, se răsuci spre el.

— O dată.

Uşoara arcuire a unei sprâncene, singura mişcare pe faţa lui.

— Spune-mi, Delilah, de câte ori va fi nevoie?

Ea clătină din cap dezgustată.

— Omul din Aruncătura de Piatră, zise ea, cel cu ceasul, cel căruia i-ai tăiat tu gâtul, nu merita să moară.

— Cei mai mulţi oameni nu merită asta, zise Holland calm.

— Te-ai gândit vreo clipă să-i cruţi viaţa?

— Nu.

— Ai ezitat înainte să-l ucizi?

— Nu.

— De ce nu? mârâi ea şi tot aerul tremură de mânia ei.

Holland îi susţinu privirea.

— Pentru că a fost mai uşor.

— Eu nu…

— Pentru că, dacă m-aş fi oprit, m-aş fi gândit şi dacă m-aş fi gândit, mi-aş fi amintit şi dacă mi-aş fi amintit, aş fi…

Înghiţi în sec.

— Nu, nu am ezitat. I-am tăiat gâtul şi am adăugat moartea lui la cele pe care le număr în fiecare zi când sunt treaz.

Ochii lui îşi înăspriră căutătura.

— Acum, spune-mi, Delilah, tu câte vieţi ai curmat? Le ştii măcar numărul?

Lila dădu să răspundă, pe urmă se opri.

Adevărul – enervantul, înnebunitorul, greţosul adevăr – era că nu ştia.

*

Lila se întoarse valvârtej în cabina ei.

Voia să doarmă, voia să lupte, voia să-şi descarce frica şi mânia care i se ridicaseră în gât ca un ţipăt. Voia să-şi şteargă din minte cuvintele lui Holland, să distrugă amintirea cuţitului între coastele ei, să evapore clipa teribilă când sentimentul de primejdie se prefăcuse într-o frică rece.

Voia să uite.

Kell era pe jumătate în picioare, cu haina într-o mână, când ea intră.

Voia să simtă…

— Te-ai întors, zise el, cu părul ciufulit de somn. Tocmai veneam să…

Lila îl prinse de umeri şi îl sărută.

— …te caut, sfârşi el, cuvintele prefăcute într-o răsuflare pe buzele ei.

… Asta.

Kell îi întoarse sărutul. Mai profund. Curentul acela de magie ca o scânteie pe buzele ei.

Şi apoi braţele lui o cuprinseră şi, din gestul ăsta, ea înţelese, o simţi până în măduva oaselor, atracţia aceea, nu pulsaţia electrică a puterii, ci lucrul mult mai profund, greutatea pe care ea n-o înţelesese niciodată. Într-o lume

în care totul se clătina şi se prăbuşea, ăsta era pământul solid de care avea nevoie.

Siguranţă.

Inima îi bătea cu putere şi o parte din ea spunea să *fugă*, şi ea fugea, numai că nu se îndepărta. Se săturase să fugă departe. Aşa că fugi spre Kell.

Iar el o prinse.

Haina lui căzu pe podea şi apoi pe jumătate păşiră, pe jumătate se împleticiră înapoi prin mica încăpere. Ratară patul, dar găsiră peretele – nu era prea departe – iar când spatele Lilei întâlni lemnul vasului, toată corabia păru să se încline sub ei, lipindu-i corpul lui Kell de al ei.

Tresări, şi nu din cauza greutăţii neaşteptate, ci fiindcă îl simţi peste ea, cu un picior între picioarele ei.

Mâna ei se furişă pe sub cămaşa lui cu toată graţia exersată a unei hoaţe. Dar de data asta *voia* ca el să-i simtă atingerea când palmele ei lunecară peste coastele lui şi, cuprinzându-l, îşi afundă degetele în omoplaţii lui.

— Lila, rosti el răguşit când corabia se îndreptă, apoi se aplecă în partea cealaltă, iar ei căzură pe pat.

Ea îi trase corpul după al ei şi el se sprijini în coate, deasupra ei. Genele lui erau ca nişte firişoare de aramă în jurul ochilor, unul negru şi celălalt albastru. Nu i le mai observase până atunci. Ridică mâna şi îi dădu părul la o parte de pe faţă. Era moale – uşor ca puful – în contrast cu restul făpturii lui, numai unghiuri şi colţuri. Obrazul lui o înţepa în palmă. Şoldurile lui i le striveau pe ale ei. Trupurile lor scoteau scântei, energia fiind de-a dreptul electrică pe pielea lor.

— Kell, zise ea, între o şoaptă şi un gâfâit.

Şi atunci uşa se deschise brusc.

Alucard apăru în prag, ud fleaşcă, de parcă tocmai fusese aruncat în mare sau de parcă marea tocmai fusese aruncată peste el.

— *Nu v-o mai trageţi în corabie!*

Kell şi Lila se holbară la el într-o tăcere perplexă, după care izbucniră în râs, când uşa se trânti înapoi.

Căzură pe pat, râsul stingându-se doar pentru a

reizbucni din tăcere în plină forţă. Lila râse până când o duru stomacul şi chiar şi atunci când credea că terminase, se ridica din nou, în sughiţuri.

— Ssst, şopti Kell în părul ei, iar asta aproape c-o porni din nou, când se întoarse şi se trase spre el în patul îngust ca să nu cadă.

El îi făcu loc, ţinându-şi o mână sub cap şi cu cealaltă pe după talia ei, lipind-o de el.

Mirosea a trandafiri.

Ea-şi aminti că asta gândise şi prima oară când se întâlniseră, şi chiar şi acum, în ciuda mirosului de sare al mării şi de lemn ud al corabiei, i-l putea simţi – parfumul discret, de grădină proaspătă, al magiei lui.

— Învaţă-mă cuvintele, şopti ea.

— Hm? întrebă el somnoros.

— Formulele vrăjilor de sânge. Vreau să le ştiu.

Îşi propti capul într-o mână.

Kell oftă, prefăcându-se obosit.

— Acum?

— Da, acum.

Se lăsă înapoi pe spate, plimbându-şi ochii pe tavanul de lemn.

— Ce s-a întâmplat în Rosenal – n-am de gând să las să se întâmple din nou. Niciodată.

Kell se ridică într-un cot, aplecându-se peste ea. O cercetă câteva clipe, apoi un surâs poznaş îi traversă faţa.

— Bine, zise el. O să te învăţ.

Genele lui arămii se lăsară peste ochii în două culori.

— Avem *As Travars*, pentru călătoria între lumi.

Ea-şi dădu ochii peste cap.

— O ştiu pe asta.

El se mai aplecă puţin, apropiindu-şi buzele de urechea ei.

— Şi *As Tascen*, continuă el, cu răsuflarea caldă. Ca să te mişti într-o lume.

Ea simţi un fior de plăcere când buzele lui îi atinseră în treacăt maxilarul.

— Şi *As Hasari*, murmură el. Să vindeci.

Gura lui o găsi pe a ei, furându-i un sărut, înainte de a spune:

— *As Staro*. Să pecetluieşti.

Iar ea l-ar fi lăsat să zăbovească acolo, dar gura lui continua să coboare.

— *As Pyrata*.

O răsuflare pe gâtului ei.

— Să arzi.

Mâinile lui se strecurară pe sub cămaşa ei.

— *As Anasae*.

O boare caldă între sânii ei.

— Să înlături.

Deasupra buricului ei.

— *As Steno*.

O mână îi desfăcea şireturile pantalonilor.

— Să rupi.

Îi dădea jos.

— *As Orense*.

Dinţii lui treceau uşor peste osul bazinului.

— Să deschizi…

Gura lui Kell ajunse între picioarele ei şi ea se arcui, încurcându-şi degetele în buclele lui arămii, cuprinsă de un val de fierbinţeală. Transpiraţia îi furnica pielea. Ardea pe dinăuntru, iar răsuflarea i se îngreună şi, cu o mână deasupra capului, strângând cearşafurile, ceva asemănător cu magia se ridică în ea, un val care crescu şi crescu până când nu-l mai putu ţine înăuntru.

— Kell, gemu ea, iar sărutul lui se adânci.

Tot trupul ei tremura de puterea acumulată şi când în sfârşit îi dădu drumul, se prăbuşi într-un val deopotrivă electric şi sublim.

Lila se lăsă moale peste cearşafuri, scoţând un sunet care semăna deopotrivă cu un râs sau un suspin, întreaga cabină vibrând, iar cearşafurile fiind arse în locul unde le strânsese în pumn.

Kell se ridică, lungindu-se din nou lângă ea.

— A fost destul de bună lecţia? întrebă el, la rândul lui cu respiraţia întretăiată.

Lila surâse, apoi se răsuci peste el. El făcu ochii mari, cu pieptul umflându-i-se în mişcări bruşte.

— Ei bine, zise ea, ducându-i mâinile deasupra capului. Hai să vedem dacă am ţinut minte totul.

*

Au rămas lipiţi unul de celălalt în patul îngust, Lila în braţele lui Kell. Scânteia se domolise, înlocuită acum de o căldură plăcută, constantă. Cămaşa lui era deschisă, iar ea îşi plimbă vârfurile degetelor peste cicatricea de deasupra inimii lui, urmărind absentă cercurile, până când el închise ochii.

Lila ştia că ea, una, n-avea să adoarmă. Nu astfel, corp lângă corp, în pat.

De obicei, ea dormea cu spatele la un perete.

De obicei, dormea cu un cuţit pe genunchi.

De obicei, dormea *singură*.

Dar, curând, peste corabie se lăsă liniştea, micul schif legănându-se încet, iar respiraţia lui Kell abia se auzea, pulsul lui bătea ca un cântec de leagăn pe pielea ei, şi, pentru prima oară de când nici nu-şi mai amintea, Lila alunecă într-un somn adevărat şi profund.

V

— *Sanct*, mormăi Alucard, e din ce în ce *mai rău!*

Scuipă ultima gură din cafeaua de dimineaţă a lui Ilo peste balustradă. Jasta strigă de la cârmă, dar cuvintele i se pierdură în briză, şi el se şterse la gură cu dosul palmei, ridicându-şi ochii tocmai când Apele Mergătoare căpătau contur la orizont.

Mai întâi doar o nălucă şi apoi, încetul cu încetul, o corabie.

Când pornise să caute prima oară vasul cu o proastă reputaţie al lui Maris, se aşteptase să descopere ceva care să semene cu portul Sasenroche sau piaţa de noapte din Londra, numai că pe mare. *Is Feras Stras* nu semăna nici cu portul, nici cu piaţa. Era într-adevăr o corabie – sau mai

precis, mai multe, crescând laolaltă precum coralii la suprafaţa mării albastre, curate. Bucăţi de prelată se întindeau ici şi coborau în apă dincolo, transformând punţile şi catargele în ceva ce semăna cu un cuib de corturi.

Conglomeratul părea instabil, o casă din cărţi de joc care aşteptau parcă să cadă, clătinându-se şi săltând în briza iernii. Părea foarte veche, ceva ce doar crescuse, fără să fie dărâmată şi reconstruită după capricii sau după cum bătea vântul, ceva pe care au fost depuse multe straturi, ca la vopsea.

Însă exista o ciudată eleganţă în tot acest talmeş-balmeş, o ordine în haos, dată mai ales de liniştea care învăluia corabia. Nu se auzea niciun strigăt de pe nicio punte. Nicio larmă în briză. Toată adunătura plutea mută pe valuri, o şandrama tolănită la soare.

Trecuseră aproape doi ani de când Alucard văzuse ultima oară corabia lui Maris şi, revăzând-o acum, se simţi ciudat de copleşit.

Bard apăru lângă el, la balustradă.

Scoase un fluierat uşurel, ochii ei mari fiind plini de aceeaşi lumină flămândă.

O ambarcaţiune joasă era deja legată la marginea pieţei plutitoare şi, când *Fantoma* încetini, Alucard zări un bărbat, slab ca un schelet şi bătut de soare şi de vijeliile mării, care era escortat de la corabia lui Maris.

— Staţi! zicea el. Mi-am plătit partea. Lăsaţi-mă să mă mai uit. O să găsesc altceva!

Însă oamenii care-l ţineau de braţe păreau surzi la rugăminţile şi protestele lui, aruncându-l ca pe un sac peste bord. Se rostogoli câţiva metri înainte să aterizeze pe puntea micii lui corăbii, gemând de durere.

— Un sfat, zise Alucard senin. Când Maris îţi spune să pleci, pleci.

— Nicio grijă, răspunse Bard. O să mă port cât pot eu de bine.

Nu era o promisiune liniştitoare. Din câte putuse el să vadă, ea nu ştia să se poarte decât într-un singur fel şi

acela se sfârşea, de regulă, cu vreo câţiva morţi.

În mâinile Jastei, *Fantoma* încetini, apropiindu-se de *Ferase Stras*. O scândură a fost aşezată între copastia *Fantomei* şi marginea pieţei plutitoare, conducând spre o platformă cu o uşă simplă de lemn. Trecură pe scândură unul câte unul, Jasta în frunte, apoi Lila şi Kell, Alucard încheind suita. După o oră de ciondăneli, luaseră decizia să-l lase pe Holland în urmă, cu Hastra şi Lenos.

Mai vârstnicul *antari* a fost încătuşat din nou, dar vreo înţelegere tacită trebuie să se fi stabilit între Holland şi Kell, pentru că i s-a dat voie să se mişte pe punte – Alucard intrase în cambuză, în dimineaţa aceea, şi-l văzuse pe magician stând la masa îngustă, cu o ceaşcă de *ceai* în faţă. Acum Holland stătea pe punte, sprijinit de catarg, în umbra pânzei mari, cu braţele încrucişate pe cât îi permiteau cătuşele şi capul dat pe spate, spre soare.

— Batem la uşă? întrebă Lila, rânjind la Alucard.

Dar mai înainte să ridice mâna şi să bată, uşa se deschise larg şi de acolo ieşi un bărbat îmbrăcat în haine albe, curate. Asta, mai mult decât orice, făcu scena să pară de necrezut. Viaţa pe mare era un tablou, în principal, în culori şterse – soarele şi sarea secătuiau culoarea, năduşeala şi jegul prefăceau albul în cenuşiu. Totuşi omul rămase imaculat în mijlocul mării şi în lumina dimineţii târzii, în pantalonii lui albi ca laptele şi tunica fără vreo pată.

Capul îi era acoperit de un fel de basma, care semăna cu un coif. Îi încercuia ţeasta şi îi cobora pe frunte şi pe pomeţii înalţi. În despărţitura dintre frunte şi obraji i se vedeau ochii de un căprui foarte deschis, tiviţi cu gene lungi şi negre. Era frumos. Întotdeauna fusese frumos.

Când îl văzu pe Alucard, omul îşi înclină capul într-o parte.

— N-am scăpat mai adineauri de tine?

— Şi eu mă bucur să te văd, Katros, zise el vesel.

Privirea omului trecu de la Alucard la ceilalţi, oprindu-se o clipă asupra fiecăruia, înainte să întindă o mână bronzată:

— Darurile voastre.

Se grăbiră să i le dea: Jasta, o mică sferă de metal cu multe găuri, care fluierau şi şopteau; Kell, o monedă din Londra Cenuşie; Lila, un ceas de argint; şi Alucard, sticla de vise-rapide pe care o luase din Rosenal. Katros dispăru în spatele uşii, iar cei patru rămaseră tăcuţi, aşteptând pe platformă mai multe minute, până ce el se întoarse, lăsându-i să intre.

Kell trecu primul pe uşă, dispărând în spaţiul întunecos de dincolo de prag, urmat de Bard, cu paşii ei iuţi, fără zgomot, şi apoi de Jasta – dar când femeia căpitan dădu să înainteze, Katros îi tăie calea.

— Nu de data asta, Jasta, zise el calm.

Ea se încruntă.

— De ce nu?

Katros ridică din umeri.

— Maris alege.

— Darul meu a fost bun.

— Probabil, răspunse el.

Jasta scoase un fel de înjurătură sau pur şi simplu un mârâit, prea încet ca Alucard să-l desluşească. Erau aproape de aceeaşi înălţime, ea şi Katros, cu coif cu tot, iar Alucard se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ea ar încerca să forţeze intrarea. Se îndoia că avea să sfârşească bine pentru vreunul dintre ei, aşa că se simţi uşurat când femeia îşi ridică brusc mâinile, nervoasă, şi se duse înapoi, morocănoasă, pe *Fantoma*.

Katros se întoarse spre el cu un zâmbet viclean, înfipt ca o săgeată pe buze.

— Alucard, zise el, cântărindu-l pe căpitan cu ochii aceia deschişi la culoare.

Şi apoi, în cele din urmă:

— Intră!

VI

Kell păşi în încăpere şi se opri brusc.

Se aşteptase la un spaţiu ceva mai straniu, la un interior la fel de ciudat şi de misterios ca faţada corabiei.

În schimb, găsi o încăpere aproape cam cât cabina lui Alucard de la bordul *Turlei Nopţii*, deşi mult mai aglomerată. Dulapuri pline ochi cu nimicuri, cutii ţepene de cărţi şi cufere uriaşe pe lângă pereţi, înconjurând toată încăperea, unele încuiate, altele deschise (şi unul tremurând, de parcă înăuntru ar fi fost ceva viu şi dornic să iasă afară). Nu exista nicio fereastră şi, cu atâtea lucruri îngrămădite aici, Kell s-ar fi aşteptat ca aerul să fie închis, mâncat de molii, dar, spre surprinderea lui, era răcoros şi proaspăt, singurul miros slab, dar plăcut fiind cel de hârtie veche.

O masă uriaşă se găsea în mijlocul încăperii, cu un câine de vânătoare mare, alb – deşi, în realitate, arăta mai puţin a câine şi mai mult ca o grămadă de cărţi ascunse sub un covor pletos –, sforăind liniştit dedesubt.

Şi acolo, în capătul celălalt al mesei, şedea Maris.

Regina pieţei plutitoare.

Maris era bătrână, mai bătrână decât orice altă persoană pe care o văzuse Kell, cu pielea mai neagră chiar şi pentru standardele arnesiene, crăpată în sute de cute şi riduri ca o scoarţă de copac. Dar ca şi santinela de la uşă, veşmintele ei – o tunică scrobită, albă, închisă cu un şnur la gât – n-aveau nici cea mai mică încreţitură. Părul ei lung şi argintiu îi lăsa liberă faţa bătrână şi se revărsa pe spate, ca o fâşie îngustă de metal. Purta argint în ambele urechi şi pe ambele mâini, într-una ţinând darurile aduse de ei, iar cu cealaltă sprijinindu-se într-un baston de argint.

Şi la gâtul ei – pe lângă vreo trei sau patru lănţişoare de argint – atârna Legatarul. Era de dimensiunea unui mic sul de pergament, întocmai cum spusese Tieren, nu chiar un cilindru, ci un obiect cu şase sau opt faţete – Kell nu-şi dădea seama de la distanţă –, toate scurte, drepte şi de forma unei coloane, fiecare faţetă ornată cu modele complicate, iar baza fiind ascuţită ca un vârf de fus.

Când s-au adunat cu toţii înăuntru – mai puţin Jasta, care fusese respinsă – Maris îşi drese glasul.

— Un ceas de buzunar. O monedă. Şi o sticlă de zahăr.

Vocea ei nu avea niciunul dintre beteşugurile vârstei, ci era bogată şi dispreţuitoare.

— Trebuie să recunosc că sunt dezamăgită.

Îşi ridică privirea, arătându-şi ochii de culoarea nisipului.

— Ceasul nici măcar nu e vrăjit, deşi presupun că tocmai ăsta-i jumătate din farmecul lui. Şi aici e sânge? Mă rog, pentru tine asta e cealaltă jumătate de farmec. Deşi îmi place un obiect cu o poveste. Cât despre monedă, da, pot să-mi dau seama că nu e de aici, dar e cam tocită, nu? Iar vise-rapide, căpitane Emery, cel puţin tu ţi-ai amintit, deşi inutil la doi ani după demonstraţie. Dar trebuie să spun că mă aşteptam mai mult de la doi magicieni *antari* şi câştigătorul *Essen Tasch* – da, ştiu, veştile circulă repede, şi, Alucard, presupun că-ţi datorez nişte felicitări, deşi mă îndoiesc că ai avut prea mult timp de sărbătorit, cu umbrele alea care plutesc peste Londra.

Toate acestea au fost rostite fără pauză sau, din câte putea spune Kell, fără nevoia de a-şi trage respiraţia. Însă nu asta l-a intimidat cel mai mult.

— De unde ştii despre situaţia din Londra?

Atenţia lui Maris se întoarse încet spre el şi dădu să răspundă, după care miji ochii.

— Ah, zise ea, se pare că mi-ai găsit vechea haină!

Mâna lui Kell se ridică defensiv spre guler, dar Maris îi făcu semn să nu-şi bată capul.

— Dacă o voiam înapoi, n-aş fi pierdut-o. Lucrurile au o minte a lor, cred că vraja trebuie să fi pălit. Încă mai mănâncă monede şi scuipă scame? Nu? Probabil că te place.

Kell nu apucase să strecoare niciun cuvânt, în timp ce Maris părea mai mult decât mulţumită să-şi continue conversaţia fără partener. Se întrebă dacă bătrâna era puţin scrântită, dar ochii ei palizi săreau de la o ţintă la alta cu toată viteza şi acurateţea unui cuţit bine aruncat.

Acum, atenţia ei ateriză asupra Lilei.

— Ei, nu eşti tu o mică podoabă? zise Maris. Dar pun

pariu că eşti şi-un diavol când te ţii cu ghearele şi cu dinţii de câte ceva. Ţi-a mai spus cineva că ai ceva în ochi?

Mâna ei se răsturnă cu palma în jos, lăsând darurile să se rostogolească dispreţuitor pe masă.

— Ceasul trebuie să fie al tău, draga mea călătoare. Miroase a cenuşă şi a sânge, nu a flori.

— Este cel mai preţios lucru pe care-l am, zise Lila printre dinţii strânşi.

— Pe care-l *aveai*, o corectă Maris. Oh, nu te uita la mine aşa, scumpete! *Tu* l-ai cedat.

Degetele ei se strânseră pe baston, ceea ce făcu să-i trosnească ligamentele şi oasele.

— Trebuie să vreţi ceva mai mult. Ce aduce un prinţ, un nobil şi o străină în piaţa mea? Aţi venit după ceva anume sau sunteţi aici să scotociţi după chilipiruri?

— Nu vrem decât… începu Kell, dar Alucard îi puse apăsat o mână pe umăr.

— Să ne ajutăm oraşul, zise căpitanul.

Kell îi aruncă o privire derutată, dar avu inspiraţia să nu zică nimic.

— Ai dreptate, Maris, continuă Alucard. O umbră a căzut asupra Londrei şi nimic din ce avem noi n-o poate opri.

Bătrâna bătu darabana cu unghiile pe masă.

— Şi eu care credeam că Londra nu vrea să aibă nimic de-a face cu *tine*, jupâne Emery.

Alucard înghiţi.

— Probabil, zise el, aruncând o privire întunecată în direcţia lui Kell. Dar mie încă îmi mai pasă de ea.

Atenţia Lilei era încă aţintită asupra lui Maris.

— Care sunt regulile?

— Asta e o piaţă neagră, răspunse ea. Nu există reguli.

— Asta e o corabie, i-o întoarse Lila. Şi orice corabie are nişte reguli. Căpitanul le stabileşte. Doar dacă, bineînţeles, se întâmplă să *nu* fii tu căpitanul acestei corăbii.

Maris îşi arătă scurt colţii.

— Eu sunt căpitanul şi echipajul, comerţul şi legiuitorul. Toată lumea de la bord lucrează pentru mine.

— Sunteţi o familie, nu? întrebă Lila.

— Ţine-ţi gura, Bard! o preveni Alucard.

— Cei doi oameni care l-au aruncat pe ăla peste bord seamănă cu tine şi cel care păzeşte uşa – Katros, parcă, nu? – are ochii tăi.

— Perspicace, zise Maris, pentru o fată cu doar unu al ei.

Femeia se ridică, iar Kell se aştepta să audă scrâşnetul şi pocnetul oaselor bătrâne găsindu-şi poziţia. În schimb, auzi doar o răsuflare uşoară şi foşnetul hainelor care se întindeau.

— Regulile sunt foarte simple: darurile voastre vă cumpără intrarea în piaţa asta; nimic mai mult. Totul de la bord are un preţ, fie că voi alegeţi să-l plătiţi sau nu.

— Şi presupun că nu putem alege decât un singur lucru, zise Lila.

Kell îşi aminti de omul aruncat peste bord, cum ceruse să i se mai dea o şansă.

— Ştii, domnişoară Bard, *există* posibilitatea să fii destul de ascuţită ca să te tai singură.

Lila zâmbi ca şi când i-ar fi adresat un compliment.

— În ultimul rând, continuă Maris cu o privire incisivă în direcţia ei, piaţa este apărată în cinci feluri, vara, împotriva actelor de magie şi de hoţie. Vă sfătuiesc să nu încercaţi să băgaţi nimic în buzunar înainte de a fi al vostru. N-o să iasă bine.

Cu acestea, Maris îşi reluă locul, deschise un registru şi începu să scrie.

Ei rămaseră acolo, aşteptând ca ea să mai spună ceva sau să le dea voie să plece, dar, după câteva momente stingheritoare, în timpul cărora nu se auzi decât zdruncinatul cufărului ciudat, pleoscăitul valurilor în coca vasului şi scârţâitul penei de scris, degetele lui Maris se îndreptară spre o a doua uşă, vizibilă între două grămezi de cutii.

— De ce mai sunteţi aici? zise ea fără să-şi ridice privirea.

Şi acesta a fost singurul la revedere din partea ei.

*

— De ce să ne pierdem timpul pe corabia asta? întrebă Kell, de îndată ce ieşiră pe uşă. Maris are singurul lucru de care avem nevoie.

— Ceea ce este ultimul lucru pe care o să i-l *spunem* ei, i-o reteză Alucard.

— Cu cât vrei mai mult ceva de la cineva, adăugă Lila, cu atât mai puţin vor dori să renunţe la el. Dacă Maris descoperă ce ne trebuie, de fapt, o să pierdem orice putere am avea de a ne târgui.

Kell îşi încrucişă braţele şi părea că se pregăteşte să protesteze, dar ea se grăbi să continue.

— Noi suntem trei şi nu e decât un Legatar, ceea ce înseamnă că voi doi trebuie să vă găsiţi altceva de cumpărat.

Mai înainte ca vreunul dintre ei să poată obiecta, ea le tăie vorba:

— Alucard, nu poţi să-ţi ceri Legatarul înapoi, fiindcă tu eşti cel care i l-ai dat de bunăvoie. Iar, Kell, fără supărare, dar chiar ai talentul de a-i înfuria pe oameni.

Kell se încruntă.

— Nu văd ce-are asta de-a face…

— Maris e un hoţ, zise Lila, şi unul al dracului de bun, dacă e să judecăm după cum arată corabia asta, aşa că ea şi cu mine avem ceva în comun. Lăsaţi Legatarul în seama mea.

— Şi *noi* ce-ar trebui să facem? întrebă Kell, arătând spre el şi spre căpitan.

Alucard făcu un gest larg înspre piaţă, safirul sclipindu-i în sprânceană:

— Cumpărături.

VII

Holland tot nu suporta să fie pe mare – corabia care se lăsa şi se ridica, permanenta senzaţie a lipsei de echilibru –, dar era cumva mai bine dacă se mişca. Cătuşele încă îşi făceau simţită, surd, înăbuşit, prezenţa, dar aerul de pe

punte era rece şi proaspăt şi, dacă închidea ochii, putea aproape să-şi închipuie că se afla în altă parte – deşi unde, mai exact, Holland nu ştia.

Stomacul îl durea, stors şi golit după primele ore petrecute la bord, şi fără tragere de inimă se întoarse în cală.

Bătrânul Ilo stătea la masa mică din cambuză, spălând nişte cartofi şi fredonând încetişor un cântec. Nu se opri când intră Holland, nici măcar nu fredonă mai încet, ci continuă ca şi când n-ar fi ştiut că magicianul era acolo.

Un castron cu mere se afla în mijlocul mesei, iar Holland întinse mâna, cu lanţurile râcâind podeaua. Bucătarul tot nu dădu vreun semn că l-ar fi observat. Aşadar, purtarea lui era intenţionată, gândi Holland, întorcându-se să plece.

Dar calea îi era blocată.

Jasta stătea în prag, cu o jumătate de cap mai înaltă decât Holland şi ochii ei negri erau aţintiţi asupra lui. Nu exista nicio bunăvoinţă în privirea aceea şi nici urmă de ceilalţi în spatele ei.

Holland se încruntă.

— V-aţi mişcat repede…

Se opri când văzu cuţitul din mâna ei. Cu o încheietură încătuşată stătea sprijinit de masă, în mâna cealaltă ţinea mărul, iar între cele două mâini lanţul era scurt. Pierduse aşchia pe care o păstrase între metal şi piele, dar o pereche de cuţite stăteau pe bufet, la îndemână. Nu făcu nicio mişcare spre ele, totuşi.

Spaţiul din cambuză era strâmt, iar Ilo încă spăla şi fredona de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, ignorând dinadins tensiunea.

Jasta ţinea cuţitul lejer, cu o nonşalanţă care-l făcu pe Holland să se oprească.

— Căpitane, zise el precaut.

Jasta se uită în jos, la cuţitul din mână.

— Fratele meu e mort, zise ea încet, din cauza ta. Jumătate din echipajul meu a pierit din cauza ta.

Făcu un pas spre el.

— Oraşul meu e în primejdie din cauza ta.

El rămase pe loc. Ea ajunsese mai aproape. Destul de aproape ca să folosească cuţitul mai înainte s-o poată opri el fără ca lucrurile să devină urâte.

— Probabil doi *antari* o să fie de ajuns, zise ea, ridicând cuţitul şi punându-i tăişul la gâtul lui.

Îl privi în ochi, apoi împinse puţin lama, testând-o, doar atât cât să-i dea sângele, înainte ca o nouă voce să răsune pe culoar. Hastra. Urmat de Lenos. Paşii lor grăbiţi coborând pe scară.

— Probabil, zise ea din nou, făcând un pas înapoi, dar nu vreau să risc.

Se întoarse şi ieşi valvârtej. Holland se clătină, lovindu-se de masă, îşi şterse sângele, apoi Hastra şi Lenos intrară şi Ilo începu un alt cântecel.

10.
SÂNGE ŞI LEGĂTURI

I. LONDRA CENUŞIE

Ned Tuttle se trezi când auzi pe cineva bătând în uşă.

Era dimineaţă, iar el adormise la o masă din tavernă, şănţuleţele pentagramei scrijelite în tăblie fiind acum imprimate în obrazul lui ca nişte cute de hârtie împăturită.

Se ridică în capul oaselor, pierdut, pentru un moment, între unde era şi unde fusese.

Visele deveniseră mai ciudate.

De fiecare dată se descoperea în altă parte – pe un pod care trecea peste un fluviu negru, unde se afla un palat de marmură, în stacojiu şi auriu – şi de fiecare dată el era rătăcit.

Citise despre oamenii care puteau călători prin vise. Se puteau proiecta în alte locuri, în alte timpuri – dar când călătoreau erau în stare să le vorbească oamenilor şi să înveţe lucruri şi se întorceau mereu mai instruiţi. Când *Ned* visa, se simţea doar din ce în ce mai singur.

Se mişca precum o nălucă printre mulţimi de bărbaţi şi femei care vorbeau limbi pe care el nu le auzise niciodată, în ai căror ochi colcăiau umbre şi pe conturul cărora ardea lumina. Uneori, ei nu păreau să-l vadă, alteori îl vedeau, şi atunci era cel mai rău, pentru că încercau să-l prindă, întindeau ghearele spre el, iar el trebuia să fugă şi, de fiecare dată când fugea, sfârşea rătăcit.

Şi atunci auzise acea voce aparte; un murmur şi un susur, o voce joasă, lină şi curgătoare ca apa peste pietre, cuvintele rostite fiind înăbuşite de un soi de văl invizibil. O voce care se întindea spre el exact ca mâinile acelor umbriţi, înfăşurându-şi degetele pe gâtul lui.

Tâmplele lui Ned bubuiau în acelaşi ritm cu uşa, iar el

întinse mâna spre paharul de pe masa care, până adineauri, îi servise drept pat. Dându-şi seama că paharul era gol, înjură şi luă sticla de alături, bând şi gâlgâind într-un mod care i-ar fi adus reproşuri, dacă ar mai fi fost acasă. Pe masă mai erau hârtie de pergament, cerneală şi chitul elementelor pe care-l răscumpărase de la colecţionarul care îl cumpărase de la Kell. Acest ultim obiect zdrăncănea, din când în când, de parcă era posedat (şi era, fiindcă bucăţile de os, de piatră şi picăturile de apă încercau să iasă din cutie). Ned se gândi, buimac, că poate din vina lui se auzeau acele bubuituri, dar când puse mâna ferm pe cutie, sunetul continuă să se audă dinspre uşă.

— Imediat! strigă el răguşit, făcând o pauză ca să-şi limpezească un pic capul care-l durea, dar când se ridică şi se întoarse spre uşa tavernei, rămase cu gura căscată.

Uşa se zbătea *singură*, zgâlţâindu-se înainte şi-napoi în tocul ei, forţând zăvorul. Ned se întrebă dacă era un vânt aşa de puternic afară, dar când ridică obloanele, tăbliţa cu numele tavernei atârna neclintită, ca moartă în lumina zorilor de zi.

Un fior îl străbătu prin tot corpul. Întotdeauna ştiuse că locul ăsta era special. Auzise tot felul de zvonuri de la clienţi încă de când fusese şi el unul dintre ei, iar acum ei se aplecau spre *el* întrebându-l fel de fel de lucruri, de parcă ar fi ştiut mai multe.

— E adevărat… începeau ei şi urmau zeci de întrebări diferite.

— Că locul ăsta e bântuit?

— Că e construit pe o străveche arteră a pământului?

— Că stă în două lumi?

— Că nu aparţine nici uneia, nici celeilalte?

E adevărat, e adevărat. Ned ştia doar că, indiferent ce era, pe el îl atrăsese ca un magnet, iar acum atrăsese şi altceva.

Uşa continua cu bătăile ei fantomatice, în timp ce Ned se împletici pe scări în sus şi în camera lui, căutând prin sertare până găsi cea mai mare legătură de salvie şi cartea lui de descântece preferată.

Era la jumătatea scării înapoi, când zgomotul se opri.

Ned se întoarse în tavernă, făcându-şi cruce, ca să fie sigur, şi aşeză cartea pe masă, răsfoind-o până ce găsi un descântec care să alunge forţele negative.

Se duse la vatră, aţâţă ultimii tăciuni din focul de noapte, şi-i atinse apoi cu capătul mănunchiului de salvie, ca să-l aprindă.

— Alung întunericul, recită el, mişcând salvia prin aer. Nu este bine-venit, continuă el, trecând cu fumul de salvie pe la ferestre şi uşi. Fugiţi, spirite malefice, şi demoni, şi stafii, căci acesta este un loc al…

Se opri, căci fumul salviei se răsuci prin aer în jurul lui şi începu să alcătuiască nişte *forme*. Mai întâi guri şi apoi ochi, feţe de coşmar desenându-se singure în fuioarele palide din jurul lui.

Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

Ned scotoci după o bucată de cretă şi se lăsă în genunchi, desenând o pentagramă pe podeaua tavernei. Păşi înăuntru, dorindu-şi să fi avut şi un pic de sare, dar nu se aventură în spatele barului, căci de jur împrejurul lui feţele groteşti creşteau şi se risipeau, apoi se umflau din nou, gurile lor căscându-se larg, de parc-ar fi râs sau ar fi ţipat – însă singurul sunet care le ieşea era *acea voce*.

Vocea din visul lui.

Era totodată aproape şi departe, genul de voce care părea să vină deopotrivă din camera cealaltă şi dintr-o altă lume.

— Ce eşti tu? întrebă Ned, cu glas tremurat.

— *Sunt un zeu*, zise vocea. *Sunt un rege*.

— Ce vrei? întrebă el, pentru că toată lumea ştia că spiritele trebuie să spună adevărul.

Sau ăia erau spiriduşii? Hristoase…

— *Sunt drept*, zise vocea. *Sunt milostiv*…

— Care e numele tău?

— *Închină-te mie şi o să facem lucruri măreţe*…

— Răspunde-mi.

— *Sunt un zeu… sunt un rege*…

Atunci îşi dădu Ned seama că, indiferent ce era,

indiferent unde era, vocea nu vorbea cu el. Îşi recita replicile, repeta cuvintele cum ar repeta cineva un descântec. Sau o invocare.

Ned începu să se tragă înapoi din pentagramă, piciorul alunecându-i pe ceva moale. Privind în jos, văzu un mic petic de negreală pe podeaua de lemn, de mărimea unei monede mai mari. La început, se gândi că îi scăpase lui la curăţenie, nişte băutură vărsată, urme de băutură care îngheţaseră din cauza gerului neaşteptat. Însă încăperea nu era atât de îngheţată, iar când Ned atinse cu degetele luciul negru, nici pată nu era. Bătu o dată cu unghia în ea şi sună aproape ca sticla, după care, sub ochii lui, pata începu *să se întindă*.

Bătăile în uşi reîncepură, dar de data asta o voce omenească din spatele ei strigă:

— Vai, Tuttle! Deschide!

Ned se uită când la uşă, când la chipurile de fum subţire care încă mai atârnau în aer şi la peticul de întuneric de pe podea, şi răspunse:

— Am închis!

Cuvintele i-au fost întâmpinate de o înjurătură mormăită şi de hârşâitul ghetelor. De îndată ce omul plecă, Ned se duse la uşă, proptind un scaun sub clanţă, ca măsură de prevedere, apoi se întoarse la cartea deschisă şi începu să caute un descântec mai puternic.

II

N-a contat că Alucard mai fusese odată la piaţă. Şi n-a contat că avea o busolă în capul lui după anii petrecuţi pe mare şi un talent aparte de a ţine minte rutele. În câteva minute, Alucard Emery se rătăcise. Piaţa plutitoare era un labirint de scări şi cabine şi culoare, toate goale de oameni şi pline de comori.

Aici nu existau negustori care să-şi strige mărfurile. Totul era o colecţie privată, un tezaur de pirat. Numai cele mai rare, cele mai ciudate şi cele mai interzise obiecte din

lume îşi găseau loc pe corabia lui Maris.

Era de mirare că nimic nu se pierduse vreodată – sau nu fusese furat, deşi, după câte auzise, nu că n-ar fi încercat unii. Maris avea o reputaţie de temut, dar o reputaţie dura până la proba contrară, şi, inevitabil, îmbătat fie de putere, fie de vin ieftin, unui hoţ îi intra în cap să încerce să fure de la regina din *Ferase Stras*.

După cum îi prevenise ea, asta nu se sfârşea niciodată bine.

Majoritatea poveştilor erau despre membre lipsă, deşi câteva dintre cele mai excentrice poveşti implicau echipaje întregi aruncate pe pământ şi în mare în bucăţele atât de mici, că nimeni nu găsea vreodată mai mult de un deget sau un călcâi.

Era de înţeles – când aveai îndeajuns de multă magie neagră la îndemână, aveai de asemenea şi o mulţime de mijloace prin care s-o păzeşti. Piaţa nu era pur şi simplu protejată cu vrăji împotriva furtului, ci, după câte ştia el, era protejată împotriva *intenţiei*. Nu puteai să scoţi un cuţit din teacă. Nu puteai să întinzi mâna după un lucru pe care nu voiai să-l cumperi. Într-unele zile, când protecţiile erau capricioase, nu puteai nici măcar să te gândeşti să furi.

Spre deosebire de majoritatea magicienilor, lui Alucard îi plăceau protecţiile lui Maris, modul în care opreau ele totul. Fără zgomotul celorlalte magii, comorile străluceau – ochii lui puteau desluşi firele de putere atârnând de fiecare artefact, semnăturile magicienilor care le urziseră. Într-un loc fără negustori care să-i spună ce *făcea* un obiect sau altul, vederea lui prindea bine. O vrajă era, la urma urmei, un soi de tapiserie, ţesută din înseşi firele magiei.

Însă asta nu l-a împiedicat să se rătăcească.

În cele din urmă, lui Alucard îi trebui o jumătate de oră până găsi camera oglinzilor.

Stătu acolo, înconjurat de artefacte de toate formele şi mărimile – unele făcute din sticlă, altele din piatră lustruită, unele care-i reflectau faţa, altele care-i înfăţişau alte timpuri, alte locuri şi alte persoane –, cercetând

lucrătura magică, până o descoperi pe cea potrivită.

Era o frumuseţe, o piesă ovală cu ramă de onix şi două mânere ca o tavă. Nu era o oglindă obişnuită, în niciun caz, dar nici strict interzisă, de altfel. Numai foarte rară. Cea mai mare parte a magiilor de reflexie arătau ce aveai în minte, dar o minte poate inventa aproape orice, aşadar un reflector putea fi păcălit să înfăţişeze o poveste şi nu adevărul.

Întoarcerea în trecut – arătând lucrurile nu aşa cum erau amintite sau rescrise, ci întocmai cum fuseseră, cum se întâmplaseră cu adevărat –, asta era o magie foarte specială!

Strecură oglinda în cutia ei, o carcasă ca o teacă, dar făcută din onix delicat sculptat, şi se duse s-o înfrunte pe Maris.

Se întorcea spre camera căpitanului, când ochii i-au fost atraşi de urzeala familiară a magiei *antari*. La început, crezu că pur şi simplu îl zărise pe Kell, a cărui iridescenţă întotdeauna rămânea în urma lui ca o trenă, dar când coti, magicianul nu era de văzut pe nicăieri. În schimb, firele de magie se revărsau de pe o masă, unde erau înfăşurate în jurul unui inel.

Era vechi, cu metalul opacizat de vreme, şi larg, cât un nod de deget, aşezat pe o masă alături de alte o sută, fiecare într-o cutiuţă deschisă –, dar, în timp ce restul erau ţesute cu fire albastre şi verzi, aurii şi roşii, acesta era împletit cu acea culoare inconstantă, specifică unui *antari*.

Alucard îl luă şi se duse să-l găsească pe Kell.

III

În pofida abundenţei de magie naturală şi a anilor de studiu riguros sub îndrumarea lui *Aven Essen*, Kell nu ştia tot ce era de ştiut despre vrăji. *Ştia* asta, dar tot se simţea derutat să se trezească înconjurat de atâtea *dovezi* în sprijinul acestui fapt. În piaţa lui Maris, Kell nici măcar nu *recunoştea* jumătate dintre obiecte, darămite descântecele

împletite în ele. Când formula magică era scrisă pe suprafaţa unui obiect, de regulă o putea citi, dar majoritatea talismanelor nu aveau decât un desen, un ornament. Ici şi colo, putea *simţi* intenţia lor, nu ca un scop specific, ci ca o direcţie generală, atâta tot.

Îşi dădea seama că *Ferase Stras* era un loc în care cei mai mulţi oameni veneau cu un obiect în minte, o ţintă, şi cu cât el umbla fără vreunul, cu atât mai tare începea să se simtă pierdut.

Poate de aceea găsi camera cuţitelor atât de confortabilă. Era genul de loc în care Lila ar fi gravitat; cea mai mică armă nu era mai lungă decât palma lui, iar cea mai mare depăşea braţele lui deschise.

Ştia că Maris nu făcea afaceri cu arme obişnuite, dar în timp ce mijea ochii, citind vrăjile prescurtate, gravate în mânere şi lame – fiecare magician avea dialectul lui –, a fost încă o dată surprins de varietatea lor.

Săbii care să facă răni imposibil de vindecat.

Cuţite care să facă să curgă adevărul în loc de sânge.

Arme care să canalizeze puterea, sau s-o fure, sau să ucidă cu o singură lovitură, sau…

Auzi un fluierat slab în spatele lui şi Alucard apăru la intrare.

— Alegi un dar? întrebă căpitanul.

— Nu.

— Bine, atunci, ia ăsta.

Lăsă inelul în palma lui Kell.

Kell se încruntă.

— Sunt flatat, dar cred că te adresezi fratelui greşit.

Căpitanului îi scăpă un sunet de exasperare.

— Nu ştiu ce *face*, dar e… ca tine. Şi prin asta nu vreau să spun pompos şi enervant. Magia care înconjoară inelul – e *antari*.

Kell se îndreptă.

— Eşti sigur?

Se uită cu atenţie la inel. Nu purta niciun sigiliu, nicio vrajă evidentă, dar metalul zbârnâia slab pe pielea lui, rezonând. De aproape, argintul avea crestături, închipuind

nu modele, ci cercuri. De probă, Kell şi-l puse pe deget. Nu se întâmplă nimic – nu că ar fi trebuit să se întâmple ceva, bineînţeles, de vreme ce corabia avea protecţii împotriva magiei. Lăsă inelul să-i alunece înapoi în palmă.

— Dacă-l vrei, cumpără-ţi-l singur, zise el, dându-i-l înapoi lui Alucard.

Dar căpitanul refuză să-l ia.

— Nu pot, zise el. Există altceva de care am nevoie.

— De ce ai putea avea tu nevoie?

Alucard îşi feri privirea dinadins.

— Timpul trece, Kell. Ia-l şi gata.

Kell oftă şi luă din nou inelul, ţinându-l cu amândouă mâinile şi răsucindu-l încet, căutând semne sau indicii. Şi atunci se întâmplă cel mai straniu lucru dintre toate. Trase uşor şi o parte din inel *se desprinse* în mâna lui.

— Grozav, zise Alucard, uitându-se în jur, acum l-ai stricat!

Dar Kell nu credea că l-a stricat. În loc să ţină două bucăţi rupte ale unui inel, acum ţinea două inele, cel original cumva neschimbat, de parcă nu cedase jumătate din el ca să-l facă pe al doilea să apară, care era o copie perfectă a fratelui său. Cele două inele vibrau în mâinile lui, pe pielea lui. Indiferent la ce foloseau, erau puternice.

Iar Kell ştia că aveau nevoie de fiecare strop de putere pe care l-ar fi putut găsi.

— Vino! îl îndemnă el, băgând ambele inele în buzunar. Hai să mergem s-o vedem pe Maris.

*

O găsiră pe Lila afară, lângă uşa femeii. Kell îşi dădu seama că se chinuise enorm să stea cuminte, cu atât de multe comori întinse pe toată corabia. Ea se fâţâia pe loc, cu mâinile în buzunarele hainei.

— Ei? întrebă Alucard. L-ai luat?

Ea clătină din cap.

— Nu încă.

— De ce nu?

— Las partea cea mai bună la sfârşit.

— Lila, o mustră Kell, nu avem decât o şansă…

— Da, zise ea, îndreptându-şi umerii. Deci bănuiesc că va trebui să aveţi încredere în mine.

Kell îşi lăsă greutatea de pe un picior pe altul, stingherit. Voia să aibă încredere în ea. *Nu* avea, dar voia să aibă. Deocamdată, asta trebuia să fie de ajuns.

În cele din urmă, ea schiţă un zâmbet slab, ascuţit.

— Hei, vreţi să punem pariu?

— Nu, răspunseră Kell şi Alucard în acelaşi timp.

Lila ridică din umeri, dar când Kell îi ţinu uşa deschisă, ea nu-i urmă.

— Încredere, zise ea din nou, sprijinindu-se de balustradă de parcă n-ar fi existat niciun alt loc mai bun în care să se afle.

Alucard îşi drese glasul, Maris aştepta, prin urmare Kell nu mai avu de ales şi trebui s-o lase pe Lila acolo, privind cu jind spre piaţă.

Înăuntru, Maris stătea la biroul ei, răsfoind prin registru. Ei rămaseră în picioare, aşteptând în tăcere ca ea să-şi ridice privirea. N-o făcu.

— Începeţi, deci, zise ea, întorcând o pagină.

Alucard fu primul. Făcu un pas înainte şi scoase, din toate lucrurile cu putinţă, o *oglindă*.

— Glumeşti, de bună seamă, gemu Kell, dar Maris zâmbi.

— Căpitane Emery, întotdeauna ai avut un talentul să găseşti lucrurile rare şi preţioase.

— Cum crezi că te-am găsit pe tine?

— Linguşeala nu face nici doi bani aici.

Safirul de deasupra ochiului lui Alucard scânteie.

— Şi totuşi, ca şi banii, nu strică niciodată.

— Ah, replică ea, dar ca şi banii, pe mine nu mă interesează.

Lăsă registrul deoparte şi întinse o mână peste masă, dar într-o parte, degetele ei îndreptându-se către o sferă mare, aşezată pe un stativ de lângă birou. La început, Kell crezuse că obiectul era un glob, cu adâncituri şi ridicături pe suprafaţă care ar fi putut fi uscatul şi marea. Dar îşi dădu imediat seama că era cu totul altceva.

— Cinci ani, zise ea.

Alucard lăsă să-i scape un icnet slab, de parcă ar fi primit o lovitură în coaste.

— Doi.

Maris îşi împreună degetele mâinilor.

— Arăt eu a fi genul de persoană care se târguieşte?

Căpitanul înghiţi în sec.

— Nu, Maris.

— Eşti destul de tânăr să suporţi costul.

— Patru.

— Alucard, îl preveni ea.

— Multe se pot face cu un an, argumentă el. Şi am pierdut deja trei.

Ea oftă.

— Prea bine, patru.

Kell încă nu înţelesese, nu până ce Alucard nu aşeză oglinda pe marginea mesei şi se duse spre sferă. Nu până ce nu-şi puse mâinile în adânciturile de pe o parte şi cealaltă, în timp ce cadranul se întoarse, ridicându-se de la zero la patru.

— Am bătut palma? întrebă ea.

— Da, răspunse Alucard, plecându-şi capul.

Maris întinse mâna şi trase de o manetă de pe stativul sferei, iar Kell privi îngrozit cum un tremur îi străbătu corpul căpitanului, umerii încordându-se împotriva forţei. Şi apoi, se sfârşise. Dispozitivul îi dădu drumul, sau căpitanul îi dădu drumul, îşi luă prada şi se retrase, ţinând oglinda la piept.

Faţa i se schimbase puţin, obrajii lui fiind ceva mai traşi, iar în colţul ochilor îi apăruseră riduri subţirele. Îmbătrânise un pic.

Cu patru *ani*.

Atenţia lui Kell se întoarse brusc la sferă. Era, ca şi Legatarul de la gâtul lui Maris, ca şi atât de multe lucruri de aici, un tip de magie interzisă. Transferul de putere, transferul de *viaţă*, lucrurile acestea contraziceau natura, ele…

— Şi tu, prinţişorule? zise Maris, ochii deschişi la

culoare jucând vioi pe faţa neagră.

Kell îşi smulse privirea de la sferă şi pescui inelele din buzunarul hainei, dar găsi numai unul, în loc de două. Înlemni, temându-se că poate îl pierduse pe al doilea sau, mai rău, că haina îl mâncase aşa cum mai mânca uneori monede, dar Maris nu păru deranjată.

— Ah! făcu ea, când el puse obiectul pe birou. Inelul de legare *antari*. Alucard, *talentul* tău e o adevărată pacoste câteodată.

— Cum funcţionează? întrebă Kell.

— Arăt eu a instrucţiuni de folosire?

Se lăsă pe spate în jilţ.

— Astea stau în piaţa mea de foarte multă vreme. Capricioase chestii, mai pâlpâie puţin când le atingi, şi s-ar putea spune că efectul li s-a dus de tot, deşi, dacă e să compar ce am eu pe corabia mea şi ce aveţi voi pe a voastră, pot să spun că aţi reuşit să adunaţi o adevărată colecţie.

Kell simţi şocul zdruncinându-l. Dădu să vorbească, dar ea flutură o mână.

— Al treilea *antari* nu valorează nimic pentru mine. Interesele mele sunt legate de corabia asta. Dar, în ceea ce te priveşte…

Îşi uni iarăşi degetele ambelor mâini.

— Trei.

Trei ani.

Ar fi putut fi mai mult.

Dar ar fi putut fi şi mai puţin.

— Viaţa mea nu îmi aparţine, zise el încet.

Maris ridică o sprânceană, micul gest înmulţindu-i ridurile pe toată faţa, de parcă ar fi fost nişte crăpături în gheaţă.

— Asta e problema ta, nu a mea.

Alucard amuţise în spatele lui, cu ochii deschişi, dar fără expresie, de parcă mintea îi era în altă parte.

— Ce câştigi tu, stărui Kell, dacă nimeni altcineva nu-i poate folosi?

— Ah, dar *poţi* să-i foloseşti, îl contrazise ea, şi tocmai în

asta stă valoarea lor.

— Dacă refuz, amândoi sfârşim cu mâna goală. Cum ai spus, Maris, eu sunt o specie pe moarte.

Femeia îl cântări pe deasupra vârfurilor degetelor.

— Hm. Doi, pentru observaţia valabilă, zise ea, şi unul pentru că m-ai supărat. Costul rămâne la trei, Kell Maresh.

El dădu să se întoarcă şi să plece, când ea adăugă:

— Ar fi înţelept din partea ta dac-ai accepta târgul.

Şi era ceva în privirea ei, ceva vechi şi foarte sigur, iar el se întrebă dacă vedea ceva ce el nu putea să vadă. Şovăi, dar apoi se îndreptă spre sferă şi îşi puse degetele în adâncituri.

Cadranul ticăi şi coborî de la patru la trei.

Maris trase maneta.

Nu duru, nu tocmai. Globul păru să se unească brusc cu mâinile lui, ţinându-l în loc. Sângele îi năvăli în cap şi simţi o durere scurtă, surdă în piept, de parcă cineva i-ar fi absorbit aerul din plămâni, după care, gata. Trei ani se duseseră în trei secunde. Sfera îi dădu drumul, iar el închise ochii când simţi valul subit de ameţeală, apoi îşi luă inelul, acum pe drept al lui. Cumpărat şi achitat. Voia să scape din camera asta, de pe corabia asta. Însă, înainte să poată fugi, Maris vorbi din nou, cu vocea grea ca piatra.

— Căpitane Emery, zise, lasă-ne singuri.

Kell se întoarse şi-l văzu pe Alucard dispărând pe uşă, lăsându-l cu bătrâna care îl jefuise de trei ani din viaţă.

Ea se ridică de la masă, nodurile degetelor albindu-se pe bastonul de care se folosi ca să-şi salte corpul bătrân din jilţ, apoi se apropie de sferă.

— Căpitane? o îndemnă el, dar ea nu vorbi, nu încă.

O privi cum îşi lipeşte o palmă deschisă pe sferă. Murmură câteva cuvinte şi suprafaţa metalului deveni luminoasă, o reţea de lumini care se retrăgea, linie după linie, sub degetele ei. Când se termină, Maris răsuflă lung, destinzându-şi umerii de parcă îi fusese luată o povară.

— *Anesh!* zise ea, ştergându-se pe mâini.

Avea o nouă vioiciune în mişcări, o nouă vigoare în şira spinării.

— Kell Maresh, zise ea, plimbând numele pe limbă. Mândria coroanei arnesiene. Magicianul *antari* crescut ca membru al familiei regale. Ne-am mai întâlnit înainte, tu şi cu mine.

— Nu, nu ne-am întâlnit, zise Kell, chiar dacă văzând-o ceva îi suna în minte.

Nu o amintire, îşi dădu el seama, ci absenţa uneia. Locul în care ar fi trebuit să fie o amintire. Locul de unde *lipsea*.

Avea cinci ani când fusese dat familiei regale, lăsat la palat cu nimic altceva decât un cuţit într-o teacă, pe mânerul căruia erau sculptate literele *KL*, şi o vrajă de amintire însemnată cu fierul înroşit la îndoitura braţului, care-i şterse scurta viaţă de dinainte de acel moment.

— Erai mic, spuse ea. Dar am crezut că acum ai putea să-ţi aminteşti.

— M-ai cunoscut înainte?

Simţi că i se învârte capul numai gândindu-se la asta.

— Cum?

— Mă ocup de comerţul cu lucruri rare, *antari*. Puţine lucruri sunt mai rare decât tine. Ţi-am cunoscut părinţii, continuă Maris. Ei te-au adus aici.

Kell se simţi ameţit, bolnav.

— De ce?

— Probabil erau lacomi, zise ea absentă. Probabil erau înfricoşaţi. Probabil voiau ce era cel mai bine. Probabil voiau doar să scape de tine.

— Dacă ştii răspunsul…

— *Chiar* vrei să ştii? îl întrerupse ea.

El dădu să răspundă *da*, cuvântul automat, dar i se opri în gâtlej. Câţi ani stătuse treaz în pat, mângâind cu degetul mare cicatricea de la cot, întrebându-se cine era, cine *fusese* înainte?

— Vrei să ştii ultimul lucru pe care l-a spus mama ta? De la ce vin iniţialele de pe cuţitul tatălui tău? Vrei să ştii cine a fost adevărata ta familie?

Maris înconjură biroul şi se aşeză în jilţul ei cu o precizie lentă, care-i contrazicea vârsta. Luă o pană şi scrise ceva pe o bucăţică de pergament, împăturindu-l frumos, de

două ori, într-un pătrat mic. I-l întinse cu două degete bătrâne.

— Ca să înlături vraja pe care am pus-o asupra ta.

Kell se uită la hârtie, cu vederea înceţoşată, jucându-i feste. Înghiţi în sec.

— Care e preţul?

Bătrâna zâmbi.

— Asta şi numai asta e pe degeaba. Poţi să crezi că e o datorie acum stinsă, un gest de bunăvoinţă sau închiderea unei uşi. Numeşte-o cum vrei, dar nu te aştepta la nimic în plus.

El îi porunci corpului să înainteze, îi porunci mâinii să nu tremure când se întinse după bilet.

— Încă mai ai cuta aia între sprâncene, observă ea. Eşti acelaşi băiat cu faţa tristă, ca atunci.

Kell strânse biletul în pumn.

— Asta-i tot, Maris?

Un oftat scăpă ca aburul dintre buzele ei.

— Presupun.

Dar vocea ei îl urmă pe drumul spre uşă.

— Ciudată treaba asta cu vrăjile de uitare, adăugă ea, când el zăbovi în prag, prins între umbră şi lumina orbitoare. Majoritatea se şterg de la sine. Se prind bine la început, rămân neclintite ca stânca. Dar, cu timpul, încep să treacă. În afară de cazul în care noi nu *vrem* să le lăsăm să treacă…

Cu acestea, o pală de vânt pătrunse înăuntru şi uşa pieţei lui Maris se închise, trântindu-se în urma lui.

IV

Piaţa o atrăgea pe Delilah Bard.

Nu putea vedea urzeala magiei cum făcea Alucard, nu putea citi vrăjile cum făcea Kell, dar atracţia era aceeaşi, ademenitoare ca monedele noi, ca giuvaierurile fine, ca armele ascuţite.

Ispită – ăsta era cuvântul potrivit pentru nevoia ei de a

se uita, de a atinge, de a lua.

Dar sclipirea aceea, acea promisiune nerostită – de tărie, de putere – îi aminti Lilei de sabia pe care o găsise dincolo, în Londra Cenuşie, de modul în care magia Vitari o atrăsese prin oţel, vibrând de promisiuni. Aproape toată viaţa ei se schimbase din noaptea aceea, însă chiar şi aşa nu avea încredere în acea dorinţă orbească, fără fund.

Aşa că aşteptă.

Aşteptă până când sunetele dindărătul uşii încetară, aşteptă până ce Kell şi Alucard plecară, aşteptă până ce nimic şi nimeni n-o mai puteau opri, până ce Maris rămăsese singură şi dorinţa din pieptul Lilei se răcise în ceva dur, tăios, folositor.

Şi atunci intră.

Bătrâna era la biroul ei, ţinând ceasul Lilei într-o mână noduroasă de parcă ar fi fost un fruct copt, râcâind cu unghia pe suprafaţa de cristal.

Nu e Barron, îşi spuse Lila. *Ceasul ăla nu e el. E doar un obiect şi obiectele trebuie folosite*.

Câinele scoase un oftat lung la picioarele lui Maris şi probabil era o iluzie din cauza luminii, pentru că regina pieţei arăta… mai tânără. Sau, cel puţin, cu câteva riduri mai puţin bătrână.

— Nu ţi-a căzut nimic cu tronc, scumpo? zise ea, fără să-şi ridice ochii.

— Ştiu ce vreau.

Maris lăsă atunci ceasul jos, foarte surprinsă.

— Şi, cu toate astea, ai mâna goală.

Lila arătă spre Legatarul ce atârna de gâtul femeii.

— Asta pentru că tu porţi ce-mi doresc.

Maris ridică mâna înspre gât.

— Vechitura asta? protestă ea, învârtind Legatarul între degete de parc-ar fi fost un simplu medalion.

— Ce pot să spun? făcu Lila, nonşalantă. Am o slăbiciune pentru antichităţi.

Un zâmbet îi despică faţa bătrânei, lepădând nevinovăţia ca pe o piele.

— Ştii ce este ăsta.

— Un pirat isteţ îşi ţine aproape cel mai valoros lucru.

Maris îşi îndreptă ochii de nisip spre ceasul de argint.

— Bună observaţie. Şi dacă refuz?

— Ai spus că totul are un preţ.

— Probabil am minţit.

Lila zâmbi şi spuse, fără maliţie:

— Atunci, probabil o să-l tai pur şi simplu de la gâtul tău zbârcit.

Un hohot de râs aspru ca pietrişul.

— N-ai fi prima care încearcă, dar nu cred c-o să iasă bine pentru niciuna dintre noi.

Îşi plimbă degetele pe tivul tunicii sale albe.

— Nici nu-ţi imaginezi ce greu e să scoţi sângele de pe hainele astea.

Maris luă din nou ceasul, cântărindu-l în palmă.

— Ar trebui să ştii că nu accept prea des lucruri fără putere, dar, pe de altă parte, foarte puţini oameni îşi dau seama că amintirea îşi aruncă propria vrajă, că aceasta se înscrie pe un obiect întocmai ca magia, aşteptând să fie culeasă – sau înlăturată – de nişte degete cunoscătoare. Un alt oraş. O altă casă. O altă viaţă. Toate legate în ceva la fel de simplu ca un pahar, o haină, un ceas de argint. Trecutul e un lucru puternic, nu crezi?

— Trecutul e trecut.

O privire ucigătoare.

— La mine nu merge cu minciuni, domnişoară Bard.

— Nu mint, zise Lila. Trecutul e trecut. Nu trăieşte în niciun alt lucru. Cu siguranţă nu trăieşte în ceva care poate fi dat. Dacă ar fi fost aşa, însemna că ţi-am dat tot ceea ce eram eu, tot ceea ce sunt. Dar asta nu poţi avea, nici măcar dacă arunc o privire prin piaţa ta.

Lila încercă să-şi domolească bătăile inimii, înainte să continue.

— Ceea ce *poţi* avea e un ceas de argint.

Privirea lui Maris i-o susţinu pe a ei.

— Drăguţ discurs.

Îşi scoase Legatarul de la gât şi îl aşeză pe masă, lângă ceas. Faţa nu-i trăda niciun efort, dar când obiectul atinse

lemnul, scoase un sunet puternic, ca şi când ar fi cântărit mult mai mult decât părea şi umerii femeii părură mai uşori odată lipsiţi de el.

— Ce o să-mi dai în schimb?

Lila îşi înclină capul.

— Ce *vrei?*

Maris se lăsă pe spate în jilţ şi îşi încrucişă picioarele, sprijinindu-şi o cizmă albă pe spinarea câinelui. Acesta nu păru deranjat.

— Ai fi surprinsă să afli cât de rar întreabă oamenii asta. Vin aici presupunând că aş vrea banii sau puterea lor, de parcă eu aş avea nevoie de ele.

— Şi atunci de ce mai conduci piaţa asta?

— Cineva trebuie să fie atent la lucruri. Numeşte-o pasiune sau hobby. Dar, revenind la problema plăţii…

Se aplecă spre Lila.

— Sunt o femeie bătrână, domnişoară Bard – mai bătrână decât arăt – şi vreau, de fapt, un singur lucru.

Lila îşi ridică bărbia.

— Şi care e acesta?

Ea îşi deschise braţele în lături.

— Ceva ce nu am deja.

— Ceva ce e greu de obţinut, după cum arată locul ăsta.

— Nu chiar, zise Maris. Tu vrei Legatarul. O să ţi-l vând în schimbul unui ochi.

Stomacul Lilei se strânse dureros.

— Ştii, zise ea, căznindu-se să-şi menţină tonul degajat, am nevoie de cel pe care-l am.

Maris chicoti.

— Crezi sau nu, scumpo, n-am obiceiul să-mi orbesc clienţii.

Întinse mâna.

— Cel spart o să fie de ajuns.

*

Lila privi cum capacul cutiei mici şi negre se închide peste ochiul ei de sticlă.

Costul fusese mai pipărat, pierderea mai mare decât îşi dăduse seama când se învoise. Ochiul întotdeauna fusese

inutil, originile lui la fel de ciudate şi neştiute pentru ea ca şi accidentul în care-l pierduse pe cel adevărat. Se întrebase deseori ce-i cu el, bineînţeles – lucrătura era atât de frumoasă, că trebuie să fi fost furat –, însă, cu toate acestea, Lila nu era sentimentală. Nu fusese niciodată din cale-afară de ataşată de o bilă de sticlă, dar în momentul în care n-a mai avut-o, s-a simţit dintr-odată anapoda, expusă. O diformitate etalată, o absenţă vizibilă.

E doar un lucru, îşi spuse ea din nou, *iar lucrurile sunt menite să fie folosite*.

Degetele ei se strânseră pe Legatar, delectându-se cu durerea, când îi intră în palmă.

— Instrucţiunile sunt scrise pe margine, zicea Maris. Dar probabil ar fi trebuit să menţionez că recipientul e gol.

Femeia afişă o expresie timidă, de parcă reuşise o şmecherie. De parcă ar fi crezut că Lila voia resturile puterii altcuiva, în loc de artefactul însuşi.

— Bine, zise ea simplu. Asta-i chiar mai bine.

Buzele femeii se arcuiră, dar dacă voia să ştie mai multe, nu întrebă. Lila porni spre uşă, trăgându-şi părul peste ochiul lipsă.

— Un petic o să fie de ajutor, o sfătui Maris, punând ceva pe masă. Sau probabil ăsta.

Lila se întoarse.

Cutia era mică, albă şi deschisă şi, la început, părea goală, cu nimic altceva decât o mostră de catifea neagră, încreţită, căptuşindu-i interiorul. Dar apoi lumina se schimbă şi obiectul prinse o rază de soare, sclipind slab.

Era o sferă cam de mărimea şi forma unui ochi.

Şi era complet neagră.

— Toată lumea ştie semnul unui *antari*, explică Maris. Ochiul complet negru. A existat o modă, oh, cam în urmă cu un secol – cei care-şi pierdeau un ochi în vreo bătălie sau în vreun accident şi se trezeau având nevoie de unul fals, îşi puneau unul de sticlă neagră, dându-se drept mai mult decât erau. Moda s-a sfârşit, desigur, când cei câţiva ambiţioşi, induşi în eroare, au descoperit că un *antari* înseamnă mult mai mult decât un semn. Unii au fost

provocaţi la dueluri pe care nu le-au putut câştiga, alţii au fost răpiţi sau ucişi pentru magia lor, iar alţii pur şi simplu n-au putut rezista presiunii. Şi, astfel, ochii de tipul ăsta au devenit foarte rari, zise Maris. Aproape la fel de rari ca voi.

Lila nu-şi dăduse seama că traversase încăperea până ce nu-şi simţi degetele pe suprafaţa netedă a sticlei. Ochiul părea să vibreze sub atingerea ei, de parcă ar fi vrut să fie ţinut.

— Cât?

— Ia-l.

Lila se uită la ea.

— Un dar?

Maris râse încetişor, un sunet slab, ca aburul ieşind dintr-un ibric.

— Aici e *Ferase Stras*, zise ea. Nimic nu e gratuit.

— Deja ţi-am dat ochiul stâng, zise Lila.

— O să am nevoie de ceva mai preţios.

— O inimă?

— O favoare.

— Ce fel de favoare?

Maris ridică din umeri.

— Presupun c-o să afli când o să am nevoie. Când o să te chem, o să vii.

Lila şovăi. Era un târg periculos, ştia, ca atunci când eroii negativi din basme smulgeau o promisiune de la fecioare sau diavolii de la oamenii pierduţi, dar se auzi răspunzând cu un singur cuvânt de legământ.

— Da.

Zâmbetul lui Maris deveni mai larg.

— *Anesh!* făcu ea. Încearcă-l.

Când îl fixă, Lila rămase în faţa oglinzii, clipind cu înverşunare la înfăţişarea ei schimbată, la surprinzătoarea deosebire pe care o făcea o umbră aruncată pe faţa ei, un puţ de întuneric atât de complet, că părea chiar un gol. De parcă o bucată din ea lipsea – nu un ochi, ci o făptură întreagă.

Fata din Londra Cenuşie.

Cea care fura din buzunare şi tăia pungile şi îngheţa în

nopţile de iarnă, încălzindu-se doar cu mândria.

Cea fără o familie, fără o lume.

Acest ochi nou arăta şocant de straniu, nefiresc şi totuşi potrivit.

— Iată! zise Maris. Nu-i mai bine?

Şi Lila zâmbi, pentru că era.

V

Peticul de hârtie pe care Maris i-l dăduse lui Kell ardea în palma lui, dar ţinu pumnul închis câtă vreme el şi Alucard aşteptau, în picioare, dincolo de uşă.

Era îngrijorat că, dacă traversau platforma şi părăseau corabia, n-aveau să mai fie primiţi înapoi şi, fiindcă ştia că Lila se băga mereu în belele, Kell voia să fie pe-aproape.

Dar apoi uşa se deschise larg şi Lila ieşi, cu Legatarul în mână. Şi totuşi nu dispozitivul ca pergament îi atrase atenţia. Ci zâmbetul Lilei, un zâmbet orbitor, fericit, şi imediat deasupra, o sferă neagră, lucioasă, care înainte fusese maronie. Kell trase puternic aer în piept.

— Ochiul tău, zise el.

— Oh! făcu Lila rânjind, ai observat.

— Pe toţi sfinţii, Bard! exclamă Alucard. Nu cred că vreau să ştiu cât a costat *ăla!*

— A meritat toţi banii, îl asigură ea.

Kell întinse mâna şi-i dădu părul după ureche, ca s-o poată vedea mai bine. Ochiul era desăvârşit, straniu şi foarte potrivit. Privirea lui nu se ciocnea de el, aşa cum i se întâmplase cu al lui Holland, şi totuşi, acum că era aici, şi ochii ei erau unul căprui, celălalt negru, nu-şi putea închipui cum de crezuse vreodată că ea era obişnuită.

— Ţi se potriveşte.

— Nu vreau să vă întrerup… zise Alucard, în spatele lor.

Lila îi aruncă Legatarul de parc-ar fi fost o simplă monedă, un simplu suvenir în loc de însuşi scopul misiunii lor nebuneşti, cea mai bună – şi probabil singura – şansă de a salva Londra. Kell simţi un gol în stomac, dar Alucard

prinse talismanul din aer cu aceeaşi uşurinţă cu care îl aruncase ea.

Alucard traversă apoi scândura dintre piaţă şi *Fantomă*. Lila îl urmă, dar Kell zăbovi. Se uită la hârtia din mâna lui. Nu era decât o bucăţică de pergament, totuşi ar fi putut cântări mai mult decât piatra de vreme ce îl ţintuia cu atâta forţă în loc.

Adevărata ta familie.

Dar ce însemna asta? Cine era familia, părinţii care te născuseră sau cei care te crescuseră? Oare primii ani din viaţa lui cântăreau mai mult decât restul?

Ciudată treaba asta cu vrăjile de uitare.

Rhy era fratele lui.

Se şterg de la sine.

Londra era casa lui.

Asta în cazul în care noi nu le lăsăm să treacă.

— Kell? strigă Lila, uitându-se peste umăr cu acei ochi în două culori. Vii?

El dădu din cap.

— Imediat.

Degetele lui se închiseră în jurul hârtiei şi, cu o atingere fierbinte, aceasta luă foc. O lăsă să ardă şi, când se prefăcu în cenuşă, o aruncă peste balustradă, lăsând vântul s-o fure înainte de a atinge marea.

*

Echipajul stătea pe punte, strâns în jurul unei lăzi de lemn – masa improvizată pe care Kell aşezase prada pentru care el plătise cu trei ani de viaţă.

— Mai spune-mi o dată, insistă Lila, de ce, cu o corabie plină de lucruri minunate, tu ţi-ai cumpărat un inel.

— Nu e un simplu inel, protestă el, cu mai multă convingere decât simţea de fapt.

— Atunci ce e? întrebă Jasta, cu braţele încrucişate, în mod clar încă nervoasă că fusese respinsă.

— Nu ştiu foarte exact, spuse el defensiv. Maris l-a numit inel *de legare*.

— Nu, îl corectă Alucard. Maris le-a numit *inele* de legare.

— Nu e doar unul? întrebă Holland.

Kell ridică cercul de metal şi trase, cum o făcuse înainte, inelul se multiplică, aşa cum făceau cuţitele Lilei, numai că acesta nu avea vreun resort ascuns. Nu era iluzie. Era magie.

Puse al doilea inel obţinut pe ladă, studiind originalul. Probabil două era limita obiectului, dar se îndoia.

Kell ţinu din nou inelul în ambele mâini şi trase şi din nou se desfăcu în două.

— Primul nu devine mai mic, observă Lila, când Kell încercă să facă al patrulea inel.

N-a mai mers. Fără rezistenţă, fără recul. Refuzul era simplu şi solid, de parcă inelul nu mai avea ce să dea.

Orice magie are o limită.

Asta ar fi zis Tieren.

— Şi eşti sigur că e făcut de *antari?* întrebă Lenos.

— Aşa zice Alucard, răspunse Kell, aruncându-i o privire piezişă.

Alucard îşi ridică exasperat mâinile.

— *Maris* a confirmat-o. Le-a numit inele de legare *antari*.

— Bine, încuviinţă Lila, dar ce *fac*?

— N-a vrut să-mi spună.

Hastra luă unul dintre inelele vrăjite şi se uită prin el, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă altceva în afară de faţa lui Kell de partea cealaltă.

Lenos împunse uşurel în cel de-al doilea cu arătătorul, tresărind puţin când se rostogoli, nu ca un spectru, ci ca un cerc de metal.

Inelul căzu de pe ladă, iar Holland îl prinse în cădere, lanţurile lui zornăind pe lemn.

— Vrei să-mi scoţi prostiile astea?

Kell se uită la Lila, care se încruntă, dar nu părea să se răzvrătească. Strecură inelul original pe deget, ca să nu-i scape, când îi descuie cătuşele. Lanţurile căzură cu o bubuitură zgomotoasă, toată lumea de pe punte tresărind la sunetul neaşteptat, la gândul că Holland era liber.

Lila luă al treilea inel de la Hastra.

— Cam simple, nu-i aşa?

Dădu să şi-l pună pe deget, apoi aruncă o privire spre Holland, care încă mai studia cercul de metal în palmă. Ochii ei se îngustară a neîncredere – erau inele de *legare*, la urma urmei –, dar în clipa în care Holland îl puse pe al lui înapoi pe ladă, Lila rânji maliţios spre Kell.

— Să vedem ce fac? întrebă ea, deja strecurându-şi cercul de metal pe deget.

— Lila, stai… începu Kell, vrând să-şi scoată inelul lui de pe deget, dar prea târziu.

În clipa în care cercul trecu de nodul degetului ei, a fost izbit ca de-o lovitură.

Kell scoase un strigăt scurt, fără răsuflare, şi se îndoi de la mijloc, sprijinindu-se cu mâinile de ladă, în timp ce puntea se clătină violent sub el. Nu era durere, dar se simţea la fel de profund. De parcă un fir din centrul fiinţei lui fusese tras deodată, foarte strâns, şi totul din el vibra de la subita tensiune a corzii.

— *Mas vares*, zise Hastra, ce e în neregulă?

Nimic nu era în neregulă. Puterea gonea prin el, atât de strălucitoare, încât lumina toată lumea, fiecare dintre simţurile lui vibrând de încordare. Vederea i se înceţoşă, copleşit de răbufnirea bruscă, iar când izbuti să şi-o limpezească, să se uite la Lila, aproape că putu să vadă firele dintre ei, ca un râu metalic de magie.

Ochii ei erau larg deschişi, de parcă şi ea vedea.

— Aha, făcu Alucard, uitându-se de-a lungul liniilor de putere. Deci asta voia să zică Maris.

— Ce e? întrebă Jasta, incapabilă să vadă.

Kell se îndreptă, firele legăturii zbârnâindu-i pe sub piele. Voia să încerce ceva, aşa că se întinse, nu cu mâinile, ci cu voinţa, şi trase puţin din magia Lilei spre el. A fost ca şi când ar fi băut lumină, caldă şi îmbătătoare şi uluitor de strălucitoare, şi deodată orice i se păru posibil. Oare aşa i se înfăţişa lumea lui Osaron? Aşa era când te *simţeai* invincibil?

În partea cealaltă a punţii, Lila se încruntă la înclinarea balanţei.

— Asta-i a mea! zise ea, smucind puterea înapoi.

La fel de repede cum venise, magia dispăru, nu doar partea împrumutată de la Lila, dar şi izvorul lui natural şi, pentru un moment înspăimântător, Kell văzu negru în faţa ochilor. Se clătină şi căzu în patru labe pe punte. În apropiere, Lila scoase un sunet pe de o parte şoc, pe de o parte triumf, revendicând puterea lui ca pe a ei.

— Lila, zise el, dar vocea îi era nesigură, slabă, pierdută în vântul biciuitor, în legănatul corabiei şi în acea subită, sfâşietoare absenţă a puterii, prea asemănătoare cu efectul colierului blestemat şi al cadrului metalic.

Tot corpul lui Kell tremura, vederea ameninţa să i se întunece, iar printre petele negre văzu cum ea-şi lipea palmele una de alta şi, cu un zâmbet, creă un arc de flăcări.

— Lila, opreşte-te! gâfâi el, dar ea nu părea să-l audă.

Privirea ei era goală, departe, atenţia ei, consumată de lumina auriu-roşiatică a flăcării care creştea şi tot creştea în jurul ei, ameninţând să atingă lemnul *Fantomei*, înălţându-se spre pânza corabiei. Se auzi un strigăt. Kell încercă să se ridice, dar nu putu. Mâna îl furnica de fierbinţeală, dar nu-şi putea scoate inelul de pe deget. Era înţepenit, topit şi lipit de vraja necunoscută care-i lega unul de altul.

Şi atunci, la fel de subit cum Lila îşi câştigase magia şi Kell şi-o pierduse pe-a lui, un nou val de magie se ridică prin venele lui. Nu venea dinspre Lila, care încă stătea în centrul învăpăiat al propriei lumi. Era o a treia sursă, ascuţită şi rece, dar la fel de strălucitoare. Vederea lui Kell se concentră şi îl văzu pe *Holland* cu al treilea inel pe deget, prezenţa lui inundând căile dintre ei cu magie proaspătă.

Puterea lui Kell se întoarse înapoi ca aerul în plămânii sufocaţi, când celălalt *antari* i-o desprinse, fir cu fir, din magia Lilei, focul din mâinile ei scăzând pe măsură ce puterea îi era retrasă, împărţită între ei, aerul din jurul mâinilor lui Holland jucând cu limbile focului furat.

Lila clipi des, trezindu-se din robia puterii. Speriată, scoase inelul de pe deget şi aproape că pică din picioare

din cauza puterii care crescu şi apoi dispăru cu totul. De îndată ce inelul îi ieşi de pe mână, se topi, mai întâi dizolvându-se într-o panglică de ceaţă argintie şi apoi – în nimic.

Fără prezenţa ei, legătura tremură şi se scurtă, întinzându-se ferm între Kell şi Holland, lumina puterii lor diminuându-se puţin. Din nou Kell încercă să-şi smulgă inelul de pe deget. Din nou nu reuşi. Abia când Holland îşi scoase propriul cerc metalic, copia după originalul lui Kell, vraja se rupse, iar inelul lui ieşi imediat, căzând pe puntea de lemn şi rostogolindu-se vreo doi metri până să-l oprească Alucard cu vârful cizmei.

O clipă, nimeni nu vorbi.

Lila se sprijinea, aproape prăbuşită, de copastie, cu puntea pârlită sub picioarele ei. Holland se ţinu cu un braţ de catarg, căutându-şi echilibru. Kell tremura, luptându-se cu un val de greaţă.

— Ce… gâfâi Lila, mama naibii… s-a întâmplat?

Hastra fluieră uşurel, iar Alucard se aplecă şi ridică inelul abandonat.

— Ei bine, cugetă el, aş spune că a meritat trei ani.

— Trei ani de ce? întrebă Lila, clătinându-se când încercă să se ridice.

Kell îi aruncă o privire mânioasă căpitanului, înainte de a se rezema de o stivă de lăzi.

— Fără supărare, Bard, continuă Alucard, râcâind cu cizma locul unde Lila arsese puntea, dar ai mai putea lucra la partea de instrucţie.

Capul lui Kell bubuia atât de tare, încât îi luă un moment să-şi dea seama că şi Holland vorbea.

— Aşa o s-o facem, zise el liniştit, cu ochiul lui verde, strălucind febril.

— Ce anume? întrebă Lila.

— Aşa o să-l prindem pe Osaron.

Zări ceva pe faţa lui Holland. Kell se gândi că *ar fi putut fi* un zâmbet.

— Aşa o să *învingem*.

VI

Rhy stătea pe calul său, scrutând ceaţa Londrei în căutarea unor semne de viaţă.

Străzile erau goale, oraşul prea pustiu.

În ultima oră, nu mai găsise niciun supravieţuitor. De fapt, nu mai văzuse pe nimeni. Cei loviţi de blestem, care se mişcau precum nişte reflexii slabe ale vieţilor lor, se retrăseseră pe la casele lor, lăsând numai ceaţa tremurătoare şi putreziciunea neagră să se întindă, centimetru cu centimetru, peste oraş.

Rhy se uită la palatul-umbră şi o clipă simţi o poftă nebună să dea pinteni calului pe podul de gheaţă până la uşile acelui loc întunecat, nenatural. Să intre cu forţa. Să-l înfrunte pe regele-umbră.

Dar Kell îi ceruse să aştepte. *Am un plan*, zisese el. *Ai încredere în mine?*

Şi Rhy avea.

Îşi întoarse calul.

— Alteţă, zise gardianul, întâlnindu-l la capătul drumului.

— Ai mai găsit şi alţii? întrebă Rhy.

I se strânse inima când omul clătină din cap.

Călăriră înapoi spre palat în tăcere, pe străzile pustii răsunând numai copitele cailor.

Nu e de bine, spunea intuiţia lui.

Ajunseră la piaţa cea mare şi încetini pasul calului, când treptele palatului le ieşiră în cale. Acolo, la baza scării, stătea o tânără cu un buchet de flori în mână. Trandafiri de iarnă, cu petalele îngheţate, albe. Când se uită la ea, fata îngenunche şi aşeză buchetul pe trepte. Era un gest atât de obişnuit, genul de lucruri pe care un om de rând l-ar fi făcut într-o zi normală de iarnă, o ofrandă, o mulţumire, o rugăciune, dar asta nu era o zi normală de iarnă şi totul era ieşit din comun pe fundalul ceţii şi al străzilor pustii.

— *Mas vares?* întrebă gardianul, când Rhy se dădu jos din şa.

Nu e de bine, bătea inima lui.

— Ia caii şi du-te înăuntru, porunci el, pornind să traverseze piaţa pe jos.

Când se apropie, putu să vadă întunecimea împroşcată ca vopseaua pe celelalte flori, picurând pe dalele lustruite de piatră de dedesubt.

Femeia nu-şi ridică privirea decât abia când el ajunse aproape lângă ea, iar atunci îşi înălţă capul şi-şi îndreptă bărbia spre palat, dezvăluind ochii încărcaţi de negură şi venele ca desenate cu tuş sub blestemul regelui-umbră.

Rhy se opri, dar nu se retrase.

— Toate lucrurile se ridică şi apoi cad, zise ea, cu voce înaltă, melodioasă şi cadenţată, de parcă recita versurile unui cântec. Chiar şi castelele. Chiar şi regii.

Nu-l observă pe Rhy – cel puţin aşa crezu el, până ce nu întinse deodată mâna şi se agăţă cu degetele de platoşa armurii de pe antebraţul lui, cu atâta forţă că se îndoi.

— El te vede acum, prinţule fals.

Rhy se smuci, eliberându-se din strânsoarea ei, se împletici îndărăt, împiedicându-se de trepte.

— Soldăţel de jucărie stricat.

Se ridică din nou în picioare.

— Osaron o să-ţi taie capul.

Rhy rămase cu spatele la palat, începând să dea înapoi, un pas, doi.

Dar la a treia treaptă se împiedică.

Iar la a patra veniră umbrele.

Femeia scoase un mic hohot de râs nebunesc, vântul fluturându-i fustele, când marionetele lui Osaron se revărsară din case şi din prăvălii şi de pe străzi, zece, douăzeci, cincizeci, o sută. Apărură la marginea pieţei, înarmaţi cu drugi de fier, topoare şi săbii, foc şi gheaţă şi piatră. Unii erau tineri, alţii bătrâni, unii înalţi şi alţii doar ceva mai mari decât copiii, şi cu toţii se aflau sub vraja regelui-umbră.

— Nu poate exista decât un singur castel! strigă femeia, luându-se după Rhy, care urca grăbit scara. Nu poate exista decât un singur…

O săgeată o nimeri în piept, trasă de un gardian de

deasupra. Femeia mai urcă şovăind o treaptă, înainte de a-şi strânge aceleaşi degete delicate în jurul cozii, smulgând săgeata din rană. Sângele îi umplu pieptul, mai mult negru decât roşu, dar ea continuă să urce după prinţ alţi câţiva paşi înainte ca inima să-i cedeze, membrele să i se înmoaie, trupul să-i moară.

Rhy ajunse în capul scării şi se răsuci să se uite la oraşul lui.

Primul val ajunsese la baza scărilor palatului. Îl recunoscu pe unul dintre oamenii din frunte – deşi, pentru o clipă înspăimântătoare, crezu că era Alucard, dar apoi îşi dădu seama că era fratele mai mare al căpitanului, Lordul Berras.

Iar când Berras îl văzu pe prinţ – şi *chiar* îl văzu acum –, acei ochi negri de blestem se îngustară şi un zâmbet de fiară, fără pic de bucurie, i se zugrăvi pe faţă. Flăcările îi dansau în jurul unei mâini.

— Doborâţi-l! tună el cu un glas mai gros şi mai aspru decât al fratelui său. Puneţi-l la pământ!

A fost mai mult decât un îndemn la luptă – a fost comanda generalului, iar Rhy se holbă, cu şoc şi groază, la masa care năvăli pe trepte. Îşi scoase sabia când ceva se aprinse pe cer, deasupra, o cometă de foc lansată de un alt inamic nevăzut. Doi gardieni îl luară pe sus şi-l aduseră în palat, chiar în clipa în care ghemul de foc lovi protecţiile şi se sparse într-o explozie de lumină orbitoare, dar inutilă.

Gardienii închiseră repede uşile, priveliştea de coşmar de dincolo de palat fiind înlocuită deodată de lemnul negru şi de rezonanţa surdă a magiei puternice, iar apoi de sunetul corpurilor izbind piatra, lemnul, sticla.

Rhy se dădu îndărăt de lângă uşi şi se grăbi spre cea mai apropiată fereastră.

Până în ziua aceea, Rhy nu văzuse niciodată ce se întâmpla când un corp se arunca asupra unei protecţii active. La început, era pur şi simplu respins, dar când încerca din nou şi din nou şi din nou, efectul era aproape ca al oţelului ciocnindu-se de gheaţă, unul ciobindu-l pe celălalt în timp ce se distrugea pe el însuşi. Protecţiile

palatului se cutremurară şi trosniră, dar la fel păţiră şi blestemaţii. Sângele curgea din nasul şi urechile lor, în timp ce loveau cu elemente, cu vrăjile şi cu pumnii în ziduri, râcâiau cu ghearele fundaţia, se aruncau cu umerii în uşi.

— Ce se întâmplă? întrebă Isra, venind valvârtej în foaier.

Când căpetenia gărzii regale îl văzu pe prinţ, făcu un pas înapoi şi o plecăciune.

— Alteţă.

— Găseşte-l pe rege, porunci Rhy, în timp ce palatul se cutremura în jurul lui. Suntem atacaţi.

*

În ritmul ăsta, protecţiile nu aveau să reziste. Rhy nu avea nevoie de darul magiei ca să îşi dea seama de asta. Galeria palatului se zgâlţâia din cauza corpurilor care se împingeau în lemn şi în piatră. Erau pe malul fluviului. Erau pe trepte. Erau pe fluviu.

Şi se ucideau singuri.

Regele-umbră îi ucidea.

De jur împrejurul lui, preoţii se agitau să traseze noi cercuri de convergenţă pe podeaua galeriei. Vrăji să focalizeze magia. Să întărească protecţiile.

Unde era Kell?

Lumina fulgera în sticlă la fiecare lovitură, vrăjile rezistând cu greu sub forţa atacului.

Palatul regal era o cochilie. Şi crăpa.

Zidurile tremurau şi câţiva oameni strigau. Nobilii se strânseseră grupuri-grupuri prin colţuri. Magicienii au zăvorât uşile, pregătindu-se sufleteşte ca palatul să cedeze. Prinţul Col stătea în faţa surorii lui ca un scut uman, în timp ce Lordul Sol-in-Air îşi instruia suita într-un şuvoi rapid de faroană.

O altă explozie şi protecţiile se frânseră, lumina desenând o pânză de păianjen pe fereastră. Rhy duse mâna la sticlă, aşteptându-se să se spargă şi să cadă în cioburi.

— Înapoi! porunci mama lui.

— Fiecare magician să stea înăuntrul unui cerc! porunci

tatăl lui.

Maxim apăruse în primele momente ale atacului, arătând epuizat, dar hotărât. Sângele îi păta manşetele, iar Rhy se întrebă, ameţit, dacă tatăl lui se luptase. Tieren era alături de el.

— Parcă ai spus că protecţiile vor ţine! se răsti regele.

— Împotriva vrăjii lui Osaron, răspunse preotul, desenând un alt cerc pe podea. Nu împotriva forţei brute a trei sute de suflete.

— Trebuie să-i oprim! interveni Rhy.

Nu se străduise atât şi salvase câteva suflete, chiar şi atât de puţine, doar ca să vadă restul poporului său strivindu-se de zidurile astea.

— Emira, porunci regele, du-i pe toţi ceilalţi în Giuvaier!

Giuvaierul era sala de bal din mijlocul palatului, cel mai îndepărtat punct de zidurile exterioare. Regina şovăi, cu ochii mari şi pierduţi, uitându-se când la Rhy, când la ferestre.

— Emira, *acum!*

În clipa aceea, o ciudată transformare se petrecu în mama lui. Păru să se trezească dintr-o transă; se îndreptă şi începu să vorbească în cuvinte clare, concise, arnesiene:

— Brost, Losen, cu mine. Puteţi susţine un cerc, da? Bine. Ister, zise ea, adresându-se uneia dintre femeile preot, vino să stabileşti protecţiile!

Zidurile se cutremurară cu un huruit profund, periculos.

— N-or să reziste, spuse prinţul veskan, scoţând o sabie, de parcă vrăjmaşul ar fi fost din carne şi sânge, o creatură care putea fi ucisă cu sabia.

— Avem nevoie de un plan, zise Sol-in-Air. Înainte ca sanctuarul ăsta să devină o cuşcă.

Maxim se răsuci spre Tieren.

— Vraja de somn – e gata?

Bătrânul preot înghiţi, stingherit.

— Da, dar…

— Atunci, pentru numele sfinţilor, i-o reteză regele, *fă-o acum!*

Tieren se apropie un pas de rege, coborându-şi vocea.

— O magie aşa mare cere o ancoră.

— Cum adică? întrebă Rhy.

— Un magician care să ţină vraja în picioare.

— Atunci, unul dintre preoţi… începu Maxim.

Tieren clătină din cap.

— Pentru o asemenea vrajă, consumul personal este mult prea mare. Mintea nepotrivită va ceda…

Rhy pricepu deodată.

— Nu, zise el, nu tu…

Exact în clipa aceea, veni ordinul tatălui său:

— Ocupă-te să se facă.

Aven Essen dădu din cap, după care adăugă:

— Maiestate, odată ce începe, n-o să mai pot să vă ajut cu…

— E în regulă, îl întrerupse regele. Pot să termin eu însumi. Du-te!

— Încăpăţânat ca întotdeauna, zise bătrânul, clătinând din cap.

Dar nu protestă, nu zăbovi. Tieren se întoarse pe-un călcâi, cu roba fluturând în jur, şi luă trei dintre preoţii lui, pe care îi întâlni în drum. Rhy se grăbi după ei.

— Tieren! strigă el.

Bătrânul încetini, dar nu se opri.

— Despre ce vorbeşte tata?

— Asta îl priveşte doar pe rege.

Rhy se aşeză în faţa lui, tăindu-i calea.

— În calitate de prinţ moştenitor, cer să ştiu ce face.

Aven Essen îşi miji ochii, apoi pocni din degete şi Rhy se trezi împins fizic la o parte din drum, în timp ce Tieren şi ceilalţi trei preoţi trecură rapid, ca un stol de păsări fâlfâind din robele albe. El îşi duse mâinile la piept, uluit.

— Nu sta acolo, prinţule Rhy, îi strigă Tieren, când ai putea să ne ajuţi, să ne salvezi pe toţi!

Rhy se desprinse de la perete şi alergă după ei.

Tieren îi conduse în sala gărzilor şi apoi în camera de antrenament.

Preoţii goliseră spaţiul, scoţând toate armurile, armele şi echipamentele, mai puţin o singură masă de lemn, pe care

se aflau pergamente şi cerneală, sticluţele goale zăcând răsturnate, conţinutul lor ca praful scânteind într-un vas puţin adânc.

Chiar şi acum, cu zidurile zguduindu-se, doi preoţi munceau de zor, mâinile lor neşovăitoare trasând simboluri pe care el nu le putea citi pe podelele de piatră.

— E timpul, a zis Tieren, dezbrăcându-şi roba de deasupra.

— *Aven Essen*, zise unul dintre preoţi, ridicând privirea. Peceţile finale nu sunt…

— Va trebui să meargă şi aşa.

Îşi desfăcu gulerul şi manşetele tunicii albe.

— Eu o să ancorez vraja, zise el, adresându-se lui Rhy. Dacă mă mişc sau mor, se va rupe. Nu lăsa să se întâmple asta, cât timp blestemul lui Osaron rămâne activ.

Totul se petrecea prea repede. Lui Rhy îi vâjâia capul.

— Tieren, te rog…

Dar se linişti când bătrânul se întoarse şi îşi puse mâinile uscate, bătrâne pe faţa lui Rhy. În pofida a tot ce se petrecea, îl cuprinse un sentiment de calm.

— Dacă palatul cade, ieşi din oraş.

Rhy se încruntă, concentrându-se dincolo de subita pace interioară.

— Eu *nu* o să fug.

Un zâmbet obosit se zugrăvi pe faţa bătrânului.

— Acesta este răspunsul corect, *mas vares*.

Spunând asta, îşi retrase mâinile şi valul de calm dispăru. Frica şi panica se revărsară, gonind din nou prin sângele lui Rhy, iar când Tieren păşi în interiorul cercului de vrajă, prinţul se forţă să nu-l tragă înapoi.

— Adu-i aminte tatălui tău, reluă *Aven Essen*, că până şi regii sunt făcuţi din carne şi oase.

Tieren se lăsă în genunchi în mijlocul cercului şi Rhy a fost silit să se retragă, când cei cinci preoţi îşi începură ritualul, cu mişcări line, încrezătoare, de parcă palatul nu ameninţa să se prăbuşească în jurul lor.

Unul ridică un vas de nisip vrăjit şi turnă conţinutul în jurul liniei albe a cercului. Alţi trei îşi ocupară locurile,

când ultimul îi întinse o lumânare aprinsă lui Rhy şi-i explică ce să facă.

El ţinu cu grijă palmele în jurul flăcării de parc-ar fi fost vie, iar cei cinci preoţi se luară de mâini, cu capetele plecate, şi începură să recite o vrajă într-o limbă pe care Rhy n-o putea vorbi. Tieren închise ochii, mişcându-şi buzele în ritm cu vraja, care începu să capete ecou între zidurile de piatră, umplând camera ca fumul.

Dincolo de palat, o altă voce şoptea printre crăpăturile din protecţii.

— *Lasă-mă înăuntru*.

Rhy îngenunche, cum i se spusese să facă, şi atinse flacăra lumânării de linia de nisip ce trasa cercul.

— *Lasă-mă înăuntru*.

Ceilalţi continuară să recite, dar când nisipul se aprinse ca un fitil, buzele lui Tieren se opriră. Bătrânul preot trase adânc aer în piept şi apoi îl lăsă să-i iasă încet din plămâni, în timp ce flăcările închiseră cercul, lăsând în urmă o linie înnegrită.

— *Lasă-mă înăuntru*, mârâi vocea, răsunând în cameră când ultimele fire de nisip arseră şi din plămânii preotului ieşi tot aerul.

Rhy aşteptă ca preotul să respire din nou.

N-o făcu.

Silueta îngenuncheată a lui *Aven Essen* pică pe o parte, iar ceilalţi preoţi săriră să-l prindă înainte să se lovească de podea. Îi întinseră corpul pe piatră, în interiorul cercului, de parcă ar fi fost mort, punându-i o pernă sub cap şi unindu-i mâinile pe piept. Unul luă lumânarea din mâinile lui Rhy şi o aşeză în ale bătrânului.

Flacăra pâlpâitoare deveni deodată dreaptă.

Întreaga încăpere îşi mai ţinu o dată respiraţia, apoi încremeni.

Dincolo de ziduri, şoaptele şi strigătele şi bubuiturile se opriră, o tăcere grea aşternându-se ca o pătură peste oraş.

Vraja fusese făcută.

VII

— Dă-mi inelul! îi ceru Holland.

Lila ridică o sprânceană. Nu era o întrebare sau o rugăminte. Era o *poruncă*. Şi, ţinând cont că vorbitorul îşi petrecuse cea mai mare parte a călătoriei înlănţuit în cală, i se păru una de-a dreptul neobrăzată.

Alucard, care încă mai ţinea în mână cercul de argint, dădu să-l refuze, dar Holland flutură din degete, iar inelul ţâşni din mâna căpitanului. Lila se repezi după el, dar Kell o prinse de braţ şi inelul ateriză în palma întinsă a lui Holland.

El întoarse inelul între degete.

— De ce să-l aibă el? se răţoi ea, eliberându-se din strânsoarea lui Kell.

— De ce? repetă Holland, când o sclipire de argint veni în zbor spre ea.

Ea prinse din zbor al doilea inel. În clipa următoare, Kell îl prindea pe al treilea.

— Pentru că eu sunt cel mai puternic.

Kell îşi dădu ochii peste cap.

— Vrei s-o dovedeşti? mârâi Lila.

Holland îşi studia inelul.

— Există o deosebire, domnişoară Bard, între putere şi tărie. Ştii care este deosebirea asta?

Îşi ridică privirea spre ea.

— Controlul.

Indignarea se aprinse ca un chibrit, nu doar pentru că ea-l ura pe Holland şi ura ceea ce insinua el, ci pentru că ştia că avea dreptate. Căci toată puterea ei brută nu era decât atât, putere brută. Needucată. Sălbatică.

Ştia că el avea dreptate, dar tot o mâncau degetele după un cuţit.

Holland oftă.

— Tocmai de-asta ar trebui să mă laşi pe mine s-o fac.

Lila se încruntă.

— Care e logica?

— Inelul original e ancora.

Şi-l puse pe degetul mare.

— Prin urmare, el este legat de copiile sale, nu invers.

Lila nu-l înţelese. Şi nu era o senzaţie plăcută. Singurul lucru care-i plăcu *încă şi mai puţin* fu privirea din ochii lui Holland, privirea înfumurată a cuiva care *ştia* că ea nu pricepuse.

— Inelele ne vor lega puterile, zise el apăsat. Dar voi puteţi să întrerupeţi legătura oricând vreţi, pe când eu o să fiu ţintuit de vrajă.

Un zâmbet crud i se desenă Lilei pe chip. Ţocăi din limbă.

— Nu poţi rezista o zi fără să te înlănţuieşti singur de cineva, nu…?

Se aruncă asupra ei într-o clipă, strângând-o de gât şi punându-i cuţitul sub bărbie. Kell ridică mâinile exasperat, Jasta strigă, certându-i că nu vrea sânge pe corabia ei, şi o a doua lamă de cuţit se aşeză sub falca lui Holland.

— Uşurel, zise Alucard relaxat. Ştiu, m-am gândit să vă ucid pe *amândoi*, dar pentru un bine mai mare, hai să încercăm să ne purtăm civilizat.

Lila îşi lăsă cuţitul jos. Holland îi dădu drumul.

Fiecare făcu un singur pas înapoi. Enervarea ardea prin Lila, dar totodată mai ardea şi altceva. Îi luă o secundă până s-o recunoască. *Ruşinea*. O apăsa, grea şi rece, fumegând în stomac. Holland stătea în faţa ei, cu o expresie bine stăpânită, de parcă remarca ei nu-l atinsese, dar în mod cert o făcuse.

Ea înghiţi, dregându-şi glasul.

— Spuneai că…?

Holland îi susţinu privirea.

— Că sunt gata să fiu ancora vrăjii noastre, zise el prudent. Câtă vreme noi trei suntem legaţi, puterea mea va fi a voastră.

— Şi până ce alegem noi să rupem legătura, ripostă ea, puterea *noastră* va fi *a ta*.

— E singura cale, stărui Holland. Magia unui *antari* n-a fost suficientă ca să-l ademenească pe Osaron, dar împreună…

— Îl putem atrage în Legatar, sfârşi Kell.

Se uită la inelul din mâna lui, apoi şi-l puse pe deget.

Lila simţi cum puterile lor se întâlnesc. Tremurul care trecu precum un fior între ei, aerul vibrând de puterea lor unită.

Se uită şi la inelul ei de argint. Îşi amintea puterea, da, dar de asemenea şi senzaţia înspăimântătoare de a fi expusă, captivă, complet descoperită şi supusă voinţei altcuiva.

Voia să ajute, dar ideea de a se lega de altcineva…

O umbră trecu prin faţa ochilor ei, când Holland făcu un pas spre ea. Lila nu-şi ridică privirea, nu voia să-i vadă expresia, plină de dispreţ sau, mai rău, cu cine ştie ce mai era acum vizibil prin fisura pe care ea i-o făcuse în mască.

— Nu-i aşa de uşor, nu? Să te legi de altcineva?

Un fior rece o străbătu când el îi aruncă în faţă cuvintele ei de mai devreme. Îşi încleştă pumnul cu inelul.

— Chiar dacă e pentru o cauză mai înaltă, continuă el, fără să-şi ridice vocea. Chiar dacă aşa s-ar putea salva un oraş, s-ar putea vindeca o lume, s-ar putea schimba vieţile tuturor celor pe care-i cunoşti…

Ochii ei se îndreptară iute spre Kell.

— Tot este o decizie grea.

Lila ridică privirea spre Holland, aşteptându-se – poate chiar sperând – să găsească acel calm rece, implacabil, probabil împletit cu o doză de dezgust. În schimb, găsi mai multe nuanţe de tristeţe, de pierdere. Şi, cumva, tărie. Tăria de a merge mai departe. De a încerca din nou. De a avea încredere.

Îşi puse inelul pe deget.

11.

MOARTE PE MARE

I

— *Sfinţilor Fără Nume care îmblânzesc vânturile şi potolesc marea agitată…*

Lenos întorcea talismanul de la bunica lui în mâini, în timp ce se ruga.

— *…vă cer să ocrotiţi această corabie…*

O bufnitură răsună prin corabie, urmată de un şuvoi de blesteme. Lenos înălţă capul, când Lila se ridică în picioare, cu fum ieşind din ambele mâini.

— *…şi pe cei ce se află la bordul ei. Vă cer valuri blânde şi ceruri curate de-a lungul călătoriei noastre…*

— Dacă-mi spargeţi corabia, vă omor pe toţi! răcni Jasta.

Degetele lui se strânseră în jurul pandantivului.

— *…călătoriei noastre către primejdie şi întuneric*.

— Afurisiţi *antari*, mormăi Alucard, urcând valvârtej scările pe punte, unde stătea Lenos cu coatele pe balustradă.

Căpitanul se aşeză pe punte, rezemându-se de o ladă, şi scoase o sticlă.

— De asta beau.

Lenos continuă.

— *Vă cer acestea ca un umil slujitor, cu credinţă în lumea cea mare şi în toate puterile ei*.

Îşi îndreptă spatele, vârându-şi medalionul înapoi în sân.

— Te-am întrerupt? întrebă Alucard.

Lenos se uită când la urmele de arsură de pe punte, când la Jasta, care zbiera din spatele cârmei, când corabia se înclină subit pe-o coastă sub forţa magiei la care lucrau cei trei *antari*, şi, în cele din urmă, la cel care stătea pe jos şi bea.

— Nu chiar, zise Lenos, strângându-şi picioarele lungi şi aşezându-se lângă el.

Alucard îi oferi sticla, dar Lenos refuză. Nu fusese niciodată mare băutor. Niciodată nu crezuse că băutul merita mahmureala de după.

— De unde ştii că te ascultă? întrebă Alucard, luând încă o înghiţitură. Sfinţii ăştia la care te rogi tu?

Căpitanul nu era un om religios, din câte ştia Lenos, şi asta era în regulă. Magia era un râu care-şi săpa singură albia, alegându-i pe cei prin care să curgă şi pe cei pe care să-i ocolească, iar pentru cei pe care îi ocolea, ei bine, exista şi pentru asta un motiv. În primul rând, vedeau mai bine apa de la mal. Lenos dădu din umeri, căutându-şi cuvintele.

— Nu e… chiar… o conversaţie.

Alucard ridică o sprânceană, safirul lui sclipind în lumina asfinţitului.

— Şi-atunci ce e?

Lenos se foi în loc.

— Mai degrabă… o ofrandă.

Căpitanul scoase un sunet în semn că a înţeles. Sau poate pur şi simplu îşi drese glasul.

— Întotdeauna ai fost un ciudat, cugetă Alucard. Cum naiba ai ajuns pe corabia mea?

Lenos se uită la talismanul pe care încă îl mai ţinea în palmă.

— Viaţa, zise el, de vreme ce nu credea în noroc.

Norocul îşi găsea loc doar în absenţa scopului şi, dacă Lenos credea în ceva, atunci era faptul că totul avea un rost, un motiv. Uneori, erai prea aproape să-l vezi, alteori prea departe, dar exista.

Se mai gândi puţin, apoi adăugă:

— Şi Stross.

La urma urmei, morocănosul secund al *Turlei* fusese cel care dăduse peste Lenos în Tanek, când tocmai coborâse de pe corabia ce-l adusese din Hanas. Secundul pusese ochii pe el, din cine ştie ce motiv, şi îl dusese grăbit pe puntea unei noi corăbii, a cărei cocă strălucea şi care avea

pânze de un albastru ca miezul nopţii. Acolo adunase o şleahtă destul de ciudată, dar cel mai ciudat pentru Lenos era omul cocoţat la cârmă.

— Culegi toate animalele rătăcite, nu? întrebase omul, când dăduse cu ochii de Lenos.

Avea o lejeritate în purtare şi genul de zâmbet care te făcea şi pe tine să zâmbeşti. Lenos făcuse ochii mari – marinarii din satul lui fuseseră toţi arşi de soare şi zdrenţăroşi. Până şi căpitanii arătau ca şi când fuseseră uitaţi afară o vară, o iarnă şi o primăvară. Dar omul acesta era tânăr şi puternic, îmbrăcat în negru imaculat, cu tiv argintiu.

— Numele meu este Alucard Emery, spusese el şi un murmur trecuse printre oamenii adunaţi, dar Lenos habar n-avea cine era un Emery sau de ce ar fi trebuit să-i pese. Corabia aceasta este *Turla Nopţii* şi voi vă aflaţi aici pentru că ei îi trebuie un echipaj. Dar nu sunteţi echipajul meu. Nu încă.

Făcuse semn către cel mai apropiat om, o namilă cu muşchii înfăşuraţi pe corpul lui ca nişte odgoane.

— Ce ştii să faci?

Grupul chicoti.

— Păi, răspunsese matahala, sunt destul de bun la ridicat greutăţi.

— Pot citi orice hartă, zisese un altul.

— Sunt hoţ, zisese al treilea. Cel mai bun pe care-l poţi găsi.

Fiecare om de la bord era mai mult decât un simplu marinar. Fiecare avea câte o abilitate – unii aveau mai multe. Şi, la urmă, Alucard Emery se uitase la Lenos, cu acea privire de cer întunecat, care prevestea furtuna.

— Şi tu? întrebase el. *Tu* ce ştii să faci?

Lenos se uitase în jos, la corpul lui prea slăbănog, cu coastele ieşindu-i în relief la fiecare respiraţie, cu mâinile înăsprite doar de la joaca de copii de pe ţărmurile stâncoase. Adevărul e că Lenos nu fusese niciodată foarte bun la nimic. Nici pic de magie naturală, nici lipici la femei frumoase, nici isprăvi demne de luat în seamă sau vorbe

meşteşugite. Nu era nici măcar foarte priceput la marinărie (deşi putea face un nod şi nu-i era teamă c-o să se înece).

Singurul lucru la care Lenos se pricepea era că presimţea primejdia – nu citind în vase cu apă întunecată de cerneală sau zărind-o în liniile de lumină, ci pur şi simplu *simţind-o*, aşa cum unii simt un tremur sub tălpi înainte de începerea furtunii. O simţea şi schimba imediat direcţia ca s-o ocolească.

— Ei? insistase Alucard.

Lenos înghiţise în sec.

— Pot să vă spun când simt că dăm de necaz.

Alucard ridicase o sprânceană (nu avea nicio sclipire de safir pe atunci, nu până la prima lor ieşire în Faro).

— Căpitane, adăugase Lenos grăbit, interpretându-i greşit surprinderea drept ofensă.

Alucard Emery afişase un alt fel de zâmbet.

— Bine, atunci, zisese el, o să te ţin responsabil cu asta.

Dar asta fusese într-o altă seară, într-un alt timp, pe o altă corabie.

Însă Lenos se ţinuse întotdeauna de cuvânt.

— Am o presimţire, şopti acum, privind în largul mării.

Apa era calmă, cerul era senin, dar el simţea o apăsare în piept, ca o respiraţie ţinută prea mult timp.

— Lenos! chicoti Alucard şi se ridică în picioare. O halcă de magie se dă drept zeu, o ceaţă otrăvitoare distruge Londra şi trei *antari* se bat la bordul corabiei noastre, zise căpitanul. Eu aş fi îngrijorat şi dacă *tu n-ai fi*.

II

Mama mă-sii, gândi Lila, îndoindu-se de mijloc pe punte.

După ore de antrenament, ea era ameţită şi Kell, lac de sudoare, dar Holland abia de părea să gâfâie. Încerca să se abţină să nu-i tragă una în stomac, când Hano strigă din vârful catargului. Corabia avea nevoie de vânt.

Se trânti pe o ladă, când ceilalţi se duseră să ajute. Se

simţea de parcă făcuse trei meciuri în *Essen Tasch* şi le pierduse pe absolut toate. Fiecare milimetru din corpul ei – carne şi os – o durea din cauza inelelor. Cum de mai aveau ceilalţi doi *antari* vreun dram de energie rămasă ca să pună vânt în pânze nu-şi putea închipui.

Dar antrenamentul păruse să dea roade.

În timp ce corabia plutea mai departe printre primele umbre ale înserării, ei ajunseseră la un soi de echilibru. Erau acum capabili să-şi stabilizeze şi să-şi amplifice magia fără să smulgă prea mult unul de la altul. Era aşa o senzaţie stranie, să fii puternic şi slab în acelaşi timp, cu atât de multă putere, dar atât de greu de mânuit, precum o armă din cale-afară de grea.

Chiar şi stând nemişcată, lumea i se părea incendiată de magie, coardele ei străbătând aerul ca lumina, rămânând în spatele pleoapelor de fiecare dată când Lila clipea. Simţea că ar putea să întindă mâna şi să tragă de una, făcând astfel lumea să cânte.

Îşi ridică mâna în dreptul ochilor, uitându-se pieziş la inelul de argint care-i mai împodobea încă degetul mijlociu.

Era control. Era echilibru. Era tot ce nu era ea şi, chiar şi acum, Lila se simţea ispitită să-l arunce în mare.

Nu fusese niciodată adepta moderaţiei. Nu când era doar un copil al străzii, iute la mânie şi mai iute de cuţit, şi cu siguranţă nu acum, când aprinsese cu amnarul magia din venele ei. Un lucru ştia sigur despre ea însăşi, că îi *plăcuse*, că era convinsă că magia fusese cea care o ţinuse în viaţă. În viaţă, dar de asemenea singură – greu să observi e cineva când trebuia să fii mereu în gardă să-ţi aperi pielea.

Lila se înfioră, năduşeala i se răcise de mult pe scalp.

Când apăruseră stelele?

Se ridică anevoie în picioare, sări de pe ladă şi la jumătatea drumului spre cală auzi cântecul. Tot corpul o durea şi voia să bea ceva, dar picioarele o conduseră spre sunet şi, curând, descoperi sursa. Hastra stătea cu picioarele încrucişate, cu spatele sprijinit de copastie,

ţinând ceva în căuşul palmelor.

Chiar şi în lumina slabă, buclele castanii ale lui Hastra aveau sclipiri aurii. Părea tânăr, chiar mai tânăr decât ea, şi când o văzu stând în faţa lui, nu se feri ca Lenos. În schimb, zâmbi.

— Domnişoară Bard, zise el cu căldură. Îmi place noul tău ochi.

— Şi mie, zise ea, lăsându-se jos, pe punte. Ce ţii în palme?

Hastra îşi desfăcu degetele, scoţând la iveală un ou mic şi albastru.

— L-am găsit pe chei, în Rosenal, zise el. Trebuie să le cânţi ouălor, ştiai?

— Ca să le faci să clocească?

Hastra clătină din cap.

— Nu, de clocit, clocesc oricum. Le cânţi ca să clocească fericite.

Lila ridică o sprânceană. Erau aproape de aceeaşi vârstă, dar era ceva *copilăresc* în Hastra – el era tânăr într-un fel în care ea nu fusese niciodată. Şi totuşi aerul era întotdeauna cald în jurul lui, la fel cum era în jurul lui Tieren, calmul pătrunzând în mintea ei ca mătasea, ca ninsoarea.

— Kell mi-a spus că ar fi trebuit să te faci preot.

Zâmbetul lui Hastra se întristă.

— Ştiu că n-am fost un bun gardian.

— Nu cred c-a spus-o ca pe o insultă.

El mângâie cu degetul mare coaja aspră.

— Eşti faimoasă în lumea ta cum e Kell aici?

Lila se gândi la afişele cu „infractor căutat” împânzite prin Londra *ei*.

— Nu pentru aceleaşi motive.

— Dar ai hotărât să rămâi aici.

— Cred că da.

Zâmbetul lui se lumină.

— Mă bucur.

Lila oftă scurt, ciufulindu-şi părul.

— Eu nu m-aş bucura în locul tău. Am prostul obicei să

încurc toate lucrurile.

Hastra privi în jos, la micul ou albastru.

— Viaţa e haos. Timpul e ordine.

Lila îşi ridică genunchii la piept.

— Asta ce vrea să însemne?

El roşi.

— Nu sunt sigur. Dar Maestrul Tieren a spus-o, sună înţelept.

Lila începu să râdă, dar se opri repede, când trupul îi trosni de durere. Chiar avea nevoie să bea ceva, aşa că îl lăsă pe Hastra cu oul şi cântecul lui şi coborî în cală.

*

Cambuza nu era goală.

Jasta stătea la masa îngustă, cu un pahar într-o mână şi un pachet de cărţi în cealaltă. Stomacul Lilei chiorăi de foame, dar încăperea încă mai mirosea de parcă Ilo încercase (şi dăduse greş) să facă o tocană, aşa că ea se îndreptă spre rafturi, turnându-şi un pahar din aceeaşi băutură pe care o bea Jasta. Ceva tare şi închis la culoare.

Simţea privirea femeii aţintită asupra ei.

— Ochiul ăsta nou, cugetă Jasta, ţi se potriveşte.

Lila ridică paharul în direcţia ei.

— Noroc!

Jasta puse jos paharul său şi amestecă fără grabă cărţile de joc.

— Stai cu mine! Joacă o mână!

Lila se uită pe masă; observă că acolo se jucase cineva şi mai înainte, paharele goale fiind îngrămădite la un capăt, cărţile la celălalt.

— Ce s-a întâmplat cu ultimul tău adversar?

Jasta ridică din umeri.

— A pierdut.

Lila zâmbi.

— Cred c-o să zic pas.

Jasta mormăi încetişor.

— Nu vrei să joci pentru că ştii că o să pierzi.

— Nu mă poţi convinge să joc.

— *Tac*, poate că nu eşti un pirat, la urma urmei, Bard.

Poate că doar te prefaci, ca Alucard, te-ai deghizat în haine care nu ţi se potrivesc. Poate că locul tău e în Londra, nu aici, în largul mării.

Zâmbetul Lilei deveni tăios.

— Locul meu e oriunde vreau eu să fie.

— Eu cred că eşti un hoţ, nu un pirat.

Un hoţ fură pe uscat, un pirat, pe mare. Ultima oară când am verificat, eu eram ambele.

— Nu asta e adevărata deosebire, zise Jasta. Adevărata deosebire e *tarnal*.

Lila nu cunoştea cuvântul. Femeia trebuie să fi văzut asta, pentru că, vreo câteva secunde lungi, căută în minte şi apoi spuse, în engleză:

— Neînfricarea.

Lila îşi îngustă ochii. Nu-şi dăduse seama că Jasta vorbea şi altă limbă decât arnesiana. Dar, pe de altă parte, marinarii aveau întotdeauna un talent de a prinde cuvintele din zbor ca pe monede, vârându-le în buzunar, pentru mai târziu.

— Vezi tu, continuă Jasta, tăind cărţile, un hoţ intră într-un joc doar când crede că va câştiga. Un pirat intră în joc chiar şi atunci când crede că va pierde.

Lila îşi goli paharul şi îşi trecu un picior peste bancă, simţindu-şi membrele ca de plumb. Bătu darabana în masă, cu noul ei inel sclipind în lumina felinarului.

— Bine, Jasta. Fă cărţile.

Jocul era Sanct.

— Pierzi, bei, zise Jasta, împărţind cărţile.

Acestea şuierară pe tăblia mesei, cu faţa în jos. Pe spate erau negru cu auriu. Lila îşi luă cărţile şi le privi absentă. Cunoştea regulile destul de bine ca să ştie că era vorba mai puţin despre a şti să joci şi mai mult despre a şti să trişezi.

— Acum spune-mi, continuă femeia căpitan, strângându-şi cărţile din mână, ce vrei?

— Asta-i o întrebare prea generală.

— Şi una simplă. Dacă nu cunoşti răspunsul, nu te cunoşti pe tine.

Lila se opri, gândindu-se. Aruncă două cărţi. Un spectru şi o regină.

— Libertatea, zise ea. Şi tu?

— Ce vreau eu? cugetă Jasta. Să câştig.

Aruncă o pereche de sfinţi.

Lila înjură.

Jasta zâmbi strâmb.

— Bea!

*

— *Cum ştii când Sarows vine?* fredona Lila în timp ce traversa culoarul îngust din corabie, plimbându-şi degetele de-a lungul pereţilor din ambele părţi, pentru echilibru.

Exact atunci, avertismentul lui Alucard despre Jasta îi reveni în minte cu toată limpezimea. *„Pe ea să nu o provoci niciodată la o întrecere de băutură. Sau la o luptă cu sabia. Sau la orice la care ai putea pierde. Pentru că o să pierzi.”*

Corabia se clătina sub picioarele ei. Sau poate că ea era cea care se clătina. La naiba. Lila era slabă, dar nu lipsită de experienţă, dar chiar şi-aşa nu-i venise niciodată atât de greu să reziste la băutură.

Când ajunse în cabina ei, îl găsi pe Kell aplecat peste Legatar, studiind gravurile de pe margini.

— Salutare, frumosule! zise ea, sprijinindu-se cu ambele coate de cadrul uşii.

Kell ridică ochii cu un început de zâmbet, care i se stinse însă repede.

— Eşti beată criţă, spuse el, uitându-se lung, cercetător. Şi n-ai cizme.

— Spiritul tău de observaţie e uimitor.

Lila se uită în jos, la tălpile goale.

— Le-am pierdut.

— Cum să-ţi pierzi cizmele?

Lila îşi încreţi fruntea.

— Le-am jucat. Am pierdut.

Kell se ridică în picioare.

— Cu cine?

Un sughiţ.

— Jasta.

Kell oftă.

— Stai aici.

Trecu pe lângă ea, punându-i o mână pe talie şi apoi, imediat, atingerea dispăru. Lila reuşi să ajungă până la pat şi se prăbuşi acolo, înşfăcând Legatarul lăsat de Kell şi ridicându-l la lumină. Fusul de la baza cilindrului era destul de ascuţit să rănească şi ea întoarse cu grijă obiectul în mâini, mijind ochii să vadă cuvintele scrijelite pe cilindru.

Rosin, citi pe o parte.

Cason, citi pe alta.

Lila se încruntă, încercând să rostească şi ea cuvintele, când Kell reapăru în prag.

— *Dă* – şi *Ia*, traduse el, aruncându-i cizmele la picioarele patului.

Ea se ridică, dar prea repede, şi se chirci.

— Cum ai reuşit?

— I-am explicat pur şi simplu că n-avea ce face cu ele – că nu i s-ar fi potrivit – şi i le-am dat pe ale mele.

Lila privi la picioarele desculţe ale lui Kell şi izbucni în râs. Kell se aplecă apoi deasupra ei, punându-i o mână peste gură – *O să trezeşti toată corabia* –, o şoaptă uşoară ca o părere, o mângâiere de aer – şi ea căzu înapoi pe pat, trăgându-l şi pe el după ea.

— La naiba, Lila!

Îşi regăsi echilibrul exact înainte să dea cu capul de perete. Patul chiar nu era destul de mare pentru doi.

— Cât ai băut?

Râsul Lilei se stinse.

— Niciodată n-am băut în compania cuiva, meditä ea cu voce tare.

I se păru ciudat că se aude vorbind, chiar dacă nu se gândise s-o facă. Cuvintele pur şi simplu îi scăpaseră.

— Nu voiam să fiu luată pe nepregătite.

— Şi acum?

Zâmbetul acela poznaş.

— Cred că te-aş putea lua pe tine.

El se aplecă până când părul lui îi atinse tâmpla Lilei.

— Zău?

Dar în clipa aceea ceva îi atrase atenţia pe fereastra hubloului.

— E o corabie afară.

Lilei i se învârti capul.

— Cum poţi s-o vezi pe întuneric?

Kell se încruntă.

— Pentru că arde.

Lila a fost în picioare într-o clipă, lumea înclinându-se vertiginos sub ea. Îşi înfipse unghiile adânc în palme, sperând că durerea îi va limpezi capul. Primejdia avea să facă restul.

— Ce înseamnă asta? se întreba Kell, dar ea deja alerga pe scară.

— Alucard! strigă ea, când ajunse pe punte.

Pentru un scurt şi înfiorător moment, puntea *Fantomei* se întindea mută în jurul ei, pustie, iar Lila se gândi că ajunsese prea târziu, dar nu vedea niciun corp pe jos. În secunda următoare, veni căpitanul, şi Hastra, încă ţinând în palme oul. Apăru şi Lenos, frecându-se la ochi să-şi alunge somnul, cu umerii încordaţi de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Kell o prinse din urmă, desculţ, şi îmbrăcându-şi haina din mers.

În depărtare, corabia ardea, o vâlvătaie roşie şi aurie pe fundalul nopţii.

Alucard se opri lângă Lila.

— *Sanct!* înjură el, flăcările reflectându-i-se în ochi.

— *Mas aven*… începu Lenos.

Şi apoi scoase un sunet ciudat, ca un sughiţ rămas în gât, iar Lila se întoarse la timp să vadă harponul ghimpat ieşindu-i din piept, înainte ca trupu-i să fie smucit înapoi, peste copastie, iar Şerpii de Mare să ajungă lângă *Fantoma*.

III

Luni de-a rândul, Kell se antrenase singur, sub palatul

regal, lăsând pete de transpiraţie şi de sânge pe podelele Bazinului. Acolo înfruntase o sută de inamici odată şi luptase cu o sută de forme, îşi ascuţise mintea şi magia, învăţase să se folosească de nimic şi orice-i cădea sub mână, toate acestea ca pregătire – nu pentru turnir, la care nu crezuse niciodată că va lua parte –, ci exact pentru momentul acesta. Pentru ca, atunci când moartea avea să vină după el a doua oară, să fie pregătit.

Se antrenase pentru o luptă în palat.

Se antrenase pentru o luptă pe străzi.

Se antrenase pentru o luptă pe lumina zilei şi în întuneric.

Dar nu se gândise să se antreneze pentru o luptă pe mare.

Fără puterea lui Alucard care să umfle pânzele, acestea atârnau neputincioase, iar *Fantoma* se rotise, primind valurile în flanc şi clătinându-se, în timp ce mercenarii se revărsau pe punte.

Tot ce mai rămăsese din Lenos, după scurtul pleoscăit, erau picăturile de sânge care acum pătau lemnul. Un petic de calm în noapte care acum a luat-o razna – apă şi vânt în urechile lui Kell, lemn şi oţel sub picioarele lui, totul înclinându-se şi legănându-se nebuneşte, ca prins într-o furtună. Era cu mult mai zgomotos şi mai pătrunzător decât în acele bătălii imaginare din Bazin, cu mult mai înfiorător decât în acele jocuri din *Essen Tasch*, încât pentru o clipă – doar o clipă – Kell încremeni.

Dar apoi primul strigăt sfâşie văzduhul şi o fâşie de apă se prefăcu în gheaţă, când Alucard trase o sabie din marea întunecată – şi n-a mai existat timp de gândire, timp de făcut un plan, timp de nimic decât de *luptat*.

Kell o pierdu din vedere pe Lila în câteva clipe, bizuindu-se doar pe firele magiei – vâjâitul constant al puterii ei prin venele lui – ca să-i spună că rămăsese în viaţă, în timp ce *Fantoma* se prăbuşea în haos.

Hastra se lupta corp la corp cu o umbră, cu spatele lipit de catarg, iar Kell scutură din încheietură, eliberându-şi ţepuşele de oţel pe care le ţinea în tecile din manşete,

când primii doi ucigaşi se repeziră la el. Cuiele lui de oţel zburară cum făcuseră de atâtea ori în Bazin, dar acum străpunseră inimi, în loc de manechine, şi pentru fiecare umbră pe care o ucidea, o alta îi lua locul.

Oţelul şuieră în spatele lui şi Kell se întoarse la timp ca să se ferească de cuţitul unui asasin. Tot îi găsi carnea, dar îi tăie obrazul, şi nu gâtul. Simţi o durere îndepărtată, intensificată numai de sarea aerului, când degetele lui atinseră tăietura şi apoi îl prinseră pe asasin de încheietură. Gheaţa îi înflori pe braţ în sus, iar Kell îi dădu drumul exact când o altă umbră îl apuca de mijloc şi-l îmbrânci într-o parte, în copastia corabiei.

Lemnul se rupse sub forţa izbiturii şi amândoi căzură în mare. Suprafaţa apei era ca un zid, lăsându-l pe Kell fără aer în plămâni, apa îngheţată acoperindu-l în timp ce se lupta cu ucigaşul, întunericul învâltorat fiind întrerupt numai de lumina corabiei care ardea undeva deasupra. Kell încercă să-i poruncească apei să se calmeze sau cel puţin să-i iasă din ochi, dar oceanul era prea mare şi nici dac-ar fi extras puterea lui Holland şi a Lilei, n-ar fi fost de ajuns. Rămăsese fără aer şi nu putea îndura gândul că Rhy, la o Londră depărtare, se sufoca. Nu avea de ales. Următoarea dată când ucigaşul lovi cu un cuţit curbat, Kell lăsă lovitura să-l nimerească.

O exclamaţie îi scăpă într-o bolboroseală de aer, când lama îi tăie mâneca hainei şi i se înfipse adânc în braţ. Numaidecât apa începu să se tulbure de sânge.

— *As Steno!* zise el cu ultima răsuflare, cuvintele fiindu-i înăbuşite de apă, dar încă încărcate de intenţie.

Mercenarul înţepeni, corpul prefăcându-i-se în piatră, şi se scufundă, spre fundul mării. Kell porni grăbit în sus, ţâşnind la suprafaţa valurilor. Din locul în care era, putea vedea bărcile mici ale atacatorilor, nişte mânere vrăjite din lemn şi oţel ducând de la apă până pe puntea *Fantomei*.

Kell urcă, cu braţul zvâcnind de durere şi hainele îngreunate de apă, dar izbuti, căţărându-se peste balustradă.

— Domnule, păzea!

Kell se răsuci tocmai când ucigaşul se repezi spre el, dar omul fu oprit scurt de sabia lui Hastra, pe care i-o înfipse în spate. Asasinul căzu şi Kell se trezi uitându-se în ochii speriaţi ai tânărului gardian. Faţa, mâinile şi buclele lui Hastra erau împroşcate de sânge. Părea nesigur pe picioare.

— Eşti rănit? îl întrebă Kell iute.

Hastra clătină din cap.

— Nu, domnule, zise şi vocea îi tremură.

— Bine, încuviinţă Kell, luând cuţitul asasinului. Atunci, hai să recucerim corabia asta!

IV

Holland stătea pe patul lui, studiind inelul de argint de pe degetul mare, când o auzi pe Lila urcând în goană scările, auzi pleoscăitul unui corp greu lovind apa, tropăitul prea multor picioare.

Se ridică şi ajunse aproape la uşă când podeaua se înclină şi vederea i se întunecă, toată puterea ieşindu-i subit, smulsă deodată.

Se poticni, încercând să reziste, îşi simţi genunchii izbind podeaua, corpul despărţit de putere, când cineva smuci de magia lui ca şi când ar fi fost o frânghie.

O clipă înspăimântătoare, nu se întâmplă nimic şi apoi, aproape la fel de subit, cabina era din nou aceeaşi, aşezându-se exact ca înainte, numai că acum răsunau strigăte de pe punte, o corabie ardea în spatele ferestrei şi cineva cobora treptele.

Holland făcu un efort şi se ridică în picioare, capul încă învârtindu-i-se din cauză că pierduse o clipă controlul asupra magiei.

Smulse lanţurile din perete, şi le înfăşură pe mâini şi ieşi clătinându-se pe culoar.

Doi străini veneau spre el.

— *Kers la?* zise unul, când el se împiedică intenţionat şi căzu.

— Un prizonier, răspunse al doilea, văzând sclipirea metalului şi presupunând – greşit – că Holland era încă legat.

Auzi şuieratul săbiilor scoase din teci, şi imediat apoi îşi trase puterea împrumutată, ca şi cum şi-ar fi tras răsuflarea.

Sângele lui Holland vuia, magia inundându-i venele din nou. O mână a intrusului i se înfipse în păr, trăgându-i capul pe spate pentru a-i expune gâtul. O fracţiune de secundă îi lăsă să creadă că au învins, îi lăsă să creadă că avea să fie într-atât de uşor, şi aproape că simţi cum se destind şi lasă garda jos.

Şi-apoi sări, răsucindu-se şi eliberându-se dintr-o mişcare lină, uşoară, înfăşurând lanţurile pe după gâtul atacatorului său, înainte de a transforma lanţul din fier în piatră. Îi dădu drumul şi omul se prăbuşi cu capul înainte, trăgând zadarnic cu mâinile de menghina de la gât, în timp ce Holland îi scoase sabia de la şold şi îi tăie gâtul celui de-al doilea atacator.

Sau, cel puţin, încercă.

Ucigaşul era rapid, ferindu-se îndărăt un pas, doi, dansând în jurul lamei cum obişnuia să facă Ojka, dar Okja nu se împiedica niciodată, pe când ucigaşul o făcu, greşind doar o dată, dar îndeajuns pentru Holland ca să-l doboare şi să-i înfigă sabia în spate, ţintuindu-l la podea.

Holland păşi peste corpurile care se zvârcoleau şi se îndreptă spre scări.

Iataganul veni de nicăieri, şuierând prin aer.

Dacă Athos şi Astrid nu ar fi preferat tăişul crud al oţelului curbat, dacă Holland n-ar fi visat că foloseşte lamele curbate ca să le taie gâturile – n-ar fi recunoscut niciodată tonul, n-ar fi ştiut cum şi când să se ferească.

Se lăsă într-un genunchi, când sabia ca o seceră se înfipse în perete deasupra capului său şi se întoarse la ţanc să prindă o a doua lamă cu mâinile goale. Tăişul pătrunse prin carne rapid şi adânc, chiar dacă el se străduise să amortizeze lovitura, îndreptându-şi voinţa asupra metalului, aerului şi osului. Ucigaşul se propti în cuţit şi

sângele lui Holland curse gros spre podea, triumful de moment prefăcându-se în frică pe faţa omului, când îşi dădu seama ce făcuse.

— *As Isera*, zise Holland şi gheaţa ţâşni din palmele lui rănite, înghiţind lama şi pielea într-o clipă.

Cuţitul curbat lunecă din degetele îngheţate, mâinile lui Holland arzând de durere. Tăieturile erau adânci, dar mai înainte de a le putea lipi, mai înainte de a putea face orice, o sfoară i se înfăşură pe după gât. Ridică mâinile, dar alte două sfori apărură de nicăieri, încingându-i fiecare încheietură şi forţându-i braţele în lături.

— Ţineţi-l! porunci un asasin, păşind peste cele câteva corpuri înşirate pe podea.

Într-o mână ţinea un cârlig.

— Vor ochiul intact.

Holland nu atacă. Rămase nemişcat, evaluând armele adversarilor şi numărând vieţile pe care avea să le adauge pe lista lui.

Când ucigaşul se apropie de el, mâinile începură să-i furnice cu o fierbinţeală ciudată. Ecoul magiei altcuiva.

Lila.

Holland zâmbi, îşi închise degetele peste sfori şi trase puţin – nu de sfori, ci de vraja celuilalt *antari*.

Sforile au luat foc.

Firele împletite plesniră ca oasele şi Holland se văzu liber. Cu o mişcare a mâinii, felinarele se sparseră, culoarul se cufundă în beznă şi el atacă.

V

Şerpii de Mare erau buni.

Înspăimântători de buni.

Cu siguranţă mai buni decât Hoţii de Aramă, mai buni decât toţi piraţii pe care-i întâlnise Lila în lunile petrecute pe mare.

Şerpii luptau de parcă ar fi contat.

Luptau de parcă vieţile lor erau în joc.

Dar la fel lupta şi ea.

Lila lăsă capul în jos când o lamă curbată se înfipse în catargul din spatele ei şi se răsuci, ferindu-se din calea unei săbii care tăie aerul. Cineva încercă să-i petreacă un laţ pe după gât, dar ea îl prinse, se învârti, eliberându-se, şi înfipse cuţitul în coastele străinului.

Magia vuia în venele ei, desenând corabia în linii de viaţă. Şerpii se mişcau precum umbrele, dar, pentru Lila, străluceau de lumină. Cuţitele ei se strecurau pe sub garda piraţilor, găseau carnea, făceau să ţâşnească sângele.

Un pumn o nimeri în falcă, un tăiş îi crestă coapsa, dar n-o opriră, n-o încetiniră. Zbârnâia de putere, o parte a ei şi o parte împrumutată, dar în întregime în flăcări.

Sângele îi injectă ochiul bun, dar Lilei nu-i păsa, pentru că de fiecare dată când lua o viaţă, îl vedea pe Lenos.

Lenos, care se temuse de ea.

Lenos, care fusese bun cu ea, chiar dacă îl înspăimânta.

Lenos, care o simţise ca pe o prevestire, un semn de schimbare.

Lenos, care o văzuse cum era, înainte de a şti ea să se recunoască.

Lenos, care murise cu un harpon ghimpat în piept şi cu aceeaşi confuzie tristă pe care o simţise şi ea în gang la Rosenal, aceeaşi revelaţie oribilă, zugrăvită pe faţa lui.

Îi putea simţi şi pe Kell, şi pe Holland luptând, în capetele opuse ale corabiei, le simţea încordarea şi smuciturile magiei în venele ei, durerea lor în membrele-fantomă.

Dacă Şerpii aveau magie, n-o foloseau. Probabil încercau să nu distrugă *Fantoma*, de vreme ce deja îşi scufundaseră propria corabie, dar Lilei nici nu-i trecea prin cap să se abţină să cruţe hurdubaia asta de doi bani. Focul se aprinse în mâinile ei. Scândurile punţii gemură când plimbă focul pe deasupra lor. Corabia se înclină violent.

Ar fi scufundat copaia asta nenorocită dacă într-adevăr era nevoie.

Dar nu avu ocazia. Fu înhăţată de guler şi trasă în spatele unei lăzi. Îşi eliberă cuţitul din teaca ascunsă pe

braţ, dar cealaltă mână a atacatorului – mult mai mare decât a ei – îi prinse încheietura şi i-o ţintui de lemnul din spatele capului ei.

Era Jasta, acoperind-o cu totul, şi, pentru o clipă, Lila se gândi că încerca s-o ajute, încerca dintr-un oarecare motiv s-o ferească din calea primejdiei, s-o scutească de luptă. Apoi văzu corpul zăcând pe punte.

Hano.

Ochii fetei sclipeau în întuneric, deschişi, ficşi, căci avea gâtul tăiat.

Pe Lila o cuprinse mânia când înţelese. Insistenţa Jastei de a sta la cârma *Fantomei*, de a merge cu ei la piaţa plutitoare. Primejdia neaşteptată de pe chei, la Rosenal. Jocul de cărţi de mai devreme, cu băutura aceea prea tare.

— Eşti în cârdăşie cu ei.

Jasta nu negă. Doar rânji batjocoritor.

Lila îşi folosi magia împotriva trădătoarei, iar femeia căpitan se trezi îmbrâncită cât colo.

— De ce?

Femeia ridică din umeri.

— Aici, pe mare, banul e rege.

Lila atacă, dar Jasta era de două ori mai rapidă decât o arăta şi, o secundă mai târziu, Lila se izbi cu spatele de copastie, balustrada nimerind-o drept în coaste cu destulă forţă cât s-o lase fără aer.

Jasta stătea exact unde fusese cu o clipă mai devreme, părând aproape plictisită.

— Ordinele mele sunt să-l ucid pe prinţul arnesian, zise ea, scoţând un cuţit de la şold. Nu mi-a spus nimeni ce să fac cu tine.

O ură rece fulgeră prin venele Lilei, copleşind până şi văpaia puterii.

— Dacă voiai să mă ucizi, ai fi putut s-o faci până acum.

— Dar nu trebuie să te ucid, zise Jasta, în timp ce pe corabie continuau să mişune umbre ameninţătoare. Tu eşti un hoţ, iar eu sunt un pirat, dar amândouă suntem ca nişte cuţite. Văd asta în tine. Ştii că nu ăsta e locul tău. Nu aici, cu ei.

— Te înşeli.

— Poţi să te prefaci cât vrei, reluă Jasta batjocoritor. Să-ţi schimbi hainele. Să-ţi schimbi vorbirea. Să-ţi schimbi faţa. Dar întotdeauna vei fi ca un cuţit, iar cuţitele sunt bune pentru un singur lucru: să taie.

Lila îşi lăsă braţele pe lângă corp, de parcă ar fi cântărit vorbele trădătoarei. Sângele îi picura din degete şi buzele i se mişcară încet, aproape imperceptibil, cuvintele – *As Athera* – pierzându-se în zeflemeaua insolentă a Jastei şi în zăngănitul armelor din jurul lor.

Lila îşi ridică vocea.

— Poate că ai dreptate.

Rânjetul Jastei se lăţi.

— Ştiu cum să depistez un cuţit, dintotdeauna am ştiut. Şi te pot învăţa şi pe tine…

Lila îşi strânse pumnul, chemând lemnul, iar lăzile din spatele Jastei se repeziră înainte. Femeia se răsuci, încercă să se ferească, dar vraja şoptită de Lila îşi făcu efectul – *As Athera, creşti* – şi scândurile corabiei urcară peste cizmele Jastei, chiar în timp ce ea privea cu o satisfacţie răutăcioasă. Căzu grămadă pe punte, în spatele lăzilor grele.

Jasta scoase un blestem gâtuit într-o limbă pe care Lila n-o cunoştea, iar piciorul i se înţepeni sub greutăţi, osul trosnindu-i puternic.

Lila se lăsă pe vine în faţa ei.

— Poate că ai dreptate, repetă ea, ridicându-şi cuţitul la gâtul Jastei. Şi poate că te înşeli. Nu alegem ce suntem, dar alegem ce facem.

Cuţitul era gata să taie.

— Asigură-te că tai adânc, o provocă Jasta, când sângele începu să şiroiască pe lângă tăişul armei, întinzându-se în linii subţiri pe gât, în jos.

— Nu, zise Lila, retrăgându-şi mâna.

— N-o să mă ucizi? întrebă ea batjocoritoare.

— Oh, ba da! zise Lila. Dar nu înainte să-mi spui totul.

VI

Corabia era numai sânge, arme şi moarte.

Şi apoi n-a mai fost.

Fără o etapă intermediară.

Ultimul corp se prăbuşi pe punte la picioarele lui Kell şi, cu asta, se termină. Îşi putu da seama după linişte şi după subita nemişcare a firelor magiei dintre el, Holland şi Lila.

Kell se clătina pe picioare de epuizare, când Holland urcă scările, sărind peste o baltă lucioasă de sânge, cu mâinile jupuite. În acelaşi moment, apăru Alucard, ţinându-şi un braţ la piept. Cineva îi smulsese safirul din sprânceană şi sângele îi invadase ochiul, prefăcându-i cenuşiul de furtună într-un albastru-violet.

În apropiere, Hastra se lăsă să cadă pe o ladă, încă tremurând şi palid. Kell îi atinse umărul tânărului gardian.

— A fost prima oară când ai luat o viaţă?

Hastra înghiţi un nod din gât şi dădu din cap.

— Întotdeauna am ştiut că viaţa este fragilă, zise el răguşit. Să păstrezi ceva viu este destul de greu. Dar să-i pui capăt…

Se opri şi apoi, fără ca nimeni să anticipeze, se întoarse şi vomă pe punte.

— E în regulă, zise Kell, aplecându-se peste el, tot corpul lui ţipând de durere de la zecile de răni mai mici, ca şi de la senzaţia de zădărnicie pe care o avea întotdeauna după o luptă.

După câteva secunde, Hastra se ridică, ştergându-se la gură cu mâneca.

— Am impresia că sunt pregătit să devin preot. Crezi că Tieren mă va primi înapoi?

Kell îi strânse umărul băiatului.

— Putem să vorbim cu el când ajungem acasă.

Hastra izbuti să zâmbească.

— Mi-ar plăcea.

— Unde-i Bard? îi întrerupse Alucard.

Lila apăru un moment mai târziu, târând corpul masiv, şubred al căpitanului *Fantomei*.

Kell se uită şocat cum Lila o sili pe Jasta să îngenuncheze pe punte. Faţa femeii era umflată şi mânjită

de sânge, mâinile îi erau legate cu frânghie, iar un picior era evident rupt.

— Lila, ce…

— De ce nu le spui? zise Lila, împungând-o pe Jasta cu vârful cizmei.

Când femeia nu făcu decât să mârâie, Lila zise:

— Ea a fost.

Alucard scoase un sunet dezgustat.

— *Tac*, Jasta! Şerpii de Mare?

A fost rândul femeii să răspundă cu dezgust.

— Nu putem fi toţi animalele de companie ale coroanei.

Lui Kell i se învârtea capul. Una era să fii atacat de piraţi şi alta să fii vânat pentru recompensă.

— Cine te-a plătit?

— Am găsit astea la ea, zise Lila, scoţând o pungă cu pietre preţioase albastre.

Nu unele oarecare, ci unele mici, ovale, folosite să împodobească o faţă de faroan.

— Sol-in-Air, murmură Kell. Care era sarcina ta?

Când Jasta scuipă pe punte în semn de răspuns, Lila îşi înfipse vârful cizmei în piciorul rănit al femeii. Un mârâit îi scăpă din gâtlej.

— Să-l ucid pe trădător ar fi fost un plus, mârâi ea. Am fost plătită să-l omor pe prinţul cu ochi negru.

Privirea ei se întoarse încet spre Kell.

— Iar un Şarpe nu se opreşte până ce nu-şi duce treaba la bun sfârşit.

Cuţitul veni de nicăieri.

Cât ai clipi, de unde Jasta nu avea nimic în mâini, ultima ei armă ascunsă ieşi la vedere şi zbură spre inima lui Kell. Mintea lui reacţionă înaintea corpului şi mâinile se ridicară, dar prea încet, prea târziu.

Avea să se întrebe săptămâni, luni, ani de-a rândul dacă ar fi putut s-o oprească.

Dar, în momentul acela, nu mai avea nici urmă de magie rămasă în el.

Lama pătrunse, îngropându-se până la mâner.

Kell se clătină un pas îndărăt, adunându-şi curajul

pentru o durere care nu veni.

Buclele lui Hastra fluturară înaintea ochilor lui, poleite cu auriu chiar şi pe întuneric. Băiatul se mişcase cu viteza luminii, sărind între Kell şi cuţit, cu braţele ridicate nu să blocheze arma, ci întinse ca s-o prindă.

Îl nimerise drept în inimă.

Kell scoase un răcnet sălbatic când Hastra – Hastra, care făcea lucrurile să crească, care ar fi trebuit să fie preot, care ar fi putut să fie orice şi-ar fi dorit, dar alesese să fie gardian, gardianul lui *Kell* – se clătină şi căzu.

— Nu! strigă el, prinzându-i corpul înainte să atingă puntea.

Era deja atât de tăcut, atât de nemişcat, atât de dus, însă Kell trebuia să spună ceva, trebuia să încerce ceva. La ce bun atât de multă putere, dacă oamenii continuau să moară?

— *As Hasari*, imploră el, apăsându-şi palmele de pieptul lui Hastra, chiar în clipa când ultimele bătăi de inimă se stingeau sub mâinile lui.

Era prea târziu.

El acţionase prea târziu.

Până şi magia are o limită.

Iar Hastra deja murise.

Buclele îi alunecară de pe ochii ce fuseseră înainte – *adineauri* – luminaţi de viaţă şi care acum erau întunecaţi, ficşi, deschişi.

Kell aşează încet corpul lui Hastra pe punte, scoţându-i cuţitul din piept şi ridicându-se în picioare. Pieptul lui clocotea, respirând anevoie şi exploziv. Îi venea să urle. Îi venea să plângă.

În schimb, traversă puntea şi-i tăie gâtul Jastei.

VII

Rhy gemu de durere.

N-a fost ca o lovitură primită pe neaşteptate, ci ca o durere pe care o simţi în muşchii dintr-odată epuizaţi, o

slăbire a energiei. Capul îi zvâcnea şi inima îi bătea rapid, când se ridică în capul oaselor, încercând să se ancoreze în realitatea cearşafurilor de mătase, cu fierbinţeala focului încă mocnind în inimă.

Eşti aici, îşi spuse el, încercând să-şi descâlcească mintea din coşmar.

În vis, se îneca.

Nu în felul în care aproape se înecase pe balcon, în urmă cu câteva ore – zile? –, când Kell se aruncase după Holland în fluviu. Nu, totul acum se petrecea mai lent. Rhy cel din vis se scufunda, din ce în ce mai adânc, într-un mormânt de valuri pustiitoare, presiunea apei strivindu-i plămânii.

Dar durerea pe care o simţea acum nu venea din vis.

Nu era a lui.

Era a lui Kell.

Rhy întinse mâna spre acul regal de pe noptieră, dorindu-şi să fi putut vedea ce se întâmpla cu fratele lui şi nu doar să simtă efectele. Uneori, avea impresia că reuşeşte, în frânturi de viziune şi în vise, dar nimic nu se închega, nimic nu-i rămânea vreodată în minte.

Rhy strânse cerculeţul de aur vrăjit în pumn, aşteptându-se să simtă ardoarea chemării lui Kell, şi abia atunci îşi dădu seama cât de neajutorat era, de fapt. Cât de inutil pentru Kell. El îl putea chema pe fratele lui, dar Kell nu avea – sau nu putea – să-l cheme vreodată pe el.

Rhy se trânti la loc pe perne, strângând acul la piept.

Durerea deja se stingea, ecoul unui ecou, un val de reflux, lăsând în urmă doar disconfortul surd şi frica.

Nu reuşi să mai adoarmă.

Carafele de pe bufet sclipeau în lumina scăzută a focului, ademenindu-l, şi se dădu jos din pat ca să-şi toarne ceva de băut, adăugând o singură picătură din licoarea lui Tieren în lichidul ca ambra. Rhy ridică paharul spre buze, dar nu bău. Altceva îi atrase atenţia. Armura lui. Zăcea întinsă ca un corp adormit pe sofa, cu mâinile înmănuşate, încrucişate pe piept. Nu mai era nevoie de ea, acum, nu când oraşul dormea dus, însă tot îi simţea atracţia, mai puternică decât licoarea, mai puternică şi decât întunericul

– întotdeauna mai intens înainte de zori.

Rhy lăsă paharul deoparte şi luă coiful de aur.

VIII

Miturile nu se nasc dintr-odată.

Nu răsar pur şi simplu în lume. Se alcătuiesc încet, răsucite în mâinile timpului până când muchiile li se netezesc, până când depănatul poveştii dă destulă greutate cuvintelor – amintirilor – cât să le facă să se rostogolească singure.

Însă toate poveştile încep de undeva şi, în noaptea aceea, când Rhy Maresh mergea pe străzile Londrei, un nou mit lua naştere.

Era povestea unui prinţ care îşi supraveghea oraşul în timp ce acesta dormea. Care mergea pe jos, de frică să nu calce în picioare pe cineva căzut, care îşi croia drum printre trupurile supuşilor lui.

Unii aveau să spună că se mişca în tăcere, auzindu-se doar clinchetul slab al armurii lui aurite, la fiecare pas răsunând ca nişte clopoţei în depărtare, în liniştea străzii.

Alţii aveau să spună că vorbea, că până şi în întunericul cel mai îndepărtat, cel care dormea îl auzea şoptind în continuu „Nu sunteţi singuri”.

Unii aveau să spună că nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

Într-adevăr, nu exista nimeni care să vadă.

Dar Rhy *chiar* mergea printre ei, pentru că era prinţul lor şi pentru că nu putea să doarmă şi pentru că ştia cum era să fii ţinut de o vrajă, să fii târât în întuneric, să fii legat de ceva şi totuşi să te simţi cu desăvârşire singur.

Promoroaca se aşternuse peste oamenii lui, făcându-i să arate mai degrabă a statui decât a bărbaţi, femei şi copii. Prinţul văzuse copacii doborâţi cum sunt înghiţiţi treptat de muşchi, bucăţile de lume fiind revendicate încet, şi, în timp ce umbla prin mulţimea de oameni căzuţi, se întreba ce s-ar întâmpla dacă Londra ar rămâne sub vraja asta o

lună, un anotimp, un an.

Oare lumea ar urca peste trupurile adormite?

Oare avea să-i înghită, milimetru cu milimetru?

Începuse să ningă de-adevăratelea (ciudat, având în vedere că se aflau în prag de primăvară, dar, pe de altă parte, nu era cel mai ciudat lucru care să se fi abătut asupra Londrei), aşa că Rhy ştergea gheaţa de pe obrajii neclintiţi, sfâşia prelatele de pe osatura fantomatică a pieţei de noapte şi lua păturile din casele acum bântuite doar de amintirea răsuflărilor. Şi, cu răbdare, prinţul învelea fiecare persoană pe care o găsea, pe toţi, deşi ei nu păreau să simtă frigul sub giulgiul siguranţei şi al somnului, date de vrajă.

Gerul îi înţepa degetele prinţului. I se strecura prin armură şi în piele, dar el n-a făcut cale-ntoarsă, nu şi-a întrerupt veghea până ce primele suliţe de lumină n-au străpuns cochilia întunericului şi zorii au subţiat chiciura. Abia atunci prinţul s-a întors la palat, prăbuşindu-se în patul lui şi cufundându-se într-un somn lung.

12.

TRĂDARE

I

Răsăritul veni tăcut peste *Fantoma*.

Aruncaseră cadavrele peste bord – Hano, cu gâtul tăiat, şi Ilo, pe care-l găsiseră mort în cală, Jasta, care îi trădase pe toţi, şi toţi Şerpii de Mare.

Numai Hastra fusese înfăşurat într-o pătură. Kell legase ţesătura cu grijă în jurul picioarelor băiatului, peste şolduri şi peste umeri, lăsându-i liberă faţa – lipsită de zâmbetul sfios, cu buclele strălucitoare acum atârnând moi – cât mai mult timp posibil.

Marinarii morţi erau aruncaţi în mare. Dar Hastra nu fusese un marinar. El fusese un gardian regal.

Dacă ar fi avut flori pe corabie, Kell ar fi aşezat una pe pieptul sfâşiat al lui Hastra – aşa era obiceiul, în Arnes, să marchezi o rană mortală.

Se gândi la floarea care rămăsese acasă, în Bazin, cea pe care Hastra o făcuse pentru Kell, aducând viaţă dintr-un bulgăre de pământ, o picătură de apă şi o sămânţă. O fâşie de lumină într-o lume ce se întuneca. Oare avea s-o mai găsească la întoarcere? Sau se ofilise deja?

Dacă Lenos ar fi fost acolo, ar fi putut spune ceva, ar fi putut trimite o rugăciune către sfinţii fără nume, dar şi Lenos pierise, dispărut în valuri, iar Kell nu avea nicio floare, nu avea nicio rugăciune, nu avea nimic decât mânia pustie înotând în inima lui.

— *Anoshe*, murmură el, când corpul a fost dat peste bord.

Ar fi trebuit să cureţe puntea, dar li se părea inutil. *Fantoma* – ce mai rămăsese din ea – avea să ajungă la Tanek în cursul zilei.

Se clătina de oboseală.

Nu dormise. Niciunul dintre ei nu dormise.

Holland se concentra să menţină vântul în pânze, în vreme ce Alucard stătea, amorţit, la cârmă – puterea era preţioasă, dar Lila insistase să-i vindece rănile căpitanului. Kell nu-i reproşă nimic. Alucard Emery contribuise destul la păstrarea corabiei pe valuri.

Lila stătea acum lângă el, trecând pietrele preţioase faroane dintr-o mână într-alta, uitându-se la nestematele albastre cu fruntea înnegurată de gânduri.

— Ce-i? întrebă el.

— Am omorât odată un faroan, zise ea, lăsând pietrele să curgă în mâna cealaltă. În timpul turnirului.

— Ce-ai făcut? începu Kell, sperând că auzise greşit, că nu va fi silit să-i menţioneze asta lui Rhy – sau, mai rău, lui Maxim – odată ce vor ajunge înapoi. Când ai avut tu…?

— Nu asta e ideea, i-o reteză ea, lăsând pietrele să-i curgă printre degete. Ai văzut vreodată un faroan să se despartă de astea? Ai văzut vreodată unul care să plătească în altceva decât bani?

Kell se încruntă puţin.

— Nu.

— Asta pentru că pietrele sunt incrustate în pielea lor. N-ai putea să smulgi una nici dac-ai vrea, nu fără un cuţit.

— N-am observat.

Lila ridică din umeri, întinzând mâna peste ladă.

— Ăsta e genul de lucruri la care te gândeşti când eşti un hoţ.

Îşi întoarse palma în jos şi pietrele troncăniră pe capacul lăzii.

— Şi când l-am ucis pe faroanul ăla, pietrele de pe faţa lui s-au desprins. I-au căzut, de parcă ceea ce le ţinuse în loc dispăruse.

Kell făcu ochii mari.

— Nu crezi că astea au venit de la un faroan.

— Ba sunt foarte sigură că de la un faroan au venit, spuse Lila, ridicând o singură piatră. Dar mă îndoiesc că a avut de ales.

II

Maxim îşi încheie vraja la puţin timp după ce se crăpă de ziuă.

Se sprijini, frânt, cu spatele de masă ca să-şi admire lucrarea, oamenii fără chip stând în formaţie, cu piepturile lor blindate zăvorâte peste inimile de oţel. Douăsprezece tăieturi adânci îi traversau regelui partea interioară a braţului, unele pe cale de a se vindeca, altele proaspete. Douăsprezece piese de vrajă învelite în oţel, legate laolaltă, stăteau în faţa lui, făurite şi sudate şi îmbinate.

Efortul de a lega magia fusese epuizant, oboseala crescând cu fiecare nouă platoşă adăugată. Corpul îi tremura uşor de la povară, dar n-avea să dureze mult, odată ce misiunea avea să înceapă. Maxim avea să se descurce.

Se ridică – încăperea se învârti vertiginos pentru câteva secunde înainte să se liniştească – şi coborî la parter ca să ia o ultimă masă împreună cu soţia lui, cu fiul lui. Un rămas-bun fără cuvinte. Emira avea să înţeleagă, iar Rhy, spera el, avea să-l ierte. Cartea de însemnări avea să le fie de ajutor.

În timp ce mergea, Maxim îşi imagina cum stă împreună cu ei în salonul mare, cu masa plină de ceşti de ceai şi pâine proaspăt scoasă din cuptor. Mâna Emirei peste a lui. Râsul lui Rhy revărsându-se în jur. Şi Kell, unde fusese întotdeauna, alături de fratele lui.

Maxim îşi lăsă mintea obosită să se delecteze cu acest vis, cu această amintire.

Doar o ultimă masă.

O ultimă oară.

— Maiestatea Voastră!

Maxim suspină şi se întoarse. Ultimul lui vis muri când văzu gărzile regale ţinând un om între ei. Captivul purta robele purpurii cu alb ale suitei faroane, venele de argint întinzându-se ca metalul topit printre pietrele preţioase de pe pielea lui neagră. Sol-in-Air veni în grabă pe hol, în urma soldaţilor, apropiindu-se cu viteză.

— Daţi-i drumul! porunci lordul faroan.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Maxim, oboseala amorţindu-i fiecare muşchi, fiecare oscior.

Unul dintre gardieni îi întinse o scrisoare.

— L-am oprit, Maiestatea Voastră, când încerca să se furişeze din palat.

— Un mesager? îşi înălţă vocea Maxim, întorcându-se spre Sol-in-Air.

— Nu ni se îngăduie să trimitem scrisori? îl înfruntă lordul faroan. Nu m-am gândit că suntem prizonieri aici.

Maxim dădu să deschidă scrisoarea, dar Sol-in-Air îl prinse de încheietură.

— Nu-ţi face aliaţii duşmani, îl preveni el. Ai destui din urmă.

Maxim îşi eliberă încheietura şi deschise scrisoarea dintr-o singură mişcare, plimbându-şi ochii rapid peste misiva faroană.

— Ai cerut întăriri.

— Avem *nevoie* de ele, insistă Sol-in-Air.

Lui Maxim îi vâjâia capul.

— Nu. N-ai face decât să atragi mai multe vieţi în luptă…

— Poate dacă ne-ai fi *spus* despre vraja preoţilor…

— …mai multe vieţi pentru Osaron de revendicat şi de folosit împotriva noastră, a *tuturor*.

Între timp ajunsese şi prinţul veskan şi Maxim îşi întoarse furia şi asupra lui.

— Şi tu? Au trimis şi veskanii mesaje în afara oraşului?

Col păli.

— Şi să-şi rişte astfel vieţile? Bineînţeles că nu.

Sol-in-Air îl fulgeră cu privirea pe prinţul veskan.

— Minţi!

Maxim n-avea destulă energie pentru povestea asta. Nu avea timp.

— Închideţi-i pe Lordul Sol-in-Air şi suita sa în camerele lor.

Faroanul se holbă la el îngrozit.

— Rege Maresh…

— Ai de ales, îi tăie vorba Maxim, între camerele voastre

sau temniţa regală. Şi pentru binele vostru şi al nostru sper că ai trimis un singur om.

Când soldaţii lui Maxim îl escortară pe Sol-in-Air spre camerele lui, el nu protestă, nu se opuse. Nu spuse decât un singur lucru, cu voce scăzută, încordată.

— Faci o greşeală.

*

Familia Maresh nu stătea la masă în salonul mare. Jilţurile erau goale. Masa nu fusese întinsă – şi n-avea să fie încă vreo câteva ore, îşi dădu el seama. Nici măcar nu răsărise soarele.

Corpul lui Maxim începuse să tremure.

Nu avea puterea să continue să-i caute, aşa că se întoarse la apartamentul regal, sperând în van că Emira avea să fie acolo, aşteptându-l. I se strânse inima când descoperi camerele goale, chiar dacă o mică parte din el răsuflă de uşurare la gândul că era scutit de durerea sfâşietoare a despărţirii.

Cu mâini tremurătoare, începu să pună lucrurile în ordine. Se îmbrăcă, îşi strânse hârtiile de pe birou şi puse textul pe care îl scrisese pentru Rhy în mijloc.

Vraja îl solicita pe Maxim cu fiecare respiraţie, cu fiecare bătaie de inimă, firele magiei, întinse la maximum prin pereţi şi pe scări în jos, consumându-i energia cu fiecare clipă nefolosită.

Curând, îi promise vrăjii. Curând.

Scrise trei scrisori, una lui Rhy, una lui Kell şi, ultima, Emirei, toate prea lungi şi prea scurte. Maxim fusese întotdeauna un om al faptelor, nu al cuvintelor. Şi nu mai era timp.

Tocmai sufla peste cerneală să se usuce, când auzi uşa deschizându-se.

Inima i-o luă la goană, speranţa retrezindu-se când se întoarse, aşteptându-se s-o vadă pe soţia lui.

— Scumpa mea…

Nu continuă când o văzu pe fata cu piele albă şi păr blond, cu o coroană de argint în păr, îmbrăcată în verde şi stropită parcă cu vopsea stacojie pe faţă.

Prinţesa veskană zâmbi. Avea patru lame lustruite între degete, subţiri ca acele şi din fiecare picura sânge, iar când vorbi, vocea îi era liniştită, voioasă, de parcă n-ar fi intrat nepermis în camerele regale, de parcă n-ar fi fost niciun cadavru în urma ei, pe hol, şi sângele nu i-ar fi mânjit fruntea.

— Maiestatea Voastră! Am sperat să vă găsesc aici.

Maxim nu dădu înapoi.

— Prinţesă, ce cau…

Înainte de a sfârşi, prima lamă veni în zbor prin aer şi, până ce regele îşi ridică mâna, iar magia se declanşă ca să devieze lovitura, un al doilea cuţit i se înfipse în cizmă, ţintuindu-i piciorul de podea.

Un geamăt de durere îi scăpă lui Maxim când încercă să se răsucească totuşi, ca să evite o a treia lamă, doar pentru a o încasa pe a patra în braţ. Aceasta din urmă nu zburase – era încă în mâna atacatoarei, care îi împinse oţelul adânc deasupra cotului, ţintuindu-i braţul de perete.

Totul durase mai puţin de o clipă.

Prinţesa veskană stătea pe vârfuri, de parc-ar fi vrut să-l sărute. Era atât de tânără, prea tânără ca să fie atât de îndrăzneaţă.

— Nu arăţi bine, zise ea.

Maxim îşi simţea capul gata să-i plesnească. Dăduse prea mult din el pentru vrajă. Îi mai rămăsese prea puţină vlagă să-şi adune magia pentru o luptă. Dar încă mai avea cuţitul în teacă, la şold. Şi încă unul pe gambă. Degetele îi zvâcniră, dar mai înainte să poată apuca vreunul, un cuţit de-al Corei zbură înapoi între degetele ei.

I-l puse la gât.

Braţul şi piciorul lui Maxim amorţiseră – nu numai de durere, dar şi…

— Otravă, mârâi el.

Capul ei încuviinţă energic.

— N-o să te ucidă, zise ea veselă. Asta-i treaba mea. Dar ai fost o gazdă încântătoare.

— Ce-ai făcut? Fată neghioabă…

Zâmbetul ei se ascuţi într-un rânjet dispreţuitor.

— Fata asta neghioabă o să-şi acopere numele de glorie. Fata asta neghioabă o să-ţi ia palatul şi regatul!

Se aplecă spre el, vocea ei devenind dintr-odată senzuală.

— Dar, mai întâi, fata asta neghioabă o să-ţi taie gâtul.

Pe uşa deschisă, Maxim zări corpurile căzute ale gardienilor săi, înşirate pe tot holul, braţele şi picioarele lor în armuri rămase întinse, fără viaţă, pe covor.

Şi apoi văzu şirul de feţe negre, cu pietrele preţioase reflectând lumina ca nişte lacrimi.

— Eşti incapabilă să înţelegi, prinţesă, zise el, în timp ce amorţeala i se răspândea prin membre şi faroanii înaintau fără zgomot, cu Sol-in-Air în frunte. Uciderea unui rege îţi asigură un singur lucru.

— Şi care e acela? şopti ea.

Maxim îi susţinu privirea.

— O moarte lentă.

Lama Corei îi străpunse pielea exact când faroanii dădură buzna în cameră.

Cât ai clipi, Sol-in-Air o trăgea pe fata ucigaşă spre el, cu un braţ pe după gâtul ei.

Ea învârti cuţitul subţire ca acul în mână, ca să-i înfigă vârful în piciorul faroanului, dar ceilalţi erau deja asupra ei, ţinând-o de braţe, silind-o să cadă în genunchi înaintea lui Maxim.

Regele încercă să vorbească şi descoperi că limba îi era grea, corpul lui luptând cu prea mulţi inamici, şi otrava, dar şi costul magiei cheltuite.

— Găsiţi gărzile arnesiene! porunci Sol-in-Air.

Atunci Cora se luptă nebuneşte, violent, fără dram de umor copilăresc, în timp ce ei o lăsară fără cuţite.

Maxim în sfârşit îşi smulse cuţitul din braţ cu degetele pe jumătate amorţite şi îşi eliberă piciorul ţintuit de podea, sângele umplându-i cizma, apoi se îndreptă cu paşi nesiguri spre bufet.

Găsi licorile pe care Tieren le pregătise pentru el, cele pentru durere, pentru somn şi unul, numai unul, pentru otravă, şi îşi turnă un pahar plin din lichidul rozaliu, de

parcă i-ar fi fost pur şi simplu sete şi nu s-ar fi luptat cu moartea.

Degetele îi tremurau, dar bău cu înghiţituri mari, punând paharul gol deoparte când simţurile îi reveniră cu un val de căldură, aducând şi durerea odată cu el. O nouă trupă de soldaţi apăru în cadrul uşii, toţi cu răsuflarea tăiată şi înarmaţi, cu Isra în frunte.

— Maiestatea Voastră, zise ea, cercetând iute camera şi pălind când o văzu pe micuţa prinţesă veskană ţinută la podea şi pe lordul veskan dând ordine, în loc să fie sub pază în aripa lui de palat, când văzu cuţitele confiscate şi urmele însângerate de paşi ai regelui.

Maxim se sili să stea drept.

— Vezi de gărzile tale! porunci el.

— Rănile dumneavoastră, începu Isra, dar regele îi tăie vorba.

— Nu sunt atât de uşor de ucis.

Se întoarse spre Sol-in-Air. Fusese cât pe ce, o chestiune de secunde, şi amândoi o ştiau, dar lordul faroan nu spuse nimic.

— Îţi sunt dator, zise Maxim. Şi-mi voi plăti datoria.

Temându-se c-o să se prăbuşească dacă mai zăbovea mult, Maxim îşi întoarse atenţia spre fata veskană, acum în genunchi pe podea.

— Ai dat greş, prinţesă, şi asta o să te coste.

Ochii albaştri ai Corei străluceau viu.

— Nu atât de mult cât o să te coste pe tine, zise ea, strâmbându-şi gura într-un zâmbet glacial. Spre deosebire de mine, fratele meu Col nu şi-a ratat *niciodată* ţintele.

Lui Maxim îi îngheţă sângele în vine. Se întoarse spre Isra şi ceilalţi gardieni.

— Unde-i regina?

III

Rhy nu se dusese s-o caute pe mama lui.

O întâlnise absolut din întâmplare.

Înainte să înceapă să aibă coşmaruri, el întotdeauna dormise până târziu. Stătea în pat toată dimineaţa, minunându-se de pernele lui care păreau mai moi după somn sau de felul în care lumina se mişca prin voalurile de pe tavan. Pentru primii douăzeci de ani din viaţă, patul fusese locul favorit al lui Rhy din tot palatul.

Acum abia aştepta să scape de el.

De fiecare dată când corpul lui se cufunda între perne, simţea întunericul ridicându-se spre el şi cuprinzându-l în braţe. De fiecare dată când mintea lui aluneca spre somn, umbrele erau acolo ca să-l întâmpine.

În zilele din urmă, Rhy se sculase devreme, disperat după lumină.

Nu conta că petrecuse cea mai mare parte a nopţii făcând de veghe pe străzi, nu conta că avea mintea înceţoşată, membrele înţepenite şi resimţea ecourile durerii dintr-o luptă pe care o purta altcineva. Lipsa de somn îl îngrijora mai puţin decât ceea ce găsea în visele lui.

Soarele tocmai se iţea deasupra fluviului când Rhy se trezise, restul palatului fiind probabil încă învăluit într-un somn tulburat. Ar fi putut să cheme un servitor – existau mereu doi sau trei care nu dormeau –, în schimb, se îmbrăcase singur, nu cu armura de prinţ sau în costumul oficial, roşu cu auriu, ci în hainele negre, de stofă moale, pe care le mai purta uneori în interiorul palatului.

Aproape în ultima clipă îşi luă şi sabia, arma nepotrivindu-se cu restul costumaţiei sale. Poate din cauza absenţei lui Kell. Poate din cauza somnului lui Tieren. Poate din cauza faptului că tatăl lui era mai palid cu fiecare zi sau poate pur şi simplu pentru că se obişnuise s-o poarte. Indiferent de motiv, Rhy îşi luă sabia regală şi îşi legă centura la brâu.

Se îndreptă absent către salon, în mintea lui privată de somn aşteptându-se să-i găsească pe rege şi pe regină luând micul dejun, dar bineînţeles că salonul era pustiu. De aici, porni spre galerie, dar se întoarse înapoi de cum auzi voci, care se adresau pe un ton jos şi îngrijorat,

punând întrebări la care el nu avea răspunsuri.

Rhy se retrase, mai întâi în camerele de antrenament, pline cu soldaţii epuizaţi care mai rămăseseră din garda regală, şi apoi în sala hărţii, căutându-l pe tatăl lui, care nu era acolo. Rhy trecu prin sălile de bal, una după alta, dorindu-şi un colţişor tihnit, paşnic, o urmă de normalitate, dar găsi numai argintaţi, nobili, preoţi, magicieni, întrebări.

Când intră în Giuvaier, nu voia decât să fie singur.

În schimb, Rhy Maresh o găsi pe regină.

Ea stătea în picioare, în mijlocul camerei cu geamuri uriaşe, cu capul plecat, ca în rugăciune.

— Ce faci, mamă?

Rosti cuvintele încet, dar vocea îi răsună puternic prin camera goală.

Emira îşi înălţă capul.

— Ascult.

Rhy privi în jur, de parc-ar mai fi putut fi ceva – sau cineva – pe care nu-l observase. Dar erau singuri. Sub picioarele lor, podeaua era însemnată cu cercuri pe jumătate trasate, începutul vrăjilor făcute când palatul fusese atacat, dar abandonate odată ce vraja lui Tieren îşi făcuse efectul, iar pe tavanul ce se înălţa mult deasupra capetelor, ghirlande de flori se răsuceau pe coloanele subţiri de cristal.

Mama lui întinse mâna şi îşi plimbă degetele de-a lungul celei mai apropiate.

— Ţi-aduci aminte, zise ea şi vocea umplu sala, când ai crezut că toate florile de primăvară sunt bune de mâncat?

Paşii lui răsunară pe podeaua de sticlă, făcând camera să cânte încetişor, când se apropie de ea.

— A fost din vina lui Kell. El a insistat că erau bune.

— Şi tu l-ai crezut. Ţi-a fost atât de rău!

— Dar i-am plătit-o, mai ştii? Când l-am provocat la întrecere, cine poate să mănânce mai multe prăjituri de vară. Şi el nu şi-a dat seama decât la prima muşcătură că prăjiturile erau făcute doar din lămâie verde.

Un chicotit slab îi scăpă când îşi aminti mutra lui Kell,

cum se chinuia să nu scuipe, dar care, imediat apoi, a vomitat în primul ghiveci de marmură.

— Ne ţineam numai de glume.

— O spui de parcă v-aţi fi oprit vreodată.

Emira lăsă să-i cadă mâna de pe coloană.

— Când am venit prima oară la palat, am urât camera asta.

Spuse toate astea absent, dar Rhy îşi cunoştea mama – ştia că nimic din ce spunea sau făcea ea nu era vreodată lipsit de semnificaţie.

— Serios? o îndemnă el să continue.

— Ce putea fi mai rău, m-am gândit eu, decât o sală de bal făcută din sticlă? Era doar o chestiune de timp până când se spărgea. Şi apoi, într-o zi, oh, eram atât de furioasă pe tatăl tău – nu mai ţin minte de ce –, dar voiam să sparg ceva, aşa că am venit aici, în camera asta fragilă, şi am bătut cu pumnii în pereţi, în podea, în coloane. Am lovit în cristaluri şi în sticlă până mi-am zdrelit degetele. Dar oricât am încercat, Giuvaierul nu s-a spart.

— Până şi sticla poate fi rezistentă, zise Rhy, dacă e destul de groasă.

Un zâmbet fugitiv, licărind doar o clipă, apoi pierind şi apărând din nou – primul, sincer, al doilea, forţat.

— Am crescut un fiu deştept.

Rhy îşi trecu o mână prin păr.

— Tu m-ai crescut şi *pe mine*.

Ea se încruntă, aşa cum o făcea ca răspuns la remarcile lui usturătoare, pe care le auzise de atâtea ori înainte. Se încrunta într-un fel care lui îi amintea de Kell, nu că ar fi vrut să-i spună vreodată asta.

— Rhy, zise ea, n-am vrut niciodată…

În spatele lor, cineva îşi drese glasul. Rhy se întoarse şi dădu cu ochii de prinţul Col, stând în prag, cu hainele mototolite şi părul ciufulit, de parcă n-ar fi închis un ochi toată noaptea.

— Sper că nu vă întrerup! zise veskanul cu o uşoară tensiune în glas, care-l scoase din sărite pe prinţ.

— Nu, răspunse regina glacial, în acelaşi timp ce Rhy

zise:

— Da.

Ochii albaştri ai lui Col se mutară când la unul, când la altul, în mod cert observându-le stinghereala, dar nu se retrase. În schimb, intră în Giuvaier, lăsând uşile să se închidă singure în urma lui.

— O căutam pe sora mea.

Rhy îşi aminti vânătăile de pe încheietura Corei.

— Nu-i aici.

Prinţul veskan îşi plimbă iute privirea prin cameră.

— Asta văd şi eu, zise el, apropiindu-se de ei. Palatul vostru e cu adevărat magnific.

Se mişca relaxat, de parcă admira camera, dar privirea i se tot muta rapid de la Rhy la regină şi înapoi.

— De fiecare dată când cred că l-am văzut pe tot, mai descopăr o sală.

O sabie îi atârna la şold, mânerul bătut cu pietre preţioase arătând ca o sabie de paradă, dar Rhy tot se zbârli la vederea ei, la purtarea prinţului, la simpla lui prezenţă. Şi atunci atenţia Emirei se ridică brusc în sus, de parcă ar fi auzit ceva ce Rhy nu desluşise.

— Maxim.

Numele tatălui său a fost o şoaptă gâtuită pe buzele reginei, care o porni spre uşi, dar se opri brusc când Col îşi scoase sabia din teacă.

Cu acest unic gest, totul se schimbă în veskan. Aroganţa lui tinerească se evaporă, purtarea degajată fu înlocuită de ceva sumbru, hotărât. Col poate că era un prinţ, dar ţinea sabia cu siguranţa calmă a unui soldat.

— Ce faci? întrebă Rhy.

— Nu e evident? Col strânse mai bine de sabie. Câştig un război înainte să înceapă.

— Lasă sabia jos! porunci regina.

— Îmi cer iertare, Înălţimea Voastră, dar nu pot.

Rhy îi cercetă ochii prinţului, sperând să vadă umbra molipsirii, să găsească voinţa afectată de blestemul din afara zidurilor palatului, şi se cutremură când îi descoperi verzi şi curaţi.

Indiferent ce făcea, Col o făcea din propria voinţă.

Undeva dincolo de uşi se ridică un strigăt, cuvintele fiind înăbuşite, pierdute.

— Ca să spun drept, zise prinţul veskan ridicând sabia, am venit numai pentru regină.

Mama lui îşi deschise braţele, aerul dintre mâinile ei sclipind îngheţat.

— Rhy, zise ea scoţând un norişor de aburi. *Fugi*.

Înainte să poată rosti cuvântul până la capăt, Col ţâşni la atac.

Veskanul era rapid, dar Rhy era mai rapid sau aşa păru, când magia reginei îi îngreună membrele lui Col. Aerul îngheţat n-a fost de ajuns să oprească atacul, dar l-a încetinit pe Col îndeajuns ca Rhy să se arunce în faţa mamei lui, sabia menită ei înfigându-se în schimb în pieptul *lui*.

Rhy tresări la durerea sălbatică, provocată de oţelul ce-i străpungea carnea, şi, o clipă, fu proiectat înapoi în camera lui, când avea un pumnal înfipt printre coaste şi sângele îi şiroia printre degete, îngrozitoarea arsură a cărnii sfâşiate fiind rapid înlocuită de o răceală ca de gheaţă. Însă durerea de acum era reală, era fierbinte şi n-a fost înlocuită de nimic.

Putea simţi fiecare milimetru din cumplitul metal de la intrare, imediat sub stern, până la ieşire, sub umăr. Tuşi, scuipând sânge pe podeaua de sticlă, iar picioarele ameninţară să i se înmoaie, dar izbuti să nu cadă.

Corpul lui ţipa, mintea lui ţipa, dar inima lui continua să bată, încăpăţânată, *sfidătoare*, în jurul sabiei celuilalt prinţ.

Rhy trase aer în piept, întretăiat, şi îşi înălţă capul.

— Cum… îndrăzneşti? mormăi el, gura umplându-se cu gustul sângelui.

Triumful de pe faţa lui Col se preschimbă în şoc.

— Nu-i cu putinţă, se bâlbâi el şi apoi, îngrozit: *Cine eşti tu?*

— Sunt… Rhy Maresh, răspunse el. Fiul lui Maxim şi al Emirei… fratele lui Kell… moştenitorul acestui oraş… şi

viitorul rege al Arnesului.

Col dădu drumul armei.

— Dar ar trebui să fii *mort*.

— Ştiu, zise Rhy, scoţându-şi sabia din teacă şi înfigând-o în pieptul lui Col.

A fost o rană ca în oglindă, dar nu exista nicio vrajă care să-l protejeze pe prinţul veskan. Nicio magie care să-l salveze. Nicio viaţă care să i-o lege pe a lui. Sabia se adâncise în el. Rhy se aşteptă să simtă remuşcare – mânie sau măcar triumf – când băiatul blond se prăbuşi, lipsit de viaţă, dar nu simţi decât uşurare.

Rhy trase din nou aer în piept şi apucă de mânerul sabiei încă înfipte în pieptul lui. O scoase, cu lama mânjită de sânge.

O lăsă să cadă la podea.

Abia atunci auzi micul icnet – un plâns fără sunet – şi simţi degetele reci ale mamei lui strângându-l de braţ. Se întoarse la ea. Văzu pata roşie întinzându-se pe pieptul rochiei sale, în locul unde sabia o străpunsese. Trecând prin el. Pătrunzând în ea. Acolo, chiar deasupra inimii. O pată prea mică pentru o rană aşa mare. Mama lui ridică privirea spre el.

— Rhy, zise ea, cu o micuţă cută între sprâncene, aceeaşi expresie pe care o avusese de sute de ori când el şi Kell intrau în necazuri, când el zbiera sau îşi rodea unghiile sau făcea orice altceva nu era demn de rangul lui.

Cuta i se adânci, în timp ce ochii îi deveneau sticloşi, ducându-şi o mână la rană, după care căzu. El o prinse şi se împletici când greutatea subită îi sfâşie pieptul deschis, sfârtecat.

— Nu, nu, nu, zise el, lăsându-se cu ea pe podeaua scânteietoare.

Nu, nu era drept. O dată în viaţă fusese şi el destul de rapid. O dată în viaţă fusese şi el destul de puternic. O dată în viaţă…

— Rhy, zise ea din nou, atât de încet – prea încet.

— Nu.

Mâinile ei însângerate se ridicară spre faţa lui, încercă

să-i cuprindă obrajii, dar dădură pe lângă, mânjindu-i falca de sânge.

— Rhy…

Lacrimile lui curseră peste degetele ei.

— *Nu*.

Mâna ei căzu şi corpul i se prăvăli peste al lui, nemişcat, iar în brusca nemişcare, lumea lui Rhy se îngustă până la pata care se întindea pe piept, până la cuta care încă mai zăbovea între sprâncenele mamei sale.

Abia atunci veni durerea, pogorându-se asupra lui cu o asemenea forţă, cu o asemenea greutate, că se apucă de piept cu ambele mâini şi începu să urle.

IV

Alucard stătea la cârma corabiei, atenţia zburându-i de la cei trei magicieni de pe punte la linia orizontului. *Fantoma* se simţea ciudat sub mâinile lui, prea uşoară, prea lungă, ca un pantof făcut pentru piciorul altcuiva. Ce n-ar fi dat pentru masivitatea sigură a *Turlei*. Pentru Stross, şi Tav, şi Lenos – fiecare nume ca o aşchie de lemn sub pielea lui. Şi pentru Rhy – numele acesta, o rană şi mai adâncă.

Alucard nu tânjise niciodată atât de mult după Londra.

Fantoma înainta bine, nu avea să întârzie, dar, chiar şi cu ziua rece şi cerul senin şi cu cei trei *antari*, care-şi reveniseră, păstrând vântul în pânze, cineva tot trebuia să ţină cursul şi, cu toată înfumurarea lui, Kell Maresh nu ştia absolut nimic despre cârmitul corăbiilor, Holland abia putea să-şi ţină mâncarea în stomac, iar Bard învăţa destul de repede, dar avea să fie întotdeauna un hoţ mai bun decât un marinar – nu că i-ar fi spus-o vreodată în faţă. Aşadar, sarcina de a duce *Fantoma* la Tanek şi echipajul – cât mai rămăsese din el – la Londra îi revenea în întregime.

— Ce înseamnă?

Vocea lui Bard venea de pe puntea de jos. Stătea aproape de prinţul *antari*, care ridicase Legatarul sus, în

soare.

Alucard tresări, amintindu-şi prin câte trecuse ca să pună mâna pe afurisenia aia. Informaţia aflată în Sasenroche. Corabia printre stânci la Hanas. Mormântul nemarcat şi cufărul gol – şi ăsta fusese doar începutul, dar totul alcătuise o poveste bună, iar, pentru Maris, povestea făcea jumătate din preţ.

Şi toată lumea plătea. Cei veniţi pentru prima oară plăteau cel mai mult. Dacă Maris nu te cunoştea, atunci nu avea încredere în tine şi un dar modest foarte probabil îţi aducea o plecare rapidă, fără vreo invitaţie de a mai călca pe acolo, aşadar Alucard plătise. Săpase după Legatarul ăla şi îl dusese tot drumul până la Maris, iar acum, iată-i aici şi obiectul, tot aici, cu el din nou.

Fratele lui Rhy (Alucard descoperise că îl ura ceva mai puţin pe Kell dacă se gândea la el în felul ăsta) întorcea obiectul cu grijă între degete, în timp ce Bard stătea aplecată peste el.

Holland îi privea pe ceilalţi în tăcere şi la fel îl privea Alucard pe el. Cel de-al treilea *antari* nu vorbea prea des, iar când vorbea, remarcile lui erau seci, dispreţuitoare. Avea fumurile cuiva care-şi cunoştea puterea şi ştia că n-avea egal, cel puţin între cei de faţă. Alucard poate că l-ar fi plăcut, dacă ar fi fost ceva mai puţin ticălos. Sau ceva mai mult. Poate că l-ar fi plăcut oricum, dacă n-ar fi fost un trădător. Dacă n-ar fi adus cu el monstrul care acum făcea ravagii ca focul prin Londra. Acelaşi monstru care o ucisese pe Anisa.

— *Dă* şi *Ia*, zise Kell, mijind ochii.

— Da, bine, stărui Bard. Dar cum *funcţionează?*

— Îmi închipui că-ţi apeşi mâna ca să-ţi intre vârful în palmă, explică el.

— Dă-l încoace!

— Asta nu-i o jucărie, Lila.

— Şi eu nu sunt un copil, Kell.

Holland îşi drese glasul.

— Toţi ar trebui să fim obişnuiţi cu el.

Kell îşi dădu ochii peste cap şi mai studie o dată

Legatarul, înainte de a întinde mâna, oferindu-i-l.

Holland făcu un gest să-l ia, când Kell icni deodată şi-i dădu drumul. Cilindrul îi căzu din mână, iar el se îndoi de durere, scoţând un geamăt.

Holland prinse Legatarul şi Bard îl prinse pe Kell. Se făcuse alb ca pânza de corabie şi se ţinea cu o mână de piept.

Alucard sări de la locul lui, venind în goană spre ei, un singur cuvânt bubuindu-i în minte, în inimă.

Rhy.

Rhy.

Rhy.

Magia se aprinse în câmpul lui vizual când ajunse lângă Kell, cercetând liniile argintii ce se încolăceau în jurul lui. Nodul de la inima lui Kell era încă acolo, dar firele luminau ca încinse în foc, pulsând slab sub o presiune nevăzută.

Kell îşi înăbuşi un strigăt, sunetul şuierând printre dinţii lui încleştaţi.

— Ce e? întrebă Alucard, abia putând să-şi audă propriile cuvinte peste vuietul panicii care-i curgea prin sânge. Ce se întâmplă?

— Prinţul, reuşi Kell să spună, cu răsuflarea tăiată.

Ştiu asta, îi veni să-i strige.

— E în viaţă?

Alucard înţelese răspunsul înainte să se încrunte Kell la el.

— Bineînţeles că e în viaţă! se răsti *antari*, înfigându-şi degetele în piept. Dar… a fost atacat.

— De cine?

— Nu ştiu, mârâi Kell. Nu sunt medium.

— Pariez pe Vesk, zise Bard.

Kell scoase un mic sughiţ de durere, când firele fulgerară, pârlind aerul, înainte să revină la obişnuita lor lumină argintie.

Holland vârî Legatarul în buzunar.

— Dacă nu poate muri, atunci n-ai motiv să-ţi faci griji.

— Bineînţeles că am motiv, i-o întoarse Kell, făcând un efort să se ridice în picioare. Cineva tocmai a încercat să-l

ucidă pe prinţul Arnesului.

Scoase din buzunarul hainei acul regal.

— Trebuie să plecăm! Lila! Holland!

Alucard făcu ochii mari.

— Şi eu?

Pulsul i se liniştise, dar corpul încă îi mai vibra după valul de panică viscerală, simţind nevoia să acţioneze.

Kell îşi apăsă degetul pe vârful acului, dându-i sângele.

— Tu poţi să rămâi cu corabia.

— Exclus! mârâi Alucard, aruncând o privire spre jalnicul echipaj rămas la bord.

Holland stătea şi se uita, fără să facă nimic, dar când Lila păru că vrea să se ducă lângă Kell, degetele lui palide o apucară de braţ. Ea se uită urât la el, dar nu-i dădu drumul, iar Kell nu se uită înapoi, nu aşteptă să vadă dacă ei îl urmau, ci apropie simbolul de perete.

Holland clătină din cap.

— N-o să meargă.

Kell nu ascultă.

— *As Tascen*…

Restul formulei fu întrerupt de un trosnet care spintecă văzduhul, însoţit de un tangaj brusc al corabiei, şi exclamaţia şocată a lui Kell, când se trezi azvârlit cât colo, pe punte.

În ochii lui Alucard, a arătat ca un foc de artificii de Ziua Sfântului, care explodase în mijlocul *Fantomei*.

O lumină puternică, o explozie de energie, argintiul magiei lui Kell izbindu-se de albastrul, verdele şi roşul lumii naturale. Fratele lui Rhy încercă să se ridice în picioare, ţinându-şi capul cu ambele mâini, în mod clar surprins să se vadă tot pe corabie.

— În numele iadului atotprimitor, ce-a fost asta? întrebă Lila.

Holland făcu încet un pas în faţă, aruncând o umbră peste Kell.

— După cum spuneam, nu poţi face o uşă pe un vehicul în mişcare. Se opune legilor magiei tranziţionale.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Celălalt *antari* ridică o sprânceană.

— Evident, am crezut că ştiai.

Culoarea reveni în obrajii lui Kell, încruntătura de durere fiind înlocuită de o roşeaţă aprinsă.

— Până ce nu ajungem pe uscat, continuă Holland, nu suntem cu nimic mai buni decât magicienii obişnuiţi.

Dispreţul din vocea lui îl călca pe Alucard pe nervi. Nu era de mirare că Bard încercase mereu să-l omoare.

Lila scoase atunci un sunet şi Alucard se întoarse la timp să-l vadă pe Kell în picioare, cu mâinile îndreptate spre catarg. Putea să vadă fluxul de magie, puterea curgând spre Kell ca apa într-un pahar. O secundă mai târziu, o rafală de vânt izbi corabia atât de tare, încât pânzele plesniră şi toată construcţia scoase un geamăt lung.

— Ai grijă! strigă Alucard, sprintând la cârmă, când corabia coti, înclinându-se sub vijelia subită.

Aduse *Fantoma* înapoi pe curs, în timp ce Kell continua s-o mâne cu un grad de concentrare – de forţă concentrată – cum el nu-l mai văzuse folosind niciodată. Un nivel de tărie rezervat nu pentru Londra sau pentru rege şi regină, nu pentru Rosenal sau Osaron însuşi.

Ci pentru Rhy, gândi Alucard.

Aceeaşi forţă a iubirii care încălcase legile lumii şi adusese un frate înapoi din morţi.

Firele magiei se desenau întinse şi strălucitoare, în timp ce Kell îşi arunca puterea asupra pânzelor, Holland şi Lila făcând eforturi să se ţină bine, căci el trecuse de limitele puterii lui şi împrumuta de la ei.

Rezistă, Rhy, gândi Alucard, în timp ce corabia sfâşia valurile, cu o viteză atât de mare, încât abia mai atingea suprafaţa mării.

V

Rhy coborî scările închisorii.

Paşii lui erau înceţi, anevoioşi. Îl durea când respira, o durere care nu avea nimic de-a face cu rana din piept, ci

cu faptul că mama lui murise.

Bandajele îi înfăşurau coastele şi un umăr, prea strâns, rana de dedesubt fiind deja închisă. *Vindecată* – dacă acesta era cuvântul potrivit. Dar nu era, pentru că Rhy Maresh nu se *vindecase* de luni de zile.

Vindecarea se întâmpla progresiv, vindecarea lua *timp* – timp pentru muşchi să se sudeze, pentru oase să se aşeze la loc, pentru piele să se adune, timp pentru cicatrice să se formeze, pentru lenta dispariţie a durerii, urmată de revenirea puterilor.

La drept vorbind, Rhy nu cunoscuse niciodată suferinţa îndelungată a convalescenţei. Ori de câte ori se rănise, când era copil, Kell fusese întotdeauna lângă el ca să-l facă bine. Nimic mai rău decât o tăietură sau o vânătaie, o durere care nu durase vreodată mai mult decât timpul cât îi lua până-şi găsea fratele.

Dar chiar şi aşa fusese diferit.

Fusese o alegere.

Rhy îşi amintea cum căzuse de pe zidul curţii, când avea doisprezece ani, şi îşi scrântise mâna. Îşi amintea graba neşovăitoare a lui Kell de a se înţepa pentru sânge, graba lui Rhy de a-l opri, pentru că putea îndura durerea mai uşor decât să-i vadă expresia lui Kell când lama pătrundea în carne, faptul că ştia că se simţea ameţit şi suferea tot restul zilei din pricina forţării magiei. Şi pentru că, în secret, Rhy voia să ştie că avea de ales.

Să se vindece.

Dar când Astrid Dane îi înfipse cuţitul printre coaste, când întunericul îl înghiţise şi apoi se retrăsese ca mareea, nu mai existase nicio alegere, nicio şansă să spună nu. Rana era deja închisă. Vraja era deja încheiată.

Rămăsese în pat trei zile, în convalescenţă. Se simţise rău şi slăbit, dar asta avusese mai puţin de-a face cu vindecarea corpului, cât, mai degrabă, cu noul gol dinăuntru. Vocea din minte care îi şoptea *e greşit, e greşit* cu fiecare bătaie a pulsului.

Acum nu se vindecase. O rană a fost o rană şi pe urmă a dispărut.

Un fior trecu prin el când ajunse la ultima treaptă.

Rhy nu voia să facă asta.

Nu voia să dea ochii cu ea.

Dar cineva trebuia să se ocupe de vii, la fel cum cineva trebuia să se ocupe de morţi, iar regele deja îşi revendicase dreptul asupra celor din urmă. Tatăl lui, care se lupta cu mâhnirea de parcă ar fi fost un duşman, ceva ce trebuia înfrânt, supus. Care poruncise ca toţi veskanii din palat să fie adunaţi, puşi sub pază armată şi închişi în aripa de sud. Tatăl lui, care o aşezase pe soţia lui moartă pe piatra de jale cu atâta grijă, de parcă ar fi fost fragilă. De parcă ar mai fi putut s-o atingă ceva acum.

În întunericul temniţei, o pereche de gardieni stăteau de pază.

Cora stătea turceşte pe banca din fundul celulei. Nu era legată de perete, cum fusese Holland, dar încheieturile ei delicate fuseseră încătuşate cu lanţuri atât de grele, că trebuise să-şi sprijine mâinile pe bancă, în faţa genunchilor, stând acum aplecată de parcă ar fi vrut să şoptească un secret.

Sângele îi împestriţa faţa ca pistruii, dar când îl văzu pe Rhy, zâmbi sincer. Nu rânjetul unui nebun sau surâsul încrezut, patetic al vinovatului. Era acelaşi zâmbet pe care i-l dăruise când stătuseră în băile regale la poveşti: vesel, inocent.

— Rhy, zise ea cu însufleţire.

— A fost ideea ta sau a lui Col?

Ea-şi ţuguie buzele, bosumflată că Rhy i se adresase atât de direct. Dar apoi îşi îndreptă privirea spre bandajul care se zărea pe sub gulerul rigid al lui Rhy. Ar fi trebuit să fie o lovitură ucigătoare. Fusese.

— Fratele meu e unul dintre cei mai buni spadasini din Vesk, zise Cora. Col nu şi-a ratat niciodată ţinta.

— N-a ratat-o, zise Rhy simplu.

Fruntea Corei se încreţi, apoi se netezi la loc. Expresiile i se succedau pe faţă ca paginile întoarse de un curent de aer, prea rapid să i le prinzi.

— Umblă nişte zvonuri prin oraşul meu, spuse ea.

Zvonuri despre Kell şi zvonuri despre tine. Se spune că tu ai…

— A fost ideea ta sau a lui? întrebă Rhy, făcând eforturi să-şi păstreze vocea egală, să-şi ţină durerea în frâu, aşa cum făcea tatăl lui, care bloca tristeţea.

Cora se ridică în picioare, în ciuda poverii cătuşelor.

— Fratele meu se pricepe la săbii, nu la strategii.

Se prinse cu mâinile de gratii, metalul zăngănind ca un clopot. Cătuşa lunecă în jos şi din nou Rhy văzu pielea învineţită care-i încercuia încheietura. Era ceva nefiresc la aceste semne, îşi dădea el seama acum, ceva inuman.

— Aia nu-i din cauza fratelui tău, aşa-i?

Ea îi prinse privirea şi chicoti.

— Şoim, recunoscu ea. Frumoase păsări. Imediat uiţi că au gheare.

Acum putea vedea clar, cercurile ghearelor pe care le confundase cu ale degetelor, locul unde ghearele păsării pătrunseseră în piele.

— Îmi pare rău pentru mama ta, zise Cora şi mai cu seamă nesuferit i s-a părut faptul că părea a fi sinceră.

Se gândi la noaptea pe care o petrecuseră împreună, la cum îl făcuse să se simtă mai puţin singur. Prezenţa ei destinsă, faptul că era doar un copil, care se prefăcea că e o domnişoară, care juca nişte jocuri pe care nu le înţelegea pe deplin. Acum se îndoia de acea inocenţă, întrebându-se dacă nu fusese o iluzie. Dacă ar fi trebuit să-şi dea seama de pe atunci. Dacă asta ar fi schimbat ceva. Dacă, dacă, dacă.

— De ce ai făcut-o? întrebă el, hotărârea lui ameninţând să se sfărâme.

Ea-şi înclină capul, perplexă, ca o pasăre de pradă care purta cagulă.

— Sunt al şaselea dintre cei şapte copii. Ce viitor mă aşteaptă? În care lume aş conduce vreodată?

— Ţi-ai fi putut ucide *propria* familie în loc de a mea.

Cora se aplecă, apăsându-şi faţa de heruvim printre gratiile celulei.

— M-am gândit la asta. Presupun că, într-o zi, s-ar putea

s-o fac.

— Nu, n-ai s-o faci.

Rhy se întoarse să plece.

— N-ai să mai ieşi niciodată din celula asta.

— Sunt ca tine, zise ea încet.

— Nu.

El îi respinse cuvintele.

— Abia dacă am vreun pic de magie, continuă ea. Dar amândoi ştim că mai există şi alte tipuri de putere.

Paşii lui Rhy încetiniră.

— Există farmecul, viclenia, seducţia, strategia.

— Crima, contraatacă el.

— Folosim ce avem. Facem ce nu avem. Chiar nu suntem prea diferiţi, zise Cora, strângând gratiile în mâini. Amândoi vrem acelaşi lucru. Să fim consideraţi puternici. Singura diferenţă dintre mine şi tine este numărul de fraţi care stau în calea noastră spre tron.

— Nu e asta singura diferenţă, Cora.

— Nu te înnebuneşte să fii tu cel slab?

El îşi puse mâinile peste ale ei, ţintuindu-le de gratiile celulei.

— Eu sunt în viaţă pentru că fratele meu e puternic, răspunse el glacial. Tu eşti în viaţă numai pentru că al tău e mort.

VI

Osaron stătea pe tron şi aştepta.

Aştepta ca palatul impostorului să cadă.

Aştepta ca supuşii lui să se întoarcă.

Aştepta vestea victoriei.

Orice veste.

Mii de voci îi şoptiseră în cap – hotărâte, plângând, lăudându-se, imploratoare, triumfale – şi apoi, într-o singură clipă, dispăruseră, lumea amuţise deodată.

Întinse din nou mâinile şi trase de fire, dar nimeni nu răspunse.

Nimeni nu veni.

Nu se putea să fi pierit toţi aruncându-se împotriva protecţiilor palatului. Nu se putea să fi ieşit toţi atât de uşor de sub puterea lui, de sub voinţa lui.

Aştepta, întrebându-se dacă tăcerea însăşi nu era vreun soi de truc, o capcană, dar deşi se lungi, în spaţiul gol răsunând numai gândurile lui, Osaron se ridică imediat apoi.

Regele-umbră se îndreptă spre uşile palatului, lemnul neted şi negru dizolvându-se în fum înaintea lui şi luând din nou formă în urmă, dându-se la o parte din calea lui aşa cum lumea ar fi trebuit să facă pentru un zeu.

Pe fundalul cerului, palatul de piatră al impostorului stătea în picioare, cu protecţiile sale crăpate, dar nu prăbuşite.

Şi acolo, acoperind treptele, malurile, oraşul, Osaron văzu corpurile marionetelor lui, cu sforile tăiate.

Oriunde se uita, îi vedea. Cu miile. Morţi.

Nu, nu morţi.

Dar nici pe de-a întregul *vii*.

În pofida gerului, fiecare avea lumina esenţială a vieţii, ritmul slab, dar constant al unei inimi care încă bătea, dar care suna atât de stins, încât n-ar fi putut sparge liniştea.

Liniştea, acea groaznică, asurzitoare linişte, atât de asemănătoare lumii – lumii lui – când ultima viaţă se scursese şi tot ce mai rămăsese fusese o fâşie de putere, o felie ofilită din magia care fusese odinioară Osaron. Mersese zile de-a rândul prin rămăşiţele moarte ale oraşului său, în care fiecare milimetru din orice devenise negru, până când şi el se oprise, prea slăbit ca să mai mişte, prea slăbit ca să mai facă orice altceva decât să existe, să pulseze cu încăpăţânare mai departe, la fel ca aceste inimi adormite.

— *Trezirea!* le porunceşte el acum supuşilor săi.

Nimeni nu-i răspunde.

— *Trezirea!* le răcneşte în minţi, în miezul fiinţei lor, trăgând de fiecare coardă, intrând în fiecare amintire, în vis, în os.

Şi nimeni nu se deşteaptă.

Un servitor zace ghemuit la picioarele zeului, iar Osaron îngenunchează, întinde mâna în pieptul omului şi îşi înfăşoară degetele în jurul inimii.

— *Trezirea!* porunceşte el.

Omul nu mişcă. Osaron strânge mai tare, turnând mai mult şi mai mult din el însuşi în cochilia umană, până când cofrajul pur şi simplu… se dezintegrează. Inutil. Inutil. Toţi aceştia, inutili.

Regele-umbră se ridică şi cenuşa este spulberată de vânt. Îşi întoarce privirile spre celălalt palat, sediul acelei regalităţi *redundante*, cu firele lucrării magice desfăşurate din vârful turlelor. Deci făcuseră asta, îi furaseră slujitorii, îi amuţiseră vocea.

Nu conta.

Nu-l puteau opri.

Osaron avea să cucerească oraşul ăsta, lumea asta.

Şi, mai întâi, avea să dărâme palatul el însuşi.

VII

Oamenii vorbesc de dragoste ca şi cum ar fi o săgeată. Un lucru ce zboară iute şi întotdeauna îşi nimereşte ţinta. Vorbesc despre ea de parc-ar fi un lucru plăcut, dar Maxim fusese nimerit odată de o săgeată şi ştia cum era: sfâşietoare.

Nu voise niciodată să se îndrăgostească, nu voise niciodată să întâmpine bucuros acea durere, mai degrabă s-ar fi prefăcut că suferă de rana făcută de o săgeată.

Şi apoi o întâlnise pe Emira.

Şi, pentru multă vreme, se gândise că săgeata îi jucase cea mai crudă farsă, îl nimerise pe el şi-o ratase pe *ea*. Se gândise că ea făcuse un pas în lături, ocolind vârful săgeţii, la fel cum ocolea atât de multe lucruri care nu-i erau pe plac.

Petrecuse un an încercând să-şi scoată vârful ghimpat din piept, înainte să-şi dea seama că, de fapt, nu asta voia.

Sau, probabil, nu putea. Cu un an înainte să-şi dea seama că şi ea era rănită.

Fusese un proces lung, ca atunci când se topeşte gheaţa. O împletire de fierbinte şi de rece, de forţe puternice egal opuse, a unora care nu ştiau cum să se îmblânzească, să se liniştească şi să-şi găsească răspunsul unul în celălalt.

Rana acelui vârf de săgeată se vindecase de atât de multă vreme. Uitase durerea cu desăvârşire.

Dar acum…

Acum simţea rana, săgeata înfiptă printre coastele lui, râcâind osul şi plămânul la fiecare respiraţie îngreunată, şi pierderea ca pe o mână care răsucea săgeata, încercând s-o scoată înainte să ucidă şi provocând atât de multă stricăciune.

Maxim voia să fie cu ea. Nu cu trupul neînsufleţit întins în Sala Trandafirului, ci cu femeia pe care o iubea. Voia să fie cu ea şi, în loc de asta, stătea în sala hărţii, faţă în faţă cu Sol-in-Air, silit să-şi bandajeze o rană mortală, să lupte împotriva durerii, pentru că bătălia încă nu fusese câştigată.

Vraja îi pulsa în cap şi simţea gust de sânge de fiecare dată când înghiţea, iar când ridica paharul de cristal la buze, mâna îi tremura.

Sol-in-Air stătea de partea cealaltă a hărţii, cei doi fiind separaţi de vasta întindere a imperiului arnesian de pe masă, oraşul Londrei ridicându-se în mijloc. Isra aştepta la uşă, cu capul plecat.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, zise lordul faroan, un lucru ce se cuvenea spus.

Amândoi bărbaţii ştiau că aceste cuvinte erau insuficiente, că întotdeauna sunt insuficiente.

Regele din Maxim ştia că nu era drept să jeleşti o singură viaţă mai mult decât pe un întreg oraş, dar Maxim, care aşezase trandafirul pe inima soţiei lui, încă simţea că se fărâmă pe dinăuntru.

Când o văzuse ultima oară? Care fusese ultimul lucru pe care i-l spusese? Nu ştia, nu-şi putea aminti. Săgeata se răsucea. Rana durea. Făcea eforturi să-şi amintească, să-şi

amintească, să-şi amintească.

Emira, cu ochii ei negri care vedeau prea mult şi cu buzele ei care-şi păzeau zâmbetele ca pe secrete. Cu frumuseţea ei, cu puterea ei, cu platoşa ei dură deasupra unei inimi fragile.

Emira, care îşi doborâse zidurile îndeajuns cât să-l lase să intre, care le ridicase de două ori mai înalte când se născuse Rhy, ca nimic să nu mai poată pătrunde. Pentru a cărei încredere se luptase el, a cărei încredere o înşelase când îi promisese, mereu şi mereu, că el îi va păstra pe amândoi în siguranţă.

Emira pierise.

Cei care cred că moartea seamănă cu somnul, aceia n-au văzut-o niciodată.

Când Emira dormea, pleoapele ei dansau, buzele i se întredeschideau, degetele îi zvâcneau, fiecare parte din corpul ei era vie în visele ei. Corpul din Sala Trandafirului nu era soţia lui, nu era regina lui, nu era mama moştenitorului lor, nu era nimeni. Era gol, intangibila prezenţă a vieţii şi a magiei şi a personalităţii, stinsă ca o lumânare, lăsând numai ceara răcită în urmă.

— Ai ştiut că erau veskanii, zise Maxim, încercând să revină cu picioarele pe pământ.

Trăsăturile lui Sol-in-Air erau sumbre, încordate, tonurile de aur alb de pe faţa lordului rămânând ciudat de nemişcate în lumină.

— Am bănuit.

— Cum?

— Eu nu am magie, Maiestate, răspunse Sol-in-Air într-o arnesiană tărăgănată, dar curgătoare, cu tonalităţi îndulcite de accentul lui. Dar am minte. Tratatul dintre Faro şi Vesk a devenit tensionat în ultimele luni.

Arătă spre hartă.

— Arnesul stă exact între imperiile noastre. Un obstacol. Un zid. I-am urmărit pe prinţ şi pe prinţesă de când am sosit aici, iar când Col ţi-a răspuns că nu a trimis mesaje în Vesk, am ştiut că minţea. Am ştiut pentru că tu le-ai permis să-şi ţină darul în încăperea de sub a mea.

— Şoimul! zise Maxim, amintindu-şi ofranda veskanilor – o pasăre prădătoare mare şi cenuşie – înainte de *Essen Tasch*.

Sol-in-Air încuviinţă.

— Am fost surprins de darul lor. O pasăre ca aceea nu e făcută să stea în colivie. Veskanii le folosesc să trimită misive pe vasta întindere a teritoriului lor, iar când sunt închise, cârâie continuu. Cea de sub camera mea a tăcut, în urmă cu două zile.

— *Sanct!* murmură Maxim. Ar fi trebuit să spui ceva.

Sol-in-Air ridică o singură sprânceană neagră.

— Ai fi ascultat, Maiestate?

— Îmi cer iertare, zise regele, că n-am avut încredere într-un aliat.

Privirea lui Sol-in-Air era fermă.

— Suntem amândoi războinici, Maxim Maresh. Încrederea nu vine simplu.

Maxim clătină din cap şi îşi umplu din nou paharul, sperând că lichidul îi va clăti gustul de sânge şi-i va potoli tremurul mâinilor. Nu intenţionase să ţină vraja pe loc atât de multă vreme, voise doar să… s-o vadă pe Emira, să-şi ia adio…

— A trecut mult timp, reluă el, luptându-se să-şi cântărească gândurile, de când n-am mai fost la un război. Înainte să devin rege, am comandat armata pe Coasta Sângelui. Asta a fost porecla pe care soldaţii mei şi cu mine o dăduserăm mărilor dintre imperii. Palma aceea de uscat unde piraţii, rebelii şi oricine refuză să recunoască pacea se duc să facă un mic război.

— *Anastamar*, zise Sol-in-Air. Aşa îi spunem noi. Înseamnă *Strâmtoarea Ucigătoare*.

— I se potriveşte, aprobă Maxim, luând o înghiţitură lungă. Pacea era, pe atunci, destul de nouă ca să se fi şubrezit deja – deşi presupun că pacea este întotdeauna în pericolul ăsta – şi eu n-aveam decât o mie de oameni ca să apăr întreaga coastă. Deşi aveam un alt titlu. Nu unul dat de Curte sau de tatăl meu, ci de către soldaţii mei.

— Prinţul de Oţel, zise Sol-in-Air şi adăugă, citind

expresia lui Maxim: Te surprinde că povestea faptelor tale de vitejie a trecut dincolo de hotarele noastre?

Degetele faroanului se plimbară uşor pe marginea hărţii.

— Prinţul de Oţel, care a smuls inima din armata rebelă. Prinţul de Oţel, care a supravieţuit nopţii cuţitelor. Prinţul de Oţel, care a ucis-o pe regina piraţilor.

Maxim îşi termină băutura şi puse paharul deoparte.

— Presupun că nu ştim niciodată ce rezonanţă au poveştile în vieţile noastre. Care parte va supravieţui şi care va muri odată cu noi, dar…

A fost întrerupt de un tremur subit, nu al membrelor sale, ci al camerei înseşi. Palatul se zguduia violent în jurul lor, zidurile se zgâlţâiau, figurinele de piatră de pe hartă ameninţau să se răstoarne. Maxim şi Sol-in-Air se sprijiniră amândoi, dar tremurul trecu.

— Isra! porunci Maxim, dar comandanta gărzii deja o luase pe hol.

El şi Sol-in-Air o urmară.

Vrăjile de protecţie erau încă slăbite după atac, dar n-ar fi trebuit să conteze, pentru că toată lumea de dincolo de uşile palatului era adormită.

Toată lumea – mai puţin Osaron.

Acum vocea creaturii huruia prin oraş, nu şoapta blândă, seducătoare din mintea lui Maxim, ci tunătoare.

— Palatul ăsta e al meu.

— Oraşul ăsta e al meu.

— Oamenii aceştia sunt ai mei.

Osaron ştia de vrajă, trebuie să fi ştiut şi că venea din interiorul zidurilor. Dacă Tieren se trezea, descântecul avea să se destrame. Căzuţii aveau să revină la viaţă.

Era timpul, aşadar.

Maxim făcu un efort să se ducă în faţa palatului, purtând povara vrăjii lui la fiecare pas, în timp ce inima lui striga după Rhy. Oh, dacă fiul lui ar fi fost aici, dacă Maxim ar fi putut să-l mai vadă o ultimă oară.

Parcă adus de gândul lui, prinţul apăru în prag şi deodată Maxim îşi dori să nu fi fost atât de egoist. Mâhnirea şi frica erau zugrăvite pe chipul lui Rhy,

făcându-l să pară mai tânăr. *Era* tânăr.

— Ce se întâmplă? întrebă prinţul.

— Rhy, zise el şi numai cuvântul acesta îl lăsă fără respiraţie.

Maxim nu ştia cum să facă. Dacă se oprea, n-avea să mai pornească niciodată.

— Unde te duci? întrebă fiul lui, când vocea lui Osaron zgâlţâi lumea.

— *Înfruntă-mă, rege fals!*

Maxim trase de firele puterii lui şi simţi vraja întinzându-se bine, strângându-se ca armura în jurul lui, când inimile de oţel prinseră viaţă în piepturile de oţel.

— Tată, zise Rhy.

— *Predă-te şi-am să-i cruţ pe cei dinăuntru*.

Regele îşi chemă oamenii de oţel, îi simţi mărşăluind pe holuri.

— *Refuză şi-am să fac bucăţi palatul ăsta*.

El continuă să meargă.

— Stai! strigă Rhy. Dacă ieşi din palat, o să mori!

— Nu e nicio ruşine să mori, răspunse regele.

— *Tu nu eşti vreun zeu*.

— Nu poţi să faci asta, insistă Rhy, tăindu-i calea când ajunseră în foaier. Te duci drept în capcana lui.

Maxim se opri, greutatea vrăjii şi faţa înspăimântată a fiului său ameninţând să-l dea înapoi.

— Stai deoparte, Rhy! porunci el cu blândeţe.

Fiul lui clătină furios din cap.

— Te rog!

Lacrimile îi tremurau pe gene, gata să curgă. Inima lui Maxim se strânse dureros. Palatul se zgâlţâia. Garda de oţel se apropia. Ajunse la foaier, douăsprezece armuri complete, vrăjite să se mişte cu sânge şi voinţă şi magie. Săbii scurte, regale le atârnau la şold şi, prin coifuri, lumina blândă a inimilor vrăjite ardea ca jarul. Ei erau pregătiţi. El era pregătit.

— Rhy Maresh, zise Maxim ferm, ţi-o cer ca tată al tău, dar, dacă trebuie, o să ţi-o poruncesc ca rege al tău.

— Nu! ţipă Rhy, apucându-l de umeri. N-o să te las să

faci asta.

Săgeata din pieptul lui se înfipse mai adânc.

— Sol-in-Air, Isra, murmură Maxim.

Şi aceştia înţeleseră. Amândoi veniră şi îl apucară pe Rhy de câte un braţ, trăgându-l înapoi. Rhy se luptă cu sălbăticie, dar la un semn al regelui, Isra îl lovi cu pumnul înmănuşat în coaste, iar Rhy se îndoi, gâfâind:

— *Nu, nu…*

— *Sosora nastima*, zise Sol-in-Air. *Ascultă-l pe regele tău.*

— Priveşte, prinţul meu, adăugă Isra. Priveşte cu mândrie.

— Deschideţi uşile! porunci Maxim.

Lacrimile şiroiau pe faţa lui Rhy.

— Tată…

Uşile grele de lemn se descuiară. Se deschiseră larg. La capătul scărilor palatului stătea umbra, un demon ce se dădea drept rege.

Osaron îşi ridică bărbia.

— *Înfruntă-mă.*

— Daţi-mi drumul! strigă Rhy.

Maxim ieşi cu paşi mari. Nu se uită înapoi, nici la garda de oţel care mărşăluia în urma lui, nici la faţa fiului său, cu ochii atât de asemănători cu ai Emirei, acum roşii de suferinţă.

— *Vă rog!* imploră Rhy. Vă rog, daţi-mi drumul…

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care Maxim le-a auzit înainte ca uşile palatului să se închidă la loc.

VIII

Prima oară când Rhy văzuse sala hărţii, avea opt ani.

Nu avusese voie să treacă dincolo de uşile aurite, ci doar zărise de departe figurinele de piatră răspândite pe masa plină, scenele mişcându-se cu acelaşi descântec lent al imaginilor din tăbliţele divinatorii de prin oraş.

El încercase să se furişeze înapoi, bineînţeles, dar Kell

nu voise să-l ajute şi existau atâtea alte locuri în palat de explorat. Însă Rhy nu putuse să uite magia stranie a acelei încăperi şi, în aceeaşi iarnă, când vremea se schimbase şi soarele părea că n-avea să mai iasă niciodată din nori, îşi construise propria hartă, sculptând palatul pe un suport aurit de tort în trei etaje, fluviul dintr-un voal, şi sute de figurine din toate lucrurile care-i căzuseră în mână. Făcuse *vestra* şi *ostra*, preoţi şi gardienii regali.

— Ăsta de aici eşti tu, îi spusese lui Kell, ridicând un amnar cu vârful roşu, cu o picătură de vopsea neagră drept ochi.

Kell nu fusese impresionat.

— Asta de aici eşti tu, îi spusese mamei lui, agitând prin aer regina pe care o închipuise dintr-o sticluţă de licoare.

— Ăsta eşti tu, îi spusese lui Tieren, arătându-i cu mândrie bucata de piatră albă pe care o scosese din curtea palatului.

Lucra la harta lui de mai bine de un an, când tatăl lui venise s-o vadă. El nu găsise niciodată materialul potrivit din care să-l facă pe rege. Kell – care de obicei nu voia să se joace – îi oferise o piatră cu multe adâncituri mici, care *aproape* închipuiau o faţă spectrală dacă bătea corect lumina, dar Rhy socotea că semăna mai degrabă cu bucătarul regal, Lor.

Într-o seară, Rhy stătea ghemuit lângă tabla hărţii lui, înainte de culcare, când a intrat Maxim. Era un bărbat înalt şi masiv, înveşmântat în robă roşie cu auriu, cu sprâncenele stufoase şi barba neagră acoperindu-i aproape toată faţa. Nu era de mirare că Rhy nu găsise din ce să-l facă. Nimic nu i se păruse destul de *mare*.

— Ce-i asta? întrebase tatăl lui, lăsându-se într-un genunchi lângă palatul improvizat.

— E un joc, zisese Rhy mândru, exact ca al tău.

Atunci Maxim îl luase de mână şi îl condusese pe scări, în jos şi prin palat, tălpile lui goale adâncindu-se în covoarele pufoase. Când ajunseseră la uşile aurite, lui Rhy îi tresăltase inima, pe jumătate de spaimă, pe jumătate de entuziasm, când tatăl său le descuiase.

Amintirea adesea deformează lucrurile, le face şi mai minunate. Dar amintirea lui Rhy despre sala hărţii pălea în comparaţie cu realitatea. Rhy crescuse o palmă anul acela, însă, în loc să i se pară mai mică, harta era la fel de uriaşă, la fel de uluitoare, la fel de magică.

— Asta, zisese tatăl lui sever, nu este un joc. Fiecare corabie, fiecare soldat, fiecare bucăţică de piatră şi de sticlă – vieţile din acest regat atârnă în balanţă pe această hartă.

Rhy se uitase fascinat la hartă, parcă şi mai magică acum că tatăl său îl avertizase. Maxim stătuse, cu braţele încrucişate, în vreme ce Rhy înconjurase masa, examinând fiecare faţetă, apoi îşi întoarse atenţia asupra palatului.

Nu era vreun ibric sau vreo tavă de tort. Palatul acesta strălucea, o miniatură perfectă – sculptată în sticlă şi aur – a casei lui Rhy.

— Ce cauţi? îl întrebase tatăl lui.

Rhy îşi înălţase capul, cu ochii mari.

— Pe tine.

În sfârşit, un zâmbet răzbi prin barba aceea tunsă. Maxim îi arătase o uşoară ridicătură în peisajul oraşului, o piaţă la două poduri mai jos de palat, unde un grup de gardieni de piatră stăteau călare pe cai. În mijlocul lor, nu mai mare decât restul, era o siluetă care se distingea numai prin cercul de aur al coroanei.

— Un rege, spusese tatăl lui, trebuie să stea în mijlocul poporului său.

Rhy băgase mâna în buzunarul hainelor sale de noapte şi scosese o figurină, un băiat-prinţ făcut din zahăr pur şi furat de pe ultimul tort aniversar. Apoi, cu grijă, Rhy aşezase figurina pe hartă, lângă tatăl lui.

— Şi prinţul, spusese el mândru, îşi are locul lângă regele său.

*

Rhy ţipă, se zbătu şi se luptă să scape din strânsoarea lor.

Un rege trebuie să stea în mijlocul poporului său.

Imploră, argumentă şi încercă să se smulgă.

Un prinţ trebuie să stea lângă regele său.

Uşile se închiseră. Tatăl lui dispăru, înghiţit de lemn şi piatră.

— Alteţă, vă rog!

Rhy lovi cu pumnul, nimerind-o pe Isra în falcă. Ea îi dădu drumul, iar el făcu un singur pas, înainte ca Sol-in-Air să-l imobilizeze într-o strânsoare chinuitoare, dar eficientă, cu un braţ răsucit la spate.

— Alteţă, nu!

Durerea îl fulgeră când încercă să se lupte, dar durerea nu însemna nimic pentru Rhy acum şi se eliberă, sfâşiindu-şi umărul când îşi înfipse cotul în faţa faroanului.

Mai mulţi soldaţi veniră să blocheze uşa în timp ce Isra le dădea ordine printre dinţii mânjiţi de sânge.

— La o parte! ceru el şi vocea i se frânse.

— Alteţă…

— *La o parte!*

Încet, fără tragere de inimă, gărzile se dădură la o parte şi Rhy ţâşni înainte, apucând clanţa fix cu o clipă înainte ca Isra să-i ţintuiască mâna de lemnul uşii.

— Alteţă, mârâi ea, să nu îndrăzneşti!

Un rege trebuie să stea în mijlocul poporului său.

— Isra, o imploră el. Un prinţ trebuie să stea lângă regele său.

— Atunci fii cu el, zise căpetenia gărzilor, onorându-i ultima dorinţă.

Isra îşi retrase mâna grea, iar Rhy fu lăsat singur în faţa uşilor largi de lemn. Undeva, de partea cealaltă, atât de aproape şi totuşi atât de departe…

Simţi cum se rupse ceva înăuntrul lui, nu carne, ci altceva, mult mai profund. Îşi lipi palmele deschise de toc. Închise ochii strâns, îşi apăsă fruntea de uşi, tot trupul tremurându-i la dorinţa de a le deschide, de a fugi după tatăl lui.

N-o făcu.

Picioarele i se înmuiară, căzu pe podea şi dacă lumea ar fi ales momentul acela ca să-l înghită cu totul, Rhy ar fi primit bucuros.

13.

LOCUL UNUI REGE

I

Maxim Maresh uitase de ceaţă.

În clipa în care păşi dincolo de uşile palatului, simţi otrava lui Osaron încărcând aerul. Era prea târziu să-şi ţină respiraţia. Aceasta îşi forţă drumul înăuntru, umplându-i plămânii, în timp ce blestemul îi şopti prin cap.

Îngenunchează înaintea regelui-umbră.

Maxim rezistă atracţiei hipnotice a ceţii, cu nervii pârâind în timp ce se silea să-i alunge influenţa, concentrându-se în schimb pe sunetul gărzilor de oţel mărşăluind în urma lui şi pe silueta neclară ce aştepta la capătul scărilor.

Fără un corp, regele-umbră nu arăta ca un om, ci mai degrabă ca fumul închis într-o sticlă înnegrită, modificându-se în falsa lui cochilie de parcă ar fi fost o iluzie datorată luminii. Numai ochii lui păreau compacţi, negri şi lucioşi ca piatra lustruită.

Ca ochiul lui Kell, gândi Maxim, după care îşi reprimă gândul. *Nu, nici pe departe ca ochiul lui Kell*.

Privirea lui Kell avea căldura unei flăcări, în timp ce ochii lui Osaron erau tăioşi, reci şi absolut neomeneşti.

Văzându-l pe Maxim coborând treptele, faţa regelui-umbră pâlpâi şi gura i se schimonosi într-un zâmbet.

— *Falsul rege*.

Maxim îşi sili trupul să coboare, treaptă după treaptă, în timp ce vederea i se înceţoşa şi pielea începea să-l furnice. Când coborî în piaţă, cei doisprezece soldaţi ai gărzii sale supreme se răspândiră în evantai, ocupându-şi locurile în jurul celor doi regi, ca orele pe un cadran de ceas. Fiecare trase din teacă o sabie scurtă, cu lama vrăjită să reteze

magia.

Osaron nici nu păru să observe siluetele din cuştile lor de oţel, modul în care se mişcau toţi odată ca degetele unei mâini sau cum umbrele se curbau şi se răsuceau în vârtej pe lângă armurile şi armele lor, neatingându-le deloc.

— *Ai venit să îngenunchezi?* întrebă regele-umbră, cuvintele răsunând prin ţeasta lui Maxim, vibrând în oasele lui. *Ai venit să implori?*

Maxim îşi ridică fruntea. El nu purta armură, nici coif, nimic decât o singură sabie la şold şi coroana de aur pe cap. Cu toate acestea, se uită drept în ochii aceia de onix şi zise:

— Am venit să te distrug.

Întunecimea chicoti, un sunet ca un bubuit de tunet.

— *Ai venit să mori*.

Maxim aproape se dezechilibră, nu de teamă, ci din cauza febrei. A delirului. Noaptea îi juca înaintea ochilor, amintirile se suprapuneau peste realitate. Corpul neînsufleţit al Emirei. Ţipetele lui Rhy. Durerea săgeta în zigzag prin pieptul lui Maxim, în timp ce rezista magiei regelui-umbră. Din cauza stării de rău, inima îi bătea mai tare, blestemul lui Osaron chinuindu-i mintea la fel cum vraja lui îi chinuia trupul.

— *Să-i fac pe oamenii tăi să te ucidă?*

Osaron flutură din mână, dar garda de oţel care-i încercuia nu se clinti. Nicio sabie nu se ridică să atace. Nicio cizmă nu se urni.

O încruntătură traversă chipul regelui-umbră ca un nor trecător când îşi dădu seama că soldaţii nu erau reali, numai marionete ţinute de sfori stângace, armurile neînchizând nimic decât un descântec gol, un ultim efort de a-i cruţa pe adevăraţii soldaţi ai lui Maxim de această sarcină sinistră.

— *Ce risipă!*

Maxim se îndreptă, transpiraţia şiroindu-i pe ceafă.

— Va trebui să mă înfrunţi tu însuţi.

Cu acestea, regele arnesian îşi scoase sabia, vrăjită ca şi

celelalte să reteze firele magiei, şi lovi masa de umbre dinaintea lui. Osaron nu se feri, nu se eschivă, nu pară. Nu se mişcă deloc. Pur şi simplu *se despărţi* în jurul sabiei lui Maxim şi se reuni la câţiva paşi mai în stânga.

Din nou, Maxim atacă.

Din noi, Osaron se dizolvă.

Cu fiecare fandare, cu fiecare lovitură, oboseala şi febra lui Maxim creşteau, un val ce ameninţa să-l doboare.

Şi apoi, la al cincilea sau la al şaselea sau la al zecelea atac, Osaron în sfârşit replică. De data asta, când luă din nou formă, intră pe sub garda lui Maxim.

— *Destul!* rânji monstrul.

Întinse o mână nematerială, cu degetele răşchirate, iar Maxim îşi simţi corpul încremenind când dădu să păşească, oasele de sub pielea lui gemură şi scrâşniră, durerea îi incendie nervii. Era ţintuit de noapte ca o păpuşă.

— *Atât de fragil*, îl dojeni Osaron.

O mişcare scurtă a aceleiaşi mâini – mai degrabă ceaţă decât degete – şi încheietura lui Maxim se zdrobi. Sabia lui zăngăni când căzu la pământ, sunetul metalului pe piatră acoperind geamătul lui îndurerat.

— *Imploră!* zise regele-umbră.

Maxim înghiţi în sec.

— Nu, eu…

Clavicula îi plesni cu un trosnet violent, ca atunci când rupi un băţ pe genunchi. Un strigăt gâtuit îi scăpă printre dinţii încleştaţi.

— *Imploră!*

Maxim se cutremură, coastele lui tremurând sub presiunea voinţei lui Osaron, care parcă bătea darabana peste oasele lui.

— Nu.

Regele-umbră îl tachina, se juca, îi prelungea agonia. Iar Maxim îl lăsa, sperând tot timpul că Rhy era în siguranţă, înăuntrul palatului, departe de ferestre, departe de uşi, departe de asta. Soldaţii lui de oţel tremurau în locurile lor, strângând săbiile în mănuşile de fier. Nu încă. Nu încă.

Nu încă.

— Eu sunt regele… acestui imperiu…

Ceva trosni în pieptul lui şi Maxim tresăltă spasmodic, simţind că-i urcă sângele în gură.

— *Asta numeşti tu rege?*

— Oamenii mei niciodată nu vor…

Mâna lui Osaron – nu de carne şi os, nici de fum, ci de ceva dens şi rece – se înfăşură în jurul maxilarului lui Maxim.

— *Insolenţa regelui muritor*.

Maxim se uită în abisul învâltorat al privirii creaturii.

— Insolenţa… zeilor… căzuţi.

Pe faţa lui Osaron apăru un zâmbet cumplit.

— *O să-ţi port corpul pe străzi până o să ardă*.

În ochii aceia întunecaţi, Maxim văzu reflexia micşorată a palatului, *soner rast*, inima care bate, a oraşului său.

Casa lui.

Trase coardele finale şi soldaţii în sfârşit înaintară. Doisprezece oameni fără chip îşi ridicară săbiile.

— Eu sunt conducătorul… Casei Maresh, zise Maxim… al şaptelea rege cu acest nume… şi tu nu eşti demn… să-mi porţi pielea.

Osaron îşi înclină capul.

— *O să vedem*.

Întunericul îşi forţă pătrunderea.

N-a fost un val, ci un ocean, iar Maxim simţi cum voinţa lui cedează sub greutatea puterii lui Osaron. Nu mai era aer. Nu mai era lumină. Nu mai era suprafaţă.

Emira. Rhy. Kell.

Săgeţile pătrunseră adânc, durerea ca o ancoră, dar mintea lui Maxim se destrăma deja, iar corpul lui se sfâşia mai departe, în timp ce, cu ultimul dram de putere, îşi mişcă soldaţii de oţel. Douăsprezece săbii regale se ridicară în aer, cu vârfurile îndreptate spre centrul cercului lor, în timp ce Osaron intra ca metalul topit în corpul lui Maxim Maresh.

Iar regele începu *să ardă*.

Mintea îi pâlpâia, gata să se stingă, viaţa i se scurgea,

dar nu înainte ca douăsprezece vârfuri de oţel să vâjâie prin aer, îndreptându-se spre sursa vrăjii lor.

Spre corpul lui Maxim.

Inima lui.

Nu se mai lupta. Se simţea ca şi când ar fi lăsat jos o povară strivitoare, uşurarea ameţitoare a abandonului. Vocea lui Osaron râdea prin capul lui, dar el deja cădea, deja murea, când săbiile îşi găsiră ţinta.

II

În Londra, întunericul începu să se subţieze.

Negura adâncă se retrase, iar oglinda neagră şi lucioasă a fluviului se sparse, făcând loc, ici şi colo, unor violente panglici de roşu, când strânsoarea lui Osaron slăbi, alunecă.

Trupul lui Maxim Maresh era îngenuncheat în stradă, cu douăsprezece săbii înfipte în el până la plăsele. Sângele băltea dedesubt, lucios şi roşu, şi, pentru câteva momente, corpul nu mişcă. Singurele sunete veneau de la sângele care picura pe piatră şi de la vântul care şuiera pe străzile adormite.

Şi, după acest lung moment, corpul lui Maxim se ridică.

Se cutremură ca o perdea în vânt şi o sabie se scoase singură din pieptul sfârtecat, zăngănind la pământ. Şi apoi alta, şi alta, şi alta, una câte una, până ce toate cele douăsprezece săbii ieşiseră şi, mânjite de stacojiu, zăceau pe stradă. Fumul începu să se înalţe în fuioare subţiri din fiecare rană, înainte de a se aduna într-un nor, apoi într-o umbră şi apoi, în sfârşit, în ceva ce semăna cu un om. I-au trebuit mai multe încercări, întunecimea tot destrămându-se, înainte să reuşească să-şi păstreze forma, ale cărei margini tremurau nesigur, în timp ce pieptul i se ridica şi-i cobora în respiraţii mocnite.

— *Eu sunt rege*, mârâi umbra, iar spiralele de roşu din fluviu dispărură, ceaţa se îndesi la loc.

Dar strânsoarea coşmarului nu era chiar atât de

puternică cum fusese.

Osaron scoase un mârâit de mânie, văzând că membrele ba i se dizolvau, ba i se închegau. Vraja gravată în acele săbii încă săgeta ca gheaţa prin venele puterii sale, înăbuşind fierbinţeala şi văpaia. O vrajă stupid de mică, înfiptă atât de adânc.

Osaron se încruntă privind corpul neînsufleţit al regelui, în sfârşit îngenuncheat înaintea lui.

— *Toţi oamenii mi se închină*.

Degetele de umbră pocniră o dată şi corpul se răsturnă, lipsit de viaţă, la pământ.

Muritor insolent, gândi regele-umbră şi se întoarse, trecând ca vijelia peste oraşul adormit şi urcând podul, intrând în palatul lui, spumegând de furie că trebuia să facă eforturi, la fiecare pas, să-şi păstreze forma. Când mâna lui atinse o coloană, trecu drept prin ea de parcă ar fi fost *nimic*.

Dar falsul rege era mort şi Osaron trăia mai departe. Era nevoie de mai mult decât metal vrăjit, mai mult decât magia unui om, ca să ucidă un zeu.

Regele-umbră urcă treptele spre tronul lui şi se aşeză, mâinile fumegânde răsucindu-se pe braţele jilţului.

Muritorii ăştia îşi închipuiau că sunt puternici, îşi închipuiau că sunt deştepţi, dar nu erau decât copii în lumea asta – lumea lui Osaron –, iar el trăise destul ca să le cunoască limitele.

Habar n-aveau de ce era el în stare.

Regele-umbră închise ochii şi îşi deschise mintea, întinzându-se dincolo de palat, dincolo de oraş, dincolo de lume, la ultimele hotare ale puterii lui.

La fel cum un copac se poate cunoaşte pe sine, de la cea mai adâncă rădăcină până la cea mai de sus frunză, Osaron îşi cunoştea fiecare milimetru al puterii. Şi, astfel, căută, căută, căută, căţărându-se prin întuneric până când o găsi acolo. Sau, mai degrabă, simţi ce mai rămăsese din el înăuntrul ei.

— *Ojka*.

Osaron ştia, de bună seamă, că era moartă. Că pierise,

se stinsese cum se stingeau toate lucrurile în timp. Simţise când se întâmplase asta, până şi acea mică moarte îi vibră ca o undă prin spiritul lui, senzaţia subită de pierdere, slabă, dar palpabilă.

Şi cu toate acestea, Osaron încă mai curgea prin ea. Era în sângele ei. Sângele acela poate că nu mai curgea, dar el încă mai trăia în el, voinţa lui fiind ca un filament, un fir subţire de sârmă împletit prin trupul ei de paie. Conştiinţa ei dispăruse, voinţa ei se topise, dar forma ei era încă formă. Un recipient.

Aşadar, Osaron umplu tăcerea minţii ei şi îşi înfăşură voinţa în jurul membrelor ei.

— *Ojka*, zise el iarăşi. *Trezeşte-te!*

III. Londra Albă

Nasi întotdeauna ştia când era ceva în neregulă.

O simţea în toţi rărunchii, o presimţire împământenită odată cu anii în care a tot urmărit chipuri, mâini, în care a interpretat toate micile semnale pe care o persoană le dădea înainte să facă un lucru rău.

Acum nu o persoană urma să facă rău.

Ci o lume.

Un fior rece se întorsese în aer, ferestrele castelului acoperindu-se de gheaţă pe la colţuri. Regele plecase, încă era plecat, iar fără el Londra se îmbolnăvea din nou, se îmbolnăvea *mai rău*. Simţea că lumea se destramă în jurul ei, toată culoarea şi viaţa scurgându-se la fel cum trebuie s-o fi făcut prima oară, cu atât de mulţi ani în urmă. Numai că, potrivit poveştilor, pe atunci se întâmplase lent, pe când acum se schimba rapid, ca un şarpe care îşi lepăda pielea.

Şi Nasi ştia că nu era singura care o simţea.

Toată Londra părea să simtă primejdia.

Câţiva membri ai Gărzii de Fier a regelui, cei încă loiali cauzei lui, făceau tot ce le stătea în puteri să ţină lucrurile în frâu. Castelul era permanent sub pază. Nasi nu fusese în

stare să se strecoare din nou afară, aşa că nu avusese flori proaspete – nu că ar fi supravieţuit multe gerului subit – ca să le aşeze lângă corpul Ojkăi.

Însă tot venise, pe de-o parte atrasă de linişte, pe de altă parte, din pricina faptului că lumea devenise înspăimântătoare şi, dacă s-ar fi întâmplat ceva, Nasi voia să fie lângă cavalerul regelui, chiar dacă era mort.

Era dimineaţa devreme – momentul acela de dinainte ca lumea să se trezească de-a binelea – şi ea stătea lângă capul femeii spunând o rugăciune, pentru putere, pentru tărie (erau singurele rugăciuni pe care le ştia). Rămase fără cuvinte când, pe masă, degetele Ojkăi *zvâcniră*.

Nasi tresări, dar, chiar dacă făcuse ochii cât cepele şi inima ei o luase la goană, încercă să se convingă că i se păruse, aşa cum făcea când era mică şi fiecare umbră putea să devină un monstru. Probabil fusese o iluzie din cauza luminii, da, probabil, aşa că întinse mâna şi, şovăind, atinse încheietura cavalerului, căutându-i pulsul.

Bineînţeles. Ojka era tot rece. Tot moartă.

Şi apoi, deodată, femeia se ridică în capul oaselor.

Nasi se împletici îndărăt când vălul negru căzu de pe faţa Ojkăi.

Nu clipi, nu-şi întoarse capul, nici măcar nu păru s-o observe pe Nasi, masa funerară sau camera luminată de lumânări. Ochii îi erau larg deschişi, fără expresie, goi, iar Nasi îşi aminti de soldaţii care obişnuiau să-i păzească pe Astrid şi pe Athos Dane, goliţi pe dinăuntru şi vrăjiţi ca să se supună invariabil.

Ojka arăta ca ei.

Era reală şi totuşi nu, în viaţă şi totuşi foarte, foarte moartă.

Rana de la gât era tot acolo şi la fel de adâncă, dar acum Ojka îşi mişca falca. Însă când încercă să vorbească, din gâtul distrus îi ieşi numai un şuierat gros. Cavalerul îşi strânse buzele şi înghiţi, iar Nasi privi cum fuioarele de umbră şi de fum se întreţes pe deasupra şi în jurul gâtului ei, aproape ca un bandaj proaspăt.

Sări de pe masă, dărâmând viţele-de-vie şi vazele pe

care Nasi le aranjase cu atâta grijă în jurul corpului ei neînsufleţit. Acestea căzură şi se sparseră de podea.

Ojka fusese întotdeauna atât de plină de graţie, dar acum paşii ei aveau înţepeneala unui mânz sau a unei marionete, iar Nasi se dădu înapoi până se lovi cu umărul de o coloană. Cavalerul se uită drept la fată, umbrele înotând prin ochiul ei palid. Ojka nu vorbi, doar se uită fix, singurul sunet care se auzea fiind al apei vărsate, care picura pe pietrele din spatele ei. Mâna ei începu să se îndrepte spre obrazul lui Nasi, când uşile se deschiseră larg şi doi membri ai Gărzii de Fier dădură buzna înăuntru, atraşi de zgomot.

Văzură cavalerul mort ridicat în picioare şi încremeniră.

Ojka lăsă mâna jos şi îşi întoarse atenţia de la Nasi spre soldaţi, cu graţia de odinioară. Aerul din jurul ei scânteia de magie şi ceva de pe masă – un pumnal – zbură în mâna ei.

Gardienii strigau acum, iar Nasi ar fi trebuit să fugă, ar fi trebuit să facă ceva, dar era paralizată lângă coloană, ţintuită de ceva la fel de greu ca magia cea mai puternică.

Nu voia să vadă ce se întâmplă mai departe, nu voia să vadă cavalerul regelui murind a doua oară, nu voia să vadă ultimii soldaţi ai lui Holland căzând de mâna unei stafii, aşa că se ghemui, îşi închise strâns ochii şi îşi apăsă mâinile peste urechi. Aşa cum făcea când lucrurile în castel deveneau rele. Când Athos Dane se juca după bunul plac cu oamenii până se rupeau.

Dar chiar şi prin mâinile ei, auzi vocea Okjăi – care nu era nicidecum a Ojkăi, ci a altcuiva, profundă, răsunătoare şi bogată – şi gardienilor trebuie să le fi fost frică de stafii şi de monştri, pentru că, atunci când Nasi deschise în sfârşit ochii, nu mai era nici urmă de Okja sau de oameni.

Camera era goală.

Ea era singură.

IV

Fantoma aproape ajunsese la Tanek, când Lila simţi că se opriseră brusc.

Nu era încetinirea lină a unui vas rămas fără vânt, ci o oprire smucită, nenaturală pe mare.

Ea şi Kell erau în cabină când se întâmplă, strângându-şi cele câteva lucruri, Lila ducându-şi repetat mâna la buzunar – absenţa ceasului avea o greutate ciudată – în timp ce Kell o tot ridica spre piept.

— Mai doare? întrebă ea.

Kell dădu să-i răspundă tocmai când corabia se poticni brusc, geamătul lemnului şi al pânzelor fiind acoperit de glasul lui Alucard, care-i chema sus. Vocea lui avea acea degajare specifică momentelor când era fie beat, fie nervos, iar ea era foarte sigură că nu băuse la cârmă (deşi n-ar fi surprins-o dacă ar fi făcut-o).

Era o zi cenuşie, ceaţa ascunzând lumea de dincolo de corabie. Holland era deja pe punte, uitându-se în jur, prin ceaţă.

— De ce te-ai oprit? întrebă Kell, cu o cută între sprâncene.

— Pentru că avem o problemă, zise Alucard, făcând semn cu capul înainte.

Lila scrută orizontul. Ceaţa era mai deasă decât s-ar fi cuvenit la ora aceea, stând ca o a doua piele deasupra apei.

— Nu văd nimic.

— Asta-i ideea, zise Alucard.

Cu mâinile răşchirate, mişcă buzele şi ceaţa pe care o conjurase se mai rări puţin înaintea lor.

Lila miji ochii şi, la început nu văzu nimic decât marea, dar apoi…

Încremeni.

Nu era pământ înainte.

Era un şir de corăbii.

Zece vase masive, din lemn deschis la culoare şi cu pavilioane ca smaraldul, care tăiau ceaţa ca nişte pumnale.

O flotă veskană.

— Ei bine, zise Lila tărăgănat, bănuiesc că asta

răspunde la întrebarea cine a plătit-o pe Jasta să ne ucidă pe noi.

— Şi pe Rhy, adăugă Kell.

— Cât mai e până la uscat? întrebă Holland.

Alucard clătină din cap.

— Nu prea mult, dar ei stau drept între noi şi Tanek. Cel mai apropiat ţărm e la o oră de navigat în ambele părţi.

— Atunci, ocolim.

Alucard îi aruncă o privire lui Kell.

— Nu în asta, zise el şi Lila pricepu.

Căpitanul manevrase corabia astfel încât prova sa îngustă era îndreptată spre coloana flotei. Câtă vreme ceaţa persista, câtă vreme *Fantoma* rămânea nemişcată, *ar fi putut* trece neobservată, dar în clipa în care s-ar fi apropiat, ar fi devenit o ţintă. *Fantoma* nu avea ridicat niciun steag, la fel şi celelalte trei vase mai mici, care săltau ca balizele pe lângă flotă, fiecare având arborat numai drapelul alb al unui vas capturat. Veskanii în mod cert blocau trecerea.

— Să-i atacăm? întrebă Lila.

Asta-i atrase o privire piezişă de la Kell, Alucard *şi* Holland.

— Ce? zise ea.

Alucard clătină din cap, consternat.

— Sunt probabil *sute* de oameni la bordul vaselor ălora, Bard.

— Şi noi suntem *antari.*

— Nu suntem nemuritori, interveni Kell.

— N-avem timp să ne luptăm cu o flotă, adăugă Holland. Trebuie să ajungem pe uscat.

Privirea lui Alucard se întoarse iarăşi spre şirul corăbiilor.

— Oh, puteţi ajunge la ţărm, zise el, dar va trebui *să vâsliţi*.

Lila crezu că Alucard glumea.

Nu glumea.

V

Rhy Maresh îşi aţinti privirea spre lumină.

Stătea la marginea cercului vrăjii în care era întins Tieren şi se concentra pe lumânarea pe care preotul o ţinea între palme, cu flacăra ei constantă, dreaptă, care nu pâlpâia.

Ar fi vrut să-l trezească pe *Aven Essen* din transă, ar fi vrut să-şi îngroape capul în umărul bătrânului şi să plângă. Ar fi vrut să simtă calmul magiei lui.

În ultimele câteva luni, durerea şi moartea îi deveniseră familiare, dar jalea pierderii cuiva drag era nouă. Durerea era orbitoare şi moartea era neagră, dar jalea era cenuşie. O dală grea de piatră aşezată pe pieptul lui. Un nor toxic, care îl lăsa fără răsuflare.

Nu pot să fac asta singur, gândi el.

Nu pot să fac asta…

Nu pot…

Indiferent ce încercase tatăl lui să obţină, nu reuşise.

Rhy văzuse fluviul luminându-se, umbrele începând să se retragă, zărise oraşul lui roşu şi auriu ca un spectru prin ceaţă.

Dar nu durase.

În câteva minute, întunericul se întorsese.

Îşi pierduse tatăl pentru ce?

Un moment?

O respiraţie?

Recuperaseră corpul regelui de pe treptele palatului.

Tatăl lui, zăcând într-o baltă de sânge răcit.

Tatăl lui, acum întins lângă mama lui, o pereche de sculpturi, cu ochii închişi, cu trupurile îmbătrânite brusc de moarte. Când i se scobiseră obrajii mamei sale? Când i se albiseră tâmplele tatălui său? Ăştia erau impostori, imitaţii grosolane ale oamenilor care fuseseră în viaţă. Oameni pe care Rhy îi iubise. Faptul că acum îi vedea aşa – ce mai rămăsese din ei – îl făcea să se simtă bolnav, aşa că fugise în singurul loc în care putea fugi. La singura persoană.

La Tieren.

Tieren, care dormea cu o neclintire ce ar fi putut trece

drept moarte, dacă Rhy n-ar fi văzut-o mai devreme, dacă n-ar fi apăsat mâinile tatălui său peste coastele lui nemişcate, dacă n-ar fi strâns de umărul ţeapăn al mamei lui.

Vino înapoi…

Vino înapoi…

Vino înapoi…

N-a rostit chemarea cu voce tare, de frică să nu-l trezească pe preot, având totodată senzaţia că oricât de încet ar fi vorbit, tristeţea tot ar fi fost asurzitoare. Ceilalţi preoţi stăteau în genunchi, cu capetele plecate, parcă şi ei căzuţi în transă, cu frunţile încruntate de concentrare, în timp ce faţa lui Tieren păstra aceeaşi paloare limpede a bărbaţilor şi femeilor ce dormeau pe străzi. Rhy ar fi dat orice să-i audă vocea lui *Aven Essen*, să simtă greutatea braţelor lui în jurul umerilor, să găsească înţelegere în ochii lui.

Era atât de aproape.

Era atât de departe.

Lacrimile îi usturau ochii lui Rhy, gata să-i curgă pe obraji şi, când o făcură, atinseră podeaua la două degete distanţă de marginea de cenuşă a cercului de legare. Degetele îl dureau după pumnul pe care i-l dăduse Isrei, umărul îi zvâcnea după ce se smulsese din strânsoarea lui Sol-in-Air. Dar aceste dureri erau un pic mai mult decât amintiri, răni superficiale în comparaţie cu sfâşierea din pieptul lui, locul de unde-i fuseseră scoase cu dalta cele două persoane, smulse nemilos.

Braţele îi atârnau grele pe lângă corp.

Într-o mână, coroana lui, cercul de aur pe care-l purta de când era mic, şi în cealaltă, acul regal cu care putea să ajungă la Kell.

Se gândise să-l cheme pe fratele lui, bineînţeles. Strânsese acul în pumn până când emblema potirului şi a soarelui îi intrase în palmă, chiar dacă fratele lui spusese că sângele nu era necesar. Kell se înşela. Sângele era întotdeauna necesar.

Un cuvânt şi fratele lui avea să vină.

Un cuvânt şi el n-ar mai fi fost singur.

Un cuvânt – dar Rhy Maresh nu se putea hotărî s-o facă.

Se dezamăgise pe sine însuşi de atât de multe ori. N-avea să-l dezamăgească şi pe Kell.

Cineva îşi drese vocea în spatele lui.

— Maiestatea Voastră.

Rhy scoase un oftat tremurat şi se dădu un pas înapoi de la marginea cercului de vrajă al lui Tieren. Întorcându-se, dădu cu ochii de comandanta gărzilor oraşului tatălui său. O vânătaie îi înflorise pe falcă Isrei şi pleoapele îi erau îngreunate de mâhnire.

El o urmă afară din camera tăcută, pe culoar, unde un mesager stătea aşteptând, cu respiraţia tăiată, cu hainele ude de năduşeală şi noroi, de parcă alergase până aici. Era unul dintre cercetaşii tatălui său, trimişi să observe întinderea magiei lui Osaron dincolo de oraş, şi, pentru o clipă, mintea obosită a lui Rhy nu pricepu de ce mesagerul venise la *el*. Apoi îşi aminti: nu mai era nimeni altcineva – şi atunci, din nou, mai rău ca un cuţit, amintirea bruscă îi redeschise rana încă proaspătă.

— Ce este? întrebă Rhy gâtuit.

— Aduc veşti de la Tanek, zise mesagerul.

Rhy simţi că ameţeşte.

— Ceaţa a ajuns până acolo?

Mesagerul clătină din cap.

— Nu, domnule, încă nu, dar am întâlnit un călăreţ pe drum. El a văzut o flotă la gura fluviului Isle. Zece corăbii. Navighează sub pavilionul argintiu-cu-verde al Veskului.

Isra înjură în barbă.

Rhy închise ochii. Ce spusese tatăl lui, că politica era un dans? Veskul încerca să impună ritmul. Era timpul ca Rhy să preia conducerea. Să arate că era rege.

— Maiestate? îl grăbi mesagerul.

Rhy deschise ochii.

— Aduceţi-mi doi magicieni de-ai lor.

*

Îi întâlni în sala hărţii.

Rhy ar fi preferat Sala Trandafirului, cu tavanul său

boltit de piatră, cu platforma sa, cu tronul său. Dar acolo erau regele şi regina, aşa că trebuia să se mulţumească deocamdată cu sala asta.

Stătea în locul tatălui său, în spatele mesei, cu mâinile sprijinite de marginea tăbliei şi trebuie să fi fost o iluzie, dar lui Rhy i se păru că poate simţi adânciturile unde degetele lui Maxim apăsaseră în marginea mesei şi că lemnul încă îi păstra căldura.

Lordul Sol-in-Air stătea la perete, în stânga lui, având de-o parte şi de alta câte un membru al suitei sale.

Isra şi doi membri ai gărzii stăteau lângă peretele din dreapta lui.

Magicienii veskani intrară, Otto şi Rul, amândoi masivi, conduşi înăuntru de doi gardieni înarmaţi. La ordinele lui Rhy, cătuşele le fuseseră scoase. Voia ca ei să-şi dea seama că nu erau pedepsiţi pentru acţiunile coroanei lor.

Nu încă.

În arena de turnir, Rul „Lupul” urlase înainte de fiecare meci.

Otto „Ursul” se bătuse cu pumnii în piept.

Acum, amândoi stăteau tăcuţi ca stâlpii. Putea să-şi dea seama după feţele lor că ştiau de trădarea conducătorilor, de uciderea reginei, de sacrificiul regelui.

— Ne pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, zise Rul.

— Zău? întrebă Rhy, mascându-şi durerea cu dispreţ.

În timp ce Kell îşi petrecuse copilăria studiind magia, Rhy studiase oamenii, învăţând tot ce se putea despre regatul lui, de la *vestra* şi *ostra* până la omul de rând şi la criminal, după care trecuse la cei din Faro şi Vesk. Şi, deşi ştia că o lume nu putea fi cu adevărat învăţată dintr-o carte, trebuia să existe un început.

La urma urmei, cunoaşterea era un soi de putere, un alt tip de forţă. Iar veskanii, învăţase el, respectau mânia şi bucuria, chiar şi invidia, dar nu le păsa de durerea cuiva.

Rhy făcu semn spre hartă.

— Ce vedeţi?

— Un oraş, domnule, răspunse Otto.

Rhy făcu semn din cap spre şirul de figurine pe care le aşezase la gura Arnesului. Mici corăbii de piatră, bătute cu smaralde verzi şi arborând steaguri cenuşii.

— Şi acolo?

Rul se încruntă.

— O flotă?

— O flotă veskană, preciză Rhy. Înainte ca prinţul şi prinţesa voastră să-i atace pe regele şi regina mea, au trimis vorbă în Vesk şi au chemat o flotă cu zece vase de război.

Se uită la Otto, care înţepenise când află vestea – nu de vinovăţie, totuşi, ci de şoc.

— Regatul vostru s-a plictisit atât de tare de pace? Îşi doreşte război?

— Eu… eu sunt doar un magician, zise Otto. Nu cunosc inima reginei mele.

— Dar îţi cunoşti imperiul. Nu faci şi tu parte din el? Inima *ta* ce spune?

Veskanii, ştia Rhy, erau mândri şi încăpăţânaţi, dar nu erau proşti. Se delectau cu o luptă bună, dar nu căutau războiul.

— Noi nu…

— Arnesul poate fi câmp de bătălie, întrerupse Sol-in-Air, dar dacă Veskul îşi doreşte neapărat războiul, o să şi-l găsească şi cu Faro. Spuneţi un cuvânt, Maiestate, şi am să aduc o sută de mii de soldaţi care să se alăture soldaţilor voştri.

Rul se făcuse roşu ca focul, Otto, alb ca varul.

— N-am *făcut* noi asta, scrâşni Rul.

— Noi nu ştim nimic despre complotul ăsta, adăugă Otto crispat. Dorinţa noastră nu este…

— Dorinţă? se răsti Rhy. Ce legătură are dorinţa cu asta? Doresc eu ca poporul meu să sufere? Doresc eu să-mi văd regatul tras într-un război? Poporul plăteşte pentru alegerile câtorva şi, dacă prinţii voştri au venit la voi şi v-au cerut ajutorul, vrei să-mi spui că voi i-aţi refuzat?

— Dar nu au venit, răspunse Otto rece. Cu tot respectul, Maiestate, nu un conducător îşi urmează poporul, ci

poporul trebuie să-şi urmeze conducătorul. Aveţi dreptate, mulţi plătesc pentru alegerile câtorva. Dar *capetele încoronate* sunt cele care aleg, iar noi suntem cei care plătim pentru asta.

La aceste cuvinte, lui Rhy îi veni să intre în pământ. Se abţinu să nu se uite la Isra şi la Sol-in-Air.

— Dar m-aţi întrebat de inima mea, continuă Otto, iar inima mea are o familie. Inima mea are o viaţă şi un cămin. Inimii mele îi plac terenurile de joc, nu câmpurile de război.

Rhy tăcu puţin şi ridică una dintre corăbii.

— O să scrieţi două scrisori, continuă el, cântărind figurina în palmă. Una către flotă şi una către coroană. O să le spuneţi despre trădarea cu sânge rece a prinţului şi a prinţesei. O să le spuneţi că se pot retrage acum şi noi o să considerăm că deciziile celor doi membri ai familiei regale au fost luate de capul lor. Se pot retrage, cruţându-şi astfel ţara de un război. Dar dacă avansează fie şi o leghe spre oraşul acesta, o vor face ştiind că vor avea de înfruntat un rege care este cât se poate de viu şi are un imperiu drept aliat. Dacă avansează, vor fi semnat condamnarea la moarte a mii de oameni.

Vocea îi coborî când vorbi, aşa cum cobora întotdeauna vocea tatălui său, cuvintele vibrând ca oţelul proaspăt scos din teacă.

Regii nu au nevoie să-şi ridice vocea ca să fie auziţi.

Una dintre multele învăţături ale lui Maxim.

— Şi cum rămâne cu acest rege-umbră? întrebă Rul glacial. Să-i scriem şi lui?

Rhy îşi încleştă degetele în jurul micii corăbii de piatră.

— Slăbiciunea oraşului meu o să devină şi a voastră, dacă vasele astea pătrund în Londra. Oamenii mei vor dormi, dar ai voştri vor muri. Pentru binele lor, vă sugerez să fiţi cât se poate de convingători.

Puse figurina înapoi pe masă.

— Înţelegeţi?

Otto dădu din cap. La fel şi Rul.

Când uşile se închiseră în urma lor, puterea îi părăsi

umerii lui Rhy. Se sprijini cu spatele de perete.

— Cum a fost? întrebă el.

Isra înclină capul.

— V-aţi descurcat ca un rege.

Nu era timp de savurat momentul.

Clopotele Sanctuarului amuţiseră odată cu oraşul, dar aici, în palat, un orologiu începu să bată. Nimeni altcineva nu tresări, pentru că nimeni altcineva nu mai socotea timpul, însă Rhy se îndreptă.

Kell era plecat de patru zile.

„Patru zile, Rhy. Ne întoarcem în patru zile. Şi apoi n-ai decât să intri în necazuri…"

Dar necazurile veniseră şi plecaseră şi veniseră din nou, fără vreun semn de la fratele lui. Îi promisese lui Kell că avea să aştepte, dar aşteptase destul. Era doar o chestiune de timp până când Osaron îşi recăpăta puterea. Numai o chestiune de timp până când să-şi aţintească din nou privirea asupra palatului. Ultima redută a oraşului. Adăpostea toţi oamenii treji, toţi argintaţii, toţi preoţii, îl păzea pe Tieren şi vraja care îi ţinea pe ceilalţi adormiţi. Dacă şi palatul cădea, atunci n-avea să mai rămână nimic.

Îi făcuse lui Kell o promisiune, dar fratele lui întârzia, iar Rhy nu putea sta închis, înmormântat cu trupurile părinţilor lui.

Nu voia să se ascundă de umbre, de vreme ce umbrele nu-l puteau atinge.

Avea de ales. Şi dorea s-o facă.

Avea să-l înfrunte pe regele-umbră el însuşi.

*

Încă o dată, comandanta gărzii îi tăie calea.

Isra era de-o vârstă cu tatăl său, dar dacă Maxim era – fusese – masiv, ea era subţire, agilă. Cu toate astea, părea cea mai impozantă femeie pe care o întâlnise el vreodată, cu postura dreaptă şi severă, cu o mână întotdeauna sprijinită pe mânerul sabiei.

— Stai deoparte! îi zise Rhy, prinzându-şi capa roşu cu auriu în jurul umerilor.

— Maiestatea Voastră, insistă căpitanul, întotdeauna am

fost sinceră cu tatăl dumneavoastră şi întotdeauna voi fi sinceră şi cu dumneavoastră, aşa că să mă iertaţi dacă vorbesc deschis. Cu cât sânge trebuie să mai hrănim monstrul ăsta?

— O să-l hrănesc cu fiecare picătură din mine, zise Rhy, dacă asta o să-l sature. Acum, dă-te la o parte! Ăsta e un ordin de la regele tău.

Cuvintele îi arseră gâtlejul când le rosti, dar Isra se supuse, păşind în lături.

Mâna lui Rhy era pe uşă când femeia vorbi din nou, cu voce joasă, insistentă.

— Când oamenii aceştia se vor trezi, zise ea, o să aibă nevoie de regele lor. Cine o să-i conducă dacă veţi muri?

Rhy îi susţinu privirea femeii.

— N-ai auzit? spuse el, deschizând uşa. Eu sunt deja mort.

VI

Fantoma avea o singură barcă de salvare, mică şi nu prea adâncă, legată cu frânghii de flancul corabiei. Cu o băncuţă şi două vâsle, era făcută să ducă un singur om între corăbii sau probabil între corabie şi uscat, dacă nu putea să tragă la ţărm sau nu voia.

În barcă nu părea nici c-ar putea încăpea patru persoane, darămite să ajungă la ţărm fără să se scufunde, dar nu aveau de ales.

O lăsară la apă, iar Holland coborî cel dintâi, echilibrând barca lângă coca *Fantomei*. Kell îşi trecuse un picior dincolo de balustradă, dar, când Lila făcu un pas să-l urmeze, îl văzu pe Alucard încă în mijlocul punţii, cu atenţia fixată pe flota din depărtare.

— Haide, căpitane!

Alucard clătină din cap.

— Eu rămân.

— Nu e momentul pentru acte de nobleţe, zise Lila. Asta nici măcar nu e corabia ta.

Dar pentru prima oară privirea lui Alucard era aspră, inflexibilă.

— Eu sunt învingătorul de la *Essen Tasch*, Bard, şi unul dintre cei mai puternici magicieni din trei imperii. Nu pot opri o flotă, dar, dacă se hotărăsc să înainteze, o să fac tot ce pot să-i încetinesc.

— Iar ei o să te ucidă, zise Kell, punând piciorul înapoi pe punte.

Căpitanul îi oferi un zâmbet rece.

— Întotdeauna mi-am dorit să mor în glorie.

— Alucard… începu Lila.

— Ceaţa e opera mea, zise el, privind printre ei. Ar trebui să vă ofere o acoperire bună.

Kell dădu din cap şi apoi, după o clipă, îi întinse mâna. Alucard se uită la ea de parc-ar fi fost fier înroşit, dar i-o acceptă.

— *Anoshe*, zise Kell.

Lilei i se strânse inima la acest cuvânt. Era ceea ce îşi spuneau arnesienii când se despărţeau. Lila nu zise nimic, pentru că un adio în orice limbă părea o capitulare şi ea nu avea de gând să facă asta.

Nici măcar când Alucard o strânse în braţe.

Nici măcar când îi dădu un sărut pe frunte.

— Eşti cel mai bun hoţ al meu, şopti el, iar ea simţi că o ustură ochii.

— Ar fi trebuit să te ucid, murmură ea, urându-şi tremurul din voce.

— Probabil, zise el şi apoi, atât de încet încât numai ea auzi: Ai grijă de el.

După asta, braţele lui îi dădură drumul şi Kell o trase spre barcă. Ultimul lucru pe care-l văzu din Alucard Emery fu linia umerilor lui largi, capul ţinut sus, în timp ce stătea singur pe punte, cu faţa la flotă.

*

Cizmele Lilei loviră fundul bărcii de salvare, zgâlţâind-o într-un fel care-l făcu pe Holland să se ţină strâns de margini.

Ultima oară când ea fusese într-o barcă atât de mică,

stătuse în mijlocul mării, cu mâinile legate şi un butoi de bere amestecată cu prafuri de dormit între genunchi. Acela fusese un pariu. Ăsta era un joc la risc.

Barca se desprinse de corabie şi, în câteva clipe, ceaţa lui Alucard înghiţi *Fantoma*.

— Stai jos, zise Kell ridicând o vâslă.

Se aşeză, întinzând amorţită mâna spre a doua vâslă. Holland stătea în partea din spate a bărcuţei, suflecându-şi liniştit mânecile.

— O mână de ajutor? întrebă Lila.

Ochiul lui verde se îngustă, apoi scoase un cuţit şi-l apăsă în palmă. Îşi lipi mâna însângerată de marginea bărcii şi rosti o formulă pe care ea n-o mai auzise niciodată – *As Narahi*. Bărcuţa ţâşni înainte pe apă, aproape răsturnându-i pe Kell şi pe Lila de pe bancă.

Ceaţa le intra în ochi, sărată şi rece, vântul le biciuia obrajii, dar când vederea ei se limpezi, îşi dădu seama că bărcuţa gonea, lunecând pe suprafaţa apei ca împinsă de zece perechi de vâsle nevăzute.

Lila se uită la Kell.

— Pe-asta nu m-ai învăţat-o.

El se bâlbâi.

— Păi… pe asta n-am ştiut-o.

Holland le aruncă amândurora o privire rece.

— Uluitor! zise el sec. Mai sunt şi lucruri pe care nu le ştiţi.

VII

Străzile erau pline de corpuri, dar Rhy se simţea complet singur.

Singur, când îşi părăsi casa.

Singur, când merse pe străzi.

Singur, când urcă podul îngheţat ce ducea la palatul lui Osaron.

Uşile se deschiseră imediat la atingerea lui, iar Rhy încremeni – se aşteptase să găsească o copie sinistră a

palatului său, în schimb văzu un spectru, un corp scheletic, golit pe dinăuntru şi apoi umplut cu ceva mai puţin material. Nu existau săli grandioase, nici scări care să conducă la etaje superioare, nici săli de bal, nici balcoane.

Numai un spaţiu cavernos, cu oasele arenelor încă vizibile ici şi colo pe sub lustrul de umbră şi magie.

Stâlpii creşteau din podea precum copacii, ramificându-se către un tavan care, din loc în loc, lăsa să se vadă cerul, palatul părând deopotrivă o capodoperă şi o ruină.

Cea mai mare parte a luminii venea de la acoperişul acela spart, restul, din interior, o lumină ce invada fiecare suprafaţă, ca un foc aprins în spatele unei sticle groase. Chiar şi lumina aceea săracă era înghiţită, astupată de aceeaşi gheaţă neagră pe care o văzuse împrăştiindu-se peste oraş, o magie lipsită de natură.

Cizmele lui Rhy răsunau cu ecou, în timp ce se silea să înainteze prin sala vastă către magnificul tron din centrul ei, la fel de natural şi nenatural ca şi palatul din jur. Eteric şi gol.

Regele-umbră stătea în picioare, la câţiva paşi de tron, examinând un cadavru.

Cadavrul era, de asemenea, în picioare, ţinut de panglici de întunecime care-i legau ca unei marionete capul şi braţele de tavan. Sfori care nu doar că-i ţineau corpul în picioare, dar păreau să-l coasă la loc într-un întreg.

Era o femeie, de asta îşi putea da seama, iar când Osaron flutură din degete, sforile se întinseră, ridicându-i faţa spre lumina păstoasă. Părul ei roşu – mai roşu chiar şi decât al lui Kell – atârna moale pe lângă obrajii scobiţi, iar sub un ochi închis, negreala i se scurgea pe faţă de parcă ar fi curs de acolo tuş.

Fără un corp-gazdă, Osaron însuşi arăta la fel de spectral ca palatul lui, o imagine pe jumătate închegată a unui om, lumina trecând prin el de fiecare dată când se mişca. Pelerina îi flutura, umflată de un vânt imaginar şi întreaga lui alcătuire vălurea şi tremura, de parcă îi venea cam greu să se ţină laolaltă.

— *Cine eşti tu?* întrebă regele-umbră şi, cu toate că

stătea cu faţa la cadavru, Rhy ştiu că lui îi fuseseră adresate cuvintele.

Alucard îl prevenise pe Rhy de vocea lui Osaron, de modul în care îţi răsuna prin cap şi ţi se strecura printre gânduri. Dar când îi vorbi, Rhy nu auzi nimic decât cuvintele înseşi, răsunând între zidurile palatului.

— Eu sunt Rhy Maresh, răspunse el, şi sunt rege.

Osaron îşi coborî degetele. Femeia se pleoşti puţin în sforile ei.

— *Regii sunt ca buruienile în lumea asta*.

Se întoarse şi Rhy văzu o faţă făcută din umbre. Pâlpâia de emoţii, care ba apăreau, ba se ştergeau, plictiseală şi amuzament, mânie şi dispreţ.

— *Acesta de acum a venit să implore, să îngenuncheze sau să lupte?*

— Am venit să te întâlnesc eu însumi, zise Rhy. Să-ţi arăt faţa acestui oraş. Să te înştiinţez că nu mi-e frică.

Asta era o minciună – de fapt, îi era frică, dar o frică slabă în comparaţie cu mâhnirea, mânia şi nevoia de a acţiona.

Creatura îl măsură din ochi, pătrunzător.

— *Tu eşti cel gol pe dinăuntru*.

Rhy se cutremură.

— Nu sunt gol pe dinăuntru.

— *Cochilie seacă*.

Înghiţi nodul din gât.

— Nu sunt sec.

— *Cel mort*.

— Nu sunt mort.

Regele-umbră se apropia acum de el, iar Rhy făcu eforturi să nu se dea înapoi.

— *Viaţa ta nu e viaţa ta*.

Osaron întinse o mână şi Rhy făcu atunci un pas îndărăt sau cel puţin încercă, dar se trezi cu cizma lipită de podea de o magie pe care n-o putea vedea. Regele-umbră îşi puse mâna pe pieptul lui Rhy şi nasturii tunicii lui se fărâmară, ţesătura dându-se la o parte pentru a dezveli cercurile concentrice ale peceţii cicatrizate deasupra inimii lui.

Aşchiile de frig îşi făcuseră loc între umbră şi pielea lui.

— *Magia mea*.

Osaron făcu un gest de parc-ar fi vrut să rupă pecetea, dar nu se întâmplă nimic.

— *Şi nu-i magia mea*.

Rhy lăsă să-i scape o răsuflare tremurătoare.

— Nu ai nicio influenţă asupra mea.

Un zâmbet jucă pe buzele lui Osaron, iar întunericul se încleştă în jurul cizmelor lui Rhy. Frica deveni mai intensă acum, dar Rhy se străduia din răsputeri s-o înăbuşe. Nu era prizonier. Venise aici din proprie voinţă. Atrăgându-i lui Osaron atenţia, mânia lui.

Iartă-mă, Kell, gândi el, privindu-l drept pe regele-umbră.

— Cineva mi-a luat corpul odată, începu el. Mi-a luat voinţa. N-o să se mai repete. Nu sunt o marionetă şi tu nu poţi să mă sileşti să fac *nimic*.

— *Te înşeli*, zise Osaron şi ochii i se luminară ca ai unei pisici în întuneric. *Pot să te fac să suferi*.

Răceala îl săgetă pe Rhy de-a lungul fluierelor picioarelor, când legăturile din jurul gleznelor se prefăcură în gheaţă. Îşi ţinu răsuflarea când gheaţa începu să se întindă, nu pe picioare în sus, ci în jurul întregului său corp, ca o cortină, o coloană, închizându-i mai întâi vederea asupra regelui-umbră şi a marionetei sale moarte, apoi asupra tronului şi, în cele din urmă, asupra întregii săli, până ce a fost prins cu totul într-o carapace de gheaţă. Suprafaţa era netedă, îşi putea vedea propria reflexie, deformată de învelişul de gheaţă care se îngroşa. Putea vedea umbra creaturii de partea cealaltă. Şi-l imagină pe Osaron rânjind.

— *Unde e* antari *acum?*

O mână fantomatică veni să se odihnească pe gheaţă.

— *Să-i trimitem un mesaj?*

Coloana de gheaţă tremură şi apoi, spre groaza lui Rhy, din ea începură să încolţească nişte ghimpi. Încercă să se retragă, dar nu avea unde să se mişte.

Rhy îşi reţinu un strigăt, când primul ghimpe îi

străpunse pulpa.

Durerea fulgeră prin el, fierbinte şi orbitoare, dar scurtă.

Nu sunt gol pe dinăuntru, îşi spuse el, când un al doilea ghimpe îl străpunse deasupra şoldului. Un strigăt înfundat, când o altă lance de gheaţă i se înfipse prin umăr, intrând şi ieşind prin clavicula lui cu o uşurinţă înfiorătoare.

Nu sunt cochilie seacă.

Aerul i se poticni în piept când gheaţa îi străpunse un plămân, spinarea, şoldul, încheietura mâinii.

Nu sunt mort.

O văzuse pe mama lui înjunghiată, pe tatăl lui ucis de douăsprezece săbii de oţel. Şi nu-i putuse salva. Corpurile fuseseră ale lor. Vieţile, ale lor.

Dar Rhy era altfel. Asta nu era o slăbiciune, îşi dădu el seama acum, ci un punct forte. Putea suferi, dar nu putea fi frânt.

Eu sunt Rhy Maresh, îşi spuse el, în timp ce sângele i se scurgea pe podea.

Eu sunt regele Arnesului.

Şi sunt indestructibil.

VIII

Erau aproape de ţărm când Kell începu să tremure.

Era o zi geroasă, dar frigul venea din altă parte şi exact când îşi dădu seama ce era – un ecou –, durerea îl prinse din urmă. Nu o lovitură indirectă, ci subită şi violentă şi ascuţită, ca de cuţite.

Nu din nou.

Îi străpunse piciorul, umărul, coastele, deschizând un atac frontal asupra tuturor nervilor.

Icni, sprijinindu-se de marginea bărcii.

— Kell?

Vocea Lilei se auzea ca de la depărtare, acoperită de vuietul pulsului în urechile lui.

Ştia că fratele lui nu putea muri, dar asta nu-i înmuia

frica, nu-i anula panica, acum viscerală, care îi pulsa în sânge, strigând după ajutor. Aşteptă ca durerea să-i treacă, aşa cum se întâmplase mereu înainte, stingându-se cu fiecare bătaie a inimii, ca o piatră aruncată într-un lac, şocul iniţial lăsând loc undelor din ce în ce mai mici, până se liniştea în final.

Dar durerea nu trecea.

Fiecare respiraţie aducea o nouă piatră, un nou şoc.

Mâinile Lilei pluteau în aer.

— Pot să te vindec eu?

— Nu, zise Kell, gâfâind. Nu e… corpul lui nu e…

Mintea i se învârtea.

— Viu? completă Holland.

Kell se încruntă.

— Bineînţeles că e *viu*.

— Dar viaţa aia nu e a lui, continuă Holland calm. El e doar o cochilie. Un vas pentru puterea ta.

— Încetează!

— Ţi-ai tăiat fire din magia ta şi ai făcut o marionetă.

Apa se învâltoră în jurul micii bărci de la mânia lui Kell.

— *Încetează!* ordinul veni acum de la Lila. Mai înainte să ne scufunde pe toţi trei.

Dar Kell auzi întrebarea din vocea ei, aceeaşi pe care şi-o pusese şi el, în urmă cu câteva luni.

Era ceva cu adevărat viu dacă nu putea fi ucis?

La o săptămână după ce Kell legase viaţa fratelui său de a lui, se trezise cu o durere subită sfâşiindu-i palma, incandescentă, de parcă i-ar fi ars carnea. Se uitase lung la mâna îndurerată, convins că o să-şi vadă pielea plină de băşici, făcută scrum, dar nu apăruse nimic. În schimb, îl găsise pe fratele lui stând în cameră în faţa unei măsuţe cu o lumânare pe ea, cu privirea pierdută în timp ce-şi ţinea palma deasupra flăcării. Kell îi apucase degetele lui Rhy şi i le dăduse la o parte, apăsând o cârpă umedă pe pielea înroşită şi scorojită, în timp ce fratele lui îşi venea, încet, în simţiri.

— Îmi pare rău, zisese Rhy, de-acum un refren obositor. Aveam nevoie doar… să ştiu.

— Ce să ştii? se răstise el.

— Dacă sunt real.

Acum Kell se cutremura pe fundul bărcii, sub ecoul durerii cumplite, inflexibile, a fratelui său. Asta nu se simţea ca o rană făcută de el însuşi, cu vreo flacără de lumânare sau cu vreun ac scrijelind un cuvânt în carne. Durerea asta era adâncă şi pătrunzătoare, ca o sabie în piept, dar mai rea, pentru că venea de peste tot.

Gura i se umplu de un gust amar.

Încercă să-şi amintească faptul că durerea era înfricoşătoare doar pentru ceea ce semnala – primejdie, moarte –, că, fără aceste lucruri, nu era nimic…

Vederea i se înceţoşă.

…doar un alt simţ…

Muşchii îi luară foc.

…un lanţ…

Kell dârdâia cumplit şi simţea cum braţele Lilei îl cuprind, subţiri, dar puternice, căldura trupului ei zvelt, ca o lumânare împotriva frigului. Îi spunea ceva, dar el nu desluşea cuvintele. Vocea lui Holland venea şi dispărea, redusă la scurte răbufniri de sunete incoerente.

Durerea se potolea – nu slăbea, propriu-zis, ci doar se nivela în ceva oribil, dar constant. Îşi adună gândurile răvăşite, îşi concentră privirea şi văzu ţărmul apropiindu-se. Nu era portul de la Tanek, ci o fâşie de plajă stâncoasă. Nu conta. Pământul era pământ.

— Mai repede, murmură el greoi, iar Holland îi aruncă o privire întunecată.

— Dacă barca asta merge mai repede, o să ia foc înainte să avem vreo şansă măcar să ne izbim de stâncile alea.

Dar îi văzu degetele magicianului albindu-se de efort, simţi lumea din jur despicându-se în faţa puterii lui.

Într-o clipă, ţărmul zimţat care se ridica în depărtare fu aproape sub nasul lor.

Holland se ridică în picioare, iar Kell izbuti să-şi întindă corpul chircit şi să-şi limpezească mintea destul cât să gândească.

Avea obiectul-martor în mâna lui – peticul de mătase pe

care i-l dăduse regina, brodat cu *KM* – şi sânge proaspăt pătă ţesătura, în timp ce barca se apropie periculos de mult de ţărmul stâncos. Hainele lor erau deja murate de apa îngheţată, când ajunseră destul de aproape ca să debarce.

Holland sări primul din barcă, echilibrându-se pe stâncile ude.

Kell dădu să-l urmeze şi alunecă. S-ar fi prăbuşit în valurile înspumate, dacă Holland n-ar fi fost pregătit să-l prindă de încheietură şi să-l salte pe stâncă. Kell se întoarse după Lila, dar ea era deja lângă el. Cu mâna ei într-a lui şi cu a lui Holland pe umăr, Kell apăsă peticul de mătase de stâncă şi rosti cuvintele care să-i ducă acasă.

Ceaţa îngheţată şi ţărmul zimţat dispărură numaidecât, înlocuite de marmura netedă din Sala Trandafirului, cu tavanul ei boltit şi tronurile goale.

Nu era nici urmă de Rhy, nici urmă de rege şi regină, până ce Kell se întoarse şi văzu masa mare de piatră din mijlocul sălii.

Rămase nemişcat şi, undeva în spatele lui, Lila trase tare aer în piept, şocată.

Îi luă un moment să desluşească siluetele întinse pe masă, să înţeleagă că erau morţi.

Două corpuri neînsufleţite, unul lângă altul, fiecare înfăşurat într-un giulgiu stacojiu, cu coroanele încă strălucindu-le în păr.

Emira Maresh, cu un trandafir alb, poleit pe margini, aşezat peste inima ei.

Maxim Maresh, cu petalele altui trandafir presărate pe piept.

Lui Kell îi îngheţă măduva în oase.

Regele şi regina erau morţi.

IX

Alucard Emery îşi închipuise moartea de sute de ori.

Era un obicei morbid, dar trei ani pe mare îi dăduseră

prea mult timp să se gândească, să bea şi să viseze. De cele mai multe ori, visele lui începeau cu Rhy, dar când nopţile se lungeau şi paharele se goleau, invariabil deveneau mai sumbre. Încheieturile îl dureau şi mintea i se înceţoşa, şi se întreba când – cum.

Uneori, era splendid, alteori, înfiorător. O bătălie. Un cuţit. O execuţie. O răscumpărare care se termina prost. Înecat cu propriul sânge sau înghiţind apă de mare. Posibilităţile erau nesfârşite.

Dar nu-şi închipuise niciodată că va arăta aşa.

Nu-şi închipuise niciodată că avea s-o înfrunte singur. Fără un echipaj. Fără un prieten. Fără o familie. Fără măcar vreun duşman, în afară de mulţimea fără chipuri ce umplea corăbiile în aşteptare.

Prostule, ar fi zis Jasta. *Toţi înfruntăm moartea singuri*.

Nu voia să se gândească la Jasta. Sau la Lenos. Sau la Bard.

Sau la *Rhy*.

Aerul de mare îi înţepa cicatricele de pe încheieturi, iar el şi le frecă încet, în timp ce corabia – nici măcar nu era corabia *lui* – se legăna tăcută pe valuri.

Pavilioanele verde-cu-argintiu ale veskanilor fuseseră coborâte, vasele plutind sumbre, hotărâte, ca un lanţ de munţi de-a lungul orizontului.

Ce aşteptau?

Ordine din Vesk?

Sau dinăuntrul oraşului?

Oare ştiau de regele-umbră? De ceaţa blestemată? Asta îi ţinea la distanţă? Sau aşteptau doar noaptea ca să lovească la adăpostul ei?

Sanct, la ce bun să facă speculaţii?

Nu se mişcaseră.

În orice clipă *s-ar fi putut* mişca.

Soarele cobora la asfinţit, colorând cerul în sângeriu, iar lui îi bubuia capul de la efortul pe care îl făcuse ca să menţină ceaţa. Începuse să se subţieze şi nu putea face nimic decât să aştepte, să aştepte, şi să încerce să-şi adune puterile ca să…

Ca să ce? îl înfruntă o voce din mintea lui. *Să mişti marea?*

Nu era cu putinţă. Asta nu era doar o replică pe care i-o servise lui Bard ca s-o împiedice s-o facă ea însăşi. Totul avea nişte limite. Mintea lui gonea, aşa cum făcea de o oră, cu încăpăţânare, stăruitor, de parcă ar fi putut găsi, în cele din urmă, o idee pe după colţ – nu o idee nebunească, un fel de plan, ci o idee *veritabilă*.

Marea. Corăbiile. Pânzele.

Acum doar înşiruia lucrurile.

Nu. Stai. *Pânzele*. Probabil ar fi putut găsi o cale să…

Nu.

Nu de la distanţa asta.

Ar fi trebuit să mute *Fantoma*, să o ducă drept în capătul şirului flotei veskane şi apoi… ce?

Alucard se frecă la ochi.

Dacă avea să moară, ar fi putut măcar să se gândească la o cale să-şi facă moartea scumpă.

Dacă avea să moară…

Dar asta era problema.

Alucard nu *voia* să moară.

Stând acolo, la prova *Fantomei*, îşi dădu seama cu o claritate surprinzătoare că moartea şi gloria nu-l interesau nici pe departe la fel de mult cât viaţa, să trăiască ca să se întoarcă acasă. Să se asigure că Bard era în viaţă, să încerce să găsească orice membru care mai rămăsese din echipajul *Turlei Nopţii*. Să-i vadă ochii de ambră ai lui Rhy, să-şi lipească buzele de locul unde claviculele se întâlneau cu gâtul. Să îngenuncheze înaintea prinţului şi să-i ofere singurul lucru pe care Alucard i-l ascunsese vreodată: adevărul.

Oglinda din piaţa plutitoare stătea în husa ei, pe o ladă din apropiere.

Patru ani pentru un dar ce n-avea să fie niciodată oferit.

O umbră lunecă pe cerul amurgului, acum vineţiu-albăstriu, în loc de roşu-sângeriu. Îi tresăltă inima. O pasăre.

Înaripata plonjă pe una dintre corăbiile veskane,

înghiţită de linia catargului şi a pânzei strânse, iar Alucard îşi ţinu respiraţia până îl duru pieptul, până văzu stele negre în faţa ochilor. Ăsta era. Ordinul să se pună în mişcare. Nu mai avea prea mult timp.

Pânzele…

Dacă ar fi putut strica pânzele…

Alucard începu să adune toate bucăţile de fier de la puntea corabiei, căutând în lăzi, în cambuză şi în chilă după cuţite, oale, tacâmuri, orice ar fi putut fi transformat în ceva capabil să taie. Magia zbârnâia în degetele lui când prefăcu toate suprafeţe în vârfuri ascuţite şi marginile neregulate în tăişuri.

Le alinie pe punte ca pe soldaţi, trei duzini de arme improvizate care puteau rupe şi sfâşia. Încercă să ignore faptul că pânzele erau coborâte, încercă să înăbuşe faptul că nici măcar *el* nu avea abilitatea de a controla atât de multe obiecte odată, nu cât de cât elegant.

Dar forţa brută era mai bună decât nimic.

Tot ce trebuia să facă era să apropie *Fantoma* la o distanţă potrivită pentru atac. Tocmai îşi îndrepta atenţia către propria pânză, când văzu că veskanii le întinseseră pe ale lor dintr-odată.

Se întâmplă într-un val, verdele şi argintiul înflorind pe catargele corabiei din centru, apoi pe cele ale corăbiilor din dreapta şi din stânga, până ce toată flota fu gata să pornească.

Era un dar, gândi Alucard, pregătindu-şi armele, trăgând de aer cu ultimele puteri, când prima corabie se urni.

Urmată de a doua.

Şi a treia.

Alucard rămase cu gura căscată. Puterile îi şovăiră, i se stinseră.

Vântul se dizolvă şi el stătu mască, holbându-se, un cuţit căzându-i din mână, pentru că vasele de război veskane nu se îndreptau spre Tanek, Isle sau Londra.

Ci *plecau înapoi.*

Alinierea flotei se dizolvă şi vasele pivotară spre largul

mării.

Una dintre corăbii trecu destul de aproape de el ca să distingă oamenii de la bord şi pe un soldat veskan privind în direcţia lui, cu faţa latră, imposibil de recunoscut pe sub coif. Alucard ridică o mână, salutând. Omul nu-i răspunse la fel. Vasul îşi continuă drumul.

Alucard le privi plecând.

Aşteptă ca apele să se liniştească şi să se şteargă ultimele culori de pe cer.

Şi apoi se lăsă în genunchi, pe punte.

X

Kell se uita, amorţit la corpurile întinse pe masă.

Regele şi regina. Tatăl şi mama lui…

Îl auzi pe Holland strigându-l pe nume, pe Lila apucându-l de braţ.

— Trebuie să-l găsim pe Rhy.

— Nu e aici, zise o voce nouă.

Era Isra, comandanta gărzii oraşului. Kell crezuse că e o statuie, îmbrăcată complet în armură şi cu capul plecat – uitase regulile priveghiului, că morţii nu erau niciodată lăsaţi singuri.

— Unde? izbuti să articuleze. Unde e?

— În palat, domnule.

Kell dădu să iasă pe uşile care duceau înapoi spre interiorul palatului regal, când Isra îl opri.

— Nu în ăsta, zise femeia cu glas sfârşit.

Făcu semn spre uşile masive de la intrarea în Sala Trandafirului, cele care duceau spre străzile oraşului.

— În *celălalt*. De pe fluviu.

Lui Kell îi bătea inima nebuneşte.

Palatul *umbrei*.

Capul i se învârti.

Cât timp fuseseră plecaţi?

Trei zile?

Nu, patru.

Patru zile, Rhy.

Şi apoi n-ai decât să intri în necazuri.

Patru zile, şi regele şi regina erau morţi, iar Rhy nu mai avusese răbdare să aştepte.

— Şi l-ai lăsat să plece? o atacă Lila pe Isra.

Isra se zbârli.

— N-am avut de ales.

Se uită la Kell.

— De astăzi, Rhy Maresh este regele.

Realitatea îl lovi ca un pumn.

Rhy Maresh, tânărul moştenitor, răsfăţatul curtenitor, prinţul reînviat.

Băiatul care întotdeauna căuta locuri unde să se ascundă, care se mişca prin viaţa lui de parcă juca într-o piesă de teatru.

Fratele lui, care odinioară acceptase o amuletă blestemată, pentru că asta îi promisese puterea.

Fratele lui, care acum scrijelea cuvinte de iertare în piele şi ţinea mâna deasupra flăcărilor de lumânare ca să se simtă viu.

Fratele lui era rege.

Şi care fusese primul lui act?

Se dusese drept în palatul lui Osaron.

Lui Kell îi venea să-l strângă de gât pe Rhy, dar apoi îşi aminti durerea pe care o simţise, val după val zguduindu-l în barcă, spărgându-se asupra lui chiar şi acum, un şuvoi continuu de suferinţă. *Rhy*. Picioarele îl purtară pe Kell pe lângă Isra, pe lângă şiruri după şiruri de bazine largi de piatră, spre uşile Sălii Trandafirului şi afară, în lumina scăpătată a zilei.

Le auzi paşii în urma lui, ai Lilei, iute, hoţeşti, ai lui Holland, calmi şi siguri, dar nu se uită înapoi, nu se uită nici măcar la marea de morţi care zăcea în stradă, ci îşi ţinu ochii aţintiţi spre fluviu şi spre înfricoşătoarea umbră care se înălţa până la cer.

Kell întotdeauna se gândise la palatul regal ca la un al doilea soare, prins într-un continuu răsărit deasupra oraşului. Dacă asta era adevărat, atunci palatul lui Osaron

era o eclipsă, o bucată de întuneric absolut, cu marginile tivite de lumina reflectată.

Undeva, înapoia lui, Holland scoase o sabie din teaca unui om căzut, iar Lila înjură încetişor în timp ce-şi croia drum printre cadavre, dar niciunul nu rămase prea departe de el.

Împreună, cei trei *antari* urcară pe podul palatului.

Împreună, ajunseră la sticla neagră a uşilor palatului.

Clanţa se deschise sub mâna lui Kell, dar Lila îl prinse de încheietură şi-l ţinu strâns.

— Sigur ăsta e cel mai bun plan? întrebă ea.

— E singurul pe care-l avem, zise Kell.

Holland îşi scoase Legatarul de la gât şi-l strecură în buzunar. Trebuie să-l fi simţit pe Kell uitându-se la el, fiindcă îşi ridică ochii, susţinându-i privirea. Un ochi verde şi unul negru şi amândoi neclintiţi ca o mască.

— Într-un fel sau altul, zise Holland, asta se sfârşeşte.

Kell dădu din cap.

— Se sfârşeşte.

Se uitară amândoi la Lila. Ea suspină, dându-i drumul lui Kell.

Trei inele de argint reflectară lumina soarelui – al lui Lila şi al lui Kell, ecouri slabe ale inelului lui Holland –, toate trei vibrând de puterea lor combinată, apoi uşa se deschise şi cei trei *antari* păşiră în întuneric.

14.

ANTARI

I

Când Kell păşi pragul, durerea îi explodă în piept. Era de parcă zidurile palatului lui Osaron bruiaseră legătura, iar acum, fără oprelişti, coarda se întinsese la maximum şi fiecare pas îl aducea pe Kell mai aproape de suferinţa lui Rhy.

Lila avea deja două cuţite scoase, dar palatul era pustiu în jurul lor, sala, goală. Magia lui Tieren avusese efect, îl lăsase pe monstru fără numeroasele lui marionete, dar Kell tot simţea tensiunea nervoasă a Lilei în propriile membre şi vedea aceeaşi nelinişte reflectată din nou pe faţa indescifrabilă a lui Holland.

Era ceva straniu cu acest loc, de parcă ar fi păşit în afara Londrei, în afara timpului, în afara vieţii, intrând în ceva care nu exista. Era magia fără măsură, puterea fără control, şi era pe moarte, fiecare suprafaţă căpătând încet giulgiul negru, lucios al naturii arse complet.

Însă, în mijlocul încăperii uriaşe, Kell îl simţi.

Un puls de viaţă.

O inimă bătând.

Şi când ochii i se obişnuiră cu penumbra, îl văzu pe Rhy.

Fratele lui atârna la câţiva metri de podea, suspendat într-un cocon de gheaţă, ţinut drept de doisprezece ţăruşi ascuţiţi, vârâţi în şi prin trupul prinţului, suprafaţa lor de gheaţă fiind mânjită de sânge.

Rhy era viu, dar numai pentru că nu putea muri.

Pieptul i se poticnea şi respira greu, lacrimile îi îngheţaseră pe obraji. Buzele i se mişcau, dar cuvintele nu i se auzeau, sângele lui formând o baltă mare, întunecată, sub el.

Ăsta e al tău? îl întrebase Rhy când erau mici şi Kell îşi tăiase venele ca să-l vindece. *Tot ăsta e al tău?*

Acum, sângele lui Rhy plescăia sub cizmele lui Kell şi aerul respirat avea un gust amar în gura lui, când o luă la fugă înainte.

— Stai! strigă Lila.

— Kell! îl preveni Holland.

Dar dacă era o cursă, deja fuseseră prinşi în ea. Încă din clipa în care intraseră în palat.

— Rezistă, Rhy!

Rhy deschise ochii când îi auzi vocea lui Kell. Încercă să-şi ridice capul, dar nu putu.

Mâna lui Kell deja era udă de propriul sânge când o întinse spre fratele lui. Ar fi topit gheaţa cu o singură atingere, cu un cuvânt, dacă ar fi avut şansa.

În schimb, degetele îi rămaseră la un centimetru distanţă, oprite de puterea altcuiva. Kell se lupta cu bariera magiei, când o voce se răspândi din umbrele din spatele tronului.

— *Ăla e al meu*.

Vocea venea de nicăieri. De pretutindeni. Şi totuşi era reţinută. Nu mai era o construcţie goală de umbră şi magie, ci legată de buze, de dinţi şi de plămâni.

Ea păşi în lumină, părul roşu ridicându-se în aer în jurul feţei sale, ca fluturat de un vânt imaginar.

Ojka.

*

Kell o *urmase*.

Îi ascultase minciunile în curtea palatului – cuvintele, împletite cu îndoială şi mânie, un amestec otrăvitor – şi o lăsase să-l conducă pe o uşă care dădea într-o altă lume. O capcană.

Iar acum, când o văzu pe Ojka, se înfioră.

*

Lila o *omorâse*.

O înfruntase pe culoar, când Kell striga în spatele uşii, iar Rhy murea la o lume distanţă, şi nu avusese altă alegere decât să lupte, pierzând un ochi de sticlă înainte

să-i taie gâtul femeii.

Iar acum, când o văzu pe Ojka, zâmbi.

*

Holland o *crease*.

O culesese de pe străzile din Kosik, gangurile care îi modelaseră propriul trecut cu mulţi ani în urmă, şi îi dăduse şansa pe care i-o dăduse Vortalis lui, şansa să facă mai mult, să fie mai mult.

Iar acum, când o văzu pe Okja, încremeni.

II

Ojka, asasina…

Ojka, mesagera…

Ojka, *antari*…

…nu mai era Ojka.

— Regele meu, îl numise ea pe Holland de atât de multe ori, dar vocea ei fusese întotdeauna joasă, senzuală, iar acum răsuna în sală şi în capul lui, familiară şi ciudată, întocmai cum şi acest loc era familiar şi ciudat. Holland stătuse în faţa lui Osaron într-un palat asemănător, pe când regele-umbră nu era nimic decât sticlă şi fum, jarul mocnit al magiei.

Acum se afla iarăşi în faţa lui Osaron, cu cea mai nouă cochilie-gazdă a lui.

Înainte Ojka avusese ochii galbeni, dar acum amândoi îi luceau negri. O coroană îi stătea cocoţată pe cap, un cerc întunecat şi aparent fără greutate, din care ieşeau ţepi ca ţurţurii în aerul de deasupra capului. Gâtul îi era înfăşurat cu o panglică neagră, pielea, deopotrivă luminoasă şi fără îndoială moartă. Nu respira, iar venele negre îi ieşeau în relief pe piele, uscate, goale.

Singurul semn de viaţă, inexplicabil, venea din acei ochi negri – ochii lui Osaron – în care jucau luminile şi se învârteau umbrele.

— *Holland*, zise regele-umbră, iar furia se aprinse în el auzind monstrul rostindu-i numele cu buzele Ojkăi.

— Eu te-am ucis, zise Lila, ghemuită în stânga lui Holland, cu cuţitele pregătite de atac.

Faţa Ojkăi se contorsionă cu amuzament.

— *Magia nu moare*.

— Dă-i drumul fratelui meu! ceru Kell, făcând un pas în faţa celorlalţi doi *antari*, cu vocea imperioasă, chiar şi acum.

— *De ce-aş face-o?*

— El nu are nicio putere, zise Kell. Nimic să foloseşti tu, nimic să poţi *lua* tu.

— *Şi totuşi trăieşte*, cugetă moarta. *Ce curios. Toată viaţa are fire. Deci unde sunt ale lui?*

Ojka îşi ridică bărbia, iar gheaţa care-i străpungea trupul lui Rhy se ramifică precum degetele, smulgându-i prinţului un strigăt înfundat. Faţa lui Kell îşi pierdu culoarea, luptând să-şi reţină un strigăt identic, durerea şi sfidarea războindu-se în gâtul lui. Inelul zbârnâia pe degetul lui Holland, în timp ce puterea împărtăşită vibra între ei, balanţa înclinând spre Kell, în chinurile lui.

Holland o ţinu bine.

Ojka îşi ridică mâinile, delicate, dar puternice, cu palmele în sus.

— *Aţi venit în sfârşit să imploraţi*, antari? *Să îngenuncheaţi?*

Ochii aceia fremătând de neguri se îndreptară spre Holland.

— *Să mă lăsaţi înăuntru?*

— N-o să se mai întâmple niciodată, zise Holland.

Şi era adevărat, chiar dacă Legatarul atârna greu în buzunarul lui. Osaron avea un talent de a se strecura prin mintea cuiva, răsturnându-i gândurile, dar Holland avea mai mult exerciţiu decât majoritatea în a şi le ascunde pe ale lui. Încercă să-şi ia mintea de la artefact.

— Am venit să te oprim, zise Lila.

Mâinile Ojkăi căzură pe lângă corp.

— *Să mă opriţi?* zise Osaron. *Nu puteţi opri timpul. Nu puteţi opri schimbarea. Şi nu mă puteţi opri pe mine. Eu sunt inevitabil*.

— Tu nu eşti nimic altceva decât un demon care se dă drept zeu, atacă Lila.

— *Şi tu o să mori încet*, zise Osaron curgător.

— Ţi-am ucis corpul o dată, replică ea. Cred c-am să pot s-o fac din nou.

Holland încă se uita fix la cadavrul Ojkăi. Vânătăile de pe pielea ei. Cârpa înfăşurată strâns pe gâtul ei. Ca şi cum Osaron i-ar fi simţit greutatea privirii, îşi întoarse faţa spre Holland.

— *Nu te bucuri să-l vezi pe cavalerul tău?*

Mânia lui Holland nu arsese niciodată mai fierbinte. Ojka îi fusese loială nu lui Osaron, ci *lui*. Îl servise pe el. Avusese încredere în el. Se uitase la el şi văzuse nu un zeu, ci un rege. Şi acum era moartă – ca Alox, ca Talya, ca Vortalis.

— Ea nu te-a lăsat înăuntru.

Îşi ridică capul. Un rictus.

— *În moarte, nimeni nu poate refuza*.

Holland ridică o coasă de luptă – luată de la un cadavru din piaţă.

— O să te tai din corpul ăla, zise el. Chiar dacă va trebui s-o fac bucată cu bucată.

Focul dansa pe cuţitele Lilei.

Sângele picura din degetele lui Kell.

Se mişcaseră încet în jurul regelui-umbră, încercuindu-l, prinzându-l la mijloc.

Exact cum plănuiseră.

*

— Nimeni nu se oferă, îi instruise Kell. Indiferent ce zice Osaron, indiferent ce promisiuni sau ameninţări face, nimeni nu-l lasă înăuntru.

Stăteau în cambuza Fantomei, cu Legatarul între ei.

— Deci ar trebui să părem timizi? zise Lila, învârtind un cuţit cu vârful în jos, ca pe un fus, pe masa de lemn.

Holland dădu să vorbească, dar corabia se înclină deodată şi fu silit să se oprească, să înghită anevoie.

— Osaron tânjeşte după ceea ce nu are, zise el, când valul de greaţă trecu. Scopul e nu să-i dăm un corp, ci să-l

forţăm să aibă nevoie de unul.

— Splendid! făcu Lila sec. Deci tot ce avem de făcut este să învingem o încarnare a magiei destul de puternică pentru a distruge lumile.

Kell îi aruncă o privire.

— De când te sperie pe tine o luptă?

— Nu mă sperie! se răsti ea. Vreau doar să fiu sigură că putem câştiga.

— Câştigăm fiind mai puternici, zise Kell. Şi, cu inelele, s-ar putea să fim.

— S-ar putea să fim, repetă Lila.

— Orice recipient poate fi golit, zise Holland, răsucind inelul de legare pe degetul lui. Magia nu poate fi ucisă, dar poate fi slăbită, iar puterea lui Osaron poate că e vastă, dar în niciun caz nu e infinită. Când l-am găsit, în Londra Neagră, era redus la o statuie, prea slab ca să menţină o formă în mişcare.

— Până ce tu i-ai dat una, mormăi Lila.

— Exact, spuse Holland, ignorând împunsătura.

— Osaron s-a hrănit din oraşul meu şi din oamenii acestuia, a adăugat Kell. Dar dacă vraja lui Tieren a avut efect, ar trebui să fi rămas fără resurse.

Lila îşi scoase cuţitul înfipt în masă.

— Ceea ce înseamnă că ar trebui să fie pregătit şi dornic de o luptă.

Holland dădu din cap.

— Tot ce trebuie să facem este să-i dăm ocazia unei lupte. Să-l facem slab. Să devină disperat.

— Şi după aceea? întrebă Lila.

— Atunci, zise Kell, şi numai atunci, îi dăm o gazdă.

Kell făcuse un semn din cap spre Holland când spusese asta, Legatarul atârnând la gâtul celuilalt antari.

— Şi dacă el nu te alege pe tine? mârâi ea. E bine şi frumos să oferi, dar, dacă o să încerce cu mine, o să-l primesc.

— Lila, începu Kell, dar ea-i tăie vorba.

— La fel şi tu. Nu te preface că nu.

Tăcerea se lăsă peste ei.

— Ai dreptate, fu de acord Kell în cele din urmă.

Şi, spre surprinderea lui Holland – deşi n-ar fi trebuit să-l mai surprindă –, Lila Bard zâmbi. Un zâmbet forţat, fără pic de umor.

— E o întrecere, atunci, zise ea. Fie ca cel mai bun antari să câştige!

*

Osaron avea în mişcări doar o mică parte din graţia Ojkăi, dar o viteză de două ori mai mare. Două săbii apărură în mâinile ei din fuioare de fum şi deveniră reale, cu lamele lucioase, lovind şi spintecând aerul în locul unde Lila fusese cu o clipă mai devreme.

Dar Lila era deja pe sus, făcându-şi vânt din primul stâlp şi sărind, în timp ce Holland stârnea vântul în sală cu o forţă orbitoare, iar aşchiile de oţel ale lui Kell zburau prin vânt ca o ploaie grea.

Ojka ridică mâinile, oprind vântul şi oţelul, dar Lila plonjă spre corpul Ojkăi, gata să brăzdeze o cărare prin spatele ei.

Osaron era însă prea rapid şi cuţitul Lilei abia de îi atinse umărul gazdei lui. Umbrele se scurseră din rană ca aburul, înainte să coasă pielea moartă, închizând-o la loc.

— *Nu eşti destul de rapidă, mică* antari, zise el, dându-i un dos de palmă peste faţă.

Lila căzu într-o parte, cuţitul sărindu-i din mână, şi se rostogoli până ajunse într-o poziţie ghemuită, gata de atac. Flutură din degete şi cuţitul pierdut vâjâi prin aer, înfigându-se în piciorul Ojkăi.

Osaron mârâi, când fumul iarăşi curse din rană, iar Lila zâmbi rece.

— Pe asta am învăţat-o de la ea, zise Lila, scoţând un nou cuţit. Chiar înainte să-i tai gâtul.

Gura Ojkăi îşi dezveli dinţii ca un lup.

— *O să te fac să…*

Dar Holland deja pornise, electricitatea dansând de-a lungul coasei când tăie aerul. Osaron se întoarse şi blocă lovitura cu o sabie, ridicând-o pe cealaltă spre pieptul lui Holland. El se răsuci într-o parte, sabia zgâriindu-i

coastele, când Kell atacă din partea cealaltă, cu gheaţa înconjurată pe pumn.

Gheaţa se sparse în obrazul Ojkăi, tăind-o până la os. Înainte ca rana să se poată vindeca, Lila era acolo, cu lama cuţitului înroşită în foc.

Se mişcau ca piesele aceleiaşi arme. Dansau precum cuţitele Ojkăi – pe vremea când *ea* le mânuise –, fiecare lovitură fiind transmisă prin legătura dintre ei. Când Lila se mişca, Holland îi simţea direcţia. Când Holland fanda, Kell ştia unde să lovească.

Se mişcau atât de repede, că abia se vedeau, săgeţi de lumină dansând în jurul unui ghem de întuneric.

Şi câştigau.

III

Lila rămăsese fără cuţite.

Osaron prefăcuse trei dintre ele în cenuşă, două în nisip şi al şaselea – cel pe care ea îl câştigase de la Lenos – dispăruse cu totul. Mai avea numai unul – cuţitul pe care-l şterpelise din taraba lui Fletcher, în prima ei zi în Londra Roşie – şi nu se grăbea să-l piardă.

Sângele îi inundase ochiul bun, dar ei nu-i păsa. Fumul se scurgea din corpul Ojkăi din zeci de locuri, în urma ciocnirilor dintre Kell, Holland şi demon. Îi lăsaseră semne.

Dar nu era de ajuns.

Osaron era încă în picioare.

Lila îşi trecu un deget de-a lungul obrazului însângerat şi îngenunche, apăsându-şi mâna pe piatră, dar când încercă s-o invoce, piatra rezistă. Suprafaţa vibra de magie, totuşi suna a gol.

Pentru că, bineînţeles, nu era *reală*.

Doar o construcţie de vis, moartă pe dinăuntru, întocmai ca…

Podeaua începu să se înmoaie şi ea sări cu o clipă înainte să se prefacă în smoală. Altă capcană de-a lui Osaron.

Se săturase să joace după regulile regelui.

Înconjurată de un palat în care numai el putea învinge.

Privirea Lilei se roti prin sală şi apoi se ridică spre tavan – dincolo de ziduri, spre locul unde se zărea cerul. Îi veni o idee.

Lila se întinse cu toată puterea – plus o parte dintr-a lui Holland şi o parte dintr-a lui Kell – şi *trase*, nu de aer, ci de Isle.

„Nu poţi face oceanul să te asculte”, îi spusese Alucard cândva.

Dar nu zisese nimic despre fluviu.

*

Sângele şiroia pe gâtul Lilei, când ea-şi duse batista la nas.

Alucard stătea vizavi, cu bărbia în palmă.

— Pe bune, nu ştiu cum ai supravieţuit până acum.

Lila ridică din umeri, vorbind înfundat, pe sub batistă.

— Sunt greu de ucis.

Căpitanul se ridicase în picioare.

— Să fii încăpăţânat nu e acelaşi lucru cu să fii invincibil, zise el, turnându-şi ceva de băut, şi ţi-am spus de trei ori că nu poţi să mişti afurisitul ăla de ocean, oricât ai încerca.

— Poate că tu *n-ai încercat* destul *de tare, mormăi ea.*

Alucard clătină din cap.

— Totul ţine de proporţii, Bard. Nu poţi să-ţi impui voinţa asupra cerului, nu poţi să mişti marea, nu poţi muta un continent întreg sub picioarele tale. Curenţi de aer, bazine de apă, petice de pământ, asta e întinderea puterii unui magician. Asta e circumferinţa puterii lor.

Şi atunci, fără vreun avertisment, aruncă sticla de vin în capul ei.

Ea a fost destul de rapidă s-o prindă, deşi greu, scăpând cârpa de la nasul însângerat.

— Ce naiba, Emery? s-a răstit ea.

— Poţi s-o cuprinzi în mână?

Se uită la sticlă, degetele ei înconjurând-o, dar vârfurile rămânând la mică distanţă, neatingându-se.

— Mâna ta e mâna ta, zise Alucard simplu. Are limite. La

fel şi puterea ta. Nu poate ţine decât atât şi, oricât ai încerca să-ţi întinzi degetele în jurul sticlei ăleia, n-o să se atingă niciodată.

Ea ridică din umeri, învârti sticla în mână şi o sparse de masă.

— Dar acum? întrebase ea.

Alucard Emery gemuse. Îşi prinsese puntea nasului între degete, cum făcea când ea era din cale-afară de enervantă. Lila se apucase să numere de câte ori pe zi îl făcea să recurgă la gestul ăsta.

Recordul până acum era de şapte.

Lila se aplecă în fotoliul ei. Nasul i se oprise din sângerat, deşi mai putea simţi gustul amar pe limbă. Se concentră să ridice cioburile în aer, între ei, unde alcătuiră un nor de forma aproximativă a unei sticle.

— Eşti un magician strălucit, zise ea, dar e ceva ce pur şi simplu nu pricepi.

El se lăsă pe spate în fotoliul lui.

— Şi anume?

Lila zâmbi.

— Cheia ca să câştigi o luptă nu e puterea, ci strategia.

Alucard îşi ridicase sprâncenele.

— Cine a spus ceva despre luptă?

Ea îl ignoră.

— Şi strategie *e doar un cuvânt sofisticat pentru un anume tip de judecată sănătoasă, abilitatea de a vedea opţiuni, de a le crea acolo unde nu e niciuna. Nu e despre a şti regulile.*

Lăsă mâna jos, iar sticla se sfărâmă din nou, căzând ca o ploaie de cioburi.

— E despre cum să le încalci.

IV

Nu era destul, gândi Holland.

Pentru fiecare lovitură pe care o izbuteau, Osaron evita trei, şi pentru fiecare de care se fereau ei, Osaron îi

nimerea, în schimb, de trei ori. Sângele începuse să împestriţeze podeaua.

Îi şiroia pe obraz lui Kell. Picura din degetele Lilei. Îi lipea hainele de spate lui Holland.

Capul i se învârti, când ceilalţi doi *antari* îi folosiră puterile.

Kell era ocupat să invoce o forţă a vântului, în timp ce Lila rămăsese nemişcată, cu capul lăsat pe spate, uitându-se în locul unde grinzile acoperişului întâlneau cerul.

Osaron porni spre ea, dar vântul lui Kell biciui prin sala tronului, prinzându-l pe regele-umbră într-un tunel de aer.

— Trebuie să facem ceva! strigă el prin vânt, când Osaron tăia coloana.

Holland ştia că n-avea să ţină şi, într-adevăr, câteva clipe mai târziu, ciclonul se sfărâmă, explozia trântindu-i şi pe Kell, şi pe Holland pe spate. Lila se clătină, dar rămase în picioare, sângele şiroindu-i din nas, în timp ce presiunea din palat crescu şi întunericul acoperi ferestrele de ambele părţi.

Kell tocmai se ridica în picioare, când Osaron se repezi din nou spre ea, prea rapid pentru Kell să-l prindă. Holland îşi atinse rana din coaste.

— *As Narahi*, zise el, cuvintele tunând în jurul lui.

Iuţeşte.

Era o magie greu de înfăptuit şi în cele mai bune condiţii, iar acum era de-a dreptul epuizantă, dar merită, căci lumea din jurul lui *încetini.*

În dreapta lui, Lila încă se mai uita în sus. În stânga, Kell îşi despărţea palmele împotriva masivei forţe a timpului, focul aprinzându-se cu încetinitorul între palmele lui. Numai Osaron se mişca mai departe cu oarecare viteză, ochii lui negri întorcându-se către Holland, când acesta îşi învârti coasa şi atacă.

Se ciocniră unul de altul, se despărţiră şi iar se ciocniră.

— *O să te fac să te supui.*

Armă pe armă.

— *O să te fac să te frângi*.

Voinţă împotriva voinţei.

— *Ai fost al meu, Holland*.

Spatele lui izbindu-se de un stâlp.

— *Şi o să fii al meu din nou*.

Sabia îi brăzdă braţul.

— *Odată ce te voi auzi implorând*.

— Niciodată, mârâi Holland, lovind cu coasa.

Ar fi trebuit să întâlnească săbiile lui Osaron, dar în ultima clipă armele dispărură şi el îi prinse coasa lui Holland cu mâinile Ojkăi, lăsând oţelul să muşte adânc. Sânge – mort, negru, totuşi de *antari* – curse în jurul lamei, iar pe faţa lui Osaron se desenă un zâmbet sinistru, triumfal.

— *As Ste…*

Holland tresări, dând drumul din mână coasei înainte ca vraja să fie rostită.

A fost o greşeală. Arma se prefăcu în cenuşă în mâinile lui Osaron şi, mai înainte ca Holland să se poată feri, demonul îşi înfipse o mână însângerată în faţa lui, ţintuindu-l cu spatele de stâlp.

Deasupra capetelor, o umbră acoperea cerul. Holland îl prinsese de încheieturi pe Osaron, încercând să se elibereze şi, o clipă, amândoi rămaseră încleştaţi într-o îmbrăţişare stranie, înainte ca regele-umbră să se aplece şi să-i şoptească la ureche.

— *As Osaro*.

Întunecă.

Cuvintele îi răsunară lui Holland în cap şi deveniră umbră, deveniră noapte, deveniră o pânză neagră lipită de vederea lui Holland, ascunzându-i-l pe Osaron, şi palatul, şi valul de apă crescând deasupra, cufundându-i lumea lui Holland în beznă.

*

Sângele picura din nasul Lilei când valul de apă neagră se răsuci peste palat…

Prea mare…

Mult prea mare…

Şi apoi *se prăbuşi*.

Lila dădu drumul fluviului, ameţită de efort, când acesta

se prăvăli peste sala palatului. Îşi ridică iute mâinile ca să se apere de greutatea apei, dar magia ei era lentă – prea lentă – în urma acestei invocări.

Stâlpul îl feri pe Holland de lovitură, dar apa îi trânti corpul Ojkăi de podea cu un trosnet clar. Lila se repezi să se ascundă, dar nu găsi nimic, şi numai reflexele rapide ale lui Kell îi scăpă pe amândoi de aceeaşi soartă ca a Ojkăi. Ea simţi cum îi fuge puterea, când Kell o smuci lângă a lui şi puterile lor se ridicară într-un scut deasupra capetelor amândurora. Fluviul căzu ca o ploaie deasă, revărsându-se în jurul lor.

Prin perdeaua de apă văzu corpul Ojkăi zvâcnind şi flexându-se, bucăţile rupte deja cârpindu-se laolaltă, când Osaron sili marioneta să se ridice din nou.

În apropiere, Holland era în patru labe, bâjbâind cu degetele pe podeaua udă, ca şi când ar fi căutat ceva ce-i scăpase.

— Ridică-te! strigă Lila, dar când Holland întoarse capul, ea se sperie.

Ochii lui nu erau în regulă. Nu erau negri, ci sparţi, orbi.

Nu mai era timp.

Osaron era în picioare şi Holland nu, iar ea şi Kell porniră în goană, pleoscăind cu cizmele prin apa care se răsucea şi se ridica în jurul lor, în arme.

O sabie apăru de nicăieri în mâna lui Osaron, în timp ce Holland se zbătea, cu ochii goi. Degetele lui se strânseră în jurul gleznei regelui-umbră, dar mai înainte să poată rosti vreo vrajă, fu propulsat îndărăt cu o lovitură de picior năucitoare, ducându-se de-a dura pe podeaua inundată.

Kell şi Lila alergau, dar prea încet.

Holland era în genunchi, în faţa regelui-umbră cu sabia ridicată.

— *Ţi-am spus eu c-o să te fac să îngenunchezi*.

Osaron coborî sabia şi Kell încetini arma cu un nor de gheaţă, în timp ce Lila plonjă spre Holland, îmbrâncindu-l din calea sabiei cu o clipă înainte ca metalul să izbească piatra.

Lila se răsuci, ridicându-se, aruncând apa într-o rafală

de schije de gheaţă care şuierară prin aer. Osaron înălţă o mână, dar nu destul de rapid, nu destul de puternic, şi mai multe cioburi de gheaţă pătrunseră în carne înainte să le poată devia el.

N-a avut timp să se bucure de victorie.

Cu o singură mişcare de braţ, toate picăturile de apă pe care le invocase ea se adunară şi se răsuciră într-un vârtej, închipuind o coloană şi prefăcându-se în piatră neagră. Doar un alt stâlp în palatul lui.

Osaron întinse un deget spre Lila.

— *Tu o să…*

Ea sări la el, şocată când podeaua mai înainte uscată pleoscăi iarăşi sub picioarele ei. Piatra băltea în jurul gleznelor ei, într-o clipă lichidă, apoi din nou solidă, ţintuind-o de podea la fel cum o ţintuise pe Kisimyr pe acoperişul palatului.

Nu.

Era captivă şi îşi învârti ultimul cuţit într-o mână, aprinzând focul în cealaltă, adunându-şi curajul pentru un atac care nu mai veni.

Pentru că Osaron se întorsese cu spatele.

Şi o pornise spre Kell.

*

Kell avu parte doar de un scurt răgaz, când Lila se lupta cu Osaron, dar sprintă spre cuşca de gheaţă.

Rezistă, Rhy, se rugă el, izbind cu pumnalul în gheaţă, doar pentru a fi împins cât colo de voinţa regelui-umbră.

Încercă din nou şi din nou, cu un suspin de frustrare în gât.

Opreşte-te.

Nu ştia dacă auzise vocea lui Rhy sau doar i-o simţise, în timp ce încerca să ajungă la el. Capul fratelui său era căzut, sângele îi injectase ochii de ambră şi-i prefăcuse în aur.

Kell…

— Kell! strigă Lila şi el îşi ridică privirea, zărindu-i reflexia Ojkăi în coloana de gheaţă când se arunca asupra lui.

Se întoarse, prefăcând apa sângerie de la picioarele lui într-o suliţă şi ridicând-o cu o clipă înainte ca regele-umbră să lovească.

Osaron îşi coborî săbiile gemene, sfărâmând suliţa din mâinile lui Kell, înainte să le înfigă în pereţii cuştii lui Rhy. Gheaţa crăpă, dar nu căzu. Şi în clipa aceea, când armele lui Osaron erau captive în gheaţă şi trupul-gazdă prins între atac şi retragere, Kell înfipse ciobul de gheaţă al suliţei frânte în pieptul Ojkăi.

Regele-umbră privi în jos, la rană, parcă amuzat de slaba încercare, dar mâna lui Kell era franjuri după ce strânsese suliţa spartă, sângele mânjind şi mâna, şi gheaţa, iar când vorbi, formula magică vibră prin aer.

— *As Steno*.

Rupe.

Magia goni prin corpul Ojkăi, războindu-se cu voinţa lui Osaron, oasele ei rupându-se şi sudându-se, sfărâmându-se şi închegându-se, o marionetă acum făcută bucăţi, acum peticită la loc. Luptând – şi nereuşind – să-şi menţină forma, carcasa de împrumut a regelui-umbră începu să arate grotesc, bucăţile desprinzându-se, corpul fiind ţinut laolaltă mai mult de magie decât de tendoane.

— Corpul ăsta n-o să reziste, mârâi Kell, când mâinile fărâmate ale Ojkăi îl ridicară, lipindu-l de cuşca fratelui său.

Osaron zâmbi, un zâmbet distrus.

— *Ai dreptate*, zise şi o ţepuşă de gheaţă pătrunse prin spatele lui Kell.

V

Cineva ţipa.

O singură notă agonizantă.

Dar nu era Kell.

El voia să ţipe, dar mâinile distruse ale Ojkăi erau încleştate pe falca lui, ţinându-i cu forţa gura închisă. Lancea de gheaţă îl străpunsese deasupra şoldului şi îi

ieşise pe partea cealaltă, cu vârful roşu de sânge viu.

În spatele lui Osaron, Lila încerca să se elibereze din piatră, iar Holland era în patru labe, bâjbâind podeaua de parcă ar fi pierdut ceva.

Un geamăt îi scăpă lui Kell din gâtlej, când regele-umbră împunse cu degetele în rana lui.

— *Asta nu e o rană mortală*, zise Osaron. *Nu încă*.

Simţi vocea monstrului lunecând prin mintea lui, apăsând-o.

— *Lasă-mă înăuntru*, şopti el.

Nu, gândi Kell visceral, violent.

Întunecimea – aceeaşi întunecime care-l prinsese când căzuse în Londra Albă, atât de recent – se înfăşură în jurul corpului său rănit, caldă, moale, primitoare.

— *Lasă-mă înăuntru*.

Nu.

Coloana de gheaţă ardea rece în spinarea lui.

Rhy.

Osaron răsună în mintea lui.

— *Pot fi milostiv.*

Kell simţi ţăruşii de gheaţă lunecând afară – nu din corpul lui, ci din al fratelui său –, durerea retrăgându-se din membre. Auzi icnetul scurt, bufnitura surdă, udă a lui Rhy când se prăbuşi pe podeaua plină de sânge şi uşurarea îl năpădi, tocmai când răceala prindea din nou rădăcini, se ramifica, înflorea.

— *Lasă-mă înăuntru*.

Văzu cu coada ochiului sclipind ceva pe podea. O bucată de metal, aproape de mâna lui Holland.

Legatarul.

Mintea lui Kell se poticni de durere când îl chemă la el, dar pe când cilindrul se ridica în aer, puterea lui căzu, deodată, complet. Ca retezată, furată.

Înşfăcată de un hoţ.

*

Lila nu se putea mişca.

Podeaua îi ţinea strâns picioarele într-o îmbrăţişare de piatră, oasele ameninţând să plesnească la fiecare

încercare de mişcare. În partea cealaltă a încăperii, Kell era prins şi sângera, iar ea nu putea ajunge la el, nu cu mâinile ei, nu-l putea da pe Osaron la o parte. Dar putea să-l atragă la ea. Trase de legătura dintre ei, furându-i magia lui Kell şi atenţia lui Osaron odată cu aceasta. Puterea fulgeră orbitor înaintea ochilor Lilei, iar demonul se răsuci spre ea, ca o molie atrasă de flacără.

Uită-te la mine, ar fi vrut ea să spună, când Osaron îl abandonă pe Kell. *Vino la mine*.

Dar de îndată ce ochii aceia negri se aţintiră asupra ei, ar fi dat orice să scape. Să fie liberă.

Kell era groaznic de palid, degetele alunecându-i pe lancea de gheaţă ce-i străpungea corpul. Holland se agăţase de un stâlp şi încerca să se ridice. Legatarul zăcea pe pământ, în apropiere, dar înainte ca Lila să-l poată atrage la ea, Osaron apăru şi-i înfipse o mână în păr şi un cuţit la gât.

— *Dă-i drumul*, şopti el şi ea nu ştia dacă se referea la cuţit sau la voinţă.

Dar, cel puţin, avea acum atenţia lui. Îşi lăsă arma să cadă cu zgomot la podea.

El îi forţă faţa spre a lui, privirea spre a lui, îl simţi strecurându-se în mintea ei, scotocindu-i prin gânduri, prin amintiri.

— *Atât de mult potenţial*.

Încercă să se dea înapoi, dar era ţintuită, podeaua strângându-i gleznele, iar Osaron pielea capului, ţinându-i în continuare cuţitul la gât.

— *Eu sunt ce ai văzut tu în oglindă la Sasenroche*, zise regele-umbră. *Eu sunt ceea ce visezi să fii tu. Te pot face de neoprit. Te pot face liberă*.

În partea cealaltă a sălii tronului, Kell în sfârşit îşi găsise puterea să se elibereze. Gheaţa din jurul lui se sparse, iar el căzu la podea. Osaron nu se întoarse. Atenţia lui era concentrată asupra Lilei, ochii îi jucau în lumina puterii ei.

— Liberă, zise ea încet, de parc-ar fi cântărit cuvântul.

— *Da*, şopti regele-umbră.

În luciul negru al ochilor lui, ea văzu promisiunea, acea

versiune a ei înseşi.

De neînvins.

De nezdruncinat.

— *Lasă-mă înăuntru, Delilah Bard*.

Era ispititor, chiar şi acum. Mâna ei se ridică spre braţul Ojkăi. O îmbrăţişare de dansatoare. Degetele însângerate se înfipseră în carnea distrusă.

Lila zâmbi.

— *As Illumae*.

Osaron se smulse înapoi, dar prea târziu.

Corpul Ojkăi începu să ardă.

Cuţitul lovi orbeşte spre gâtul Lilei, dar ea se feri, după care arma pieri, risipindu-se din mâna Ojkăi în timp ce corpul i se aprinse brusc.

Din cadavrul ce se zbătea se revărsă mai întâi îngreţoşătorul fum al cărnii arse, apoi ceaţa neagră a puterii lui Osaron, când acesta fu silit să-şi părăsească în sfârşit cochilia.

Palatul se cutremură de la subita pierdere a puterii, a controlului. Podeaua din jurul cizmelor Lilei cedă şi ea se împletici înainte, liberă, în timp ce Osaron se căznea să-şi găsească o formă.

Umbrele se învârteau în turbioane, se destrămau, se învârteau din nou.

Osaron care luă până la urmă formă era un spectru al lui însuşi.

O faţadă nesigură, transparentă şi plată. Marginile i se topeau şi i se ştergeau, iar prin mijlocul lui fantomatic, Lila îi putea vedea pe Kell apăsându-şi mâna peste rană, pe Rhy chinuindu-se să se ridice.

Asta era.

Şansa lor.

Îşi flexă degetele, întinzând voinţa după Legatar. Acesta tremură pe podea şi se ridică spre ea.

Şi apoi căzu, rostogolindu-se din nou pe podea, când puterea ei dispăru. Ca absorbită de un val în retragere. Toată puterea îi fu smulsă deodată, violent. Lila tresări, când lumea se înclină sub picioarele ei, genunchii i se

înmuiară, vederea i se întunecă.

Magia era aşa un lucru nou, încât absenţa ei n-ar fi trebuit s-o doară atât de tare, însă Lila se simţi spintecată când şi ultimul strop de putere îi fu luat. Aruncă o privire spre Kell, sigură că el îi furase magia, dar Kell era încă la podea, încă sângerând.

Regele-umbră se aplecă deasupra ei, cu ghearele răşchirate, în timp ce aerul începu să se încolăcească în jurul gâtului Lilei, strângând-o până ce ea nu mai putu să vorbească, să respire.

Şi acolo, în spatele lui Osaron, într-un halo de lumină, stătea Holland.

*

Holland nu putea vedea.

Întunericul era pretutindeni, vuind în jurul lui ca o furtună, înghiţind lumea. Dar putea auzi. Astfel, îl auzi pe Kell înjunghiat, o auzi pe Ojka arzând, auzi Legatarul când Lila îl ridică de la podea şi ştiu că aceasta era şansa lui. Iar când se folosi de inelul de legare şi trase la el magia celorlalţi doi *antari*, găsi un fel de vedere. Lumea prinse formă, nu în lumini şi umbre, ci în fâşii de putere.

Panglicile străluceau, plutind în jurul şi prin trupul Lilei, acum îngenuncheate, prin Kell şi prin Rhy, totul ca desenat în lumină argintie.

Iar acolo, chiar în mijlocul lor, absenţa.

Un om sub forma unui vid.

Un vid sub forma unui om.

Nu mai era într-o marionetă. Doar o bucată de magie putredă, tocită şi neagră şi goală.

Iar când umbra vorbi, o făcu în propria voce, lichidă, susurătoare.

— *Îţi cunosc mintea, Holland*, zise întunericul. *Am locuit în ea*.

Regele-umbră veni spre el, iar Holland făcu un singur şi ultim pas înapoi, umerii lui întâlnind stâlpul, iar degetele i se strânseră pe cilindrul de metal.

Îi putu simţi foamea lui Osaron.

Nevoia.

— Vrei să-ţi vezi lumea? Să vezi cum se năruie fără tine în mijlocul ei?

O mână rece, nu de carne şi oase, ci de umbră şi gheaţă, veni să se aşeze pe inima lui Holland.

Am obosit, gândi el, ştiind că Osaron avea să audă. *Obosit să lupt. Obosit să pierd. Dar n-o să te las niciodată înăuntru*.

Simţi întunericul zâmbind, greţos şi triumfător.

— Ai uitat? şopti regele-umbră. *Tu nu m-ai aruncat niciodată afară*.

Holland răsuflă adânc. Tremurat.

Pentru Osaron, poate că suna a frică.

Pentru Holland era pur şi simplu uşurare.

Se sfârşeşte, gândi el, când întunericul se înfăşură în jurul lui şi se cufundă înăuntru.

VI

Lila era în genunchi când se întâmplă.

Osaron se întorsese spre Holland ca aburul într-o oală, iar corpul magicianului deveni rigid. Spinarea i se arcui. Gura i se căscă într-un urlet mut şi, pentru un moment de groază, Lila crezu că era prea târziu, crezu că el fusese prea lent, că nu avusese timpul, sau tăria, sau voinţa să continue…

Şi apoi Holland îşi înfipse vârful Legatarului în palmă şi spuse un singur cuvânt printre dinţii strânşi.

— Rosin.

Dă.

În clipa următoare, palatul de umbră explodă în lumină.

Lila tresări când ceva începu să se rupă înăuntrul ei şi îşi aminti de inelul de legare. Strânse pumnul şi zdrobi inelul de podeaua de piatră, tăind conexiunea mai înainte ca Legatarul s-o poată absorbi şi pe ea.

Dar Kell n-a fost îndeajuns de rapid.

Un strigăt îi scăpă din gâtlej şi Lila se ridică în picioare, împleticindu-se spre el, când el se ghemui, încercând

disperat să-şi scoată inelul cu degetele alunecoase de sânge.

Rhy ajunse primul la el.

Prinţul tremura, corpul lui oscilând între viaţă şi moarte, întreg şi destrămat şi întreg la loc, când îngenunche lângă Kell şi degetele lui fantomatice se închiseră peste mâna fratelui său. Inelul ieşi. Zbură pe podea, săltând o dată, înainte de a pieri în fum.

Kell se prăbuşi peste Rhy, iar Lila căzu în genunchi lângă ei, mânjindu-i cu sânge obrazul lui Kell în timp ce-i pipăia faţa, îi trecea mâna prin păr, prin al cărui arămiu se vedea o dâră argintie.

Era viu, trebuia să fie viu, pentru că Rhy era încă acolo, sprijinit de el, cu ochii goi şi plini în acelaşi timp, scăldat în sânge, dar respirând.

În mijlocul încăperii, Holland era o sferă de lumină, un milion de fire argintii împletite cu negru, toate vizibile, toate destrămându-se în aerul din jurul lui, într-o linişte care nu era deloc linişte, ci vuia în urechile ei.

Şi apoi, deodată, lumina dispăru.

Iar Holland căzu grămadă la podea.

VII

Kell deschise ochii şi văzu lumea prăbuşindu-se.

Nu, nu lumea.

Palatul.

Se năruia, nu ca o clădire făcută din oţel şi piatră, ci precum tăciunii care ardeau, ridicându-se în aer, în loc să cadă la pământ. Aşa căzu palatul de umbră. Se sfărâmă pur şi simplu, dizolvându-se, lăsând numai realitatea în urmă, bucată cu bucată, piatră cu piatră, până când el se trezi întins nu pe podeaua unui palat, ci pe resturile ruinate ale arenei centrale, cu tribunele goale, cu banierele argintiu cu albastru încă fluturând în vânt.

Kell încercă să se ridice în picioare şi icni – uitase că fusese înjunghiat.

— Uşurel, zise Rhy tresărind.

Fratele lui era îngenuncheat lângă el, acoperit de sânge, cu hainele sfâşiate în douăsprezece locuri, unde gheaţa îl străpunsese. Dar era viu, iar pielea de sub haine deja începuse să se lipească la loc, deşi urmele durerii încă i se citeau în ochi.

Lui Kell îi reveniră în minte cuvintele lui Holland: „Ai tăiat fire din magia ta şi ai făcut o marionetă”.

Holland. Se ridică încet în capul oaselor şi o văzu pe Lila aplecându-se peste celălalt *antari*.

Holland zăcea într-o rână, ghemuit de parcă pur şi simplu se culcase. Dar singura dată când Kell îl văzuse dormind, totul în făptura lui era încordat, răvăşit de coşmaruri, iar acum trăsăturile lui păreau destinse, un somn fără vise.

Numai trei lucruri contraziceau tihna imaginii.

Părul lui, negru-antracit, care devenise şocant de alb.

Mâinile lui, care încă strângeau Legatarul, cu vârful înfipt în palmă.

Şi artefactul însuşi, care arăta straniu, dar familiar de negru. O absenţă a luminii. Un vid în lume.

Holland izbutise.

Îl închisese pe regele-umbră.

VIII

În mituri, eroul supravieţuieşte.

Răul este învins.

Lumea este restabilită.

Uneori, urmează sărbătoriri, alteori, funeralii.

Morţii sunt îngropaţi. Viii merg mai departe.

Nimic nu se schimbă.

Totul se schimbă.

Acesta este un mit.

Acesta nu este un mit.

Oamenii Londrei încă zăceau pe străzi, înfăşuraţi strâns în pătura somnului. Dacă s-ar fi trezit chiar în acel

moment, ar fi văzut lumina explodând în palatul spectral, ca moartea unei stele, izgonind umbrele.

Ar fi văzut iluzia năruindu-se, palatul prăbuşindu-se înapoi în scheletele celor trei arene, cu banierele încă fluturând deasupra.

Dacă s-ar fi sculat, ar fi văzut întunecimea de petrol a fluviului crăpând ca gheaţa, făcând loc roşului, ceaţa rărindu-se cum se întâmplă dimineaţa, înainte ca piaţa să se deschidă.

Dacă s-ar fi uitat îndeajuns de mult, ar fi văzut siluetele croindu-şi drum din dărâmături – prinţul (acum regele lor) împleticindu-se pe podul sfărâmat, cu un braţ pe după fratele lui, şi s-ar fi putut întreba care pe care sprijinea.

Ar fi văzut fata stând în locul unde fuseseră uşile palatului, nu intrarea prăbuşită a stadionului. Ar fi văzut-o încrucişându-şi braţele de frig, aşteptând venirea gărzilor regale. I-ar fi văzut pe soldaţi scoţând din arenă trupul magicianului cu părul la fel de alb ca al unei stele care se stingea.

Dar oamenii de pe străzi nu se treziseră. Nu încă.

Nu văzuseră ce s-a întâmplat.

Prin urmare, n-au ştiut niciodată.

Şi niciunul dintre cei care fuseseră în palatul de umbră – care nu mai era un palat, ci doar scheletul a ceva mort, ceva ruinat, ceva stricat – n-a spus nimic despre noaptea aceea, decât că s-a sfârşit.

Un mit fără o voce care să-l povestească e ca o păpădie fără o adiere de vânt.

Imposibil să împrăştie seminţele.

15.

ANOSHE

I

Regelui Angliei nu-i plăcea să fie lăsat să aştepte.

Un pocal de vin îi atârna în mână şi traversă încăperea cu grijă ca să nu-l verse. George al IV-lea părăsise petrecerea – o petrecere în onoarea *lui* (cum erau majoritatea la care catadicsea să participe) – pentru această întâlnire lunară.

Şi Kell întârzia.

Întârziase şi altădată – înţelegerea lui, la urma urmei, fusese cu tatăl lui George şi, de când sănătatea bătrânului se şubrezise, Kell ţinea morţiş să întârzie doar ca să-i facă lui în ciudă, George era sigur –, dar mesagerul nu întârziase niciodată *atât* de mult.

Înţelegerea era limpede.

Schimbul de scrisori era programat pentru ziua de 15 a fiecărei luni.

Pe la şase seara şi nu mai târziu de şapte.

Dar când pendula din perete bătu de *nouă*, George se văzu silit să-şi umple din nou pocalul singur, pentru că îi concediase pe toţi ceilalţi. Totul doar ca să-i facă pe plac oaspetelui. Un oaspete absent acum.

O scrisoare groasă stătea pe masă. Nu doar o misivă – trecuseră vremurile de corespondenţă inutilă –, ci o serie de cereri. Instrucţiuni, mai exact. Un artefact magic pe lună, în schimbul celei mai noi tehnologii din Anglia. Era un târg mai mult decât cinstit. Seminţele magiei pentru seminţele puterii. Putere pentru putere.

Pendula bătu din nou.

Nouă şi jumătate.

Regele se lăsă să cadă pe sofa, nasturii sforţându-se sub

presiunea burţii lui deloc neglijabile. Tatăl lui era în pământ de numai şase săptămâni şi Kell se dovedea a fi deja o problemă. Relaţia lor va trebui corijată. Regulile restabilite. El nu era un ţicnit bătrân şi n-avea să-i înghită capriciile mesagerului, magic sau nu.

— Henry! rosti George.

Nu strigă numele – regii nu aveau nevoie să-şi ridice vocea ca să fie auziţi –, dar o clipă mai târziu uşa se deschise şi un om intră.

— Maiestatea Voastră, zise făcând o plecăciune.

Henry Tavish era cu vreo câţiva centimetri mai înalt decât George – un amănunt care-l sâcâia pe rege –, cu o mustaţă stufoasă şi păr negru, tuns scurt. Un flăcău chipeş, cu slujba mai degrabă neplăcută de a conduce treburile pe care coroana nu voia – nu putea – să le facă ea însăşi.

— A întârziat, zise regele.

Henry ştia numele vizitatorului şi rolul său.

George avusese grijă, bineînţeles, să nu împrăştie vorba despre cealaltă Londră, oricât de mult i-ar fi plăcut. Ştia ce s-ar întâmpla dacă vestea s-ar răspândi prea devreme. Unii ar fi putut pricepe această relaţie, dar amestecată cu mirarea lor ar fi existat şi o otrăvitoare doză de scepticism.

„Ce mai poveşti”, ar fi zis ei. „Probabil ţicneala e o trăsătură de familie.”

Revoluţionarii erau prea uşor confundaţi cu nebunii.

Iar George n-avea de gând să păţească aşa ceva. Nu, când el avea să dezvăluie magia în faţa acestei lumi – *dacă* avea s-o dezvăluie –, nu va fi o şoaptă, un zvon, ci o ameninţare demonstrabilă, de netăgăduit.

Însă Henry Tavish era diferit.

Era indispensabil.

El era *scoţian* şi orice bun englez ştie că scoţienii au o grămadă de scrupule când vine vorba să-şi murdărească mâinile.

— Niciun semn de la el deocamdată, zise omul cu tonul lui aspru, dar cadenţat.

— Ai verificat la Aruncătura de Piatră?

Regele George nu era fraier. Pusese să fie urmărit „ambasadorul” străin încă de când fusese încoronat, mulţimea lui de oameni credincioşi raportându-i că îl pierduseră din ochi pe omul ciudat cu haină ciudată, care pur şi simplu dispăruse – *iertare, Maiestatea Voastră, ne pare atât de rău, Maiestatea Voastră* –, dar Kell nu părăsea niciodată Londra fără o vizită la Aruncătura de Piatră.

— Se numeşte Cinci Colţuri acum, domnule, zise Henry. E ţinută de un individ cam nervos, pe nume Tuttle, după moartea fostului proprietar. Oribilă moarte, potrivit autorităţilor, dar…

— Nu-mi trebuie o lecţie de istorie, îl opri regele, numai un răspuns direct. Ai verificat taverna?

— Da, domnule, încuviinţă Henry. Am trecut pe acolo, dar localul era închis. Ciudat lucru, totuşi, fiindcă am auzit pe cineva înăuntru, alergând de colo până colo şi, când i-am strigat lui Tuttle să deschidă, a zis că nu poate. Nu că nu vrea, reţineţi, dar că nu poate. Mi s-a părut foarte suspect. Fie eşti înăuntru, fie eşti afară, iar el părea mai agitat decât în mod normal, de parcă l-ar fi speriat rău ceva.

— Cred că ascundea ceva.

— Cred că *el* se ascundea, îl corectă Henry. E un lucru bine ştiut că taverna aceea serveşte ocultişti, iar Tuttle e un magician autoproclamat. Întotdeauna am considerat asta o înşelăciune, chiar şi după ce mi-aţi spus dumneavoastră despre Kell – am fost odată înăuntru, nimic decât draperii şi globuri de cristal –, dar poate că există un motiv pentru care călătorul dumneavoastră frecventează localul acela. Dacă pune ceva la cale, probabil Tuttle ştie despre ce e vorba. În cazul în care călătorul are intenţia de a nu-şi respecta înţelegerea cu dumneavoastră, ei bine, poate că se va arăta totuşi acolo.

— Insolenţa asta, murmură George.

Puse paharul jos şi se ridică în picioare, înşfăcând scrisoarea de pe masă.

Se părea că încă mai erau câteva lucruri pe care un rege trebuia să le facă el singur.

*

Devenise mai rău.

Mult mai rău.

Ned încercase vrăji de exorcizare în trei limbi diferite, una pe care nici măcar n-o *vorbea*. Arsese toată salvia pe care o adunase grămezi şi chiar jumătate dintre celelalte ierburi pe care le ţinea prin bucătărie, dar vocea nu făcuse decât să se audă mai tare. Acum, respiraţia lui scotea aburi oricâte lemne ar fi pus pe foc, iar pata neagră de pe podea crescuse, mai întâi cât o carte, apoi cât un scaun şi acum era mai mare decât masa pe care o împinsese grăbit să blocheze uşile.

Nu avea de ales.

Trebuia să-l invoce pe Maestrul Kell.

Ned nu avusese succes în invocarea nimănui, dacă n-o puneai la socoteală pe strămătuşa lui, când avea el paisprezece ani, şi nici măcar acum nu era foarte sigur că ea fusese, de vreme ce ibricul dăduse pe dinafară şi pisica se speriase imediat. Dar la timpuri disperate se impuneau măsuri disperate.

Exista, bineînţeles, neajunsul că Maestrul Kell era în altă lume. Dar şi creatura asta era la fel, din câte se părea, şi ea ajunsese până la Ned, deci probabil că şi Ned putea să strecoare o şoaptă înapoi. Probabil că zidurile erau mai subţiri aici. Probabil exista un curent de aer.

Ned aprinse cinci lumânări în jurul trusei elementelor şi a monedei pe care Kell i-o dăruise la ultima lui vizită, un altar improvizat în mijlocul celei mai bune mese din tavernă. Fumul slab, care se împrăştia chiar şi în absenţa salviei, părea să se încovoaie în jurul ofrandei, ceea ce Ned luă drept un semn foarte bun.

— Bine, atunci, zise el în van şi apoi lui Kell, vorbind în întunericul dintre ei.

Se aşeză, cu coatele pe masă şi palmele în sus, de parcă ar fi aşteptat pe cineva să apară şi să-l ia de mâini.

Lasă-mă înăuntru, şopti vocea omniprezentă.

— Îl invoc pe Kell…

Ned se opri, dându-şi seama că nu-i cunoştea celelalte

nume şi o luă de la capăt.

— Îl invoc pe călătorul numit Kell, din Londra îndepărtată.

Venerează-mă.

— Invoc lumina împotriva întunericului.

Eu sunt noul tău rege.

— Invoc un prieten împotriva unui duşman pe care nu-l cunosc.

Lui Ned i se făcu pielea de găină pe braţe – un alt semn bun, cel puţin, aşa spera el. Insistă.

— Îl invoc pe străinul cu multe haine.

Lasă-mă înăuntru.

— Îl invoc pe omul cu veşnicia în ochi şi magia în sângele lui.

Flăcările lumânărilor pâlpâiră.

— Îl invoc pe *Kell*.

Ned îşi strânse pumnii, iar flăcările se stinseră.

Îşi ţinu respiraţia când cinci fuioare de fum alb şi subţire zăboviră în aer, formând cinci feţe cu gurile căscate.

— Kell? îndrăzni el, cu voce nesigură.

Nimic.

Se pleoşti înapoi, pe scaunul lui.

În oricare altă noapte, ar fi fost în al nouălea cer fiindcă se stinseră lumânările, dar acum nu era destul.

Călătorul nu venise.

Ned întinse mâna şi luă moneda străină cu stea în centru şi un miros încă persistent de trandafiri. O întoarse între degete.

— Halal magician, bombăni despre el însuşi.

Dincolo de uşa zăvorâtă, auzi huruitul greoi al unei trăsuri, patru călăreţi apropiindu-se şi, câteva clipe mai târziu, un pumn bătea în lemn.

— Deschide! răcni un glas gros.

Ned îşi îndreptă spatele în scaun, băgând moneda în buzunar.

— Taverna e închisă!

— Deschide uşa! porunci omul din nou. Ordinul Maiestăţii Sale regele!

Ned îşi ţinu respiraţia de parcă ar fi putut face să dispară acel moment, dar omul continuă să bată, iar vocea continua să spună *Lasă-mă înăuntru*, iar el nu mai ştia ce să facă.

— Spargeţi uşa! porunci un al doilea glas, acesta din urmă calm, pompos.

— Aşteptaţi! strigă Ned, care chiar nu-şi permitea să piardă uşa de la intrare, nu când scândura aceea de lemn era unul dintre singurele lucruri care opreau întunericul de a se împrăştia afară.

Trase zăvorul şi întredeschise uşa, doar cât să vadă pe trepte un bărbat cu o mustaţă în furculiţă.

— Mă tem că a fost o scurgere, domnule, nepotrivită pentru…

Mustăciosul împinse uşa cu un singur brânci, iar Ned se împletici îndărăt în timp ce George al IV-lea intră cu paşi mari în taverna lui.

Omul nu era îmbrăcat ca rege, bineînţeles, dar un rege rămânea rege indiferent dacă purta mătase şi catifea sau pânză de sac. Îl recunoşteai din ţinuta lui, din privirea trufaşă şi, bineînţeles, din faptul că faţa lui era pe moneda nou bătută din buzunarul lui Ned.

Dar chiar şi un rege ar fi fost în pericol.

— Vă implor, zise Ned, părăsiţi locul acesta imediat.

Omul regelui pufni în râs, în timp ce George însuşi rânji batjocoritor.

— Cumva tocmai i-ai dat un ordin regelui Angliei?

— Nu, nu, bineînţeles că nu, Maiestatea Voastră…

Privirea lui se plimbă cu nervozitate prin încăpere.

— Nu e sigur.

Regele îşi încreţi nasul.

— Singurul lucru care îmi poate face rău este starea localului ăstuia. Acum, zi, unde e Kell?

Ned făcu ochii mari.

— Maiestate?

— Călătorul cunoscut cu numele de Kell. Cel care a frecventat taverna asta o dată pe lună, fără greş, în ultimii şapte ani.

Umbrele începuseră să se adune în spatele regelui. Ned înjură în barbă, pe jumătate blestem, pe jumătate rugăciune.

— Ce ai spus?

— Nimic, Maiestatea Voastră, se bâlbâi Ned. Nu l-am văzut pe Maestrul Kell luna asta, jur, dar aş putea să vă trimit vorbă…

Umbrele aveau feţe acum. Şoaptele crescuseră.

— …să vă trimit vorbă dacă vine pe aici. Vă cunosc adresa.

Un râs nervos. Umbrele se uitau cu jind.

— Doar dacă nu preferaţi să mă adresez…

— La ce naiba te holbezi? întrebă regele, aruncând o privire peste umăr.

Ned nu putu să-i vadă faţa Maiestăţii Sale, deci nu observă nici expresia care i se zugrăvi pe chip când regele văzu fantomele cu gurile lor căscate şi ochii dispreţuitori, comenzile lor tăcute de a *îngenunchea*, de a *implora*, de a *venera*.

Oare putea auzi şi vocile? se întrebă Ned. Dar nu mai avu prilejul să întrebe.

Omul regelui se închină, se întoarse pe-un călcâi şi ieşi din Cinci Colţuri fără să se mai uite o dată îndărăt.

Regele însuşi rămase foarte ţeapăn, deschizând şi închizând gura, fără să scoată niciun sunet.

— Maiestatea Voastră? îl îndemnă Ned, când fantomele căscară şi se prăbuşiră în fum, în ceaţă, în nimic.

— Da… zise George încet, netezindu-şi haina. Bine, atunci…

Şi fără vreun alt cuvânt, regele Angliei îşi îndreptă umerii şi ieşi, cu pas foarte sprinten, din tavernă.

II

Ploua când şoimul se întoarse.

Rhy stătea la un balcon de sus, sub adăpostul streşinilor, privind cum barjele cărau resturile arenelor de turnir de

pe fluviu. Isra aştepta imediat în spatele uşilor. Înainte comandanta gărzilor oraşului, pe când trăia tatăl lui, acum comandanta gărzilor *lui* regale. Era ca o statuie, îmbrăcată în armură, în timp ce Rhy purta roşu, cum era obiceiul pentru cei în doliu.

Veskanii, citise el, îşi mânjeau feţele cu cenuşă neagră, în timp ce faroanii îşi acopereau pietrele preţioase cu vopsea albă pentru trei zile şi trei nopţi, dar familiile arnesiene omagiau moartea cuiva celebrând viaţa şi făceau asta purtând roşu: culoarea sângelui, a răsăritului, a fluviului Isle.

Îl simţi pe preot în spatele lui, dar nu se întoarse, nu-l salută. Ştia că şi Tieren suferea, dar nu putea îndura tristeţea din ochii bătrânului, nu putea îndura albastrul lor rece şi calm. Modul în care ascultase veştile despre Emira, despre Maxim, cu chipul indescifrabil, de parcă ar fi ştiut înainte ca vraja să ia sfârşit că avea să se trezească într-o lume schimbată.

Aşadar, rămaseră în tăcere în spatele perdelei de ploaie, singuri cu gândurile lor.

Coroana regală apăsa greu pe capul lui Rhy, mult mai mare decât cercul de aur pe care-l purtase o mare parte din viaţă. Cercul acela crescuse odată cu el, metalul fiind lărgit în fiecare an ca să i se potrivească. Ar fi trebuit să-l mai păstreze alţi douăzeci de ani.

În loc de asta, îi fusese luat brusc şi pus la păstrare pentru un viitor prinţ.

Noua coroană a lui Rhy era o povară prea grea. O amintire constantă a pierderii lui. O rană care nu avea să se închidă.

Restul rănilor lui se vindecaseră – mult prea rapid. Ca un ac înfipt în lut, durerile fuseseră absorbite de îndată ce armele ieşiseră din corp. Încă nu uitase senzaţiile, avea încă amintirea, dar îndepărtată, ştergându-se deja şi lăsând acea îngrozitoare întrebare în urma lor.

A fost real?

Eu sunt real?

Destul de real ca să-l doară pierderea părinţilor. Destul

de real ca să întindă o mână şi să se bucure de ploaia de primăvară, care curgea rece pe pielea lui. Să păşească dincolo de adăpostul palatului şi să se lase udat până la os.

Şi destul de real ca să-şi simtă inima luând-o la goană când o pată de întuneric lunecă pe cerul senin.

Recunoscu pasărea imediat, ştia că venea din Vesk.

Flota străină se retrăsese de la gurile fluviului Isle, dar coroana încă mai avea de dat explicaţii pentru crimele sale. Col era mort, dar Cora stătea în temniţa regală, aşteptând să i se hotărască soarta. Şi iat-o acolo, legată de gheara unui şoim.

Vestea despre trădarea lui Col şi a Corei se răspândise în oraşul trezit din somn, iar Londra deja îi cerea lui Rhy să ducă imperiul la război. Faroanii îşi declaraseră sprijinul – cam prea repede, pentru gustul lui –, iar Sol-in-Air se întorsese în Faro, în numele diplomaţiei, ceea ce pentru Rhy însemna să-şi pregătească soldaţii.

Şaizeci şi cinci de ani de pace, gândi el posomorât, distruşi de doi copii plictisiţi, ambiţioşi.

Rhy se întoarse şi coborî la parter, cu Isra şi Tieren ţinându-se după el. Otto aştepta în foaier.

Magicianul veskan îşi scutură apa de la ploaie din părul blond şi aspru. În mână ţinea strâns un pergament cu sigiliul deja rupt.

— Maiestatea Voastră! Aduc veşti de la coroana mea.

— Ce veşti? întrebă Rhy.

— Regina mea nu caută război.

Asta era o frază goală.

— Dar copiii ei, da.

— Ea doreşte să îndrepte lucrurile.

O altă promisiune goală.

— Cum?

— Dacă regelui arnesian îi este pe plac, ea îi va trimite producţia pe un an de vin, şapte preoţi şi pe fiul ei cel mai tânăr, Hok, al cărui har pentru magia de piatră este neîntrecut în tot Veskul.

Mama mea e moartă, îi veni lui Rhy să strige, *şi voi vreţi să-mi daţi băutură şi pericol.* În loc de asta, zise doar:

— Şi cum rămâne cu prinţesa? Ce-mi va da regina pentru ea?

Expresia lui Otto se înăspri.

— Regina mea nu vrea să ştie de ea.

Rhy se încruntă.

— Este fiica ei.

Otto clătină din cap.

— Singurul lucru pe care-l dispreţuim mai mult decât trădarea este eşecul. Prinţesa a acţionat împotriva poruncii reginei pentru pace. Şi-a pus la cale propria misiune şi apoi a ratat s-o ducă până la capăt. Regina mea îl asigură pe Maiestatea Voastră că poate face cum doreşte în privinţa Corei.

Rhy se frecă la ochi. Veskanii nu priveau iertarea ca pe o dovadă de tărie şi înţelese că singura soluţie pe care o dorea regina, singura pe care ar fi *respectat-o*, era moartea Corei.

Rhy se abţinu să se plimbe de colo până colo, să-şi roadă unghiile, să facă zeci de alte lucruri care nu erau *regeşti*. Ce ar fi spus tatăl lui? Ce ar fi făcut tatăl lui? Rezistă impulsului de a se uita la Isra sau la Tieren, să-şi delege atribuţiile, să scape.

— De unde ştiu eu că regina nu se va folosi de execuţia fiicei ei împotriva mea? Ar putea declara că eu am tăiat ultimele fire de pace, ucigând-o pe Cora în numele răzbunării.

Otto nu zise nimic pentru câteva momente lungi, după care:

— Nu cunosc ce gândeşte regina mea, ci numai ce spune.

Putea fi totul o capcană, iar Rhy o ştia. Dar nu vedea nicio altă cale.

Tatăl lui îi spusese atât de multe lucruri despre pace şi război, le comparase cu un dans, un joc, o vijelie, dar cuvintele care apărură în mintea lui Rhy acum făceau parte din prima categorie.

Războiul împotriva unui imperiu, spunea Maxim, era ca un cuţit împotriva unui om îmbrăcat în armură. Poate că

era nevoie de trei lovituri sau de treizeci, dar dacă mâna era hotărâtă, lama îşi găsea până la urmă drumul înăuntru.

— Ca şi regina voastră, reluă el, în cele din urmă, eu nu caut pricină de război. Pacea noastră a devenit fragilă şi o execuţie publică poate, în egală măsură, să stingă mânia oraşului meu sau s-o aprindă mai tare.

— Nu trebuie să fie neapărat o demonstraţie, zise Otto. Câtă vreme ochii cui trebuie o văd îndeplinindu-se…

Rhy îşi duse mâna la mânerul de aur al sabiei scurte de la brâu. Ar fi trebuit să fie doar un accesoriu, o altă piesă a costumului de doliu, dar fusese destul de ascuţită să-l ucidă pe Col. Avea să facă acelaşi lucru şi pentru Cora.

La vederea gestului, Isra făcu un pas înainte, vorbind pentru prima oară.

— Am s-o fac eu.

Rhy ar fi vrut s-o lase pe ea, ca să scape de obligaţia uciderii. Se vărsase destul sânge. Dar clătină din cap, silindu-se să pornească spre temniţă.

— Moartea este a mea, zise el, încercând să pună în cuvinte o mânie pe care n-o simţea – şi-ar fi dorit s-o simtă, căci ar fi ars fierbinte prin venele lui, în locul jalei care curgea rece.

Tieren nu-l urmă – preoţii erau făcuţi pentru viaţă, nu pentru moarte –, dar Otto şi Isra se luară după el.

Rhy se întrebă dacă fratele lui îi putea simţi inima bătând nebuneşte, dacă avea să dea fuga – regele se întreba, dar nu şi-o dorea. Kell avea propriile socoteli de încheiat.

De îndată ce începu să coboare, Rhy ştiu că era ceva în neregulă.

În loc să fie întâmpinat de vocea melodioasă a Corei, întâlni numai tăcerea şi gustul metalic al sângelui pe limbă. Se repezi pe ultimele câteva trepte în temniţă şi cercetă scena.

Nu exista niciun gardian.

Celula prinţesei era încă încuiată.

Iar Cora zăcea înăuntru, întinsă pe banca de piatră, cu degetele atârnând fără vlagă spre podea, unghiile fiindu-i

ascunse în balta lucioasă de sânge închegat.

Rhy se clătină pe picioare.

Cineva trebuie să-i fi strecurat un cuţit. Un gest de îndurare sau o provocare? În orice caz, ea îşi tăiase braţele de la cot la încheietură şi scrisese un singur cuvânt veskan pe zid, deasupra băncii.

Tan'och.

Onoare.

Otto stătu nemişcat, în tăcere, dar Rhy se repezi să deschidă celula, de ce, nici el nu ştia. Cora a Veskului era moartă. Şi chiar dacă el venise s-o ucidă, la vederea corpului ei lipsit de viaţă, a privirii ei goale, tot se simţi rău. Şi apoi – în mod ruşinos – uşurat. Pentru că nu ştiuse dacă avea să fie în stare s-o facă. Şi nici n-ar fi vrut să afle.

Rhy descuie celula şi păşi înăuntru.

— Maiestatea Voastră… începu Isra, când sângele îi murdări cizmele şi-l stropi pe haine în mers, dar lui Rhy nu-i păsa.

Îngenunche, dându-i Corei la o parte de pe faţă părul moale, înainte de a face un efort să se ridice şi să-şi stăpânească vocea. Privirea lui Otto era aţintită nu asupra cadavrului, ci asupra cuvântului scris cu sânge pe perete, iar Rhy simţi primejdia, chemarea la acţiune.

Când veskanul îşi întoarse ochii albaştri înapoi spre Rhy, aceştia erau inexpresivi, fermi.

— O moarte e o moarte, zise Otto. O să-i spun reginei mele că s-a făcut.

III

Ned cădea din picioare de oboseală. Nu dormise mai mult de câteva ore în ultimele trei zile şi nu închisese deloc ochii de la vizita regelui. Umbrele se opriseră la un moment dat înainte de zori, dar Ned nu avea încredere în linişte mai mult decât în sunete, aşa că îşi ţinu mai departe obloanele trase la ferestre şi uşa încuiată, stând planton la o masă din mijlocul tavernei, cu un pahar într-o mână şi

pumnalul său ritualic în cealaltă.

Moţăia şi capul îi tot cădea în piept când auzi vocile venind de pe treptele de la intrare. Se ridică buimac în picioare, aproape răsturnându-şi scaunul, când zăvoarele uşii tavernei începură să se *mişte*. Privi, terminat de groază, cum cele trei zăvoare se deschiseră unul după altul – trase de o mână invizibilă – şi apoi clanţa se zgâlţâi, uşa deschizându-se cu un geamăt.

Ned înşfăcă cea mai apropiată sticlă goală cu mâna liberă, mânuind-o ca pe o bâtă, fără să bage de seamă că ultimele picături de băutură îi curgeau în păr şi pe guler, când două umbre îi trecură pragul, încadrate de ceaţă.

Dădu să lovească, dar se trezi că sticla îi zboară din mână şi, o secundă mai târziu, izbea peretele şi se spărgea.

— *Lila*, zise o voce familiară şi exasperată.

Ned miji ochii, obişnuindu-şi vederea cu lumina subită.

— Maestrul Kell?

Uşa se închise la loc, cufundând din nou încăperea în întuneric, în timp ce magicianul se apropie.

— Salutare, Ned!

Era îmbrăcat cu haina lui neagră, cu gulerul ridicat să se apere de frig. Ochii îi străluceau în felul lor hipnotizant, unul albastru, celălalt negru, dar acum o şuviţă argintie îi tărca arama părului şi faţa îi era trasă, de parcă ar fi suferit multă vreme de o boală.

Lângă el, femeia – Lila – îşi lăsă capul într-o parte. Era extrem de subţire, cu părul negru până în dreptul bărbiei şi adus în faţă, peste ochi – unul căprui, celălalt negru.

Ned se holbă la ea cu o veneraţie fătişă.

— Eşti ca el.

— Nu, zise Kell sec, trecând pe lângă Ned. E unica de felul ei.

La acestea, Lila îi făcu şmechereşte cu ochiul. Ţinea un cufăraş în mâini, dar când Ned se oferi să i-l ia, Lila se dădu înapoi, punându-l în schimb pe masă, rămânând cu o mână aşezată protector pe capac.

Maestrul Kell dădu roată încăperii de parc-ar fi căutat

intruşi, iar Ned tresări, reamintindu-şi de maniere.

— Ce pot să fac pentru voi? întrebă el. Aţi venit să beţi ceva? Vreau să spun, evident că n-aţi venit numai pentru o băutură, doar dacă într-adevăr pentru asta aţi venit, atunci, sunt chiar flatat, dar…

Lila scoase un sunet hotărât, nepotrivit pentru o doamnă, iar Kell îi aruncă o privire piezişă, înainte de a-i zâmbi obosit lui Ned.

— Nu, n-am venit pentru o băutură, dar poate ar fi mai bine să-ţi torni tu ceva de băut.

Ned dădu din cap, ducându-se în spatele barului să ia o sticlă.

— Un pic cam întunecos, nu crezi? zise Lila, răsucindu-se încet.

Kell se uită la obloanele închise, la cartea de vrăji şi la cenuşa împrăştiată pe podea.

— Ce s-a întâmplat aici?

Ned n-avu nevoie de alte încurajări. Se apucă să-şi spună povestea coşmarurilor şi a vocilor din capul lui şi, spre surprinderea lui, cei doi magicieni ascultară, cu băuturile neatinse, el golindu-şi paharul de două ori înainte să termine de povestit.

— Ştiu că sună a ţicneală, încheie el, dar…

— Dar nu e, zise Kell.

Ned făcu ochii mari.

— Ai văzut şi dumneata umbrele, domnule? Ce erau? Un soi de ecou? Era magie neagră, de-asta sunt sigur. Am făcut tot ce-am putut aici, am baricadat taverna, am ars toate crenguţele de salvie şi am încercat în fel şi chip să purific aerul, dar ele continuau să vină. Până când s-au oprit, dintr-odată, ca să zic aşa. Dar dacă vin din nou, Maestre Kell? Ce trebuie să fac?

— N-o să vină din nou, spuse Kell. Nu, dacă o să am ajutorul tău.

Ned tresări, convins că nu auzise bine. Visase de sute de ori acest moment, de a fi dorit, de a fi nevoie de el. Dar era un vis. Întotdeauna se trezise. Pe sub tejghea, se ciupi tare şi nu se trezi.

Ned înghiţi emoţionat.

— Ajutorul *meu?*

Şi Kell încuviinţă.

— Adevărul este, Ned, spuse el, îndreptându-şi ochii spre cufărul de pe masă, că am venit să-ţi cer o favoare.

*

Lila, dinspre partea ei, credea că era o idee proastă.

Ce-i drept, considera că orice implica Legatarul era o idee proastă. Din punctul ei de vedere, obiectul trebuia închis în piatră şi încuiat într-un cufăr şi aruncat într-un puţ din mijlocul pământului. În schimb, acesta fusese închis în piatră şi încuiat într-un cufăr şi adus aici, într-o tavernă din mijlocul unui oraş fără magie.

Şi încredinţat unui om, *acestui* om, care semăna cu un porumbel, cu ochii lui mari şi mişcările bruşte. Ciudăţenia era că-i amintea puţin de Lenos – înfăţişarea nervoasă, privirile slugarnice, chiar dacă erau îndreptate spre Kell, nu spre ea. Părea să şovăie la graniţa dintre uimire şi frică. Îl studie când Kell îi explică ce conţinea cufărul, nu în amănunt, dar destul – ceea ce era probabil prea mult. Văzu cum, la acestea, Ned dădu atât de repede din cap, încât îi părea pus pe arcuri, cu ochii rotunzi ca de copil. Privi cum amândoi duseră cufărul în pivniţă.

Aveau să-l îngroape acolo.

Îi lăsă pe ei doi s-o facă, începând să se plimbe prin tavernă, simţind familiarul scârţâit al duşumelelor sub picioarele ei. Râcâi cu cizma o pată mică, netedă şi neagră, aceeaşi mâzgă suspectă care încă mai zăcea pe străzile Londrei Roşii, în locurile unde putregaiul magiei rosese suprafaţa. Chiar şi după dispariţia lui Osaron, stricăciunile rămăseseră. Nu totul se putea îndrepta cu o vrajă.

În hol găsi scara îngustă ce ducea sus, la un palier, şi apoi mai sus, la mica uşă verde. Picioarele i se puseră în mişcare şi urcă treptele tocite una după alta, până ajunse la camera lui Barron. Uşa stătea întredeschisă, către un spaţiu care nu mai era al lui. Îşi feri ochii, neştiind sigur dacă avea să fie vreodată pregătită să vadă, şi continuă să urce, vocea lui Kell stingându-se încet în urmă, până ce

ajunse sus. Dincolo de mica uşă verde, camera ei rămăsese neatinsă. O parte din podea era întunecată, dar nu netedă, în pata ruginie abia ghicindu-se urma unor degete, unde murise Barron.

Se lăsă pe vine, punându-şi mâna peste urmă. O picătură de apă căzu pe podea, primul semn al unei ploi londoneze. Lila îşi şterse imediat obrazul şi se ridică.

Răspândite pe podea, ca nişte stele oxidate, erau schijele de la împuşcătura lui Barron. Degetele i se mişcară, magia zumzăi în sângele ei, iar metalul se ridică în aer, adunându-se ca o explozie derulată invers, până când fragmentele se uniră, se topiră şi alcătuiră o singură sferă de oţel care căzu în palma ei întinsă. Lila strecură bila în buzunar, mulţumită să-i simtă greutatea când coborî.

Ned şi Kell se întorseseră în tavernă, Ned sporovăind şi Kell ascultând cu indulgenţă, chiar dacă ea-i putea citi în ochi efortul, oboseala. Nu se simţea bine, nu de când cu bătălia şi inelul, şi era un fraier dacă-şi închipuia că ea nu observase. Dar nu-i spusese nimic şi, când li se întâlniră privirile, efortul dispăru, înlocuit de ceva blând, cald.

Lila îşi plimbă vârfurile degetelor de-a lungul unei mese, pe care era gravată o stea cu cinci colţuri.

— De ce i-ai schimbat numele?

Capul lui Ned se întoarse imediat spre ea şi îşi dădu seama că era prima oară când i se adresa.

— A fost doar un gând, zise el, dar, ştiţi, am avut numai ghinioane de când am făcut-o şi cred că e un semn că ar trebui să i-l schimb înapoi.

Lila ridică din umeri.

— Nu contează cum îl numeşti.

Ned miji ochi la ea, de parcă n-o putea fixa.

— Ne-am mai întâlnit? întrebă el.

Ea clătină din cap, chiar dacă îl văzuse în taverna asta de zeci de ori, pe vremea când se numea Aruncătura de Piatră, pe vremea când Barron era cel din spatele barului, servindu-i cu băutură îndoită cu apă pe oamenii care căutau să simtă gustul de magie, pe vremea când ea venea

şi pleca precum o stafie.

— Dacă regele tău mai trece pe aici, zise Kell, să-i dai scrisoarea asta. Regele *meu* îl anunţă că asta e ultima…

Lila ieşi pe uşa din faţă, în lumina cenuşie a zilei. Ridică ochii spre semnul de deasupra intrării, spre norii negri de deasupra, care anunţau că va începe ploaia.

Oraşul întotdeauna arăta mohorât în perioada asta a anului, dar părea şi mai deprimant acum, după ce ea ajunsese să cunoască Londra Roşie şi lumea care o înconjura.

Lila îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de cărămizile reci, şi-l auzi pe Barron de parcă ar fi stat lângă ea, cu o ţigară între buze.

Mereu cauţi necazuri.

— Ce ar fi viaţa fără un pic de necazuri? zise ea încetişor.

O să le cauţi până o să le găseşti.

— Îmi pare rău că te-au găsit pe tine.

Ţi-e dor de mine?

Tonul lui grav rămase suspendat în aer.

— Ca de râie, murmură ea.

Îl simţi pe Kell venind în spatele ei, îl simţi şovăind, dacă să-i atingă braţul sau s-o lase cu gândurile ei. Până la urmă, rămase pe loc, la o jumătate de pas în spate.

— Eşti sigur de el? îl întrebă ea.

— Sunt, zise el, cu vocea atât de fermă, încât Lilei îi venea să se sprijine de ea. Ned e un om bun.

— Şi-ar da o mână să te facă fericit.

— Crede în magie.

— Şi nu crezi c-o să încerce s-o folosească?

— N-o să reuşească în veci să deschidă cufărul şi, chiar dac-ar reuşi, nu. Nu cred că o va folosi.

— De ce?

— Pentru că i-am cerut eu să n-o facă.

Lila pufni în râs. Chiar şi după tot ce văzuseră şi făcuseră, Kell încă mai avea încredere în oameni. Ea speră, pentru binele tuturor, că avea dreptate. Măcar de data asta.

În jurul lor, trăsurile huruiau şi oamenii se grăbeau, umblau haihui şi se împleticeau de colo până colo. Uitase de trăinicia simplă a acestui oraş, a acestei lumi.

— Am putea să mai stăm, dacă vrei, propuse Kell.

Ea trase adânc aer în piept, simţind pe limbă gustul oraşului, stătut şi plin de funingine, în loc de magie. Nu exista nimic pentru ea aici, nu mai exista.

— Nu, clătină ea din cap, luându-l de mână. Hai să mergem acasă!

IV

Cerul era o pânză albastră fără pată, întinsă bine în spatele soarelui. Fără nori şi pustiu, în afară de o singură pasăre negru cu alb care zbura în înalturi. Când trecu prin dreptul sferei de lumină, pasărea deveni un stol, spărgându-se ca lumina soarelui la contactul cu o prismă.

Holland îşi lungi gâtul, fascinat de spectacol, dar de fiecare dată când încerca să le numere, vederea îi juca feste, incomodată de lumina intermitentă.

Nu ştia unde se afla.

Cum ajunsese aici.

Stătea într-o curte, ale cărei ziduri înalte erau acoperite cu viţe sălbatice, împodobite cu flori violet-închis – o culoare incredibilă, dar cu petale mari, catifelate. Aerul părea că aduce vara, o boare de căldură, mireasma dulceagă de flori şi de pământ lucrat – ceea ce îi spunea unde *nu era*, unde nu se putea să fie.

Şi totuşi…

— Holland? strigă o voce pe care n-o mai auzise de o grămadă de ani, de câteva vieţi.

Se întoarse, căutând sursa, şi descoperi o deschidere în zidul curţii, o uşă fără uşă.

Ieşi prin ea şi curtea dispăru, zidul solid rămase în spatele lui şi drumul dinainte i se înfăţişă ticsit de oameni cu haine albe, dar cu feţele pline de culoare. Ştia locul acesta – era Kosik, cea mai păcătoasă parte a oraşului.

Şi totuşi…

Nişte ochi verzi-mâloşi se aţintiră asupra lui, sclipind din umbră, de la capătul drumului.

— Alox? strigă el, pornind după fratele lui, când un ţipăt îl făcu să se întoarcă năucit.

O fetiţă trecu alergând, dar fu prinsă şi ridicată de braţele unui bărbat. Ea scoase un alt chiot, când bărbatul se învârti cu ea. Nu fusese un ţipăt, de fapt.

Un râs încântător.

Un bătrân îl trase de mânecă pe Holland şi zise:

— Regele vine.

Holland se pregătea să întrebe ce voia să spună, dar Alox se îndepărta, aşa că Holland alergă după el, de-a lungul drumului, după colţ şi…

Fratele lui dispăruse.

La fel şi strada îngustă.

Dintr-odată, Holland se trezi în mijlocul unei pieţe aglomerate, cu tarabe arhipline de fructe viu colorate şi pâine proaspăt scoasă din cuptor.

Ştia locul acesta. Era Piaţa Mare, unde atât de mulţi oameni fuseseră spintecaţi de-a lungul anilor, sângele lor fiind dăruit înapoi pământului supărat.

Şi totuşi…

— Hol!

Se răsuci iarăşi, căutând să vadă de unde venise vocea, şi văzu vârful unei cosiţe de culoarea mierii dispărând în mulţime. Foşnetul fustei.

— Talya?

Erau trei, dansând la marginea pieţei. Celelalte două dansatoare erau îmbrăcate în alb, în timp ce Talya era ca o floare roşie.

Îşi croi drum prin piaţă spre ea, dar când ajunse la marginea mulţimii, dansatoarele nu mai erau acolo.

Vocea Talyei îi şopti la ureche.

— Regele vine.

Însă când se întoarse, îşi dădu seama că ea dispăruse din nou. La fel şi piaţa, şi oraşul.

Totul se făcu nevăzut, dispărând totodată şi freamătul, şi

zgomotul, lumea cufundându-se iarăşi într-o linişte întreruptă numai de foşnetul frunzelor şi de croncănitul păsărilor din depărtare.

Holland stătea în mijlocul Pădurii de Argint.

Trunchiurile şi crengile încă sclipeau cu lustrul lor metalic, dar pământul de sub cizmele lui era bogat şi negru, iar frunzele de deasupra capului de un verde orbitor.

Izvorul şerpuia prin crâng, apa se dezgheţase, şi un bărbat stătea pe vine la marginea lui, trecându-şi mâna prin apă, cu o coroană în iarbă lângă el.

— Vortalis, zise Holland.

Omul se ridică în picioare, se întoarse spre Holland şi zâmbi. Dădu să vorbească, dar cuvintele îi fură înghiţite de o rafală subită, puternică de vânt.

Vânt care se năpusti printre copaci, scuturând crengile şi smulgând frunzele. Acestea începură să cadă ca ploaia, scăldând lumea în verde. Prin aversa frunzelor, Holland văzu pumnii încleştaţi ai lui Alox, buzele întredeschise ale Talyei, ochii vioi ai lui Vortalis. Sclipind o clipă şi apoi pierind, iar de fiecare dată când făcea un pas spre unul, frunzele îl înghiţeau, lăsând doar ecoul vocilor prin pădurea din jur.

— Regele vine, striga fratele lui.

— Regele vine, cânta iubita lui.

— Regele vine, zicea prietenul lui.

Vortalis reapăru, mergând cu paşi mari prin ploaia de frunze. Îi întinse mâna, cu palma în sus.

Holland încă mai întindea mâna să i-o prindă când se trezi.

*

Putea să-şi dea seama unde se află după somptuozitatea încăperii, roşul şi auriul înghiţind ca o vopsea fiecare suprafaţă.

Palatul regal Maresh.

La o lume depărtare.

Era târziu, draperiile erau trase, lampa de lângă pat neaprinsă.

Holland îşi căută absent magia, înainte să-şi aducă aminte că nu o mai avea. Realizarea îl izbi la fel de puternic ca pierderea, lăsându-l fără respiraţie. Se uită la mâinile lui, căutând adâncurile puterii lui – locul unde puterea lui fusese dintotdeauna, unde ar fi trebuit să fie – şi negăsind nimic. Nicio vibraţie. Nicio căldură.

Respiră anevoie, singurul semn exterior al jalei.

Se simţea golit. *Era* golit.

Cineva se mişca dincolo de uşă.

Schimbarea greutăţii de pe un picior pe altul, clinchet discret al armurii care se mişca.

Şovăitor, Holland se ridică în capul oaselor, dezgropându-şi corpul din cuverturile groase ale patului, din norii groşi ai pernelor. Enervarea fulgeră prin el – cine naiba putea să doarmă în aşa ceva?

Fusese un gest mai amabil, probabil, decât să-l arunce într-o celulă de temniţă.

Nu la fel de amabil ca o moarte rapidă.

Actul de a se ridica din pat dură prea mult sau probabil îi rămăsese lui prea puţină energie; gâfâia anevoie când puse în sfârşit picioarele pe podea.

Holland se sprijini înapoi de pat, plimbându-şi privirea prin camera întunecată, descoperind o sofa, o masă, o oglindă. Îşi zări reflexia şi încremeni.

Părul lui, odinioară negru ca tăciunele, era acum complet alb. Un giulgiu de gheaţă, subit ca o ninsoare. Împreună cu pielea albă, îl făcea să pară aproape lipsit de culoare.

Cu excepţia ochilor.

Ochii lui, care atâta vreme fuseseră un semn al magiei şi al puterii lui, care-i definiseră viaţa. Ochii lui, care îl făcuseră o ţintă, o provocare, un rege.

Ochii lui, *amândoi*, erau acum de un verde-viu, aproape ca frunzele.

V

— Eşti sigur? întrebă Kell, privind spre oraş.

Gândi – nu, *ştia* – că era o idee îngrozitoare, dar mai ştia şi că nu era alegerea lui.

O singură cută i se adânci pe frunte lui Holland.

— Nu mai întreba.

Erau pe o colină cu vedere spre oraş, Kell în picioare şi Holland pe o bancă de piatră, trăgându-şi răsuflarea. În mod clar, urcuşul îi consumase şi ultimul dram de putere, dar insistase s-o facă şi acum, că erau aici, insista şi cu asta.

— Ai putea rămâne aici, îi propuse Kell.

— Nu vreau să rămân aici, răspunse Holland sec. Vreau să mă duc acasă.

Kell ezită.

— Lumea ta nu e foarte binevoitoare în ceea ce-i priveşte pe cei lipsiţi de putere.

Holland îi susţinu privirea. Pe faţa lui palidă şi cu noul lui păr şocant de alb, ochii îi păreau chiar şi mai verzi ca înainte şi mai izbitori acum, când erau amândoi de aceeaşi culoare. Totuşi Kell încă mai simţea că se uita la o mască. O suprafaţă netedă, dedesubtul căreia Holland – *adevăratul* Holland – se ascundea chiar şi acum. Întotdeauna avea să se ascundă.

— E totuşi casa mea, zise el. M-am născut în lumea aia…

Nu termină fraza. Nu era nevoie. Kell ştia ce voia să spună.

Şi o să mor acolo.

În urma sacrificiului său, Holland nu arăta *bătrân*, ci numai obosit. Dar era o epuizare cu rădăcini adânci, un loc odinioară plin cu putere, acum secătuit, lăsând numai cochilia goală în urmă. Magia şi viaţa erau întrepătrunse în toată lumea şi în toate lucrurile, dar mai cu seamă într-un *antari*. Fără magie, Holland în mod clar nu mai era întreg.

— Nu sunt sigur că asta o să meargă, zise Kell, acum că eşti…

Holland îl întrerupse.

— *Tu* nu ai nimic de pierdut dacă încerci.

Însă asta nu era tocmai aşa.

Kell nu-i spusese lui Holland – nu spusese nimănui decât lui Rhy şi doar din necesitate – de adevărata amploare a daunelor. Că, atunci când inelul de legare fusese pe degetul lui, iar Holland îşi turnase magia – pe a lui şi pe a lui Osaron, aproape şi pe a lui Kell – înăuntrul Legatarului, ceva se rupsese în el. Ceva vital. Că acum, de fiecare dată când invoca focul sau îşi concentra voinţa asupra apei sau conjura orice din sânge, suferea.

De fiecare dată îl durea, ca o rană chiar în miezul fiinţei sale.

Dar, spre deosebire de o rană, aceasta refuza să se vindece.

Magia făcuse întotdeauna parte din Kell, la fel de naturală ca respiraţia. Acum nu putea să-şi tragă suflul. Pentru cele mai simple acţiuni îi trebuia nu numai forţă, dar şi voinţă. Voinţa de a suferi. De a suporta durerea.

Durerea ne reaminteşte că suntem vii.

Asta îi spusese Rhy, când descoperi că erau uniţi unul de altul. Când Kell îl prinsese cu mâna deasupra flăcării. Când aflase despre inelul de legare şi costul asupra magiei sale.

Durerea ne reaminteşte.

Kell se temea de durere, care părea să se înrăutăţească de fiecare dată, i se făcea rău numai gândindu-se la ea, dar nu voia să-i refuze lui Holland ultima dorinţă. Îi datora măcar atât, aşa că nu mai spuse nimic.

În schimb, se uită în jur, la colină, la oraşul de la poale.

— Unde suntem acum, în lumea ta? Unde o să fim, odată ce trecem dincolo?

O urmă de uşurare îi traversă faţa lui Holland, rapidă ca lumina pe apă.

— Pădurea de Argint, zise el. Unii spun că e locul în care magia a murit.

După o clipă, adăugă:

— Alţii cred că nu e nimic, că n-a fost niciodată nimic, doar o dumbravă bătrână.

Kell aşteptă să spună mai multe, dar Holland se ridică încet în picioare, sprijinindu-se puţin într-un baston, numai nodurile degetelor albe de încordare trădând cât de mult îl

solicita statul în picioare.

Holland puse cealaltă mână pe braţul lui Kell, anunţându-l astfel că era gata, şi atunci Kell îşi scoase cuţitul şi îşi crestă palma, usturimea simţită fiind atât de simplă în comparaţie cu durerea care-l aştepta. Scoase simbolul Londrei Albe de la gât, mânjind moneda în roşu, apoi întinse mâna şi o lipi pe bancă.

— *As Travars*, zise.

Vocea lui Holland îl îngână uşor, în timp ce amândoi trecură dincolo.

*

Durerea ne reaminteşte…

Kell strânse din dinţi să suporte spasmul, întinzând mâna să se sprijine de cel mai apropiat lucru, care nu era o bancă sau un zid, ci trunchiul unui copac, cu coaja netedă ca metalul. Se rezemă de suprafaţa rece, aşteptând ca valul să treacă, iar când trecu, îşi ridică anevoie capul şi văzu un crâng şi pe Holland, la câţiva paşi depărtare, viu, neatins. Un pârâu tăia solul înaintea lui, ceva mai mult decât o panglică de apă, iar dincolo de crâng, Londra Albă îşi înălţa turlele de piatră.

În absenţa lui Holland – şi a lui Osaron –, culoarea începuse să se şteargă din nou din lume. Cerul şi fluviul erau iarăşi de un cenuşiu-pal, pământul sterp. Aceasta era Londra Albă pe care Kell o ştia dintotdeauna. Cealaltă versiune – cea pe care o zărise în curtea castelului, în clipele de dinainte ca Ojka să-i prindă colierul în jurul gâtului – era ca ruptă din vis. Şi totuşi lui Kell i se strânse inima s-o vadă pierdută şi să-l vadă pe Holland suportând acea pierdere, masca lui netedă în sfârşit crăpând, iar tristeţea arătându-se dedesubt.

— Îţi mulţumesc, Kell, zise el.

Kell ştia ce însemnau aceste cuvinte: *poţi să pleci*.

Totuşi se simţea de parcă prinsese rădăcini.

Magia făcea totul să pară atât de nestatornic, era atât de uşor să uiţi că unele lucruri, odată schimbate, nu se pot readuce niciodată la starea de dinainte. Că nu totul era apt de schimbare sau infinit. Unele drumuri merg la nesfârşit,

altele au un capăt.

Pentru câteva momente lungi, cei doi rămaseră tăcuţi, Holland incapabil să mai înainteze, Kell incapabil să se retragă.

În cele din urmă, pământul îşi slăbi strânsoarea.

— Cu plăcere, Holland, spuse Kell, eliberându-se.

Ajunse la marginea crângului, apoi întoarse capul, uitându-se la Holland pentru ultima oară. Celălalt *antari* stătea acolo, în mijlocul Pădurii de Argint, cu capul dat pe spate şi cu ochii lui verzi, închişi. Vântul de iarnă îi ciufulea părul alb şi îi flutura hainele negre-cenuşii.

Kell zăbovi, căutând în buzunarele hainei lui cu multe feţe şi, când în sfârşit se întoarse să plece, puse un singur *lin* roşu pe un buştean. O reamintire, o invitaţie, un dar de despărţire pentru un om pe care Kell nu avea să-l mai vadă niciodată.

VI

Alucard Emery se plimba de colo până colo prin faţa Sălii Trandafirului, îmbrăcat într-un costum albastru atât de închis, încât îl luai drept negru, până când bătea lumina în el. Era culoarea pânzelor corabiei lui. Culoarea mării la miezul nopţii. Fără pălărie, fără eşarfă, fără inele, dar părul lui castaniu era proaspăt spălat şi prins la spate cu agrafe de argint. Manşetele şi nasturii, lustruite, de asemenea, străluceau de ziceai că sunt mărgele de lumină.

El era ca un cer de vară noaptea, plin de stele.

Şi petrecuse aproape o oră potrivindu-şi costumaţia. Nu se putuse decide între Alucard, căpitanul, şi Emery, nobilul. În cele din urmă, nu-l alesese pe niciunul. Azi era Alucard Emery, omul care-i făcea curte regelui.

Îşi pierduse safirul de deasupra sprâncenei şi, în schimb, câştigase o nouă cicatrice. Nu sclipea în soare, dar îi venea bine, oricum. Firele de argint care-i împânzeau pielea, relicve ale otrăvii regelui-umbră, străluceau cu propria lor lumină slabă.

Mie îmi place argintul, spusese Rhy.

Şi lui Alucard îi plăcea.

Degetele i se păreau goale fără inelele lui, dar singurul gol care conta era pana de argint pe care o purta în jurul degetului mare. Însemnul Casei Emery.

Berras supravieţuise ceţii, neatins – ceea ce voia să însemne că şi el îi căzuse pradă –, şi se trezise în stradă, laolaltă cu ceilalţi, pretinzând că nu avea nicio amintire despre ceea ce spusese sau făcuse sub vraja regelui-umbră. Alucard nu-l crezuse nicio clipă şi îi ţinuse companie fratelui său doar atât cât să-i comunice distrugerea reşedinţei şi moartea Anisei.

După o tăcere lungă, Berras spuse:

— Când te gândeşti că linia genealogică s-a redus la noi doi.

Alucard a clătinat din cap dezgustat:

— Poţi s-o ţii tu, zise şi plecă.

Nu i-a aruncat inelul în faţă fratelui său, oricât de mult i-ar fi plăcut. În schimb, l-a lăsat pur şi simplu să-i cadă în tufe, la ieşire. În clipa în care nu l-a mai avut, s-a simţit mai uşor.

Acum, când uşile Sălii Trandafirului se deschiseră brusc, se simţi *ameţit*.

— Regele o să vă primească, spuse gardianul regal, iar Alucard se sili să înainteze, cu punga de catifea atârnându-i în mână.

*

Sala nu era plină, dar nu era nici goală, iar Alucard îşi dori deodată să fi cerut o întâlnire între patru ochi cu prinţul – *regele*.

Erau prezenţi *vestra* şi *ostra*, unii aşteptând o audienţă, alţii aşteptând ca lumea să reintre în normal. Suita veskană era încă ţinută sub pază în apartamentele ei, în timp ce adunarea faroană se împărţise, jumătate întorcându-se cu corăbiile acasă, însoţindu-l pe Lordul Sol-in-Air, ceilalţi zăbovind în palat. Consilierii, înainte ajutoarele loiale ale lui Maxim, stăteau pregătiţi să dea sfaturi, în vreme ce membrii gărzii regale străjuiau sala şi

flancau platforma tronului.

Regele Rhy Maresh şedea pe tronul tatălui său, cu cel al mamei lui gol, alături. Kell stătea în picioare, lângă el, cu capul plecat spre fratele lui, purtând o conversaţie discretă. Maestrul Tieren se afla de partea cealaltă a lui Rhy, arătând mai bătrân ca niciodată, dar ochii lui albastru-deschis priveau ageri printre adânciturile şi ridurile de pe faţa lui. Îşi puse o mână pe umărul lui Rhy când vorbi, un gest simplu, cald.

Rhy ţinea capul în jos şi asculta, cu cercul greu al coroanei de aur în păr. Umerii lui arătau tristeţe, dar apoi buzele lui Kell se mişcară, iar Rhy izbuti să schiţeze un surâs trecător, ca lumina printre nori.

Alucard prinse inimă.

Cercetă rapid încăperea şi-o văzu pe Bard sprijinită de unul dintre ghivecele de piatră, cu capul înclinat, aşa cum făcea de fiecare dată când trăgea cu urechea. El se întrebă dacă golise deja nişte buzunare, în dimineaţa asta, sau dacă zilele acelea se terminaseră.

Kell îşi drese glasul, iar Alucard tresări când îşi dădu seama că picioarele îl purtaseră tot drumul până la tron. Îi întâlni ochii de ambră ai regelui şi-i văzu încălzindu-se o clipă – cu ce? fericire? îngrijorare? –, înainte ca Rhy să vorbească.

— Căpitane Emery, zise el, cu vocea neschimbată şi totuşi diferită, distantă. Ai cerut o audienţă.

— Aşa cum mi-aţi promis că aş putea s-o fac, Maiestatea Voastră, dacă mă întorc – Alucard aruncă iute o privire spre Kell, umbra de la umărul regelui –, fără să vă ucid fratele.

Un murmur de amuzament străbătu sala. Kell se încruntă şi Alucard imediat se simţi mai bine. Ochii lui Rhy se măriră puţin – îşi dăduse seama unde bătea şi, evident, presupusese că Alucard avea să ceară o întâlnire *privată*.

Dar ceea ce era între ei însemna mai mult decât săruturi furate între cearşafuri de mătase, mai mult decât secrete împărtăşite numai la lumina stelelor, mai mult decât un flirt tineresc, o aventură de o vară.

Iar Alucard era aici s-o dovedească. Să-şi deschidă inima în faţa lui Rhy, a tuturor celor din Sala Trandafirului şi a întregii Londre.

— În urmă cu aproape patru ani, începu el, v-am părăsit… curtea, fără vreo explicaţie sau vreo scuză. Făcând astfel, mă tem că am supărat coroana şi-am afectat părerea ei despre mine. Am venit să îndrept lucrurile cu regele meu.

— Ce ai în mână? întrebă Rhy.

— O datorie.

Un gardian făcu un pas înainte ca să-i ia pachetul, dar Alucard se feri, uitându-se din nou la rege.

— Dacă îmi permiteţi?

După o clipă, Rhy încuviinţă, ridicându-se, când Alucard se apropie de platformă. Tânărul rege coborî treptele şi îl întâlni înaintea tronului.

— Ce faci? îl întrebă Rhy încet.

Tot corpul lui Alucard vibră la auzul *acestei* voci, care-i aparţinea nu regelui Arnesului, ci prinţului pe care-l cunoscuse el, de care se îndrăgostise, pe care-l pierduse.

— Ce am promis, şopti Alucard, apucând oglinda cu ambele mâini şi întorcând-o spre rege.

Era un *liran*.

Majoritatea oglinzilor magice puteau arăta conţinutul unei singure minţi, ideile şi amintirile proiectându-se pe suprafaţa lor, dar o minte era capricioasă – putea minţi, uita, rescrie lucrurile.

Un *liran* arăta numai adevărul.

Nu aşa cum era amintit, nu aşa cum cineva *voia* să şi-l amintească, ci aşa cum se întâmplase.

Nu era o magie de rând să cerni adevărul din amintire.

Alucard Emery plătise cu patru ani din viitorul lui pentru şansa de a retrăi cea mai nefericită noapte din trecutul lui.

În mâinile lui, faţa oglinzii se întunecă, înghiţind reflexia lui Rhy şi sala din spatele lui, în timp ce o altă noapte, o altă cameră se înfăţişară în sticlă.

Rhy încremeni când îşi văzu camera, pe ei doi, cu mâinile împletite şi râzând pe muteşte în patul lui, prinţul

plimbându-şi degetele pe pielea dezgolită a lui Alucard. Obrajii lui Rhy se îmbujorară când întinse mâna şi atinse marginea oglinzii. Când o făcu, oglinda prinse viaţă. Din fericire, sunetele plăcerii lor nu răsunară prin sala tronului. Rămaseră între ei, în timp ce scena se depăna mai departe.

Alucard, ridicându-se din patul lui Rhy, încercând să se îmbrace, în timp ce prinţul îi desfăcea, jucăuş, fiecare cataramă pe care o închidea, îi desfăcea fiecare nod de şireturi. Sărutul lor final de despărţire şi plecarea lui Alucard prin labirintul de culoare ascunse, până afară, în noapte.

Ceea ce Rhy nu putea vedea – nici atunci, nici acum, în suprafaţa oglinzii – era fericirea lui Alucard în timp ce traversa podul de aramă spre malul celălalt al fluviului, inima lui bătând năvalnic când urca treptele intrării în reşedinţa Emery. Nu putea simţi subita şi îngrozitoarea oprire a inimii când îl găsise pe Berras aşteptându-l în hol.

Berras care îl urmărise până la palat.

Berras care *aflase*.

Alucard încercase să-l ducă de nas, prefăcându-se beat, lăsându-se să se sprijine, nonşalant, cu spatele de perete, în timp ce turuia despre tavernele prin care fusese, distracţia de care se bucurase, buclucul în care se vârâse în cursul acelei nopţi lungi.

N-a ţinut.

Dezgustul lui Berras devenise tare ca piatra. La fel şi pumnii lui.

Alucard nu voise să se bată cu fratele lui, chiar se ferise de prima lovitură, de a doua, doar pentru a fi nimerit în creştetul capului cu ceva ascuţit şi metalic.

Căzuse, cu capul vuind. Sângele îi curgea în ochi.

Tatăl lui stătea aplecat deasupra, cu bastonul sclipind în mână.

Acum, în Sala Trandafirului, Alucard închise ochii, dar imaginile continuau să se deruleze în mintea lui, imprimate cu foc în memorie. Degetele i se strânseră pe oglindă, însă nu-i dădu drumul, nu când fratele lui îl numi o dezonoare,

un prost, o târfă. Nu când auzi trosnetul osului, propriul strigăt înfundat, tăcere, şi apoi pleoscăitul înnebunitor al valurilor lovind o corabie.

Alucard şi-ar fi lăsat amintirea să curgă mai departe, să treacă prin acele cumplite nopţi dintâi de pe mare, şi evadarea lui, şi tot drumul până la închisoare şi la cătuşele de metal, şi însemnatul cu fierul încins, şi întoarcerea forţată în Londra, şi avertismentul din ochii fratelui său, durerea dintr-ai prinţului, ura dintr-ai lui Kell.

Ar fi lăsat-o să continue cât ar fi vrut Rhy, dar ceva apăsă deodată pe faţa oglinzii şi deschise ochii pentru a-l vedea pe tânărul rege stând foarte aproape, cu o mână peste sticlă, de parc-ar fi vrut să acopere imaginile, sunetele, amintirile.

Ochii de ambră ai lui Rhy erau strălucitori, sprâncenele unite cu mânie şi tristeţe.

— Destul, zise cu voce tremurându-i.

Alucard ar fi vrut să vorbească, încercă să-şi găsească nişte cuvinte, dar Rhy deja îi dădea drumul – prea curând – întorcându-se – prea curând – şi reaşezându-se pe tron.

— Am văzut destul.

Alucard lăsă oglinda pe lângă corp, lumea din jurul lui limpezindu-se. Toată sala amuţise.

Tânărul rege strângea braţele tronului său, vorbind în şoaptă cu fratele lui, a cărui faţă oscila între surprindere şi enervare, înainte de a se stabili într-o expresie mai resemnată. Kell dădu din cap şi când Rhy se întoarse spre sală şi vorbi din nou, vocea îi era calmă.

— Alucard Emery, zise el pe un ton blând, dar ferm. Coroana îţi apreciază sinceritatea. *Eu* ţi-o apreciez.

Se uită la Kell o ultimă oară, înainte de a continua:

— Începând de acum, eşti deposedat de titlul tău de corsar.

Alucard aproape că se prăbuşi la auzul sentinţei.

— Rhy…

Numele îi scăpă mai înainte să-şi dea seama de greşeală. De necuviinţă.

— Maiestatea Voastră…

— N-o să mai navighezi pentru coroană pe *Turla Nopţii* sau pe orice altă corabie.

— Eu nu…

Regele ridică mâna, reducându-l la tăcere.

— Fratele meu doreşte să călătorească şi eu i-am acordat permisiunea.

Expresia lui Kell se acri la acest cuvânt, dar nu-l întrerupse.

— Prin urmare, continuă Rhy, am nevoie de un aliat. Un prieten. Un magician puternic. Am nevoie de tine aici, în Londra, domnule Emery. Cu mine.

Alucard înţepeni. Cuvintele erau o lovitură, neaşteptată, dar nu dureroasă. Îl tachinau la limita dintre plăcere şi suferinţă, dintre frica de a fi auzit greşit şi speranţa că auzise bine.

— Acesta este cel dintâi motiv, continuă Rhy netulburat. Al doilea este mai personal. Mi-am pierdut mama, mi-am pierdut tatăl. Am pierdut prieteni şi străini care mi-ar fi putut deveni, într-o zi, prieteni. Am pierdut prea mulţi oameni din poporul meu ca să-i mai pot număra. Şi nu voi îngădui să te pierd şi pe tine.

Alucard se uită la Kell. *Antari* îi întâlni privirea şi găsi un avertisment în ochiul lui descifrabil, dar nimic mai mult.

— Te vei supune voinţei coroanei? întrebă Rhy.

Lui Alucard îi luă câteva secunde până-şi adună minţile într-atât încât să facă o plecăciune şi să articuleze cele trei cuvinte simple:

— Da, Maiestatea Voastră.

*

În acea noapte, regele veni în camera lui Alucard.

Era o încăpere elegantă, în aripa de vest a palatului, potrivită pentru un nobil. Un membru al unei case regale. Nu existau uşi ascunse care să fie găsite. Doar uşa mare de la intrare, cu lemnul ornat cu intarsii şi aurituri.

Alucard stătea pe marginea sofalei, învârtind un pahar în mână, când auzi o bătaie în uşă. Nădăjduise s-o audă şi nu îndrăznise să spere.

Rhy Maresh intră în cameră, singur. Gulerul îi era

descheiat, coroana îi atârna în mână. Arăta obosit şi trist, încântător şi pierdut, dar când îl văzu pe Alucard, ceva din el se lumină. Nu o lumină pe care Alucard s-o poată vedea în fire topite, care să se încolăcească în jurul lui, ci o lumină în spatele ochilor. Era cel mai ciudat lucru din toate, dar Rhy păru să devină şi mai *real* atunci, adevărat într-un fel în care nu fusese înainte.

— *Avan*, zise prinţul care nu mai era prinţ.

— *Avan*, zise căpitanul care nu mai era căpitan.

Rhy se uită în jur, prin cameră.

— Îţi place? întrebă, trecându-şi absent mâna de-a lungul unei draperii, degetele sale lungi încurcându-se în roşu şi auriu.

Alucard zâmbi.

— Presupun c-o să mă descurc.

Rhy îşi lăsă coroana să cadă pe sofa şi se apropie, iar degetele lui, acum eliberate de povară, îi mângâiară obrazul lui Alucard, de parcă s-ar fi asigurat că el era acolo, că era real.

Inima lui Alucard bătea nebuneşte, chiar şi acum gata să fugă. Dar nu era nevoie. Nu avea unde să se ducă. Nu exista niciun alt loc în care să vrea mai degrabă să fie.

Visase la momentul acesta de fiecare dată când furtuna făcea ravagii pe mare. De fiecare dată când o sabie era scoasă şi îndreptată împotriva lui. De fiecare dată când viaţa îşi arăta fragilitatea, nestatornicia. Visase la asta pe când stătea la prova *Fantomei*, înfruntând moartea sub forma unui şir de vase de război.

Acum întinse mâinile să-l tragă pe Rhy la pieptul lui, doar pentru a fi respins.

— Nu se cuvine să faci asta, îl certă el blând, acum, că sunt rege.

Alucard se retrase, încercând să-şi ascundă durerea şi confuzia de pe chip. Dar apoi genele negre ale lui Rhy coborâră şi băiatul se prefăcu că zâmbeşte timid.

— Unui rege ar trebui să-i fie permis să *conducă*.

Uşurarea îl copleşi ca un val, urmată de un alt val, înfierbântat, când mâna lui Rhy i se strecură în păr,

deranjându-i agrafele de argint. Buzele îi atinseră gâtul, răsuflarea caldă îi mângâie maxilarul.

— Nu eşti de acord? şopti regele, muşcând uşor clavicula lui Alucard într-un fel care-i tăie respiraţia.

— Ba da, Maiestatea Voastră, reuşi el să îngaime.

Şi atunci Rhy îl sărută lung. Camera se mişcă sub picioarele lui împleticite, nasturii cămăşii i se descheiară. Când Rhy se retrase, Alucard era lipit de stâlpul patului, cu cămaşa desfăcută. Scoase un mic hohot de râs, rezistând impulsului de a-l trage pe Rhy la pieptul lui, de a-l răsturna pe pat.

Dorinţa îl lăsă fără răsuflare.

— Aşa o să fie de acum? întrebă el. O să fiu partenerul tău de pat şi totodată gardianul tău?

Buzele lui Rhy se deschiseră într-un zâmbet orbitor.

— Aşadar, recunoşti, zise, apropiindu-se de Alucard ca să-i şoptească la ureche, că eşti al meu.

Şi, cu acestea, regele îl trase după el, în pat.

VII

Arnesienii au zeci de feluri de a spune *salut*, dar niciun cuvânt pentru *rămas-bun.*

Când venea vorba despre despărţiri, uneori spuneau *vas ir*, ceea ce însemna *în pace*, dar cel mai adesea alegeau să spună *anoshe – până când va veni ziua să ne revedem*.

Anoshe era un cuvânt pentru străinii de pe stradă, îndrăgostiţi între două întâlniri, pentru părinţi şi copii, prieteni şi rude. Îndulcea lovitura separării. O grijulie înclinare a capului pentru certitudinea lui azi, misterul lui mâine. Când un prieten pleca la drum cu puţine şanse de a-şi mai vedea vreodată casa, spuneau *anoshe*. Când cineva drag murea, spuneau *anoshe*. Când morţii erau arşi, corpurile fiind date înapoi pământului şi sufletele, fluviului, cei rămaşi plângând spuneau *anoshe*.

Anoshe aducea mângâiere. Şi speranţă. Şi tăria de a lăsa lucrurile să se întâmple.

Când Kell Maresh şi Lila Bard se despărţiseră prima oară, el rostise cuvântul în urma ei, abia şoptit, plin de siguranţa – şi speranţa – că se vor mai întâlni. Ştiuse că nu era un sfârşit. Şi nici acesta de acum nu era un sfârşit sau, dacă era, atunci era pur şi simplu al unui capitol, un interludiu între două întâlniri şi începutul a ceva nou.

Prin urmare, Kell urcă spre apartamentul fratelui său – nu acela pe care îl avea lângă al lui Kell (deşi Rhy încă insista să doarmă acolo), ci acela care aparţinuse mamei şi tatălui său.

Fără Maxim şi Emira, existau foarte puţini oameni de la care Kell să-şi ia rămas-bun. Nu de la *vestra* şi *ostra*, nu de la servitori sau gărzile care rămâneau. Şi-ar fi luat rămas-bun de la Hastra, dar şi Hastra era mort.

Kell deja fusese la Bazin, în dimineaţa aceea, şi dăduse peste floarea pe care tânărul gardian o convinsese să vină la viaţă, ofilită acum în ghiveciul ei. O dusese sus, în livadă, unde Tieren asista la cearta dintre iarnă şi primăvară.

— Poţi s-o faci bine? întrebase Kell.

Ochii preotului se aplecaseră asupra micii flori uscate.

— Nu, zisese, dar când Kell dăduse să protesteze, Tieren ridicase o mână noduroasă. Nu e nimic de vindecat. Asta e o acina. Nu sunt făcute să dureze. Înfloresc o singură dată şi apoi mor.

Kell se uitase în jos, neajutorat, la floarea albă ofilită.

— Ce să fac? spuse el, întrebarea fiind mult mai profundă decât cuvintele.

Tieren zâmbise blând şi ridicase din umeri în modul lui.

— Las-o în pace. Floarea se va scutura, apoi şi tulpina, şi frunzele. *Pentru asta* sunt făcute. Acina întăreşte solul pentru ca alte lucruri să crească.

*

Kell ajunse în capul scărilor şi încetini.

Gărzile regale străjuiau holul până la camera regelui, iar Alucard stătea în faţa uşii, sprijinit cu spatele de lemn şi frunzărind o carte.

— Aşa îţi închipui tu că-l păzeşti? întrebă Kell.

Tânărul întoarse ostentativ o pagină.

— Nu-mi spune tu cum să-mi fac slujba.

Kell trase aer în piept să se calmeze.

— Dă-te la o parte din calea mea, Emery.

Ochii de furtună întunecată ai lui Alucard se ridicară iute din carte.

— Şi ce treabă ai tu cu regele?

— Personală.

Alucard ridică o mână.

— Probabil ar trebui să te percheziţionez de arme…

— Atinge-mă şi o să-ţi rup degetele.

— Cine spune că trebuie să te ating?

Flutură din degete şi Kell îşi simţi cuţitul de pe mânecă zvâcnind, înainte de a-l îmbrânci pe tânăr înspre uşi.

— Alucard! strigă Rhy prin uşă. Lasă-l pe fratele meu înăuntru, înainte să fiu nevoit să-mi găsesc *alt* gardian.

Alucard zâmbi încrezut şi făcu o plecăciune adâncă, dându-se la o parte.

— Măgar! murmură Kell, trecând pe lângă el.

— Ticălos! spuse magicianul în urma lui.

*

Rhy aştepta pe balcon, cu coatele pe balustradă.

Aerul încă păstra răceala iernii, dar soarele îi încălzea pielea cu promisiunea primăverii. Kell trecu valvârtej prin încăpere.

— Voi doi vă înţelegeţi bine, deci? întrebă Rhy.

— Splendid, mormăi fratele lui, ieşind pe uşile balconului şi lăsându-se şi el cu coatele pe balustradă.

O imagine în oglindă a propriei poze.

Au rămas astfel o vreme, studiind ziua, iar Rhy aproape că uită că fratele lui venise să-şi ia rămas-bun, că pleca, până ce o briză începu deodată să sufle, tăioasă, iar întunericul îi şopti din spatele minţii, aducându-i mâhnirea pierderii şi vinovăţia de a fi supravieţuit, teama că avea să le supravieţuiască tuturor celor pe care îi iubea. Că viaţa lui de împrumut avea să fie prea lungă sau prea scurtă şi că va exista totdeauna inevitabilul prag, binecuvântare sau blestem, şi senzaţia că se împotrivea unui vânt puternic

care încerca, la fiecare pas, să-l împingă îndărăt cu forţa.

Degetele lui Rhy strânseră tare balustrada.

Şi Kell, ai cărui ochi de două culori întotdeauna vedeau prin el, spuse:

— Îţi doreşti să n-o fi făcut?

Deschise gura să spună *Bineînţeles că nu*, sau *Pe toţi sfinţii, nu*, sau orice alt lucru pe care s-ar fi cuvenit să-l spună, pe care îl *spusese* de zeci de ori, repetându-l fără să se gândească, precum cineva întrebat cum se simte în ziua aceea, care răspundea *Bine, mulţumesc,* indiferent de adevărata lui stare de spirit. Deschise gura, dar nu-i ieşi niciun sunet. Erau atât de multe lucruri pe care Rhy nu le spusese de la întoarcerea lui din moarte – nu-şi *îngăduia* să le spună –, de parcă rostind cuvintele le-ar fi dat greutate, îndeajuns cât să dezechilibreze balanţa şi să-l strivească. Însă, în pofida atâtor lucruri pe care le încercase, iată-l aici, încă în picioare.

— Rhy, zise Kell, cu privirea grea ca o piatră. Îţi doreşti să nu te fi adus înapoi din moarte?

El oftă.

— Nu ştiu. Întreabă-mă dimineaţa, după ce am petrecut ore în şir copleşit de coşmaruri, drogat până la uitare doar ca să-mi ţin în frâu amintirile despre cum am murit, o experienţă mai puţin rea decât revenirea la viaţă, şi o să spun da. Mi-aş fi dorit să mă laşi să mor.

Kell păru să sufere.

— Eu…

— Dar întreabă-mă după-amiaza, îl întrerupse Rhy, după ce am simţit soarele tăind frigul, sau căldura zâmbetului lui Alucard, sau greutatea fermă a braţului tău pe după umerii mei, şi o să-ţi spun că a meritat. Că *merită*.

Rhy îşi înălţă faţa spre soare. Închise ochii, desfătându-se cu modul în care lumina încă îl mai mângâia.

— De altfel, adăugă el, izbutind să schiţeze un zâmbet, cine nu iubeşte un om care are o parte întunecată? Cine nu vrea un rege cu cicatrice?

— Oh, da! zise Kell sec. Ăsta e exact motivul pentru care am făcut-o. Ca să te fac mai atrăgător.

Rhy îşi pierdu zâmbetul.
— Cât timp o să fii plecat?
— Nu ştiu.
— Unde te duci?
— Nu ştiu.
Rhy îşi plecă fruntea, părând dintr-odată obosit.
— Mi-ar fi plăcut să merg cu tine.
— Şi mie, zise Kell, dar imperiul are nevoie de regele lui.
Încetişor, Rhy spuse:
— Regele are nevoie de fratele lui.
Kell părea îndurerat, iar Rhy ştia că, dacă voia, îl putea face să rămână, dar nu se îndura s-o facă. Oftă lung şi îşi îndreptă postura.
— E timpul să faci ceva egoist, Kell. Ne pui într-o lumină proastă pe toţi ceilalţi. Încearcă să scapi de complexul sfântului cât eşti plecat.
Peste fluviu, clopotele oraşului începură să bată ora.
— Du-te! zise Rhy. Corabia te aşteaptă.
Kell făcu un singur pas înapoi, oprindu-se în prag.
— Dar fă-ne o favoare, Kell.
— Care anume?
— Să nu mori.
— O să mă străduiesc, zise Kell şi plecă.
— Şi întoarce-te, adăugă Rhy.
Kell se mai opri o dată.
— Nicio grijă. Am s-o fac. După ce voi fi văzut.
— Ce să vezi? întrebă Rhy.
Kell zâmbi.
— Totul.

VIII

Delilah Bard se îndrepta spre docuri, cu o traistă mică aruncată pe un umăr. Tot ce avea ea pe lume şi care nu se afla deja pe corabie. Palatul se înălţa în spatele ei, numai piatră, aur şi lumină trandafirie.
Ea nu se uită înapoi. Nici măcar nu-şi încetini paşii.

Lila se pricepuse întotdeauna să dispară.

Să se strecoare ca lumina printre scânduri.

Să taie legături cu uşurinţa cu care tăia o pungă.

Niciodată nu spusese la revedere. Niciodată nu văzuse rostul. Să spui la revedere era ca o sugrumare înceată, fiecare cuvânt strângând mai mult frânghia. Era mai uşor să te pierzi în noapte. Mai uşor.

Dar se gândi că el ar fi prins-o.

Prin urmare, în cele din urmă, se dusese la el.

— Bard.

— Căpitane.

Şi apoi se oprise. Nu mai ştiuse ce să spună. De asta ura ea să-şi ia la revedere. Se uitase în jur, prin camera din palat, observând podeaua marchetată, tavanul acoperit cu voaluri, uşile balconului, până când rămăsese fără locuri în care să se uite şi fusese silită să-l privească pe Alucard Emery.

Alucard, care îi dăduse un loc pe corabia lui, care o învăţase primele lucruri despre magie, care… Simţi un nod în gât.

Afurisitele de bun-rămasuri. Aşa nişte chestii inutile.

Îşi iuţi paşii, îndreptându-se spre şirul corăbiilor.

Alucard se sprijinise de stâlpul patului.

— Pun un ban de argint la bătaie pentru gândurile tale.

Şi Lila îşi înclinase capul.

— Mă gândeam, zisese ea, dacă n-ar fi trebuit să te ucid când am avut ocazia.

El ridicase o sprânceană.

— Şi eu ar fi trebuit să te arunc în mare.

O tăcere destinsă se lăsase atunci peste ei, şi ea înţelesese că avea să-i ducă dorul, că se ferise mereu să ducă dorul cuiva, apoi oftă şi lăsă această nouă idee să aterizeze, să se aşeze. Existau şi lucruri mai rele pe lume, îşi spusese ea.

Cizmele îi răsunau pe scândurile docului.

— Să ai grijă de corabia aia, spusese el.

Iar Lila plecase doar făcându-i cu ochiul, la fel cum şi Alucard făcea mereu. El avusese un safir care să

sclipească în lumină, iar ea nu avea decât un ochi de sticlă, dar îi simţise zâmbetul în spate când ieşise din cameră cu paşi mari, lăsând uşa să se închidă singură în urmă.

Nu fusese un rămas-bun, nu tocmai.

Care era cuvântul pentru despărţiri?

Anoshe.

Asta era.

Până în ziua când ne vom revedea.

Delilah Bard ştia că avea să se întoarcă.

Docul era plin de corăbii, dar numai una îi atrase privirea. Un greement uluitor, cu o cocă de lemn negru, lustruit şi pânze albastre ca miezul nopţii. Urcă rampa până la punte, unde aştepta echipajul, unii cunoscuţi, alţii noi.

— Bun venit la bordul *Turlei Nopţii!* zise ea, aruncând un zâmbet ca un cuţit. Îmi puteţi spune Căpitanul Bard.

IX

Holland rămăsese singur în Pădurea de Argint.

Îl ascultase pe Kell plecând, acei câţiva paşi care se stinseseră în linişte.

Îşi lăsă capul pe spate şi trase adânc aer în piept, mijind ochii în soare.

O pată neagră străbătea norii de deasupra capului – o pasăre, întocmai ca în visul lui – şi inima lui obosită îşi iuţi bătăile, dar nu era decât una, şi nu apăru nici Alox, nici Talya, nici Vortalis. Voci demult amuţite. Vieţi demult stinse.

Odată ce Kell plecase şi nu mai rămăsese nimeni să-l vadă, Holland se sprijini de cel mai apropiat copac, simţindu-i scoarţa îngheţată ca oţelul rece pe şira spinării. Îşi lăsă corpul ostenit să alunece pe pământul mort.

O adiere blândă sufla prin dumbrava golaşă, iar Holland închise ochii şi îşi închipui că aproape putea să audă foşnetul frunzelor, aproape le simţea, uşoare ca fulgul, căzând, una câte una, pe pielea lui. Nu deschise ochii, nu

voia să piardă imaginea aceea. Lăsă pur şi simplu frunzele să cadă. Lăsă vântul să bată. Lăsă pădurea să şoptească, sunete fără formă ce se împleteau în cuvinte.

Regele vine, păreau să spună.

Copacul începu să se încălzească în spatele lui, iar Holland ştiu, cumva distant, că nu avea să se mai ridice vreodată.

Se sfârşeşte, gândi el – fără nicio frică, doar cu uşurare şi tristeţe.

Încercase. Dăduse tot ce putuse. Dar era atât de obosit.

Foşnetul frunzelor din urechile lui devenise mai zgomotos şi el se simţi căzând pe lângă copac, în îmbrăţişarea a ceva nu atât de dur ca metalul, dar mai întunecat decât noaptea.

Inima îi încetini, bătaie după bătaie, ca o cutie muzicală ajunsă la sfârşitul melodiei, ca un anotimp la final.

Ultima suflare îi părăsi plămânii lui Holland.

Şi apoi, în sfârşit, lumea îl absorbi.

X

Kell purta o haină care se umfla în vânt.

Nu era nici roşie de casă regală, nici neagră de mesager, nici argintie de turnir. Haina asta era de un cenuşiu simplu, de lână. Nu era foarte sigur dacă era nouă sau veche, doar că el n-o mai văzuse niciodată până atunci. Până în dimineaţa aceea când, întorcându-şi haina pe dos, trecând prin cea neagră şi cea roşie, nimerise o faţă pe care n-o recunoscuse.

Haina asta nouă avea un guler înalt şi buzunare adânci, şi un şir lung de nasturi negri. Era o haină pentru furtuni şi valuri puternice şi sfinţii ştiau pentru ce altceva.

Plănuia să afle, acum, că era liber.

Libertatea era ameţitoare. Cu fiecare pas, Kell se simţea desprins, de parc-ar fi putut să plutească în voia vântului. Dar, nu, exista totuşi odgonul, invizibil, dar rezistent ca oţelul, ce ducea de la inima lui la inima lui Rhy.

Avea să se întindă.

Avea să-l ajungă oriunde.

Kell se plimba pe docuri, trecând printre feriboturi şi fregate, vase locale, vase veskane sechestrate, schifuri faroane, ambarcaţiuni de toate mărimile şi formele, căutând *Turla Nopţii*.

Ar fi trebuit să ştie că ea o alesese pe aceea, cu coca ei neagră şi pânzele albastre.

Merse grăbit până la rampa corabiei fără să privească înapoi, dar acolo în sfârşit şovăi şi se întoarse, uitându-se o ultimă oară la palat. Sticlă şi piatră, aur şi lumină. Inima vie a Londrei. Soarele răsărind al Arnesului.

— Ezitări?

Kell îşi ridică privirea şi-o văzu pe Lila, stând sprijinită de balustrada corabiei, cu vântul de primăvară răvăşindu-i părul scurt şi negru.

— Nicidecum, zise el. Doar admiram priveliştea.

— Bine, atunci, urcă, până nu hotărăsc să ridic pânzele fără tine.

Se răsuci pe călcâie, strigând comenzi la echipajul corabiei ca un adevărat căpitan, iar oamenii de la bord o ascultară şi se supuseră. Săriră la treabă cu un zâmbet, aruncară frânghiile şi ridicară ancora de parcă abia aşteptau să pornească. Nu-i putea învinui. Lila Bard era o forţă. Indiferent dacă în mâini avea cuţite sau foc, dacă vorbea cu glas scăzut şi convingător sau rece ca oţelul, ea părea să ţină lumea în mâinile ei. Probabil chiar o ţinea.

La urma urmei, deja pusese stăpânire pe două Londre.

Era un hoţ, un fugar, un pirat, un magician.

Era aprigă, şi puternică, şi înspăimântătoare.

Era încă un mister.

Şi el o iubea.

Un cuţit se înfipse în scândurile docului, la picioarele lui Kell, iar el sări speriat.

— Lila! protestă el.

— Plecăm! strigă ea de pe punte. Şi adu-mi cuţitul ăla înapoi. E preferatul meu.

Kell clătină din cap şi scoase cuţitul din lemn.

— *Toate* sunt preferatele tale.

Când urcă la bord, echipajul nu se opri, nu îi făcu temenele, nu-l tratădrept nimic altceva decât încă o pereche de mâini, şi, curând, *Turla* se îndepărta de docuri, cu pânzele umflându-se în briza dimineţii. Inima lui bătea cu putere în piept şi, când închise ochii, putu să simtă un puls geamăn, un ecou.

Lila veni lângă el şi Kell îi dădu cuţitul înapoi. Nu zise nimic, doar îşi strecură arma într-o teacă ascunsă, apoi îşi sprijini umărul de al lui. Magia circula între ei ca un curent, iar el se întrebă cine ar fi ajuns Lila dacă ar fi rămas în Londra Cenuşie. Dacă nu i-ar fi umblat niciodată în buzunar, păstrând ceea ce găsise ca pe o invitaţie la noi aventuri.

Poate că n-ar fi descoperit niciodată magia.

Sau poate că şi-ar fi schimbat propria lume, nu pe a lui.

Kell îşi mai întoarse o dată privirea spre palat şi i se păru că desluşeşte silueta unui bărbat stând singur la un balcon de sus. De la acea distanţa, nu era mai mult decât o umbră, dar Kell zări sclipirea de aur din părul lui şi apoi o altă siluetă care se apropie de rege.

Rhy ridică mâna, la fel şi Kell, şi un singur cuvânt nerostit îşi făcu loc între ei.

Anoshe.

INVOCAREA LUMINII

A TREIA CARTE DIN SERIA CULORILE MAGIEI

Întunericul împresoară Imperiul Maresh, iar cele patru Londre sunt într-un echilibru al puterii tot mai precar.

Kell, presupus ultimul antari, șovăie între părțile față de care trebuie să rămână loial. Lila Bard a supraviețuit și a înflorit de pe urma Jocurilor Elementelor. Dar trebuie să învețe să-și controleze puterile magice, înainte să și le consume de tot. Căpitanul Alucard Emery strânge un echipaj și încearcă imposibilul, într-o cursă contra cronometru.

„O proză fără cusur – și finalul dulce-acrișor al unei serii fantastice, plină de emoții pentru cititori."
Publishers Weekly

„Pariuri disperate, puteri magice în încleștări pe viață și pe moarte și sacrificii care te țin cu sufletul la gură."
Kirkus Reviews

eBOOK DISPONIBIL

nemira.ro
ISBN 978-606-43-0550-3

9 786064 305503

Lei 59,99